ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

СІЧЕНЬ Yorkton, Sask. January, 1955

20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Новорічні Побажання		1
З Листів до Редакції		3
З Новим Роком	о. Ст. Побутський	17
Богоявлення Господнє		20
Подорож до Святої Землі	о. Мих. Шудло ЧНІ.	23
Євхаристійний Марійський Конгрес	Іван Крижва	27
Місіонарський Чин		32
Хотів Би Ти Знати?		37
Сміховинки		38
Baptism of Jesus in the Jordan	Rev. E. Sharanevych	39
Ukrainian Church in Galicia	Rev. M. Schudlo CSsR.	41
Oriental Rites Eucharistic Marian Congress		46
Eastern Rite Catholic Church in Greece	Rev. M. Schudlo CSsR.	49
Two Causes of Racial Tension	D. F. Miller	54
I'd Like to Know		59
Paganism is More Alive Today	J. C. McGuigan	61
16th Convention of UCYL		63

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1955

Новорічні Побажання

ЗАКІНЧИВСЯ старий Рік і почався новий. Кожен з нас має якісь пляни на-майбутнє та леліє мрії про краще завтра. Он тому приятелі та знайомі засилають собі навзаєм Новорічні Побажання.

Редактор Голосу Спасителя, застосовуючись до загального звичаю, теж складає всім Добродіям і Добродійкам, Читачам, Ревнителям і Ревнителькам нашого часопису щонайщиріші побажання Нового Року й обильного Божого благословення для всіх їхніх праць і замірів.

Так воно й має бути, бо кожен Читач чи Читачка Голосу Спасителя це щирий приятель самого Редактора, з яким вони мають спільноту ідеалів, бо Редактор при помочі свого журналу передає читачам свої ідеї, а вони приймають і засвоюють їх. Так витворюється спільнота думок і ідеалів. Ця ж спільність думок і поглядів має бути християнська, бо роля журналістів, письменників і редакторів у тому, щоб помагати читачам щораз краще проникатися духом Христовим через те, що вони щораз більше розуміють Христові засади, глибше засвоюють собі їх і вірніше застосовують своє життя, думки, почування і поведінку до цих шляхетних божеско-людських засад.

Католицька преса мусить бути просякнена християнськими ідеями, бо вона має відограватн творчу ролю в громадянському житті і християнському вихованні модерної людини. Голос Спасителя намагається подавати своїм читачам правдиву философію життя сперту на вічних засадах Христової Євангелії, бо тільки така философія заслуговує зватися правдивою философією, конструктивною акцією в житті людей і народів. Тільки християнська философія вчить людей логічно думати і звати чорне **чорним** і біле **білим**. Католицький журналіст кидається в вир життя, щоб світ перетворити в громаду розумних людських істот, що думають, говорять і поводяться так у приватному, як родинному і громадянському житті як правдиві, нерозводнені, стопроцентові християни, що не знають компромісів між добром і злом.

Сьогоднішній світ потребує таких християн, щоб затримати нагальний похід комуністів, про яких писав чекіст Сосюра: "Ми йдем, щоб світ востаннє поділить: На **"так"** і **"ні"**, на **"біле"** і **"червоне"**. Голос Спасителя викриває ворожі затії, демаскує хитрого радикального ворога Христа, подає засоби боротьби проти зла і зіпсуття, бо помагає правді добитися до людських умів

І сердець: **"Пізнаєте правду і правда визволить вас!"** Ось гасло Голосу Спасителя.

З Новим Роком Редактор Голосу Спасителя дякує всім Читачам і Приятелям за великодушну співпрацю, за запал, з яким вони поширюють наш місячник, бо тільки тісна та невпинна співпраця між Читачами і Редактором може запевнити нашому журналові успіх і допомогти йому виповнити шляхетну ролю бути **"світлом"** для незрячих братів.

Отож Новий Рік 1955 закликає всіх Читачів і Приятелів Голосу Спасителя кинутися до праці з **новою** енергією, щоб наш місячник став "світильником Божого Світла" в кожнім українськім домі.

Щасливого Нового Року і обильного Божого благословення бажає всім Читачам, Приятелям, Добродіям і Ревнителям,

Редактор Голосу Спасителя.

ДУЖЕ ВАЖНЕ

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ,—

Просимо ВИРАЗНО подавати свою ПОВНУ адресу (друковані великі букви, рукою чи машиною).—

Просимо також повідомляти нас про зміну адреси. На зміну адреси треба залучити 10¢.

ГАРАНТОВАНІ ПАЧКИ

НА УКРАЇНУ

ДО РОСІЇ, ПОЛЬЩІ, БІЛОРУСІ І Т. Д.

■

Пересилку і мито платимо тут.

■

Пишіть за інформаціями до:

JANIQUE TRADING CO.

И. КАМЕНСЬКИЙ

835 QUEEN ST. W.

TORONTO, ONTARIO

Phone: EM. 4 - 4025.

Увага! **Новість!**

Науки й Читання

НА НЕДІЛІ И СВЯТА

з додатком реколекційних наук

зібрав і видав

о. Кирило Лотоцький

Це гарний збірник духовних наук та проповідей наших визначних проповідників. Цікава й повчаюча книжка, що її з користю вживати буде не лише духовна особа, але теж і кожна побожна світська людина.

Ціна $3.00

Замовляти:

Bishop's Chancery,
214 Ave. M. So.,
Saskatoon, Sask., Canada

ЧИ ВИ ВІДНОВИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ?—

* * *

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ВІДПОВІДЬ РЕДАКТОРАМ "ВІСТНИКА"

У числі 22, з 15-го листопада 1954 р., Редактори "Вістника" знову накинулися на українську католицьку Церкву, бо ось що пишуть про Замойський Синод нашої Церкви, який відбувся 1720 р., і був пророчистим доказом національної зрілости наших тогочасних Владик: "На цьому Соборі рішили впровадити ТИХУ СЛУЖБУ БОЖУ ("ціху мшу") та ВИКИДАТИ ІКОНОСТАСИ З ЦЕРКОВ. З цього видно, що приготування провадилося вже давно, його в Галичині не відважувалися вводити, але в Канаді його спритно почали "раби отечества чужого" вводити в життя".

Панове Редакторе "Вістника", чому кидаєте такий ЖАХЛИВИЙ НАКЛЕП на наших Владик, що стільки натрудилися, щоб обновити нашу Церкву гноблену поляками? Дивіться, що пише ворог Риму, Едвард Вінтер, про Замойський Синод, що ви, Панове, безскрупулятно оплюгавлюєте в очах своїх незрячих читачів: Замойський Синод "це був **український національний Синод.** Як українська православна Церква на Лівобережжі в Росії відчужувалася від народу---, то українська уніятська Церква в Західній Україні, всупереч всім польським впливам, ставала щораз більше національною Церквою. Замойський Синод був теж **національною подією.** (Рим і Візантія в боротьбі за Україну, нім. видання, 100 ст.).

Перед мною лежить книга рішень Замойськ•го Собору. Це офіційна книга з усімарі шеннями. Це третє видання з 1883 р. Чи знаєте, Панове, що рішення навіть не згадують про **іконостас,** бо не було потреби наставати на нього, бо ж іконостас це частина наших храмів. Чи Отці Замойського Собору не наказали декілька разів, що треба скрупулятно затримувати і придержуватися приписів і традицій Східньої Церкви? Ось Вам, Панове Редакторе, декілька цитат із рішень Замойського Собору: "Святий Синод велить придержуватися церемоній---, що їх нам передали Отці й що їх треба передати потомкам" (3-ій титул, 61 ст.). Далі оклеветаний Вами, Панове Редактори, Синод наказує священикам строго придержуватися требника: Синод "наказує, щоб усі трималися одного требника, не додаючи, ані відніманочи нічого з нього" (62 ст.).

Дальше, говорячи про хрещення, Синод каже: "Не вільно при уділюванні цієї тайни вживати інших церемоній аніж ті, що наші старші (давні Отці) установили і передали нам і що зберегліся в східній Церкві" (63 ст.).

Звідкіля Ви, Панове Редактори "Вістника", взяли своє твердження, що **Синод звелів викидати іконостаси?** Коли Ви пишете про речі, що можуть бути прикрі для Ваших братів українців католиків то треба бодай прослідити справу, бо за таке обчернення, Панове Редактори, Вас можна потягнути до судової відповідальности.

Тут додаємо, що Синод дозволив відправляти читані Служби Божі, щоб улегшити народові щонайчастіше бувати на Божественній Літургії. Чи тут є щось злого?

Редактор "Голосу Спасителя".

ЦЕ БУЛА НЕ ДІЙСНІСТЬ, А МІСТЕРІЯ

Церква Христова, як добра мати —всіх приголублює до свого материнського лона, як висловився колись наш надхненик, Тарас Шевченко.

Церква є тією єдиною інституцією-організацією, що не забуває про нашу маленьку громаду в Мадриті.

Останньо (16-24 жовтня 1954), з доручення нашого Дорогого Архипастиря Архиєпископа Кир Івана, мали ми велике щастя й дійсно задушевну насолоду вітати між нами нашого правдивого духовника-місіонаря, старенького О. Редемптористе, Всечеснішого О. Маврикія Ван де Малє, Генерального Вікарія Апостольського Візитатора на Францію.

В часі наших традиційних сходин, які називаємо болючим словом прощання, голова "Обнови", дякуючи нашому неструдженому місіонареві за його труд і працю в користь наших забур'янених душ, бажаючи підкреслити його велику любов до нас і нашої землі окраденої, згадав його чужинецьке походження.

"Я протестую! Я українець та-

кий, як ви. Я ще дуже молодий, бо маю 34 роки!"

Тридцять чотири роки праці й трудів для нашої Церкви, для нашого народу, для України, Всечеснішій Отець Генеральний Вікарій уважає своїм новим народженням. Це подивугідне самовідречення! Цей милий "протест", повний щирости й любови, вийшов з усміхнених уст О. Вікарія таким природним, що він перевещив всі, але абсолютно всі, щирі признання, які нам доводилось чути в нашому житті.

Як не було б дивно, але мусимо сказати, що дійсно наш Дорогий Гість не даром трудився на нашій землі чверть сторіччя, не даром, разом з нами, переживав радісні хвилини і тяжкі часи переслідування. Його душа й тіло наскрізь пересякли запахом нашої спільної Батьківщини. Подивугідне, як він, блукаючи чужиною міг так велично законсервувати не тільки любов до Церкви, народу й землі, а бути їх живим носієм. Так, Отець Вікарій приніс нам здалека, з далекий Мадрид у своїй душі, в кожному своєму слові, в кожному русі свого старечого тіла давний-давний спогад про Батьківщину. Він приніс нам цілу Україну!

В його слові, в часі реколекційних проповідей, привиджувались нам живі картини нашого народу, що вслухувалися уважно в слова, що теплим дощиком спадало на людську душу. Шепіт молитов резонував з шепотом тих церков, де він колись довгі роки проповідував.

Неділя. Невелика еспанська церковця, заповнена, як колись на рідній землі. Наше щастя хотіло, що не було електричного світла. В сутінку свічок, при жертовнику, у суслужженні нашого теперішнього духовного опікуна Всечеснішого О. Радника Д-ра Агірре й Всечеснішого О. Ордуні, Т.І., посередині, як висловився Осип Федькович—"чернець, як голуб", що своїм лагідним, як світло травневого місяця, співом, теплим і сердечним словом проповіді, і тим таким солодким співом (сольоспівом) тропарів і кондаків відтворив нам незатертий і ніколи не забутий образ неділі на рідній землі.

Коли в часі шлюбу (22. 11. 1954) панства Клотильди й Анатоля Скоробогатих, Анатоль не міг опанувати свого зворушення, а за його плечима більшість нас надто поклипували очима й вдавали закатарених, то тільки тому, що О. Вікарій всіх нас духово переніс далеко-далеко поза наш Мадрид, на довгі хвилини виводив нас з нашої гіркої емігрантської дійсности.

Реколекції, Молебні до Пречистої Діви Марії, св. Літургія в неділю, зо спільним Св. Причастям нашої громади, шлюб п. Скоробогатих і наша спільна родинна гутірка—це не були наші сірі емігрантські дні, а містерія така давня, напоєна безмежною тугою, за яку ми глибоко й невимовно вдячні І. Е. ВПреосв. Архиєп. Кир Іванові і його незабутньому Послові до нас, Всеч. О. Ген. Вікаріеві О. Маврикієві Ван де Мале, що в його милій особі ми раділи нашою Церквою і нашою Батьківщиною!

Насуваються слова нашого Великого Шевченка, що хотів подякувати своєму другові Щепкинові за відвідини його в далекому чужому Нижньому Новгороді. "Чим же я віддячуся тобі за це щастя?—запитує у "Щоденнику". За ці радісні, солодкі сльози? Любов'ю! Але ж я люблю тебе давно, та й хто, знаючи тебе, не любить? Чим же?

"ОКРІМ МОЛИТВИ ЗА ТЕБЕ, КРІМ НАЙЩИРШОЇ МОЛИТВИ, Я НІЧОГО НЕ МАЮ!"

Хай ця молитва буде нашою заплатою за все добро й усю радість, що він нам приніс любий Отець Вікарій.

Мадрид, день 25 листопада 1954.

Др. Д. Бучинський.

ПРИКЛАД ГІДНИЙ НАСЛІДУВАННЯ!

Парафія святого священомученика Йосафата в Західному Торонті може похвалитися надзвичайно активним відділом Ліги Українських Католицьких Жінок. Під проводом пані Анни Босий він справді є душею парафіяльного життя; це правдива Марта, що служить Христові чи то під видом якоїсь збірної особи, на приклад власна парафія, або якась інституція чи то якійсь окремій особі, що заслуговує на поміч.

Недавно цей відділ додав нового блеску до вінця своєї слави. В Медовейл, місцевості між Куксвил і Бремто, Онтеріо, знаходиться Духовна Семінарія українських ОО. Редемптористів, яку літом 1953 року перенесено сюди з Ватерфорд.

Як кожна нова інституція, так і згадана молода Семінарія потребує помочі. Про це довідався відділ Ліги Українських Католицьких Жінок парафії святого священомученика Йосафата, й відразу постановив взяти

під свій материнський покров і ту духовну інституцію. Під патронатом всечеснішого отця пароха й канцлера Філевича, й проводом предсідательки відділу пані Босий, як також при співпраці ЛУКЖ з Бетерст вулиці, та при помочі надзвичайно ревних пань Бочар, Дячишин і Слоти з парафії св. о. Николая, уладжено Линен Шавер на користь Духовної Семінарії Матері Божої в Медовейл.

В неділю 12 грудня цего року, в годині 3 пополудні зібралося поважне число членкинь ЛУКЖ в церковній галі св. Йосафата. Кожна членкиня Ліги принесла гарний дар. В такий спосіб зібрано поважну скількість ріжних річей, потрібних до щоденного вжитку, й також $200 готівки.

Водночас хочуз гадати, що подібний Линен Шавер для добра Духовної Семінарії Матері Божої в Медовейл, справила ЛУКЖ під проводом своєї голови пані Шеналь в парафії Пресвятої Евхаристії в Східньому Торонті в неділю 21 листопада цего року.

Коли зважити, що членкині Ліги не належать до богатшої верстви народу, але самі живуть з тяжко заробленого цента; коли взяти до уваги також і ту обставину, що такі добродійні збірки належать в тих відділах попросту до денного порядку, то направду треба подивляти благородність і великодушність членкинь ЛУКЖ в Торонті.

Для студентів Семінарії, такий великодушний об'яв християнської любови, є не тільки добродійством матеріяльним, але й моральним. Таке добродійство є для них певного роду винагородою за ту жертву, яку вони зробили з себе, посвячуючись виключно на службу Богові, й українському народові. Це їх утверджує в їх добрих постановах, розпалює їх любов до свого народу, та заохочує до більшої ревности для слави Божої.

За всі ті добродійства складаю найсердечнішу подяку всім, що чимнебудь причинилися до тих приємних несподіванок. Хай ласкаві жертводавці будуть певні, що Ісус Христос, якому семінаристи посвятились, не позволить їм завстидати себе в великодушності. Він сам сказав: "Хто шклянкою холодної води напоїть одного з тих малих, тільки тому, що він моїм учнем, не стратить своєї нагороди. Зрештою кожне добре діло само виплачується. Коли ж лихе діло лежить на серці млинським каменем, то добре діло ділає на нього наче б бальзам.

Зі своєї сторони заявляю, що буду в особливший спосіб пам'ятати про наших добродіїв і жертводавців підчас кожної щоденної Служби Божої.

Закінчуючи ці рядки в імені Семінарії желаю всім ласкавим жертводавцям і добродіям найщедріших ласк Божих з нагоди Різдва Христового й Нового Року. Хай добрий Ісус якнайщедріше винагородить їх усіх і потішить їх так, як вони потішають Його слуг.

о. Григорій Шишкович ЧНІ.
Ректор Семінарії.

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ ПОЧАВ СЬОМИЙ РІК ВИДАННЯ

"МІЙ ПРИЯТЕЛЬ" — журнал для української дітвори для Канади й Америки, що появляється стало кожного місяця в місті Вінніпегу з днем 1-го січня 1955 року почав сьомий рік видання. Редакція під управою о. Семена Іжика та Адміністрація під управою Маріяна Міхневича примищується в будинку Централі Українців Католиків при 49 Кеннеді Стріт у Вінніпегу. Мій Приятель друкується стало в друкарні Нового Шляху. Артистично оформлює журнал мистець Мирон Левицький. Зі сталих співробітників треба згадати Іванну Савицьку та Романа Завадовича, який співпрацював давніше. Передплата річно виносить $2.00. Журнальчик друкується в п'яти тисячах примірників на доброму папері в двох красках. На зміст Мого Приятеля складається: віршики, оповідання, казочки, виїмки з історії України, біблійні оповідання, відомости зі життя звірят, листи від дітей та загадки, при цьому багато ілюстрацій. На зміст Мого Приятеля за січень складається: оповідання Івани Савицької: Ялинка, Різдвяний подарунок, Різдво в лісі, Солоні пречлі. Запізно—Віри Лебедової, Князь лицар Святослав і Ярославова Слава—Антона Лотоцького, Діти однієї матері—Дядька Мирона. Вірші: Де ж сніжок—І. Сасицької, Січень—Н. Забіла, Зима—К. Перелісна. Білі мухи—М. Рильського та кілька колядок. В тексті є 15 ілюстрацій. На 1955 рік Мій Приятель одержав нову обгортку в двох кольорах, мистця Мирона Левицького. Адреса Мого Приятеля є:

"MY FRIEND"
49 Kennedy St.,
Winnipeg, Man., Canada.

МИРОСЛАВА БЕДНАРСЬКА

Мирослава Беднарська уроджена 6 січня 1936 р. у Вінніпегу, донька п-ства Беднарських свідомих українців, членів парафії св. о. Миколая. Мирослава ходила від 1942 до 1952 р. до Української Католицької Цілоденнол Школи св. о. Миколая у Вінніпегу, а опісля два роки вищої школи ходила до Академії Серця Христового у Йорктоні, Саск. Зараз Мирослава вчиться на університеті в Саскатуні.

Ось якого листа написала Мирослава Беднарська до нашої Редакції:

"Почуваюся до обов'язку зложити щиру подяку Господу Бога за те, що дав мені добрих батьків, які мене виховували не тільки в дома в українському дусі, але, що найважніше, посилали мене до української школи. Цілоденній Школі св. о. Миколая та вчителькам Впр. Сестрам Служебницям я завдячую дуже багато. Вони вміли вщіпити в моє юне серце любов до Бога та України. Рівнож у Йорктоні я доповнила свою освіту під материнським проводом Сестер Служебниць. Дякую Впр. ОО. Василянам у Вінніпегу та Впр. ОО. Редемптористам у Йорктоні за науку релігійних правд. Дуже вдячна я нашим Дорогим Єпископам, що так дбають про українські католицькі школи. Велику кривду роблять своїм дітям такі родичі, які не хотять посилати дітей до українських шкіл. Я аж тепер на університеті докладно оцінила те, що я вмію по українськи. Дякую п. проф. Др. Я. Рудницькому, який вчив мене українську мову на манітобському університеті в Вінніпегу на літних курсах.

Закликаю батьків, щоб посилали своїх дітей до українських шкіл у Вінніпегу, в Йорктоні, Айтуні, Едмонтоні, Саскатуні, в Анкестер та других містах, де є чи то цілоденні чи то рідні школи. Дякую Хвальній Редакції, що Ви мені це помістили. Слава Ісусу Христу!

Мирослава Беднарська".

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В неділю 12 грудня учні зо школи св. Анни з Айтуни відограли гарний патріотичний концерт в укр. катол. парохіяльній залі в Йорктоні.

В наступну неділю учні з місцевої парохіяльної школи відограли те ж гарний концерт в тій самій залі з нагоди свята св. о. Николая.

В неділю пополудні 19 грудня відбулися річні збори БУК і ЛУКЖ. До заряду БУК на 1955 рік є вибрані слідуючі: п. Вас. Козакевич, голова; п. Олекса Карапіта, заступник; п. Гнат Писяк, скарбник; п. Никола Брик, фінансовий секретар; п. Іван Угрин, рекордовий секретар.

Наступні є вибрані до заряду ЛУКЖ на 1955 рік: пані Анна Кушпира, голова; пані М. Верхомінка, заступниця; пані А. Брик, секретарка; пані К. Яремко, фінансова секретарка; пані Л. Л. Деренівська, касієрка.

Після зборів відбулася спільна вечеря в парохіяльній залі, де всі парохіяни мали нагоду запізнатись з новими зарядами кожної організації.

Від 13-21 грудня відбулась дев'ятниця в церкві МБНП перед закінченням Марійського Роду. В день Непорочного Зачаття, в нагоди закінчення Марійського Року, Його Ексценеція Кир Андрей Роборецький відправив вечером Співану Архиєрейську Службу Божу в сослуженні Впр. о. Протоігумена Вол. Маланчука ЧНІ. і Пр. о. П. Малюги ЧНІ. Дияконували Пр. о. Ст. Гарванко ЧНІ і Пр. Бр. Я. Гайманович. Підчас Архиєрейської Служби Божої гарно співав місцевий хор під проводом п. Ів. Бонцаля. При тій нагоді Преосвященний єпископ виголосив святочну проповідь і уділив всім учасникам Марійський Відпуст.

Після Архиєрейської Сл. Божої в день Непорочного Зачаття відбулось урочисте прийняття 62 членів до Архибратства М.Б.Н.П.

ЙОРКТОН, САСК.
Весільні дзвони

В суботу 20 листопада м.р. відбулося гарне відчання п. Андрія Новака з панночкою Гелєною Новаковською в церкві М.Б.Н.П. в Йорктоні. Тайну

Панство Андрей і Гелена Новак

подружжя молодятам уділили Пр. о. Гр. Новак ЧНІ., близький свояк молодого й Пр. о. Стеф. Шавель ЧНІ.

П. Андрій Новак походить з Вест Бенд, Саск. і є сином бл. п. Михайла Новака та Марії з роду Мусіїв. Через сім літ свого перебування в місті Йорктоні все був діяльним членом місцевого відділу УКЮ, якого очолював протягом трьох літ. Щиро й жертвенно працює як друкар при видавництві Голосу Спасителя вже 7 років. Свій вільний час посвячує для добра молоді навчаючи її українських танків, спорту, тощо.

Панночка Гелена Новаковська походить з сусідного міста Мелвил, Саск., і є дочкою Альберта Новаковського й Розалії з роду Вербицької. Останніх трьох літ була доглядачкою хтворих (норсою) в католицькому шпиталі в Мус Джо, Саск., і тепер далі обслуговує хворих в йорктонській лічниці.

Вечером відбулося весільне прийняття й забава в честь молодої пари. В часі весільної гостини гості щедро обдарували молодят ріжними подарунками. При кінці дарування молодий зложив всім щиру подяку.

Нововінчаним молодятам Андрієві й Гелені Новакам желаємо всего добра, щастя й здоров'я на многі літа!

Приятель.

ВИСЛІД РОЗІГРАВКИ
Сестер Місіонарок Християнської Любови
Гримсбі, Онт.

Раз у році Сестри Місіонарки Християнської Любови уладжують свій Доброчинний Похід, з якого дохід є призначений на утримання новіціяту й виховання Сестер для праці між українським народом. Люде радо купують їх розігравкові квитки, щоб так помогти Згромадженню. Зрозуміло, що ті, що купили квитки бажають довідатись про вислід розігравки. Тому тут проголошуємо вислід розігравки, що відбулась у залі при парохії Успення Божої Матері, в Гримсбі, Онт., дня 27-го листопада, 1954. Виграли: 1. Фотографічний апарат, Л. Й. Климочко з Вегревил, Алта; 2. Електричний грамофон, Й. Г. Волович з Енгусвил, Ман., 3. Срібне чайне начиння, Вероніка Судома з Гримсбі, Онт.; 4. Електрична бритва, В. МекЕвой з Ніягара Фалс, Онт.,; 5. Наручний годинник, М. Рассел з Торонта, Онт.; 6. Електричний товстер, Франк Грін з Ридждтавн, Онт.; 7. Електричне залізко до прасування, Д. Бесачук, Виндзор, Онт.; 8. Простирало, Е. Пігач з Гомфілд, Саск.; 9. Десертні ложечки, А. Климкович з Монтреал, Кве.; 10. Будильник, Ю. Хаблюк, Транскона, Ман.; 11. Електричний товстер, Іван Кінащук, Арран, Саск.; 12. Нічний жакет, Петро Наконечний з Беліс, Алта.; 13. Жіноча торбинка, Гр. Кучера з Ендрю, Алта.; 14. Гросерний візочок, Л. Бе-

ланд з Віндзор, Онт.; 15. Настінна прикраса, Н. Квятковські з Вайкавіт, Саск.; 16. Образ у рамках, Я. Стрільчук з Бавльф, Алта.; 17. Образ у рамках, Е. П. Паркер з Торонта, Онт.; 18. Подушечка, А. И. Лов з Авен Савнд, Онт., 19. Пошевки, В. Свистун з Ейлсгем, Саск.; 20. Краватка, Мих. Петрик з Едмонтону, Алта.

Щира подяка всім, що взяли участь у нашому Доброчинному Поході, закупили квитки, чи зложили ще додаткову пожертву. Нехай предобрий Господь щедро всім нагородить за їхню поміч!

Сестри Місіонарки з Гримсбі.

УКРАЇНСЬКІ НАУКОВЦІ в Інституті вивчення Історії та Культури СССР.

Цей інститут був оснований в 1950 р. Москалі були повними панами цього інституту, тому неросійські народи бойкотували його як московську агенцію для закріплення ярма над загарбаними москалями країнами. Хоч американський уряд фінансував цей інститут, то діяльність його все-таки не приносила бажаних для американців наслідків.

Американські провідники намагалися втягнути до інституту неросійських вчених. По довгих переговорах і реформі статуту, в яких українець С. Довгаль був представником поневолених Москвою народів, дійшло до згоди і затвердження змін у статуті, що мали виключити панування москалів за американськими плечима.

Ось точки договору: 1 Найвищий орган Інституту це збір усіх дійсних членів. 2. Асамблея вибирає Наукову раду з сімох осіб (2 росіяни, 2 українці, 1 кавказець, 1 білорусин, і 1 туркестанець). 3. Управа складається з трьох осіб: директор—росіянин, його заступник—українець, секретар—з інших народів.

Отак тепер 60 укр. науковців працюють в інституті. 27 з них уже навіть дістали стипендії.

Реорганізація інституту це світла перемога українців над московською імперіялістичною політикою московської імміграції, яку попирав всіма силами адм. Л. Стівенс, що недавно зрікся свого посту. Ця перемога це доказ, що спільними силами можна побити навіть фанатичних москалів і змусити їх признати, що СССР це не Росія-Московія, але збір поневолених народів, що змагають до волі.

"ПЕРЕМОГА"

КПУК передрукував видану по першій світовій війні двотомову книжку Володимира Лопушанського "Перемога".

"Перемога" це ніби спомин із походу УГА на Київ. Стиль книжки штудирний, мова чиста, зображення подій динамічне. Автор уміє тримати увагу читача весь час свого оповідання.

Галицькі вояки сильно ідеалізовані.

При цім Автор подає епізоди із партизанських дій, бо в тім часі було повно партизанських загонів в Україні.

Якщо б Автор був тримався дій УГА, його книжка, крім зацікавлення читача, мала б правдиву артистичну вартість, якщо б Автор не був увів у свою повість "геройки" отамана Сокола, що замість стануги зо своєю групою поруч УГА і змагатися за державність України, ганяється за жидком Гершка Юффе, що в початках революції вбив її батьків поміщиків.

Саме подібні до "геройки Соколи" отамани, що намножилися були в Україні, відповідають за те, що Україна не потрапила здобути незалежности, хоч маленька Латвія чи Естонія потрапили запевнити собі волю. "Герой", що ставляє свої особисті інтереси над загальнонаціональні справи не є героєм, а самолюбом, і його не слід ідеалізувати, як це чинить Автор. Не помста за приватні кривди, а замилування і посвята для національного ідеалу незадежности України запевнить волю безталанній землі Св. Володимира й Ольги.

"МАРІЙСЬКА ТРИДНІВКА"

Від 12. 14. XI. 1954 відбулася Марійська триднівка в церкві Пресвятої Евхаристії в Торонті, Онтаріо. Триднівку проповідав о. Мих. Шудло ЧНІ. на запрошення о. Пароха Григорія Шавля ЧНІ.

Цею триднівкою закінчено Марійський рік. В неділю 14. XI. Преосв. Кир Ізидор відправив Архиерейську Літургію вранці та Молебен до Пресв. Богородиці ввечорі. Вранці та ввечорі церква була набита народом. Студенти Редемптористи з Медовейл служили до Літургії. Пр. Отці Дибка і Дздель були дияконами. Ввечорі по кінцевій проповіді був обхід довкола церкви і благословення Пресв. Тайнами.

БУДОВА НОВОЇ ЦЕРКВИ В ІСТ КІЛДОНЕН, МАН.
Вид на нову церкву Пресв. Евхаристії з переду, горішня знимка, вдолі вид на церкву з боку.

В п'ятницю, 31-го грудня 1954, в старій церкві Пресв. Евхаристії була торжественна Служба Божа подяки. Парохіяни дякували доброму Богові й Матінці Божій за це, що в Марійському Році, помогли їм збудувати нову, муровану церкву.

Церкву почали будувати в понеділок, 21-го червня, 1954, й до кінця грудня тогож року дотягнули будову церкви аж по дах, крім бань, як вказують повищі знимки. Кошт церкви, як вона є зараз виносить $65,000.00.

Пляни церкви виготовив й будовою проводить ВПреподобний о. Канонік Филип Ру, ЧО., загально відомий архітект й наш парох з Кукс Крік, Ман. Будівничим є парохіянин Пресв. Евхаристії, Степан Зуляк. Церква вповні мурована, довга на 116 стіп, включно зі сходами, без головних сходів 104, широка на 34 стопи. вхрест 54 стопи, сидячих місць надолі буде мати коло 350, на вигідних хорах 50 місць. Збудована в формі хреста, буде мати три бані, одну велику посередині, дві менші впереду. Під цілою церквою є велика саля.

Нова церква міститься шість бльоків на північ від старої. На гарній площі при зустрічі вулиць Ватт і Манров. Парохіяни Пресв. Евхаристії це майже вцілості звичайні робітники, котрі однак любять свою цер-

кву й зложили вже десятки тисяч доларів, щоб поставити нову, стилеву церкву згідну з нашим обрядом, як це було на наших рідних землях.

Від Парохії Пресв. Евхаристії лине щира просьба до людей доброї волі, а в першій мірі до колишніх членів Парохії: Поможіть нам своїми ласкавими жертвами. Станьте основниками нової церкви, вишліть свої щедрі дари на сплачення довгу, що вже тяжить на нашій новій церкві. На кожню, хоча б і найменшу жертву вишлемо офіційяльну посвідку, з подякою, котра буде добра для Вас при виповнюванні "Інком Тексу" й Ваші імена будуть поміщені між іменами основників церкви при виданні книжки з нагоди посвячення церкви.

Адреса Парохії слідуюча:
Holy Eucharist Parish,
480 Montrose Ave.,
Winnipeg 5, Man.

БЕНКЕТ В ЧЕСТЬ ВПРЕП. ОТЦЯ /В. КРАЄВСЬКОГО ЧНІ.

Члени парафії Св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., вчинили милу несподіванку свому Парохові, Впр. о. Вол. Краєвському, ЧНІ. Вранці в неділю 7 листопада Впр. о. В. Краєвський, що святкує 25-ліття священства, відправив Божественну Літургію в церкві Св. Івана Хрестителя. ВПреп. о. Вол. Маланчук, протоігумен ЧНІ., виголосив коротку, змістовну проповідь, змальовуючи життя і широкозакроєну діяльність Достойного Ювілята.

Пополудні о 6-ій год. відбулося прийняття-бенкет в укр. Централі. Приготованням бенкету займався комітет під проводом Преп. о. Дмитра Лаптути ЧНІ., довголітнього сотрудника й адміністратора Школи, що її збудувала парафія під проводом Всеч. ювілята. Іван Бурда, Вильгельм Бирк, Василь Попаца і Роман Набережний входили до цього комітету, що зайнявся цілою імпрезою.

Хор під батутою п. Каськова, довголітнього працівника в Нюарку, привітав ювілята, як входив до залі, кантатою: "Це прекрасний день зібрання".

Преп. о. Ярослав Габро керував ходом святкування. Преп. о. Д. Лаптута і пан Іван Бурда привітали ювілята по відспіванні кантати.

В часі вечері виступали оці промовці:

П. Карлін, майор міста Нюарку, та

Майор Нюарку Карлен вітає ювілята

Вальдо, помічник Карліна, Пан Ігнатій Брик і Впреп. о. Вол. Маланчук, протоігумен ОО. Редемптористів української вітки. Отець Протоігумен переповів деякі гумористичні факти, що трапилися Ювілятові в часі його довголітньої праці.

Під кінець бенкету виступили пани Бирк, Кацапир і Пасічник і по коротких побажаннях в укр. і англ. мові вручили Ювілятові дарунок. На кінець виступив сам Достойний Ювілят і подякував усім організаторам бенкету та всім гостям. Він накреслив свої пляни на-майбутнє, згадуючи про дотеперішні досяги. Українська католицька парафія в Нюарку потребує свого власного гайскулу, щоб дальше тримати дітей при церкві по укінченні парафіяльної школи. Треба теж величної нової стилевої церкви. Її треба бодай започаткувати в 1957 році, коли прийде 50-тній ювілей парафії св. Івана Хрестителя.

Слід згадати теж про майстерний виступ Школи Св. Івана Хрестителя. Численна дітвора виступила на сцені та прегарно віддеклямувала свої побажання Достойному Ювілятові.

Обидва нюварські щоденники подали звідомлення про Ювілей ВПреп. о. В. Володимира Краєвського ЧНІ. в числі 8 листопада.

Між почесними гостями були доокличні священики. Наша нюарська інтелегенція взяла масову участь у прийнятті.

М. Щ.

ПОДЯКА

Непорочній Діві Марії, Цариці неба й землі, св. Тересі від Ісуса Дитяти та св. п. митрополиті Андрієві Шептицькому, складаємо найсердечнішу подяку за видужання Преп. о. А. Труха ЧСВВ. з важкої, смертельної недуги й інші великі ласки.

ОО. Василіяни, Грімзбі.

Степан і Евдокія Баран

25-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ П-СТВА БАРАНІВ

Степан Баран це визначний громадський діяч та бізнесовець міста Вінніпегу. Походить родом зі Скалатщини. До Канади прибув 1928 року. В 1929 р. одружився з Евдокією Гуцуляк у катедральному храмі св. Володимира і Ольги.

Від 1941 року п. С. Баран провадить підприємства, спочатку мав крамницю мішаних товарів, а зараз є власником "Вінніпег Готель". В церковних та національних організаціях бере живу і активну участь. Є головою церковного комітету, парафії св. Андрея, член та довший час голова Т-ва Рідна Школа ім. М. Шашкевича, член та к. голова Народної Кооперативи, діяльний член Провінціяльної Управи БУК. Рівнож і його дружина пані Е. Баран є активною в жіночих організаціях. Вона є головою Відділу ЛУКЖ при парафії св. Андрея, є членкинею Т-ва ім. Ольги Басараб при Рідній Школі Шашкевича, є заступницею голови Комітету Українок Канади. Свою одиначку доню Ганю виховали в українському дусі та видали заміж за активного члена МУН. п. Івана Ковалишина.

Тому не диво, що на ювілейне прийняття дня 19 жовтня катедральна авдиторія була по береги переповнена. Ювілятів привітали квітами дві малі внучки Петруся і Надійка, а корсажі причіпили дві дружки п-і Неллі Віст і п-і Марія Слон. Цілістю програм проводив п. Володимир Коман.

Гарні привітальні промови виголосили Всесв. о. Пралат Др. В. Кушнір, Всеч. о. декан Й. Пуляк, п-і Марія Дима—голова КУК, п. П. Гавриспшин—голова Народної Кооперативи. Тета п-і Підбурачинська, дружка Неллі Віс. Дуже зворушливе слово виголосила доня Ганя, яка дякувала родичам за те, що її дали християнське виховання. Рівнож слово виголосив зять п. Іван Ковалишин. Вкінці промовляли п-і Евдокія Баран і п. Степан Баран дякуючи за таку милу несподіванку.

На те родинне торжество наспіло багато телеграм та привітів від різних організацій та осіб. Ювілятів обдарували цінними дарунками. Між приявними було 6 священиків: о. др. В. Кушнір, о. Й. Пуляк, о. Й. Денищук ЧНІ., о. М. Климчак, о. П. Даревич і о. С. Іжик. Всіх приявних гостей було около 500 осіб.

НОВІ КНИЖКИ

Treaty of Pereyaslav—
Author: Alexander Ohloblyn; Translator: B. Budurovych, M.D.,; Published by: Homin Ukrainy, 140 Bathurst St., Toronto, Ont., 104 pages.

The year 1954 marked the 300th anniversary of the Pereyaslav Treaty. This occasioned the Kremlin to touch off a flood of historical propaganda, glorifying this Ukrainian-Russian agreement of 1654. Of course the Soviet propagandists had their own subtle and perfidious reasons for such a move. One of these was to further the erroneous view that ethnically the Ukrainians are only a branch or a tribe of "the great Russian people". And the Pereyaslav Treaty is now being cited as the beginning of the reunion of these clans.

Undoubtedly this 300-year-old agreement has played a major role in the relations between these two states — Ukraine and Muscovy. It holds a very prominent place in the history of these two peoples—the Ukrainians and Russians. So it is of great importance to get a proper view on this monumental agreement. Mr. A. Ohloblyn in his historical work tries to answer the questions: How did the Pereyaslav Treaty of 1654 occur and what is its real meaning. This is an historical work worth one's time and study.

Відвічні Стежки—
Зібрав і упорядкував о. Микола Дядьо. Друкарня—"Українські Вісті". Стор. 121.

Гарне духовне читання про Божі та церковні заповіді. Треба багато більше такої літератури, щоб успішно провадити боротьбу з сьогоднішніми матеріялістичними ідеями.

Розділи в цім видавництві короткі і це значно побільшує цікавість читача. Є аж 50 розділів, так що автор має змогу дотиркнути різноманітні проблеми. Між більше цікавими статями знаходяться ось ці:

Дбайте про любов; "І друг друга обіймім"; Добрий пастир; Неділя—задаток спокою; Шануй родичів; Батьківщина; Війна; Приватна власність; Щирість із самим.

"НА ЗГАРИЩАХ ЗАКЕРЗОННЯ"

Нова книжка, щойно появилася з Видавництва "Лемківщина". Автор Юліян Бескид Тарнович, сам лемко і великий працівник над піднесенням національної свідомости поміж лемками, подає читачам образ нашої Лемківщини.

Книжка має 128 сторінок. Її можна поділити на 2 частини. Перша змальовує просвітянський рух поміж лемками за часів повоєнної Польщі (1920-39 рр.), виявляє труднощі і шикани польської адміністрації, з якими мусіли невпинно змагатися наші національні працівники, між якими сам Автор відограв першорядну ролю. Тут і подано підсумки осягів довголітньої, мозольної праці.

Друга частина представляє трагічний час насильного і варварського переселення наших лемків за Сян у "Совітську Україну". Ця частина важна для істориків і майбутніх документів про гірку долю наших лемків, яких польська адміністрація, всякі банди, ба й польське військо намагалися терором, побоями, грабунками і розстрілами примусити покинути прадідну землю і перейти до Совітського Союзу.

НОВА КНИГА
Життя Святих

Слава Ісусу Христу!

Дорогі Читачі "Голосу Спасителя": Звертаюся до Вас із сердечним проханням, щоб Ви були добрі помогти мені в одній добрій справі. А саме:

Я бажаю видати нову книгу "Життя Святих", але не маю потрібних фондів. Якби між Вами знайшлося таких десять осіб, що зложили б на видавничий фонд книги "Життя Святих" по сто долярів, то я міг би віддати цю корисну книжку до друку.

По надрукованні книжки я всі гроші зверну ласкавим Жертводавцям, бо мені потрібна Ваша поміч на самім початку, коли треба передати книжку до друкарні.

Хто може помогти мені видати нову книгу "Життя Святих", нехай буде ласкавий вислати свою допомогу на моє ім'я:

Rev. A. Truh, O.S.B.M.
Box 122,
Grimsby, Ont., Canada

ЦІННІ ВИДАННЯ

Їх Ексцеленція Кир Амвросій видали дві цінні книжки: ХРИСТОС МІЖ НАМИ: ця книжка обнимає Божест. Літургію в двох мовах, денні і недільні тропарі, кондаки і цілу Літургію під нотами.

Друга книжка це збір молебнів: ВЕЛИЧАЄМ ТЯ. Є тут теж і ноти, щоб улегшувати і навчати співати ці молебні.

Так Бож. Літургія, як молебні видані в двох мовах, укр. і англійській. Крім цього подана транслітерація старослов'янського тексту.

Це цінні видання. Прохаємо замовляти їх щоскоріше, бо внедовзі будуть вичерпані.

МАРІЙСЬКА МІСІЯ В НЬЮАРКУ
(28. XI.—8. XII. 1954

Марійський Рік в Ньюарку закінчився святою місією. Проповідав її Впреп. о. Г. Шишкович, ректор духовної Семінарії ОО. Редемптористів у Медовейл, Онт. Люди взяли доволі численну участь у ранніх, й особливо в вечірніх відправах, слухаючи цікавих і повчальних проповідей досвідченого місіонаря, що вже довгі роки трудиться між нашим народом у Канаді й Америці.

Сповіді та Св. Причастя наявно доказали, що слова Отця Місіонаря глибоко війшли в душі наших парафіян, як і теж на особливіше благословення Пречистої Діви. За це належиться щира подяка Впреп. о. Місіонареві та Парохові, о. В. Краєвському, що улаштував цю Марійську місію.

Парафіянин.

ГОДСОН БЕЙ, САСК.

Пантво Боболі обходили 50-ліття свойого подружжя 22 листопада м.р. Всеч. Отець Курило відправив Службу Божу, і поблагословив ювілят. Пан Боболь має тепер 75 літ, а пані Боболь 69. В 1906 р. приїхали з села Антонівка до Канади і замешкали в окрузі Канори, на Антонівці, де були там аж до 1930. Відтак прийшли до Годсон Бей. Панство Боболі є добрими католиками. В тім часі в Годсон Бей не було католицької церкви. Всеч. о. П. Криворучка з Панством Боболі зачали організацію нашої церкви, що нині є в Годсон Бей й де вони дістали благословення від нашого пароха, о. М. Курила. По тім був обід в парафіяльнім домі, де зійшлося багато гостей з Канори, Антонівки, Стінен, Гаєс, Лейді Лейк. Господарем був п. Тоній Качур з Амстердам. Дружби панство Стефан Дудчак. Перший говорив Всеч. о. Курило. Пан Василь Олексевич вручив дарунок від парафії Годсон Бей.

Пан Качур вручив дарунок від дітей і фамілії. Відтак говорив: п. Стефан Дучак, дружба і пані Текля Дучак, дружка. Відтак говорив В. Олексевич про дітей і старі часи, які їх родичі переживали. Вкінці візвав присутних гостей, щоб зложили офіру на католицьку пресу, на що гості радо зложили $18.64. З того $10.00 на Укр. Вісті, на Голос Спасителя 5.00, на радіо передачу в Йорктоні 2.00, а решта на оплату галі. Потім п. Олексевич подякував всім за жертву та пожелав Панству Боболі і всім присутним щастя, здоровля на многі і благі літа.

Подав В. Олексевич.

ВИНИЯРД, САСК.

В неділю 28-го листопада 1954 р. несподівано відійшла від своєї родини у вічність Катерина Савчин. Прожила 72 роки. Покійна родилася в селі Личківці (пов, Гусятин—Зах. Україна). В р. 1908 приїхала до Канади, перебула в різних місцях, потім в Краснім. Були членами церкви у Краснім, у Виниярд, Саск.

В день похорону на 30-го листопада відправлено Службу і похорон в церкві Пр. Серця Хр. в Виниярд при великій участи парафіян і знайомих. Похорон відправляв Пр. о. Ст. Гарванко ЧНІ.

Покійна оставила в смутку мужа Михайла і осьмеро дітей: чотирьох синів і чотири доньки. (Всі подружені).

По похороні відбулася гарна перекуска у народнім домі, де присутні жертвували $40.00 на добрі цілі, з чого $20.00 призначено на будову місцевої церкви у Виниярд, $15.00 на укр. радіопередачу в Йорктоні, і 5.00 на фонд Голосу Спасителя.

Всім учасникам похорону і жертводавцям складаємо щиру подяку, а покійній матері дай Господи вічную пам'ять і царство Боже.

Родина.

КЕМСЕК, САСК.
25-річчя подружжя панства Михайла і Марії Дереворіз

Неділя 21-го листопада м.р. лишиться довго в пам'яті панства Михайла і Марії Дереворіз, бо того дня родина, сусіди, знакомі та парохіяни католицької церкви в Кемсек з'їхалися до парохіяльного дому в Кемсек, щоб гідно вшанувати їх з нагоди 25-річчя подружого життя. Саля була переповнена гостями з околиць Врокстон, Сторновей, Калдер, Кемсек, та Верегін. Появу ювілятів в салі при-

сутні привитали гучними оплесками, та посадили за стіл до смачної перекуски. Парох о. Шек по молитві виніс тост у честь панства ювілятів.

По смачній перекусці Всеч. о. Шек у своїй довшій промові звернув увагу на прикладне життя ювілятів як добрих та щирих парохіян, щирих українців та добрих родичів своїх дітей. Відтак їх старший син Давид, що студіює в університеті в Саскатуні, від себе, свого брата Едварда та сестри Олі зложив подяку щирими словами родичам за їх уміле батьківське виховання, та за старання вищої освіти для своїх дітей, та висловив свої щирі побажання родичам. Промовляли і другі промовці як його (ювілятів) брат Василь, п. Мартинюк, п. Секундяк, п. Мандрик, п. Росовський, п. Цимбалістий, п. Бригідер, та пані Росовська від жіночого товариства в Кемсек. Всі вони висловилися похвально, та бажали ювілятам всього найкращого в їх дальшому житті.

На заклик господаря бенкету п. С. Киби, присутні зложили $18.94 на добрі цілі, з чого призначено $8.00 на Укр. Вісті, 5.00 на Голос Спасителя, та 5.60 на українську радіо передачу в Йорктоні. Ювілятам на спомин так великого торжества 25-ліття подружжя присутні вручили відповідні срібні начиння, то є з окрема від дітей та також і від всіх присутніх.

Дай Боже ювілятам ще довго прожити в гаразді, та працювати для добра своєї церкви та взагалі для свого народу, а жертводавцям щире спасибі.

Присутній.

АЙТУНА, САСК.
Золотий Ювілей

Дня 17 жовтня ц.р. відбулося в парохії св. Николая на північ від Айтуни надзвичайне торжество: золотий ювілей вінчання панства Дмитра і Анни Спільчаків.

В р. 1904 р. звінчалися вони в укр. католицькій церкві в Ямниці, коло Станіславова. Пан Дмитро Спільчак приїхав до Канади в р. 1913, щоб роботами при залізній дорозі заробити дещо на удержання своєї родини, що лишив у Галичині. Війна на кілька літ розлучила молодих подругів. Щойно по першій війні могла приїхати до Канади жена пана Дмитра, Анна. Обоє замешкали між односельчанами на північ від Айтуни; цю кольонію назвали тому "Станіславці". Тут панство Спільчаки трудилися на фармі виховуючи в побожности своїх дітей. Примірні члени своєї церкви св. Николая не щадили для неї труду й посвяти. Протягом 12 літ мешкав у них священик, що приїзджав на богослужения. Пан Спільчак довгі літа є старшим братом і ревно старається о красу церкви і лад коло церкви. Його жена Анна належить до найдіяльніших членок сестрицтва при церкві св. Николая. Щиро люблять свій нарід і дбають про захования народніх традицій.

Панство Дмитро і Анна Спільчак

Бог поблагословив їх довгим віком і потіхою добрих дітей. Дві доньки, уроджені в Краю є подругами добрих членів парохії св. Николая, Н. Кушніренка і п. Галібчака. Другі дві доньки уроджені в Канаді вступили до Згромадження Сестер Служебниць, С. Фотинія і С. Андроніка. Одинокий син, Василь, одружений, мешкає з родичами.

На торжество ювілею з'їхалася ціла кольонія "Станиславців"; много знакомих здалека. По богослуженню в церкві св. Николая, о. Парох уділив ювілятам благословення приписаного церковним уставом. В проповіді пожелав ювілятам, підносячи щастя правдиво християнського подружжя.

Опісля всі перейшли до Народного Дому. Тут в часі смачної вечері при готованої місцевим жіноцтвом вручено ювілятам дар від громади: гарне ліжко і шафу. Родина уділила ювілятам дарунки від себе. Промовляли ще о. Парох, представники родини й громади гратулюючи ювілятам, підносячи їх заслуги і висказуючи свою радість у причини їх щастя.

При цій нагоді зложено на українську католицьку пресу, "Голос Спасителя" $13.00.

Присутній.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щира подяка належиться ласкавим добродіям за жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя:

Й. Кочан, Форт Віліям	1.00
Пані К. Розад, Престон	3.00
З похорону Марії Ярміш, Лулу Айленд	7.00
З похону Є. Черевик, Дніпро	29.20
З прийняття В. і Марії Михайлів, Бюкенен	8.00
З посвячення угольного каменя, Торолд, Онт., Всеч. о. Сірий	5.00
25-ліття Панства М. Скігар, Мелвил	10.00
Е. Грицьо, Кіпера	.50
Всеч. о. Свищук, Омага	1.45
Д. Духнич, Гілтон	25.00
З похону С. Смицнюк, Бедфордвил	8.00
З похону М. Пасічний, Айтуна	10.00
Ювілей п-ва Ф. Добко, Йорктон	14.46
Гр. Дубик, Кадворт	1.00
Кароліна Стахів, Дітройт	1.00
Пані А. Розанська, Оттава	1.75
Пані Т. Кочанська, Стемфорд	.75
Ювілей подружжя Д. і А. Спільчак, Айтуна	13.00
Пані Марія Рудик, Бостон	4.00
З похорону С. Цебульська, Шиго	10.40
Гелєна Чопей, Едмонтон	3.50
Мих. Грабець, Гайт	1.00
Катерина Марцинюк, Вінніпег	1.00
Василь Стопанський, Момарт	.50
Юлія Пинковська, Едмонтон	1.00
50-ліття п-ва Фр. і Анни Боболь, Годсон Бей	5.00
Іван Колишір, Саскатун	1.00
Никола Третяк, Рама	.50
М. Демчук, Вейбурн	1.00
В. Б. Пенсак, Вайкавнт	1.25
М. Стельмах, Торонто	1.00
П. Волошин, Ванкувер	1.00
Текля Косменко, Торонто	2.00
Василь Іваніча, Садерленд	1.00
Дмитро Кардаш, Глендон	1.25
Марія і Антон Кузик, Ванкувер	1.00
Мих. Галічук, Давфин	1.00
Мих. Николів, Едмонтон	1.00
Віктор Гілл, Едмонтон	1.00
Мих. Губиць, Арран,	1.00
Юстина Антульська, Гейзелтон	1.00
Пані С. Годована, Торонто	2.00
З похорону К. Савчин, Виниярд	5.00
Пані Т. Коновальська, Дітройт	1.00
25-ліття М. і Марії Дереворіз, Кемсек	5.00
Пані П. Дочишин, Грінфілд	1.00
Анна Гнатів, Форт Віліям	1.00
Всеч. о. А. В. Фик, П. ля Прері	2.00
Пані Д. Гарасимчук, Торонто	1.00
Жучкан Петро й Катерина, ювілей 25-ліття подружжя (Паркервю	7.00

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Щиро дякуємо за надіслані жертви слідуючим добродіям:

Пані А. Розанська, Оттава	1.50
Анна Дзераник, Ню Йорк	1.00
Стефанія Вернюк, Райкрофт	.50
Мих. Сочан, Дітройт	1.00
Е. Грицьо, Кіперс	.50
Ольга Якоіич, Бівер Медовс	1.00
М. Кузьмінський, Паолі, Па,	20.00

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРНЮ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Нехай Дитятко Ісус благословить щирих жертводавців, що своїми лептами помагають нам сплатити будову нової друкарні Голосу Спасителя!

Ів. Шиндюк, Вернон	1.00
Пані М. Никифорук, Едмонтон	2.00
Стах Гуцуляк, Вінніпегозис	1.00
Дм. Ціз, Дейзленд	2.00
Анна Вакоменко, Вилмінгтон	1.00
Пані І. Назарук, Конема	1.25
Филип Юркевич, Брендон	.75
Пані Н. Вавришин, Торонто	1.00
Сем Голубовський, Фирвю	5.00
Ізідор Галицький, Сейр	10.00
Мих. Ромак, Грімсбі	1.00
Василь Іванчина, Міт Парк	.50
Б. Стромецька, Брудергайм	5.00
Пані Й. Полдойт, Ванкувер	1.00
Панько Дробот, Малой	1.00
Петро Малий, Гаварден	1.00
М. Капер, Вернон	1.00
Катерина Гусак, Вилмінгтон	1.00
Іван Миколько, Вайда	4.50
Василь Петришин, Йорктон	1.00
Текля Казменко, Торонто	2.25
Пані Ф. Кишинська, Транскона	1.00
Антон Ракочий, Амстердам	1.50
Гр. Дубик, Кадворт	2.00
Марія Гарбовий, Дірборн	1.50
Пані М. Рочинюк, Вилмінгтон	1.00
Пані Е. Грицьо, Фініксвил	1.00
Мих. Дудяк, Питсбург	1.00
Анна Косцелнюк, Торгілд	1.50
Л. М. Сакундяк, Верегін	2.00
Мих. Качмар, Кридор	1.00
Гр. Т. Березяк, Палмертон	.50
Том Обуховський, МкКлавд	.50
Ів. Журбик, Пайн Ривер	1.00
Й. Шевернога, Торонто	1.00
Семен Бабяк, Спрінг Велей	1.50
Василь Вівчар, Вінніпег	1.50
Захарій Чорний, Елмайра Гайтс	1.00
Пані А. Колісник, Ваг	1.00
Никола Якимець, Вегревил	.60
Марія Сидор, Питсбург	3.00
Пані Т. Коновальська, Дітройт	5.00

Пані Марія Нідог, Скрентон ... .50
Ілія Січкарук, Едмонтон 2.00
Вас. Сенишин, Нюарк 5.00
М. Годованський, Торонто ... 1.00
Пані Й. Михайлишин Овкбурн 1.00
Пані А. Зубрицька, Відр 1.00

ЙОРКТОН, САСК.
Срібний ювілей п. Федя й Евдокії Добко

В середу 10 листопада м.р. прибуло поверх 300 гостей до укр. катол. парохіяльної залі в Йорктоні, щоб вшанувати панство Федя й Евдокію

Панство Федь і Евдокія Добко

Добко з нагоди 25-ліття їхнього подружого життя.

Господарем бенкету був п. С. Яремович. На вступі своєї промови він підкреслив заслуги шановних ювілят для добра парафії Ярослав, звідки походять, як рівнож для добра тутейшої парафії, де недавно тому замешкали. Опісля, покликав він ще інших промовців, що зложили їм свої найщиріші побажання.

Панство Ф. і Евд. Добко мають 5 дітей. Всі діти гарно виховані. В часі бенкету промовляли найстарший син Петро й найстарша дочка Єлисавета. Потім доручили своїм родичам гарний срібний дарунок від всіх дітей.

Опісля, шановні ювілята отримали ще інші гарні дарунки від ЛУКЖ, родини й знайомих. Від Ліги Катол. Жінок, котрої пані Добко є членкинею, доручено срібний сет начиння.

При кінці бенкету всі відспівали Многая Літа в честь ювілят і п. Федь Добко щиро подякував всім за гарні побажання й подарунки.

При тій нагоді зібрано також $14.46 на українську пресу, на заклик п. Яремовича. Всім жертводавцям складаємо тут щиру подяку а шановним ювілятам желаємо Божого благословення на многі літа!

Гість.

ПАРКЕРВЮ, САСК.
25-літній ювілей подружжя Панства Петра й Катерини Жучкан

Дня 21 листопада 1954 з'їхалося до міської залі в Паркервю багато людей. Це були родичі, близька й дальша родина, свояки, знакомі, сусіди та приятелі, що зійшлися, щоб відсвяткувати 25-ліття подружжя панства Петра й Катерини Жучкан.

Ювілята належать до українсько-католицької парохії в Паркервю і є широко знані й люблені в місті та в околиці.

Господарем гостини був Василь Думенко. Він в імени всіх привітав ювілят, зложив їм гратуляції та щирі побажання на будуче.

Від громади вручено ювілятам дарунок вартости $24.00. Потім численні приятелі зложили свої дарунки та висловили щирі побажання ювілятам. За все це ювілят Петро Жучкан сердечно всім подякував, та офірував $20.80 на добрі цілі. З того призначено $7.00 на українську радіо передачу в Йорктоні, а решту на пресу, з чого $7.00 на Голос Спасителя.

Ювілятам щиро дякуємо за великодушну офіру, гратулюємо їм та желаємо, щоб Дитятко Ісус уділило їм щастя дожити ще золотого та діямантового ювілею подружого життя.

Приятель.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Ужи-Спасителя, так нехай посилає свої вайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

Rev. Michael Schudlo CSsR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street,
Newark, N.J., USA.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 1. Йорктон, Саск. Січень, 1955

З Новим Роком

о. Ст. Побутський

"На щастя, на здоровля на цей Новий Рік!"

З ДНЕМ Нового Року всі бажаємо собі взаємно щастя, здоровля і всякого добра. Такі бажання свідчать про нашу жичливість одних зглядом других. Та щастя в дійсності не залежить від бажань, але в великій мірі від нас самих. Якщо будемо злі, то й рік буде злий, бо рік це протяг часу, це 12 місяців, це 52 тижнів, це 365 днів.

Кожний вечір, як кінець дня, повинен пригадувати нам кінець нашого життя. На скільки ж більше повинні ми зробити це на закінчення старого року та розбудити в наших серцях добрі постанови та виконати їх для добра, на працю, для спасення наших безсмертніх душ.

Минає старий рік то правда, але спитаймо себе, як він минає? Чи старий рік тебе наближив до Господа Бога? Чи ти в цім році ближчий неба, чи ближчий пекла? Кожний знас з кінцем цього року поступив на один крок у своїм віці наперед, але чи так само поступив в побожності і чеснотах наперед? Пережили ми цей рік, це правда, деякі навіть не пережили, а так перепхали його, перекапарили. Пережили ми 12 місяців, 52 тижнів, 365 днів, але ані один місяць, ні один тиждень, ні один день, ні одна година не є затрачена для нас перед Господом Богом, бо за весь час треба нам буде здати рахунок перед Богом. Ти сам найліпше себе знаєш і знаєш, чи устоїшся перед Богом в рахунку, чи ні?

Хочеш щасливого року? Та хто його не хотів би? Отже знай, що від тебе залежить, чи новий рік буде для тебе щасливий чи ні. Якщо в старім році тобі зле велося і нещастя переслідувало, то вдарся в груди і з жалем скажи собі: "Я сам собі на те заслужив. Вини на Господа Бога не смієш складати. Бо уважай!"

Господь Бог через цілий рік стеріг тебе від нещастя. Ти не втратив може нікого зтих, що найдорощі твому серцю: ані жінки, ані діточок. Тобі служили здоров'я і сила, ти не видавав ані на лікаря, ані на шпиталь, ані на аптику. Бог благословив тебе в праці і ти маєш гарну хату, гарні меблі в хаті—все, а як ні, то ти заощадив гріш. Одним словом, Господь Бог зо Своєї сторони зробив для тебе все, чого тобі потреба в житті, щоб тобі було добре. Не маєш отже найменшої причини жалуватися на

Господа Бога, бо Всемогучий Бог наділив тебе всіми ласками.

А тепер спитай своє сумління, що ти дав Господу Богу за те все? Як ти Йому відвдячився за ці всі ласки і благословення? Що ми в цьому останньому році вділяли для спасення нашої душі? Чи може опущені Служби Божі в неділі і свята мають бути подякою Господу Богу за доброту до тебе? Чи може занедбані святі сповіді? Чи може забави, гостини, гра в карти, а може й пиянство? Чи може нескромні розмови і обмови та проклони?

Отже, як бачиш, Господь Бог зробив для тебе все, а ти для Бога нічого. Через це і рік був нещасливий, бо приніс тобі страти на душі ,на здоровлі, на кишені.

На душі, бо свою душу ти занедбав. Душа наша це найдорощий скарб, скарб понад всі скарби світа. І для неба кожна душа є великою цінністю, коли сам Божий Син зійшов з неба на землю, щоб цю безсмертню душу відкупити і спасти. Ми часто забуваємо і недоцінюємо вартості нашої відкупленої кров'ю Богочоловіка, Спасителя нашого Ісуса Христа. Спитаймо себе, що сказав би нам Спаситель, якщо б сьогодні покликав нас на свій суд? Чи сказав би: "Прийдіть благословенні Мойого Вітця і наслідуйте приготоване вам Царство". (Матей: 25, 34). Чи може, не дай Боже—сказав би: "Ідіть від Мене, прокляті, в вогонь вічний!" (Матей: 25, 41)?

Аж страх подумати! Хвилі нашого життя є почислені, а ми собі живемо без журби про вічність.

День за днем минає, рік за роком сходить, а ми засліплені марностями цього світу забуваємо про нашу властиву ціль. Побиваємося за почестями, гонимо за маєтками, шукаємо задоволень для нашого тіла, бринемо в щораз більших і більших гріхах, силоміць тягнемо один другого в болото гріховне, а про те, який кінець нас чекає, і не згадуємо.

Коли свята Церква устами Божих священиків взиває нас до опам'ятання та поправи, то відкмадаємо з дня на день і толкуємо собі, що ще буде час на поправу, та дальше своє зло творимо. Що за легкодушність! Одну однісіньку душу маєш і хочеш її запропастити? А хто ж тебе може запевнити, що ти ще стільки років будеш жити, та що завтра й ще твоє? Подивися кругом себе, найздоровіший і найсильніший муж, що йому найменше ти пророкував би сто літ жити паде під косою непощадної смерти. Тому не покладайся на свої сили.

Пам'ятаймо, що ми тут на землі лише до часу, до тої хвилини, коли Всемогучий Господь Бог покличе нас до вічности, до вічного життя поза гробом.

Тому користаймо з часу життя, стараймося якнайбільше придбати собі заслуг Божих ласк на вічне щастя в небі, тимбільше, що може для декотрого з нас буде цей новий рік останній в житті.

Багато знас провинилися перед маєстатом Божим і зблудили, звернім зо злої дороги гріха на дорогу правди. В покорі Євангельського митаря покаймося, вдармося в груди і говорім: "Боже, милостив будь мені грішному!" (Лука 18, 13). Вернімся до Бога, до Його Св. Церкви, до Ісуса, нашого Спасителя. Ісус нехай буде нам дороговказом на тернистій дорозі життя.

З Новим Роком 1955 зачинаймо нове життя, але таке життя, яке було б корисне для нашої вічної щасливости в небі, що, як Господь Бог завізве нас на свій суд, щоб ми тоді не потребували лякатися справедливости Божого Суду, щоб ми могли на суді являтися з ділами заслуг—з літами незмарнованими для вічного щастя!

Домінік Савіо захоплюється святістю

Дон Боско дав своїм юнакам конференцію, в якій заохотив їх змагати до досконалости й святости. Виявив їм три рації, чому навіть юнаки можуть і повинні змагати до досконалости: 1. Бог хоче, щоб усі люди були святі. 2. Стати святим—річ легка навіть для юнака, що відчуває в собі увесь чар молодости і пристрастей. 3. Бог приготовляє велику надгороду в раю для тих душ, що здобули християнську досконалість.

Проповідь Дон Боска захопила малого Домініка. Задивлена в Бога його юнацька душа рішилася змагати до найвищої християнської досконалости. Дон Боско показав Домінікові дорогу до неї.

Декілька днів Домінік пробував задуманий, бо таке сильне враження вчинили на нього слова Дон Боска. Дон Боско спитався його: "Домініку, чи ти слабий?" "Ні", відкалав Домінік. "Навпаки, почуваюся дуже добре".—Потім додав, чому такий він задуманий: "Я хочу, ба й відчуваю потребу статися святим. Не думав, що так легко можна статися святим. Тепер же розумію, що це легка справа. Отож мушу, доконче мушу статися святим."

Малий Домінік потрапив дотримати свою постанову. Сьогодні він великий Святий!

Не є конче потрібно, щоб ми на цім світі мали багатства, достоїнства, славу; не є конче потрібно, щоб ми були здорові, сильні, та щоб довгі роки прожили на землі. Ні: навіть нема ніякої конечної потреби, щоб ми існували взагалі. Адже світ дуже легко міг би й без нас обійтись... Одначе коли ми вже раз на цім світі існуємо, то одна річ є нам конче потрібна, а саме: спасти свою душу. Мусимо отже вибрати одне з двох: або спасення, або прокляття. Третього вибору для нас нема.

Богоявлення Господнє

"З нами Бог, разумійте язици"!

ВЕЛИКИЙ й торжественний празник Св. Богоявлення—це свято давне, бо вже в перших віках християнства святкували його дуже урочисто. Наша Східня Церква аж десь до 376 року святкувала разом і свято Христового Рождества. Це знаємо з проповіді Св. Івана Золотоустого, що в р. 386 в день Христового Рождества ось так проповідував: "Ще не минуло 10 літ, відколи ми почали святкувати Празник Христового Рождества в день 25 грудня"... Так отже сьогоднішнє свято Богоявлення, яке святковано в Церкві вже від II. століття, є установлене на пам'ятку Хрещення Ісуса Христа в річці Йордані, звідки називають в нас ці свята також Йорданські свята. Богоявленням називається це свято длятого, що в день Хрещення Ісуса в річці Йордані об'явилась ціла Пресвята Трійця. Бог Отець об'явився голосом із неба, промовляючи: "Це мій Син любий, в нім моє благовоління" (Мт. III. 17). Святий Дух об'явився в виді голуба, що злітав над головою Божого Сина, Ісуса Христа, що стояв у річці Йордані.

В церковних книгах називається це свято також Просвіщення, а це тому, що в той день хрестилися катехумени, звідси й на Св. Літургії співається замість Святий Боже, "Елици во Христа крестистеся..." В цілім тім часі т. зв. Різдвяного Круга, що завершується святом Богоявлення, неначе заспівом-рефреном понад усіми радісними святочними піснями домінує пісня пророка Ісаї: "З нами Бог, разумійте язици і покаряйтеся, яко з нами Бог!" Хто з нас не знає цієї пісні, що на Великому Повечері'ї співається так торжественно, кого ця пісня не підбадьорувала в часі духового опущення? Бо чи не доповненням її змісту є слова Св. Апостола Павла, що сказав: "Коли Господь зо мною, то хто ж проти мене?!" Власне ця свідомість і розуміння слів Св. Апостола Павла зроджує в нас розраду, надію, радість, коли співаємо той урочистий заспів пророка Ісаї: "З нами Бог, разумійте язици".

—Ось бачимо, якою важною річчю є для нас завсіди мати цю живу свідомість, що з нами є Бог:

1. Бо світ без Бога—е світом без моральности. Життя без законованого морального закону тільки сповидно видається чарівним, імпонує, але в дійсності є тільки звіринним тілесним вдоволенням. Чоловік, що не признає моральних законів, думає, що скидає зсебе якийсь немилий тягар, але незабаром переконується, що моральна сваволя і беззаконня вносять в його життя порожнечу; переконується, що моральна сваволя і беззаконня відбирають йому зміст життя та що він іде неправою дорогою. Жити по-людськи, значить виконувати обов'язки, а чим менше обов'язків, тим більше порожнеча в житті. Еспанський філософ Хозе Ортега з Гассет пише, що "внедовзі настане час, коли мільони людей будуть просити Бога про заповідь виконування обов'язків". Здається, що цей час уже настав.... Ми є свідками дочого докотилися всі народи, які хотіли без Бога, без Христа уложити нове життя на землі. Ми бачили своїми власними очима, як без Христа заникали у цих народів усі об'яви морального життя. Брак пошанування родичів, родичі не бачили чару краси в семейному житті, уважали стан численної родини за невиносимий тягар, в подружжях забувалося на присягу любови й вірности, а це спричиняло розводи, невірність, подружню зраду і т.п.

Чи отже дивно нам, що в світі остільки нужди, зла і нещастя? І не може інакше бути, бо хто в житті забуває про Христовий закон, хто хоче життя укладати після своїх власних уподобань, а не після Божих заповідей, цей надармо очікує кращої долі, хочби й як зворушував його заспів Різдвяного Круга—пісня пророка Ісаї: "З нами Бог, разумійте язици"... До таких людей можна б віднести слова св. Письма: "Цей нарід устами Мене почитає, але серце його далеко від Мене". Без морального життя не може бути надії на кращу долю, на силу, на волю, ні! Без морального життя нема Христа поміж нами, а Він же ж виразно сказав: "Без Мене нічого не зможете!"

2. "З нами Бог, разумійте язици!"... Лунає ця пісня у всіх наших церквах. Вона з-під похилих дерев'яних храмів і з величних мурованих соборів лунає ген-ген в широкі простори і наповняла серця вірних розрадою, надією, радістю, бо коли Господь з нами, то хто ж проти нас?... Направду дуже важною річчю є для нас, щоб ми завсіди мали цю свідомість, що з нами Бог, бо світ без Бога є світом без всякого ладу, спокою і порядку. Історія людства дуже трагічна. Коли нам добре ведеться, не маємо границь в уживанні, а як нас стрічають невдачі, зараз падаємо на дусі. А однак треба би бути направду сліпими, щоб не добачувати в історії людства, що кожний упадок, заломання суспільного життя, є наслідком не чого іншого, а тільки браку знання основних правд віри. Ми є свідками, що спроба творення нової цивілізації, яка мала б основуватися тільки на т. зв. "правах людини"—завалилась. Показалося, що чоловік є заслабий, щоб міг бути одиноким авторитетом для творення нового ладу в світі. Наніщо придадуться "права людини", які не будуть основані на Божих законах, що об'явив нам Христос і що проповідує нам Його Церква. Уже в Старому Завіті сказав це Пророк: "Коли не Господь.

збудує дім, надармо трудилися будівничі його"... Чи ж не потвердив тих слів сам Христос, висказавши ці пропам'ятні слова: "Без Мене нічого не зможете!"... Стараймося отже, щоб дійсність нашого життя відповідала змістові прегарного засніву Різдвяного часу: "З нами Бог, разумійте язици"..., щоб відгомін цього засніву залишився назавсіди в нашій душі в хвилях захитання рівноваги духа, був для нас розрадою і свідомістю, що не страшний нам ніякий ворог, неприятель, коли з нами Бог. Стараймося, щоб у нашому житті була свідомість, що ми живемо по-Божому, та щоб ми ніколи не забували слів Апостола Павла: "Коли Господь з нами, то хто проти нас?!"...

Використовуймо отже час нашого життя на поглиблення нашої релігійної свідомости, щоб ми своє життя основували на правдах віри і моральних законах, про які вчить нас Ісус Христос через Католицьку Церкву. Розбудім свідомість совісного виконування наших обов'язків, а саме: наших обов'язків супроти Господа Бога і української Католицької Церкви, супроти свойого народу і супроти себе самого.

Тільки цей чоловік направду відчуває радість життя, хто уміє вив'язатися з цих усіх вичислених мною обов'язків. Тільки цей чоловік має право бути свідомим, що він не змарнував часу, який дав йому Господь Бог на цім світі до ужитку. Тільки цей чоловік вже в цьому житті відчуває радість будучого щастя у вічності...

Нехай Святий Дух, який зійшов на наші душі в день, коли нас охрещено, запалить наші серця до єдности й любови. І такої єдности, щоб поміж вами була свідомість, що ми всі є дітьми одної Неньки—України. І тому не слід в політичному житті піддержувати ворожнечу поміж політичними поділеними поглядами, пам'ятаючи слова прегарної нашої пісні-молитви: "В єдності сила народу, Боже, нам єдність подай!"... Треба нам розпалити вогонь любови, щоб не було поміж нами непотрібної ворожнечі; особливо маю тут на думці цю ворожнечу, яку вороги щастя нашого народу хотіли б викликати поміж нами, а саме—викликати недовір'я селянства і робітництва до своєї таки власної інтеліґенції. Таких людей, що хотіли б ширити таку ворожнечу поміж нами, треба геть проганяти від себе. Це вовки в овечій шкірі...

Хай отже ж свячена Йорданська вода прожене з-поміж нас злих духів ненависти, гніву, роздору, а благословить нас на щасливе і добре життя в цім році і у всі роки вашого життя. Дай Боже, щоб ваше життя йшло згідно з Божим законом, щоб ви вірно стояли під прапором Христа і Його Церкви, щоб заспів Різдвяного Круга: "З нами Бог", був джерелом сили поконати все, що стоятиме на перешкоді осягнення правдивого щастя і тут на землі і там в Царстві Небеснім.

Подорож до Святої Землі

о. Мих. Шудло ЧНІ.

Люрд

ВВЕЧЕРІ 24 травня вибрався до Люрду поспішним потягом із Мадриту. Потяг був набитий пасажирами, бо в Еспанії кількість потягів не велика. Більшість пасажирів це паломники, що їхали до Риму, щоб узяти участь у канонізації Пія X.

По дорозі приглядався гористим краєвидам баківської землі. Баски це дуже цікавий і завзятий нарід, що начисляє яких три мільйони. Половина його мешкає в Еспанії та половина в Франції. Говорить він відмінною від еспанської мови. Мова басків нерозвинена, хоч баски мають один чи два журнали в цій мові. По школах усюди вчать тільки по-еспанськи, або—як баски твердять із обуренням—"по-кастилійськи". Країна басків це гориста околиця гір Піренеїв. В часі цивільної війни (1936-1939) баски, принаймні деяка частина із них, станули по стороні революційного уряду та боролися проти військ генерала Франка, бо комуністи обіцяли баскам автономію. Назагал баски бажають бути разом із Еспанією, бо бачать, що самим їм годі було б існувати. Проте зовсім слушно домагаються полегш для своєї мови та звичаїв, на які натискає національний уряд Франка, бажаючи зденаціоналізувати басків, щоб так здусити всякі можливі сепаратистичні відрухи поміж ними.

В потязі стрінув декількох еспанських священиків, що їхали до Риму. В їхнім веселім товаристві час скоро минав. Еспанський нарід скоро заприязнюється. По годинній балачці гість перестає бути "гостем" поміж еспанцями. Вони дивляться на нього як на "свого"-і поступають із ним немов із давнознаним приятелем.

На еспанської-французькій границі треба було зміняти потяг, що йшов прямо до Люрду. По перевірці пашпортів ми увійшли до вигідного італійського вагону, що внедовзі відіхав до Люрду. Дорога вела поміж горами покритими лісами. Подекуди білівся сніг на верхівях гір. Денеде видно було голі, скелисті вершки Піренеїв.

О 5.20 пополудні 25 травня (1954) приїхав до Люрду. Містечко Люрд начисляє сьогодні біля 10,000 населення. Лежить воно в Піренейських горах над річкою Гав, що ділить містечко на дві половині. Масабельські гори це частина Піренеїв, де розложилося містечко Люрд. Дооколишні гори і узгіря подекуди покриті лісами, а подекуди зовсім без ніякої рісні.

Люрд не має славної минувшини, що прославили Францію в війнах, наукових розшуках, але всетаки слава містечка лунає та лунатиме по всьому світі. Цеж завдяки самій Пречистій Діві Марії, Цариці неба та землі, і маленькій її улюбленици, Святій Вернадетті Субіру.

11 лютня 1858 року Вернадетта пішла до ліса збирати ріща..

Було полудне. На звук дзвону на "Ангел Господень" Вернадетта, чотирнадцятилітня дівчина, поспішала на невеличку печеру у підніжжі гір. Печера ясніла блискучим світлом. Це зацікавило дівчину. Приступила ближче до печери та посеред світла зобачила прегарну Паню, зодягнену в білу шату. Пані мала на собі синій пояс. В руках тримала вервицю. Під її ногами були запашні рожі, хоч у тій часі році було в горах подибати їх. Пані попросила дівчинку відмовляти з нею вервицю. Вернадетта приклала навколінки та потонула в щирій сердешній молитві...

Хто ж була ця ласкава Пані? ПРЕЧИСТА ДІВА МАРІЯ, що назвала себе: "Я—Непорочне Зачаття". Вістка про появу Богородиці в Лурді понеслася блискавично по всьому світі. Лурд став одним із найбільше відомих міст у світі. Він завдячує це Пречистій Діві Марії.

Духовий осередок Лурду це велична святина Богородиці, що стоїть на краю містечка над рікою Гав, що пропливає поміж горами й узгір'ями. Ззаду святині є невелика грота, в якій Пречиста Діва з'явилася Святій Вернадетті. В гроті збудовано капличку та престол, де відправляються Божественні Літургії.

Лурдська базиліка чудово представляється. Має вона дві частині: горішню та долішню: обидві частини це прегарні та багаті церкви. Обидві частини прикрашені артистичними малюнками та мозаїками. В горішній базиліці висять хоругви різних народів. Сама базиліка побудована під горою на маленькім горбку. Біля гроти дзюркотить вода із чудотворного джерела. Це джерело витрискує зо скелі біля гроти. Влада влегшила паломникам доступ до чудотворної води так, що звеліла вставити мідяні рури, якими вода виходить до своєрідного басейну і куркотягом спливає до рівчака. Кожен може наблизитися до куркотягу та напитися чи набрати собі чудотворної води, що й паломники побожно роблять.

Ввечорі 25 травня була врочиста процесія з Пресвятими Тайнами та благословення хворих. Процесія почалася в 8-ій годині і [illegible] о 9-ій. Тисячі народу зо свічками в руках взяли участь у ній, співаючи побожні пісні та відмовляючи вервицю на честь Цариці неба та землі. Голосники розносили спів і молитви паломників по цілім Лурді.

Годі сказати, скільки паломників було в процесії. Знатоки обчисляли, що в процесії могло бути яких 20,000 людей, бо цього дня прибуло англійське паломництво під проводом кард. Гриффина. Було й теж і французьке та італійське паломництво. По закінченні процесії паломники під батутою якогось Францисканина відспівали по-латині "Вірую". Фасада долішньої базиліки була ярко освічена. Зо сходів горішньої базиліки епископ поблагословив народ Пресвятими Тайнами. По благословенні паломники відспівали "Радуйся Царице" і почала розходитися до [illegible] із місця.

Лурд це дійсно містечко Марії, бо живе воно із паломництв. Повно в ньому готелів і крамниць із різними пам'ятками, медаликами, вервицями... Доступ до Лурду дуже легкий, бо туди проходить залізниця. Тому й тут завжди багато паломників із усіх країн світу. Тимчасом доступ до Фатими тяжкий, получення залізницями невигідне, тому й туди нема таких численних паломництв як до Лурду.

26 травня о 9-ій годині англійські паломники мали свою Службу Божу в гроті. Відправляв її один англійський епископ. Кардинал Гриффин був приявний на Літургії. Були й тут теж англійські хворі паломники. Лежали чи сиділи вони на візках. Їм роздано Св. Причастя в часі Служби Божої. Доволі обширна плора перед гротою була виповнена народом.

В гроті можна відправляти Служби Божі тільки до 9-ої години. О 9-ій годині є Служба Божа для паломників. По ній уже не вільно відправляти в гроті Служби Божої. Треба заздалегідь замовити собі чергу, якщо хтось бажає правити Божественну Літургію в гроті. Як я приїхав до Лурду в ввечері 25 травня, то черга Служб Божих у гроті була вже виповнена. Отож не було можливо відправити Божественної Літургії в гроті. Зате вдалося мені відправити її в каплиці над самою гротою.

Перед обідом декілька разів відвідав гроту та чудову статую, що стоїть у ній. Це статуя Матері Божої. Непорочна Діва держить у руках вервицю. Перед цією статуєю численні паломники невпинно відмовляють вервиці, виливають свої болі перед Небесною Покровителькою, благають ласк для себе та для своїх дорогих.

По обіді відвідав місійний музей. Там є багато пам'яток із заграничних місій, що відбуваються в різних краях. На стіні висить мапа із різними краями. На мапі були зазначені країни, де є католики. Не було нажаль ні імени України, ні числа католиків в Україні. Я дописав там синім олівцем ім'я України та зазначив число українців католиків. Тоді приступив до мене один із місіонарів і почав зацікавлено розпитувати про український католицизм, про долю нашої Церкви під большевиками та про гонення наших Владик і вірних.

З місійного музею удався до лурдського музею, де є різні пам'ятки по Св. Вернардетті та історія цілої появи Богородиці в Лурді. На підвищеному столі є гарна мапа цілої околиці Лурду, особливо самого сільця, бо в тім часі Лурд був собі невеличким гуртком хаток, де проживали бідні селяни. Ця мапа зроблена із твердої глини. На ній зазначена дорога, якою Вернардетта удалася збирати ріща, як появилася їй Пречиста Діва. Так місійний музей, як музей Св. Вернадетти є близько базиліки.

Вертаючись до готелю "Св. Вернардетти", де я ночував, поступив до хатини Св. Вернадетти. Це бідненька, кам'яна хатина із трьома кімнатками. Кімнатки попереділювані одна від другої залізними сітками.

Приємно було мені поговорити із внучкою Св. Вернардети, жінкою властителя готелю "Св. Вернадетта". Це вже старша, може шістьдесятилітня жінка. Побожна, ревна в службі Господеві, проживає вона споминами про свою славну тітку "Вернардетту".

День скоро проминув. Треба було рушати в дальшу дорогу, бо мав бути в Римі на 28 травня, щоб на 29 травня взяти участь у канонізаційних урочистостях великого приятеля української

Церкви та народу, Св. Пія X. В 5.35 пополудні попрощався з Людрдом. Тяжко приходиться покидати славну святиню Богородиці. Бажалося б трохи довше побути у стіп ікони Непорочної Діви в тій печері, де вона з'явилася Св. Вернардетті та розмовляла з нею. Але що ж чинити Час не чекає... Дорога далека.

Марсилія

27-го травня прибув до Марсилії, проводячи там цілий день. Марсилія це одне із кращих французьких міст. Воно окружене морем і горбками. Вранці відвідав найстаршу святиню міста, Нотре Дам де ля Гард. Це велична церква на честь Пречистої Діви. Побудована на височезній горі, з якої видно всю Марсилію немов на долоні. Святиня має долішню та горішню частину. В обидвох відправляються богослуження. 27 травня було в цій церкві стільки народу, між ним багато туристів, що годі було пропхатися до середини.

Церква Нотре Дам де ля Гард замітна тим, що вона побудована на високій горі. Я взагалі ніде не бачив, щоб така велична церква була побудована на такій височезній горі може за винятком малесенької церковці в Атенах у Греції. Ця церковця присвячена Св. Юрієві.

До величної святині Богоматері в Марсилії треба йти сходами. По боках пішоходів ростуть дерева. З правої сторони пішоходу є гармати присвячені Св. Іванні з Арк, французькій героїні, що врятувала Францію від англійської окупації.

Проїжджаючи Францію мав нагоду говорити із французами. Загал французів відчуває апатію до політики і долею Европи, ба й самої Франції, не дуже цікавиться. Французи люблять сісти собі на пішоходах біля шинків, попивати вино чи пиво і говорити до пізної ночі. Політика їх не обходить, бо—як один знаток заявив мені—хто б не панував у Франції, французький робітник має забезпечене своє економічне існування, тому часті зміни урядів і поразки в колоніяльній політиці безпосередньо не заторкують французького робітництва.

СВ. Франциск Асизький вчинив своїм моттом оцю засаду: "Нехай Господь учинить із мене знаряддя свого миру, нехай я стануся гідний сіяти любов там, де панує ненависть, нести світло туди, де панує темрява!"

Звичайно кажуть, що в боротьбі побіду відносять ті, що найбільше відважні й неустрашимі. Одначе в боортьбі зо змисловістю й нечистотою є зовсім інакше: в тій боротьбі побіда є по стороні тих, що бояться всякої нагоди до гріха й здалеко обминають її.

Евхаристійний Марійський Конґрес

Іван Крижва

ДНІ 22-24 жовтня 1954 року стали історичними днями в історії нашої Церкви й українського народу в Америці. В цих днях відбувся величний Евхаристійно-Марійський Конґрес Східніх обрядів, що його улаштувала українська єрархія филядельфійського екзархату. Цей Конґрес це найбільша подія в житті нашої Церкви в Америці. Цей конґрес це врочистий, публичний поклін українського народу Христові Цареві, що пробуває в Пресвятій Евхаристії та Пречистій Діві, що є Царицею Неба й землі й нашою люблячою Матірю. Цей конґрес це сердешня, повна одушевлення чолобитня Східніх християн католиків Пречистій Діві на закінчення Марійського року.

1. Відгомін Конґресу

Вся филядельфійська преса, католицька та некатолицька була широко розписалася про цей конґрес, підкреслюючи, що його улаштував український католицький екзархат. Вірні та єрархія інших обрядів були там почесними гостями.

Учасники конґресу, яких було до 40,000, виявляли надзвичайно велике задоволення, вбачуючи в ньому великий досяг нашої Церкви та єрархії. Латинська єрархія й вірні, що взяли участь у конґресі, не знаходили слів похвали для наших відправ і побожности нашого народу. Впр. о. Іван Коннері, канцлер филядельфійського архиепископа О'Гари, заявив авторові цих рядків: "Я бачив уже різні урочистості, нераз бував на канонізаціях у Римі, але я ніколи не бачив відправ, щоб так сильно захоплювали та підносили духа як ваш молебень!" Він сильно подивляв наш нарід, що спільно співав молебень до Пресвятої Богородиці. Велична катедра Св. Петра і Павла, де 28-го жовтня правився цей молебень, виглядала мов домашне вогнище, в якому діти зібралися біля свої улюбленої Матері... Це діти України молилися і прославляли Царицю нашого краю, Пресвяту Богородицю, Царицю неба і землі... Це надзвичайно подобалося латинникам, що не мають подібних відправ, в яких нарід так громадно брав би участь...

Набожність народу, сердешний спів, голосне благання тисячів зворушували до глибини душі всіх тих, що були приявні на відправах.

2. Хід Конґресу

І. П'ятниця.—Конґрес почався врочистим молебнем до Христа Чоловіколюбця в українській катедрі в Филядельфії. Молебень відправив сам Преосв. Архиепископ Константин в асисті численних священиків. Це був вечір 22-го жовтня. Велика катедра не змогла помістити всіх приявних, тому багато з них стояли на вулиці чи на церковнім подвірі. По відчитанні Євангелії Впр. о. канцлер, П. Корниляк, виголосив зворушливу проповідь, порівнюючи учасників конґресу до пастирів і мудрців, що були

прийшли зо Сходу, щоб привітати новонародженого Мессію та Його Пренепорочну Матір Марію. Голосники далеко розносили палку проповідь о. Корниляка. Його слова глибоко вбивалися в душі приявних слухачів, підготовляючи їх гідно відбути цей історичний конґрес нашої Церкви.

Монс. Н. Бабак виголосив коротеньку проповідь поанглійськи для тих, що не розуміли нашої мови, з'ясовуючи важність конґресу. Так покінчився молебен до Христа Чоловіколюбця, яким о 6-ій год. ввечері розпочався Евхаристійно-марійський конґрес.

Божественна Літургія

По скінченні Молебня учасники Конґресу удалися до латинської катедри Св. Петра і Павла на вечірню Божественну Літургію (Службу Божу), що її спільно відправили два владики: Преосв. Ніль і Преосв. Петро Чамі, мелхітський архиепископ Бозри в Сирії, при співучасті численного духовенства. На цій Службі Божій був почесним гостем кард. Тома Тіен, архиепископ Пекіну в Китаю.

Величезна катедра була вщерть виповнена народом, бо авта, таксівки, трамваї та автобуси негайно перевезли учасників із нашої до латинської катедри. В часі богослужби співали два хори на переміну: хор катедральний під батутою п. Мих. Довбоша і хор з Єлизабету.

Впреосв. Архиепископ Франц О'Гара, місцевий латинський ординарій виголосив англійську проповідь, наводячи появу Богоматері в Фатімі. Говорив про мир у світі... Цей мир має прийти через Марію... Комуністи турбують цей мир... Далі згадав про ув'язнених епископів і священиків поза залізною заслоною. "Цей геройський приклад архипастирів", говорив він, "заохотив вірних до витривалости в вірі". Далі ствердив, що це Боже Провидіння так зарядило, щоб східні християни поселилися в Америці. По упадку большевизму вони мають нести Христову Євангелію на рідні землі.

Потім виступив Преосв. Кир Ізидор Борецький із українською проповіддю. Владика змалював любов Бога і Христа до людей. "Цим конґресом", казав Достойний проповідник, "виявляємо свою пошану Пречистій Діві на закінчення Марійського року".

Коли ж диякон проголосив: "Со страхом Божіїм...приступіте", лавки стали порожніти. Побожні паломники стали тиснутися до Св. Причастя. Здавалося, що довгі ряди тих, що бажали прийняти Господа до свого серця, ніколи не скінчаться.

Кінчається Архиерейська Літургія. Кард. Тіен благословляє нарід. Автобуси, авта та таксівки знову заворушилися. Учасники поспішно вертаються або додому або прямо ідуть до нашої катедри, де в 12-ій год. в ночі починаються Служби Божі, що чергуватимуться одна по другій аж до 6-ої години вранці.

II. Субота

1. Божественна Літургія для молоді.—Їх Ексцеленція Кир Амвросій, організатор конґресу, не забули про нашу дорогу молодь, що становить гордість і майбутність нашої дієцезії. Молодь мала свою Божественну Літургію в суботу 23 жовтня о 8-ій год. вранці в катедрі Св. Петра і Павла.

Преосв. Кир Максим Германюк ЧНІ. відправляв цю Літургію в асисті численного духовенства. Молодь виповнила величезну катедру. Так багато було нашої дорогої молоді і так численно приступила вона до Св. Причастя, що самі латинники дивувалися. Преосв. О'Гара був предсідником.

Впреп. о. Вол. Маланчук, протоігумен ОО. Редемптористів, виголосив до молоді проповідь. Св. Христофор, що ніс Христа на своїх плечах, це чудовий взірець для сьогоднішньої молоді, що повинна нести Христа всюди, де тільки його потребують.

Впреп. о. Ст. Тиханський виголосив проповідь поанглійськи, змальовуючи любов Евхаристійного Христа до людського роду. Три тисячі молоді прийняло тоді Св. Причастя. Їм треба Христа... Молодість важний час у житті людини, бо від використаної молодости залежить не тільки дальша доля людини на землі, але й дуже часто її судьба по смерті.

2. Велична подія—одночасна Бож. Літургія в дев'ятьох обрядах.

Ні наша, ні латинська Церква в Америці ніколи не мали нагоди придивлятися Божественній Літургії, що одночасно відправлялася в 9-ох обрядах. Ця велична подія відбулася в Конвенційній залі в Филядельфії в суботу в 10-ій годині вранці 23 жовтня

1954 р. На дев'ятьох престолах правилися 9 Служб Божих в дев'ятьох різних обрядах.

На сцені конвенційної залі поставлено майстерно вирізьблений і артистично розмальований іконостас. За іконостасом було 9 престолів для різних обрядів. Різні католицькі обряди злучилися в спільній молитві та в приношенні Божественної Літургії, благаючи Христа та Його Пренепорочну Матір, щоб визволила з комуністичного, московського ярма страждальних визнавців християнської віри.

Спільно відправлювана Божественна Літургія була найкращим виявом спільноти духа, що має панувати поміж християнами. Он хто мав свій рестіл на сцені конвенційної галі: **мелхіти:** Преосв. Кир П. Чапі відправляв їхню Літургію. **Закарпатські Русини:** Впреосв. Кир Ізидор відправляв їхню Службу Божу. **Українці:** Впреосв. Кир Ніль правив Сл. Божу. **Румуни:** Впреп. о. Іван Спатарю відправляв цю Сл. Божу. **Росіяни:** Впреп. о. Вилкакс правив їх Сл. Божу. **Халдейці:** Впр. о. Бідавід правив їх Літургію. **Латинники:** Кир Йосип МкШеа правив латинську Літургію. **Мароніти:** Монс. Людвик Ріша правив цю Літургію. **Вірмени:** Впреп. Ст. Степаніон правив вірменську Службу Божу.

На Евхаристійнім Конґресі Східніх Обрядів були три кардинали, сім архиепископів, около 18 епископів з Америки, Канади і інших сторін світа, й сотки священиків, головно з Америки та Канади. Було теж декілька священиків із питсбурської, грекокатолицької діецезії. Нажаль Високопреосвящений Кир Даниїл Іванчо не міг взяти участи в урочистостях Конґресу, бо був хворий.

Приявні захоплювалися чудовими обрядами східніх Літургій, особливо вірні латинського обряду подивляли красу Східніх Літургій і спільну відправу священиків.

Єпископи і монсіньйори сиділи перед іконостасом на підвищенні, як за іконостасом відправлялися різні Літургії. Євангелії відчитано в різних мовах перед Царськими Дверми. По відчитанні Євангелії, апостольський Делегат, Амлето Чіконіяні, виголосив проповідь поанглійськи. "Сьогоднішне зібрання" казав представник Святішого Вітця" є попросту надлюдським. Тут лучиться Схід і Захід, бо епископи і священики різних обрядів віднювляють єдність Христової Церкви. Катедра Св. Петра це джерело єдности між Христовими визнавцями. Пресвята Евхаристія практично лучить усіх у християнській любові".

Потім Апостольський Делегат перейшов до Пречистої Діви Марії, бо Христос народився із неї. Вона Божа Мати, оттому всі почитають її, особливо ж прославляють її східні богослови. "О, скільки ми завдячуємо Сходові, як іде про Пречисту Діву Марію!", закликав він із захопленням. При тім навів рішення Ефезького Собору, що назвав її Богородицею, "Теотокос".

"Цей Евхаристійний Конґрес", тягнув далі, "переносить нас на Схід: там Христос народився, там почалося голошення Євангелії, там зібралися апостоли, там відбулися перші вселенські Собори..."

Згодом вичислив докази набожности до Преч. Діви на Сході: 1) Вселенські Собори, що боронили перед еретиками гідність і честь Богородиці. 2) Писання Східніх богословів, що боронили її перед нападами ворогів і прославляли її небесні привілеї. 3) Чудові східні ікони, з яких багато є сьогодні скарбами латинського Заходу.

Кінчаючи, закликав: "Тому з любов'ю эберігаймо східні обряди й Літургії, щоб наші східні нез'єдинені браття могли злучитися знами під найвищим проводом одного Архипастиря. Згадаймо в своїх молитвах своїх нез'єдинених братів...".

13 тисяч осіб заповнили величезну залю, приглядаючись до східніх Літургій. По проповіді Апостольського Делегата священики різних обрядів відійшли до своїх престолів продовжати Божественну Літургію.

(Докінчення буде).

Римлянин Публіюс Люнтулюс писав отак про Христа:

"Сими часами з'явився чоловік великих чеснот, іменем Ісус Христос, якого вважають пророком правди. Його учні звуть його Сином Божим. Він воскрешає померших і оздоровляє всякі недуги.

"Росту трохи вищого, гарний, поважного обличчя, кожний мусить його любити і боятися. Волосся темне як дозрілий каштан, гладке до ух, а дальше більше східне, кучеряве, що в'ється коло його рамен. На чолі розділене, як у Назарян. Чоло гладке і дуже ніжне.

"На лиці нема знаку зморщків, гарне, гарно червонаве. Його борода густа, барвою подібна до волосся, не занадто довга. Його вигляд повний невинности і сили. Очи сиві, живі і ясні.

"В його докорах є велика сила; його наука чемна і мила. В розмові милий, але надто поважний.

"Ніхто не бачив, щоб він сміявся, але багато бачили, як він плакав. Ціле його тіло найкраще збудоване, його рамена і руки мило оглядати. Чоловік небувалої краси, більше ніж в людських синів".

Якби хто всі свої сили й труди цілого свого життя обернув на те, щоб спинити в світі хоч би один смертельний гріх, то можна б сміло сказати, що його життя й труди не були змарновані.

ДРУГА КНИГА

Місіонерський Чин

Перший Розділ

Альфонс—Основник Чина ОО. Редемптористів

(1731-1732)

І. Світанки Нового Місіонерського Чина

СЕРЦЕ Альфонса горіло любов'ю до Христа та до душ. Він не жалував труду та праці, щоб обзнайомлювати народні маси з Засадами Святої Євангелії та приводити до Христа нещасні душі, що віддалилися від свого Спасителя та зійшли на манівці, поринаючи в гріхах і пристрастях.

Альфонс був би бажав провести все життя між бідними й опущеними, бо це була найбільша його потіха вчити людей любити Бога та почитати Пречисту Діву Марію, що її сам він любив всім серцем. Місіонерську ревність в Альфонсі розпалювали інші місіонері, яких не бракувало в неаполітанському королівстві. Були це Францішкани, Ісусовці, Домініканці, Капуцини та Павліти. Крім цих Чинів і Згромаджень були теж товариства місіонарів, що складалися зо світських священиків. Одному з таких товариств цебто товариству "Побожних Місій" Альфонс завдячував свій місіонерський вишкіл. Завдяки йому він набрав багато досвіду та вправи, як треба поступати з душами різних класів населення. Там знайшов теж духовних провідників, що провадили його до святости та досконалости.

Цей духовний і місіонерський вишкіл був потрібний Альфонсові, бо Боже Провидіння підготовляло його до великого діла, що мало прославити Альфонса та запевнити спасіння мільйонам безсмертніх душ. Це преславне діло—це Чин ОО. Редемптористів, що його заложив Альфонс Лігорій.

З покінченням діла для черниць у Скалі, що завершилося прийняттям нових правил і ряси в серпні 1731 року, Альфонс думав, що виконав усі Божі пляни, яким він мав служити за знаряддя, тому свобідно віддався місіям і всякому іншому родові проповідування. Слід зазначити, що прослідження справи нових Правил і об'явлень, що їх провів у Скалі, де проживала Сестра Марія Кростароза, допомогло Альфонсові набути багато досвіду, потрібного всім провідникам душ. Хоч ціла справа стягнула на нього багато критики, проте його слава зросла в очах різних Сестер і черниць. Вони почали запрошувати його до себе на реколекції.

2. Нові об'явлення Марії Кростарози

Не знаємо, які пляни на майбутнє мав Альфонс. Боже Провидіння само виявило йому Свою волю. 3-го жовтня 1731 р. Марія Кростароза мала об'явлення про новий Чин Місіонерів, що мали наслідувати чесноти Божественного Спасителя та займатися найбільш опущеними душами. Бачила вона Ісуса Христа в небесній

славі. Біля Спасителя стояв Св. Франциск Асизький і отець Альфонс. Сама вона оповідає в своїй автобіографії:

"Сам Господь вибрав його, кажучи: Ось той, що вибраний на голову Мого Чина. Він має бути його першим настоятелем".

Черниця забула про це об'явлення, як на другий день наближалася до Св. Причастя. Христос знову заторкнув справу нового Чина. Ясне світло заповнило душу черниці, як прийняла до свого серця Св. Причастя. В цьому світлі ясно зрозуміла, що слова; "Ідіть, навчайте Св. Євангелію кожне сотворіння, бо наближається Боже царство," мали бути гаслом і ядром нового Чина. При цім бачила, що члени нового Чина мають відбувати такі самі щоденні духовні вправи, як черниці в Скалі. Заразом побожна черниця відчула, що Христос бажав, щоб вона списала ці об'явлення та вислала єпископові Фалької, що був духовним провідником манастиря. Вона це і вчинила, висилаючи докладний опис об'явлення. Зрештою не одній Кростарозі Христос об'явив Свій плян. Подібні об'явлення про новий Чин місіонарів—каже отець Матвій Ріпа, настоятель Китайської Колегії,—мали й інші Сестри.

Єпископ Фалькоя мав доволі клопотів із попередніми об'явленнями Кростарози, як ішло про Редемптористок. Либонь не хотів нових клопотів і критики, бо ще попередні об'явлення згаданої черниці не були пішли в забуття. Оттому Фалькоя прийняв із недовірям нові об'явлення, сильно скартав Сестру Кростарозу, що поважилася "думати, що Христос об'являється їй", наказав плекати чесноти та вправлятися в самозреченні, що становлять підвалину духовної досконалости.

Така була перша реакція Фалької на об'явлення пляну нового Чина. Проте роздумуючи про це об'явлення, Фалькоя став помаленьку зміняти свій погляд. Він же сам був колись місіонарем, бачив потреби бідних мешканців гір і сіл, з болем спостерігав, що Згромадження Побожних Працівників по сто роках ревности й невтомної місіонарської праці почало підупадати, і не було надії, що можна б було провести спасенну реформу, бо члени почали сильно займатися парафіями, забуваючи про ціль Згромадження, "ходити по містах, селах і присілках і всім голосити дорогу спасіння".

Фалькоя бажав зреформувати своє Згромадження, але це йому не вдалося. Хотів він заложити новий Чин місіонарів,—каже його секретар, дон Цезар Спортеллі,—декілька разів їздив у цій справі до Риму, але й це не повелося йому. Накінець Фалькоя зрікся пляну засновувати свій місіонерський Чин, сподіваючись, що Альфонс виконає це превелике діло. Он тому, не зважаючи на відмову повірити новим об'явленням Кростарози, еп. Фалькоя негайно вибрався до Скалі, щоб особисто провірити цілу справу. Може пригадав собі об'явлення, що мав колись у часі свого побуту в Римі? Отець Спортеллі подає, що єпископ Фалькоя не хотів ніколи говорити про це об'явлення. Проте воно мусіло заторкувати його мрії про місіонерський Чин, бо товариш Фалької, що тоді був із ним, свідчить, що надзвичайна радість сповнила душу та серце Фалької, як у Божому світлі зобачив Новий Чин. Це мав бути Божий дар для Церкви та для найбільше опущених душ.

3. Фалькоя повідомляє Альфонса про об'явлення

Правдоподібно колишнє об'явлення про майбутній Чин місіонарів спонукало Фалькою удатися до Скалі та на місці прослідити недавне об'явлення Сестри Кростарози. Прослідження справи мусіло переконати єп. Фалькою, що об'явлення було правдиве, бо вже 4 листопада написав до Альфонса:

"Як прибуду до Неаполю, то поговоримо про одну дуже важну справу, що сильно заторкує твою особу. Ці черниці дуже моляться за тебе---"

Альфонс уже щось прочував, бо вже передтим 25 жовтня цього самого 1731 р. Сестра Марія Ангела, настоятелька монастиря в Скалі, писала до нього:

"Сестра Марія Челеста і Коломба мали писати до Вас, але послух не дозволяє їм--- Нехай Ваше Високопреподоб'я благає Пречисту Діву, щоб допомогла Вам привести багато душ до Небесного Обручника--- іде тут про те, щоб Господь післав до Своєї винниці численних працівників по Своєму Серцю---".

Ці два листи викликали зацікавлення та змусили Альфонса удатися до Скалі, бо видавалося йому задовго ждати на Фалькою в Неаполі.

Єп. Фалькоя вже був виїхав зо Скалі. Альфонс стрінув його в Кастелямаре. Тут відбулася сердешня дискусія про оснування нового місіонерського Чина для найбільше опущених душ. Єп. Фалькоя виразно заявив, що Альфонс надавався до цього діла, та повідомив його, що вже має два кандидати для нього. Предложення Фалької подобалося Альфонсові, бо він знав обидвох кандидатів. Це були два священики: Спортеллі та Черкія. Проте відповіді не дав, бо хотів уперед порадитися та виложити цілу справу отцеві Пагано. Єп. Фалької не подобалося, що Альфонс бажав обговорювати цю справу з о. Пагано, але не міг йому цього заборонити, тому й згодився.

В супроводі двох приятелів, священиків Івана Маццині та Вінкента Мандарині, Альфонс вибрався до Скалі, щоб на місці прослідити об'явлення Сестри Кростарози. З затривоженим серцем їшов Альфонс до Скалі, бо не знав, як все те покінчиться для нього. Ввійшовши до каплиці черниць, Альфонс помолився перед Пресвятими Тайнами та іконою Богородиці й негайно удався до сповідальниці. Сестра Марія Кростароза ввійшла до сповідальниці та зараз почалася оживлена дискусія, як це оповідає отець Маццині.

Сестра Кростароза виявила йому Божі пляни, одушевлено вияснювала їх, закликала Альфонса підчинитися Божій волі та прирікала Божу поміч. Виклад Кростарози погоджувався з задушевними мріями Альфонса про працю для найбільше опущених душ, проте він не спішився, ба й почав робити закиди викладові черниці. Вона намагалася переконати його піднятися прекорисного діла для Божої слави, а Альфонс боронився, заявляючи, що він не надавався до цього, бо був слабовитий, мав забагато зайнять у Неаполі, боявся спротиву приятелів, ну й не мав потрібних співпрацівників, щоб почати таке важне діло.

По довгій дискусії Альфонс вийшов зо сповідальниці та приклякнув перед Найсвятішими Тайнами й іконою Непорочної Діви Марії. Різнородні почування кидали його серцем: покора, бажання віддатися апостольському життю, недовір'я до приватних об'явлень і страх противитися Божій волі.

Отець Маццині був цілий час у церкві та бачив зворушення Альфонса, ба й чув, як у сповідальниці він нераз підносив голос та ніби збивав те, що говорила Кростароза. Виходячи з каплиці, Альфонс побачив отця Маццині та приголомшено промовив: "Вона (Сестра Кростароза) сказала мені, що мушу покинути Неаполь і заснувати Чин, що проповідав би місії по духовно опущених селах і присілках, заявляючи, що така Божа воля. Ти ж знаєш про мої зайняття в столиці (в Неаполі) та про дух, що там панує... Зрештою, де ж я знайду помічників?" Отець Маццині старався потішити засмученого Альфонса: "Якщо йде про товаришів, то я буду твій перший помічник. Інші підуть слідом за нами..." Так воно й сталося, бо отець Мандарині, довідавшись про замір Альфонса, запевнив його, що він теж готовий стати його помічником.

4. Монументальне рішення Альфонса

Альфонс поважно та спокійно продумував про Божий плян на самоті. Бачив, що Церква потребувала місіонарів, що були б готові особливіші зайнятися опущеними душами, що проживають далеко від міст по селах і присілках. В серці довіряв теж Сестрі Кростарозі та запевненню єп. Фалької, що об'явлення було від Бога. Проте хотів поступати обережно, тому звернувся за порадою до вчених священиків у Неаполі, першзавсе до свого духовного провідника, отця Пагано.

Вчений чернець Згромадження Св. Пилипа Нерійського, отець Пагано, зразу дуже скептично поставився до пляну Альфонса, бо не довіряв об'явленням Кростарози, і наказав забути про все та віддатися давнім зайняттям. Альфонс підчинився рішенню духовного провідника, хоч завжди мріяв про працю поміж опущеними душами. По якімсь часі Альфонс знову прийшов до отця Пагано і дуже здивувався, як почув, що його духовний провідник змінив свою гадку про заснування місіонарського Чина та заявив: "Це принесе багато слави Богові та немало користи душам".

Запевнення отця Пагано скріпило в серці Альфонса довір'я, що все буде гаразд, бо як сам заявив: "З цим запевненням (отця Пагано) можу спокійно йти вперед, бо не помилюся в своїм покликанні". При цім Альфонс молився, благав світла Божого при помочі розважань і бичування та поручався молитвам численних черниць, з якими пробував у контакті. Отець Маццині подає: "Його пости і бичування були такі строгі, що його мати сказала до мене: 'Будь ласка, гамуйте пориви мого сина, бо інакше він закатує себе'!"

Крім цього Альфонс звернувся до отця Кутики, настоятеля Вінкентійців і до Домініка Манульйо, ісусовця, та до багатьох інших учених і святих священиків і єпископів, благаючи в них поради в такому важливому ділі. Отець Кутика, сам славний місіонар, знав про потреби бідного населення, тому відразу заявив, що це Боже діло й заохотив Альфонса виконати його. Розуміється, що Альфонс теж звернувся за порадою до єп. Фалької. Фалькоя рішуче запевнив його, що така Божа воля. При кінці листопада 1731 р. написав до нього: "Так, Бог хоче цього.

Що більше? Він вибрав тебе за наріднй камінь для цієї нової будівлі..."

Довгі розважання, поради духовних людей, запевнення Фалької й отця Паґано переконали Альфонса, що треба було прийняти об'явлення Кростарози як вияв Божої волі та взятися до праці, щоб його виконати. Згодом Альфонс отак писав про своє рішення: "Я взявся за це діло тільки тому, щоб слухати Бога. Сподіюся, що не заверну з повзятого шляху, хоч який натиск люди робили б на мене".

5. Завзятий спротив плянові Альфонса

Хоч Альфонс йшов за порадою еп. Фалької та не виявляв свого пляну, всетаки багато хто довідалися про його замір і зчинили страшну бучу. Кінець 1731 і початок 1732 року були для Альфонса часом страшного змагання з противниками його пляну. Товариші місій, з якими Альфонс трудився декілька літ, стали найзавзятішими його противниками. Найперше повстала проти Альфонса Неаполітанська Пропаганда місіонарів, до яких належав від 1728 року. Каноник Торні, настоятель Пропаганди, накинувся на нього та ще й других насторожив проти його задумів. Заряд китайської Колегії, в якій Альфонс проживав від 1729 р., особливо її настоятель, отець Матвій Ріпа, виступив проти Альфонса та зганив його за те, що він дався "обманити" мріям галюцинованої черниці в Скалі. Накінець батько Альфонса та вся його родина ніяк не хотіли погодитися на плян Альфонса.

Це була затяжна, довга, нераз не зовсім християнська боротьба, бо противники назвали Альфонса "гордим", нерозумним, "жертвою" бідних черниць. Одні намагалися переконати його, що нема потреби посновувати новий Чин, другі "запевняли" його, що це йому не вдасться, інші дивувалися, чому Альфонс бажав покинути вигідне життя в Неаполі та віддатися праці по селах, горах, містечках... Були й такі, що докоряли Альфонсові браку віку та досвіду потрібного да такого великого діла.

Люди потребують Бога

ОДИН журнал "Ель Дія" бажав виявити свій антиклерикалізм. Оттому почав він писати слово Бог малими буквами. Те саме зо словом "Христос", тощо. Папу перестав він звати "Папою", але титулував його "Пан Пачеллі". Наслідок антиклерикальної пропаганди—журнал втратив 30% своїх передплатників. Дирекція журналу була б не дбала про втрату читачів, але тут зайшла інша справа. Читачі перестали присилати свої оголошення до антиклерикального журналу, що були головним джерелом доходів.

Щоб направити свої страти редактори журналу заявили на першій сторінці: ,Відтепер ми будемо знову титулувати "Пана Пачеллі" як "Святіший Отець".

1) Коли пиянство є тяжким гріхом?

Уживання алькоголічних напитків є тоді смертельним гріхом, як людина тратить уживання розуму через них. Тяжко грішить і той, хто через пиянство занедбує свої важні родинні обов'язки або видає на пиятику стільки грош, що через те родина поважно терпить, бо не має відповідного одіння чи їди.

Людина тоді тратить уживання розуму через пиятику, як не знає, що говорить, що робить.

2) Чому деякі священики ставляють питання в часі сповіді?

Священик у сповіді сповняє ролю судді, батька та лікаря. Часом мусить попрохати вияснення, бо каянник не виявив виразно, чи там був легкий, чи тяжкий гріх. Часом священик ставляє питання, щоб краще зрозуміти стан каянника та подати кращі засоби проти поновного упадку в гріх.

3) Чи вервиця або коронка це латинська (польська) побожна практика, якої не знає Східня Церква? Так говорить моя сусідка, що належить до автокефальної Церкви!

Ваша сусідка автокефалка правдоподібно відступниця від української католицької Церкви, дуже помиляється, як зве вервицю (коронку) польською практикою.

Вервиця походить іще з часів, коли не було ні Польщі, ні України. Святі пустинники започаткували ту побожну практику, що відома, як **вервиця**. Ці пустинники відмовляли сотки "Отченашів" чи "Богородице Дівo" на день. Як могли вони порахувати їх число? Радили собі так, як могли. От Св. Павло пустинник уживав маленьких камінчиків. Клав він 300 таких камінчиків до торбинки. Як же ж відмовляв 300 молитов то за кожною відмовленою молитвою викидав із торбинки один камінець. Отак числив свої молитви.

Цей спосіб був дуже невигідний, бо й каміння тяжке, ну й треба було завжди його викидати та викидати з торбинок, ба й ще перечислювати. Оттому учні Св. Павла почали уживати шнурочків, на яких в'язали вузли при відмовлюванні молитов.

Інші ж брали зернятка з ягід і насиляли їх на шнурочок "верв", від того й нав'язані ягідки стали звати ся **вервицею**.

Отож вервицю видумали не поляки, не латинники, але східні, єгипетські пустинники, що належали до тої самої Східньої Церкви, до якої належать українці католики.

4) В недалекій церкві була англійська місія. Я там ходив слухати проповідей, хоч не все розумів. Потім я пішов до сповіді, на якій сказав те все, що міг і так, як міг, бо не вмію добре по-англійськи. Чи моя сповідь була добра?

Якщо ви виявили бодай усі тяжкі гріхи та їх число так, щоб священик був вас зрозумів, то сповідь була добра. Коли ж ви пропустили який тяжкий гріх, бо не знали, як його висловити, то треба висповідатися з цього гріха при найближчій нагоді в українського католицького священика.

Якщо ви сповідалися тільки з легких гріхів, бо тяжких—Богу дякувати—не мали, то сповідь ваша була добра, хоча б і були пропустили якийсь легкий гріх. Ми зобов'язані виявляти на сповіді тільки тяжкі гріхи і їх число, а не легкі, хоч добре є додавати при сповіді бодай важні-

ші легкі гріхи.

5) Син мого сусіда оженився з жидівкою. Хоч вона була нехрещена, всетаки священик дав їм шлюб у церкві. Мені це страшно не подобалося!

Чи вам це подобалося, чи ні, то напевно Ісус не гнівався на сина вашого сусіда, що привів жидівку до церкви. Нове східне подружжє право каже, що всі шлюби католиків, навіть як женяться з некатоликами, мають відбуватися в церкві. Папа і єпископи краще знають що ліпше для слави Божої і добра душ, тому слухайте їх!

6) Чому священик бере матір і дитину перед ікону Пречистої Діви Марії, як охрестив і миропомазав дитя?

Ця церемонія зветься "виводом". Походить вона зо старого Завіту, де матері мали очищуватися з законної нечисті, що затягли через діторождення. Пречиста Діва Марія теж покорилася цьому законові, як у єрусалимській святині пожертвувала Богові дитя Ісуса.

СМІХОВИНКИ

Катехит: Івасю, чи ти молишся щодня, врано та ввечері?
Івась: Прошу Отця, я молюся тільки ввечері, як іду спати.
Катехит: Чому ж не молишся вранці?
Івась: Бо я нічого не боюсь за дня.

Напись над коршмою. Ми не маємо тут телевізійного апарату, а всетаки маємо бійку кожного дня.

Зайнята працею людина має завсіди час, щоб розповідати кожному, як страшно вона зайнята й як мало має часу на пусті балачки.

Одна з найбільших трагедій життя це мордувати прегарну теорію поганим і лихим життям.

Лікар: Нерви вашої жінки не є в порядку, але небезпеки ніякої нема. З ними вона може жити й сто років.
Чоловік: А я, пане докторе, а я?

Багато політиків—мало користи.
Багато податків—мало грошей.
Багато газет—мало читачів.
Багато слів—мало вчинків.
Багато видавництв—мало добрих книжок.

В Києві йде вулицею якийсь дядько з підв'язаною бородою. Зуби його болять. Надходить політрук і питається:
—Чому не йдете до зубного лікаря?
—Ах,—відповідає хворий,—ви, товаришу, забуваєте, що в нас не можна уст відчиняти.

Адвокат виграв процес і повідомив про це свого клієнта телеграмою:
"Справедливість перемогла!"
Пацієнт відповів: Зараз же внести відклик!

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JANUARY, 1955

BAPTISM OF JESUS IN THE JORDAN

By Rev. E. Sharanevych

IN COMMEMORATION of the Baptism of our Saviour and of the apparition of the Holy Trinity, the Eastern Church celebrates the feast of the Epiphany on January 19. The Church instituted the feast of Epiphany because she wished her children to remember that with the Baptism of Christ began the oldest form of evangelical tradition. She wished to emphasize that, at this time, Divine life began in Jesus, when the Holy Ghost appeared and rested on Him conferring upon Him spiritual unction as the promised Messias.

The Epiphany had its origin in the Eastern Church. In the East from an early time, there were associated with the feast of the Baptism of Christ, commemorations of His physical birth, of the star of the Magi, of the miracle of Cana, and even the feeding of the five thousand. However, it seems fairly clear that the Baptism was the event predominantly commemorated. Clement of Alexandria first mentions the feast of the Epiphany. Writing c. 194 he states that his contemporaries feasted the day of the Baptism, devoting the whole night which preceded it to lections of the scripture. In the age of the Nicene Council 325 the primate of Alexandria was charged at every Epiphany feast to announce to the churches in a "Festal Letter" the date of the forthcoming Easter. In the churches so addressed, the feast of January 19 must have been already current.

It is very interesting to know, that in the Eastern Church, as late as about 886, the Epiphany and Easter were two great feasts and Christmas, the physical birth of Christ was not yet celebrated. In the West, the Epiphany was of later introduction than the Christmas festival and is commonly called the feast of the Magi. The early significance of the feast as the commemoration of Christ's Baptism and of the season of the blessing of the waters has remained in the Eastern Church; in the West, it has become obscured.

After relating the story of Christ's Baptism and the origin of the institution of the feast of Epiphany, let us then consider why Our Lord agreed to being baptized by St. John.

Besides ratifying the mission of His Forerunner, St. John, and the inauguration of His Ministry by God, which were the principal reasons for Christ's Baptism, there were other purposes. Jesus Christ intended to set us an example of humility and childlike readiness to make use of all the means of salvation temporarily ordained by God, even if they are not strictly enjoined. John's baptism, according to his own testimony, was only a figurative ceremony, by the performance of which men declared themselves ready to do penance. It was applied as a counsel, though not as a strict command—to the

NEW YEAR'S GREETINGS

Best wishes to all Zelators, Readers, Benefactors and Friends are extended by the Redeemer's Voice Editor for the Year of 1955. May Jesus Christ and His Blessed Mother, Queen of Heaven and Earth and Mother of Perpetual Help bless all of you for your goodness and generosity on behalf of the Redeemer's Voice.

Special wishes and thanks are extended to those who tried to increase the number of our Readers by getting new subscriptions. They are the best Friends and benefactors of our monthly.

The Redeemer's Voice being monthly published in two languages should be a constant guest in all Ukrainian homes. What did you do to help it to get to your neighbor's home? Remember that by getting new subscriptions you become an apostle of Christ, a Christopher and a herald of Christ's Gospel no matter who you are, a lady or a man.

The Redeemer's Voice Editor

whole nation. (Luke 3, 21. John 1, 33). The God-Man had become as one of the people, and hitherto subjected Himself to the whole law; now He wished also to receive baptism. It is well worthy of note that the first public act of Christ is an act of unfathomable humility, self-abasement and penance. Let us awake in ourselves the feelings of our baptism as an obsorption into the new world and the feelings of completely surrendering our whole soul to God's will.

Our Lord intended by His Baptism to typify in it Christian baptism, and so to encourage all men to its reception by His example. Henceforth baptism is to used as a means of salvation. Many even maintain that this baptism of Christ was the institution of the Sacrament of baptism, at all events, as regards the actual ceremony itself. Further, the essentials of the baptismal rite were here prefigured by the water, by the opening of the heavens, by the descent of the Holy Ghost, and by the voice of the Father who adopted Christ as His beloved Son.

What took place preceptibly in Christ's case, takes place invisibly in the case of everyone who receives baptism, although not in the same manner. At our baptism the Holy Water also cleanses us from sin. The heavens open, the Holy Ghost descends upon us. Sanctifying grace by the descent of the Holy Ghost, makes us the sons of God. Since then, much strength has lain dormant in our souls, the energies of superior feelings, the veiled traits of God; these we have to develop in Christlike life.

Thus the baptism of Christ is a great and sublime mystery. It is the most solemn revelation of His Divinity, in the midst of His humility and abasement. It is the culminating point of John's ministry the prefiguration of the baptism of the Church and of the whole human race. For this reason the Holy Fathers say that Christ submerged the whole world in the Jordan at His baptism and drew it out again with Himself.

Ukrainian Church in Galicia or Western Ukraine

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

1. *Historical Survey*

THE destruction of Kiev by Suzdal Prince Andrew Bogolubski in 1169 and the continuous inroads of the nomadic Tartar tribes internal dissensions among the Ukrainian princes brought the powerful state of Volodymyr the Great to ruin. It had been divided into separate independent princedoms. The pillaged Kiev lost its political prestige and the political center was removed to Galicia which took the leading role among the Ukrainian princedoms.

Galicia, now known aas Western Ukraine, was ruled by the house founded by Prince Rostyslav, a grandson of the great Ukrainian Prince Yaroslav the Wise. Peremysl was the capital of the powerful Galician Princedom until Volodymyrko (1114-1153) transferred it to Halych on the River Dniester. Volodymyrko strengthened Galicia and extended his power to Bukovyna, Bessarabia and Podolia.

Volodymyrko's son, Yaroslav Osmomysl, (1153-1187) extended his reign to the Black Sea. Halych became a meeting place of Eastern and Western cultures for Yaroslav kept up wide diplomatic relations with the Byzantine and German emperors. Halych was an important center of trade and culture. Yaroslav died in 1187 and the haughty boyars (noblemen) offered the crown to Roman Mstyslavych, prince of Volynia. Volodymyr, son of Yaroslav, reconquered Galicia. In 1199 after his death, Galicia returned again to Prince Roman of Volynia. Roman was one of the most capable Ukrainian princes. He reunited Galicia and Volynia, creating a new powerful state. "Roman kept friendly relations with Byzantium, Hungary and with Pope Innocent III", says D. Doroshenko. [1]

Roman died in 1205. His son Daniel, after 40 years of a very adventurous life, recovered the throne of Galicia from which he had been put aside by the rebellious boyars. In 1240 Daniel routed all pretenders and very soon united all the Ukrainian lands this side of the Dnieper. His lieutenant resided in Kiev.

The wild Tartar hordes came from the East. The Ukrainian princes, among whom was Daniel, met the principal forces of the invading enemy near the Azov Sea on the River Kalka. On May 28, 1223 due to the lack of unified command and common plan of campaign, the Ukrainians were utterly routed. Daniel was wounded, but he succeeded in saving his life.

In 1237 the Tartaars appeared again under the command of the warlike Khan Batu. In the spring of 1239 they attacked the Ukrainian territory, pillaged and devastated Pereyeslav, Chernihiv and Kiev, traversed Volynia, Galicia, Poland and Hungary until in 1242 they were checked and beaten by the united Czech and German armies near Liegnitz. The Tartars brought with them complete ruin and devastation.

1) D. Doroshenko, Op. cit., p. 76.—Ukrainska Tserkva mizh Skhodom i Zakhodom, by Dr. Gregory Luznytsky, Philadelphia, 1954, p. 102.

Recovered from the first Tartar blow, Prince Daniel made alliances with the Western powers. He sought help from Pope Innocent IV against the Mongols. Negotiations with the Pope were carried through the expelled by Tartars Kievan Metropolitan Peter Akerovych. [2]

In 1253 Pope Innocent IV sent his legate to Prince Daniel with the royal crown and Daniel was Crowned King of Galicia. [3] Unfortunately King Daniel passed away in 1264. His son Leo (1264-1301) annexed the Polish territory of Lublin to Galicia and recovered from Hungary the Ukrainian territory of Mukachiv now called Carpathian Ukraine. King George II (1324-1340) was the last king of the Galician — Volynian kingdom. After his death, Volynia was seized by the Lithuanian Prince Lubart, while Galicia was finally incorporated into Poland. Following the partitions of Poland (1772-1795) it was annexed by Austria.

2 *Religious Survey*

Christianity was introduced into Galicia by St. Volodymyr in 988 when Ukraine became officially Christian. "When Kiev had been baptized," says Michael Harasiewicz, "the missionaries were sent to various regions of Rus. The zeal of Volodymyr in buildinig up churches and schools helped with the conversioin of the people. The Son of Volodymyr, Yaroslav, and his other descendants propagated the Christian religion among the Ukrainians with the same zeal." [4] Although Christianity had been slowly spreading throughout the regions of Galicia from Moravia at least from the end of the ninth century. The disciples of St. Methodius passed the Carpathian Mountains and planted the seeds of the Christian faith in Western Ukraine. Their labors must have been limited to some more important centers along the commercial roads which connected the Western Ukraine with Kiev.

The Galician Church followed the example of Kiev, because it was under the Kievan metropolitan's jurisdiction. Volodymyr the Great instituted many bishoprics and parishes. Kiev was the see of the Ukrainian metropolitan. "The successors of Volodymyr, the Ruthenian[5] princes, multiplied the number of bishoprics and parishes by instituting episcopal sees in their capitals. Episcopal sees were created in these principal cities: Halych, Peremysl, Kholm, Volodymyr (on the River Buh) and Lutsk." [6]

Due to continual Tartar invasions the Kievan metropolitan Maksym moved to Volodymyr on the Kliazma in 1299. The Ukrainian princes did not like the transfer of the Kievan metropolis to Muscovia. The Galician King George I (1301-1315), the most powerful among the Ukrainian princes, turned to the Byzantine emperor Andronikos

2) D. Doroshenko, Op. cit., p. 82.
3) D. Doroshenko, Op. clt., p. 88.
4) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 3.
5) "The term 'Ruthenian' was derived from mediaeval Latin. It was applied to the Kievan princedom and was also used by the Galician and Volynian kings. The term differed from the designation 'Russia' which was derived from the Greek. Hence 'Russia' and 'Russian' designated modern Russia after the foundation of the empire of Peter I, while 'Ruthenia' and 'Ruthenian' continued as a Latin name in the area acquired by Austria through the partition of Poland."—D. Doroshenko, Op. cit., p. 9.
6) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 9.

II asking him for the erection of a metropolis with the see in Halych. In 1302 Patriarch Athanasius I raised the Halych bishopric to the dignity of a metropolis. It held 82 place among the numerous metropoli of the Constantinopolitan patriarchate. [7]

Bishop Niphon was the first Galician Metropolitan. Thus the Kievan metropolis was split into two: Kievan whose metropolitan Maksym resided in Wolodymyr on the Kliazma in Moscovia, and the Halych metropolis with metropolitan Niphon.

The Dioceses of Polotsk Smolensk, Pinsk, Berest, Mohyliv, Orsha, Vitebsk, Novhorod and Rostov in Russia-Moscovia belonged to the metropolis of Kiev. The metropolis of Halych contained the following bishoprics: Volodymyr of Volynia, Peremysl, Lutsk, Turiv and Kholm. The bishopric of Moldavia was also under the jurisdiction of the Halych metropolitan. In 1370 Pope Urban V (1370-1378) subtracted it from the Halych metropolis when the region of Moldavia returned to a unity of faith with the Catholic Church. [8]

In 1305 Metropolitan Niphon died and Prince George sent a monk from Volodymyr, Peter, to be consecrated as the new metropolitan. Patriarch Athanasius did not intend to divide the great Kievan metropolis. He consecrated Peter as metropolitan of Kiev and the whole Rus. The Galician kings regarded Peter as metropolitan of Kiev and Halych. A certain Gabriel was Peter's successor to the metropolis of Halych in which the latter resided without moving to Kiev. The Halych metropolis did not exist in 1328, for in that year the Greek metropolitan of Kiev, Theognost, consecrated a monk, Theodor, as mere bishop of Halych. [9]

The abolition of the Halych metropolis provoked bitterness among the Ukrainian and Lithuanian princes. They must have sent several protests to the Constantinopolitan patriarch. Dmytro Lubart, the youngest son of Gedimin to whom a part of the Ukrainian territory belonged, requested of the patriarch in 1331 that the Halych metropolis be reestablished. In 1332 the Muscovian metropolitan Theognost hurried to Constantinople to obstruct this change.

The negotiations between our princes and the patriarch continued until 1338 when patriarch John XIV (1334-1347) elevated bishop Theodor to the dignity of the Halych metropolitan. In 1347 patriarch Isidoros I Kokkinos (1347-1349) suppressed the Halych metropolis by reuniting its dioceses with the Kievan metropolis. In 1366 the Polish King Casimir conquered the whole of Galicia and Volynia with the exception of the Lutsk region. The conqueror disliked having his new Eastern rite subjects under the jurisdiction of the Kievan metropolitan who was also metropolitan of Muscovia. He turned, therefore, to the Constantinoplitan patriarch Philotheos (1364-1376) with a resolute request to erect again the metropolis of Halych. If the patriarch rejected the King's demand, the latfer threatened to latinize the Ukrainians. In May 1370 the patriarch re-constituted the Halych metropolis, placing the bishopric of Kholm, Peremysl, Turiv and Volodymyr under is jurisdiction. [9]

7) A. M. Ammann, Op. cit., p. 88.
8) M. Harasiewicz, Op. cit., pp 11-12.
9) A. M. Ammann, Op. cit., pp. 88-89.
9) Ibidem, p. 107.

"In 1389, however, it was again reunited with the metropolis of Kiev. The Kievan metropolitans called themselves metropolitans of Kiev, Halych and all Rus."[10]

In the 15th century there were three dioceses in Galicia: Peremysl, Sanok and Sambor. The bishopric of Halych disappeared when the Halych metropolis was ultimately abolished. On October 22, 1539 the Polish King, Sigismond I, (1506-1548) established a new bishopric at Lviv for the Ukrainians who belonged to the Halych diocese. Between the suppression of the Halych metropolis and the erection of the Lvovian Ukrainian bishopric, the faithful of the Byzantine Rite in the Polish state were either under he jurisdiction of the Kievan metropolians or the remote Moldavian bishop of Suchawa. The Kievan metropolitans maintained their vicars in Halych, Lviv or other cities. These vicars, however, were not bishops. Makary Tupchansky was the first Byzantine Rite bishop of Lviv. The Lvovian Byzantine bishopric was erected at the request of the Ukrainian clergy and nobility. The new diocese was incorporated in the Kievan metropolis.[11] In 1540 Bishop Tupchansky renounced all pretensions reconstruct the abolished metropolis of Halych.[12]

In 1569 the Union of Lublin was concluded between Poland and Lithuania. Almost all Ukrainian territories passed under Polish rule. Only small districts of Berest and Pinsk formed part of the Lithuanian state.

The special rights of the Ukrainians united to Poland were fully guaranteed without any difference because of religion or nationality. The Ukrainian language was to be used in public affairs and in the courts; the natives alone had the right to occupy state and administrative posts in Ukraine.[13] It was a fine stipulation, but the Poles did not intend to keep it. Oppressions, persecutions and latinization with the ensuing polonization began to spread dissatisfaction among the native population. M. Harasiewicz rightly notes: "The political union of Lithuania and Ruthenia with Poland became for the Ruthenians a union of destruction and serfdom."[14]

The union of the bulk of the Ukrainian territories with Poland strengthened the Polish grip over Galicia. Although the various Polish kings had guaranteed the integrity of the Byzantine Rite and religious freedom, the situation grew ever worse for the Ukrainians, especially since the Latin Polish bishopric was established in Galicia. The Polish oppression of the Ukrainian Church persisted with more or less violence until Galicia accepted the Union of Berest Lytovsky in 1595. The situation did not change after our Church became Uniate. The Polish oppression of the Galician Church came to an end when it passed under Austrian rule in 1772.

The Ukrainian Church of Galicia became dissident and broke away from Rome in the thirteenth century. The Popes sought constantly to open negotiations between Rome and Galicia. The first evidence of the aproach of the Holy See to our Church were the efforts of Pope Innocent III. The negotiations between Rome and Western Ukrainian

10) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 12.
11) Ibidem, pp. 93-94.
12) A. M. Ammann, Op. cit., p. 197.
13) D. Doroshenko, Op. cit., p. 107-108.
14) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 25.

Princedom, however, did not achieve their aim, for Prince Roman was too warlike and too busy with the defense and fortification of his state. He had no time to undertake seriously the question of the reunion of the Ukrainian Church with the Apostolic See of St. Peter.

Pope Innocent IV was more fortunate in negotiating with the Galician Prince Daniel. There was an active correspondence between the Pope and Daniel. "The Pope sent him one Bull after another, took the Galician Prince under 'the protection of St. Peter' and promised help against the invading Tartars."[15] In 1253 the Pope sent his legate Opizo to Prince Daniel Romanovych with the royal crown and Daniel was crowned King of Galicia. The coronation of Daniel in 1253 was conducted by the Papal envoy, Opizo in Dorohochyn.[16]

An ecclesiastical union was concluded at the same time and the kingdom of Galicia became Catholic preserving its Byzantine Rite and Ukrainian traditions. The Pope, however, was unable to organize the Western powers in a crusade against the Tartars. King Daniel was defeated by the Tartar hordes and forced to break off this Union with the Holy See in 1256.

The Ukrainian Church in Galicia was close to a reunion with the Holy See during the Berest Lytovsky synod's period. Gedeon Balaban, Bishop of Lviv, and Michael Kopystensky, Bishop of Peremysl, first signed the document whereby they declared their readiness to accept the union with Rome. However when the enemies of the Union started agitated propaganda against it, the two mentioned bishops, under the influence of the powerful Prince Constantine Ostrozsky, repudiated the Union and betrayed their companion bishops who had accepted it at the synod of Berest Lytovsky in 1596.

Thus Galicia remained Orthodox until the end of the seventeenth century. The bishopric of Peremysl accept the Union in 1692, that of Lviv in 1700 and the last dissident diocese of Lutsk in 1702.

Since then the fate of our Church in Galicia was more or less the same as that of the other parts of Ukraine.

15) D. Doroshenko, Op. cit., p. 82.—Luznytsky, Op. cit., p. 125
16) Russia's atitude towards Union with Rome, by Rev. Joseph B. Koncevicius, 2nd Edition, Washington, D.C., 1927, p. 752.—Greg. Luznytsky, Op. cit., p. 131. Documenta Pontificum Romanorum historiam Ucrainae illustrantia, complied by Rev. Athanasius Welykyj OSBM., Rome 1953, Vol. I, pp. 28-45.

NO PEACE WITHOUT FREE UKRAINE

"Ukraine is a permanent curse invoked by its oppressors upon themselves. The oppressed freedom of Ukraine avenges itself upon them... As long as the wrong done to the Ukrainians is not undone, a true international peace is impossible.""

Karel Havlicek-Burovsky—noted Czech writer, commenting on Ukraine in 1884.

Oriental Rites Eucharistic Marian Congress

THE world-girdling Rites of the Eastern Catholic Church were unified in prayer in Philadelphia recently for deliverance of the faithful from the yoke of communism through renewed supplication to the Virgin Mary.

Through a succession of solemn services and processions begining shortly after dawn, the Eucharistic Marian Congress of the Oriental Rites moved with majesty toward a climax of the three-day observance of the centennial of the doctrine of the Immaculate Conception by Pope Pius IX.

High dignitaries of both the Latin and the several Oriental Rites were among the 40,000 to participate in the four separate services. Especially it was a celebration by representatives of the more than 1,000,000 Catholics of the Oriental Rites in the United States.

Throughout the three-day Congress, which opened on Oct. 22, under the auspices of the Ukrainian Slavonic Rites, with headquarters Catholic Exarchate of the Byzantine at 815 N. Franklin St., there were to be heard continued exhortations for the realization of "true world peace and the conversion of Russia."

Colorful Rites.

Symbolic of the hospitality of the Latin Rites in this city was the role of host played by the Most Rev. John F. O'Hara, C.S.C., Archbishop of Philadelphia, and the use of the Cathedral of SS. Peter and Paul and many other facilities.

Archbishop O'Hara shared his role of host with the Most Rev. Constantine Bohachevsky, S.T.D., Apostolic Exarch for the Ukrainian Catholics of the Byzantine Faith in the United States.

The colorful ceremonies brought together Catholics of five different rites: The Byzantine, Latin, Chaldean, Maronite and Armenian. They brought to Philadelphia three Cardinals, seven Archbishops and some 18 bishops from all parts of the United States, Canada and from other parts of the world.

Convention Hall was ablaze on Oct. 23 in the morning with the religious fixtures arranged for one of the several concelebrations of the Holy Mass. Such ceremonies, although very rare in the Latin Rite, are of frequent occurrence in the Oriental Rites.

The Mass in morning at 10 A.M. was celebrated at one time on nine different altars by representatives of five different rites and their variants. The altars were arranged in a circle, with each celebrant using his own ceremonies, and celebrating a separate Mass.

More than 18,000 persons gathered at Convention Hall for the unusual ceremony.

Prayerful Humility

The long series of major events began at 8 A.M., in the Cathedral of SS. Peter and Paul, where Archbishop O'Hara presided at a Pontifical Divine Liturgy for Youth. Celebrant was the Most Rev. Maxime Hermaniuk, Auxiliary Bishop of the Manitoba Ukrainian Catholic Exarchate.

The mixed choir of St. Nicholas Church, Chicago, directed by James Evankiw, filled the great structure with music as hundreds knelt in prayerful humility.

At Convention Hall, the Most Rev. Amleto G. Cicognani, Apostolic Delegate to the United States, presided at the concelebration.

The Apost. Delegate Archbishop Cicognani preached to the assembled thousands.

Following the solemn procession from the main entrance to the respective altars, the various celebrants took up their stations.

In unison, the nine Masses were celebrated. There were the Altar of the Melchites, the Altar of the Ruthenians, Hungarians and Slovaks; the Altar of the Ukrainians of the Byzantine Slavonic Rite; the Altar of the Roumanians of the Byzantine Rite; the Altar of Russians of the Byzantine Rite; the Altar of the Chaldean Rite; the Altar of the Latin Rite; the Altar of the Maronite Rite, and the Altar of the Armenian Rite.

A strange and wonderful admixture of many tongues issued through the great hall as the Masses began. There were the Arabic and the Greek, the Church Slavonic and the Hungarian and the Ecclesiastical Chant of Kyiv, the Chant of Pochayiw, the Rumanian, the Chant of Moscow, the Chaldean and the Latin, the Syro-Arabic, and the Armenian.

With a common purpose in these many tongues, the Masses inexorably to their conclusion in beseechment of divine blessing and forgiveness.

Thousands of Catholics of all Rites gathered along the Benjamin Franklin Parkway at 4 o'clock to witness one of the most spectacular religious processions ever staged in Philadelphia.

Sunny skies were promised for the worshipful march from the Art Museum down the broad sweep of the Parkway to the Cathedral of SS. Peter and Paul where, at 4 o'clock, a Pontifical Moleben to the Mother of God was scheduled.

In the vari-colored raiment of their organizations, scores of units representing as many facets of the various Rites were ready to swing into a stirring sweep, followed by the great body of altar boys and members of the clergy.

Cardinal Stritch Here

His Eminence, Samuel Cardinal Stritch, Archbishop of Chicago, presided and preached at the service inside the cathedral. The Most Rev. Andrew Roborecky, Apostolic Exarch for Ukrainians of Byzantine Rite, of Saskatchewan, was the celebrant.

Following the sermon, a dedication prayer to the Mother of God in English and Ukrainian was recited by Bishop Roborecky.

A Pontifical Moleben to Jesus Christ, petitioning of God's blessing for the Congress, opened the three- day ceremonies Friday evening in the Cathedral of Immaculate Conception, 816 N. Franklin St., with the Most Rev. Constantine Bohachevsky, Apostolic Exarch for Ukrainian Catholics of Byzantine Rite, serving as celebrant.

Archbishop Bohachevsky was assisted by the Very Rev. Msgr. Dimiter Gresko, of Cleveland, and the Very Rev. Basil Klos, of Yonkers, N.Y.

A Pontifical Divine Liturgy was celebrated in the Cathedral of SS. Peter and Paul, with Thomas Cardinal Tien, Archbishop of Peking China, presiding, and the Most Rev. Peter Chami, Archbishop of Byzantine Melchites of Bosra, Hauran and Djebel in Syria, and the Most Rev. Neil Savaryn, Apostolic Exarch of Western Exarchate in Canada for Ukrainian Catholics, serving as co-celebrants.

Archbishop O'Hara and the Most Rev. Isidore Borecky, Apostolic Exarch of the Eastern Exarchate for Ukrainian Catholics in Canada, were the preachers, speaking, respectively, in English and Ukrainian.

Archbishop's Message

Calling upon believers for increased faith, Archbishop O'Hara said:

"If we let our eyes rest only on the spectacle of 800,000,000 people held in slavery by a vicious political system, we can give way to despair. But if we look beyond the slavery and see the glorious roll of martyrs to the Faith, we begin to thank God and Our Blessed Lady for helping us to see the truth and the beauty of Christ's teaching in the Sermon on the Mount."

Archbishop O'Hara lashed out at the "various waves of persecution (that) have tried the faith of Christ's followers in ever one of the countries that has fallen under the rule of the hammer and sickle."

The Archbishop said Catholics everywhere joined those who defied persecution behind the Iron Curtain "in prayers that soon, through the intercession of Our Blessed Mother, the hand of the persecutor will be stayed, and religion may flourish again for the glory of God and the good of souls."

The Congress moved through with a concert of sacred music in Convention Hall at 8 o'clock, in which the combined orchestras of the John W. Hallahan Catholic Girls High School and the Little Flower Catholic High School for Girls, as well as the Men's Choir of Philadelphia, took part.

A Midnight Pontifical Mass was held in the Cathedral of Immaculate Conception, with Bishop Roborecky serving as celebrant. From 2 until 6 A.M., Sunday, Adoration of the Blessed Sacrament, confession and Communion and Low Masses were celebrated in the Cathedral

Another Pontifical Concelebration of the Divine Liturgy was held in Convention Hall on Oct. 24, at 10 A.M., with Peter XV, Cardinal Agagianian, Archbishop of Armenians, Syria, presiding and preaching.

The Ecclesiastic Art Exhibition of the Congress was open in Convention Hall Sunday afternoon, and at 6 P.M., in the same hall, a Thanksgiving Moleben to Our Lord Jesus was the closing formal service, with the Most Rev. Ambrose Senyshyn, Auxiliary Bishop of the Apostolic Exarchate for the Ukrainian Catholics in the United States, serving as celebrant.

The Art Exhibition remained open to view in Convention Hall until 9 P.M., Sunday Oct. 24.

DEATH TAKES MOTHER DOOMED BY BABY

A mother who insisted on having her fourth child despite doctors' warnings is dead of the disease that doomed her three years ago.

Mrs. Jean Garrett, 29, succumbed to Hodgkin's Disease, a form lymph-gland cancer.

"My baby has more of a right to live than I have," she said in 1952 when doctors urged her to give up her expected child. They said the step might add years to her life.

Her husky, healthy fourth son, Michael Emmanuel, was born 20 months ago. The mother's health improved in the months that followed.

"We know now that God granted her a reprieve to see Michael through his infancy," her husband Thomas Garrett, 30, said.

Eastern Rite Catholic Church in Greece

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

During my recent tour throughout the Near East I stopped for a few days in Athens, the capital of Greece, a country predominantly Orthodox. On August 9, 1954 I paid a visit to the only Catholic Bishop of Greece, Msgr. George Calavassy who resides at Athens.

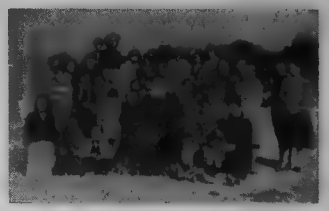

Bishop Calavassy

We are anxious that our Readers get acquainted with the Catholic Church of the Byzantine Rite in Greece with which Ukraine stood in close relations since the introduction of Christianity by St. Vladymyr in 988.

His Excellency, Bishop G. Calavassy gave me some precious information on his work for the reunion of Greece with the Catholic Church of Rome which we are very happy to communicate to our Readers.

There was no Catholic Church of the Eastern Rite in Greece since the fatal rupture between Rome and Constantinople which occurred in 1054. Although the Roman Pontiffs have several times tried to reunite the two branches of Christ's Church and so fill the abyss between the Orthodox East and the Latin Catholic West, their noble efforts did not bring any lasting results,

The year 1922 was an eventful and historical year in the history of Greece. Due to a mutual exchange of the population between Greece and Turkey Bishop G. Calavasy, then Bishop of the Catholic Greeks in Constantinople since 1920 came with his fold to Greece and settled in Athens.

At first the Greek government did not pay much attention to his presence in the Greek land, because it did not realize that his intention was to restore the Eastern Rite Catholic Church in Greece which is considered to be the bulwark of the Orthodox center of the opposition to the Roman Pontiffs, Vicars of Christ and visible Heads of His Church.

I Persecution of the Eastern Rite Church

After theree years of peaceful co-existence the Greek government instigated by the Greek Orthodox hierarchy undertook a stubborn persecution of Msgr. G. Calavassy and his noble enterprise. The molestations, chicances and annoyances lasted for 7 years. Bishop Calavassy knew who was persecuting him and his work. It was but too evident that behind the governmental officials stood the Synod, the governing body of the Greek Orthodox Church, bent on destruction of his plan. Fourteen times he had been taken to the court, where they tried their utmost to force hime to give up his plan of re-establishing a Catholic Church of the Greek Rite in Greece. All their efforts, however, broke down against the

resolute stand of persecuted Bishop. To refute their objections to his work he invoked the Greek Constitution which guarantees freedom of religion to all citizens of the Greek country.

After seven long years the persecution stopped and the courageous Bishop was left in peace to continue his work, because the authorities saw that it was not possible either to force Bishop Calavassy out of the country or to induce him to discontinue the reorganization of the Catholic Church of the Eastern Rite on the Greek soil.

II Results of Bishop Calavassy's Work

A steady progress is noticeable in the work of Bishop Calavassy and his clergy. Although the number of the Catholic Greeks runs only into 37,000 souls, of which 35,000 belong to the Latin Rite, 400 to the Armenian and only 1,600 to the jurisdiction of Bishop Calavassy, yet this indomitable hierarch sees a great future for his work. Greece nowadays has close to 8 million population which belongs to the Orthodox Church ruled by the Synod of Athens which is independent from the patriarch of Constantinople, Athenagoras, because the Greeks do not recognize his jurisdiction over Greece. 1600 souls is a very insignificant number to start the Catholic Church of the Eastern Rite... It may seem so to those who do not know the situation of Caholicism in Greece. During the separation from the Holy See of Rome numerous prejudices spread among the Greek people against Rome. Bishop Calavassy works more on the uprooting them than on the individual "conversions" of his conationals to the Catholic Church. At the same time is preparing the ground for a general reunion of the Greeks with the Vicar of Christ. "I do not want individual conversions", he told the author of this article during the interview, "because an imprudent proselytism would hurt the great mass of the Orthodox population and turn it against the idea of the reunion. My work consists in preparing the ground for a general union with the Holy See of Rome."

The Bishop avoids the word "conversion" as offensive to the Orthodox. "They need to be reunited with the Holy Father. They do not have to be converted, because they are not heathens," he added.

For the time being Bishop Calavassy and his clergy work in these fields: *Literary*: They publish books pamphlets on the Catholic and Orthodox Church, they show the Greek clergy and people that there are very few differences between them and the Catholics, they publish a weekly which is sent to every Greek Orthodox Bishop and priest of the country, they politely refute the prejudices against the unity of the Church with the Holy See.

Social activity is the main means whereby the Bishop is endeavoring to conquer the heart of the Greek people. Charity is a universal language that every human being understands and likes. Bishop Calavassy excels in charity. His indefatigable work was admired by the Greeks during the iron German occupation, during the Communist revolt and civil war, during the earthquake, etc. His helping hand reached millions of starving and hungry people without any distinction between the Greek Catholics and Orthodox.

His charity was recognized publicly by the Greek premier Alexander Papagos who gave public thanks to his Excellency and expressed his congratulations upon his wonderful social work. The distributors of charity see to it that the Greek people know who is helpthem in their needs. This, of course wins their sympathy and gratitude

for the Catholic Charity.

Charity kills hatred... This is true of Bishop Calavassy. After several years of struggle and many more years of charity, he begins to reap the fruits of his labors. In these days he enjoys sympathy in the Greek governmental circles, king Paul and his wife Frederika are benevolent to him, the Greek Orthodox hierarchy is tolerant, nay some among the Bishops are his friends, public officials and ministers sit with him at national affairs... There is no more fanaticism among the Greek Orthodox against their Catholic Brethren... It is well to call attention to the following fact which illusrates the attitude of the Greek Orthodox hierarchy toward Bishop Calavassy and the Catholic Church.

Before the World War II the Greek Orthodox Bishops used to send some of their seminarians abroad for higher studies. The seminarians usually went to the German Protestant seminaries... Back home these seminarians were imbued with the Protestant rationalistic ideas... Bishop Calavassy induced the Greek Orthodox hierarchs to send their seminarians to the Catholic seminaries in France.. To our great wonder the Bishops agreed, and now the Greek Orthodox seminarians are pursuing their theological studies in the Catholic seminaries. Thus they have a chance to learn the Catholic doctrine and get rid of their prejudices towards the Catholic Church. In future these seminarians will occupy important positions in the Greek Church... We are sure that their attitude toward the Catholic Church will not be hostile....

We will not be wrong if we say that now the Greeks are beginning to get acquainted with the Catholic Church. It is true that there are some 35,000 Latin Rite Catholics in Greece, but they are looked upon as foreigners, because they are mostly descendents of the Italian and immigrants. The Greeks do not consider them as Greeks, but as Italians, French, and so forth... As such they cannot influence the Greeks to join the Catholic Church, because in the Greek eyes they remain representatives of the Latin French or Italian Church, while the mere existence of the Greeks of the Eastern Rite who are Catholics as well as Greeks proves beyond any reasonable doubt that any Greek can become a Catholic without changing his own Eastern Rite and becoming a Latin. The Greek Latin Rite communities in Greece can hardly preserve their present *status quo*. They have no prospective of developing any unionistic activity on a great scale, because the Orthodox population, being attached to their Eastern traditions and Rite, will not follow them, as it did not in the past centuries.

The Greek Orthodox people do not look upon their Eastern Rite Catholic Brethren as traitors to their beautiful Rite, because the Greeks who belong to the Catholic Church scrupulously preserve the ceremonies of the Eastern Church, are proud of their traditions, give Holy Communion to small children after baptism, use the spoon for Holy Comunion, etc.

III Successful work of Bishop-Exarch G. Calavassy

The energetic Bishop undertook many wonderful works and brought to a successful completion.

1. *Clergy*. At present the Greek Catholic Clergy of the Byzantine Rite consists of 16 priests who reside in Athens, Jannitsa of Macedonnia, Syra of Cyclades and in Lyon in France where the Greek colony embraced Catholicism in 1931.

There are many prospective workers among the Orthodox clergy of Greece who would join the exar-

chate of Bishop Calavassy, but the Exarch is not in a hurry to accept them. He tells them rather to work for the reunion where they are, and thus prepare the ground for a general reunion of the Greek people with the Holy See.

There is a minor semianry in Athens with 20 boys. After the completion of their high school they can go to the college of St. Athanasius in Rome for theological studies: "Colleggio Greco".

The Exarch plans also to build a Catholic cathedral in Athens. The Orthodox people often come to the Catholic churches, because the religious functions are conducted exactly as in the Orthodox churches. They also take part in the Catholic processions.

2 *The monastery of the Sisters of PAMMACARISTOS*

With the Greek refugees from Constantinople came a community of Sisters called PAMMACARISTOS and settled in Athens, capital of Greece. They founded a school, which during the World War II has been requested by the German occupation troops. Since 1945 the building was turned into a hospital directed by the Sisters of Pammacaristos.

The zealous Sisters take care of the hospital which is the biggest in Athens, prepare several girls for the noviciate, conduct the catechetical school for children of the parish, have an "Association for the Catholic girls", a home for the working girls and take care of summer camps for poor children.

The hospital "Pammacaristos" is the only Catholic hospital in Athens. It is open to all sick people without any distinction of their religious denomination.

The Sisters whose number is 20 at present, fulfill their job with an admirable zeal and devotedness.

3 *The Boarding House for poor Catholic children*

Bishop Calavassy was consecrated bishop on August 15, 1920 and made the apostolic exarch for the Catholic Greeks living in Turkey and Greece. In 1922 his jurisdiction has been restricted to Greece only. When he moved from Constantinople in 1922, he also transferred his little Seminary to Athens.

The boarding house is now the actual seminary for the Greek Catholic Church in Greece. The lack of financial funds does not permit the zealous Exarch to increase the number of the pupils who are prospective workers so urgently needed for the future reunion. Their number as mention above is 20 who study to become priests. Besides these candidates for the priesthood there are many other boys in the boarding house.

4 *Greek Catholic Action* is an Association of laymen who dedicate themselves to the social and parochial work. They number 90 members.

5 *Association of the Catholic Girls* has 50 members under the direction of the Sisters. They perform numerous works of Christian charity and conduct catechetical school in the parish.

6 *Association "Pro Unione"* has 230 members dedicated to prayers and good works for the Reunion of the Greek Orthodox Church with the Holy See of Rome.

7 *The Good Press* is a very efficacious means in the hands of Bishop Calavassy. He himself told the author of this article: "The Greek Catholic Church in Greece has a well organized press and its own printing shop. It is a miracle. We have no polemics with our Orthodox Brethren, but we give them all information concerning the two main obstacles of the reunion: the papal primacy and infallibility. The Orthodox hierarchy is friendly to me. The Greek Orthodox press seldom attacks the Greek Catholics

or the Pope. The old question of "Filioque" at present will be no obstacle for the reunion. Our press helps us to convey the necessary explanation of these two dogmas to the Orthodox press and people. Slowly, but surely we began to enjoy sympathy of the people, because the people understand more and become more benevolent toward us and our unionistic work."

The Catholic press was started by the Bishop in 1936. It is publishing religious, social and theological books for the people. Every week a weekly paper "KATOLIKI" is published and sent to all Orthodox Bishops and priests of Greece. The Exarch has also a lending library with 2,500 books in various languages.

8 *Homes of Divine Providence* started in 1941 are places where the famine stricken population was able to obtain food during the war of 1941. Children, sick people, prisoners in the German concentration camps and even Greek clergy were helped by the charity of Bishop Calavassy.

The charity of Msgr. Calavassy continued after the World War II when the Communists started a revolt against the Greek government. The exarchate distributed clothes and shoes to the Greek refugees from the North. His charity was mainly helped by the Catholic National Welfare Conference — War Relief Services of the U.S.A. (S.N. W.C.).

9 *Home for working girls* is a boarding house for the maids and working girls. It is directed by a Sister. It has: (a) a restaurant where 400 girls take their meals, (b) a dormitory where 120 working girls have board and lodging. (c) a student home where 60 student girls have board. Most of these girls are Orthodox.

10 *Home for the male students* is a sort of boarding house, located in the episcopal palace of Bishop Calavassy. Hundred university students, mostly Orthodox, live with Msgr. Calavassy under the same roof. These students go to the university. They are not forced to attend the Catholic church services, although now and then they do it by themselves. All of them are good friends of the Catholic Bishop as it might have been seen during the visit I made to them.

11 *Hospital of Pammacaristos* is the biggest hospital in Athens. It is directed by the Catholic Sisters It has 120 beds. The Hospital is well equipped and has all sections of modern medicine.

12 *Association of the Catholic nurses* was started in 1950. The Sisters direct this association. They are also the only directing staff of the hospital Pammacaristos.

This is a short survey of the Byzantine Rite Catholic Church in Greece. Bishop G. Calavassy is still in good health and full of enthusiasm for the holy cause of the Reunion of the Greek Church with the Holy See of Rome. He was born in 1881 on the island of Syra in Cyclades.

May God and the Blessed Virgin Mary whom the East honors and loves as Mother watch over the Greek Catholic Church and help its energetic Bishop G. Calavassy to fulfill the dream of his life.

Three things are necessary for salvation of man: To know what he ought to believe, to know what he ought to desire, and to know what he ought to do.—St. Thomas Aquinas (1226-1274).

TWO CAUSES OF RACIAL TENSION

By D. F. Miller

ONE OF the strangest quirks of human nature may be seen in the fact that there are many white persons who protest that they are free from all racial prejudice, but who at the same time defend the position that the colored should be kept as far away from them, and from anyone dear to them, as possible. They quote the inalienable right of every human being to choose his own friends, his own neighbors, his own associates and companions. This, properly understood, is a true right; but it is wrongly understood and applied when it is made a defense of segregation and discrimination against Negroes.

There are two very special problems that are created by this attitude of some white people. Both of them are delicate and complicated The first is the problem of segregated housing. It may be expressed in the form of the blunt question: "Is it lawful and consistent with the Christian love of all one's neighbors for a white person to refuse to live near Negroes just because they are Negroes?" The second problem is the explosive one of interracial marriages. It may be expressed also in the form of a question: "Is it prudent to permit such a social intermingling of white and colored people that interracial marriages will result?"

There is no sense in dodging these practical questions. Complicated though they are, it must be possible to establish some principles concerning them that can be made a guide for the actions of sincere, practical Christians and honest and loyal Americans. With humility and openness of mind, yet with a conscientious endeavor to establish what is morally right and wrong we shall consider these two questions.

1.

The first question is by no means academic. It arises from a situation that has appeared in many cities of the land. This is the situation:

A certain neighborhood in the city has for generations been occupied exclusively by white people. A colored family buys or rents a house in that neighborhood and is about to move in. Immediately one of two things happens: Either the white families get together and by legal or illegal means prevent the colored family from moving in. Or, if that fails, every white family that possibly can, moves out of the neighborhood as soon as possible.

Actually two questions arise from this situation. The first is: Is taking part in conserted action to keep a colored family out of a certain neighborhood morally justifiable? The second is: Is there anything wrong with the action of a white family in moving out of a neighborhood because a colored family has moved in?

In regard to the first question—is it lawful to take part in concerted action to prevent a colored family from moving into a certain neighborhood? —there are two things to be considered. The first is the widely accepted as not immoral, general principle that seems to be that a group of families who have

carved out a new subdivision or created a new residential area, may lay down certain conditions that must be fulfilled by prospective tenants of the neighborhood, in order that its planned beauty may not be spoiled. Thus some quasi-municipalities have rules that anybody who wishes to move into them must be able to buy a lot of a certain size and must be able to put up a house above a set minimum cost. The purpose of these rules is to prevent the area from becoming overcrowded, and to make sure that new neighbors will not put up shacks that would destroy the beauty of the whole area.

At the same time is would certainly be wrong for any such group of neighbors to set down a rule that would exclude Negroes from the area just because they are Negroes. They may require that any new prospective resident of the area be able to have a home that comes up to certain minimum standards, regardless of his race or nationality.

But to exclude Negroes on the score that they are Negroes, regardless of whether they can come up to all the standards set down or not, would be an act of prejudice and unjust discrimination. It would be equally immoral for the group to try to prevent a colored family from moving in after it had proved its ability to build or buy and maintain a home that would measure up to the general requirements established by the group. In these cases, the action of the group of white people is directed against a fellow-human being solely because he is colored. That is a clear sign of the motive of prejudice.

But what about the other question as to whether there is anything wrong with the action of white people in moving out of a neighborhood just because a colored family has moved in?

The solution to this question is not one that can be set down in a single line. The first complication arises from the fact that, since the colored are so grossly discriminated against in the matter of employment and income, their coming into a neighborhood does quite often mean a lowering of the general tone and appearance of that neighborhood. Not having the income or the education or the upbringing (the lack of which things must all be traced to patterns of discrimination in the past), they are apt to permit their homes and property to take on a rundown appearance which affects the whole area in which they live. This is by no means true of all colored families, and for those of whom it is true, white people must cherish a sympathetic understanding remembering the causes that have made it so.

Now it is natural for every self-respecting family to want to better the circumstances in which they live. Entirely apart from the question of whether they live in an all-white area, or a partially Negro area, if it is shabby and run-down, they will be looking for something better and planning and making sacrifices to move. No one can say that there is anything immoral about a person's wanting to better his living conditions. But this is a different matter than that of considering a neighborhood to be run down just because a colored family, even one of the highest respectability and neatness, has moved in.

It is also frequently said that property values in a neighborhood immediatly drop when colored families first move in. On that basis it is argued that it is not wrong to sell one's property as quickly as

possible when this happens, in order to get as good a price as possible for what is owned.

This is an intricate complication because in many cities the drop in property values that takes place when a colored family moves into an area is due solely to prejudice of white people against the colored as such. Yet even despite that fact if the economic consideration could be isolated completely from the influence of prejudice or discrimination, it is doubtful that any moralist would designate the action of white people in selling their property to avoid a loss as evil.

In most cases, however, we do not think that the economic motive can be disentangled from that of prejudice for these reasons.

1. Opposition to colored neighbors is often just as strong in places where neat, intelligent, cultured, perhaps professional Negro families move in as where less desirable elements wish to do so. Evidence proves that in many instances it is not the fact that the colored may neglect their property that disturbs white people, but it is essentially the fact that they are colored.

2. Opposition to colored neighbors is sometimes just as bitter among white people who have let their own property fall into ugliness and decay as among those who take care of their homes.

3. Very often white people, far from gaining anything economically or culturally by moving out of their homes when the colored draw near, actually impoverish themselves by moving, or are forced into physically less desirable surroundings than they had just in order to get away from the colored.

The pattern or prejudice often shows itself even in the midst of the many complications involved in this problem of housing. But certain principles must always remain clear.

1. It is morally wrong to maintain that the colored should be isolated in "ghettos" or slum areas or limited precincts of any city. It is wrong because this is one of the chief forms that segregation on principle can take, and segregation on principle has been condemned by the Holy See.

2. It is morally wrong for any Christian, and undemocratic for any American, either to try to prevent the colored from living in his neighborhood, or to move from the vicinty of the colored, *solely on the basis of his dislike for colored people as such.*

3. While white people may at times have strong and valid reasons, apart from prejudice, for moving from a neighborhood in which some of the colored have settled, it is certain that acceptance of the colored as neighbors is one of the most powerful means available to Christians (and to all Americans) for breaking down the historic patterns of racial prejudice. It breaks it down in themselves, because it makes them acquainted with the colored, and personal acquaintance of itself destroys many prejudices. It breaks it down in others, because it sets an example that is bound to have a salutary effect on a community.

2.

Perhaps nothing in the world problem of race relations raises more difficulty in the minds of many people than the idea that to do away with discrimination against the colored will lead to a great many interracial marriages.

Openly prejudiced people put the objection in the form of sneering question: "Would you want your sister to marry a Negro?" But even good people, who sincerely want

to see justice and charity extended to all the colored, often permit themselves to be worried about the question of interracial marriages. They say: "If colored and white mingle in schools, on playgrounds, in theatres, in employment, in social gatherings, won't this naturally lead to company-keeping between colored and white, and then to marriages between them?" The way they ask the question implies that they think that such an outcome would be a terrible thing.

Now, practically speaking, they are right in thinking that interracial marriages would be disastrous in certain communities and certain circumstances in America today. In a community in which there are long established traditions of segregation and discrimination against Negroes, a marriage of a white person to a Negro would at present create tremendous obstacles to happiness and successful family living. That is why, in such circumstances, interracial marriages should be strongly advised against at present.

But such circumstantial advice cannot be made into a principle to cover all times and all places. To do so would make a vicious circle out of every effort to bring justice to Negroes. It would be like saying: Interracial marriage would be disastrous in many communities today because of the community's prejudice against the colored. To prevent such a disaster we must keep up our prejudice and our practices of discrimination. Such an argument is, of course, not only fallacious, but immoral.

The problem must be attacked, not on the ground of present or local circumstances, but on that of universal principles. On this ground it can be proved that objections to interracial marriage are based on two false assumptions. The first is the assumption that such inter-marriage is an evil or unnatural thing in itself. The second is the assumption that the extension of all human, civil and social rights to the colored will make interracial marriage a common thing.

Marriage between two different races would be an evil or unnatural thing in itself, either if there were evidence to prove that such marriages would certainly have harmful effects on offspring, or if there were any prohibition of divine law against them.

But anthropologists, i.e., scientists who concentrate on the study of the various races of mankind, have proven not only that it is untrue to say that interracial marriages produce inferior children, but that, in most cases, they result in "hybrid vigor," i.e., in children who are superior to both parents if given opportunities to use their native abilities.

At the same time, Christianity and the Catholic Church have never held that there was any impediment of divine or natural law against such marriages. This is in strict accord with the teaching of Christ that all human beings, regardless of color, belong to the same spiritual race, destined for heaven, redeemed by Christ, bound by the same laws, possessed of the same faculties and powers.

It is Christian and Catholic principle therefore that every individual human being is free to marry whomsoever he pleases, so long as he observes the laws of God and the true Church in so doing. It is not for a brother to dictate to his sister in this regard, nor even for parents to dictate to their children, when they are of suitable age, with regard to whom they should marry. They may give advice based on

circumstances such as have been mentioned above; but the principle must be admitted that it is the individual's business, not his family's or society's, to decide whom he shall marry.

This statement of scientific and Christian doctrine will surely offend some people, but only if they refuse to consider it in the light of the answer that can be given to their second false assumption. They assume, in opposing the admission of the colored to the use of all their civic, social and human rights, that such an admission will lead to many interracial marriages.

Certainty, with the progress that has been made in recent years in the destruction of practices of discrimination against the colored there has been ample opportunity to see whether there is a growing trend to interracial marriages as a result. But this is how the well-known author, Ethel J. Alpenfels, who wrote *Race against Time* and *Sense and Nonsense about Race*, sums up the trend:

"There is no evidence that inter-marriage is increasing with the increase in friendliness toward Negroes that has marked parts of our society in recent years. Indications point in the opposite direction. As we relieve fears and insecurity through improved economic conditions, we begin to remove the advantages the minority group might gain through inter-marriage. As we provide education, we bring pride in race that is the right of all races. Furthermore, the history of the Negro in America shows clearly than intermixture, as Father La Farge, a student in this field has aptly pointed out, arises quite as much from the impulse of the dominant race as from any inclination of the minority. This question of interracial marriage is a 'red herring' drawn across the path of understanding among races. It blocks our thinking on other issues such as housing, unemployment and education. It keeps us from consructive thinking and action."

Added to this testimony is the fact that practically all responsible colored and white leaders among the interracial movement state that in normal circumstances, the colored people will always want to marry into their own race and white people into theirs. Exceptions should not be a source of scandal to those who recognize the validity of the principles set down above.

(From *The Liguorian*)

NEW TESTAMENT SAVES GI'S LIFE

A pocket-sized edition of the New Testament yesterday saved the life of Pfc. Paul Montelongo of San Angelo, Tex.

Montelongo, a jeep driver, was struck in the chest by a piece of shrapnel from a Communist artillery shell which exploded 15 feet away.

A medic rushed over and ripped open Montelongo's field jacket. He found a thick piece of metal embedded in a copy of the New Testament in the left pocket of the jacket.

The piece of shrapnel had torn through one cover of the book, through all the pages and stopped at the inner cover.

Q. Who is a Carpatho-Russian? Is it Ukrainian or what? I can't find any country with such a name on the map.

A. The word "Carpatho-Russian" is an artificial name for Carpatho-Rus or Carpatho-Ruthenia, a part of the Ukrainian territory which belonged to Hungary before the World War I and World War II and now is incorporated into the Ukrainian Socialist Republic.

It is incorrect to call the "Carpatho-Rus" with the name Carpatho-Russia, because no Russians or Muscovites ever lived or ruled that territory. Some Russofile leaders introduced the term "Carpatho-Russian" to avoid the now official name "Ukrainian".

Q. What should I do when a priest tells me that I must marry my girl-friend in his church? I am a Ukrainian Catholic and she is Latin?

A. You must tell him that the canon Law expressely says that marriages between the Catholics of different Rites must take place in the Rite and in the church of the groom (Oriental Canon Law, Can. 88, art. 3). No priest can tell you to do otherwise. Neither pastor, nor bishop can grant dispensation from this law. The Apostolic Delegate alone is authorized in the name of the Holy See of Rome to dispense from the church laws.

Q. Are the Ukrainians permitted to change their Rite and pass over to the Latin?

A. The Ukrainians are not permitted to change their Rite and pass over to the Latin Rite, because the Holy See forbids the Catholics under penalty of sin to betray their native Rite and pass over to another. Canon Law expressly forbids anyone to influence others to change their original Rite. Our people must be taught to respect, love and keep their own beautiful Rite. This is a special task of our parish schools.

Q. Worry is my problem.. My mind is filled with anxiety and fear. Will you please give me a few practical suggestions that might help?

A. Human beings could altar their lives by altering their attitudes of mind.

Every night before going to sleep practice emptying your mind of all fears, frustrations, disappointments. Then "fill" the mind with thoughts of courage, hope, happiness, commit to memory all Scripture passages which speak of courage and faith; say them aloud. For example, "If God be for us, who can be against us?" Only substitute "me" for "us" to make it more personal.

Every day, several times, conceive of the mind as being filled to overflowing with faith. Decide to stop living on a scared basis; live on the courage pattern. Every morning before you get up, affirm three times, "I believe, I believe, I be-

lieve." This will form a faith in your mind. Do this aloud, if possible. An inspiring old man advised me once: "Think big, pray big, believe big."

Q. May a girl who once had tuberculosis enter the convent?

A. She may, but only upon the testimony of a reputable physician that her tubercular condition is no longer a serious threat to her good health, that it will probably never recur, and that she is now physically strong enough to sustain the duties of active convent life.

Q. May I sell my automobile that was blessed?

A. You may; whether you can get a buyer at present with so many other "bargains" in the auto market is another story.

So long as you do not demand an extra percentage for your car because of its blessing you may sell the car that was blessed, without committing the sin of simony.

Q. My boy friend is so jealous that he is making my life miserable If ever he gives me his permission to go somewhere alone, he pelts me with questions afterward.. I love him and have promised to marry him, but I am confused and would like your advice on his jealousy.

A. Your friend's attitude indicates that, while he may love you, primarily he loves himself. Unconsciously, he has made you a projection of himself. You are his possession and, therefore, the unhappy victim of his self-love. Unless he gets psychological and spiritual help marrying him can result in the limitation of your personality and in constant bickering if you are not willing to accept domination. Try to persuade him to consult a competent counselor to find relief from his insecurity.

Q. How would one know if he were obliged to fast or not if he wasn't sure about the matter?

A. That is what confessors and spiritual directors are for.

Q. Is it a mortal sin to be obstinate and determined about something when you know you are right about the thing?

A. If you know you are right you should be determined about it; that is not being obstinate. The important thing is to scrutinize your moves and the reason on which you base your certainty and make sure you are not convincing yourself for wrong reasons or prejudiced motives. That is where obstinacy could enter.

ROOM FOR HIM

O room for Him? Not for the Prince of God,
Whose very smile should warm the trembling clod,
Whose very step would speak of ransomed earth,
Whose voice would speak of man's eternal worth?
No room for Him—God's little holy Child,
Whose word would quiet all life's tempests wild?

Oh, is there room today—the wide world round,
For Him in Whom all utmost joy is found?
Some room for peace and hope and faith and love?
Some room for Him Who leads to heaven above?
Some room for mercy, tenderness, and light?
Some room for kindness, honor, truth, and right?
Ah, if the heart can find no room for Him,
Its larger hopes for life grow very dim!

L. Victor Cleveland

Paganism is More Alive Today than for Centuries

By James Cardinal McGuigan

WHEN THE serpent tempted Eve in the Garden, the promise which he held out to her was an attractive one. He told her that if she disobeyed God, she would come to know Good and Evil and would become like to God.

Eve fell. She wanted to be like God but not at the price of submitting to His Will. That is, She put herself in the place of God. With this sin of Ambition, the replacing of God by self, the first act of idolatry was committed on earth.

It is not surprising that in the history of mankind one of the great temptations of man has been to idolatry. Neither is it without purpose that God saw fit to include in the Ten Commandments one which forbade idolatry.

However, in these times of intellectual and social sophistication, we are apt to think that the commandment "I am the Lord thy God, thou shalt not have strange gods before Me," was a commandment which had application only to the Jewish people of the Old Testament or to the early Christians.

But when we search for an application of this commandment in our own time, we cannot conceive that we of the Twentieth Century western world, enlightened as we are concerning the irrationality of superstition and occult religions, and the bestiality of pagan rituals, should bend the knee before the graven image of some strange foreign god, or goddess.

Perhaps it is true that people no longer worship such pagan gods as Jupiter, the Sun, Baal or Diana. While it is true that the particular expressions and forms that we associate with pagan worship may have disappeared, nonetheless is it not a fair question, even an imperative question, to ask if there are not many signs in our generation to show us that the spirit of paganism is more alive today than it has been for centuries? We must be on guard lest we forget that the spirit of evil is a formidable and subtle adversary. He is, in many ways, by the mysterious permission of Almighty God, almost as versatile as the Spirit of Truth in claiming the allegiance of creation.

Many Guises

It is absolutely necessary that we recognize that evil, in attempting to lead man away from God, plays upon man's natural desire for truth by adopting the guise of truth and wisdom themselves. Thus Satan, in enthroning the gods of the Twentieth Cestury has taken great care not to shock our sensibilities. He will even mask himself in Christian disguises to teach the doctrine of false gods. Have we not met many disciples of the false gods, who try in the name of fairness, good fellowship, the brotherhood of all men, or equality, to promote the doctrines of agnosticism, skepticism, indifference, humanism, and scientism? These temporizing attitudes of mind, however, are not themselves the gods of the Twentieth Century. These attitudes of mind are the soil which succors the brood of false gods. Only evil can fecundate and flourish in barren and fertile soil.

Satan's name is legion. Like the gods of old, evil is prolific. These attitudes of mind have sired

a numerous family of gods. We easily recognize the members of this family because we have often seen them in our streets and invited them into our homes—often we have befriended them, not knowing that we were harboring asps! The names of these gentle children are progress for its own sake, glorification of sex, comfort, hygiene and beauty of the body, security in possession, power and authority through knowledge, respectability and prestige in society, success in business, the mindwork of scientism, and others. Who has not at some time embraced and clasped these sweet children to his breast?

Spiritual Blindness

Spiritual blindness is a disease not unlike the blindness of our natural eyes. It shuts out or warps and twists the Light of Truth much in the same way as blindness of our natural eyes shut out and distorts natural light. Thus undoubtedly there are many who will claim that the charges of paganism made in our time are either phantasms of benighted minds or a distortion of reality by the prism of prejudice.

But, in the other hand, is it not a commonplace thought that no one can be a judge in his own case? Most people are blind to the significance and meaning of many of their own habits and actions. An individual has no way of seeing himself as other people see him. Thus we must look to other means of judging whether our social habits and actions are good or evil. We may make a judgment of good and evil in two ways. First, we may judge solely by what other people do. Secondly, we can make the basis of our judgment the laws of the One True God. The approval or disapproval of society does not make a thing morally right or wrong in itself.

If we place our faith, hope and love in material things of this world or in the imaginings and logical constructs of the mind by a pursuit which does not have as its ultimate goal the service, honor and glory of the One True God, then we must stand accused of idolatry. If we place our hope in salvation by science unregulated by a basic morality, our faith in the ingenuity of man, to manipulate people and things, and the love of our whole being in the fruits of progress, we must number ourselves among those who bend the knee before graven images.

POWER OF PRINT

It's human nature to believe more readily what one sees in print than what one learns by word of mouth. A newspaper editor said to his housekeeper one morning.

"I think we'll have a good potato crop this year."

"No such thing," asserted the housekeeper, "I think the crop will be poor

Ignoring her remark, the editor proceeded to his office and had inserted in the evening paper his estimate of the crop situation.

That night when he returned home, he found the housekeeper waiting for him with a sheepish grin on her face and a copy of the paper in her hand.

"I was wrong," she said apologetically, "it says right here in the paper that the crop will be excellent this fall."

16th CONVENTION OF THE UCYL

MSGR. J. T. SCHIEDER DELIVERS MOVING ADDRESS AT THE UCYL COMMUNION BREAKFAST

(Washington, D.C., Nov 11-14, 1954)

A LAYMAN remarked, "Father, that's the largest group of communicants that I have ever seen at a UCYL Convention Communion Mass." That layman stood not alone in his sentiments. Over 200 UC YL-ers knelt in reception of our Eucharistic Lord in St. Patrick's R.C. Church in the Nation's Capital, Washington, D.C.

The Ukrainian Catholic Youth Mass was offered for the intention of the Convention, lay leadership, by our beloved Bishop, His Excellency Bishop Ambrose Senyshyn. His Excellency was assisted by the co-celebrants, Very Rev. Msgr Nicholas Babak, Very Rev. Orest Zaseybida, National Spiritual Director of the UCYL, Rev. Stephen Chehansky, Convention Spiritual Director, and Rev. Leo Adamiak.

Communion Breakfast

Following the Mass the Bishop the Clergy and UCYL-ers assembled for a Communion Breakfast in the Grand Ball Room of the Mayflower Hotel, the Convention Site.

The Convention Chairman, Mr. Stephen Koslo, introduced the Rev. Toastmaster, Rev. Henry Sagan of Pittsburgh, Pa. Fr. Sagan read the letter from our beloved Most Rev. Archbishop Constantine Bohachevsky, in which His Excellency exhorted the Youth to "continue to maintian these spiritual ideals. This is your challenge. The time has come for action. The Holy Catholic Church... calls out to the Catholic Youth to unite efforts in order that by their good example they may form a new and more profound Christian life among those with whom they associate."

Apostolic Benediction of His Holiness

The Rev. Toastmaster then read the letter bestowing the Apostolic Benediction of His Holiness, Pope Pius XII: "This Benediction is granted by the Sovereign Pontiff as a token of his paternal affection and as a pledge of divine favor upon the deliberations of this Meeting that from it these young people may draw added inspiration to continue in an ever increasing degree their lives as model Catholic young men and women and thus be an example to everyone with whom they come in contact." His Excellency Archbishop Amleto G. Cicognani affixed his personal blessings and well-wishes to the papal blessing.

Moving Address by Msgr. J. T. Schieder

The Communion Breakfast progressed rapidly. In short time the Rev. Toastmaster introduced the main speaker for the Breakfast, Msgr. Joseph T. Schieder, National Director of Youth for the National Catholic Welfare Council. (NCWC). As the Msgr. rose to speak, the banquet hall became hushed. With interjected humor the National Youth Director began his talk.

"Adults have always underestimated the value of youth. In 1941 we called our youth a degenerate generation. That degenerate generation took up arms in the latter part of that year and for four long, bloody years fought for right and freedom. They saved our world.

Today we call them on immoral generation, but are they immoral? ...Who is it that publishes the trash which clutter our newsstands? Who is it that produces the movies and TV programs which blacken our eyes? Not one youth holds those positions, but if they did, I am sure that if they were in those positions, this nor any generation would be immoral."

The fiery words of the Msgr. offered a challenge to the assembled youth. With ears attuned and eyes wide opened the UCYL-ers listened in amazement to the words of the prelate. Not an eye dared move from the speaker as offered them their challenge: "The work of the lay apostolate is indeed important. It merits your deepest consideration and interest. Work for it and take the example of a group of young men who gained a convert on the fields of battle, not by empty words, but rather by strong actions." He continued to cite the example of young army men who convinced an atheist that "there is a God!" And as that youth lay dead on the Mediterranean's blue shores, he had in his pocket a poem which he had wrote: "Oh God, I'm sorry that I knew you no sooner." And as the Msgr. read the poem, the hush became even greater. When Msgr. Schieder finished reading the last line, the silence was only broken by the applause of the inspired UCYL-ers.

Indeed, the Youth Director touched the hearts of all those gathered in breakfast. Their eyes shone brightly as His Excellency Bishop Ambrose lead them in the concluding prayer. "It was wonderful." they whispered as they left the room.

MADE BY NOBODY

Kirchner, a famous astronomer, had a scientist friend who did not believe in God. While visiting Kirchner one day, this friend admired a model of the solar system that stood upon a table. turning a handle the planets could be made to go around the sun, each in its own path.

"Very clever! Who made the model?" asked the scientist.

"Oh, nobody!" answered Kirchner.

"But tell me, I want to know. Who made it?"

"I just told you. Nobody made it. It made itself."

The friend began to see the point, and said:

"I see, you are trying to be funny."

"It is rather you that is funny," replied Kirchner. "You can't believe that this little model made itself, and yet you can believe that the real sun, moon and stars—the whole vast universe, came into being somehow without any Maker!"

The scientist went away with much to think about, and later was converted.

Boss: "This is the end! You're fired!"
Worker: "Fired! I allus thought slaves were sold."

Report from Texas: "Down in Fort Worth the other day it was so hot a dog was chasing a cat and they were both walking.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бизнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ.
СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1435 — Res. 1395 YORKTON, SASK.

НАЙБІЛЬШИЙ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ЗБІРНИК
КОЛЯД і ЩЕДРІВОК
ПІД НОТАМИ
Зібрав і видав И. Когут
Старі вже і знані коляди доповнено новішими, народніми та патріотичними колядами, як рівнож щедрівками і різдвяними побажаннями. — Збережено по можності оригінальність текстів. Це, що було по церк.-слов'янськи так остало; а це що по українськи також незміненим остало.
Збірник має 288 сторін, 161 коляд і щедрівок. З того 116 є під нотами а решта покликується на інші мельодії. Розмір 4x6. ЦІНА ... $2.00
Той сам збірник Коляд і Щедрівок И. Когута, без нот, ціна ... $1.00
Замовляйте на адресу:
THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

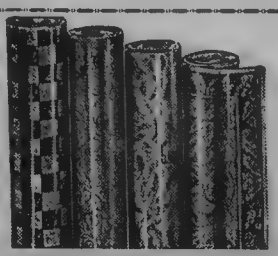

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton -- Sask.

Today we call them on immoral generation, but are they immoral? ...Who is it that publishes the trash which clutter our newsstands? Who is it that produces the movies and TV programs which blacken our eyes? Not one youth holds those positions, but if they did, I am sure that if they were in those positions, this nor any generation would be immoral."

The fiery words of the Msgr. offered a challenge to the assembled youth. With ears attuned and eyes wide opened the UCYL-ers listened in amazement to the words of the prelate. Not an eye dared move from the speaker as offered them their challenge: "The work of the lay apostolate is indeed important. It merits your deepest consideration and interest. Work for it and take the example of a group of young men who gained a convert on the fields of battle, not by empty words, but rather by strong actions." He continued to cite the example of young army men who convinced an atheist that "there is a God!" And as that youth lay dead on the Mediterranean's blue shores, he had in his pocket a poem which he had wrote: "Oh God, I'm sorry that I knew you no sooner." And as the Msgr. read the poem, the hush became even greater. When Msgr. Schieder finished reading the last line, the silence was only broken by the applause of the inspired UCYL-ers.

Indeed, the Youth Director touched the hearts of all those gathered in breakfast. Their eyes shone brightly as His Excellency Bishop Ambrose lead them in the concluding prayer. "It was wonderful." they whispered as they left the room.

MADE BY NOBODY

Kirchner, a famous astronomer, had a scientist friend who did not believe in God. While visiting Kirchner one day, this friend admired a model of the solar system that stood upon a table. turning a handle the planets could be made to go around the sun, each in its own path.

"Very clever! Who made the model?" asked the scientist.

"Oh, nobody!" answered Kirchner.

"But tell me, I want to know. Who made it?"

"I just told you. Nobody made it. It made itself."

The friend began to see the point, and said:

"I see, you are trying to be funny."

"It is rather you that is funny," replied Kirchner. "You can't believe that this little model made itself, and yet you can believe that the real sun, moon and stars—the whole vast universe, came into being somehow without any Maker!"

The scientist went away with much to think about, and later was converted.

Boss: "This is the end! You're fired!"
Worker: "Fired! I allus thought slaves were sold."

Report from Texas: "Down in Fort Worth the other day it was so hot a dog was chasing a cat and they were both walking.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бізнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ.
СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1435 — Res. 1395 YORKTON, SASK.

НАЙБІЛЬШИЙ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ЗБІРНИК
КОЛЯД і ЩЕДРІВОК
ПІД НОТАМИ
Зібрав і видав Й. Когут
Старі вже і знані коляди доповнено новішими, народніми та патріотичними колядами, як рівнож щедрівками і різдвяними побажаннями. — Збережено по можності оригінальність текстів. Це, що було по церк.-слов'янськи так остало; а це що по українськи також незміненим остало.
Збірник має 288 сторін, 161 коляд і щедрівок. З того 116 є під нотами а решта покликується на інші мельодії. Розмір 4x6. ЦІНА.. $2.00
Той сам збірник Коляд і Щедрівок Й. Когута, без нот, ціна $1.00
Замовляйте на адресу:
THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

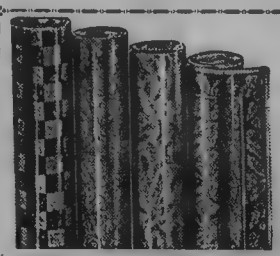

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton -- Sask.

ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

Альманах Українців Католиків Саскачеванського Ексархату	.50
Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський	1.00
Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий	.50
Берестейська Унія, о. С. Семчук	.50
Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія (текст і пояснення) о. М. Щудло ЧНІ.	1.50
Віра	.10
Дорога Спасення (Місія в Образках)	.50
До Якої Церкви Належите? о. В. Шумей	.10
Духовна В'язанка (Молебні до Серця Христового і Матері Божої	.15
Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий	1.00
Золотий Ключ до Неба (16 молитов)	.15
Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові	.50
Канада, Мій Рідний Край	.15
Канадійські Оповідання, о. П. Божик	.20
Коляди	.25
Коляди під нотами (162), Й. Когут	2.00
Коляди, без нот (162) Й. Когут	1.00
Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира	.50
Книжка Парохіяльна, добродійних жертв	.10
Мішане Подружжя, о. М. Пелех	.10
Молитвеник для Дітей	.35
Народний Катехизм	.20
Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий	.35
Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий	.25
Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький)	3.00
Не Дайся	.10
Післанці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк	.60
Пом'яник Усопших (книжочка)	.25
Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді)	3.00
Про Сопружество	.10
Пощо Сповідатися?	.10
Проскомидія Літургіям	.50
Робітникові Не Треба Релігії?	.10
Редемптористи Східнього Обряду	.10
Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук	.20
Св. Свящм. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Щудло ЧНІ.	.50
Смерть у Чарці	.10
У Хуртовинах Юнацьких Літ	.10
Церковні Пісні	.25
Церковні Коляди	.25
Хрестна Дорога	.10
Якої Школи Ми Хочемо?	.10
Як Сповідатися?	.10
Redemptorists of the Eastern Rite	.05
Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius	.20
Shall I Be a Redemptorist?	.25
St. Josaphat (Ukr. and English)	.50
Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo	.50
Ukrainian Redemptorists	.05
ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата	5.00
ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, реліг. місячник в укр. і англ. мові, на рік	2.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чини Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх авторів.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Біблійний Тиждень		1
З Листів до Редакції		2
Стрітення Господа Нашого Ісуса Христа		7
Місіонерський Чин		10
Життя Святої Філомени		13
Євхаристійно-Марійський Конгрес	о. Мих. Шудло ЧНІ.	20
Незабутній Спомин	Христя Денисиха	25
Подорож до Святої Землі	о. Мих. Шудло ЧНІ.	27
Сміховинки		31
Справа Патріярха Фотія	о. Мих. Шудло ЧНІ.	32
Хотів Би Ти Знати?		38
Mary's Queenship Expressed in Her Ikon		39
How Does a Man Become a Redemptorist?		42
Ukr. Catholic Church Under Austrian Regime:	Rev. M. Schudlo CSsR.	43
Address by His Excel. Most Rev. A. G. Cicognani, Apostolic Delegate		50
I'd Like to Know		54
Limitations on Rythm		57
Present Conditions of of the Orthodox Churches	Rev. M. Schudlo	58
Telegram from His Holiness Pope Pius XII		62
Why Should We Be Grateful?		63
Is Sterility a Bar to Marriage?	D. F. Miller	63

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютий, 1955

Біблійний Тиждень

6. II.—13. II. 1955

НАЙМОГУТНІШОЮ зброєю проти шкідливої літератури й погубних напрямків є Святе Письмо, в якому зібране Боже Слово Старого й Нового Завіту.

Католицька Церква, яка дбає про спасіння відкуплених Кровю Спасителя душ, розуміє добре небезпеку, яка грозить вірним від злої, грішної літератури; тому заохочує і доручає читати Святе Письмо—Біблію.

На терені ЗДА діє Єпископський Комітет Товариства Християнської Науки й Католицьке Біблійне Товариство, які поширюють у католицькій Церкві практику святкування Біблійної Неділі чи Біблійного Тижня. Таке святкування причинюється до успішнішого поширення Святого Письма поміж вірними та читання його одинцем чи спільно в родині.

Йдучи за прийнятою практикою, Єпископський Ординаріят ЗДА розпоряджує, щоб у цьому році влаштувати в наших парафіях Біблійний Тиждень від 6. до 13. лютого 1955. Високопреподобні і Всечесні Отці при цій нагоді скажуть своїм вірним проповідь про значення Святого Письма та заохотять, щоб кожна родина не тільки набула для себе Святе Письмо, але й щонайменше раз у тиждень присвятила трохи часу на читання цеї Святої Книги, написаної під надхненням Святого Духа. Також треба повчити вірних, що їм дозволено читати тільки таке Св. Письмо, яке має апробату католицької церковної влади. Беручи це до уваги, Високопреподобні і Всечесні Отці вкажуть вірним, де можна його дістати.

✠ КОНСТАНТИН
Архиепископ
Апостольський Екзарх.

ДУЖЕ ВАЖНЕ

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ,—

Просимо ВИРАЗНО подавати свою ПОВНУ адресу (друковані великі букви, рукою чи машиною).—

Просимо також повідомляти нас про зміну адреси. На зміну адреси треба залучити 10¢.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ВІДПОВІДЬ "РЕДАКТОРАМ ВІСТНИКА"

Редактори "Вістника" не перестають продовжати роботи свого попередника та знеславлювати своїх братів українців католиків і їхню Церкву. Ось у 23-му числі свого журналу з дня 1-го грудня знову кинули необзнайомленим читачам оцю разячу неправду:

"УТИСКИ ПРАВОСЛАВ'Я — ГОЛОВНА ПРИЧИНА ПОВСТАННЯ БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО". І при тім редактори пишуть: "Так вирішували це питання всі сучасники Хмельниччини, видвигаючи релігійні причини на перший плян, плян вирішує і більшість істориків пізніших, істориків **об'єктивних**".

Панове Редактори, майте міру в перекручуванні правди й обманюванні своїх незрячих читачів.

Хто ж для Вас більший і більш об'єктивний історик ніж Грушевський і Д. Дорошенко? Ану прочитайте собі історію Грушевського, що він каже про повстання Хмельницького. Візьміть англ. переклад цієї історії, що вийшла в Америці. Он чого домагався Хмельницький по свідоцтву історика Грушевського: "Відповідаючи (Потоцькому, польському гетьманові), Хмельницький домагався скасування закону з 1638 р. (цей закон сливе повертав козаків у рабів) і привернення давніх козацьких привілеїв" (279 ст.).

Дальше каже Грушевський: "Хмельницький сподівався, що з закінченням ворожнечі світла майбутність пічнеться для козаків, бо війна точилася за запевнення їх прав" (283 ст.). Бачите, Панове, що Грушевський, на якого Ви так радо покликуєтеся, зовсім не згадує, що козаки головно билися за "православну" віру.

Ще ясніше заперечує і збиває Ваше фальшиве твердження другий православний укр. історик, Д. Дорошенко. Ось його слова: "Здавна старі укр. історики твердили, що переслідування православної Церкви було **одною з головних причин** козацького повстання". Козаки повстали, щоб боронити свою віру, говорили вони. Але так воно не було. Особливо вища (православна) ерархія була вповні лояльна польському урядові та осуджували неспокійних козаків". (Англ. переклад, Іст. України, Дорошенко, 230 ст.). Далі він каже тамсамо: **"Гасло за Віру** було зручно використане від початку повстання. Домагання дальших концесій для православної Церкви було **включене в політичну програму** козаків" (230 ст.).

Ілля Борщак, дослідник історії Русов виразно твердить у своїй французькій книжці "Історична Легенда України", ось що: "Ціль повстання Хмельницького була "чисто політична цебто знищити режим установлений угодою з 1638 р." (119 ст.).

Редактор Голосу Спасителя.

ХІБА ЦЕ ЙОМУ ЩОСЬ ПОМОЖЕ?

"Українське Православне Слово", орган укр. автокефальної Церкви в Америці, в числі з Січня 1955 р., гостро виступає проти своїх таки православних братів, особливо проти журналу Митр. Іляріона "Віра і Культура", закликаючи їх не ширити баламутства поміж українцями невмісним передруковуванням дописей із московських журналів про "релігійне життя" в большевицькій Україні. Автор статті "Уникаймо співпропаганди" осуджує між іншим "Віру і Культуру" за подібне баламутство.

Ми вітаємо з радістю це розумне осудження. Богу дякувати, що воно появилося в "Укр. Прав. Слові", бо митр. Іляріон і подібні до нього не послухають пересторог від українців католиків.

Редактор Голосу Спасителя.

ПЕРЕДРІЗДВЯНА ВЕЧЕРЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Нюарський Союз Українок улаштував передріздвяну вечерю 17-го грудня в Укр. Централі в Нюарку, для своїх членкинь: кутя, пиріжки, оселедець, тощо... При вечері гості й членкині співали колядки. В часі веселої вечері пані І. Левкович виголосила цікавий реферат про зберігання укр. різдвяних традицій в Америці. Пані Кононів розвеселила товариство прегарними коломийками; співаючи коломийки, сама собі приграваля на гітарі. Пані Яр. Одесницька, Гнатів, Левкович і панна Гнатиків виступили на сцені з арабським співом, желаючи всяких "блат" виділові Союзу та його членкиням.

ГРАТУЛЯЦІЇ ДЛЯ ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ

Наш Владика ВПреосв. Архиєпископ Кир Константин одержав ось таке цінне письмо:

Нюарк, Н. Дж.,
10 листопада 1954

Адм. ч. 542/54.
Ваша Ексцеленціє:

Ми, Отці Редемптористи, радіємо, що Конгрес випав справді величньо і так похвально передусім для нашої Української Католицької Церкви в Північній Америці.

Маю надію, що ті торжества залишаться на довгі роки в живій пам'яті наших вірних, скріплять в них почування більшевартости в очах інших обрядів, а нашим сусідам латинського обряду дадуть до зрозуміння, що в обличчі Вселенської Церкви всі обряди мають ту саму вартість. Щоб тільки наші душпастирі, світські й монаші, частіше пригадували своїм вірним на святий обов'язок залишатися в своєму обряді!

Прошу Архиєрейського Благословення і остаюся

в Христі Ісусі!

о. Вол. Маланчук, ЧНІ.
Протоігумен.

(зо "Шляху", 19-XII 1954)

СРІБНИЙ ЮВІЛЕЙ "УКРАЇНСЬКИХ ВІСТЕЙ", УКР. КАТОЛ. ТИЖНЕВИКА

В листопаді 1954 року минуло 25 років, як 'Українські Вісті" в Едмонтоні стали на службу нашій Церкві і нашому народові в Канаді, зокрема в її західніх провінціях.

Основноположником цього заслуженого українського католицького тижневика був Преосв. Кир Василій Ладика, кілька Отців Василіян з Едмонтону, що в їхньому домі відбулася перша зустріч 25 років тому в справі заснування католицького часопису та кількох світських передових громадян.

Поборовши всі початкові труднощі "Українські Вісті" закріпили за собою власну матеріяльну базу і почали дуже успішну освідомну й виховну працю в напрямі створення типу свідомого, ідейного, твердого та жертвенного українця католика, вірного своїй Церкві та своєму церковному і національному проводові.

Братньому, заслуженому пресовому органові українців католиків, Редакція Голосу Спасителя бажає дальшої розбудови та ще більших, ніж досі успіхів у спільному ділі.

ПЕРШИЙ ПОЧИН ДО БЕАТИФІКАЦІЇ МИТР. А. ШЕПТИЦЬКОГО

ВПреосв. Архиєпископ Кир Іван Бучко, Апост. Візитатор українців католиків у Західній Европі, з осідком у Римі, в своєму Слові, виданому 14 жовтня м.р. в десяту річницю смерти Великого Митрополита, Андрея Шептицького, згадує, що не тільки українці, але й чужинці, "переконані про святість життя покійного Митрополита Андрея і Про Його прославу в небі, не вагаються призивати Його заступництва в різних своїх потребах і зазнають бажаних ласк від Бога". Що більше, "в деяких краях уже навіть видруковано й поширено, за дозволом Церковної Влади, образки Митрополита Андрея з окремою молитвою до Всемогутнього Бога, щоб зволив прославити ще й на землі свого смиренного раба Андрея. Св. Церква дозволяє на такі приватні молитви, але рівночасно найпильніше досліджує цілу справу з усіх боків".

Заохочуючи вірних, щоб молилися в тому наміренні, Впреосв. Архиєпископ Кир Іван Бучко, повідомляє, що згідно з церковними приписами вже встановив окремого т. зв. Постулятора для підготови потрібних матеріялів у тій справі. А для дослідження буде за дозволом Найвищої Церковної Владика створений окремий Трибунал. 'А наприкінці закликає: — "скріпляймо віру нашу в слова Христові про одно стадо й одного Пастиря і благаймо гаряче, щоб дозволив прославити чудами одного з найбільших подвижників для усунення церковного роздору і привернення церковної єдности, смиренного раба Божого Андрея Шептицького".

СВЯТИЙ НИКОЛАЙ У НЮАРКУ, Н. Дж.

19-го грудня 1954 діти укр. катол. школи в Нюарку улаштували гарне маленьке представлення "Св. Николай" в укр. Централі. Пан Р. Набережний, що вчить дітей українознавства в парафіяльній школі, гарно підготовив цю п'єсу та добре вишколив дітей.

Батьки дітей і численні гості подивляли виконання п'єси. Св. Николай роздав гарні даруночки добрим ді-

тям, що люблять Бога та свій обряд, Церкву й Україну.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю прилюдну подяку Матері Божій Неустанної Помочі за її невпинну опіку надомною та прошу її на дальше о ласку і опіку так для мене як і для цілої моєї родини.

Нехай прославлене буде ім'я Марії.

Володимир Мартинець, Нюарк.

Складаю прилюдну подяку Солодкому Серцю Ісуса і Пречистій Діві Марії за вислухану молитву і одержану ласку.

Ксеня Дусик, Інвермей.

Оцим складаю прилюдну подяку Матері Божій за чудесну опіку в часі грози другої світової війни.

Софія Лемішка, Вонда.

ПОШУКУВАННЯ

Пошукує сестру: **Анну Буцієрка**, 1951 р. виїхала із Англії до Канади, замужна за Якува Киценко. Хто знав би про її долю прошу повідомити:

Яким Буцієрко (брат)
2 Mill Street Stuartfield,
Mintlaw Station,
Aberdeenshire, Scotland.

ВЖИВАНІ ПОЧТОВІ МАРКИ Є ВАРТІСНІ

якщо вони є в великій скількості.

Чи Ви не хотіли б причинитись до великого та прекрасного діла? Виховання священиків-місіонарів для нашого українського народу? Причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті. Старайтеся принаймні один раз назбирати велику колекцію вживаних почтових марок.

Які почтові марки принимаємо? Принимаємо без винятку **всі** почтові марки. Канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

Просимо тільки **НЕ ЗДИРАТИ** почтових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола почтових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити USED STAMPS.

За труд і поміч уже тепер сердечно дякуємо всім добродіям. За них щиро будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхне добре діло.

Почтові марки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

"СЕСТРА ВОРОТАРКА"

"Сестра Воротарка" це релігійне представлення, що написав Г. Лужницький. Спирається воно на прикладі, що його наводить Св. Альфонс Ліґорій, основник Чина ОО. Редемптористів. Молода черниця Марія знуджена монашою дисципліною покидає потайки монастир і вертається в світ, що сильно манить її до себе. Черниця Марія була воротаркою в монастирі. Покидаючи монастир, полишає ключі на престолі Преч. Діви.

По трьох літах скитання і страждань у світі, де невірна черниця марне пошукувала щастя, Марія вертається до монастиря, де довідується, що якась черниця "Марія" так вміло заступала її, що навіть черниці не знали про її втечу. Це була Пречиста Діва. Розкаяна черниця припадає навколішки перед іконою Преч. Діви, що віддає їй ключі й наказує свято проживати в монастирі, що й вона чинить.

Театральна група з Філядельфії відограла це пригарне представлення в Нюарку в укр. Централі 8 січня цього року. Нажаль публика не дописала, хоч мистці чудово відограли свої ролі, особливо панна р. Озарків, що грала ролю невірної черниці, Я. Пінот Рудакевич—огородник монастиря і В. Шашаровський—милосердний парох, що ласкаво прийняв заблукану овечку.

о. М. Щудло, ЧНІ.

ПОЯВИВСЯ НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Біблія та катехизм це дві книжки, що повинні бути в кожній українській родині. Біблія це списане Боже слово. Катехизм це коротке й ядерне вияснення головних правд християнської віри, звичайно в питаннях і відповідях.

Преп. Отець Іван Хоменко, що тепер проживає на острові Капрі в Італії, заявив авторові оцих рядків, що він покінчить переклад цілої Біблії в 1955 р. Сподіємося, що ця біблія скоро появиться друком і знайдеться в кожній українській сім'ї.

Тимчасом ділимося з нашими Читачами щасливою вісткою, що вже появився в Америці великий КАТЕХИЗМ, який має 279 сторінок битого друку. Ця книжка великого формату та ще більшої вартости. Хто не знає катехизму, той не знає своєї релігії. Хто не знає релігії, той не знає Бога. Хто ж не знає Бога, той не може Його любити, йому служити, зберігати Його заповіді та спастися.

В світі повно злочинів, шахрайств, незгод по родинах, розводів і зіпсуття. Чому? Бо люди не знають своєї релігії. Не знають ще її тому, що не навчаються її. Християни зобов'язані під **тяжким гріхом** навчати свою релігію та знати бодай найважніші правди віри. Добровільне незнання, заневбання засвоїти собі правди святої віри не звиняє недбалих християн від гріха в Божих очах.

Нововиданий КАТЕХИЗМ вийшов коштом укр. екзархату в Америці. В першу чергу він призначений для укр. парафіяльних шкіл. Проте він повинен бути в руках кожного українця, особливо батьків і провідників, щоб між нашим народом не ширилися поганські ідеї, що сьогодні підривають у душах моральність і віру.

Мова катехизму літературна та назагал поправна, хоч подекуди й замітні деякі недотягнення. Некоректно змінили деякі питання, от хоча б: "Чи можемо противитися Б. ласці?" Відповідь: "Можемо___" Це дуже двозначний вислів___ Треба було залишити вислів перекладачів: "Чи ми годні противитися___" Отак не було б двозначности.

Крім цього коректори невлучно замінили "легкий простительний гріх" на простимий. Це велика помилка, коли вони кажуть, що "простимий гріх є тоді, як проступок невеликий, або грішник несвідомий цього___" З цього виходило б, що тільки такі гріхи є простимі, а тяжкі гріхи є непростимі. Треба було залишити давній вислід "повседневний або легкий гріх", бо він куди краще окреслює справу.

Поза цими маленькими неточностями катехизм дуже гарно представляється. Прохаємо негайно замовляти його. Ціна—тільки $1.50. Адреса:

Bishop's Chancery,
815 N. Franklin St.,
Philadelphia 23, Pa., USA.

УКРАЇНСЬКІ ДРУКИ В КАНАДІ ЗА 1954 РІК

Заклик УВАН у Канаді до Видавців і Авторів

Українська Вільна Академія Наук (УВАН) у Канаді задумує як і минулими роками опублікувати показник українських видань за минулий 1954 рік. Неперіодичні видання опрацьовує проф. Яр. Рудницький, періодичні—д-р Д. Сокульський.

Щоб новий показник україніки в Канаді був можливо повний, УВАН звертається цією дорогою до всіх українських видавців, авторів, книголюбів і т.д. з проханням переслати до УВАН (498 Андерсон Аве.) якнайскоріш по одному примірникові усіх друків за 1954 рік. Після використання ці друки будуть здепоновані в Бібліотеці УВАН у Вінніпегу.

Управа УВАН у Канаді.

ЙОРКТОН, САСК. Збори ЛУКЖ

У неділю 19-го грудня 1954 відбулися річні збори і вибори Ліги Українських Католицьких Жінок. На зборах було присутних 52 членкинь і споре число гостей. Збори отворено молитвою. Голова, П. Павліна Верхомінка, покликала рекордову секретарку П. Ліну Деренівську, щоб прочитала звіт з минувших виборів. Дальше покликано фінансову секретарку П. Анну Брик, щоб прочитала цілорічний звіт приходів й розходів. Прихід був $5,329.89, а розхід $3,-907.65. При кінці звіту покликано контрольорки П. Анну Кушпиру, П. Катерину Яремко і П. Йонг. Вони звітували що рахунки і ведення книжок були в найкращім порядку.

По закінченні звітів приступлено до виборів. П. Анна Брик була вибрана як предсідателька до переведення виборів, а П. Катерина Яремко секретарювала.

В склад заряду на 1955 рік ввійшли слідуючі:

Анна Кушпира—голова
М. Верхомінка—заст. голови
Анна Брик—рекордова секретарка
К. Яремко—фінансова секретарка
Ліна Деренівська—касієрка
Контрольорки: Пані Анна Вонітова, Марія Угрин і А. Савчин.
Кухарки: Пані Анна Бенек, Анна Корнак, Павліна Библів, Анна Бачевич і Анна Юрачевська.

До церкви сестриці вибрані: Пані Павліна Библів і Анна Бачевич.

Збори закінчено молитвою. Цього

вечора відбувся бенкет усіх чотирьох організацій.

Голова Анна Кушпира
Секретарка Анна Брик

ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви —нехай Господь благословить Вас за добре серце!

Стефан Малута, Глендон	1.00
Іван Маланчук, Портедж ля Пр.	1.00
Дмитро Костевич, Денголм	1.00
І. Роборецький, Торонто	1.50
Анна Ковальчук, Ф. Віліям	1.00
Стефан Богай, Гудів	1.00
Юстин Воробець, Саскатун	.50
Всеч. о. Кулинич, Ню Йорк	1.00
Іван Кузмелюк, Ошава	1.00
Пані А. Козило, Бівер Фалс	1.00
Марія Мельник, Спринг Велей	1.00
Федь Крушевський, Белфілд	1.00
Пані Е. Вовк, Вінніпег	1.00
М. Галан, Джемейка	1.25
В. Голінка, Вінніпег	1.25
Том Дах, Скаро	1.00
Пані Е. Меренков, Цісеро	1.00
Всеч. Ів. Кормило, Вінніпег	2.00
Іван Федорович, Ріджайна	2.00
Пані С. Лемішка, Вонда	2.00
В. Вернюк, Райкрофт	1.00
Антон Цюпик, Данбурі	1.00

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Петро Борисович, Гарсон	6.50
Олекса Кілман, Форествил	1.00
Пані Т. Вонс, Ст. Пал	1.00

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРНЮ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Семен Яник, Шол Лейк	3.50
Антон Жукевич, Де Па	1.00
Іван Бабій, Дітройт	1.00
Амілія Салютицька, Інстер	1.00
Юрій Горбач, Йорктон	1.00
Олекса Гатро, Чесапік Сіті	2.00
Іван Кравчук, Вішарт	1.00
Стефан Дорош, Айтуна	1.00
Михайло Венгер, Тофілд	1.00
Пані Д. Владика, Нюарк	1.00
Іван Федорович, Ріджайна	1.00
Іван Войтович, Н. Беттелфорд	1.00
Мих. Загрибельний, Брентфорд	1.00
Ів. Крупинський Ст., Скрентон	1.00
Пані В. Цляк, Філядельфія	3.00
Іван Мерчак, Йорктон	1.00
Пані М. Ільницька, Гамболдт	.25
І. С. Мадараш, Мічел Вю	1.00
Ів. Г. Дубик, Прудгом	1.00
Іван Боровець, Гадсон Бей	2.50
Пані П. Роліцька, Стилватер	1.00
Іван Бурдейний, Ванкувер	1.00
Казимир Чурко, Плейнвю	1.00
Данило Спільчак, Айтуна	.50
Андрей Мусій, Данбурі	1.00
Пані І. Дашко, Торонто	1.00
П. Паскравський, Філядельфія	2.00
Лідія Пирожинська, Бруклин	2.00
Николай Солтис, Арнолд	2.00
Пані Варвара Бойко, Норвак	1.00
Дмитро Блоха, Ростерн	2.00
Гр. Сніданко, Йорктон	1.00
Николай Павлишин, Кліівленд	2.00
Йос. Світенко, Кліівленд	1.00
Славко Ханас, Ла Кері	1.00
Василь Грицак, Віста	1.00
Григ. Хоронжий, Янов	

КАЛЕНДАР
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
на 1955 рік

Сторін 208; ЦІНА лише 75ц.

Численні статті, оповідання, історії й поучення будуть приємністю в кожній хаті, прикрасою кожної бібліотеки, корисні для Вас і Ваших дітей.

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 2. Йорктон, Саск. Лютий, 1955

Стрітення Господа Нашого Ісуса Христа

(Наслідування Ісуса Христа)

ДОВГУ низку пророцтв, які відносилися до приходу Спасителя, замикає пророк Малахія такими словами, що є неначе печаттю Старого Завіту: "Це я посилаю ангола перед твоїм лицем, що приготовить твою дорогу і негайно за цим прийде в храм свій, що Його шукаєте, Анґол Завіта, що Його бажаєте". (Мал. III. 1).

У день празника Стрітення Господнього святкуємо пам'ятку здійснення цього пророцтва, бо Пресвята Діва Марія, виповняючи закон Мойсея про очищення невіст, спішиться з дитятком Ісусом до міста Єрусалиму й урочисто вводить Його до церкви. Таким чином хоч празник Стрітення установлений у честь Пречистої Діви Марії, однак він є властиво святом Ісуса Христа, бо в ньому святкуємо пам'ятку, як Спаситель світу—як Ангол Завіта, посередник між Богом та людьми, як очікуваний всіми народами землі входить урочисто до свого храму—і так засвідчує, що пророцтва вже здійснені, що Старий Завіт скінчений і що час спасення уже настав.

Що за радість. "Веселися, Сіонова дочко! Се Цар твій надходить до тебе, справедливий і спасаючий". (Зах. IX. 9). Зверніть увагу, що за урочиста хвилина, коли Божа Мати з Божим

Сином на руках входила до святині. Оце Старий Завіт в особах двох старців, Симеона й Анни, спішить його вітати з сльозами радости і взявши на свої руки, наче цю небесну росу, за яку з тугою молився, як овоч надії, про яку тисячі літ у своєму серці леліяв, довго та щиро пригортає Його до свого серця. По такім щирім привітанні Старий Завіт уступає, уступає з виднокруга і уступаючи, висказує устами Симеона, що ціль його вже осягнена, історія його скінчена, бо оце вже є Спаситель, про якого він пророкував, оце Сонце правди, яке зійшло всьому світові: "Нині відпускаєш слугу свого, Господи, по слову Твому в мирі, бо очі мої бачили спасення Твоє..., світло на об'явлення поганам і славу Твого народу"...

Так дійсно, Спаситель є правдивою нашою світлістю, бо просвітив нас вірою, бо Своєю наукою показав нам дорогу до неба, —але сам розум говорить, що коли хочемо користати з цеї світлости, то треба нам безперестанно йти за нею, треба все своє життя укладати по її вказівках. Тому старий церковний звичай каже нам на Службі Божій на Стрітення Господне тримати горіючі свічки в руках, що пригадує нам ту гарну правду, що кожний християнин повинен держатися Христа, повинен вдивлятися в Його приклад; іншими словами, повинен вірно наслідувати Його, бо тільки тоді не зблудимо з правої дороги, що веде до спасення, до неба.

Тому з огляду на празник Стрітення Господнього, яке вказує нам на Ісуса Христа як на провідника і світло світу, звертаю вашу увагу на важний обов'язок християнина-католика: наслідування Ісуса Христа.

1. Є правди св. віри, на доказування яких не треба висилюватись, бо вони ясні як сонце. Такою соняшною правдою є саме обов'язок наслідування Христа, нашого небесного Учителя, обов'язок такий конечний і святий, що хто його не виконує, той є тільки позірним ісповідником Св. Євангелія: "Маєш ім'я, що живеш, а ти мертвий!" (Об. Ш., 1).

Що, отже, зобов'язує нас до наслідування нашого Спасителя? Передовсім Його власна наука, в якій Він нам урочисто поручає держатися великих прикладів, що їх Сам нам дав. О, як часто повторяв Він цю науку! Отворім Св. Євангелію і читаймо! І так, бажаючи об'явити нам, що ми повинні Його в кожній обставині життя наслідувати, називає Себе дорогою. "Я є Дорога, Правда і Життя". (Ів. 14. 6). В іншім місці порівнює Себе з світлом, яке має присвічувати всім нашим ділам. "Я світло світу; хто йде за мною, не ходить у тьмі!" (Ів. 8, 12). Дальше виразно говорить: "Учіться від Мене!" Значить: дивіться на моє життя, роздумуйте над моїми ділами, беріть собі з них приклад. Вкінці, ще ясніше, наказує те саме в найбільш урочистій хвилині прощання з учнями. Слухайте цих величніх слів: "Ви звете Мене учителем і Господом, і добре говорите, бо Я є... Бо Я дав приклад, щоб і ви робили, як Я зробив вам". (Ів. 13, 13-15.). Але це ще не кінець. Бачучи, як ми є повільні в добрім, а скорі в злім, Ісус Христос крім цього уживає ще обітниці й погрози, як сильної заохоти, щоб нас тим певніше нахилити до наслідування Його. "Істину кажу вам, ви, що пішли за Мною у відродженні світу, коли сяде Син Чоловічий на престолі Своєї слави, сядете і ви на дванадцяти престолах". (Мат. 19, 28). Ось це заплата для тих, що вірно Його наслідують. І навпаки: грозить відкиненням від Себе тих, що не живуть по Його прикладу і не вступають у Його сліди, та виразно говорить, що їх не визнає Своїми учнями: "Хто не візьме свого хреста і не піде за Мною, не є Мене достойний" (Мат. 10, 38).

Так оце сам Спаситель ясно вчить нас, що ми повинні Його наслідувати, і тільки під тою умовиною приріка нам небесну славу. І дійсно, нема нічого справедливішого над те, бо нащо все Своє життя присвічував Він нам Своїм прикладом, нащо показав на Собі найвищий приклад чесности? Чи те все було без цілі? Чи на те тільки, щоб це залишилося в книгах як безкорисна пам'ятка або предмет непотрібного подиву? Чи був би учнем той, хто не слухав би учителя, хто за ніщо мав би Його живий приклад і цілковито з ним розминувся? "Ні—вчить Св. Августин,— той, що називає Христа учителем, а наслідувати Його не хоче, не є Його учнем, але кпить собі з Христа!" Так отже ж, сам розум бачить, що нема нічого справедливішого від того наказу Спасителя, від того сильного нахилювання, щоб ми у всім вірно Його наслідували. Сам розум переконує, що це право є найсвятіше для нас, та що з усією докладністю маємо його виконувати. Інакше горе нам, бо колись той сам Христос відтрутить нас від себе тим страшним засудом: "Істинно говорю вам, не знаю вас!"...

"Християнин" походить від Христа, отже, даючи нам Своє ім'я, Спаситель порівняв нас з Собою, бо разом з цим іменем перелив на нас всю свою гідність, оскільки це було можливе для людської слабої природи. Так, власне земський отець рівночасно з іменем передає те все дітям, що він правно посідає: титул, маєток, заслуги. З цього виходить ясно, що слово "християнин" значить: другий Христос, і що як велич сонця відбивається в краплині роси, так також у нас відбивається вся великість, вся гідність Христова. А хто такий Христос? Христос—це Єдинородний Божий Син, "з життя перед ранньою зорою аз родих тя" —отже з Його іменем одержуємо також право до Божого синівства, зн.—стаємо Божими дітьми.

Про це ясно вчить св. Апостол Павло, кажучи: "Цей самий Дух свідчить нашому духові, що ми діти Божі". (Рим. 8, 16). "Бо ви всі сини Божі через віру, що в Ісусі Христі". (Гал. 3, 26). Отже, будучи з ним зрівняним одним спільним іменем, також і ми є співнаслідниками неба. Про це навчає Св. Павло: "А коли діти, то й наслідники, наслідники ж Божі, а співнаслідники Христові". (Рим. 8, 17). Христос—це безсмертний цар всесвіту, як описує Його Св. Іван: "А має на одежі і на своїм бедрі написане ім'я: Цар над царями і пан над панами" (Об. 19, 6), отже знову виходить з цього, що рівночасно з Його іменем ми також унасліджуємо цю високу царську гідність. Це є наука Св. Петра: "Ви ж рід вибраний, царське священство" (І. Петр. 2, 9). Вкінці Христос—це прекрасне сонце, що ясніє блиском світлости, отже через спільне ім'я ми є Йому під цим оглядом подібні. Значить: світло і чесноту представляємо на світі так, як про це говорить Св. Павло: "Бо ми всі сини світла і сини дня" (І. Сол. 5, 5).

Ось що означає ім'я християнина! Християнин—то прибраний син Бога, то наслідник Його престола, то галузка царського роду, то дитя світлости й чесноти! Що за безмірна гідність! Чия думка всилі це обняти?

Місіонерський Чин

Альфонс—Основник Чина ОО. Редемптористів
(1731-1732)

Хоч спротив, критика, насмішки сильно смутили серце Альфонса, всетаки він не захитався та не відступив від повзятої постанови, бо з власного досвіду бачив, в якій духовній нужді проживали мешканці опущених гірських околиць і рільничих областей. Одного дня канонік Джіціо, стрийко Альфонса та ректор неаполітанської семінарії так привітав його: "Не Бог твій провідник, а галюцинації черниці". Альфонс спокійно відповів на кепкування каноніка: "Вибачте, стрийку, я не руководжуся ніччіми видіннями, а тільки Євангелією та вказівками отця Паґано". Застиджений канонік не хотів так легко піддатися. Він порадив Альфонсові удатися до отця Фіорілльо, заявляючи: "Погоджуся на все, щонебудь він рішить". Альфонс порадився отця Паґано та пішов до отця Фіорілльо. Вчений і побожний домініканець Фіорілльо вислухав Альфонса та попрохав шість місяців часу, щоб обдумати цілу справу поки видасть свого рішення. Альфонс згодився на довгу проволоку та заявив: "Візьміть собі й цілий рік, як треба". Альфонс був рішений ждати на рішення цілий рік. Тимчасом по кількох тижнях отець Фіорілльо закликав його та виявив своє рішення: "Дон Альфонсе, бодрися! Це Боже діло... Матимеш багато противнощів, але довіряй Богові, що не відмовить тобі помочі". Таке було рішення о. Фіореллього, хоч він бажав, щоб Альфонс нікому не говорив про це, бо боявся критики та прикростей від противників Альфонса, між якими був навіть кардинал Пінятеллі, архиепископ Неаполю, що зразу був дуже прихильний Альфонсові, поки противники не перетягнули його на свою сторону. Проте опір кардинала не тривав довго. Він довідався про цілу справу від Альфонсових приятелів, зобачив заздрість у противниках Альфонсового діла, переконався, що новий Чин буде корисний для Христової Церкви, тому й перестав противитися замірові Божому. Слід зазначити, що джерело опору плянам Альфонса було частинно в заздрості, частинно в відразі до всякого нового почину, але найбільше в бажанні затримати Альфонса для "себе" та для Неаполю, бо він своєю наукою, святістю та ревністю стягав пошану так для Неаполітанської Пропаганди, як і для Китайської Колегії. Родина—це вже самозрозуміла—противилася тому, що не хотіла тратити Альфонса.

Моральна підтримка, що Альфонс отримав від отця Фіолілля, скріпила його душевно проти невпинних переслідувань і шикан. Побожний домініканець засвідчив своє потвердження заміру Альфонса листом із 2 червня 1732 р. Цей лист був немалою підпорою для Альфонса в часі затяжної боротьби із численними противниками. Коли ж канонік Джіціо не переставав йому докоряти самообманом, Альфонс дістав позволення від о. Фіорілля показати йому листа з 2 червня. Лист цей, що так виразно потверджував замір Альфонса, зразу здивував каноніка Джіція та Торні, але не переконав їх, бо їхні пересуди були надто вкорінені, щоб негайно податися навіть перед авторитетом того, кого вважали за непомильного суддю.

Докори та гонення не потрапили спинити Альфонсової ревности. Він далі проповідав, давав місії та підготовлявся до оснування Чина. Вернувшись із місії в Каяццо, Альфонс зобачив, що підготовання до заложення Чина значно поступили вперед у Скалі, де мав початися новий Чин. Канонік Петро Романо старався закупити скромну хату, де перші члени мали почати спільне життя. Альфонс мав уже п'ять кандидатів, що були готові стати його співпрацівниками. Це були люди повні ревности для Божої слави та спасіння душ. Ось вони: Цезар Спортеллі, Іван Маццині, Вінкент Мандаріні, Віт Курціо та Сильвестер Тоскес.

В міжчасі зайшли перешкоди, що припинили виконання пляну. В половині квітня помер єпископ Скалі Гверріеро. Іван Маццині не міг дістати позволення від свого духовного провідника, щоб долучитися до Альфонсових товаришів. Спортеллі та Курціо були ще світськими людьми. Альфонс відложив дату започаткування Чина на пізніше. Не треба було довго ждати. По Зелених Святах Преосв. Антін М. Санторо, що подивляв працю Альфонса, став єпископом у Скалі. Отець Паґано не хотів стягати на себе ненависти противників Альфонса, тому порадив йому вибрати собі іншого духовного провідника. Отак Альфонс із жалем покинув духовний провід отця Паґано та в серпні 1732 р. вибрав собі нового провідника, еп. Фалькою. Сам Альфонс пише про це так: "Вибираю Фалькою за провідника, бо отці Паґано та Фіорілльо запевняють мене, що для більшої слави Божої можу повірити йому справи своєї душі".

Єпископ Фалькоя дуже радо прийняв Альфонса за свого духовного Сина та наказав вповні слухати його вказівок. Фалькоя став керувати заразом справами сумління Альфонса та нового Чина, що він мав заложити посеред численних і невпинних труднощів. Престиж Фалької з'єднав Альфонсові немало пошани поміж неаполітанським клером і звербував неодного кандидата для великого діла.

6. Здійснення пляну

Єпископ Фалькоя звелів Альфонсові братися до діла, бо не було ніякої поважної рації, щоб відкладати заснування Чина, що мав трудитися в Христовій Церкві для спасіння відкуплених Христом душ. В перших днях вересня 1732 р. енергійний прелат вибрався до Скалі, що мала стати колискою Чина ОО. Редемптористів. Альфонс мав прибути до Скалі, але не міг, бо запросили

його проповідати реколекції неаполітанському клерові. Проповідник так пречудно вив'язався зо свого завдання, що старенький кардинал закликав: "Він є посудиною Святого Духа". По цих реколекціях удався на місії, що тривали цілий жовтень.

Єп. Фалькоя сильно натискав на Альфонса, щоб щоскоріше приїжджав до Скалі. Альфонс сам бажав негайно вирушити до Скалі, але вперед хотів попрощатися зо своїм батьком, якого любив синівською любов'ю. Не важився теж покидати Неаполю без батьківського благословення. Коли ж Альфонс нарешті відважився попрохати батьківського благословення, дон Йосипа обгорнуло сильне зворушення. Його серце відчувало, що син ніколи більше не вернеться до батьківського дому, щоб проживати з родиною. В останнім зусиллі затримати при собі Альфонса дон Йосип представив йому свій старий вік і потребу синівської опіки. Пригорнув сина до серця та посеред сліз закликав: "Мій Альфонсе, чому покидаєш мене? Мій сину, чому опускаєш мене?"

Три години батько благав сина покинути свій замір і залишитися в Неаполі, де всі поважали його та де усміхалася йому чудова карієра. Була це тяжка проба для Альфонса, бо був глибоко прив'язаний до родини, прегарного Неаполю, приятелів і народу. Згодом сам він говорив отак про цю тригодинну боротьбу свого серця з благанням рідного батька: "Я відчував таке болюче мучеництво, що мені здавалося, що потріскають мої кості".

Що ж чинила донна Анна, мати Альфонсова? Чи противилася його рішенню? Здається, що ні, бо 2 вересня писала йому до Чорані: "Мій сину, це правда, що я плакала... Нехай славиться небо, бо сподіюся в Господі, що замкнеш мої очі, як надійте моя смерть. Обнимаю та цілую тебе".

Перемігши спротив батька, Альфонс щиро попращався з товаришами в Китайській Колегії, якій був вдячний за отримані добродійства. Він навіть згадує в своїх духовних записках, що мав подарувати Колегії свою приватну бібліотеку.

Нарешті надійшов 31 жовтень 1732 року, пропам'ятний день у житті Альфонса. Було це навечіря всіх Святих. Альфонс вибрався з Неаполю та удався до Кастелямаре. Іван Маццині та Цезар Спорателлі товаришили йому. Покірні Божі слуги відвідали еп. Фалькою і удалися до Скалі. Там уже ждали на нього чотири згадані повище помічники—співпрацівники в Христовій винниці.

Альфонс не попрощався з родиною, бо лякався, що батько знову вибухне плачем і буде намагатися затримати його. Оттому вийшов із дому, не повідомляючи про це своїх батьків. Коли ж рознеслася по Неаполі вістка, що Альфонс дійсно покинув столицю й удався до Скалі, зібралася делегація з клеру та шляхти й пішла до кардинала Пінятеллі-го, благаючи його, щоб своїм авторитетом наказав Альфонсові завернути з дороги. Кардинал відослав делегатів короткими словами: "Не буду мішатися до цієї справи. Нехай іде!" І Альфонс пішов виповняти Божу волю...

Життя Святої Філомени

На цілому світі, в усіх краях, християни-католики всіх народів люблять діву-мученицю, що про неї ось-тут пишемо. Це одна з найдивніших чудо-творниць Христової Церкви в наших часах.

Вона має з деякими святими спільне це, що вона популярна в цілому світі, бо всюди її чудеса сліпуче-блискучі та дуже легко їх одержати. Свята Філомена дає пізнати всюди, що вона в зовсім окремий спосіб співчуває з усякого роду бідою й злиднями. Духовні ласки, матеріяльні благословення, поміч у грошевих труднощах,—зокрема, якщо хто носить її шнур або її медалик на знак свойого довір'я в її охорону,—успіх у підприємстві й у праці, предивні уздоровлення, світло в темряві непевности, всякі навернення, потіха в нещасних родинах,—усе це ласки, що вона їх одержує для тих, що йдуть до неї про поміч. Її молитва в Бога така могутня, що можна просити в неї та добути через неї всякі ласки, бо вона сильна й повна доброти чудотворниця.

Вона сама була дитиною випрошеною в Бога. Її батьки, правителі однієї з грецьких держав, ставши християнами, ущасливились дістати дитину, про яку так довго молились даремно, коли ще були поганами. Тому дали їй ім'я Філомена, по думці многих "Дитина Світла", а за грецьким значенням "Улюблена". Замітно це, що навіть тепер, в наших часах і так довго після того, як знайдено її маленьке тіло в катакомбах 25 травня 1802 року, вона витворює дивну любов в тих, що мають до неї набожність.

Батьки виховали ту маленьку святу дуже побожно. Перший раз вона причащалась, коли мала п'ять років. Коли було їй одинадцять років, вона присвятила себе присягою досмертної чистоти Цареві всіх святих, бо тільки Йому належало її молоденьке, невинне серце. Молодій святій, яка щоденно зростала в ласці й чеснотах, остались іще тільки два й пів року життя.

Коли їй скінчилось дванадцять років, її батько вибрався в дорогу до Риму, щоб заспокоїти цісаря Діоклитияна, що грозив йому війною. Він так палко любив свою дитину,—що взяв її з собою і з матір'ю. Діоклетиян, побачивши прекрас-

ну дівчинку, негайно постановив одружитись із нею, а батькові обіцяв золоті гори-доли, коли б тільки віддав йому свою донечку. Батьки Філомени тішились, що так дешево можуть запевнити собі мир, і вимагали, щоб вона згодилась. Та вона відмовилась з причини свойого обіту. Цісар намагався на всі способи прихилити її до свойого бажання, але надармо. Побачивши, що нічого не вдіє ні обіцянками, ні переконуваннями, ні пестощами, просьбами та блискучими пропозиціями, почав як переслідувач погрожувати лютим гнівом. На це вона відповіла, що не боїться. З неопанованою люттю цісар приказав дівчинку скувати тяжкими кайданами та кинути у льох під цісарською палатою. Там щодень приходив до неї, намагаючись добути від неї згоду. Сорок днів мучилась так у темниці без іншої поживи крім хліба й води.

Тридцять сьомого дня страждань появилась їй Преблагословенна Діва та звістила їй недалекі муки, що прийдеться їй перенести з любови до Її Сина, що Йому Філомена віддала своє серце. Пречиста Діва пообіцяла їй свою материнську поміч та сказала, що пришле їй Святого Архангела Гавриїла, щоб їй помагав і додавав сили, й що вийде з мук переможно. Сорокового дня делікатну дитину на приказ цісаря жорстоко збичовано. Її так страшенно збили, що її тіло було мов одна жива рана, й так знова кинули її до темниці, щоб опущена й без потіхи там померла. Одначе Бог післав до неї двох пречудних ангелів, що облили її рани небесним бальзамом і зовсім привернули їй здоровля та силу.

Цісар, безмірно здивований, знову намагався на всі способи переконати її, щоб дала згоду, що так дуже він її бажав. Але надармо. Оскаженілий через невдачу приказав забрати її над річку Тібр, прив'язати їй до шиї залізний якір й так кинути в гирло річки, щоб її втопити. Приказ виконано,—але знова два ангели вирятували Христового борцядіву. Воно розірвали шнур, яким був якір прив'язаний до шиї та винесли її на беріг річки на очах здивованих мас народу.

Катюга-цісар мов колишній египетський фараон приказав волікти молоденьку мученицю як чарівницю вулицями Риму та опісля вбити стрілами з луків.

В неї стріляли й знова близьку смерті кинули в темницю. Та й тепер небесний лікар вилікував свою чудну дитину-борця. Несамовитий із злости цісар приказав знова стріляти в неї, одначе стріли не хотіли вилітати з луків. Він скричав, що це чарівниця й в лютій злобі приказав розпалити стріли до червона. Але знова Бог зробив чудо для своєї любої дитини. Цим разом стріли полетіли в противний бік і вбили кілька лучників. Побачивши це, й томущо маси народу почали шемрати, Діоклитиян приказав зрубати чимскоріш голову святої мученици, що полетіла в небо одержати тьжко добутий чудовий вінець слави. Було це в п'ятницю, 10 серпня о третій годині після полудня.

Її гріб находиться в катакомбах св. Прискіллі. Катакомби, це кілька-поверхові підземельні коридори й проходи в Римі, в яких християни в перших кілька сторіччях переслідувань скривались на Богослуження та ховали своїх померших і замучених. В тих катакомбах спочиває за новішими обчисленнями коло шість мільйонів християн. Всі ті укриті коридори й проходи, вирубані в м'якому камені римського підземелля, є довгі на кілька сот миль. Різні частини діставали імена тих мучеників, що їх там зразу знайдено й так наша молоденька мученица похована в коридорі, що має ім'я святої Прискіллі. На її гробі знайдено символи її мучеництва: пальмову галузку, лілію, бич, три стріли (дві з них звернені в противний бік), одна з вигненою рисою, що мабуть визначає полум'я, і якір. Дещо її крови, що її знайдемо в запечатаному гробі коло тіла у склянній посудині, заховало від часу знайдення 25 травня 1802 року до тепер чудесний вигляд золота, срібла й самоцвітів. Перенесення її тіла до містечка Муняно недалеко Неаполю відбулось серед всякого роду безперервних чудес 10 серпня 1805 року. Церква, в якій переховується тлінні останки св. Філомени, є місцем предивних чудес. Коли молити її, то вона рясно зливає свої ласки й тому її церкви находяться в усіх країнах. Кажуть, що її найбільше чудо, це незвичайна швидкість, з якою набожність до неї поширилась на цілому світі. В її честь побудовано церкви, зорганізовано релігійні згромадження, поставлено сиротинці, лічниці, товариства, братства. Нема класу, якому вона не помогла в особливий спосіб. Окремою любов'ю огортає вона дітей. Її опіка для священиків, монахів і монахинь у справах духовних і матеріяльних є на пречуд дивна. Хорим завжди спочуває, для спрацьованих мамів вона незвичайно добра й чутлива. Апостольський Престол проголосив її Покровителькою дітей та Живої Вервиці. Дорогою їй справа релігійного виховання. Вона в особливший спосіб благословить місійну працю серед поган та доводить до навернень. Багато таких, що їй завдячують поворот до побожного життя та щасливу смерть. Вона добуває поміч лякливим, убогим і потребуючим гроші й поживу.

Була проголошена святою після довгих і подрібних приготовань, коли за її наявним заступництвом нагло виздоровіла Преп. Павліна Жарико, заложителька Товариства Поширення віри й Товариства Живої Вервиці. Проголосив її святою Св. Отець Папа Григорій XVI, назвавши її Чудотворницею Дев'ятнадцятого сторіччя. Тисячі готові засвідчити, що вона заслугує на ту назву і сьогодні, бо ж її чудеса неменш численні й блискучі сьогодні, ніж коли.

ДЕВ'ЯТНИЦЯ ДО СВ. ФІЛОМЕНИ

ОСЬ я тут перед Тобою, увінчаною подвійною короною дівництва і мучеництва, сидячою на блискучому троні, на якому посадила Тебе Превелична Божа Тройця. Я підношу до Тебе благально свої руки. Яким величним образом сили й витривалости стала Ти для Неба й Землі, для ангелів і людей тоді, коли цісарі переслідували Христове стадо й залили Церкву кров'ю так многих мільйонів мучеників! Навіть найжорстокіші муки не змогли ні трошки зменшити тієї відданости, з якою Твоє великодушне серце посвятило себе Небесному Любимцеві,

що був Твоєю радістю. Тепер же ж Твій Господь нагороджує Тебе за Твої страждання, постановивши. прославити Тебе могучістю Твого заступництва. Від раннього ранку до пізнього вечора, від далекої півночі аж до краю півдня, по цілому світі розходиться слава Твоїх чудес; маси людей збираються довкола Тебе, щоб укритись під крилами Твоєї охорони.

Тому-то, о преславна Мученице, до Тебе я звертаюсь, до Тебе благально підношу свої руки. Ах, зволь поглянути з висот небесної країни на мене, свойого покірного поклонника. О чиста Дівице, о свята Мученице, потіш мене в моїх стражданнях і спокусах, підтримуй мене в пробах і переслідуваннях, будь при мені в небезпеченстві;—надівсе й зокрема у страшну годину смерти, коли прийдеться мені боротись проти пекельних сил, молися за мене в тій хвилині, що від неї залежить моя вічність.

Шнур св. Філомени

Набожність до св. Філомени може прибирати різні форми. Одна з них,—може найбільш знана й уживана,—це так званий Її шнур. Ця набожність сильно поширилась тому, бо Свята добула багато ласк для всіх тих, що шукали Її заступництва, й була в уживанню від самого початку набожности до неї. Апостольський Престол схвалив уживання того шнура, коли тільки він зроблений за приписами. Його найчастіш уживається як пояса, що оточує тіло. Його дають без окремих обрядів-церемоній, одначе заки його носити, трёба, щоб був посвячений. Коли він зношений, так що треба нового, то і новий мусить бути посвячений. Такий шнур можуть носити й діти, хоч би й маленькі. Це похвальне, щоб усі батьки подбали про такі шнури для своїх дітей, бо вони є великою охороною проти всякого роду лиха й випадків.

Вбираючи той шнур, кожний повинен поставити собі постійно почитати св. Філомену, щоб заслужити собі на охорону проти всякого лиха душі й тіла, та добути через неї досконалу чистоту, духа віри так дуже потрібного в лукавих теперішніх часах, та ласку перемагати себе так, щоб провадити справжнє християнське життя. Носити на собі той шнур, це певний засіб заховати й задержати чесноту святої чистоти.

Ті, що носять той шнур, добре зроблять, коли кожного дня будуть проказувати оцю молитву:

"Свята Філомено, Діво й Мученице, молись за нас, щоб ми через Твоє могутнє заступництво одержали таку чистоту ума й серця, щоб довела нас до досконалої любови Бога. — Амінь".

Святіший Отець Папа Лев XIII поблагословив і схвалив ту набожність та наділив шнур св. Філомени многими й великими відпустами. На підставі заяви, що він її видав 14 березня 1893 року, кожний, що має на собі той шнур та набожно й розкаянно прокаже ту молитву, одержує 100 днів відпусту.

Шнур св. Філомени дуже часто був оруддям пречудних уздоровлень та інших визначних дочасних користей; тому став він дуже популярним та приносить предивні добра хорим, пригнітеним і всім тим, що мусять боротись проти якоїсь великої спокуси.

Ось приклади. Настоятелька одного звісного монастиря від кількох років мала звичку давати шнур св. Філомени хорим, між ними також своїм сестрам. І каже вона, що свята Філомена чудно помагає, бо з виїмком двох, трьох, всі хорі виздоровіли;—щодо тих двох трьох було ясно, що їм найкраще відійти до Бога.

Один священик дуже хорий, що мав усі причини лякатись дуже поважних наслідків зо своєї недуги, одягнув на себе Шнур св. Філомени прирікаючи водночас поширяти набожність до Неї. Він видужав і того самого дня зміг встати.

Молитва тих, що носять шнур св. Філомени

О найчистіша Дівице, Преславна Мучнице, свята Філомено, що Бог у своїй предвічній силі наче її об'явив світові в цих наших лячно-погубних днях, щоб відродити віру, піддержати надію та розпалити любов у християнських серцях, ось я тут у Твоїх стіп. Зволь, премилостива Дівице, прийняти мої покірні молитви та випросити мені ту Чистоту, що Ти її так полюбила, що аж віддала за неї найпривабливіші земські приємності; випроси мені ту силу душі, через яку Ти змогла опертись найстрашнішим нападам горя й страждань; ту далючу любов до Ісуса, що не могли її загасити найлячніші муки у Твойому серці. Хорони мене у всіх випадках мойого життя від усіх, духовних й тілесних небезпек. Будь при мені також у моїй останній хвилині життя, яку я з довірям поручаю Твоїй, повній доброти, любові, бо ж за життя я люблю Тебе та ношу Твій святий шнур на знак моєї спеціяльної набожности до Тебе, улюбленици Ісуса й Марії. — Амінь.

Повні відпусти для тих, що носять шнур св. Філомени

1. В день, коли перший раз надягається шнур.
2. 25 травня—в річницю віднайдення тіла св. Філомени в катакомбах св. Прискилі.
3. 11 серпня, свято св. Філомени.
4. 15 грудня, в річницю схвалення шнура св. Філомени Апостольською Столицею.
5. У хвилині смерти.—Щоб дістати ті відпусти (з виїмком відпусту в годині смерти) треба бути висповіданому, запричащатись та в якійсь церкві помолитись в наміренні святішого Отця.

ВІЗВАННЯ—ЄКТЕНІЯ ДО СВ. ФІЛОМЕНИ
(Тільки до приватного уживання)

Господи, умилосердись над нами! (2 рази).

Христе, умилосердись над нами! (2 рази).

Господи, умилосердись над нами! (2 рази).

Боже, Отче небесний, умилосердись над нами!

Сину Божий, Спасителю світа, умилосердись над нами!

Боже, Духу Святий, умилосердись над нами!

Пресвятая Тройце, один Боже, умилосердись над нами!

Святая Маріє, Царице Дівиць,—молись за нас!

Свята Філомено,—молись за нас!

Свята Філомено, від колиски наповнена великими ласками, молись за нас!

Свята Філомено, храме найдосконалшої покори, молись за нас!

Свята Філомено, жертво Христової любови, молись за нас!

Свята Філомено, прикладе сили й видержности, молись за нас!

Свята Філомено, непереможний борче за чистоту, молись за нас!

Свята Філомено, дзеркало найгероїчніших чеснот, молись за нас!

Свята Філомено, тверда й неустрашна серед мук, молись за нас!

Свята Філомено, збичована як Твій небесний Обручник, молись за нас!

Свята Філомено, прошита градом стріл, молись за нас!

Свята Філомено, в кайданах утішена Божою Матір'ю, молись за нас!

Свята Філомено, в чудесний спосіб вилікувана у в'язниці, молись за нас!

Свята Філомено, ангелами піддержана серед мук, молись за нас!

Свята Філомено, що вибрала радше упокорення й смерть, ніж славу трону, молись за нас!

Свята Філомено, що навернула свідків свойого мучеництва, молись за нас!

Свята Філомено, що вичерпала лють своїх катів, молись за нас!

Свята Філомено, покрове невинних, молись за нас!

Свята Філомено, покрове юнацтва, молись за нас!

Свята Філомено, прибіжище обездолених, молись за нас!

Свата Філомено, здоровля хорих і немічних, молись за нас!

Свята Філомено, нове світло Войовничої Церкви, молись за нас!

Свята Філомено, що повалила безбожність наших часів, молись за нас!

Свята Філомено, що відродила віру й сміливість вірних, молись за нас!

Свята Філомено, якої ім'я славне в небі а страшне в пеклі, молись за нас!

Свята Філомено, що виявилась найблискучіщими чудами, молись за нас!

Свята Філомено, могуча в Бога, молись за нас!

Свята Філомено, що царюєш у славі, молись за нас!

Ягня Боже, що усуваєш гріхи світу, услиши нас, Господи!

Ягня Боже, що усуваєш гріхи світу, прости нам, Господи!

Ягня Боже, що усуваєш гріхи світу, помилуй нас, Господи!

Молись за нас, свята Філомено, щоб стати нам гідними Христових обітниць.

Благаємо Тебе, Господи, простити нам наші гріхи за молитвами святої Філомени, Діви й Мучениці, що завжди була милою Твоїм очам через свою визначну чистоту й виявом усякої чесноти. Амінь.

МОЛИТВА

ПРЕСЛАВНА Дівице й Мученице, Свята Філомено, ось я припав перед троном, на якому уподобала собі Пресвята Тройця посадити Тебе. Повний довір'я у Твоє заступництво благаю Тебе вставитись за мною в Бога. Ах, зволь поглянути з висоти небесної країни на мене, свойого покірного поклонника. Обручнице Христова, піддержуй мене в терпіннях, зміцнюй мене в спокусі, хорони мене в небезпеках, що оточують мене, випроси мені потрібні мені ласки, а зокрема..... Надівсе, будь при мені в годині моєї смерти. — Амінь!

ВЕРВИЦЯ СВ. ФІЛОМЕНИ

Та вервиця має три великі зернятка й тридцять малих і на кінці хрестик. На хрестику прокажи "Вірую", щоб одержати ласку віри. На кожному великому зернятку прокажи "Отче наш" в честь Трох Божих Осіб Пресв. Тройці, щоб подякувати за ласки уділені Філомені й за всі ласки одержані через її заступництво. На малих зернятках,—а їх є тринадцять на пам'ятку тринадцяти років, що св. Філомена прожила на землі—прокажи на кожному оцю молитву: Радуйся, Свята Філомено, яку я по Марії вважаю заступницею у Твого Божественного Обручника, заступайся за мною тепер і в годині смерти. Св. Філомено, люба дочко Ісуса й Марії, молись за нас, що прибігаємо до Тебе. Амінь.

При кінці скажи:

РАДУЙСЯ, о Преславна, свята Філомено, що так відважно пролила свою кров за Христа. Я благословлю Господа за всі ласки, що Він Тобі дав в Твоїм житті, а зокрема в Твоїй смерті. Я хвалю й славлю Його за честь і силу, що ними Тебе увінчав та благаю Тебе випросити мені від Бога ті ласки, що про їх прошу через Твоє заступництво. Амінь.

ВЕЛИЧАННЯ В ЧЕСТЬ СВЯТОЇ ФІЛОМЕНИ

РАДУЙСЯ, Філомено, ангельська дитино неба. Радуйся, Філомено, самоцвіте серед святих Дівиць. Радуйся, Філомено, роже почервоніла у власній крові. Радуйся, Філомено, квітко Мучеників, що віддихаєш пахощами неба. Радуйся, Філомено, взоре Віри й Надії. Радуйся, Філомено, що добуваєш всі серця своєю добротою. Радуйся, Філомено, що вийшла з темних катакомб просвітити наші душі. Радуйся, Філомено, могуча чудотворнице. Радуйся, Філомено, що молишся за нас до Ісуса й Марії. Слава, любов, честь, благословення Богу Отцю, що призначив Тебе, Богу Сину, що вибрав Тебе за свою Обручницю, Богу Духу Святому, що провадив і усвятив Тебе. Марії, Твоїй Матері, якій Ти була дочкою дорожчою понад прочих. Благословенний Ангел, що хоронив Тебе. Мир і вічні благословення всім, що взивають і люблять Тебе. Амінь.

СВЯЩЕНИК

Священик заступає для тебе Ісуса Христа. Шануй його.

Священик—твій найбільший добродій. Будь йому вдячний.

Священик молиться за тебе. Не забувай про нього.

Священик це лікар твоєї душі. Відкрий перед ним провини свої.

Священик провадить тебе до Бога. Зберігай його вказівки.

Священик є теж немічна людина. Не осуджуй його за слабості.

Священик має людське серце. Потішай його чемним і добрим словом.

Священик може помилитись. Молися Богу, щоб Він його просвічував.

Євхаристійно-Марійський Конґрес

о. Мих. Щудло ЧНІ.

По проповіді Апостольського Делегата священики й архиереї різних обрядів пішли продовжати Божественні Літургії. Інші Літургії правилися потихо. Тільки наша була співана. Хор під батутою пана Михайла Довбоша чудово співав в часі цієї Літургії. Це був тільки мужеський хор катедрального филядельфійського храму. Спів цього знаменито вишколеного хору вдержував набожний настрій посеред тисячів учасників, бо відправа тривала три довгі години.

Священики різних обрядів по черзі виголошували возгласи по ектеніях, на що наш хор відповідав "Амінь". По "Іже Херувими" в часі перенесення предложених Дарів із проскомедийника на престіл, кожен обряд мав по-свому слова: "І всіх вас православних християн". Кожен священик, відспівавши свою частину, затримувався з Дарами перед іконостасом. Потім кожен священик вертався до свого престола.

Час до часу виступав вірменський хор із филядельфії з деякими частинами вірменської Літургії. Це була маленька групка співаків, хлопців і дівчат. Учасники відправи мали нагоду почути східні монотонні співи знані вже добре авторові цих рядків, бо нераз чув їх в часі своєї недавньої подорожі до Святої Землі.

Хор зложений із питомців латинської филядельфійської семінарії відспівав "Вірую та Свят, Свят, Свят..." До цих співів уважно прислухувалися 200 наших священиків, численні латинські єреї, 430 черниць, 500 питомців филядельфійської малої і великої семінарії та 200 питомців латинської семінарії з Балтимор. Всі вони сиділи на кріслах на залі недалеко підвищення, де були засіли архиереї та монсіньйори.

Священики всіх обрядів почерзі співали слова освячення. Зразу відспівали першу частину, потім другу. Наш хор захопив всіх чудово відспіваним "Отченашом".

Наблизилася хвилина Св. Причастя. 2,200 осіб прийняли настоячки Святе Причастя в різних обрядах. Зворушення обгорнуло приявних єрархів і наших латинських братів, як зобачили такий сильний вияв любови українського народу до Евхаристійного Господа.

3. Процесійний похід

Пополудні побожні паломники почали збиратися перед музеєм мистецтва, щоб о 4-ій годині рушити до катедри Св. Петра і Павла. Перед катедрою ждали на похід тисячі людей, що не брали в ньому участи. Около 8,000 людей взяли участь у врочистому поході. Крім цього других 8,000 стояли на хідниках і площах, приглядаючись захопдено врочистій майстерно зорганізованій процесії.

Численна та добре вишколена орхестра Ла Саль Каледжу й гайскулу стояла на чолі походу. Похід плив мов спокійна течія

річки до катедри Св. Петра і Павла, що архиепископ О'Гара був великодушно віддав до розпорядимости нашого Конґресу.

За орхестрою слідувала властива процесія. Попереду несли хрест, потім три прапори: папський, американський і український, і ікону Пресвятої Богородиці.

За ними йдуть відділи наших шкіл, Марійські Дружини, між якими визначалася Марійська Дружина з Нюарку, і дівчата Академії зо Словтсбургу та Факс Чейс. Слідує катедральний хор Филядельфії та численна група закарпаських русинів-українців. Перед цією групою несли ікону Мукачівської Богоматері. В цій групі йшли численні діячі нашого Закарпаття.

За ними слідували групи наших парафій. Кожна група ішла зо своїм транспарентом, щоб глядачі могли легко орієнтуватися, яку парафію вона представляла на Конґресі. З піснею на устах посеред шелестіння прапорів народня маса посувалася в напрямі катедри. Жіноцтво, Пласт, Марійські Дружини, Ліґа Укр. Катол. Молоді Америки, СУМ, Союз Українок, Самопоміч, Українські Ветерани; цей процесійний похід забрав сливе півтора години часу. Американська орхестра на превелике здивування слухачів приграваля українські релігійні та маршові пісні. Особливо ж приємно вразила всіх наша релігійно-національна пісня-гимн: "Боже великий, єдиний...", що її прегарно відограла ця орхестра. Це була одна з найбільших маніфестацій, що в часі Марійського року відбулися в Філядельфії.

Як похід кінчався, то з архиепископської палати вийшли наші численні священики й епископи та станули на кінці довжезної процесії. Їх Емін. Кард. Стрич із Шікаґа замикав процессію. Ступаючи поміж двома рядами глядачів, Князь Церкви благословляв побожних паломників.

4. Молебен

Побожні учасники Конґресу заповнили велику катедру. Почався молебен до Пресвятої Богородиці, Цариці неба й землі. Більша частина людей не могла поміститися в церкві, бо не було місця. Позосталі залишилися на дворі. Голосники передавали всю відправу тим, що з браку місця мусіли залишилися на площі перед катедрою, а було їх там з 9,000. Преосв. наші та канадійські владики засіли в святилищі. Кард. Стрич сидів на троні. Преосв. Андрій Роборецький правив молебен до Пресв. Богородиці. Йому відповідав хор і вірні.

Цей молебен до глибини зворушив не тільки наших людей, але й латинників, особливо латинських священиків. Дехто з них виразно заявив, що такої відправи до Матері Божої нема в латинськім обряді. Це діти прославляють і моляться до своєї Небесної Матері.

5. Проповідь кард. Стрича

По відчитанні Євангелії Кард. Стрич виголосив проповідь про ставлення Сходу до Папства та про набожність східних християн до Преч. Діви, наводячи докази з історії та рішень Соборів, особливо з Ефеського Собору, що осудив єретика Несторія, який передчив Боже материнство Пречистої Діви. Він теж зазначив, що старинні Літургії це наявний доказ, що Східня Церква від самого початку християнства особливіше шанувала Пресв. Богоро-

дицю. "Єретики", казав він, "що були ворогами Марії, появилися на Заході, а не Сході". Далі кард. Стрич закликав: "Заберіть Марію з християнства, тоді й зникне християнство, бо мудрці знайшли Ісуса на руках Марії!" Це велика правда підверджена надто ясно життям і розвоєм християнських сект. Сектярі прогнали Божу Матір зо своїх церков, щоб ніби краще почитати Христа, але з бігом часу відреклися самого Христа, обдерли його з божества, розводнили Його науку, повикидали з Євангелії те, що не йде з духом модерного часу... Їх християнство має ще назву християнства, але змістом воно зовсім неподібне до первісного християнства, що його проповідали Апостоли та Святі Отці Церкви. Найкращий доказ на наше твердження дав з'їзд різних протестантських сект з цілого світа, що в 1954 р. відбувся в Іванстоні в Америці. Провідники та керівники різних сект, що були з'їхалися до Америки, щоб якось об'єднати різні "церкви", не годні були навіть погодитися і проголосити світові, хто такий Христос... Одні твердили, що Він Божий Син... Інші перечили таке твердження. Отож накінець всі погодилися, що "Христос це наш провідник і наша надія". Яке ж це християнство, коли ці ніби християни навіть не знають, хто такий Христос і не признають Його за Бога?

"Марія не тільки Божа Мати, але заразом і наша мати", тягнув кард. Стрич. Треба посвятитися Христові через Марію так як вона сама посвятилася, як сказала анголові: "Це слуга Господня"...

"Марія", казав він, "це лік на злочинність молоді, на розбиті доми. Люди намагаються розв'язати свої пекучі проблеми, але не розв'яжуть їх, поки не звернуться до Пречистої Діви. Тільки вона може відновити моральність, бо Господь дав нам її не тільки, щоб ми наслідували її, але щоб вона помагала нам розв'язувати ті проблеми, що ні уряди, ні соціологи не розв'яжуть без її заступництва. "Кардинал закінчив свою змістовну промову словами: "Комуністи не знищать Східньої Церкви, бо Марія захищає її".

При кінці молебня Преосв. Кир Андрей відмовив молитву посвяти Пречистій Діві в англ. і укр. мові. Піснею "Під Твою милость" закінчено прегарний молебен.

5. Концерт у конвеншен гол

О 8-ій годині почався прегарний концерт. Перша частина складалася з артистично виконаних архитворів музики. Грала орхестра двох дівочих гайскулів, захоплюючи тисячі приявних. Потім промовляв майор Філядельфії, згадуючи, що в Філядельфії зродилася американська держава, бо тут підписано заяву незалежности.

По відспіванні "Возвесели..." Преосв. Кир Максим Германюк ЧНІ. виголосив коротку доповідь про почитання Пресв. Евхаристії в Східньому обряді. Це була дуже оригінальна доповідь. Кир Максим заявив: "Евхаристійне почитання в Східній Церкві йшло іншим шляхом аніж у латинській. У латинській Церкві це почитання більше підкреслене зовнішніми актами, от як монстранціями... Тимчасом набожність до Пресв. Евхаристії в Східній Церкві дуже глибока... Щодня священики на кожній Літургії запрошують вірних до св. Причастя: "Со страхом Божим... приступіть!" Латинники намагаються іншими відправами приготовляти нарід до Пресв. Евхаристії, бо такого приготовання в лат. Літургії нема, за те воно є в східній Літургії, бо всі молитви намагаються приготовити вірних до гідного прийняття Св. Причастя. На Заході є багато церков присвячених Пресв. Евхаристії. На Сході їх сливе нема, бо кожна церква це дім Пресв. Евхаристії".

Далі Достойний Владика звернув увагу на заклик нашої Літургії, щоб ми "вся святия пом'янувше, самі себе віддали Христові через Преч. Діву".

Слід зазначити, що між відправами учасники конґресу мали змогу оглядати релігійні виставки зорганізовані нашою діецезією та монашими Чинами і Згромадженнями Ченців і Черниць: були там виставки наших мистців, знимки знаших парафій, особні кіоски мали ОО. Редемптористи, Василіяни, Францискани, Сестри Служебниці, Василіянки та Місіонарки. Це була дуже багата та помистецьки зорганізована виставка.

НЕДІЛЯ 24—X—1954

Ця неділя це був останній день конґресу. В суботу в вечері по закінченні концерту паломники не мали багато часу на відпочинок, бо о 12-ій годині в ночі Преосв. Кир Андрей Роборецький відправив Архиерейську Літургію в катедрі Неп. Зачаття. По Літургії почалася нічна адорація Пресвятих Тайн. В міжчасі священики невпинно відправляли Служби Божі.

1. Літургія. О 10-ій год. в неділю вранці архиерейська Служба Божа в конвеншен гол, що її відправили три владики: Кир Константин, Ізидор і Максим. Єпископи сиділи перед розмальованим іконостасом, що виконав артист Андрусів. Президіював кард. Петро XV Агаджаніян, патріярх вірменський. Він і виголосив промову-проповідь по відчитанні Євангелії, підкреслюючи, що Пресвята Евхаристія це джерело християнського життя. "Почитання Пресв. Евхаристії та Божої Матері це запорука з'єднання Сходу і Заходу під одним найвищим Архипастирем-Папою, бо так східні як і західні християни почитають Пресв. Евхаристію й Богородицю", заявив східній кардинал.

2. Благодарственний молебен

Цим молебнем, що його відправив Преосв. Кир Амвроз, закінчено конґрес о 6-ій год. пополудні, дякуючи Христові та Пречистій Діві за обильне благословення і надзвичайний успіх Конґресу.

ЗНАЧЕННЯ КОНҐРЕСУ

Римокатолицький тижневик: "The Register" писав отак про надходячий Конґрес: 17 жовтня 1954 під ч. 42, Том XXX: "Національно Евхаристійно-Марійський Конґрес Східніх обрядів, що відбудеться в Філядельфії від 22-24 жовтня, який організує Укр. Катол. Екзархат візантійсько-слов'янського обряду, буде одною із найбільших подій Марійського Року не тільки в Америці, але й у цілому світі".

Так воно й дійсно було. Евхаристійно-Марійський Конґрес, що

його зорганізувала наша діецезія буде дуже важливою подією в житті нашої Церкви та взагалі в житті всіх Східніх обрядів, бо поруч українців і русинів, є ще інші народи в Америці, що тримаються східніх обрядів. Подаємо їхні числа:

Обряд	Число парафій	Кількість членів
Українці	165	340,013
Русини (закарпатські українці)	175	316,453
Мароніти	46	125,000
Мелхіти	22	50,000
Румуни	16	7,932
Вірмени	6	2,742
Халдейці	2	1,000
Італо-греки	1	10,000
Росіяни (москалі)	2	1,000
Всіх східніх католиків в Америці		859,140

Отож цей Конґрес приніс такі наслідки:

1) Показав нашим братам латинникам різні східні обряди та неодному відчинив очі на незнану правду, що католицька Церква не утотожнюється з латинським обрядом, бо в Христовій Церкві є різні обряди, що в очах Апост. Столиці мають таку саму вартість. З різних проповідей латинники могли почути пречудні похвали східніх обрядів з уст таки самих латинських ерархів, що брали участь у конґресі.

2) Конґрес показав східнім нашим нез'єдиненим братам, що латинники шанують наш обряд і обзнайомлюються з ним, що вони наші приятелі, а не вороги. Наше духовенство стрінулося з латинським і заприязнилося з ним. Це поліпшить взаємновідносини між клиром латинського і східніх обрядів. Знання зроджує пошану.

3) Клир різних східніх обрядів обзнайомився між собою. Це напевно викликало бажання приставати з собою щонайчастіше та сильно співпрацювати для добра східньої Церкви в Америці, бо досіль ця співпраця була дуже слаба.

4) Конґрес своїми відправами поглибив релігійність і набожність в учасниках. Це можна було бачити з численних Св. Причастій і участи в відправах.

5) Конґрес в неодного тут вже родженого українця розбудив релігійну та національну свідомість і викликав рішення служити Богові в своїм рідним обряді.

6) Спільна відправа богослужби в усіх обрядах дала неодному зрозуміти, що всі обряди рівні в Католицькій Церкві і що жаден обряд не може виноситися понад інший.

7) Конґрес викликав зацікавлення нашою імміґрацією в англомовних журналах. Не тільки філядельфійські, але й інші журнали в Америці зацікавилися нашим народом і нашою Церквою, подаючи обширні звідомлення подій у часі Конґресу.

8) Конґрес публично та велично прославив Евхаристійного Христа та Його Пресвяту Матір Марію, Царицю Неба й землі, покровительку України.

Незабутній Спомин

Христя Денисиха

—Марійка Ґоретті зазнає у вас великого культу, Олено Павлівна.—

—О, так! Вона для мене незабутній спомин моєї сестри Одарки.

Олена Павлівна замовкла, вдивляючися в образ Марійки Ґоретті, який стояв на маленькому столику в куті кімнати. Перед цим образом горіла червона лампадка й стояла китичка живих квітів.

По хвилині Олена Павлівна отряслася з задуми й почала говорити:

—Марійка Ґоретті це незабутній спомин моєї бідної сестри Одарки. Одарка була красунею на всю околицю, а при цьому найздібніша учениця десятиклясової школи. По закінченні десятирічки, мати готовилася вислати її в Київ до університету.

Так, правда, ви не знаєте моєї матері. Батько мій, учитель, помер на чахотку, залишаючи маму вдовицею і п'ятеро сиріт.

В школах виховували нас по вченням Маркса-Енгельса-Леніна-Сталіна, а наша мати виховала нас по вченням Христової Церкви. Мати моя не мала великої освіти, кермувалася здоровим розумом і вродженими здібностями. Вона виховала не тільки своїх п'ятеро дітей, вона виховала ціле містечко. Всі її шанували, всі її величали пані-маткою. Новонароджених дітей вона хрестила, молодят вона вінчала й покійників на той світ молитвою благословляла. Пан-отця давно-давно з містечка прогнали й він прошаком валявся в Києві, ночував під мостом, аж одного разу знайшли його замерзлого.

Моя мати бувало приймає в себе гостей і за чайком веде розмову про св. Церкву, про віру в Бога й пошанування Його заповідей, про чесне життя молоді, подругів, про виховання дітей.

Нема в нас пан-отця, треба нам самим дбати про спасіння наших душ,—бувало говорить мати.

Нашим гостем бував вряди-годи молодий студент. Його батьки жили на цій самій вулиці, недалеко від нас. Ще маленькими дітьми ми бавилися разом.

Микола Миколаєвич, так звався студент, кремезний, палкий красунь, вподобав собі мою сестру Одарку й вона полюбила його. Гарні були обидвоє, що хоч картину малюй. Ціла околиця з подивом гляділа на них. Проте Одарка боялася його. Ніколи не ходила гуляти з ним одна. Завжди брала з собою мене, або маму. Мама стала вже вважати їх судженими й ждала цієї хвилини, коли Микола скінчить студії й можна буде їх звінчати.

Микола палкий був усвоїх почуваннях, але тримав себе добре й мати ставилася до нього з повним довір'ям.

На наших чайних вечорах велися розмови про все, а найбільше про Церкву й Батьківщину.

Одного разу прийшов Микола і запропонував сестрі піти до кіна. Мати не мала часу, Я лежала хвора, братів уже тоді не було вдома, всі три були в армії.

Одарка сідмовилася, вона нерадо ходила до кіна, бо не цікавили її агітаційні фільми, повні брехні й облуди. Вона вийшла в садок, Микола подався за нею.

—Одарко,—сказав він, коли опинилися в березовім куточку.—Знаєш добре, що я тебе люблю. Люблю тебе до безтями, й ти мусиш бути моя.—

Одарку збежентив тон його бесіди, однак швидко опанувалася й сказала:

—Миколо, я теже люблю тебе й буду тільки твоя. Я джу на цю хвилину, коли мати поблагословить нас.—

—Одарко, ти віриш у ці дурниці, що тобі їх мати в голову натовкла? Чи без благословення ми не можемо належати до себе й користати з наших пристрастей. Одарко, це ж розкіш...

—Ні, Миколо! Не старайся мене намовляти. Тепер ми є тільки судженими і я відчуваю розкіш у свідомості нашої невинної любови.

Микола спалахнув. Вхопив Одарку за руку так сильно, що вона аж скрикнула. Його обличчя було страшне. Голос змінений, дикий. Він не говорив, а сичів як гадюка:

—Як не будеш моею зараз тут, цієї хвилини, пам'ятай, що я знаю про все, що діється у вашій хаті. Одно слово й знищу цілу твою родину... Не хочу благословіння, не хочу вінчання... Досить... Довше не буду ждати.... Чуеш?... Візьму тебе силою... для пристрасти моеї здавлюваної... для розкоші... Чуеш Одарко... Ні, ти не любиш мене...

—Миколо,... не пізнаю тебе... Що з тобою? ...Я боюся тебе... Пусти...

Одарка дрижала як у пропасниці й це ще більше підсичувало його божевільну пристрасть. Він вхопив її за стан...

—Ні! Ніколи! Не хочу... Мамо... Нагло Микола випустив її з рук, а великий наш Британ в'їдався зубами в його ногу, подзвонюючи залізним розірваним ланцюгом.

Про цей випадок Одарка змовчала. Не сказала навіть матері. Не хотіла шкодити його славі, вважала, що це в нього хвилевий приступ молодої пристрасти, що він отямиться й сам соромитисяме свойого поступування.

З цього часу минуло пів року. Микола до нас не заходив, не було його в містечку. Нікого це не дивувало, він же ж студіює в Києві.

Одарка зволікала з виїздом на студії. Вкінці таки поїхала. Любила Миколу, жалко їй було його, старалася забути цей страшний образ його обличчя. Він її любить. Він же ж нераз так ніжно говорив їй про свою любов до неї. Старалася відгадати, що вплинуло на таку наглу зміну в нього. Невже ж це комуністичне вчення?

Ледве тиждень минув від виїзду Одарки, як до нас наспівали тривожні листи від неї:—Мамо, мамочко, бережіться, що б хтось не зробив доносу. Може краще покиньте містечко, виїдьте кудись...

Одарка жила в Києві разом з тіткою Ганною Сидорівною, яка виходила на цілий день до праці й Одарка могла спокійно віддаватися своїм студіям.

Згодом наспіла до нас страшна вістка. Тітка, вернувшись з праці застала Одарку на долівці в калюжі крови, одяг не ній пошарпаний, а тіло поколене ножем.

—Одарко,—скрикнула тітка,—ради Бога... що з тобою?...

Одарка відкрила широко приблідлі очі й вспіла тільки сказати:

—"Я не здалася... тіточко... ні"!...—і померла.

Скажіть тепер, не є це вірний образ Марійки Горетті? Це не вона сама блаженна, свята. Ні, це в її особі блаженні й святі всі ті чисті дівочі душі, що стали жертвою людських пристрастей.

Правду кажете, Олено Павлівна, Марійка це незабутній спомин і тих усіх невинних українських дівчат і жінок, що згинули замучені в підземеллях НКВД, а не піддались добровільно.

Подорож до Святої Землі

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ІТАЛІЯ

1) Рим. Сотки тисяч паломників і туристів було в Римі 29 травня, в дні канонізації Пія X. Величезна площа Св. Петра виповнилася народом, що одушевлено вітав Пія XII, як він з'явився на площі в процесії. Канонізації Пія X-го відбулася на дворі перед входовими дверми до базиліки Св. Петра, щоб усі паломники могли взяти участь у великій події та бачити хід церемонії. Пропускаю тут опис канонізації, бо її вже описано в Голосі Спасителя, Число Липень-Серпень, 4 ст.

Впослідне я бачив Рим при кінці 1946 року, як там старався про пашпорт Червоного Хреста, щоб виїхати до Америки. Рим відтоді не багато змінився, проте новозбудована, прегарна, обширна, вкрита мармуром залізнична стація упадає всім в очі. Це здається найкраща в світі залізнична стація. Вже диктатор Мусоліні був виробив її плян, але не мав часу взятися до його виконання. Хоч сьогоднішня стація трохи менша ніж та, про яку мріяв Мусоліні, всетаки Рим може бути горний нею.

Багато людей, особливо християн і католиків, мріють про Рим і вважають відвідини Риму за сповнення своїх мрій. Одна молода американка сказала мені: "Отче, чуюся щаслива, що я могла цього року відвідати Рим. Це було мрією цілого мого життя".

Чому воно так? Причина ясна: Рим це найстарший і найкраще збережений осередок давньої римської культури. Правда, в світі є багато міст відомих зо старинних, славних пам'яток, от

хоча б Люксор у Єгипті, де є гробниці фараонів, Атени, столиця давньої грецької держави, що культурою перевищала самий Рим, Єрусалим, де помер наш Божественний Спаситель, Царгород, столиця візантійської імперії. Проте Рим завжди має більше притягальної сили для паломників і туристів. На це складаються різні причини: Рим це осередок католицької Церкви. Папи, особливо папи останніх століть, це люди великої святости та авторитету не тільки для католиків, але й для людей різних християнських віровизнань. Хоч не всі признають їх за голову Христової Церкви, всетаки кожен, хто відвідує Папу, почувається дивно зворушений його надземним авторитетом. Один жид, пан Мортон В., сказав: "Відвідини Папи Пія XII це один із кращих моментів мойого життя".

Дальша причина притягальної сили Риму в тому, що римляни потрапили краще ніж інші народи зберегти пам'ятки старинности. Може політичні та естетичні причини змусили чи допогли їм це вчинити, всетаки факт полишається фактом: Ніяке місто в світі не може похвалитися такими численними старинними пам'ятниками як Рим. Візьмім наприклад інші славні колись міста: Що лишилося зо старинної Олександрії, яка славилася на ввесь світ у перших віках християнства своєю школою та вченими? Ніщо. Там не знайдете ніяких старохристиянських пам'яток. Усе понищене. Все пішло в забуття. Друге місто, що славилося культурою на сході, це безперечно Царгород, новий Рим, серце візантійської імперії. Скільки церков, скільки монументів культури та штуки прикрашувало старинну Візантію? Тепер же там сливе нічого нема, за винятком Святої Софії та маленької церковці Святої Ірени. Подібна справа мається теж із іншими славними колись містами.

Є ще одна причина, чому Рим притягає до себе стільки туристів. Ця причина це добре зорганізований **туризм** в Італії. Гретція теж має багато історичних пам'яток, але—як заявив адвокат Дмитро Зервос, мешканець Атен— мало туристів прибувають до Греції, бо "туристична обслуга в Греції не розвинена". Я спитався: "Чому?" Він відказав: "Не маємо грошей, щоб розвинути в себе туризм!"

Крім цього саме положення Італії уможливлює легкий доступ до Риму численними засобами комунікації, що знаменито улегшують туризм.

Чим же ж туристи та паломники захоплюються в Римі? Вичисляємо деякі речі, що викликують подив у всіх відвідувачах без огляду на їх національність чи релігійне віровизнання.

Базиліка Св. Петра. Що за диво християнської штуки та побожности. Це **осередки правдивого християнства,** як слушно твердив Соловйов, тому й не дивниця, що ця велична святиня притягає до себе серця католиків, ба й може й некатоликів, що відрухово відчувають, що Рим колись був і повинен дальше бути серцем християнства, бо там пробувають наслідники Св. Петра, якому Спаситель виразно заявив: "Паси Мої вівці!"

Ця базиліка побудована там, де колись був цирк Нерона, першого гонителя християн поміж римськими імператорами. Побудовано там зразу малу святиню за часів Константина Великого

(275-337), щоб увіковічнити місце, де розп'ято Св. Петра. Престол у цій старинній святині стояв саме там, де вкопано хрест Св. Петра. Це був початок величної базиліки, що сьогодні прикрашує Рим. В 12-ім столітті ця старинна базиліка була частинно знищена. Початок її відбудови став початком нової, сьогоднішньої базиліки. Правда, первісний плян відбудови підляг різним змінам за панування різних Папів. Первісний плян випрацьований Брамантом мав форму грецького рівнораменного хреста із куполою. Михайло Ангело затримав цей плян, додаючи вестибюль із галерією колюмн. Павло V змінив цей плян на латинський хрест із бароковою фасадою. Що довше тривала будова, то більше модіфіковано первісний плян так, що теперішній вигляд базиліки почався в 1450 і закінчився в 1626 р. Гріб Св. Петра знаходиться в самій середині колосальної будівлі. Базиліка крім головного має ще 33 престоли; під якими спочивають тлінні останки різних Святих.

Величезна площа Св. Петра з дорійськими колюмнами належить до цілости колосальної базиліки. Славний обеліск із Геліополя стоїть на середині площі. Над колюмною є 162 статуї Святих. Кімнати в сутеринах вміщають гроби Папів і царів. Сама базиліка може помістити 50,000 людей.

Копула базиліки висока на 123 метри і широка на 40. Над базилікою є папський поштовий уряд, звідкіля паломники чи туристи висилають картки чи листи із поздоровленнями своїм рідним, друзям чи приятелям. З вершка базиліки видно весь Рим.

Внутрі базиліки є повно сповідальниць із написами у різних мовах, так, як кожен паломник може відбути тут сповідь у своїй рідній мові.

Середина базиліки захоплює глядачів своїми мозаїками та малюнками і прегарними статуями. Он деякі ікони, що особливіше притягають увагу глядачів: Христос являється Св. Маргареті Алякок і показує їй своє любляче Серце. Очі Спасителя прижмурені. Тільки Серце іскриться в променнях.

На іншому образі бачимо потопаючого човна, в якім сидять схвильовані апостоли. Застрашений Петро хватається з тривогою за руку Спасителя. Св. Іван, забувши про бурю, простягає руки до Спасителя.

Проте либонь найбільшу увагу звертає на себе чудова мармурова статуя страждальної Богородиці "Пієта", що тримає тіло мертвого Спасителя на колінах. Пресвята Богородиця опустила голову, тримаючи свій Скарб, закостеніле тіло Богочоловіка. Ця статуя поруч статуї Мойсея це здається найвищі та найцінніші архитвори християнського різбарства.

2) Базиліка Святого Павла поза мурами міста це велитенська базиліка при Остійській брамі. Почато її будувати десь при кінці 2-го століття, але закінчено будову аж 395 р. Ця старинна базиліка згоріла в 1823 р. Цілий християнський світ допоміг відбудувати її своїми добровільними датками. Навіть "русскій" батюшка цар подарував базиліці два мармурові престоли. Що більше тодішній турецький султан вислав свій дарунок: дві надзвичайно цінні колонни із зеленого мармуру. Будівниці базиліки не хотіли ставити їх у нутрі базиліки, бо це був дар музулма-

нина, тому поставили їх назовні із переду базиліки.

Ця святина має п'ять нав. Довга вона на 120 м., широка на 40, висока на 24 м. Над входом до базиліки є величезна золотом вибита мозаїка Христа Царя. По боках Спасителя є апостоли, Петро та Павло. Як сонце світить, то ця величезна мозаїка блистить надзвичайним блиском, засліплюючи очі глядача. В абсиді є друга мозаїка Христа Царя поміж апостолами. Це Христос володар неба та землі, Паштократор. При вході стоїть прегарна статуя дитини, природної величини, що відганяє від себе диявола свяченою водою.

3) Базиліка Лятеранська це найстарша та гідністю перша поміж римськими базиліками. Зветься вона лятеранською від прізвища родини Лятерані, що відступили були свою палату під будову базиліки. Палату Лятерані знищено. Нова базиліка станула на місці, де колись стояла палата родини Лятерані.

Первісна базиліка, побудована в часах панування Константина Великого, була присвячена Божественному Спасителеві. Блиск і багатства її були такі великі, що прозвано її "Золотою базилікою". В ході століть базиліка була декілька разів знищена. При відбудові завжди зберігано її первісний вигляд аж до 17-го століття. Тоді щойно змінено її прегарний первісний вигляд, хоч усетаки збережено абсиду. Нащастя вдалося зберегти старинні мозаїки. В головній наві по обидвох боках є величезні кам'яні статуї дванадцятьох Апостолів. Є тут ще старинний престол, дерев'яний, що за переданням мав бути престолом Св. апостола Петра. Тепер цей престол вложено в мармур і зберігають його як дорогоцінну пам'ятку старинности.

4) Базиліка Санта Марія Маджоре це четверта з великих римських базилік. Стоїть вона недалеко генерального дому ОО. Редемптористів. Започатковано її в 4-ому столітті. Ціла вона прикрашена цінними золоченими мозаїками з біблійними сюжетами. Стеля цієї базиліки вдаряє очі глядача прегарними фресками грубо покритими золотом. Ця базиліка має дві каплиці з куполами. Головний престіл стоїть під бальдахимом, що спирається на чотирьох порфірових стоянах-колюмнах.

По канонізації Пія X перенесено його тлінні сотанки до цієї базиліки. Там вони спочивали цілий тиждень. Побожний нарід, між якими були численні паломники, щоденно гурмами відвідував їх. Така маса була цих відвідувачів, що поліція мусіла вдержувати порядок у базиліці.

Ці чотири базиліки славні не тільки в Римі, але й у цілому християнському світі. Звуться вони патріярхальними базиліками, бо кожна з них присвячена одному із чотирьох головних патріярхів: лятеранська базиліка приділена Папі, патріярхові заходу; базиліка Св. Петра царгородському патріярхові; базиліка Св. Павла поза мурами міста олександрійському, а остання Санта Марія Маджоре антіохійському патріярхові. Так воно було тоді, як ще Христова Церква була одна, неподілена на католицьку та православну. Титули цих базилік із їхніми присвятами полишилися йдо сьогодні як пригадка, що колись Христова Церква була одна та що вона повинна знову статися одною під проводом Найвищого Римського Архиерея, хоч поодинокі церкви можуть

і повинні затримати свої місцеві та національні питоменності, звичаї і законодавства. Одність Церкви не покривається з одністю обряду. Всі обряди рівні в очах Апостольської Столиці. Щоб Христова Церква сталася одною треба, щоб усі мали ту саму віру, приймали 7 Св. Тайн і признавали за найвищого Архирея-Пастиря епископа Риму, бо він наслідник Св. Петра та видимий Заступник Христа Господа на землі. Все інше малозначне. Гасло Апостольської Столиці: "В конечних речах одність, в сумнівних свобода і в усіх любов" це фундамент, на якому слід привернути релігійну одність поміж Христовими визнавцями.

Базиліка Св. Лаврентія поза містом присвячена єрусалимському патріярхові, хоч не завжди зачисляли її до більших базилік Риму. Колись біля кожної більшої базиліки були помешкання для східніх патріярхів, де вони проживали в часі свого побуту в Римі. Кожна базиліка має папський престіл, на якім ніхто не може відправляти Божественної Літургії без папського позволення.

Крім цього є в Римі 2 менших базилік. Подібних базилік є багато по всьому світі. Це базиліки, що мають деякі особливіші права, чим перевищають звичайні церкви.

5) Недалеко базиліки Св. Павла є маленька капличка присвячена цьому апостолові народів, для якого жити означало трудитися, щоб всіх привести до Христа та Його Святої Євангелії. Капличка сильно занедбана. Це прикро вражає паломників. Св. Павло мав скласти життя за Христа на місці, де сьогодні стоїть ця капличка. При капличці є три джерела, що мали витриснути на тих місцях, де відтята голова великого Апостола, котячись по землі, мала тричі підскочити. Воду видно тільки в однім джерелі.

СМІХОВИНКИ

Як називається країна, де жили каліфи?—Каліфорнія.
Котре місто в світі має наймудрішу назву?—Дураццо.
Котра ріка має титул мисс?—Мисс-Іссіпі.
Через яке місто протікає Полтва,—Через Полтаву.
Як називається столиця Корсики,—Корсунь.

Агітатор:—СССР—це велика держава. У ньому сонце ніколи не заходить.
Слухач: Ага, ось чому МГБ ніколи не йде спати.

Якийсь рибалка вибрався на Дніпро, щоб вудкою риб наловити. По кількох годинах вертається домів злий, без ніякої добичі.
—Що ж, не налапав риб?—питається дружина.
—Ні, не налапав.
—Цікаво, чому саме?...
—А, бо риби так помудріли, що жодна не хотіла отворити рота, щоб проковтнути пропагандивного хробачка.

Справа Патріярха Фотія

(Відповідь Митр. Іляріонові)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

1. Клопоти патріярха Фотія

ЗРАЗУ майже всі епископи, навіть прихильники Ігнатія та більша частина монахів, згодилися на вибір Фотія та стануло по його стороні, як Ігнатій зрікся патріяршества. Здавалося, що мир і спокій запанував в царгородській Церкві, як про це сам патріярх Фотій писав до антіохійського патріярха (J. Valetta, Photii Epistolae, 1, pp. 145, 146, Лондон 1864). Цей мир мав бути вислідом великодушности Ігнатія, що для добра Церкви зрікся свого почесного уряду, та податливости новообраного Фотія, що сам перший нераз звертався до своїх ворогів, простягаючи до них руку, щоб з ними помиритися й усунути рештки непорозуміння.

ПАТРІЯРХ ФОТІЙ

Нажаль по двох місяцях сподівання Фотія розвіялися. Микита, сторонник Ігнатія, скидає за це вину на Фотія, закидаючи йому, що він зламав обітниці дані сторонникам Ігнатія та почав переслідувати їх. Тимчасом другий сторонник Ігнатія, Митрофан, виразно зазначує, що це прихильники Ігнатія почали заворушення проти Фотія. Вони зібралися на синодчик у маленькій церковці Св. Ірени, що ще досіль стоїть біля величної Св. Софії, і знову проголосили Ігнатія патріярхом, виклинаючи Фотія.

Чому вони так поступили? Сторонники Ігнатія твердять, що Фотій був прирік нічого не робити проти Ігнатія та його прихильників і в усьому слухати розпорядків прогнаного Ігнатія. Теогност, сторонник Ігнатія, отак писав в імені Ігнатія до Папи Миколая I: "Коли він (Фотій) переконав митрополитів перейти на його сторону, то вони вимагали, щоб він підписав документ про мою охорону. В цьому документі він під присягою зобов'язався нічого не робити, чого б я не одобрив гейби я був його батьком". (Мансі, XVI, 300). Микита ще додає, що Фотій прирік "полишити Ігнатієві патріяршу гідність і поступати все по його бажанні і ніколи не противитися йому" (Грець. патр., 102, гл. 513). Ігнатіяни толкували собі ці застереження дані Фотієм, що він поступатиме по-старому цебто буде продовжувати політику Ігнатія та так стане сам "ігнатіяном".

Патріярх Фотій не міг задовольнити ігнатіян, бо ж його вибрала противна ігнатіянам, поступова партія. Він не міг йти надто на руку консерватистам тим більше, що вони використали були престиж Ігнатія, щоб робити змови проти уряду. Коли ж патріярх Фотій заказав своєму клерові мішатися до політики, ігнатіяни бачили в тім зломання зобов'язань зо сторони новообраного патріярха Фотія, зібралися в церкві Св. Ірени та публично виповіли йому послух під позором, що він поламав свої приречення та переслідував сторонників Ігнатія.

Першзавсе слід заявити, що патріярх Фотій не переслідував своїх противників. Переслідував їх уряд, бо дехто з них був замішався в політичні, протиурядові заговори. Маємо листа патр. Фотія до кесаря Барди, де він виступає проти гонення сторонників Ігнатія, заступається за деякими з них і навіть грозить, що зречеться патріяршества, якщо уряд не перестане переслідувати невинних. (Грець. патр. 102, гл. 617,. . .). З листа виразно виходить, що уряд переслідував радикальних сторонників Ігнатія і що при цім потерпів неодин невинний, бо Фотій боронить їх. Але ж годі за це оскаржувати патріярха Фотія, бо ж не він, а царська поліція в'язнили тих змовників.

Консерватисти пішли так далеко, що бажали попросто привернути на престіл Ігнатія. Уряд негайно зареагував, збільшив сторожу біля Ігнатія і рішуче розправився з бунтівниками. Здається, що патр. Фотій наложив санкції на прелатів за те, що мішалися до бунту проти уряду. Це ще більше розлютило сторонників Ігнатія. Фотій зібрав синодчик у церкві Святих Апостолів, що осудив поступування радикальних ігнатіян і заявив, що Ігнатій не має ніякого права до патріяршого уряду, бо зрікся його, хоч ігнатіяни були знову проголосили його патріярхом. Цей синодчик відбувся в 859 р. Він не осудив Ігнатія, як це твердить Микита, бо прослідження бунту виказало, що Ігнатій не мав в ньому ніякої участи, тому й не відповідав за нагальний поступок своїх сторонників.

По синодчику Фотій почав заступати непевних ігнатіян певнішими і урядові лояльнішими прелатами й епископами. Заступлення, зміни, смерть поміж епископами значно поменшили число прихильників Ігнатія. Бачимо, що на соборі 869-870 були тільки 12 прелатів вірних Ігнатієві. (Мансі XVI, 403; Гергенретер, **Фотій,** II, 76 ст.).

Полйшилися ще монахи, що в тих давніх часах становили велику силу в Церкві. Митр. Іляріон страшно накидається на цих бідних монахів, прозиваючи їх послідніми словами: "Його прихильники були монахи "зилоти", крайні консервативні аскети і обскуранти, здібні на все. Вони підозріло ставилися до освіти, вважали її шкідливою для віри". (107 ст.). Виходило б, що всі монахи станули по стороні Ігнатія проти Фотія. Отак твердить митр. Іляріон, що **вісім літ** (!) працював над своєю книжкою! Шкода часу, бо можна було написати щось корисне про укр. літературу. Але хай так і буде! Звідки митр. Іляріон знає, що всі

монахи стали проти Фотія? Та ж сам сторонник Ігнатія Теогност, архимандритського монастиря виразно говорить тільки про "масу" монахів, що станули по стороні Ігнатія проти Фотія. Одначе знаємо, що тільки один ігумен Студіону, Миколай, відмовився признати Фотія, тому й пішов на вигнання. За те в Студіоні були ще полишилися 5 ігуменів, що далі рядили монастирями. Це ж наявний доказ, що більша частина монахів признала Фотія. (Про монахів сторонників Ігнатія можна знайти матеріяли—листи Микити в Analecta Bollandiana, T. XLI, 1913, pp. 306-30).

Отак деякі прелати, частина невдоволених монахів і горстка шляхти прихильної цариці Теодорі повстали проти нового уряду та патр. Фотія, що боронив уряд. Це спричинило значне замішання та заколот у царгородській Церкві. Крім цього іконоборство було залишило по собі дуже сумні наслідки. Хоч офіційне іконоборство було осунене та знищене на другім нікейськім Соборі в 787 р., проте було ще багато іконоборного духа в візантійській імперії. Сам патріярх Фотій полишив одну гомілію, що виголосив із нагоди вставлення ікони в церкві Св. Софії. Це мала бути одна із перших ікон, що їх привернено до величної базиліки. (Aristarchos, Photii orationes et homiliae II, 294 ст., Царгород 1900).

2. Фотіїв синод 861 р.

Нововибраний патріярх Фотій, слідуючи давній церковний звичай, повідомив Папу Миколая I про своє вибрання. Цар Михайло III, якого радикальні консерватисти прозвали пияком, теж вислав листа до Папи, прохаючи його вислати легатів на синод, що він бажав скликати, щоб покінчити з рештками іконоборства, бо навіть посеред епископів деякі ще були іконоборцями. Посли віднесли два листи Папи Миколаєві I. Папа ласкаво, з усіма почестями, прийняв цісарських послів, що передали йому листи від царя і патріярха Фотія. Ні цар Михайло III, ні Фотій не згадують про патріярха Ігнатія та його зречення, бо вважали цю справу остаточно вирішеною. Собор мав іще раз урочисто окреслити та потвердити католицьке навчання про почитання ікон.

Ігнатіяни тимчасом бачили підступ у заходах Фотія про синод. Вони підозрівали його, що синод має підступно осудити Ігнатія, ну й його сторонників. Так говорять два ігнатіяни, Анастасій і автор твору "Synodicon vetus". Папа Миколай I прихильно відповів на листа Михайла III, похвалив його ревність про добро Церкви, але заразом виявив своє здивування, що "синод скинув Ігнатія, не порадившись уперед Римського Архиерея".

3. Патріярх Фотій і Папські Легати, Захарія і Родоальд

Лист патріярха Фотія до Папи Миколая I виказує, що патріярх Фотій поступив таки з Папою, як наказував давній звичай. Повідомив його про свій вибір, вислав йому дарунки, ну й тимсамим прохав про затвердження свого обрання. Нажаль з бігом віків поступування Фотія було несправедливо пофальшоване, з великою шкодою для Церков. Більшість дотеперішніх істориків, керуючись писаннями Фотієвих ворогів, змалювали патріярха Фотія в дуже чорних красках, представляючи його як страшного ворога Папства. Митр. Іляріон без ніякого критерію, без прослідження писань новітніх католицьких істориків повторює давньопережиті та самими католиками відкинені безпідставні твердження про Фотія. Он голословні оклики митр. Іляріона: "Це (Фотій) був знаменитий невтомний борець за волю Східньої Православної Церкви проти захватних наскоків папства, за що східня історія покрила його невмирущою славою, а Церква оголосила Святим. Він дав безсмертну ідеологію незалежности Східньої Церкви, якої та ніколи не забуває. Фотій ввесь час був на чолі націоналістичного руху проти Риму та його папського примату, і міцно боровся за славу своєї рідної Церкви. Цього йому ніколи не забуде вся Східня Церква, а в тому й **Українська!**" (112-3).

Що за демагогія в словах Шановного Автора! Скільки незнання історії та скільки перекручених фактів! Не бажаємо бути голословними писаками, як другі, але хочемо навести в тому досліди модерних католицьких істориків. Що ж вони кажуть? Яке на їх думку було ставлення патр. Фотія до Риму та Папства? Чи дійсно був він таким страшним змагуном із папським примат ом, як це твердить митр. Іляріон? Ні! Так воно не було! Історія наявно доказала, що Фотій не був такий великий ворог Папства, як досіль думали деякі католики та назагал всі наші Східні, нез'єдинені Браття.

Це щастя, що новітні, безсторонні дослідники Фотієвої доби викрили багато документів, що наявно збивають твердження Митр. Іляріона, як і деяких давніх католицьких істориків, що представили патріярха Фотія в лихім світлі.

Як Папа поставився до Фотія? В тім часі в Римі напевно були бодай деякі сторонники Ігнатія, що намагалися насторожити Папу Миколая I проти Фотія та Михайла III, оскаржуючи їх, що вони насильно скинули Ігнатія із патріяршого уряду. Папа Миколай I не повірив їм, бо заявив, що сам бажав прослідити справу. Не осудив він Фотія, ані остаточно не затвердив його, поки справа не була прослідженa папськими висланниками.

Миколай I вислав листа до царя Михайла III, в якім осудив іконоборство й окреслив навчання Христової Церкви про почитання святих ікон. В цім листі Папа поручив своїх легатів царській опіці. (M. G. H. Ep. VI, 433-9 ст.).

Другого листа Миколай I написав до патр. Фотія. Цей лист написаний в рішучім, але приятельськім тоні. Папа хвалить нововибраного патріярха за переслання визнання православної віри, але заразом докоряє йому, що був висвячений надто скоро, не зберігаючи приписаних відступів часу. Папа додає, що **"пригорне до себе братньою любов'ю патріярха такого великого міста** (Царгороду", якщо прослідження цілої справи папськими легатами буде йому прихильне.

Ні патріярх Фотій, ні цар Михайло III не сподівалися, що справа Ігнатія знову буде дискутована на соборі, тому зразу оперлися домаганню папських легатів, твердячи, що Ігнатій законно зрікся уряду та що Фотій був вибраний синодом епископів, як наказував звичай. Чому тоді вертатися до давно порішеної справи?

Проте так цар, як Фотій і всі інші єпископи—наперекір Митр. Ілляріонові—уступили перед домаганням Папи і погодилися щераз розглянути справу Ігнатія. Цар був председником першої сесії собору, що зібрався в Царгороді в 861 р. Ось як Павло кесарійський митрополит, окреслив становище зібраних Отців до авторитету Папи Миколая І: **"Нема потреби знову займатися справою Ігнатія, що його скинено за наявні промахи. Проте ми дозволяємо знову прослідити ці справи, щоб ушанувати святу Римську Церкву і святішого Папу Миколая в особі його легатів. Синод осудив Ігнатія. Цей процес покінчений у нашій Церкві, тому й не слід знову просліджувати цієї справи.** Але щоб ВІДДАТИ ЧОЛОБИТНЮ СВ. ПЕТРОВІ І МИКОЛАЄВІ, святішому ВСЕЛЕНСЬКОМУ ПАПІ, **ми годимося, щоб знову зайнятися і судити цю справу".** (Dvornik, Op. cit., 127-8 ст.).

Ігнатій з'явився на переслухання перед Отцями Собору та папськими легатами. Противники в приявності папських легатів закинули Ігнатієві дві провини: (а) Ігнатій не вислав був вияснення Папі Венедиктові III в справі Григорія Асбеста, хоч Папа домагався цього, як осуджений Ігнатієм єпископ Григорій заапелював до Риму.

(б) Ігнатій був зазначений царицею Теодорою, а не вибраний синодом єпископів, як це наказувало церковне право. Ігнатій відповів на перший закид, що він не мав часу відповісти Папі Венедиктові III, бо внедовзі по отриманні папського листа його скинено з уряду. На другий закид заявив, що патріярхи Методій і Тарасій теж були наставлені жінками (царицями) на патріярший престіл. На це цар Михайло відказав: "Не слід твердити, що жінка настановила Методія та Тарасія, але що за панування жінки" вони стали патріярхами. Це виразно вказувало б, що згадані попередники Ігнатія були вибрані по приписам церковного права цебто на соборі єпископів.

Цар, як заявляє Теогност, прихильник Ігнатія, та царська партія намовляли Ігнатія, щоб він щераз виразно на соборі зрікся свого давнього уряду перед папськими представниками. Подібний поступок Ігнатія був би заощадив багато клопотів цареві, зібраним Отцям і Фотієві, як теж був би унеможливив тертя між нововибраним патріярхом Фотієм і Папою Миколаєм І. Нажаль Ігнатій піддався намові своїх сторонників і не з'явився на другу сесію собору. Теогност каже, що Ігнатій відмовився признати за суддів папських легатів, бо вони приставали з Фотієм і прийняли від нього дарунки.

Папські легати два рази взивали Ігнатія, щоб з'явився на соборі, але він відмовився. Єпископ Амфілох радив легатам вислати Ігнатієві ще третє візвання, як це був звичай на Сході, але легати заявили що держаться звичаїв римської, а не східньої Церкви. Папські легати впослідне звернулися до Ігнатія з сильним упімненням, пригадуючи йому, що він має до діла з представниками Римської Столиці. При тім заявили, що судитимуть його за провини проти церковних законів.

Дивлячись на рішуче поступування легатів, грецький ляодикійський єпископ заявив: "Наша Церква має відмінні звичаї від вашої. Але наш цар піддається вашій волі". На це легати відказали: "Ми не хочемо судити по приписам ваших звичаїв, але по канонам і рішенням Римської Церкви" (Дворник, Тамсамо, 133 ст.).

Ні патріярх Фотій, ні цар, ні східні єпископи не протестували проти такого авторитетного поступування папських легатів. Чи ця друга сесія собору не доказує наявно, як високо Фотій, цар і ціла грецька Церква шанували авторитет Папи і признавали його юриздикцію цебто юридичний примат, бо послушно скорилися домаганню папських легатів, хоч при цьому заявили, що закони східньої Церкви були відмінні від західніх.

Як це вияснить митр. Ілляріон, який відважно пише: "У цьому листі (що Папа Миколай написав до царя Михайла III) папа вдає, ніби до нього звернулися імператор та Фотій за апробатою, а цього не було. Взагалі папа Николай пише так, ніби він керує й Церквою Константинопільською, і ніби він справді суддя вселенної" (119 ст.). Кожен бачить у світлі поданих нами документів, які голословні твердження митр. Ілляріона, що не годен ніякими джерелами підтвердити своїх слів. Кому ж слід більше вірити, митр. Ілляріонові, що з історії Церкви не здавав докторату, чи Отцям Собору 861 року, які покірно признали авторитет Папи та відновили процес проти Ігнатія, хоч самі заявили, що справа була давно перерішена і тому не слід було вертатися до неї.

На третій сесії собору був приявний Ігнатій, бо цар змусив його до цього. Ігнатій відмовився признати папських легатів за законних суддів, і не хотів відповідати на запити.

На четвертій сесії легати та Отці виправдали еп. Григорія Асбеста, скасували викляття кинене на нього Ігнатієм, переслухали свідків і по шістьох днях осудили Ігнатія. Отак грецька Церква, патр. Фотій, зібрані єпископи та цар виразно, проти власної волі ПРИЗНАЛИ РИМСЬКОМУ ПАПІ ПРАВО СУДИТИ ЦАРГОРОДСЬКОГО ПАТРІЯРХА. Що на це скаже митр. Ілляріон?

Ігнатій пішов знову на вигнання. Микита, сторонник Ігнатія твердить, що осуджений Ігнатій зразу скрився на острові Пропонтіді перед урядовими переслідуваннями. Уряд мав змінити своє наставлення до Ігнатія в наслідок землетрусу, каже Микита. Тоді дозволено йому вернутися до Царгороду та спокійно проживати в монастирі. (Грець. Патр. 105, гл. 521-5).

Теогност і за ним всі пізніше історики твердили, що Ігнатій **апелював** до Папи, як собор осудив його. Це неправда, бо акти собору подають, що Ігнатій заявив на третій сесії: **"Я ані не апелював до Риму, ані не апелюю!"** Якщо б Ігнатій був дійсно заапелював до Папи, то уряд напевно не був би дозволив йому вернутися з вигнання та замешкати в Царгороді. Митрофан твердить, що це Теогност, приятель Ігнатія доніс Папі про все, що на соборі трапилося Ігнатієві. (Мансі, XVI, 429).

Дехто навіть твердив, що легати далися підкупити Фотієві. Це неправда, бо дарунки, що їх цар вислав папським легатам, були загально прийнятим звичаєм. Так візантійські царі стрічали всіх легатів, навіть тих, що пізніше мали осудити Фотія.

Інші закидали їм, що легати переступили припоручення Миколая І. Папа поручив їм розслідити справу Ігнатія та Фотія,

Проте так цар, як Фотій і всі інші єпископи—наперекір Митр. Іляріонові—уступили перед домаганням Папи і погодилися щераз розглянути справу Ігнатія. Цар був предсідником першої сесії собору, що зібрався в Царгороді в 861 р. Ось як Павло кесарійський митрополит, окреслив становище зібраних Отців до авторитету Папи Миколая І: **"Нема потреби знову займатися справою Ігнатія, що його скинено за наявні промахи. Проте ми дозволяємо знову прослідити ці справи, щоб ушанувати святу Римську Церкву і святішого Папу Миколая в особі його легатів. Синод осудив Ігнатія. Цей процес покінчений у нашій Церкві, тому й не слід знову прослідувати цієї справи.** Але щоб ВІДДАТИ ЧОЛОБИТНЮ СВ. ПЕТРОВІ І МИКОЛАЄВІ, святішому ВСЕЛЕНСЬКОМУ ПАПІ, **ми годимося, щоб знову зайнятися і судити цю справу".** (Dvornik, Op. cit., 127-8 ст.).

Ігнатій з'явився на переслухання перед Отцями Собору та папськими легатами. Противники в приявності папських легатів закинули Ігнатієві дві провини: (а) Ігнатій не вислав був вияснення Папі Венедиктові III в справі Григорія Асбеста, хоч Папа домагався цього, як осуджений Ігнатієм єпископ Григорій заапелював до Риму.

(б) Ігнатій був зазначений царицею Теодорою, а не вибраний синодом єпископів, як це наказувало церковне право. Ігнатій відповів на перший закид, що він не мав часу відповісти Папі Венедиктові III, бо внедовзі по отриманні папського листа його скинено з уряду. На другий закид заявив, що патріярхи Методій і Тарасій теж були наставлені жінками (царицями) на патріярший престіл. На це цар Михайло відказав: "Не слід твердити, що жінка настановила Методія та Тарасія, але що за панування жінки" вони стали патріярхами. Це виразно вказувало б, що згадані попередники Ігнатія були вибрані по приписам церковного права цебто на соборі єпископів.

Цар, як заявляє Теогност, прихильник Ігнатія, та царська партія намовляли Ігнатія, щоб він щераз виразно на соборі зрікся свого давнього уряду перед папськими представниками. Подібний поступок Ігнатія був би заощадив багато клопотів цареві, зібраним Отцям і Фотієві, як теж був би унеможливив тертя між нововибраним патріярхом Фотієм і Папою Миколаєм І. Нажаль Ігнатій піддався намові своїх сторонників і не з'явився на другу сесію собору. Теогност каже, що Ігнатій відмовився признати за суддів папських легатів, бо вони приставали з Фотієм і прийняли від нього дарунки.

Папські легати два рази взивали Ігнатія, щоб з'явився на соборі, але він відмовився. Єпископ Амфілох радив легатам вислати Ігнатієві ще третє візвання, як це був звичай на Сході, але легати заявили що держаться звичаїв римської, а не східньої Церкви. Папські легати впослідне звернулися до Ігнатія з сильним упімненням, пригадуючи йому, що він має до діла з представниками Римської Столиці. При тім заявили, що судитимуть його за провини проти церковних законів.

Дивлячись на рішуче поступування легатів, грецький ляодикійський єпископ заявив: "Наша Церква має відмінні звичаї від вашої. Але наш цар піддається вашій волі". На це легати відказали: "Ми не хочемо судити по приписам ваших звичаїв, але по канонам і рішенням Римської Церкви" (Дворник, Тамсамо, 133 ст.).

Ні патріярх Фотій, ні цар, ні східні єпископи не протестували проти такого авторитетного поступування папських легатів. Чи ця друга сесія собору не доказує наявно, як високо Фотій, цар і ціла грецька Церква шанували авторитет Папи і признавали його юриздикцію цебто юридичний примат, бо послушно скорилися домаганню папських легатів, хоч при цьому заявили, що закони східньої Церкви були відмінні від західніх.

Як це вияснить митр. Іляріон, який відважно пише: "У цьому листі (що Папа Миколай написав до царя Михайла III) папа вдає, ніби до нього звернулися імператор та Фотій за апробатою, а цього не було. Взагалі папа Николай пише так, ніби він керує й Церквою Константинопільською, і ніби він справді суддя вселенної" (119 ст.). Кожен бачить у світлі поданих нами документів, які голословні твердження митр. Іляріона, що не годен ніякими джерелами підтвердити своїх слів. Кому ж слід більше вірити, митр. Іляріонові, що з історії Церкви не здавав докторату, чи Отцям Собору 861 року, які покірно признали авторитет Папи та відновили процес проти Ігнатія, хоч самі заявили, що справа була давно перерішена і тому не слід було вертатися до неї.

На третій сесії собору був приявний Ігнатій, бо цар змусив його до цього. Ігнатій відмовився признати папських легатів за законних суддів, і не хотів відповідати на запити.

На четвертій сесії легати та Отці виправдали єп. Григорія Асбеста, скасували викляття кинене на нього Ігнатієм, переслухали свідків і по шістьох днях осудили Ігнатія. Отак грецька Церква, патр. Фотій, зібрані єпископи та цар виразно, проти власної волі ПРИЗНАЛИ РИМСЬКОМУ ПАПІ ПРАВО СУДИТИ ЦАРГОРОДСЬКОГО ПАТРІЯРХА. Що на це скаже митр. Іляріон?

Ігнатій пішов знову на вигнання. Микита, сторонник Ігнатія твердить, що осуджений Ігнатій зразу скривався на острові Пропонтіді перед урядовими переслідуваннями. Уряд мав змінити своє наставлення до Ігнатія в наслідок землетрусу, каже Микита. Тоді дозволено йому вернутися до Царгороду та спокійно проживати в монастирі. (Грець. Патр. 105, гл. 521-5).

Теогност і за ним всі пізніше історики твердили, що Ігнатій **апелював** до Папи, як собор осудив його. Це неправда, бо акти собору подають, що Ігнатій заявив на третій сесії: **"Я ані не апелював до Риму, ані не апелюю!"** Якщо б Ігнатій був дійсно заапелював до Папи, то уряд напевно не був би дозволив йому вернутися з вигнання та замешкати в Царгороді. Митрофан твердить, що це Теогност, приятель Ігнатія доніс Папі про все, що на соборі трапилося Ігнатієві. (Мансі, XVI, 429).

Дехто навіть твердив, що легати далися підкупити Фотієві. Це неправда, бо дарунки, що їх цар вислав папським легатам, були загально прийнятим звичаєм. Так візантійські царі стрічали всіх легатів, навіть тих, що пізніше мали осудити Фотія.

Інші закидали їм, що легати переступили припорученння Миколая І. Папа поручив їм розслідити справу Ігнатія та Фотія,

але застеріг собі остаточне вирішення. Легати ж порішили справу самі. Чому? Може тому, що на місці зобачили, що опозиція до Фотія не була така велика, як ігнатіяни представляли її в Римі. Зрештою бачили, що консерватисти не були такі невинні, як вони себе представляли. А може накінець бажали остаточно на місці порішити спір і усунути замішання з грецької Церкви. Отак папські легати, Захарія та Родоальд, з розслідників стали суддями та порішили справу в користь Фотія, пропускаючи з папського листа до собору ті місця, де Миколай І заявляв, що він застерігав собі остаточне вирішення спору між Ігнатієм і Фотієм.

Як воно не було б, то всетаки цей собор виразно признав, що Папа має владу судити у дисциплінарних справах усіх патріярхів, навіть царгородського, що вже був вибився понад своїх східніх товаришів, олександрійського, антіохійського та єрусалимського патріярха.

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) Чи відпуст 300 днів рівняється 300 днів терпінь у чистилищі?

Ні! Відпуст 300 днів означає, що Церква прощає душі стільки кар, скільки покути грішник виконував за 300 днів, як покути наложені Церквою були дуже довгі.

Відпусти, що жертвуємо за душі в чистилищі, це надолуження в формі молитви живих за померших.

2) Чи монахи Східньої Церкви мають молитися на вервиці?

Так, мають, бо книга монаших правил Номокану під § 78 каже: "Вервиця має мати 130 вузлики. На кожнім вузлику монах має відмовляти приписану молитву".

Як монах вступає до монастиря, то настоятель дає йому вервицю, кажучи: "Брате, прийми духовний меч, що є Божим словом. Ти маєш завжди говорити умом, серцем і устами: "Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас грішних".

Отож вервиця для монаха це духовний меч, щоб поборювати диявола та спокуси. Східні монахи завжди носили при собі вервицю. Як жовнір без меча не може боротися з ворогом, так монах негоден поконати ворогів своєї душі без вервиці. На доказ цього бачимо св. Антонія Печерського на образах з вервицею та правилами в руках. Св. Антоній це перший український монах, що жив у Києві в одинадцятім столітті.

3) Якщо батько українець католик, а мати латинка, то де діти їх мають бути хрещені і до якої школи мають ходити?

Всі їх діти, так хлопці як дівчата, мають бути хрещені в українсько-католицькім обряді, бо всі діти належать до обряду батька. (Кан. 756, § 2).

Всі вони мають теж ходити до укр. катол. школи, якщо парафія має власну школу. Навіть якщо б ці діти були хрещені в латинській церкві, вони всетаки належать до укр. катол. обряду, бо це хрещення було проти закону катол. Церкви.

4) Якщо хтось мав нечисту гадку чи бажання, то чи треба в сповіді сказати, про кого там ішло?

Якщо хтось не прийняв цієї гадки чи не погодився на лихе бажання, то не треба навіть і згадувати про цю гадку чи бажання, бо там не було ніякого гріха.

Якщо ж хтось прийняв цю гадку чи бажання, то повинен сказати хоча б отак: "Я самітній. Особа, про яку я нечисто думав чи мав бажання, була замужна!"

5) Чи диявол та прокляті душі мають якусь надію, що Бог колись визволить їх з пекла та забере до неба?

Ні, не мають. Бог відкинув їх навіки від Себе та виключив з неба. Хто пішов до пекла, той ніколи не зможе покаятися за свій гріх, а без покаяння Бог гріха негоден простити.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

FEBRUARY, 1955

Mary's Queenship Expressed in Her Ikon

AT a recent Eucharistic Marian Congress of the Eastern Rites everyone marvelled at the magnificent ikon of the All Holy and Immaculate Virgin Mother of God which gazed down upon us benignly, even as Mary does from Heaven at all times. This huge, magnificently designed, delicately painted and glorious ikon gave the key note to the whole Congress. It spoke volumes to us, as the sacred ikons always do! Mary and her Divine Son were there to teach us lessons beyond all human words.

For one of the Latin rite the cult of ikons in the Byzantine Liturgy opens up a vast and beautiful new world. The more this cult is studied the more enticing it becomes. Yet even the Byzantine faithful themselves admit that the same is true of them. Perhaps they take many things for granted, having grown up with ikons and their cult. But when they study all this more exactly, they also have minds and hearts lifted up to greater heights finer joys and a deeper appreciation and love for Christ, Our Blessed Lady, and the Saints.

Christ and Mary are of the East. There is was that their cult arose. The Eastern Liturgies, filled as they are with profound doctrine in all theology, can teach the whole Church magnificent and beautiful doctrine. It was said at the Eucharistic Congress in Jerusalem, in 1893, that if we wish to gain a deeper knowledge of the Sacraments we do well to study the Eastern Liturgies more profoundly. The same may be said in regard to the Mother of God. We are truly amazed at the wealth, the beauty, the charm and depth of the Eastern hymns, prayers and odes to Mary. This is especially true of the Byzantine, Ethiopian and Syrian Liturgies. The Byzantines have hundreds of kondaks, and thousands of canons in varied forms and in the eight tones in honor of Our Blessed Lady. They fill some twenty huge volumes; and those unedited and lost would fill many more! Perhaps the best and greater part of the hymns of the Byzantine Office (and it is three fourths hymns) is dedicated to honoring the privileges, offices and power of the All Holy and Immaculate Virgin Mother of

God. It would be a wonderful work of love for the whole Church, if the Byzantines in various parts of the world would give us some of these treasures translated into the languages of the various countries—English, French, German, Italian Dutch and Portuguese.

In Mary's Ikon the thought and love of the East regarding Mary is visually expressed. The foundation of her cult is the fact that she is Mother of God. The Church ever remembers with joy the General Council of Ephesus in A.D. 431, where it was defined that Mary is truly "Theotokos," the Mother of God. She begot the God-Man Jesus Christ. He has two complete and unmixed Natures, Divine and Human, and one Person, the Divine Person of the Word, Who is the Second Person of the Most Blessed Trinity. Hence in the ikon Mary generally holds the Divine Child; or as in the ikon if the Congress in Philadelphia, He is in a special halo painted over Mary's Immaculate Heart. As Mother of God Mary has the highest dignity —above all other intelligent creatures. She also has power from God to rule with Christ, since she assisted Him in redeeming us. Therefore God has given her the Office of dispensing all graces of the Redemption since the time of her glorious Assumption into Heaven.

These truths are expressed in Mary's ikon very clearly. She is robed like a Byzantine Empress. She stands in majestic splendor. The golden background of the ikon reminds us of Heaven's glory where Our Blessed Lady stands next to Her Divine Son. The vision seen by St. John is here depicted for Mary is clothed with the sun (the golden halo all around her body). The stars surrounding her represent her virtues and powers. The special halo around her head betokens her fullness of grace. Her white veil reminds us that she is the chosen daughter of God the Father; or again that she is the "Veil of Fine Linen," as the Armenian Liturgy calls her, which we see before the throne of God in Heaven's Holy of Holies. Her blue dress bespeaks her Immaculate Conception. Her white sash tells us she is the Virginal Spouse of the Holy Spirit, while the Christ Child in the central halo declares her Mother of the God-Man.

In the ikon Mary is covered with a royal mantle of red to show that she is the Dawn of Salvation, heralding forth the coming of Christ the Sun of Justice. The star on her head tells us of her Perpetual Virginity. Often she has stars on her shoulders as well. The three stars are for her Perpetual Virginity—before Childbirth, during Childbirth and after Childbirth. This was defined at the Council of the Lateran by Pope St. Martin I in A.D. 649. Mary stands on the world to donate her Queenship over all creation, and that her dignity is the highest next to that of the Divine Persons. She crushed the head of the serpent as foretold of her. Thus we see her represented as Conqueress of sin, death and hell with her Divine Son. In the Philadelphia ikon Our Blessed Lady has her arms extended in admiration and contemplation of God, and in the gesture of supplication for all mankind. The shimmering light or gold of her garments denotes that she advanced in grace and virtue throughout her life—even during her sleep theologians teach us! Her left foot is more advanced than her right, showing her advancing towards God in love and joy. She brings all of us with her to God, for all the baptized can lay claim to be under her mantle and protection. This is the idea of Mary Mediatress of All Graces, or the "Pokrov" among the Slavs, and

Mary's Mantle in general among the Byzantines. Mary also wears royal cuffs on her wrists. These are remnants of gloves, which were used by the Eastern priests in sacred functions. Today the Byzantine priests still use such cuffs as a sign of reverence in handling the Sacred Gifts offered to God and given to men. Mary wears the cuffs because she also is engaged in a sacred function in Heaven, that of ruling Heaven, Purgatory and Earth, which she helped to redeem with her Divine Son.

How sublime, how glorious, how full of truth is Mary's sacred ikon! The more we consider it, the more we are attracted to her in love and filial tenderness. She is truly our Queen, our Empress, our Mother, our Life, Our Sweetness and our Hope. The Philadelphia ikon is singularly well designed, for it has nearly all Mary's glories, offices and prerogatives expressed. The four Marian dogmas are clearly seen — Her Immaculate Conception, Her Divine Maternity, Her Perpetual Virginity, and her Glorious Assumption into Heaven. Many other truths about her are also shown, as we have explained. Thus her ikon is truly a compendious book of Mariology, always worthy of our devotion and meditation.

They who study Mary's ikon, and pray to her daily will advance in virtue by the graces she obtains for them. Explain these truths of Mary to the children. Their repetition will delight them as well as the adults. As life goes on we love Mary more deeply, and long to see her glory and that of her Son in Heaven. Meanwhile, we are consoled to look upon her sweet ikon and to pray to her the glorious prayers of the Byzantine Liturgy. For example: "Whilst we sing the glories of Thy Son, we praise Thee, too, O Mother of God, living Temple of the Godhead... O purest One, do not despise the petitions of the sinner; for He Who delighted to suffer for us will also be merciful towards us and save us. O Christ, behold Thy Mother, who conceived Thee in her womb, without the loss of her Virginity, and who, after she had given Thee birth, remained a stainless Virgin. We present Thee that she may be our Advocate, O Thou Who are all Mercy, Thou Who dost grant pardon to those who say to Thee from their hearts: Be merciful to me, O Lord when Thou art came into Thy Kingdom."

Pope Pius XII, gloriously reigning, has given the Feast of Mary's Queenship to the Latin Rite on November 1, 1954, to be observed yearly on May 31. It is a fitting tribute to Our Blessed Lady. Yet, the Byzantine faithful can rejoice that in honoring Mary in her ikon, they honor her daily as Queen of the world. Their Liturgy, too, gives praise to her every day. Even the Latin Liturgy borrows prayers, antiphons and kondaks in honor of Mary from the Byzantine Liturgy! All of us want to know such prayers better to praise her more worthily, who is truly beyond all praise.

"Hail, Mother of God, Virgin full of grace, Refuge and Protection of the human race; for it is from Thee that the Redeemer of the world has taken flesh. Thou alone art at one and the same time Mother and Virgin, blessed and glorified forever."

"Today, we thy faithful people ...contemplating Thy pure image, cry out in all humility: Cover us with Thy precious Patronage and deliver us from all evil, praying Thy Son, Christ our God to save our souls" (Prayers from the Byzantine Liturgy).

God. It would be a wonderful work of love for the whole Church, if the Byzantines in various parts of the world would give us some of these treasures translated into the languages of the various countries—English, French, German, Italian Dutch and Portuguese.

In Mary's Ikon the thought and love of the East regarding Mary is visually expressed. The foundation of her cult is the fact that she is Mother of God. The Church ever remembers with joy the General Council of Ephesus in A.D. 431, where it was defined that Mary is truly "Theotokos," the Mother of God. She begot the God-Man Jesus Christ. He has two complete and unmixed Natures, Divine and Human, and one Person, the Divine Person of the Word, Who is the Second Person of the Most Blessed Trinity. Hence in the ikon Mary generally holds the Divine Child; or as in the ikon if the Congress in Philadelphia, He is in a special halo painted over Mary's Immaculate Heart. As Mother of God Mary has the highest dignity —above all other intelligent creatures. She also has power from God to rule with Christ, since she assisted Him in redeeming us. Therefore God has given her the Office of dispensing all graces of the Redemption since the time of her glorious Assumption into Heaven.

These truths are expressed in Mary's ikon very clearly. She is robed like a Byzantine Empress. She stands in majestic splendor. The golden background of the ikon reminds us of Heaven's glory where Our Blessed Lady stands next to Her Divine Son. The vision seen by St. John is here depicted for Mary is clothed with the sun (the golden halo all around her body). The stars surrounding her represent her virtues and powers. The special halo around her head betokens her fullness of grace. Her white veil reminds us that she is the chosen daughter of God the Father; or again that she is the "Veil of Fine Linen," as the Armenian Liturgy calls her, which we see before the throne of God in Heaven's Holy of Holies. Her blue dress bespeaks her Immaculate Conception. Her white sash tells us she is the Virginal Spouse of the Holy Spirit, while the Christ Child in the central halo declares her Mother of the God-Man.

In the ikon Mary is covered with a royal mantle of red to show that she is the Dawn of Salvation, heralding forth the coming of Christ the Sun of Justice. The star on her head tells us of her Perpetual Virginity. Often she has stars on her shoulders as well. The three stars are for her Perpetual Virginity—before Childbirth, during Childbirth and after Childbirth. This was defined at the Council of the Lateran by Pope St. Martin I in A.D. 649. Mary stands on the world to donate her Queenship over all creation, and that her dignity is the highest next to that of the Divine Persons. She crushed the head of the serpent as foretold of her. Thus we see her represented as Conqueress of sin, death and hell with her Divine Son. In the Philadelphia ikon Our Blessed Lady has her arms extended in admiration and contemplation of God, and in the gesture of supplication for all mankind. The shimmering light or gold of her garments denotes that she advanced in grace and virtue throughout her life—even during her sleep theologians teach us! Her left foot is more advanced than her right, showing her advancing towards God in love and joy. She brings all of us with her to God, for all the baptized can lay claim to be under her mantle and protection. This is the idea of Mary Mediatress of All Graces, or the "Pokrov" among the Slavs, and

Mary's Mantle in general among the Byzantines. Mary also wears royal cuffs on her wrists. These are remnants of gloves, which were used by the Eastern priests in sacred functions. Today the Byzantine priests still use such cuffs as a sign of reverence in handling the Sacred Gifts offered to God and given to men. Mary wears the cuffs because she also is engaged in a sacred function in Heaven, that of ruling Heaven, Purgatory and Earth, which she helped to redeem with her Divine Son.

How sublime, how glorious, how full of truth is Mary's sacred ikon! The more we consider it, the more we are attracted to her in love and filial tenderness. She is truly our Queen, our Empress, our Mother, our Life, Our Sweetness and our Hope. The Philadelphia ikon is singularly well designed, for it has nearly all Mary's glories, offices and prerogatives expressed. The four Marian dogmas are clearly seen — Her Immaculate Conception, Her Divine Maternity, Her Perpetual Virginity, and her Glorious Assumption into Heaven. Many other truths about her are also shown, as we have explained. Thus her ikon is truly a compendious book of Mariology, always worthy of our devotion and meditation.

They who study Mary's ikon, and pray to her daily will advance in virtue by the graces she obtains for them. Explain these truths of Mary to the children. Their repetition will delight them as well as the adults. As life goes on we love Mary more deeply, and long to see her glory and that of her Son in Heaven. Meanwhile, we are consoled to look upon her sweet ikon and to pray to her the glorious prayers of the Byzantine Liturgy. For example: "Whilst we sing the glories of Thy Son, we praise Thee, too, O Mother of God, living Temple of the Godhead... O purest One, do not despise the petitions of the sinner; for He Who delighted to suffer for us will also be merciful towards us and save us. O Christ, behold Thy Mother, who conceived Thee in her womb, without the loss of her Virginity, and who, after she had given Thee birth, remained a stainless Virgin. We present Thee that she may be our Advocate, O Thou Who are all Mercy, Thou Who dost grant pardon to those who say to Thee from their hearts: Be merciful to me, O Lord when Thou art came into Thy Kingdom."

Pope Pius XII, gloriously reigning, has given the Feast of Mary's Queenship to the Latin Rite on November 1, 1954, to be observed yearly on May 31. It is a fitting tribute to Our Blessed Lady. Yet, the Byzantine faithful can rejoice that in honoring Mary in her ikon, they honor her daily as Queen of the world. Their Liturgy, too, gives praise to her every day. Even the Latin Liturgy borrows prayers, antiphons and kondaks in honor of Mary from the Byzantine Liturgy! All of us want to know such prayers better to praise her more worthily, who is truly beyond all praise.

"Hail, Mother of God, Virgin full of grace, Refuge and Protection of the human race; for it is from Thee that the Redeemer of the world has taken flesh. Thou alone art at one and the same time Mother and Virgin, blessed and glorified forever."

"Today, we thy faithful people ...contemplating Thy pure image, cry out in all humility: Cover us with Thy precious Patronage and deliver us from all evil, praying Thy Son, Christ our God to save our souls" (Prayers from the Byzantine Liturgy).

How does a man become a Redemptorist?

A YOUNG MAN becomes a Redemptorist by making his three religious vows, adding to them a vow and oath of perseverence until death in the Congregation of the Most Holy Redeemer.

Thus, the Redemptorists have four vows: three of them are common to all religious institutes, namely; the vow of obedience, chastity, and poverty. The fourth vow and oath of perseverance is added in order to secure a greater stability to the Congregation.

What is meant by the Religious Vows?

A vow is a formal and deliberate promise made to God to do something that is pleasing to Him. Hence a vow does not consist in a mere resolution within one's mind to say some prayers, to give some alms, or to perform some acts of mortification for a certain number of days, or to have the Divine Liturgy offered in honor of a Saint, or for the eternal repose of a friend. A vow consists in a promise made to God to perform something pleasing to God. A simple promise does not usually bind a person under pain of sin, while a vow does. What does a Redemptorist promise God in making his religious vows on the day of his profession?

If you, my Dear Friend, feel that you are fit for the Redemptorist Congregation of the Eastern Rite, do not delay too long to enroll into its ranks. Procrastination is the principal thief of many religious vocations, because the clamor of the world easily stifles the soft whispers of the Holy Ghost. St. Jerome wrote to his pupil Paulinus: "Hasten, I pray thee, and cut rather than loosen the rope that holds the boat to the shore." The new Canon Law for the Religious of the Eastern Rite says that a young man must become a Religious in his own Rite. (Can. 74. par. 2. 6). It would be unlawful for an Eastern Catholic to enter a religious Order or Congregation of the Latin Rite and viceversa, without a special dispensation from the Holy See of Rome.

If you intend to be a Redemptorist, apply for admission at once. When you are received by the superiors of the Congregation it is a sign that God wants you in His army under the banner of the Redemptorist Congregation.

When a man enter the Congregation of the Most Holy Redeemer, he remains a postulant for a cerperiod of time. After this period he is admitted to the noviciate which lasts one year. Following the noviciate the young man takes his temporal vows for three years. When this period expires, he makes his perpetual profession, that is, he takes four vows for life.

Which are the vows that each Redemptorist, the Priest and the Brother, makes whereby he becomes a member of the Congregation for life?—OBEDIENCE, CHASTITY and POVERTY.

In taking the perpetual vows each Redemptorist, Priest and Brother adds a fourth vow and oath: "Moreover I vow and swear to persevere in the Congregation until death." Through this vow and oath he binds himself to Christ and the Congregation of the Most Holy Redeemer for life. He swears to serve in the Army of Christ under the Redemptorist banner all his life and until his last breath.

The vow and oath of perseverence strengthen the stability of the Congregation and constitute a bulwark against temptation of betrayal on the part of the members of the Congregation.

Ukrainian Catholic Church Under the Austrian Regime

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

BY THE FIRST partition of Poland in 1772 the dioceses of Lviv, Peremysl and the greater part of Kholm passed under Austrian rule. The third partition of 1795 brought to Austria the remaining part of Kholm and a part of the Lutsk diocese with the territories of Zbarazh, Brody, in a word, the ancient kingdom of Galicia.

This part of the Church became the Ukrainian national Church in a few decades. K. N. Nykolaev says: "That part of the Uniate Church which was preserved in Eastern Galicia after the partition of Poland, became the promotress of Ukrainian nationalism. Its blade was pointed equally against Russia and Poland."[1]

Under the Austrian regime, the Ukrainian Catholic Church found very favorable circumstances for its further growth and development. The Austrian empire, in spite of the jansenistic policy of the government, was a Catholic state with Catholic rulers. The state apparatus was well organized and the dominent element was not the Poles, but Germans, who were by no means prejudiced against the Ukrainians whose faith the Poles called a "second-class Catholicism and peasants' religion." The nationalistic Poles created many problems for the Austrian regime.

In reaction to the Polish chauvinism, Austria supported the Ukrainians as a check upon Polish maneuvers. Our hierarchy used the friendly attitude of the Austrian government to strengthen the Church.

Furthermore, the Ukrainian Catholic Church in Galicia was protected against Muscovite persecutions and intrigues by the powerful Austrian arms. Muscow knew well that its emissaries would not enjoy the same freedom and impunity in case of violence against the Union in Austria as they had in Poland since the end of the seventeenth century.

Besides, both Rites, Byzantine and Latin, were equal in the eyes of the Austrian rulers, and consequently both churches with their respective clergy were treated likewise.

It is no wonder that under such circumstances our Church made marvelous progress in Western Ukraine.

1.*Financial condition of the clergy improved*

The general financial situation of the Ukrainian Catholic Church in Galicia, like elsewhere, was deplorable. In 1761 the Peremysl diocese had 1200 parish churches with their own priests. Leo Sheptytsky, Bishop of Lviv, says that in every town and village of his large diocese there were churches with pastors who cared for the people. The Kholm diocese, which was later returned to Russia and then incorporated in the "Polish kingdom", was the smallest of all the bishoprics that passed under Austria.

All three dioceses were fighting against the same difficulties and having the same troubles. The Ukrainian Catholic Church, except for the Basilian convents, was, gen-

1) K. N. Nykolaev, Op. cit., p. 289

erally speaking, extremely poor. On April 14, 1777 Leo Sheptytsky sent a memorial to Empress Theresa in which the financial situation of the clergy was portrayed: "It is hard to believe how miserable the financial condition of the Ukrainian Catholic Rite pastors is and how small the donation of their churches. They possess such a small portion of land for their support that it is equal to that of one or at the most of two peasants... Besides that land, they have no incomes whatsoever... No foundations, no buildings, no pensions, no tithes, no donations, no stipends... They are far from comforts and many of them must till the land to support themselves"[2]

The Ukrainian clergy lived like the ordinary peasants. "They are not equal to the Latin clergy at all. The children of a priest ought to pay tithes to the Latin pastor. According to the Polish law of 1764 the sons of the Uniate clergy become serfs", says Eduard Winter.[3]

Many priests, compelled by necessity to work with the peasants, became like them. The priests, working throughout the week in the fields or in the woods, had no time for theological studies. Therefore they were mostly ignorant, rough and despised by the Latins. "No wonder," says Leo Sheptytsky in his memorial to the Empress, "that the people are grossly ignorant, because their pastors are unlearned."[4] Superstition among the peasants was so largely diffused that it was difficult to find someone among them who really knew his faith.

These poor priests at their death were succeeded by their sons whose education was very low. The people resembled their pastors.

Empress Maria Theresa received favorably the relation of Bishop Sheptytsky. On February 22, 1774 she notified Leo Sheptytsky through her governor Hadyk that his remarks about the miserable financial condition of the Ukrainian Catholic Clergy were fully justified. She tried to alleviate this situation by giving the priests some of the money collected through taxes for the maintenance of the army. On April 24, 1777 she remitted the fees that the Ukrainian curates were to pay for the seminarians who were studying at St. Barbara's college in Vienna. She also provided with funds those parish priests who lacked the financial resources necessary to support themselves and their families.[5]

2. *Education of the Ukrainian Catholic Clergy*

The poor financial condition of the Ukrainian clergy did not allow the priests to secure the necessary theological knowledge required by their state. At the same time, due to the financial hardships of the Ukrainian parish priests, men of higher status or education hesitated to become pastors. If they had a vocation, they preferred to enter the religious convents which were well dotated.[6]

Moreover, there was an urgent need for educational institutions and seminaries in which candidates for the priesthood would have the necessary facilities for completing their theological studies. Unfortunately, our Ukrainian Catholic Church lacked such institutions.

2) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 554. G. Luznytsky, Op. cit., pp. 483-4.
3) Eduard Winter, Op. cit.., p. 120.
4) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 554.
5) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 555. G. Luznytsky, Op. cit., p. 487.
6) Ibidem

Small wonder that there were only a few priests who had the opportunity to complete their studies in a Latin school such as the Theatine convent school at Lviv[7], or the Greek College in Rome. There weren't many priests who studied theology in Ukrainian. Most of them were requested before their ordination to become acquainted with a good catechism.

The theological schools and seminaries alone would have been able to remedy the sad condition of the clergy and to remove the very root of evil. Unfortunately due to continuous troubles, persecutions, transits of our nobles, and chicanes of the Polish patriots, the Ukrainian, Catholic Church did not succeed in building an extensive seminary for her clergy. Leo Sheptytsky collected a considerable sum of money for that purpose (about 116,000 Polish guldens), but it was not enough to erect a seminary.

The Austrian government was favorably disposed towards the Ukrainian Catholics. It helped our hierarchy in Galicia to strengthen the Church and to make it really Ukrainian Catholic.

First of all the new name for our Church was established which became official in Austria. Since the enemies despised the Ukrainians whom they regarded as "neophytes in Catholicism", the name "Uniate" was abandoned. To distinguish the Ukrainians united with the Holy See from the Latin Rite Catholics, on July 28, 1774 a new appellation "Greek Catholic" was adopted. Starting with that date the name "Uniate" was dropped from the official documents. The word "The Ruthenian Rite" however, continued to be used by our Church, the Austrian government and the Holy See. From World War I another appellation began to appear in our press: "Ukrainian Catholics", "Ukrainian Catholic Church" and even Ukrainian Catholic Rite.[8]

The appellation "Greek Catholic" was to designate those Oriental Christians of the Polish kingdom who were reunited with the Holy See in 1596 or became really and truly Catholic, loyal members of the Roman Church, although they retained their Rite, laws, traditions and customs.

Furthermore, the Austrian government took interest in aiding our hierarchy to solve the most urgent problem of education for our clergy. Maria Theresa erected the college of St. Barbara, generally known as "Barbareum" for the education of the Byzantine Rite seminarians. The college was a Jesuit convent. The Jesuit Order was suppressed in 1773 and the "Barbareum" passed into the government's hands.

In 1774 Maria Theresa turned it into a seminary for the education of the Eastern Rite clergy from the following regions: Mukachiv, Peremysl, Lviv, Fogarass and Croatia.[9] The college retained its former name "Barbareum" from the Jesuit Church of Saint Barbara with which it was connected.

The "Barbareum" had 14 seats reserved for the Western Ukrainian seminarians from Lviv and Peremysl: 12 for the secular clergy and 2 for the Basilian monks.

On October 7, 1775 Empress Maria Theresa published an official document in which she said: "I have decided to found a seminary to give young men the opportunity to complete their studies in this university (of Vienna). I have done

7) Julian Pelesz, Op. cit., p. 604.
8) A. M. Ammann, Op. cit., p. 634.
9) Julian Pelesz, Op. cit., p. 635.

this so as to promote the welfare of the Union of the Greek-Uniate religion. This welfare depends upon a good education for the Uniate clergy."[10] The Barbareum was not large enough to provide studies for all dioceses of the Greek-Catholic Church. Nevertheless it secured some previous advantages to the Church, for year by year some good learned priests were given to her. The Council of Trent had decreed that the expenses must be paid by the respective bishops and clergy. The Empress issued a decree on January 18, 1777 whereby she bound the Ukrainian bishops, priests and Basilian monks to make their contributions for the education of their seminarians. Maria Theresa however, knowing the poor financial condition of the Ukrainian rural clergy, exempt the poor parish priests at the request of Leo Sheptytsky, Bishop of Lviv. On April 24, 1777 the Ukrainian clergy was freed by Empress Maria Theresa from its obligation to support our seminarians at the Barbareum in Vienna.[11]

The Barbareum college was too small to provide the necessary theological studies for all those candidates who wished to become Greek-Catholic priests. Vienna was a long distance from Galicia. Joseph II, Austrian Emperor (1765-1790), faithful to the line fixed by his pious mother Maria Theresa (1780), designed a plan for erecting a Ukrainian general seminary at Lviv, capital of Western Ukraine. The Ukrainian Catholic Church in Galicia had about 2,000 priests at that time. Among them there were very few learned clergymen who were fit for higher Church offices. The Emperor conceived this plan by himself without being incited by the Ukrainian hierarchy. Joseph II suppressed the Barbareum at Vienna and the papal seminary conducted by the Teathine monks at Lviv and erected a general seminary, "Studium Ruthenum" for the clerics of all Greek-Catholic dioceses of the Austrian empire. The new seminary was opened on November 1, 1783 with an imperial decree. Its first rector was Anthony Anhelovych, the later metropolitan of the renewed Halych metropolis.[12]

In 1808 the colege of St. Barbara of Vienna, generally known as "Imperial Institute" was re-established by Francis I for the seminarians of both rites of the Austrian empire. Fifteen places were reserved for the clerics of the Galician dioceses to which the bishopric of Kholm belonged.

The seminary of Lviv and the Emperial Institute of Vienna became theological schools for the Byzantine Rite clergy of Austria. At first candidates for the priesthood completed their theologian studies in five years, later in four.

The seminary of Lviv was controlled by laymen until Anthony Anhelovych became its rector in 1806. When Anhelovych took over he became a spiritual director for his seminarians so as to train them in Catholic spirit and ecclesiastical discipline. From that time on, the seminary became a real school for the Ukrainian Catholic priests who labored so much for the glory of God and the welfare of our people.

The imperial protection, however, was not free from some sinister consequences of Josephinism with which many teachers of that time were infected. They tried to in-

10) Eduard Winter, Op. cit., 123.
11) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 555.
12) Julian Pelesz, Op. cit., p. 640. A. M. Amann, Op. cit., pp. 634-5.

still their anti-Catholic maxims into the minds of their pupils. Josephinism was a principle put into practice by the Austrian Emperor Joseph II (1765-1790) through which the Austrian government pretended to secure complete supremacy over the Church. Through an immoderate interference into the Church's affairs it tried to control its activity in accordance with what it judged to be the best interests of the people. Josephinism was the ultimate issue of Galicianism and Febronianism condemned by the Catholic Church.[13]

Joseph II was a bad example to the Russian Tsar Alexander I (1801-1825) who followed his principles upon erecting a seminary at Vilna. This seminary, conducted by the rationalist profesors, gave the Church a number of priests infected by rationalism. The Greek Catholic seminary of Lviv, although influenced by Josephinism, still gave many good priests for our Church, since basically, Austria was a Catholic country.[14]

Moral and dogmatic theology were taught in Latin, while pastoral theology was delivered in the Ukrainian language. Besides theology, the Ukrainian priests were acquainted with the practical science of agriculture, especially needed by those pastors who lived in the villages and had their own lands for support. This was important not only for the village priests but also for their parishioners, especially after they had been freed by Joseph II from serfdom to local Polish landlords and had become owners of their own farms. The example of the priests acquainted with agricultural techniques proved beneficial to all the population that followed the example of its pastor in tilling the farms. To set the peasants free meant to prepare the Ukrainian people for freedom and independence.[15]

The "Studium Ruthenum" or the "Imperial Institute's" purpose was to instruct future pastors in their own native tongue. This played a very important role in the development of the Ukrainian language which had been considered a peasant idiom, wherefore it had been neglected even by the hierarchy as the Polish written relations of the canonical visitations show beyond any doubt. The vernacular Ukrainian language became the literary idiom and has been used in all schools ever since.

The Ukrainian theological schools lacked proper textbooks. There was a small theological work: "Bohoslovia nravouchytelnaia, soderzhaschaya w sebie pouchenie o sviatykh Tainach, o dobrodetelech bohoslovskych, o zapovidech Bozijich, o zapovidech cerkvy, o hrichach..." published at Lviv in 1760. Since its contents were very restricted and rather summarized, the professor had to dictate their lessons to the pupils. The theological teaching was based on the occidental system.

Peter Lody, professor of philosophy at the Imperial Institute in Lviv translated into Ukrainian the second pracical part of the philosophic textbook composed by Baumeister. It appeared at Lviv in 1790 and was a vernacular achievement.

The Imperial "Studium Ruthenum" was not only an institute for the clergy. It was also a national institution for the social and political revival of the nation as a whole. It contributed much to forming a Catholic mentality among our people. This mentality con-

13) Donald Attwater, Op. cit., pp. 285, 217.
14) A. M. Ammann. Op. cit., p. 635.
15) Eduard Winter, Op. cit., pp. 124, 122.

sists in a harmonious sinthesis of the West and the East which brings Ukraine to the West through the Catholic faith to the East through the beautiful Byzantine Rite.

The priests educated at the seminary of Lviv initiated a spiritual and national renaissance of Western Ukraine. The leaders of the Ukrainian movement were: Fathers Ivan Mohylnytsky who composed a Ukrainian grammar in 1817; Father Markian Shashkevych, poet and author of the "Rusalka Dnistrova" (Nymph of Dniester); Father Daniel Taniachkevych, patriot and political worker; Father Ustianovych, a capable poet. Many prominent Galician metropolitans and bishops such as Levytsky, Lytvynovych, Yakymovych, Snihursky made great contributions to the revival of our Church and people. They sent a petition to the Austrian government requesting the division of Galicia into two separate provinces, Ukrainian and Polish. Due to their labors, a Ukrainian National Council was formed in 1848 at Lviv with the purpose of securing the political freedom of our people. Bishop Yakhymovych stood at the head of that council.[16] Under the leadership of the Greek Catholic Church Western Ukraine began to be the refuge of the Ukrainian culture which Russia tried by all possible means to restroy in the regions of Eastern Ukraine occupied by the Muscovite troops.

The Greek Catholic priests of Western Ukraine became fervent promoters of the Ukrainian culture as many of the Ukrainian Orthodox priests of Eastern Ukraine, under the pressure of the Muscovite regime, became the tools of the russification of our Orthodox Church and people. The Ukrainian vernacular language and cultural activities found their refuge and centers in the Greek Catholic parish houses throughout Galicia.

Dmytro Doroshenko says: 'Polish politicians who thought that the Union of Churches would be merely a stepping stone to complete Latin Catholicism and thus a means to the polonization and quick assimilation of the Ukrainian population were mistaken. With the exception of the nobles, the Ukrainian popular masses in Galicia, though having accepted the Union of Churches continued to cling stubbornly to their privileges of the Eastern rite granted by the Pope and did not pass to Roman Catholicism. Under the guidance of a succession of able bishops, the Uniate, or as it is offically called, the Greek Catholic Church in Galicia had rapidly formed a separate religious organization, as different from the Eastern Orthodox as from Roman Catholicism. The standard of culture of the country was considerably raised and a more intimate control of their dioceses by the bishop was established. The Basilian monks took charge of schools and education in general, having introduced the Ukrainian language in teaching and their publications... The Uniate clergy maintained and observed the privilege of the Eastern Rite as a kind of national sanctum... We may safely say that the Uniate or Greek Catholic Church with its Eastern Rite was the only thing that preserved the Ukrainian population from being absorbed by the Poles. On the other hand, the Eastern Rite of the Greek Catholic Church constituted at all times the bridge that united Ukrainians of Galicia with their Eastern Brothers, Ukrainians of the Dnieper who retained their Orthodox religion... The Uniate clergy in Galicia occupied and maintained for a long time a privileged position forming the leading class, which played an especially important part in the national revival of the nineteenth century."[17]

A Ukrainian Catholic priest, Jacob Holovatsky, was the first professor of the Ukrainian language and literature at the state university of Lviv founded by the Austrian government. We may say that Austria, occupying Western Ukraine, created a very favorable situation for the revival and development of the Ukrainian culture and literature which the Greek Catholic Church used for the welfare of our people. After the long struggles of the seventeenth century, Ukraine had lost its independence. The Muscovites were trying to stifle Ukrainian national sentiment, but the Greek Catholic Church endeavored to its utmost to preserve and even to develop it, which in fact took place in Galicia under the protection of Austria which bared Muscovite interference into the affairs of the Church.

The Austrian protection unfortunately was not exempt from some negative factors. The Josephinist government abolished many monasteries in the regions inhabited by the Ukrainian population. The abolition of the convents annihilated not only the religious, but also the numerous intellectual centers with their rich cultural goods. Numerous books and precious manuscripts of antiquity perished at that time. In 1841 Father J. Holovatsky, professor of Ukrainian literature, rightly complained about the barbarous destruction which took place when the monasteries were abolished. The libraries were given to those who offered more money after the most valuable material had been sent to the public libraries. The maladroit Germans, who are complete strangers to the Slav world, were the only ones to conduct the auctions. They looked for the Latin classics alone or for the Polish chronicles. What was written in the Slav or cursive characters went for a few cents into the hands of the merchants as wrapping paper. The Rusins looked indifferently at what was happening. There was no one who would save the precious remnants of literature from destruction. Thus, in the age of civilization, the valuable antiquities and the ancient manuscripts perished forever."[18]

In spite of this destruction of valuable Ukrainian souvenirs, the Austrian government contributed greatly toward linking Ukraine to the Western world. The Ukrainians in Galicia formed their own type which became a synthesis of the East and West. The beautiful cathedral of St. George at Lviv remains as a living witness and stupendous monument of this synthesis. Rome and Byzantium met together in a harmonious fusion in the West Ukrainian culture after the partition of Poland.

16) Hreko-Katolytska Tserkva w zhytti Ukrainskoho narodu, by Volodymyr Murovych, Mariental, N. R., 1946, p. 27.

17) D. Doroshenko, Op. cit., pp. 526-527.

18) E. Winter, Op. cit., p. 135.

Teacher: Johnny, give me a sentence with a direct object.
Johnny: Teacher, everybody thinks you are very beautiful.
Teacher: Why thank you, Johnny, but what is the direct object?
Johnny: A good report card next month.

Hotel—A place where a guest often gives up good dollars for poor quarters.

Eugene Cardinal Tissarant's Telegram

To the EUCHARISTIC MARIAN CONGRESS of EASTERN RITES

The Sacred Oriental Congregation joins in spirit with all those participating in adoration of Our Eucharistic Lord and honoring Our Lady. This great manifestation of Faith gives proof of the solidarity of Catholics united in the fold of St. Peter. May the Congress be an occasion of abundant graces to Oriental Rite Catholics and for the Apostolate of making all Eastern Christians one in Christ.

Eugene Cardinal Tisserant

Address by His Excellency Most Rev. A. G. Cicognani Apostolic Delegate

Delivered at Eucharistic Marian, Congress of the Oriental Rites in Philadelphia, Pa., during the Concelebration of Divine Liturgies of various Rites, Sat., Oct. 23, 1954, in Convention Hall

THIS magnificent presentation of the Church displaying variety yet one, holy, catholic and apostolic, is indeed a "spectacle to the world and to angels and to men" (I Cor. IV, 9). From the East and West we are assembled here professing one faith and participating in the same Sacrament under the authority of the Sovereign Pontiff.

The Universal Church around the Altar

What is now taking place is superhuman: a multitude of people both clerical and lay of ever class and every age unites in a genuine spirit of brotherhood; and each one whether in the majesty of the Latin Rite or in the variegated splendor of the Oriental Rites adores the immortal King of Ages, our Lord Jesus Christ.

Strong is the bond which joins us, described by theologians and by christian piety in the most beautiful terms: "in fractione panis,' "in plenitudine Corporis et Sanguinis," "in Ecclesia Christi," "in vinculo caritatis," "de uno pane." Intimate is this bond for it makes us one with Christ: "Because the bread is one, we though many are one body, all of us who partake of one bread" (I Cor. X, 17).

It is also a social bond, and the Church calls our attention particularly to its social character by emphasizing the ceremony of the infusion of a few drops of water in the wine. "The water represents the people, wrote St. Cyprian in the third century,"— and the wine becomes the blood of Christ. Now, with the mixture of the water and the wine in the chalice, the people are united with Christ.—The wine and the water are so intimately joined in the chalice of the Lord that it is impossible to divide them" (St. Cyprian, Ep. LXIII, ad Caecilium, n. 12, P. L., t. IV, col. 383).

The Divine Liturgy

"This is My body, this is My blood" (Mk. XIV, 22, 24), Jesus said: "Do this in remembrance of Me" (Luke XXII.19). "I am with you all days to the consummation of the world" (Mt. XXVIII, 20). Thenceforward that Divine Sacrifice of the Cenacle was reenacted uninterruptedly with substantial identity, namely, the offertory, the consecraion and the communion, along with a variety of prayers. Afterwards in the fourth century when the Church came into the open, there developed according to the genius of different peoples certain ceremonies, prayers, hymns. vestments and ornaments in the principal centers of Christianity: Rome, Antioch, Alexandria in Egypt Constantinople; and in those centers were established determined types of worship or proper vicissitudes, the importance of places, the characteristics and wishes of peoples, other liturgies were developed, especially from the Byzantine Rite. The name "Liturgy," "public action" or "external cult" began to signify the representation of the Divine Sacrifice; we truly can say that each Liturgy by reason of its prayers, ceremonies and inspirations to piety might well be called a preparation for the eternal liturgy in heaven.

In the tabernacle and in the Eucharistic Dove Jesus is present to us in the miracle of His supreme love. In this regard our Holy Father, Pope Pius XII, addressed these words to priest adorers: "It is that same Lord Who walks on the waters of the ages, Lord of the human trials and tempests. He walks on the stormy waters at the side of His Church or in front of it, and He answers His ministers who call Him with their sacred voice and for twenty centuries He has invited and gathered around His altars nations and peoples, subjects and rulers, martyrs and virgins, bishops and priests, kneeling to adore Him" (Pius XII "Discorsi e Radiomessagi, April 28, 1939).

Catholic Unity and Universal Charity

Where could one find a stronger bond and a more significant expression of unity of faith than in this, where bishops and priests of different rites together renew the Eucharistic Mystery, "One heart and one soul" (Eph. IV, 4. 5). This is to be found in the Catholic Church where the primacy of jurisdiction conferred by Christ on Peter is professed. In the course of these Liturgies the Universal Supreme Pontiff is mentioned many times, and in Pius we recognize Peter on whom Christ built His Church. "From the Chair of Peter shines forth to the world the unity of faith, from there comes the unity of the priesthood"—"Hinc una fides mundo effulget, hinc sacerdotii unitas exoritur"; these words of an Oriental Father are engraved high on the pillars that sustain the dome of St. Peter's Basilica.

Let us rejoice in this incomparable union: "One body and one spirit"... "one Lord and one faith" (Eph. IV, 4, 5). And while our Lord is about to descend upon these altars with St. Augustine we repeat: "O Sacramentum pietas O signum unitatis, O vinculum caritatis (St. Augustine, "In Joannis Ev., XXVI, n. 13).

"O Sacramentum pietatis" — May we spend our life with Christ. The only path of salvation for the world is to return to the christian life and christian life has its center in the Eucharistic Christ first became transformed the Cenacle into a Church—the first church becausc the Eucharisttic Christ first became present there. Wherever there is a church, be it large or small, cathedral or parish, it has but one task and purpose, namely to bring Christ to the faithful, thus strengthening them in their union with God and fortifying them to sanctify themselves, their families, and society.

"O Signum Unitatis"—Through the Holy Eucharist the Charity of Christ entered into souls diffus-

ing divine love; the master and slave became brothers seeing each other partaking at the same altar.

"O Vinculum Caritatis"—Christ, Who is the Way, the Truth and the Life, inspires this charity from the altar, a charity which is generous and heroic. Every apostle of good has witnessed the fact that all is possible throcgh the charity of Christ. Proof of this is found by merely recalling your saints or the benefactors of your community and nation. In memory of this Congress whose protagonist is the Living Christ on the altar, resolve to do everything possible to make Christ your companion through life, to have Him dwell in the midst of your family and to cause His divine presence to be felt all around you, in your office, school, home, for the spiritual health and salvation of yourself and society.

Mary and the Eucharist

If the true Living Jesus is given to us in our churches, it is because He, our Lord, "incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virginae et homo factus est." He has taken His flesh from Mary. This relationship between the Eucharist and the Mother of Jesus is an obvious one. Thoughtfully, the organizers of this Congress have entitled it "The Eucharistic Marian Congress of the Oriental Rites." Spontaneously, in Eucharistic gatherings Mary comes to mind to inspire us at the Sacrifice of the Altar and before the Holy Tabernacle. In this centenary of the proclamation of the dogma of the Immaculate Conception, the memory of the Mother of God is even more vivid and joyful.

Only a century ago the doctrine of the Immaculate Conception was defined. That great Pontiff, Pius IX, on the 8th of December, 1854, declared that: "the doctrine which holds that the Most Blessen Virgin Mary in the first instant of her conception by a singular grace and privilege granted by Almighty God in view of the merits of Jesus Christ the Saviour of the human race, was preserved free from all stain of original sin, is a doctrine revealed by God." The Apostolic Letter, "Ineffabilis Deus" (Dec. 8, 1954), in which this was proclaimed is indeed a monumental Marian document.

And just four years ago, the Supreme Pontiff gloriously reigning, Pius XII, declared and defined "to be divinely revealed dogma that the Immaculate Mother of God, ever Virgin Mary, having completed the course of her earthly life was assumed body and soul into heavenly glory." This Apostolic Letter, "Munificentissimus Deus" of November 1, 1950, has become another monumental document of Mary.

The East and Mary

Why did these definitions come so late? Actually, they were not late when we consider that these truths have always been believed and that the dogmatic definitions came when in Divine Providence the monument was opportune. We wish to point out that the East in paricular bears witness that from the dawn of Christianity these privileges of Mary were believed. As a matter of fact, there is abundant testimony of theologians, especially Byzantine, even though they vary in their terms and the clarity of expression. Mary is universally called "the all Holy" or "Panaghia," and from the "Panaghia" through a golden thread of testimony we arrive with logical and theological clarity at the Immaculate Conception and the Assumption.

Those theologians well understood that the basis of these sublime privileges is the fact that Mary is the Mother of God. Because she is the Mother of God, she had to be all-beautiful, higher in sanctity than the saints and angels. Rightly did they conclude that the Divine Son willed that these prerogatives should be given to her whom He would come into the world. Like the petals of the rose gradually open under the warmth of the sun and freshness of the air, so did the high qualities of Mary become better expressed, in their own proper terms.

How much we owe to the East with regard to Mary! It was there at Ephesus in 481 A.D. that the truth of the Divine Maternity was defined. St. Cyril of Alexandria, a giant among the Fathers and Doctors of the Church, together with numerous bishops, and conforming to the papal directive of Pope Celestine, proclaimed Mary "theotocos," "Dei Genitrix," "Mater Dei." And the people themselves waiting anxiously around the cathedral broke out in cries of exultation and unending hymns of praise to the Mother of God as soon as the result was made known to them. Firm was the conviction that the Mother of God was all-pure, preserved from every stain, and assumed into heaven, body and soul, to be Queen near the Divine Throne.

Our Gratitude to the East

Certainly this Eucharistic Marian celebration brings with it the realization of our debt to the Orient. There in Palestine the Saviour was born and lived, there the gospel of redemption and salvation was announced, from there christian civilization went forth. From the Orient came great luminaries of the Church came grea luminaries of the Church. There were held the first great Councils. Some of their religious traditions and symbols have become our cherished ones. We cite just one, the ixthys or fish, which is connected with to day's celebration. It is the Eucharistic symbol (from the acrostic Iecous Xpictoc Teou Uios Cotep—Jesus Christ, Son of God, Saviour). At Rome we are proud to possess the burial inscription of Abercius, Bishop of Herapolis in Phrygia, of the second century. He prepared it himself as a testimonial of his faith mentioning the ixthys and his "ad limina" visit to the Sovereign Pontiff in Rome.

It is also proper today to recall the innumerable icons of the Mother of God produced in Eastern countries; many are now prized treasures of the West. These oriental icons inspire piety and devotion and at the same time are artistically precious. With them was spread the majestic Byzantine art which has produced incomparable monuments like the basilicas and mosaics of Ravenna and Venice.

Even for art the Catholic Church is truly "Signum levatum in nationibus" and the East has made its contribution through the beauty of is rites. They are a part of that "Signum"; they recall ages of zealous apostolate, of sincere and heroic profession of faith, and they are sacred and cherished traditions of religion, of family and of country. In fraternal love and gratitude let us cooperate in preventing these rites and sacred liturgies; through them our separated brethren may one day recognize their true Mother, the Catholic Church and unite in one flock under one Shepherd.

We cannot help having an affectionate thought for our suffering and persecuted brethren who are deprived of their human rights. They cannot sing the songs of faith which they retain vividly in their hearts. Mindful of their suffering and sacrifices may we remember them daily with deep sympathy and fervent prayer.

To His Excellency, the Most Reverend Constantine Bohachevsky, Archbishop and Exarch, to his Auxiliary, Bishop Senyshyn, to the

Most Reverend Archbishops and Bishops, to the priests and faithful her present, we cordially express gratitude for this ecumenical Congress.

The Most Holy Virgin was always the bond of union between East and West and we confidently invoke and salute her: Xaipe moi o Basileia (John the Geometrist—10th century)—"Salve Regina." And to her Divine Son present in the Most Holy Eucharist we address once again with sentiments of christian chariy the old prayer: "As this broken bread was scattered upon the mountain tops and after being harvested was made one, so let Thy Church be gathere together from the ends of the earth into Thy Kingdom, for Thine is the glory and the power through Jesus Christ forever" (Didache, Ch. IX).

Q. I met a boy, John, and we began to go out steady. I am a Latin Rite Catholic. A few months later I found out that John is a Ukrainian Orthodox. At first I was a little disturbed, but John assured me that there is no difference between the Caholics and the Orthodox, because they are almost the same. Is it so?

A. No Lady, it is not the same. The Catholics recognize the Pope as the supreme Head of Christ's Church, and the Orthodox do not They give his a primacy of honor, regarding him as equal to other Bishops, but they refuse him the right of jurisdiction which means an authority to rule the whole Christ's Church as successor of St. Peter and visible Vicar of Christ on earth.

There are also some other differences in faith, although the Orthodox have the same seven sacraments, priesthood, Mass and Holy Communion as we do. It is clear therefore that they cannot be compared to the Protestants who are very far from the Catholic faith.

The Orthodox are our separated Brethren. We must pray for them that they may be reunited with us. The Holy Fathers are trying their best to bring them back to the unity with the Catholic Church.

These Orthodox in joining the Catholic faith must remain in their original Eastern Rite, because the Holy See forbids them to embrace the Latin Rite without a special permission from the Sacred Oriental Congregation. If an Orthodox Christian had been accepted to the Latin Rite Catholic Church without such a previous permission, he is still an Eastern Rite Catholic, and not a Latin. He must therefore belong to the Eastern Rite Church and attend the services in it. (Collectanea, N. 878 and 1458).

Q. Are the Ukrainians the same Catholics as the Latin Rite Catholics?

A. The Ukrainians are the same Catholics as the Latins, because all Catholics are equal in the eyes of the Church, and therefore there is not such a things as "second rate Catholics".

Q. Are long kisses in themselves a mortal sin, if they go no farther and you do not indulge in impure thoughts? Isn't this to be judged according to each one's conscience, so that it is not wrong for those who can completely control their thoughts and emotions? Sould a girl have to hurt her boy friend's feelings by pushing him away every time he wants to hold her in a prolonged embrace?

A. The general principle covering this matter that it is seriously wrong for a boy and girl to indulge in unnecessary actions that will strongly tempt either one or both to impure thoughts, desires or actions. Ordinarily prolonged and passionate kissing does arouse very strong desires or inclinations toward something more in one or the other or both. To say that in an individual case it does not is to say that the young people involved are more like stones than human beings. No girl should object to "pushing away" a boy friend when he wants to prolong kissing into great danger. She might hurt his feelings but might save his soul and her own.

Q. Why do we omit the last sentences "For thine is the kingdom," etc., from the Our Father? Non-Catholics use it.

A. We omit this because Our Divine Lord did not put it in the Our Father when He taught his Apostles to say this prayer. St. Jerome rejected this sentence in the fourth century as not being genuine Sacred Scripture.

Even non-Catholic authorities on the Bible acknowledge today that this sentence is an interpolation—that is a marginal addition put in by some very early copyist and then later copyists by mistake incorporated it into the text.

Q. If a Caholic encounters a dying person who belongs to no religion, what should be done in the interest of that person's eternal salvation?

A. The Catholic, deeply aware of the necessity of Baptism (at least Baptism of desire) for salvation, will inquire first whether the dying person has been baptized. If so, he will help the sick one to make acts of faith in God, hope in God's mercy, and love for God, and also an act of perfect contrition—sorrow for past sins because they have offended the good God.

If the dying person has not been baptized and the time is short, the Catholic will try to have him at least "assent to the existence of God, indicate his desire to accept that God has revealed, and make an act of sorrow for his sins." Then the patient willing, the Catholic should administer Baptism which consists in pouring water on the head of the individual while reciting these words: "I baptize thee in the name of the Father, and the Son, and of the Holy Ghost."

Problem: Is it lawful or advisable for engaged couples to read one or the other of the many books that are published about sex and the ideals of married life before hey are married? My boy friend and I have heard our non-Catholic friends talking about such books, and have even been offered one by a friend. He thinks we should read it because so much is said nowadays about the harm done by ignorance in the married. I have held off because I had my doubts about such books, and wanted first to ask you to discuss the matter in your column.

Solution: This much can be said

as certain: It would be exceedingly dangerous, so much so as to be wrong, for an engaged couple to read any books on sex that might be offered to them by a friend. On no type of writing must more caution and discrimination be excercised than on books dealing with matters of sex. There are too many bad books of this kind, physical aspects of sex far out of proportion to their real place and purpose in human lives, to make it lawful for even engaged couples to pick up and read any book about sex.

Another thing that is certain: There should be no thought of any sort of special study, or reading or discussion of, sex science until very shortly before actual marriage. This is assuming that a young man and woman have the ordinary, general and of sex morality that is a part knowledge of the purpose of sex of any decent aducation. If, as happens once in a while, that much is lacking, a general briefing on the subject should be sought from a priest. But to read detailed, or so-called "scientific" books on sex months before marriage would be foolhardy and wrong.

It is not wrong, but rather reasonable and even necessary, for an engaged couple to seek clear knowledge of the privileges and duties the rights and wrongs, of married life, shortly before their marriage. The priest who prepares them for marriage has an obligation to impart such instruction. If he fails to offer it, a couple should ask for it, or go to another priest to receive it. He may direct them to sound and good reading matter that will supplement the instruction he gives and help to prepare them for happy married life.

Q. Just what is the story of Balaam's ass, the beast which, according o the Bible, stopped and spoke to its master.

A. This story is recorded in chapters 22, 23 and 24 of the book of Numbers in the Bible. When the Israelites under Moses came into the plains of Moab on their way to the promised land, the king of Moab, Balac by name, sent messengers to Balaam, a soothsayer who lived by the Euphrates river. Balaam was offered money if he would come and put a curse upon Israel.

Balaam was one of that class of men, so numerous in the ancient pagan world, who delved into the so-called magical arts. From the other books of the Bible and from many statements of the early Christian writers we know that he was a man of ill-repute. From the fact that he practiced superstition we conclude that oftentimes the so-called prophecies he uttered came from the devil.

This time, however (the occasion we are concerned with here), God actually used Balaam to prophesy good things for the future of Israel. God allowed him to go on the journey on condition that he would prophesy what God put in his mouth.

Evidently, after he started on his journey, he made up his mind to curse Israel and go against God's command, if Balac would give him more money.

Then it was that God sent an angel who stood in the road threatening. At first only the beast saw the angel. In fear, the animal plunged off the road. Puzzled by her actions, Balaam succeeded in forcing her back on the road, but she still would not move forward, even though beaten by her master. Finally the beast began to talk to Balaam, and then Balaam himself saw the angel, who through this means warned him in God's name that he must do as God had commanded, or be punished.

As a consequence, Balaam went against Balac's wishes and uttered four prophecies about Israel, all of them showing how God's favor would be manifested in this, His chosen people.

Balaam is called a prophet in Holy Scripture only once, and then a "bad prophet." Most of the time he is called "sooth-sayer," a name used always in the bad sense. Israel was always warned against "divination" and "sooth-saying".

LIMITATIONS ON RHYTHM

By D. F. Miller

Problem: Recently I got into a heated discussion with some of my relatives on the subject of rhythm. Many Catholic wives whom I know, some of whom entered marriage at a very young age, insist that, after they have had two or three children, it is perfectly lawful for them to follow rhythm rigidly for the whole remainder of their fertile lives. In some cases this means that it is practiced from the age of twenty-five or so, up to forty-five or fifty. I maintained that, according to the Holy Father's recent instructions, there must be some special reason for practicing rhythm, and that the mere fact of having had two or three children is not such a reason. Tell me frankly if I was wrong.

Solution: It would seem clear that Pope Pius XII, in his statement last year concerning the practice of rhythm, rejected the idea that the mere fact of having had a cerain number of children justifies a long-term use of rhythm thereafter. After presenting a thorough explanation of the primary purpose of mariage, and the importance of not adopting a mode of living in marriage and implicitly or explicitly minimizes that primary purpose, he states that there are circumstances in which it would not be sinful for married people to limit the use of their rights in such a way as to render less probable future conception. But he explains what those circumstances are in some detail. They are circumstances in which either medical, economic or social conditions make it lawful, and in some cases imperative to lessen, by legitimate means, the possibility of conception. The use of rhythm becomes such a legitimate means when any of the circumstances mentioned by the Holy Father are present.

Even in these cases it must be remembered that the adoption of the practice of rhythm can be contrary to the natural law because of other circumstances. If one partner to a marriage were to force it on the other, except in a case in which the reason is so grave that it would be unreasonable for one of the partners to refuse to accept it, it would be seriously sinful for the one who demanded it. It could also be seriously sinful for a married couple to practice the rhythm system if it became a continuing occasion of sin, so that almost regularly they fell into mortal sin during that recurring fertile periods.

Do not Complain about your troubles, for such things as sickness, spiritual aridity, scruples, failures are God's chisels with which He carves our souls to be the wonderful, loving statues in paradise.

By the time most folk learn to behave themselves, they are too old to do anything else.

The Present Conditions of the Orthodox Churches

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

LITTLE BY LITTLE other patriarchs and slav nations followed the example of Constantinople. They broke away from Rome. The patriarch of Constantinople reached his aim. He became the "universal" patriarch of the whole East, because all other patriarchs of the Byzantine empire, Antioch, Alexandria and Jerusalem, submitted to him.

In the meantime the Mohammedan Arabs were on their victorious march against the Byzantine empire in Asia and Africa, taking away from the Byzantine empire one province after another. In 1453 the capital of the empire, Constantinople, fell into the Turkish hands and after a while the once powerful Byzantine empire came to ruin.

The sultans guaranteed the religious freedom to the Orthodox population of the conquered Byzantine empire. Unfortunately with the passing of time these Orthodox turned into Mohammedans. The once flourishing province of Asia Minor and Africa became almost completely Mohammedans.

At the present time the three Orthodox patriarchs that broke away from Rome at the time of Michael Caerularius do not represent any serious factor in the future reunion. Numerically the number of their faithful is exceedingly small, If they ever join the unity of faith with the Holy See of Rome, their reunion will rather have a moral influence upon the numerous Orthodox living in Ukraine, Russia, Romania, Bulgaria and other countries.

Besides the Greeks living in America the present patriarch of Constantinople, Atenagoras, an American citizen, elected in 1948, has only 270,000 faithful. Atenagoras published an encyclical on February 26, 1950, wherein he exhorted the Orthodox Church of the world to show its subjection and obedience to the mother Church of Constantinople. He says, that the throne of St. Andrew in "the center upon which the Orthodox Church of the whole world are resting... The mother Church (of Constantinople) has the right to expect obedience from her daughters (other Orthodox Churches) and an exact and spontaneous fulfillment of their duties to wards her." *Orthodoxia,* the official organ of the Constantinopolitan Church, Feb. 1950, pp. 39).

The encyclical of Patriarch Atenagoras provoked much opposition among the Orthodox Churches. Nicholas Krutitsi, the right hand of Alexis, the Muscovite Patriarch who collaborated with the Communist NK VD in liquidating the Ukrainian Catholic Church in Western and Carpatho-Ukraine branded the efforts of Atenagoras an attempt to acquire the primacy of jurisdiction and to re-establish the papal privileges for himself over the Orthodox Church. The Communist Krutitsi said that Jerusalem, and not Constantinople should be mother of all the Churches.

The re-establishment of the Bulgarian partriarchate in 1953 and the election of a patriarch without even consulting Atengoras is another

proof that the patriarch of Constantinople does not play any important part in the affairs of the Orthodox East.

Patriarch Atengoras also failed in his attempt to convoke an "oecumenical" Orthodox Council. In 1951 he sent a letter to all heads of the local Orthodox Churches for their opinion on the opportunity of a general Council of the different Orthodox Churches. To his surprise all Churches, except that of Egypt with its patriarch Christopher, declared themselves contrary to the convocation of an "oecumenical" Orthodox council under the leadership of the Constantinopolitan Patriarch. He has no authority of command, for they regard him as one of them who is equal to them in authority and privileges. Thus we see, what the Patriarch of Constantinople did with the Pope in 1054, the heads of other national Orthodox Churches did with him throwing away the supremacy of Constantinople.

Christopher, patriarch of Alexandria has hardly 120,000 souls in his patriarchate. This is just a sad reminder of the ancient greatness of the Egyptian Church founded by St. Mark.

Patriarch Christopher has more prestige among the Orthodox, because he is not subservient to the Turks as patriarch Atengoras. Christopher did not recognize Atengoras for ten months following the latter's election to the patriarchal see of Constantinople. (*Pantenos,* official publication of the Church of Alexandria, 1949, p. 534).

Christopher is in dispute over the jurisdiction over the Greeks living in the U.S.A. Christopher declared that Constantinople has no right of supremacy over the Orthodox Churches, because its supremacy was not based upon the canon, but upon political pre-eminence of the past which is no more actual in our times. He said that Moscow could pretend the same rights now, since she is the capital of the most powerful Orthodox country. (Apostolos Andreas, Nov. 8, 1952).

Alexander III, patriarch of Antioch in spite of his manifest sympathies for Moscow stands on good terms with the patriarch of Constantinople. His jurisdiction extends over 290,000 faithful of the Greek origin living in Syria and Libanon. Partriarch Alexander III stressed the necessity of collaboration with the oecumenical patriarch of Constantinople in the struggle against the materialistic atheism of Moscow regime. (Proche Orient Chretien, 1955, N. I, p. 96).

The patriarch of Jerusalem maintains rather good relations with the Church of Athens. He has 75,000 subjects. There is, however, dissension in his flock between the higher Greek hierarchy and the lower Arab clergy.

The other Orthodox Churches of Greece, Bulgaria and other countries do not show at the present time any inclination for the reunion with the Holy See of Rome. The Greek mentality is utterly contrary to the papal primacy of jurisdiction over the whole Church of Christ, both Eastern and Western. But such a recognition is an absolute prerequisite for the reunion of the Catholic and Orthodox Church.

Let us consider now the possibility of the reunion of the Slav nations with the Holy See. The Slav nations such as Bulgaria, Romania, Yugoslavia, Russia and Ukraine have been drawn into schism by the Greek propaganda centuries ago, although they did not follow at first the Greek schism of 1054.

At the present time the Slav nations are striving for better relations with the Holy See. The Slav peoples are the majority of the Orthodox world. Practically speak-

ing the reunion of the ancient Eastern patriarchates with the Holy See would slightly increase the number of Catholics. The Orthodox Greece numbers are small, since the former Orthodox members of the three mentioned patriarchates became Mahammedan under the Arab and Turkish rule.

It is therefore quite understandable that the Holy See of Rome is highly interested in the Slav nations, which of course the Greek Orthodox dislike, accusing the Popes of favorittism towards the Slavs.

Except Russia the reunion of the Slav nations with the Holy See of Rome should not present insuperable difficulties. The strongest opponent is Russia. The Orthodox Russia has always tried to occupy the leading role among the Slav nations after the destruction of the Byzantine empire by the Turks in 1453. Russia pretends to become the "THIRD ROME", the center of the "true" Orthodoxy in the world. The Muscovite monk, Philotheus, wrote to the Muscovite prince Basil III after the Turks occupied Constantinople, "TWO ROMES (Rome and Constantinople have fallen, THE THIRD ROME (Moscow) STANDS, and there will be no FORTH ROME." (Logos, 1951, Vol. II, N. 4. p. 275).

We do not say that Russia after the destruction of the Godless Communism cannot join the unity of faith with the Vicars of Christ, but it will be the LAST ONE among the Slav nations to do so. While Ukraine and other Slav nations have nothing to lose, but all would profit by the reunion with the Holy See, Russia alone would lose much of its prestige and power by doing so.

Russia's Orthodoxy has always been and is still today a subservient tool in the hands of the Muscovite rulers, be they Tsars or Communist dictators of the Kremlin. Through the Muscovite Orthodoxy Russia has always endeavored to extend the Muscovite grip over other Slav nations, such as Ukraine, Romania or Bugaria, thus using the Orthodoxy for the Muscovite imperialism. It is hard to think that the Muscovites will easily give up the Orthodoxy, an astute and tricky means to dominate the non-Russian peoples, for the reunion with the Vicars of Christ.

When Russia occupied Ukraine its first blows were directed against the Eastern Rite Catholicism in Ukraine. Peter the Great, Catherine II, Nicholas I, known in Ukraine as "Cruel", Nicholas I, and Alexander II did not stop their persecutions until they suppressed the Ukrainian Catholicism in their Russian empire.

What more! To our great wonder the Communists did the same with the Eastern Rite Catholicism after the World War II in Western Ukraine, Carpatho-Ukraine, Bessarabia, Romania and Slavakia. You may ask why. Well, because the Muscovite Orthodoxy is a powerful means in the hands of the Muscovite rulers to strengthen their domination in the occupied non-Russian countries.

Wherefore we may say that a miracle would be required to change the Russian mentality and to force them to give up their imperialistic tendencies before we can hope to undertake the first, even the remote approaches to the reunion of the Muscovite people with the Holy See of Rome. But God can do, and we hope that one day He will do what men cannot achieve to His greater glory and to the salvation of the immortal souls of our Russian Brethren. It will be hard though for them to give up their

Muscovite Orthodoxy, the strongest means to their imperialism.

What about the other Slav nations, such as UKRAINE, Romania, Bulgaria and Yugoslavia? In our humble opinion the reunion with the Holy See has much better chances in these countries, especially in Ukraine, than in the Greek Orthodox East or in Russia.

What motives, what reason can Ukraine or other Slav nations possibly have to stay in rupture with the Vicars of Christ? They did not cooperate with the Constantinopolitan patriarch in breaking the unity of the Church in 1054. If they followed the Greek example, they did it merely because they were induced by the Greek propaganda to do so. Their national interests did not urge them to join the Greek schism of Michael Caerularius. There were no "bones" of contention between Ukraine, Bulgaria and others. Why should they continue to stay in disunion? Should they perpetuate the old mistake made by their ancestors who followed the Greeks. As far as we see neither Ukraine nor other Slav nations, except Russia, as mentioned above, have any interest in staying away from the reunion with the Holy See of Rome, the "center of true Christianity" according to the Ukrainian born philosopher Volodymyr Soloviev.

The cause of the Missions
is that which fills Our mind,
is nearest of Our heart,
first in Our thoughts,
inspiring all Our hopes.
If the Missions grow, the Church grows;
If the Missions suffer, so does the Church.
—Pius XI

Conscience is the still, small voice that tells you somebody is looking.

There was a reward for him who would tell the greatest lie. A man arose and exclaimed: "I do not want such a reward, because I never tell lies." "You won the reward, exclaimed the audience, for just now you have told the greatest lie."

I have a car. It never skids. It never stalls. It never breaks down. It never gets a puncture. It never falters on steep grades. It never gets in a collision or accident. (I wish I could start it, though.)

The happiness of dying without regret or fear is worth while living for without happiness.

Debt—The only thing that doesn't become smaller when its contracted.

Jury—Twelve men chosen to decide who has the better lawyer.

TELEGRAM FROM HIS HOLINESS POPE PIUS XII

To the Eucharistic Marian Congress of Eastern Rites

SEGRETARIA DI STATO DI SUA SANTITA. N. 335475. Vatican City, October 11, 1954. His Excellency the Most Reverend Constantine Bohachevsky, S.T.D., Titular Archbishop of Beroe, Apostolic Exarch of the Ukrainian Catholics of the United States, 815 N. Franklin St., Philadelphia, Pa., U.S.A. Your Excellency: It is my honored charge, at the august direction of the Holy Father, to inform Your excellency of the cordial complaisance experienced by the Supreme Pontiff on learning that a National Eucharistc Marian Congress of the Oriental Rites is to be held from the twenty second to the twenty fourth of October in Philadelphia. His Holiness, in His ever sollicitous care for the welfare of His beloved children of the Oriental Rites, is rejoiced and consoled at this demonstration of common Faith and union of holy intent to honor Our Blessed Lord in the Eucharist—signum unitatis et vinculum caritatis—and, at the same time to celebrate in this Marian Year the glories of the Immaculate Mother of God. As a pledge of His personal interest and in pledge of abundant spiritual fruit the Holy Father imparts from His heart to Your Excellency and to all participants in this Sacred Congress, His paternal Apostolic Blessing. With sentiments of esteem and religious devotion. I am sincerely yours in Christ. *A. Dell' Acqua,* Substitute.

БЛАГОСЛОВЕННЯ КОНГРЕСОВІ ВІД СВ. ОТЦЯ

Державний Секр. Його Святости
Ч. 335475

Ватикан, 11 жовтня 1954

Іх Ексц. ВисокоПреосв.
Кир Константин Богачевський, СТД.
Титулярний Архиєп. Берое,
Апост. Екзарх Укр. Катол. у ЗДА,
Філядельфія, Па.

Ваша Ексцеленціе:

Це мій почесний обов'язок з найвищого доручення Святішого Отця повідомити Вашу Ексцеленцію про сердечні почування Найвищого Архипастиря, яких він зазнав, коли довідався про Всенародний Евхаристійно-Марійський Конгрес Східних Обрядів, що має відбутися в часі від 22 до 24 жовтня 1954 р. у Філядельфії.

Їх Святість у своїй пастійній дбайливості про добро своїх улюблених дітей Східніх Обрядів радіє і тішиться з приводу вияву спільної віри й єдности святого наміреня почитати Нашого Господа під Евхаристійним знаменем єдности і вузла любови та одночасно прославити в цьому Марійському Році Непорочну Богоматір.

Як запоруку свого особистого зацікавлення і як запоруку щедрих душевних благ, Святіший Отець уділяє із свойого серця Вашій Ексцеленції і всім учасникам того Священного Конгресу своє батьківське Апостольське Благословення.

У почутті пошани і релігійного відання

остаюсь у Христі
Ваш
А. Деллъ Аква, Субститут.

True Love—Something many talk about but few have seen.

Old Man—"Look out for the worms, in that apple you're eating son."
Little Boy—"When I eat an apple the worms have to look out for themselves.

Old-fashioned father: "When I was your age, my parents never had any trouble with me."
Modern son: "Well, up till now, I can't say that I've had any trouble with you either."

Why should we be Grateful?

THE END of one year and the begining of another is a popular time for taking an inventory. Many business-owners do this, counting up all the merchandise and other assets they have on hand so that they will be able to plan intelligently their operations for the new year. It also gives them a chance to see clearly just what progress or profits they have made

It is natural to make use of this same practice in one's spiritual affairs. At first sight it may seem to a shut-in, long inured to confinement in a sick-room, that he has little to count up as assets from the past, and little to look forward to in the future. One day is much the same as another day in his life, and all seem drab and unfruitful.

However, every shut-in who has learned the elements of the Christian religion and applied them to himself, has many things that he can can take stock of and be grateful for at the beginning of a new year. Three of them are outstanding, and can be phrased by the shut-in himself in these words:

1. I am grateful at this beginning of a new year for my faith in Christ and my hope of a heaven where this corruptible body of mine will take on incorruptibility, and where mourning and grieving and sickness and sorrow and death will be no more. I am grateful that my helpless condition in this world makes it easier for me than for healthy people to keep my thoughts and my dreams on heaven.

2. I am grateful that, so long as I overcome the great temptation to rebellion against God's will to keep me confined, I am spared from many of the daily temptations that active people must face in the world. I am grateful for every day that I have passed without sin. I am grateful for the knowledge that my soul is in sanctifying grace today.

3. I am grateful for the privilege of doing what the infinitely wise Son of God chose to do as the most effective means of winning grace and heaven for others. That is suffering for them. I am grateful for the crucifix that reminds me that this is a privilege. I am grateful for the souls I have won and for the souls I shall win by offering up my pain and loneliness in union with Christ on His cross for those who have most need of the mercy of God.

Is Sterility a Bar to Marriage?

By D. F. Miller

Problem: Some years ago I had to undergo a serious operation. When it was over the doctor told me that, though my life had been saved, the operation had been of such a nature that I would never be able to have any children. I am now in my early thirties, and have been going with a man about the same age. We are so fond of each other that I know he is going to ask me to marry him. I have two questions: Am I permitted to marry, knowing that I can never have any children? And if marriage is lawful for me, must I tell the man who asks to marry me that I can never have any children?

Solution: To the first question, the answer is yes, it is lawful for you to marry, so long as it is possible for you to fulfill the primary

obligation of marriage. Sterility, whether certain or doubtful, whether resulting from a physical defect or a necessary operation or advanced age does not constitute an obstacle to a valid marriage.

To the second question, it must be answered that ordinarily there is a serious obligation for a woman of child-bearing age, who knows she is incapable of having children, to inform the man who asks to marry her of that fact. This is because it is the normal thing for a man who marries to hope to have children. It would be a serious violation of charity and justice deliberately to conceal from him a fact of such vital importance.

It may be added that, in the event that the man still wants to marry a girl who has informed him that she can never have children, both should talk over and agree to adopting one, or better still, two or three children in the course of their married life. There are many reasons for this, the chief among which is the importance of eliminating selfishness from their marriage, and fulfilling its God-given purpose in the best way that is open to them.

Domestic Troubles—Many young married girls and boys in their troubles turn to their parents for advice. Parents are naturally biased and prejudiced against the other partner. They do not try to examine the complaining son or daughter to straighten things out, but they usually take the sides of their beloved and increase the friction.

Young married men and women, the only advice we can give to the Redeemer's Voice Readers, is to stay clear of your parents, if you have troubles and dissentions with your partner. Your parent will but increase the difficulty of reconciliation.

Try to find an impartial mediator, turn to your pastor or confessor, if you cannot work it out yourself and settle your marriage troubles.

Criminal—One who gets caught.

ST. VALENTINE, PRIEST AND MARTYR

St. Valentine, whose feast day we celebrate on February 14, was a holy priest in Rome, who, with St. Marius and his family assisted the martyrs in the persecution under Claudius II. For this he was apprehended, and sent by the emperor to the prefect of Rome, who, on finding all his promises to make him renounce his faith ineffectual, commanded him to be beaten with clubs, and afterward to be beheaded, which was exected on the 14th of February, about the year 270. Pope Julius I, is said to have built a church near Ponte Mole to his memory, which for a long time gave name to the gate now called Porta del Popolo, formerly Porta Valentini. The greater part of his relics are now in the Church of St. Praxedes. To abolish the heathens' lewd superstitious custom of boys drawing the names of girls, in honor of their goddess Februata Juno, on the 15th of this month, several zealous pastors substituted the names of Saints in billets given on this day.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

Часописи · Памфлети · Книжки · Молитовники · Каталоги · Календарі · Летючки · Грамоти · Купони · Наголовні листи · Коверти · Обіжні листи · Весільні запрошення · Базарові тикети · Бізнесові форми · Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.

ЮРІЙ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1485 — Res. 1395 YORKTON, SASK.

НАЙБІЛЬШИЙ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ЗБІРНИК

КОЛЯД і ЩЕДРІВОК

ПІД НОТАМИ

Зібрав і видав Й. Когут

Старі вже і знані коляди доповнено новішими, народніми та патріотичними колядами, як рівнож щедрівками і різдвяними побажаннями. — Збережено по можності оригінальність текстів. Це, що було по церк.-слов'янськи так остало; а це що по українськи також незміненим остало.

Збірник має 288 сторін, 161 коляд і щедрівок. З того 116 є під нотами а решта покликується на інші мельодії. Розмір 4x6. ЦІНА — $2.00

Той сам збірник Коляд і Щедрівок Й. Когута, без нот, ціна ---- $1.00

Замовляйте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton - Sask.

ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

Альманах Українців Католиків Саскачеванського Ексархату	.50
Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський	1.00
Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий	.50
Берестейська Унія, о. С. Семчук	.50
Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія (текст і пояснення..) о. М. Шудло ЧНІ.	1.50
Віра	.10
Дорога Спасення (Місія в Образках)	.50
До Якої Церкви Належите? о. В. Шумей	.10
Духовна В'язанка (Молебні до Серця Христового і Матері Божої	.15
Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий	1.00
Золотий Ключ до Неба (16 молитов)	.15
Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові	.50
Канада, Мій Рідний Край	.15
Канадійські Оповідання, о. П. Божик	.20
Коляди	.25
Коляди під нотами (162), Й. Когут	2.00
Коляди, без нот (162) Й. Когут	1.00
Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира	.50
Книжка Парохіяльна, добродійних жертв	.10
Мішане Подружжя, о. М. Пелех	.10
Молитвеник для Дітей	.35
Народний Катехизм	.20
Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий	.35
Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий	.25
Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький)	3.00
Не Дайся	.10
Післанці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк	.60
Пом'яник Усопших (книжочка)	.25
Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді)	3.00
Про Сопружество	.10
Пощо Сповідатися?	.10
Проскомидія Літургіям	.50
Робітникові Не Треба Релігії?	.10
Редемптористи Східнього Обряду	.10
Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук	.20
Св. Свящм. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Шудло ЧНІ.	.50
Смерть у Чарці	.10
У Хуртовинах Юнацьких Літ	.10
Церковні Пісні	.25
Церковні Коляди	.25
Хрестна Дорога	.10
Якої Школи Ми Хочемо?	.10
Як Сповідатися?	.10
Redemptorists of the Eastern Rite	.05
Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius	.20
Shall I Be a Redemptorist?	.25
St. Josaphat (Ukr. and English)	.50
Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo	.50
Ukrainian Redemptorists	.05
ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата	5.00
ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, реліг. місячник в укр. і англ. мові, на рік	2.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

БЕРЕЗЕНЬ Yorkton, Sask. MARCH, 1955

20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чини Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шилінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Християнське Життя Вимагає Умертвлення ..... о. М. Щудло ЧНІ. 1
З Листів до Редакції 3
Невдячні Виноградарі ..... о. М. Щ. 15
Патріярх Фотій і Папа Николай І. ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 19
Благовіщення Преч. Діви Марії ..... о. Н. Вояковський 26
Життя св. Філомени 29
Хотів би ти знати? 35
Сміховинки 38

The Annunciation ..... R. J. Miller 39
Ten Ways to Get More Out of Lent ..... D. F. Miller 42
Greek Catholic Church Government ..... Rev. M. Schudlo CSsR. 47
Should I Be a Sister? 51
Real Causes of Great Eastern Schism ..... Rev. M. Schudlo CSsR. 54
I'd Like to Know 56
Why I Preach on Hell 58
The Ukraine and Russia 62

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 3. Йорктон, Саск. Березень, 1955

Християнське Життя Вимагає Умертвлення

(Роздумування на Великий Піст)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

В Старому Завіті поміж жидівським народом проживала група людей, що звалися "назореями". Це були люди, що зобов'язувалися обітом все життя здержуватися від вина та інших трунків, зберігати чистоту й особливіше служити Богові.

В сьогоднішніх часах поміж мільйонами людей, що проживають на земській кулі християни повинні бути новозавітніми "назореями". Як назореї особливіше служили Богові, так і християни повинні ревніше служити Йому. Як назореї були прикладом для ізраїльського народу, як треба служити Богові, так католики повинні давати добрий приклад правдивого, християнського життя та братолюбности всім іншим визнавцям Христової Євангелії.

Як назореї стримувалися від всяких забав і напитків, так християни повинні здержуватися, особливо в часі посту, від усяких забав і пиятики.

Без умертвлення та посту неможливе дійсне, ревне, повне християнське життя, бо пристрасті та лихі нагоди, посеред яких Христовим визнавцям приходиться проживати та працювати, здавлять і знищать християнського духа, що має керувати життям і діями християнства. Без Христово ж духа неможливе християнське життя.

Лихі схильності, пристрасті, порухи змисловости та бажання вигідного життя це душевні хвороби, що можуть допровадити християнську душу до гріховної смерти на землі та вічної смерти по страшнім суді.

Пощо треба нам умертвлення?

1. Умертвлення конечне, щоб **улічити душу з її хвороб.** Кожна пристрасть, кожна лиха схильність, кожна лиха звичка це душевна хвороба. Постійна праця над собою, щире, безобманне замопізнання і рішучість у боротьбі з самими собою це ліки на хвороби душі. Кожен християнин повинен учинити своїм гаслом слова старинного філософа: "Перемагай себе самого"! Подивляємо великих завойовників, керманичів, що здобули славні перемоги на полях бою чи в виборах. Проте людина, що здобула себе саму та набула контролю над своїми пристрастями та лихими схильностями, є куди більшим переможцем аніж найславніші полководці.

Християнська душа не зможе улічитися з лихих схильностей і

загнуздати своїх інстинктів, без рішучого та постійного вмертвлення та покути.

II. Умертвлення конечне, щоб **уникати лихі нагоди,** що не недозволяють нам відзискати духовного здоров'я. Хто хворує, той має вистерігатися всього того, що богло б погіршити його недугу чи припинити оздоровлення. Оттому лікарі накладають дієти своїм пацієнтам.

Христос наложив дієту умертвлення та покути на всіх Своїх визнавців. Без умертвлення не можемо бути Христовими учнями, бо пристрасті не дозволяють нам на це. Християнське життя це невпинна боротьба. Спаситель виразно заявив: "Не думайте, що Я прийшов, щоб спокій принести,—не прийшов Я, щоб спокій принести, а меч" (Мат. 10, 34). Христос не прийшов, щоб заохотити людей спокійно проживати в своїх пристраях і задовольняти без скрупулу вимоги свого тіла. Він прийшов спокій принести духові, а не тілові. Дух же не може запевнити собі Христового спокою без МЕЧА умертвлення. Хто ж не хоче трудитися, боротися та змагатися зо своїми пристрастями, той мусить зректися почести бути Христовим учнем і зректися вічного царства по смерті, що Христос приготовив для Своїх вибранців. "Хто не візьме свого хреста, і не піде за Мною слідом, той недостойний Мене" (Мат. 10, 38).

Не зможуть дістатися до вічного блаженства ті, що роскошують на землі дочасним блаженством, догоджуючи собі наперекір Божим і церковним законам. Христос каже: "Хто життя своє зберігає, той погубить його; хто ж за Мене своє життя погубить, той знайде його" (Мат. 10, 39).

Ясно та недвозначно Христос виявив конечність умертвлення в християнськім житті. Буде обманювати себе той, хто маловажить умертвлення, хоч при цьому вмовляє в себе, що він любить Христа й є Його учнем.

ДУЖЕ ВАЖНЕ

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ,—

Просимо ВИРАЗНО подавати свою ПОВНУ адресу (друковані великі букви, рукою чи машиною).—

Просимо також повідомляти нас про зміну адреси. На зміну адреси треба залучити 10¢.

Замовляйте:

Молебні

ДО ІСУСА ХР. І М. БОЖОЇ

Ціна 10ц.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

БОГОСЛУЖЕННЯ НА ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ

Утреня

Ціна 10ц.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ЧИ ЦЕ СПРАВЕДЛИВЕ?

Знаний п. Василь Свистун, пишучи про єпископів УАПЦ, таке написав:

"Вони належать до складу ієрархії, яка повстала в часі окупації України німцями, за згодою і "благословінням" німецької окупаційної влади. Провідну ролю в створенні тої ієрархії відограв єпископ Луцький Полікарп (Сікорський), який в роках 1939—1941 визнавав московську патріярхію, поминав за Службами заступника патріярха Сергія і молився за радянську владу. В 1941 р. по нападі німців на Україну Полікарп визнав німецьку владу і з дозволу німців, але без дозволу патріярхії, яку він передтим визнав, разом з єпископом Пинським і Поліським в місяцю лютім 1942 р. Висвятив трьох єпископів на соборі в Пинську. Створена в той спосіб ієрархія оголосила себе в складі УАПЦ. Патріярший суд в Москві 28 березня 1942 р. за той вихід з під патріяршої юрисдикції без згоди патріярхії позбавив єпископського сану і самого єпископа Полікарпа і всіх тих, кого він висвятив. Цей вирок патріяршого суду затвердили східні патріярхи" (Василь Свистун, **Криза в Українській Православній (Автокефальній) Церкві,** Вінніпег, 1947, стр. 6).

За ці слова, з цієї нагоди, Українці православні не виступили проти автора цього твердження, ні не закинули йому, що він пофальшував "факти з історії Української Православної Церкви".

Коли ж проф. д-р Н. Полонська-Василенко та проф. д-р М. Чубатий в Енциклопедії Українознавства, Мюнхен-Нью-Йорк, 1949, яку видало Наукове Товариство ім. Шевченка (НТШ), написали: "В часи першої сов. окупації Зах. України під пресією окупаційної рос. влади волинські еп. Олексій та Полікарп признали над собою зверхність московського патріярха" (стр. 618). "Коли ж 1941 р. Україну окупували німці, церковне життя відновилося. Архиеп. Олексій вважав себе зв'язаним зміною юрисдикції, натомість еп. Полікарп відмовився далі визнавати московського патріярха, тому на Центр. і Сх. Україні постали дві церкви: Правос. Автокефальна і Автономна". (стр. 619).

З тієї нагоди, за ті слова, Українці православні обурились на НТШ., і закинули згаданим авторам, передусім проф. М. Чубатому, що він пофальшував "факти з історії Української Православної Церкви" (гл. "Вістник", Вінніпег, 1955. ч. 3, стр. 19 і ч. 4, стр. 10-11).

Чому Українці православні за "фальшування" вище згаданих фактів не виступили проти п. Свистуна, тільки накинулись на НТШ., головно проф. М. Чубатого? Чому Українці православні реченими твердженнями досі не виказали, що вище згадані факти є неправдиві та що їх найперше почав "фальшувати" таки п. В. Свистун, сам основоположник УПЦ в Канаді?

о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ЧИ ВЖЕ Й ГРУШЕВСЬКИЙ І ДОРОШЕНКО НЕДОБРІ?..

Редактори "Вістника", органу грекоправославної Церкви в Канаді, в числі 24, з 15 грудня 1954 р. накинулися на двох наших найбільших істориків, Грушевського й Дорошенка, хоч вони обидва православні, і заявили без ніяких розумних доказів: "Грушевський необ'єктивно робить усе, щоб переіначити свідчення сучасників, і шукає первопричин таки соціяльних (у повстанні Хмельницького), хоч "джерела" ясно вказують на переслідування Православної віри, як на первопричину!!!"

Дальше редактори "Вістника" не щадять і Д. Дорошенка, кажучи про нього: "З легкої руки Грушевського й інші нові історики стали шукати першу причину повстання Б. Хмельницького не конечно в релігійних утисках; так робить напр. Дм. Дорошенко, й інші. Це цілком не відповідає дійсності, як я подав вище"....

Панове Редактори Вістника, майте бодай трошки стриму й пошани для двох найбільших наших істориків. Хто ж це той споміж Вас, що поважується гучно твердити всупереч Дорошенкові й Грушевському: "Це цілком не відповідає дійсності, як "я" подав вище....." Хто такий це "я", що ставляє так високо свій власний "авторитет"? Чому цей "я" не підписався під своєю статтею? Чи цей

"я" боїться самого себе, щоб люди не висміяли його незнання, як побачать його ім'я під його статею?

Редактор Голосу Спасителя.

Увага!

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

а не до Редактора, Преп. о. Щудла в Нюарку, ЗДА.

"ПРОПАМ'ЯТНА КНИГА ОО. ВАСИЛІЯН У КАНАДІ"

Це ювілейна книга ОО. Василіян з нагоди їхнього 50-літнього ювілею праці між нашим народом у Канаді. Видали її самі ОО. Василіяни. Книжка має 432 ст. Папір добрий, гарний друк, багато знимок. Ціна $5.00.

Ця старанно випрацьована книжка подає історію праці Отців Василіян, імена й життєписі визначніших піонерів, ділянки праці, округи колоній і парафій, що Отці Василіяни обслуговують, значення їхнього видавництва, розвій Чина в Канаді в протязі 50 літ, подає при кінці короткий життепис тих, що їх Господь покликав до неба, де дістали заслужену нагороду за жертвенну працю для Божої слави й добра українського народу.

Прочитавши цю книжку, читач має в панорамі ціле життя й працю Чина ОО. Василіян у Канаді в протязі 50 літ. Цю книжку можна дістати в:

Basilian Press, 286 Lisgar St., Toronto, Ont., Canada.

"НАРИСИ З ЦЕРКОВНОЇ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ"

Книжка покійного о. Теофіля Коструби, "Нариси з церковної історії України X-XIII ст." це дуже цікавий і вартісний твір. Автор розбирає в своїх нарисах дуже багато важливих питань про різні події в історії нашої Церкви, от хоча б доказує, що Володимир Великий був католиком, що перші священики прийшли в Україну з **Болгарії**, а не з ГРЕЦІЇ, бо греки не вміли поукраїнськи, як поставлено Іляріона першим українським митрополитом проти волі Царгородського патріярха, що при помочі митрополитів греків намагався допомагати грецьким цісарям верховодити в Україні, коронування Ярополка на короля України римським Папою, характер Данилової Унії з Римом, тощо...

Це дуже поважний вклад в історію початків католицького християнства в Україні; ця книжка науково доказує, що молода Україна в початках була католицька, а не "православна", як це намагаються доказати без ніяких аргументів ті, що їм залежить, щоб українці ненавиділи Рим, осередок правдивого християнства.

Ця цінна книжка появилася заходами видавництва "Добра Книжка", де й треба замовляти її. Ціна $2.00. Адреса: Basilian Press, 286 Lisgar St., Toronto, Ont., Canada.

М. Рильський

МАРІЯ

Єсть ім'я жіноче, м'яке і ясне;
В йому і любов, і журба, і надія;
Воно як зітхання бринить весняне:
Марія.
Як запах фіялки в осінній імлі,
Як пісня дівоча в снігах і завії,
Зорею сяє над смутком землі:
Марія.
Нехай у серці святе погашу,
Нехай упадку в беззмістовній борні я,
Та слово востанне, що я напишу:
Марія.

ЛИСТ З АВСТРІЇ

Пухайм, Австрія
27 грудня 1954

Дорогий Отче Редакторе.

Може не знаєте, хто пише до Вас. То я, отець Володимир Арвай, Ваш шкільний товариш, югослов'янин, що разом із Вами кінчив семінарію в Голоску біля Львова від 1937-39 років. По зайнятті Галичини большевиками, я удався до Чехословаччини, де перебув другу світову війну, бо я належав до нашої закарпатської віцепровінції українських ОО. Редемптористів.

Як червоні московські "визвольники" "визволили" від німців Чехословаччину, комуністи відразу розпочали свою диявольську роботу. Я був заарештований 17-XII-1949 р. П'ять літ сидів я в тюрмі, хоч сам не знаю за що, або краще знаю: Це за те, що не хотів зрадити католицької Церкви й піддатися московському патріярхові, переходячи на "православ'я".

20 грудня 1954 р. Чехи випустили мене з тюрми, бо відсидів своє, й викинули мене поза чеський кордон. Мене ж тримати не хотіли в Чехословаччині, бо я югослов'янський громадянин. Мене дійсно викинули! В ночі вивели жандарми на кордон і звеліли йти до Австрії. Навіть показали мені, куди треба йти, але цей напрям був просто на наелектризовані дроти і міни! Я мусів іти, бо інакше грозили, що застрілять на місці. Мене зморозило. Я почав эволікати. Жандарми відійшли від мене. Я стояв на місці та молився від 8 до 12.30 по півночі, приготовляючись на смерть. Згодом прийшла мені думка вернутися назад. Я так і вчинив. Вештаючись по полі, я зобачив гостинець і почав ним іти, сам не знаючи куди. Поруч гостинця зобачив село. Не знав, чи воно чеське чи австрійське. Пройшовши ще трохи, я з радістю завважив таблицю з німецькою написсю: "Dorf". Це було австрійське село. Я спасенний, хоч іще був у російській зоні. Зайшов до добрих людей, що прихильно прийняли мене. В них проспав цілий день, бо був сильно змучений і вичерпаний. В ночі пустився в дальшу дорогу. Йшов і йшов ночами, а днями відпочивав і покріплявся сном. Отак я зайшов до американської зони і вступив до нашого монастиря в Пухайм, де й досі перебуваю.

От Вам коротенько моя історія: безправний суд комуністів, тяжка п'ятилітня тюрма й чудесне спасіння, що завдячую Матінці Божій Неустанної Помочі. Прошу молитися за мене, бо п'ять років я не виконував ніяких священичих чинностей. Часослов, хоч дуже вже подертий, був єдиною моєю розрадою і підпорою в часі тяжкої тюрми.

Здоровлю Вас. Пізніше більше напишу. Коли вернемося до Голоска?

Ваш співбрат, Володимир Арвай.

Замовляйте:

Пом'яник Усопших

Ціна 25ц.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ПОДЯКА

Складаю прилюдну подяку Євхаристійному Ісусові, Фатімській Божій Матері і св. Терені від Дитятка Ісус за одержані ласки. Залучую 5.00 на благодарственну Службу Божу.

Галина Чопей, Едмонтон

ВЖИВАНІ

Поштові Марки

Є ВАРТІСНІ
якщо вони є в великій скількості

Чи Ви хотіли б причинитись до великого та прекрасного діла? Виховування священиків-місіонарів для нашого українського народу? Причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті. Старайтеся принаймні один раз назбирати велику колекцію вживаних марок.

Які поштові марки принимаємо? Принимаємо без винятку всі поштові марки: канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво назначити "used stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхнє добре діло.

Поштові марки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada

ЄП. ДР. МАКСИМ ГЕРМАНЮК ЧНІ. ПИШЕ ПРО "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ"

"Мій Приятель", журнал для українських дітей Канади й Америки, що виходить вже сьомий рік у місті Вінніпегу в Канаді при 49 Кеннеді Стріт під редакцією о. Семена Іжика, одержав від Преосв. Кир Максима Германюка ось такого похвального листа:

Дорогий Отче Редакторе!

"Дуже дякую Вам за ласкаву присилку шостого річника єдиної дитячої газетки "Мій Приятель".

Переглядаючи сторінки цього останнього річника, я знова з великою приємністю стверджую, що "Мій Приятель" стоїть дійсно на висоті свойого завдання. Чиста й гарна українська мова, добірні кусники дитячої літератури, прекрасні артистичні ілюстрації, а при цьому всьому глибоке зрозуміння душі дитини, це головні прикмети Вашого цінного журналу. І це якраз найважніші вимоги, що стоять перед журналом для

дітей. Таким чином, Дорогий Отче Редакторе, Ваш журнал являється чи не найкращим дарунком, що його можемо дати нашим дітям на еміграції. При цій нагоді, ми Вам складаємо гратуляції за Ваші дотеперішні досягнення в праці над релігійним і національним вихованням нашої дітвори й просимо нашого Божественного Спасителя та Його Пресвяту Матір дати Вам силу й витревалість дальше так успішно працювати для добра нашої св. Церкви й цілого Українського Народу---"—

Максим Германюк, ЧНІ., Єпископ Манітобського Ексархату.

в Мойому Приятелі ч. 2 за місяць лютий 1955 р.

ФІЛЬМИ

Минулого червня Архиєп. Монтіні, тогочасний Просекретар Ватикану, вислав—в імені Його Святости Папи Пія XII—доручення до Міжнародного Катол. Фільмового Бюра, в якому сказано, що "вірні мають обов'язок знати" фільмові оцінки церковних організацій, таких, як напр., "Легіон Пристойности", та пристосовуватися до них.

Також американські епископи, члени фільмового комітету, при кінці мин. року пригадали вірним заборону оглядати морально небезпечні фільми та обов'язок керуватись оцінкою фільмів, яку видає Легіон Пристойности (Legion of Decency).

МІЛІОНЕР СТАВ СВЯЩЕНИКОМ

У Мексику прийняв св. Тайну Священства Сіпріяно Руіз, колись знаний мексиканський багач. Перед вступленням до семінарії Сіпріяно Руіз був адвокатом у Мексику і президентом різних підприємств. Вступаючи в духовний стан, С. Руіз розділив своє велетенське майно на потреби бідних, залишив собі тільки найконечніші особисті речі. Богословію закінчив С. Руіз у Римі в латинсько-американській Колегії. Тепер має він 48 років життя.

ПРОБЛЕМИ ЮНАЦТВА

Латинський епископ-помічник з Шикаго Бернард Шейл, колишній директор Організації Катол. Молоді, заявив в одній промові, що дорослі повинні більше замислятися над проблемами молоді і краще їх розуміти.

Він відмітив такі "дійсні проблеми підростаючого хлопця й дівчини в тому віці холодної війни":

1. Помешкання. — "Багато з них мешкає в тійсних домах, слабо огріваних, зле збудованих.

2. Відповідні забавові площі. — "Якщо ви хочете забрати їх з вулиці, то мусите дати їм місце, щоб мали де вийти.

3. Виховання.— "Воно все ще недомагає. Ми все ще робимо з наших учителів громадян другої кляси".

Єпископ Шейл додав: "Я бачив багато дітей, і я можу сказати, що ніяка генерація американських дітей не мала таких добрих прикмет, як теперішня. Але їх треба відповідно вести, їх енергію треба відповідно спрямовувати, а тоді вони виростуть на добрих громадян".

КНИЖКИ

для ВЕЛ. ПОСТУ на приготовання Великодної Сповіді

Хреста Дорога	.10
Утреня на Воскресення Господне	.10
Євангелія на Вел. П'ятн. опр.	2.50
Євангелія Страстні	3.00
Євангелія (4 еванг.) укр.	1.50
Науки і Читана на Нед. і Свята цілого року, о. К. Лотоцький	3.00
Великопосні Проповіді, Олексів	2.00
Школа Вічних Правд, Шільген	3.00
Свята Година	.10
Короткі розважання Хр. Страст.	.15
Життя Святих	5.00
Квіти св. Франциска, Ананевич тверда оправа	1.50 2.50
Лелія Ізраїля, життя Пр. Д. М.	.60
Многострадальна Мати	.20
Розваж то добре	.50
Сім Слів Іс. Христа, о. Ф. Шін	.10
Спільне Родинне св. Причастя	.20
Церковні Пісні, ЧНІ.	.25
Пощо Сповідатися?	.10
Як Сповідатися?	.10
Чи треба сповідатися?	.25
Як годитеся з Божою Волею	.25

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ПОДЯКА

Складаю найщирішу подяку Пр. Д. Марії Неуст. Помочі за її св. опіку в прикрих хвилинах життя военної хуртовини і Пресвятому Серцю Ісуса за всі уділені ласки і поміч в 25-літнім душпастирюванню.

о. М. Б. Решетуха,
Фостон, Саск.

З'ЇЗД УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ МАНІТОБИ

Пройшов з повним успіхом

З нагоди закінчення Святого Марійського Року, відбувся в місті Вінніпегу в днях 10-12 грудня 1954 р. Єпархіяльний З'їзд Укр. Катол. Манітоби. Складові організації Централі цебто БУК, ЛУКЖ та УКЮ, відбули свою річну конвенцію з участю 150 делегатів з пров. Манітоби та 200 гостей.

З'їзд зачато врочистим Молебнем, що його відправив Преосв. Кир Максим Германюк ЧНІ., в п'ятницю веч. у катедральному храмі св. Волод. і Ольги. Точно о год. 8 вечора делегати і гості заповнили простору авдиторію св. о. Миколая. Президент Централі, п. Ів. М. Козоріз відкрив З'їзд, а секретар о. С. Іжик заподав порядок нарад на протяг трьох днів. У вступному слові Преосв. Кир Максим подав напрямні для З'їзду, а саме зробити публичний іспит з проробленої праці за минулий діловий рік.

Прочитано привіти від Всеканад. Централі, від Преосв. Кир Ізидора Борецького з Торонта, а від імені Централі Саскачевану промовив Всеч. Ю. Габрусевич. Від імені КУК привіт зложив п. інж. Вол. Коссар, заступник през. КУК та координатор.

Привітальні слова виголосили ще: п. А. Яремович від БУК, пані Г. Судол від ЛУКЖ та п. Вік. Гумницький від УКЮ. Головну доповіть виголосив п. проф. др. Я. Рудницький на тему: "Проблема української мови в Канаді". Його теза: Перфектна двомовність, цебто кожний українець повинен у Канаді володіти досконало мовою українською і англійською. Плекати українську мову треба в хаті, церкві, рідній школі та наших організаціях. В дискусії широко висловили свої думки Всесв. о. прал. др. В. Кушнір, Всеч. о. Й. Денищук ЧНІ., Всеч. о. Л. Куссий, студ. Лилія Паробек та др. Т. Михайлівський. Чайним прийняттям та спільною знимкою закінчено цю першу вечірню загальну Сесію Єпархіяльного З'їзду.

В суботу рано о год. 10 засадничу доповідь на тему: "Що таке є Католицька Акція"?—виголосив Всеч. о. Захар Золотий, дух. асист. окружн. БУК. "Катол. Акція—це апостолят світських людей, що його гарячо поручає Апост. Столиця. Катол. Акцію треба провадити всюди в родині, школі, суспільно-громадському житті---". Доповідь Всеч. о. З. Золотого так солідно опрацьована, що порішено в цілости подати її окремо до преси. Другу доповідь на тему: Суспільна Опіка в світі та в Канаді" виголосив п. мгр. Ів. Троняк. Він, як фахівець в цій ділянці подав дуже докладно про розвій суспільної опіки в Європі, тут в Канаді а головно у Вінніпегу. Він закликав, щоб що преважну ділянку наші організації взяли собі до серця. Над цими повищими двома доповіддями розвинулася широка дискусія, що в ній забирали голос: Преосв. Кир Максим, пані Марія Вавриков, пані І. Беднарська, Всеч. о. Я. Рудачек, І. Козоріз, П. Башук та другі. Порішено при Централі створити бюро підготівки зорганізування Суспільної Опіки.

Всеч. о. С. Іжик здав звіт діловий і фінан. з Централі Укр. Катол. Ман. З цього звіту довідуємося про Централю, як координуючий чинник всіх організацій типу Катол. Акції в Манітобі. Праця є поділена на рефентури: Видавничо-пропагандина (вид. книжок, брошур та сталі радіоавдиції), Господарська референтура "Достава", що її провадить Всеч. о. І. Шпитковський і референтура допомоги потребуючим в Європі, що її провадить о. С. Іжик. Фінансовий стан Централі є мінімальний і тому в тій цілі проводиться тепер базар для призбирання відповідних фондів.

ОКРЕМІ СЕСІЇ

БУК.—В суботу попол. в катедр. авдиторії св. Вол. і Ольги свою річну конвенцію відбув БУК під головуванням п. адв. А. Яремовича. Доповідь про працю БУК у наших парафіях виголосив Всеч. о. К. Гаврилів, дух. асист. БУК. Він рівнож подав практичний плян праці для відділів БУК на цілий рік. Приявні делегати з найдальших місцевостей Манітоби та Вінніпегу подали докладний звіт з діяльности їхніх відділів БУК. Над звітами була широка дискусія.

Нововибрана управа БУК на 1955-1956:

Антін Яремович: голова; Ст. Баран, Д. Вавриков, Ів. Беднарський, заступники; др. Т. Михайлівський, секр.; П. Башук, скарбник; М. Скобляк, З. Крущко, М. Яцина, П. Спільчак і Л. Михальчук—члени; Семен Романів, Л. Рудницький з Вінніпегу, О. Зелез з Селкирк, М. Борейко з Давфину і М. Кісь з Портедж ля Прері: члени Контрольної Комісії. Духовний асистент: Всеч. о. К. Гаврилів.

Нововибрана управа ЛУКЖ на 1955-56 роки:

Уступаюча голова: Гизеля Судол, діюча голова: Марія Колтек; заступ.:

Н. Козоріз, П. Конофал, А. Добуш зі Сифтону, Д. Колісник з Вайти; секр.: Дарія, Надія Даревич; кореспонд. секр.: Оля Швага; фін. секр.: М. Оробко; скарбничка: А. Вавриков; референтки: Гизеля Судол, Марія Корецька, Марія Вавриков, Евдокія Баран, Анна Зеп, Марта Гомик, Марія Гаврилюк, Анна Яриш, Б. Гербачук, М. Грабець, і Марія Войтович. Конт. Комісія: П. Мельник, А. Ковалик, М. Гавалка, А. Бабій з Транскони, М. Корнят з Брендону. Дух. асист. Всч. о. Семен Іжик.

Нововибрана управа УКЮ.:

На своїй окремій сесії, що відбулася в авдиторії св. Покрови, УКЮ обрало Єпарх. Управу в такому складі: Голова: В. Гумницький; заст. О. Каблак; рек. секр. О. Когут; скарб.: Н. Галярник; референт.: О. Гошуляк, М. Притула, О. Бодикевич, В. і В. Вербенюки, В. Іщак. Контр.: Вас. Бучко і В. Торч.

Жалібна академія в десяті роковини смерти Вел. Митрополита

Під високим патронатом ВПреп. Архиеп. Кир Василія Ладики ЧСВВ при співучасті около 40 українських організацій і установ у великому міському Плейгавзі відбулася Жалібна Академія в неділю 12 грудня о год. 3-ій попол. при участі 1000 людей. Сцена була прикрашена великим портретом, мистця п. Олійницького та прапорами ветеранських організацій. Зворушливе вступне слово виголосив Преосв. Кир Максим Германюк ЧНІ. Він у яскравих красках змалював велич Сина України, Князя Церкви, Митр. Андрея. Діти зі школи св. о. Миколая під проводом Сестер Служебниць відспівали дуже гарно одну пісню та продеклямували збірно вірш о. С. Шевчука ЧСВВ: "Поклін Тобі Владико". Виступ дітей Школи св. о. Миколая зі своїми спеціяльно на ту ціль вшитими однострями належав до найкращих точок цілої програми Жалібної Академії.

Пластуни-Новаки під проводом пані Гретчин дали інсценізацію Р. Завадовича "Поклін Митрополитові". Реферат в українській та англ. мові виголосив през. КУК, п. А. Яремович. Збірний хор під керуванням п. Ю. Ткача відспівав дуже вдало чотири пісні. На залі були приявні представники рим. кат. англійської дієцезії монсіньор Кагилл і представник рим. катол. фр. дієцезії монс. Роберт. Ціліть академії випала справді вдало і дуже поважно. Треба дати признання голові Діл. Комітету п. др. Т. Михайлівському, др. С. Навроцькому, заступн. о. С. Іжикові, секр. І. Беднарському, скарб., п. Ю. Ткачеві диригентові збірн. хорів та п. Ю. Гретчинові і Олійницькому за поміч. З нагоди Академії, Централя Укр. Катол. видала гарні програмки з життєписом Митр. Андрея Шептицького з трьох мовах.

о. С. Іжик—прес. реф.

РІЗДВЯНА ВЕЧЕРЯ В НЮАРКУ

16-1-1955 в Нюарку відбулася Різдвяна парафіяльна вечеря в Українській Централі. Марійська Дружина Пань, Апостольство Молитви й Союз Українок зайнялися влаштованням цієї вечері. Дохід із вечері зложено на сплачення довгів за прегарну укр. катол. школу, якою пишається наша парафія св. Івана Хрестителя в Нюарку. До цієї школи ходить понад триста наших дітей.

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ

Преосв. Кир Константин Богачевський відвідав парафію в Нюарку 20 лютня 1955. Їх Ексцеленція були приявні на двох Службах Божих і виголосили дві проповіді про важність християнського життя сім днів на тиждень. Християнське життя це пізнання Ісуса Христа. Читання катол. преси помагає людям пізнати Ісуса Христа. Єпархіяльна преса повинна бути в кожній католицькій родині, бо вона несе Боже слово й голосить його кожного дня тим, що читають її.

По обіді Преосв. Архиепископ Константин відвідав каплицю в школі й відїхав до Випані.

МАВНТЕН РОВД, МАН.
Ювілей подружжя П. Николи й Юстини Якимик

З нагоди золотого ювілею подружжя п. Ніколи і Юстини Якимик з Мавнтен Ровд, Ман., відбулася 22 січня ц.р. співана Служба Божа і благословення ювілятів.

Панство Якимик це піонери, заслужені парохіани. П. Никола все помагає співати в церкві. Діти Василь, Петро і Марія запросили родину і сусідів, щоб звеличити гідно цей рідкий, золотий ювілей подружжя своїх дорогих родичів, котрих шанує ціла парохія.

Ювілятам желаємо дожити ще діямантового ювілею, крепкого здоровля та обильного Божого благословення.

Учасник.

ОЛЯ ЯКИМИШИН
Вступає до Монастиря

Вінніпег.—Оля Якимишин порішила піти за покликом Божим і вступити до монастиря Сестер Служебниць, щоб посвятити себе на службу Богові та для добра Церкви й українського народу. Оля Якимишин походить з Роблину, Ман., з парафії св. Михаїла, яку обслуговують ОО. Редемптористи. Є донечкою дуже побожних родичів, які виховали своїх дітей в християнському та національному дусі. Один брат Олі є на другім році теології в Семінарії ОО. Редемптористів у Медовейл, Онт. Другий брат служить при летунстві, а найменший брат ходить до Колегії св. Йосифа в Йорктоні. Одна сестра є монахинею Сестер Служебниць, сестрою Георгіяною, яка тепер вчить в Школі св. о. Миколая у Вінніпегу, а друга сестра ходить до Академії Пресв. Серця в Йорктоні. Оля Якимишин покінчила університетські студії та опісля записалася на факультет педагогії. Все покінчила з добрим успіхом. Останньо Оля учителювала в Цілоденній Школі св. о. Миколая у Вінніпегу.

В понеділок дня 24 січня, Шкільний Комітет св. о. Миколая влаштував для Олі Якимишин пращальний вечерок, яким проводив п. І. Беднарський. В своїому слові Впр. о. ігумен А. Винник ЧСВВ підчеркнув завдання монашества, а Впр. о. Нестор Годований ЧНІ. звернув увагу на те, що є між канадійською молоддю, українського походження ідейні одиниці, які незважаючи на примани світу вступають до монастирів, щоб жертвувати себе для загального добра Церкви й народу. Промовляли також алдерман Славко Ребчук та пані Ребчук в імені ЛУКЖ. Голова відділу "Обнови" у Вінніпегу "Гамма Ро Капа", п. Михайло Савка вручив прегарну т. зв. вічну вервицю Олі Якимишин, щоб вона на ній молилася за українську молодь. В кінцевому слові Оля Якимишин чистою українською мовою подякувала всім за влаштування цієї несподіванки. Обіцяла, що в своїх молитвах буде завжди пам'ятати про Вінніпег, що в ньому живуть Сестри, Отці та добра українська студентська молодь і дітвора школи св. о. Миколая. Оля Якимишин виїхала на Новіціят до Сестер Служебниць в Анкестер, Онт.

ШІГО, САСК.
Хрестини в Панства Гр. і К. Чирських—20. II. 1955

Дня 20 лютого, по Богослуженні охрещено Йоанну Цицилію, п'яту доньку Григорія і Катерини Чирських. Обоє є широко знані й люблені в місті та околиці. Від многих літ мають в місті Шіго великий склеп залізних річей. Беруть діяльну участь в товариствах і в релігійнім житті. Обоє належать до церковних зарядів, а своїми жертвами й працею багато помагають в будові нової українсько-католицької церкви в місті Шіго. Через довгий час у них була станція для священика, як у Шіго була відправа. По хрещенні, в домі Панства Чирських відбулася гостина, де були присутні близькі свояки, знакомі та о. С. І. Шавель, ЧНІ., що їх дитині уділив св. Т. Хрещення.

Присутні заспівали дитині та родичам "Многая літа" й зложили щирі побажання.

З тої нагоди зібрано на добру пресу $14.00. Слідуючі офірували: Панство Гр. і К. Чирські 2.00; —по 1.00: О. Стан, П. Стан, І. Чирський, о. С. І. Шавель, ЧНІ., Л. Василишин, Д. Дацїв, Р. Снігур, В. Гудима, А. Крочак, М. Савчук, Й. Крочак, І. Є. Гнатюк.

Всім жертводавцям спасибі. Йоанні-Цицилії желаємо здоровля та многих літ, а родичам великої потіхи й помочі з дітей.

Присутний.

ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
Голосу Спасителя

Щиро дякуємо всім добродіям за надіслані жертви.

Я. О. Фурманюк, Норквей	1.00
Дмитро Грабець, Голден	1.50
Пані Мих. Бадарик, Стемфорд	1.00
А. Завацький, Вінніпег	1.00
Й. Яніцький, Вінніпег	.50
І. Хома, Ріджайна	1.00
25-ліття подружжя п-ва Н. і Ю. Якимчук, Мавнтен Ровд	2.00
Н. Я. Орищів, Ту Гилс	2.00
Марія Михайлишин, Дітройт	1.00
Дора Сторожук, Росбурн	1.00
Дмитро Федорак, Менвил	1.00
Василь Катамай, Принс Альберт	1.00
Пані Ахтимічук, Вішарт	1.00
Наталія Балицька, Шікаго	1.00
Н. Гнатчук, Еспаноля	1.00
Юлія Гринчишин, Шікаго	8.00
Ю. Войтович, Дітройт	2.00
П. Залітач, Скрентон	2.00
Я. Боярчук, Гронлід	1.00
Парафія Моделфарм, пращання Пр. о. С. Масла ЧНІ.	10.00
Пані А. Гапа, Виндзор	1.00
25-ліття подружжя панства Ст. і Марії Свиргун, Йорктон	12.65
Пані А. Шеналь, Торонто	5.00
Пані Д. Пожелужна, Едмонтон	2.00
Ник. Дідик, Торонто	1.00
П-і Павліна Олексевич, Год Бей	1.00
Пані А. Земляк, Вернон	1.00
Похорон пані Н. Оренчук, Твей	10.00
Пані Е. Никифорук, Едмонтон	1.00
В. Гривачевський, Дилабов	1.00
Пані Н. Шалева, Гвілінг	2.25
Іван Грозінський, Бриджпорт	1.00
Теод. Бліч, Варрен	1.00
Петро Стадничук, Саскатун	1.00
Зол. ювіл. подруж. п-ва Т. і Антона Жукевич, Де Па	3.00
М. Кігічак, Клівленд	1.00
Вас. Гомин, Садбурі	.50
Йос. Мазепа, Кемден	1.00
Ю. Ілія, Словтсбург	1.00
Дмитро Росовський, Кемсек	1.00
Пані Я. Кучер, Питсбург	1.00
Петро Бойко, Ріджтавн	1.75
Всеч. о. М. В. Решетуха, Фостон	2.00
Мих. Стельмах, Торонто	1.00
Пані К. Цимбалюк, Дітройт	1.00
Стеф. Дідич, Монтреал	2.00
З нагоди хрестин в п-ва Гр. і К. Чирських, Шіго	14.00

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Пані А. Дербовка, Дітройт	1.00
Пані С. Ціцюра, Джерзі Сіті	3.00
Пані Марія Мартинюк, Дітройт	5.00
Пані А. Олексин, Скрентон	1.25
Іван Баранецький, Кадворт	1.00
Пані Марія Віко, Питсбург	1.00

ЖЕРТВИ НА НОВУ ДРУКАРНЮ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Флоренс Бодон, Ансонія	.90
Катерина Пирчак, Шікаго	2.00
М. Гнип, Риверс	1.00
Гр. Рубас, Ансонія	3.00
Оксана Бодревич, Кемден	1.00
Пані І. А. Коліер, П. ля Прері	3.00
Павло Марцинюк, Кридор	1.00
Вас. Макух, Вікс	.50
Петро Ст. Жолковський, Бронте	1.00
Пані К. Федун, Едмонтон	1.00
А. Підух, Філаделфія	1.00
Пані А. Градовий, Інвуд	.50
Петро Кулі, Мондер	1.00
Петро Грабінський, Монтреал	2.25
Іван Батюк, Курокі	.50
Федор Гоцинець, Філаделфія	1.00
Катерина Кастранс, Клівленд	3.00
І. І. Воркун, Колмар	3.00
Титіяна Керенко, Вінніпег	1.00
Мих. Олійник, Барвас	1.50
П-і М. Добровольська, Шел Лейк	1.00

МАРІЙСЬКА ДРУЖИНА ПАНЬ
під покровом Пресв. Богородиці в Нюарку, Н. Дж.

Заходом кількох Марійських Дружинниць, що переїхали з Европи на сталий побут до Нюарку, Н. Дж., засновано в квітні 1951 р. Марійську Дружину Пань. Хоч невелика це група (около 30 осіб), проте праця її на протягу останніх нецілих чотирьох літ дала гарні успіхи. Дружина є канонічно затверджена і влучена до "Прима Прімарія" в Римі.

Основою праці Марійської Дружини Пань були місячні сходини та конференції під проводом о. Провідника, яким є парох Нюарку, о. Ігумен Вол. Краєвський, ЧНІ. Таких сходин відбулося 34, а конференцій 21, в цім одна під проводом Преосв. Епископа Кир Максима Германюка, ЧНІ. На сходинах відчитувано різні реферати, з яких належить відмітити такі: **Успення Пресв. Діви Марії**—п. Дзедзик, **Чому почитаємо Пресв. Діву Марію?**—п. Чировська, **Покров Пресв. Богородиці**—п. Бемко. Кожного місяця відправлялася Служба Божа Марійської Дружини в наміренні українського народу, на якій членки приступали збірно до св. Причастя. 12 грудня 1954 р. заходом Дружини відправлено Службу Божу й Панахиду в десятиліття смерти Митрополита Андрея Шептицького. Крім цього Марійська Дружина складала жертви на Служби Божі за хворих чи померших парафіян. Адорації при Божім Гробі, збірна участь у Місіях—це додаткові прояви діяльности Дружини.

Як одно зо своїх головних завдань поставила собі Дружина звеличання Пресв. Діви Марії. І так в протягу останніх двох літ Дружина влаштувала два величаві прилюдні свята: в квітні 1952 р.—**Марійське Свято,** а в жовтні 1954 р.—**Марійську Академію.** Обі імпрези були надзвичайно старанно підготовані, стояли на високому мистецькому рівні та притягнули велике число приявних.

До інших проявів діяльности Дружини слід зачислити її харитативну діяльність. Вона активно включилася в допомогу нашим залишенцям в Европі. На цю ціль влаштовано 3 фантові льотерії, збирано харчі й одяг. Зібрані в цей спосіб гроші й речі висилано до Европи. Крім цього співпрацьовано з іншими організаціями при збірці фондів: Самопоміч — збірки на залишенців, ОбВУА—збірка для военних інвалідів і т.п. Позатим зорганізовано відвідування та обдарування хворих у шпиталях і домах. На це все видатковано понад $600.00.

Дружина включилася в помічну роботу при парафії: переведення коляди на школу в 1952 р., поміч у влаштуванні всіх парафіяльних імпрез, розпродаж девоціоналій підчас місії в 1954 р. Уфундовано для церкви 2 стихарі, зложено датки на будову парафіяльної школи та на закуп дому для СС. Василіянок.

Не занедбувано теж зовнішних виступів Дружини. І так взято організовану участь у посвяченні Духовної Семінарії у Вашингтоні та З'їзді Марійських Дружин Америки в Стемфорді в 1953 р. та в Марійському Конгресі Східних Обрядів у Филаделфії в 1954 р.

Все те зробила мала група жінок, які поставили собі за ціль бути корисним для нашої Церкви й народу, які працюють без розголосу і без самореклями, але за те мають у своїх серцях безмежну любов до Пресв. Діви Марії—своєї Покровительки.

ДЕ ПА, МАН.
Золотий ювілей П-ва Антона і Теофілії Жукевич

Дня 29 січня 1955 в суботу рано, Всеч. о. В. Химинець відправив Службу Божу в наміренні ювілятів в подяку Господу Богові за отримані ласки. Того ж дня ювіляти приступили до сповіді і св. Причастя, а вечером о год. 6.30 відправили молебен до Серця Ісусового; відтак ювілята одержали благословення від Всеч. о. Пароха. По церковній церемонії всі присутні удалися до парохіяльної домівки на прийняття, яке приготовили їх діти. Господарем бенкету був п. Андрій Ільчишин, дружба: П. М. Шкляр; дружка: П. Ангела Грабович. Коли всі засіли до стола, Господар привітав ювілятів та попросив Всеч. о. Пароха о проведення молитви, після якої о. парох вніс тоаст на честь ювілятів. Опісля в промові о. Парох навів гарні та зворушливі слова на адресу ювілятів із подякою за їх дбайливу працю для добра нашої Церкви. Відтак прочитано привітальні телеграми від Всеч. о. Д. Н. Чорнія, від бувшої ревної члейкині П. Гарвей із Принс Альберт, від Всеч. о. П. Криворучки, від др. В. Зайцева і від многих приятелів і знайомих.

Опісля слідували промови і вручення дарунків від дітей, внуків і парафіяльних організацій.

Панство Жукевич щиро подякували жертводавцям, організаторам і всім присутним, що так численно прибули на це підприйняття. П. Антін Жукевич приїхав до Канади із села Могильниці, повіт Теребовля, З. України, в році 1928. Жена, 2 сини і 3 доньки приїхали 1930; один син в молодім віці помер в 1948 р. Ювіляти дочекалися 13 внуків і 1 правнука.

При кінці П. Ільчишин занявся збіркою на католицьку пресу. Зібрано $14.43, з чого $4.00 призначено на Укр. Вісті, $3.00 на Голос Спасителя, $7.43 на свою церкву. На закінчення відспівали "Многая літа".

Жертводавцям складаємо щиру подяку, а ювілятам желаємо дожити діямантового ювілею, кріпкого здоровля та обильного Божого благословення.

Присутний.

ПОДЯКА

Складаю прилюдну подяку Найсв. Серцю Ісусовому, Пречистій Діві Марії та Св. Йосифові за всі отримані ласки для мене, моїх дітей і внуків, з котрими жию.

Анна Вербицька, Вінніпег

Замовляйте:

Хрестна Дорога

Ціна 10ц.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ВРОКСТОН, САСК.
Посмертна згадка

Немов лискавка рознеслась сумна вістка про смерть бл. п. Василя Крочака, котрий нагло помер в своєму домі в неділю 23 січня, маючи 62 роки життя.

Бл. п. Вас. Крочак походив з села Олешів, п. Бучач. До Канади приїхав 1912 року і зразу замешкав в околиці Олеша, Саск. В 1916 р.

Бл. п. Вас. Крочак

прийняв Тайну Подружжя з Анною Ткачук в Олеші. Всеч. о. Дрогомирецький благословив їхнє подружжя. В 1922 р. став працювати в C.N.R.-ській компанії і працював в різних місцевостях до цього часу.

Покійний був товарицький і його всі дуже любили. Брав все активну участь в релігійній і національній справі. Був жертвенним для всякої справи. За його старанням побудовано нову гарну церкву в місті Врокстоні.

Його величавий похорон відбувся в четвер 27 січня з церкви св. Ап. Петра й Павла в Врокстон. Похоронну відправу мали Впр. о. Петро Лаптута, ЧНІ., з Роблин, Ман., і Пр. о. Павло Малюга, ЧНІ., з Йорктону, Саск. Обидва священики сказали пращальне слово, один підчас, а другий після співаної Служби Божої.

Покійний полишив в смутку свою дружину Анну, 3 синів—Николу в Чадам, Онт., Йосифа в Шіго, Саск., і Михайла в Саскатуні, котрий тепер є на 2 році медицини; 2 доньки: Стефанію в Чадам, Онт., і Єлисавету в Врокстоні, що замужна за А. Татарина. Тлінні останки спочивають біля церкви на Олеші, Саск., в родинному цвинтарі.

На поминальному обіді, що відбувся під церквою зараз по відправі, присутні зложили $36.40 на добродійні цілі, з чого частина призначена на Укр. Вісті, на українську радіо-передачу в Йорктоні й на Голос Спасителя. Всім жертводавцям складаємо щиру подяку а покійному Василеві нехай буде вічна пам'ять!

ТВЕЙ, САСК.
Свіжа Могила

В суботу рано 15-го січня ц.р. рознеслась сумна вістка про смерть молодої мами Насті Оренчук, та викликала потрясаюче враження та співчуття у серцях родини і знайомих.

Заосмотрена Найсв. Тайнами добра мама Настя у повному розквіті життя, полишаючи п'ятеро дітей, а в тім одно немовлятко, на четвертому місяці життя та опечаленого мужа Петра.

Діти лементують. Плачуть всі. Бо хто ж тепер загляне в тоті зіниці маленького немовляти? Хто ж тепер відчує та зрозуміє душу його на першій стежечці його життя? Дивні діла Твої, Господи.

В неділю 17-го січня ц.р. Всеч. Отці Ляшкевич і Наконечний відправили Панахиду при участі родини та широкого круга знайомих.

Наука Всеч. Отця Пароха останеться у нашій пам'яті на завсіди. На другий день відбувся похорон. Службу Божу відслужили обидва Отці з Кадворт. Співали пан Кузьма з Кадворт і місцевий дяк.

По зворушливих та поучаючих промовах Отців скроплюючи горячими сльозами могилу покійної, поховано її на Твейському цвинтарі побіч покійної її двох діточок.

Опісля відбувся обід в домі п. П. Оренчука. Тут п. Н. Стефанюк і п. І. Сарчук занялись збіркою на добру пресу. Зібрано $24.55. З цього призначено на Голос Спасителя $10., а решта на Укр. Вісті.

Хай земля тобі дорога Мамо і
Жено, буде легкою.

— — —

ПОДЯКА

Щиро дякую Всеч. Отцям Ляшкевичеві і Наконечному, а також панові С. Кузьмі з Кадворт. Похоронному Заведенню з П.А., та всім тим, що

причинилися до звеличання похорону своїми молитвами, вінками, трудом та співчуттям у нашому горю.

Муж Петро П. Оренчук
і діти.

ЙОРКТОН, САСК.

Дня 2 лютого вечером зійшлося до парохіяльної залі багато людей, щоб звеличати 25-літній ювілей подружжя панства Стефана й Марії Свиргунів. Обоє ювілята роджені в Канаді. Родичі молодого вже повмирали, а живуть ще лише три його брати. Мама

25-літній ювілей подружжя Панства Стефана й Марії Свиргун

молодої, пані М. Гармацька, живе в Йорктоні, як і рівнож сестра Анна віддана за Пилипа Вонітового; та 2 брати.

Впр. о. І. Бала ЧНІ., звінчав ювілят 24 січня 1930 року в Йорктоні. З початку вони жили на фармі в околиці Врокстон, а опісля пересилися до Тонкін. Там обробляють фарму, а в місті Йорктоні купили хату і від кількох літ тут мешкають.

Протягом цілого часу ювілята належали до укр. католицької церкви та брали активну участь в народних і церковних товариствах. Вони є добре знайомі та люблені в Йорктоні та околиці. Один з доказів того, що на їх ювілей зійшлося багато людей. Підчас ювілею дружбами були: Іван Кіндяк, і Анна Криворучка в Мелвил, Саск. Господарем гостини був С. Яремович. Він своєю промовою познайомив присутних про ювілят. Опісля коротко промовляли пані Анна Кушпира, голова ЛУКЖ в Йорктоні, п. С. Сурджик, п. Вас. Гармацький і о. С. І. Шавель, ЧНІ. Всі ґратулювали ювілятам і желали їм дожити щасливо ще золотого та діямантового ювілею.

Опісля пані А. Вонітова й пані Вінтоник зложили ювілятам дарунки. П. Ст. Свиргун подякував всім за несподіванку та дарунки. Відтак всі заспівали ювілятам: "Многая Літа". П. Стахів взяв кілька знимок на спомин.

Пан С. Яремович згадав, що ювілята мають знайомих по цілій Канаді. Булоби добре, щоб про них і їх ювілей дати допись і знимку в пресі. В тій цілі зібрано $12.65. Всім жертводавцям спасибіг, а нашим ювілятам дай Боже дожити в щастю й здоровлю ще 50 і 75 літ подружжя.

Присутний.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Перші збори ЛУКЖ 1955 р. відбулись 16 січня. Присутних було около 50 членкинь. Пр. о. Ігумен отворив збори колядою. Голова пані Анна Кушпира внесла, щоб жінки дбали про порядок і харність в церкві, на що вони згодилися. Опісля вибрано жінок, що мають відвідувати слабих по шпиталях та хатах. Назначено одну з жінок, щоб давала знати Преп. Отцям, наколи котра з членкинь заслабне, щоб відправити Службу Божу за її здоровля.

Вибрано також шість жінок яко базаровий комітет, щоб в той спосіб базар випав якнайкраще. Голова просила, щоб піддержувати справу вечерниць. Також жінки ухвалили, щоб дати ще двіста долярів на будову галі. Голова подякувала усім нашим Паням за їх труд, що ходили колядувати а також тим, що возили колядників. Прикінці Преп. о. Ігумен сказав нам кілька поучаючих слів. Збори закінчено колядою.

Почуваюся до милого обов'язку подякувати нашим дорогим Паням за кооперацію в минулім році. Також щира подяка належиться нашим Паням на фармах. Вони радо виконують, що їх проситься. На спеціяльну увагу заслугує пані Анна Вонітова,

ва поміч у розпродажі тикетів. Вона знаменито вив'язується під цим оглядом, і продає нам дуже багато тикетів, та тим способом причиняється до успіху підприємства. І я в імені заряду складаю їй щиру подяку, а дорогих Пань прошу о кооперацію і на будуче.

Секр. Анна Брик

— — —

Місячні збори ЛУКЖ відбулися 6 лютого. Голова пані А. Кушпира відкрила збори молитвою. Присутних членкинь було 40. По прочитанню звітів голова запропонувала, щоб дати з жіночої каси $125.00 на будову галі, на що жінки дали свою згоду.

Внесено також, щоб на 19 лютого відбулося у нас пайова забава. Рівнож був заклик, щоб придбати більше членкинь. Також жінки не забули і за пирогове пущення, котре відбувається щороку в нас.

Збори закінчено молитвою.

— — —

Заходом ЛУКЖ відбулося 12-го лютого прощання Пр. о. Масла, відїзджаючого на місійну працю до Австралії.

Хоч був великий мороз, проте парафіяни масово прийшли, щоб попрощати Пр. о. Масла. Господарем цього вечорка був голова БУК-а п. Василь Козакевич. З'ясувавши ціль сходин, не поминув сказати кілька дуже влучних жартів, що ними розвеселив усіх присутних гостей. Промовляли також Преп. о. Ігумен І. Бала; у своїй обдуманій бесіді сказав, яка ціль і тяжкий шлях жде о. Масла у чужій їм країні.

Також промовляли Пр. о. Малюга і провінціяльний голова БУК-а, місцевий адвокат п. А. Кіндред.

Від ЛУКЖ прощала голова пані А. Кушпира, від молодої Ліги пані Л. Ратушняк. При кінці промовляли Пр. о. Масло, дякуючи присутним за уладження їм цего милого вечорка, що буде для них гарним спомином.

В їх очікуваній бесіді присутні зрозуміли цілковите підданяся Божому Провидінню та відвагу перед труднощами. З цієї нагоди присутні не забули зложити грошевий дар для Пр. о. Масла. На спомин взято спільну фотографію. Зі сльозами в очах прощали добрі парафіяни Пр. о. Масла в далеку дорогу. Нехай Матінка Божа має їх у своїй опіці.

Анна Брик

Замовляйте:

МОЛИТОВНИКИ

ПРИЙДІТЬ ДО МЕНЕ—укр. англ., стр. 128. ---------- .50

ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ—укр. англ., стр. 64, ціна ---------- .25

DOROHA DO NEBA—англ. буквами (латинкою), з англ. перекладом, стр. 136 ---------- .50

Можна набути і оправлені в чорне і біле полотно та в шкіру.

BOZHESTVENNA LITURHIA — англ. буквами з анг. перекладом, стр. 64. ---------- .15

Замітка: При замовленні більшої скількости дається опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Коли хтось висилає якісь запити та бажає на них відповіді в Голосі питання не до Йорктону, але просто до Редактора до Нюарку.

При цьому прохаємо наших Шановних Читачів і Читачок виразно писати свої запити. Можна їх писати по-українськи і по-англійськи, бо відповідаємо в двох мовах. Ужи-Спасителя, так нехай посилає свої вайте цієї адреси, як пишете до Редактора Голосу Спасителя, чи посилаєте до нього свої запити:

Rev. Michael Schudlo CSsR.,
The Redeemer's Voice Editor,
661 High Street,
Newark, N.J., USA.

Науки й Читання

НА НЕДІЛІ И СВЯТА

з додатком реколекційних наук
зібрав і видав

о. Кирило Лотоцький

Це гарний збірник духовних наук та проповідей наших визначних проповідників. Цікава й повчаюча книжка, що її з користю вживати буде не лише духовна особа, але теж і кожна побожна світська людина.

Ціна $3.00

Замовляти:

Bishop's Chancery,
214 Ave. M. So.,
Saskatoon, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 3. Йорктон, Саск. Березень, 1955

Невдячні Виноградярі

о. М. Щ.

Св. Августин: "Церква кличе всіх, щоб повернулися і злучилися з нею!"

"БУВ один господар. Він насадив виноградник, огородив його муром, видобав у ньому чавило, поставив башту, і віддав його виноградарям, і відійшов..." (Мат. 21, 33).

Властитель віддав свою винницю, щоб виноградарі управляли її, доглядали, збирали плоди для власного прожитку чи заробку під умовиною, що вони платитимуть чинш. Це природне поступування власника нікого не дивує, бо так воно водиться в світі, щоб чиншівники платили властителеві за вживання його поля.

Нажаль винарі, про яких Христос говорить, не хотіли застосуватися до загально прийнятого звичаю. Вони відмовилися платити чинш, побили слуг властителя, ба й навіть накинулися на його власного сина: "Це спадкоємець; ходім, замордуємо його, і заберемо його спадщину"! (Мат. 21, 38). Як задумали так і вчинили. Схопили сина властителя, вивели поза винницю і вбили його, сподіваючись стати власниками винниці.

Нажаль вони перерахувалися в своїх сподіваннях. Господар, що толерував зразу їхні зухвальства, порішив почислитися з ними та віддати їм по заслузі. "Злочинців погубить жорстоко, а виноградник віддасть іншим винарам, що віддаватимуть плоди в свій час" (Тамсамо, 41).

Значення притчі

Що означає ця притча та її дієві особи? Що таке винниця, винарі, хто такий господар, хто його син...?

Винниця це ізраїльський нарід, що його Господь вивів чудами із єгипетської неволі та немов насадив в обіцяній землі, щоб він почитав Бога та зберігав Його Святий Закон. Вірне зберігання Божого закону та добрі діла виконувані з любови до Творця це плоди, що Вседержитель вимагає від розумної людини.

Господар, це Господь, що особливіше полюбив ізраїльський нарід і цю Свою любов доказав численними чудами впродовж століть: випровадження з Єгипту, захорона перед військами фараона, що потонули в Червоним Морю, манна в пустині, якою жиди проживали 40 літ у часі скитання по пустині, витриск води з скелі, що врятував їх від смерти зо спраги, впровадження до Палестини, поміч у її здобутті, невпинна опіка над вибраним народом все те наявний і незаперечний доказ, що Бог давав невпинно юдеям, що Він їх любить і добра бажає їм в цьому та в другому житті.

Мур, що ним обгородив свою винницю господар, це Закон, що через Мойсея Бог був подав ізраїльтянам на горі Синаю в часі їхньої блуканини по пустині в дорозі з Єгипту до обіцяної землі. Мур мав захищати винницю від злодіїв і диких звірят, що толочать поля. Божий закон немов цей духовий мур мав захищати вибраний Божий нарід від приставання з поганами, що проживали довкруги Палестини та могли легко звести ізраїльтян на манівці, приводячи їх до ідолопоклонства, як це нераз траплялося в ході століть. Бог заказав своєму народові сходитися з дооколишніми поганськими народами, дружитися з ними, тощо..., бо приставання впливає на людину, як це твердить українська приказка: "З яким пристаєш, таким і стаєш"!

Чавило це видовбана в скелі яма, до якої винарі скидають винні грона і потім видушують із них сок і роблять вино. Чавило в Духовному змислі життї ізраїльського народу представляло жертівник святині, де священики приносили Богу жертву як вияв вдячности та богопочитання. Кров звірят плила по жертівнику так, як винний сок спливав до ями із душених винних грон.

Башта, що господар поставив у винниці, служила сторожам, щоб із неї пильнувати винницю від злодіїв і грабіжників. Представляла вона єрусалимську святиню, збудовану на горі Сіон, звідкіля первосвященики чували над вибраним народом, вчили його Божого закону, картали за проступки, благали в Бога прощення, приносили жертви та молилися за вибраний нарід.

Винарі представляють невірних і несумлінних провідників і учителів вибраного народу, особливо фарисеїв і садукеїв, що замість триматися закону й викладати його народові, любувалися в своїх видумках і звичаях, що їх ставили понад приписи самого Божого закону. За цю невірність своєму покликанню та урядові спала на них належна кара цебто відкинення Богом.

Господар відійшов... Це значить, що Бог надавши вибраному народові Свій закон, повірив його священикам і учителям і наказав ізраїльтянам слухати їх, бо вони заступали Бога. "Уста священика зберігатимуть знання і люди ждуть закону з його уст, бо він посланець Господа небесних сил" (Малах. 2, 7). Бог рідко виявляв Свою видиму інтервенцію в життя вибраного народу по наданні йому Свого закону. Розуміється, що Господь не опустив Своїх вибранців. Він був завжди при них Своєю ласкою та надхненням, але не з'являвся більше так як колись у виді вогняного стовпа, як це було в часі подорожі жидів по пустині.

Слуги, що їх властитель посилав до винарів по чинш-плоди, представляють Божих пророків, які час до часу з'являлися поміж народом, щоб навчати його, закликати до ревности в Божій службі та заохочувати до ревного життя та до добрих діл, що є духовними плодами, яких Бог домагається від Своїх сотворінь.

Тимчасом жиди, зведені своїми безсумлінними провідниками, фарисеями та садукеями, звичайно не приймали пророків. Отак вони побили пророка Єремію; що перестерігав їх перед Божою карою, що мала на них спасти за невірності Божому законові, вбили Ісаю пророка, укаменували Захарію. За ці злочини належалася їм кара, що й спала на них в часі знищення Єрусалиму римськими легіонами.

Син, що його господар послав до винарів, представляє Ісуса Христа, що прийшов до вибраного народу, щоб опам'ятати його та вивести із засліплення та пересадного націоналізму, який не дозволяв їм бачити Божого світла та слідувати за Ним. Хоч більше менше жиди відкинули чи знущалися над усіма пророками, всетаки Бог послав Свого Сина в надії, що авторитет Христа опам'ятає жидів, бо ж Його чуда та навчання виразно доказували, що Він особливіший Божий посланець. Нажаль засліплення і фанатизм жидівських провідників були такі страшні, що вони рішуче відкинули Його, замість признати Його за Божого Сина та Учителя вибраного народу. Вчинили ж це тому, що не хотіли віддати Йому проводу над народом. Отак законовчителі, фарисеї і книжники, воліли спротивитися Богові ніж стратити провід над народом.

Час збирання плодів представляє людське життя на землі. День за днем людина повинна приносити своєму Творцеві плоди чесноти, добрі діла, вірне зберігання Божого закону, вправу в чеснотах, терпеливість, тощо... Коли ж людина забуде про ціль свого життя на землі та віддасться пристрастям і погоні за мірностями цього світу, вона спроневірюється Богові, затрачує ціль життя та провиняється супроти свого Творця та спричинює свою руїну.

Кара: "Він вигубить злочинців і виноградник віддасть іншим винарям..." Це представляє подвійну кару, що спала на невірний нарід і його засліплених провідників: а) Знищення Єрусалиму та жидівського закону разом зо святинею. Це сталося в 70 р., як Тит із римськими легіонами оточив жидів у Єрусалимі. Був це празник Пасхи, тому в Єрусалимі було тоді яких 200,000 жидів. Нечисленні християни, що проживали, чи в тім часі пробули у Єрусалимі, зобачивши римські війська, опустили місто, бо пригадали собі заповідження Спасителя про знищення міста. Зате жиди, ведені своїми патріотичними провідниками та запевнені про перемогу фальшивими пророками, поставили римлянам страшний опір. Облога тривала 7 місяців. Почав її Веспазіян і закінчив його син Тит, бо Веспазіян удався до Риму, де його були окликали кесарем по смерті Вітелія.

Страшна була це облога. Жиди боронилися на життя та смерть. В часі облоги тисячі жидів вигинули з голоду. Були нерідкі випадки, що матері їли трупи власних дітей. Ніхто не знає, скільки згинуло від меча римлян. По здобутті міста Тит звелів розп'яти на дооколишніх горбках 150,000 жидів. Отак довкола знищеного міста станув ліс хрестів із повішеними на них жидівськими патріотами. Римляни знищили святиню, осередок і найбільший скарб ізраїльського народу. Тит наказав зрівняти місто з землею так, що—як предсказав Христос—не полишився по ньім камінь на камені. Переможець наказав продати в полон забраних у неволю жидів, взявши з собою як трофей 80,000 мужчин до Риму, де вони були змушені будувати величезний колізей.

Отак закінчилася історія вибраного народу та особливішої Божої опіки над ним. Тут і кінець Старого Завіту, в якому ізраїль-

ський нарід був улюбленцем Божим і займав почесне становище в Божому Провидінні.

б) Друга кара, ще гірша ніж перша, водночас спала на вибраний нарід. Бог відкинув його та перестав особливіше опікуватися ним. Жиди стали посміховищем людства. Скінчилася єрусалимська святиня, покінчилися жертви, скінчилося священство Арона... Бог звернувся до поганських народів. Христові священики перейняли в світі завдання законовчителів ізраїльського народу, те завдання вести людей до спасіння, що фарисеї та законовчителі занедбали. Поганські народи, дотільки погорджені жидами, зайняли місце призначене для Ізраїля, щоб належно почитати та служити Богові по засадам і навчанні Христової Євангелії.

Он до чого довела ізраїльський нарід впертість і непослух Божим пророкам, національна гордість, в якій жиди виносили себе понад усі інші народи, погорджуючи ними; з бігом віків Ізраїль став зовсім зматеріялізований у своїх прагненнях і забаганках, затрачуючи змисл усього, що надприродне та дурове. Жидівські провідники не виповнили свого завдання, бо не підготовили народу на прихід і прийняття Спасителя, що був не тільки Месією (Помазанцем і посланцем), але правдивим Божим Сином, що Його треба було прийняти як Бога.

ЩО ТАКЕ ПОКЛОНИ?

Наші люди звуть звичайно **поклонами** особливіше богослуження, що припадає в середу по четвертій неділі Великого Посту. Це богослуження має покутний характер, бо східні монахи залюбки били поклони за свої та за чужі гріхи. Цих поклонів на відправі мало б бути 360, хоч рідко хто має силу стільки їх учинити за один вечір.

Поклони це покута за наші гріхи та за беззаконня світу. Тільки покута може усмирити Божий гнів і врятувати людство від Божих кар. Церква вказує в часі відправи на приклад публичної грішниці Марії Єгиптянки, що строгою покутою в пустині не тільки спокутувала свої гріхи, але й досягла великої святости. Марія Єгиптянка прожила в пустині 26 літ на самоті та покуті. При кінці життя відвідав її монах Зосим і уділив їй Святих Тайн, обіцюючи відвідати її на другий рік. Коли ж вернувся за рік, застав її неживою.

Церква уважає св. Марію Єгиптянку великою Святою та заохочує своїх дітей наслідувати її покуту.

Патріярх Фотій і Папа Николай І.

(Відповідь Митр. Іларіонові)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

БАГАТО так католицьких, як і некатолицьких істориків писали про взаємовідносини цих двох великих людей дев'ятого століття, Папи Николая І і царгородського патріярха Фотія. Митр. Іларіон представляє цих двох церковних мужів, як суперників, між якими мусіло прийти до розриву та боротьби, бо "Папа Николай І був людиною сильної волі, який міцною рукою проводив у життя на практиці латинську теорію про папський примат у Церкві, що на той час складався в Римі. Ще сильнішою людиною був патріярх Фотій, що мав свою східню ідеологію. Папа Николай у своїх листах опирається виключно на західні папські джерела, частіше сфальшовані, а Фотій—тільки на канонічні, на постанови Вселенських Соборів та на Апостольське Передання. Зудар цих двох осіб мусів наступити,—і він наступив", кличе митр. Іларіон (118 ст.).

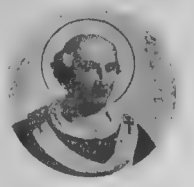

Ось знову доказ пустомельства, яким воює шановний Автор. **Попереше:** хоч Папа згадав про псевдодекретали, то він не потребував на них спирати свого примату, бо ми вже бачили, що так Св. Письмо, як християнське передання, та діяння вселенських Соборів виразно та недвозначно признавали папський примат. Його й признавав сам патріярх Фотій так у листі, де покірно благав Папу молитися за нього, щоб гідно виповнив свій тяженький уряд, як і в висилці подарунків. Паліюм (омофор) був відзнакою церковної влади. Коли Ігнатій став патріярхом, він вислав Папі згаданий паліюм, за що Папа скартав його, заявляючи, що нищий вищому не сміє посилати паліюм. Папа може вислати його патріярхові, але патріярх не сміє висилати його Папі, бо він нищий від Папи. Коли ж патріярхом став Фотій, він вислав різні дарунки Папі Николаєві І, але не було між ними паліюм, тож тимсамим Фотій признавав, що він нищий від Папи, а не як твердить митр. Іларіон: "Лист Фотія до папи повний самоповаги, як пише рівний до рівного" (118 ст.). Якщо б Фотій уважав Папу за рівного собі, то напевно був би вислав йому паліюм і не був би журився тим, чи Папа вишле послів на собор на Царгороду чи ні.

По відбутім соборі Фотій знову написав до Николая І, відповідаючи на закиди проти його винесення на царгородський престіл. Він навів декілька прикладів, де приписи права про відступ часу чи про винесення ляйка до гідности церковної були нарушені в минулому. Лист кінчається благанням, щоб Папа молився за нього та не прислухувався до наклепів людей, що "прийшли до Риму" з Царгороду. Тут Фотій натякав виразно на деяких

ігнатіян, що удалися до Риму та бунтували Папу проти нього. (Грець. Патр. 102, 593-617 ст.).

1. Дійсна причина спору

Давніші історики твердили, що Папа Николай I викляв Фотія за те, що він підступно прогнав Ігнатія з уряду та підкупив папських легатів, що на синоді в Царгороді в 861 р., поважилися осудити Ігнатія й затвердити Фотія. Подібне твердження суперечить історичній правді. Папа Николай ласкаво прийняв своїх легатів, що здали йому справу зо свого поступування в часі собору. Легат Фадоальд дістав поручення з важною місією до франконського королівського двору, а Захарія дальше виповняв свої обов'язки на папському дворі. Це ж було б неможливе, якщо б Папа був уважав їх за підкуплених. (M.G.H., 268-70 ст.).

Болгарія, молодий нарід, що поселився поміж слов'янами, хоч сам був монгольським, став причиною спору між Римом і Царгородом. Болгари були ще поганським народом, але вже поважно схилялися до християнства. Так Рим, як Царгород бажав мати Болгарію по своїй стороні. Болгарія була надзвичайно важна для Візантії, бо нераз війнами докучала візантійцям. Якщо б вона стала християнська та піддалася під адміністрацію царгородського патріярха, то тим самим закінчилися б ворожнечі та війни між молодою Болгарією та старинною візантійською імперією.

Папа Николай I думав використати нагоду потвердження Фотія на патріярха, щоб змусити Візантію зректися претенсій до Болгарії. Папа вислав два листи: одного до царя Михайла III, другого до патріярха Фотія, домагаючись Болгарії. Так цар, як патріярх нічого не відповіли на папські листи, задержуючи повну пошани мовчанку супроти папського домагання. Обидва сподівалися, що Папа змінить свою гадку та зречеться своїх сподівань, бо справа Болгарії була для Візантії питанням життя та смерти, каже вчений історик Франц Дворник (навед. твір, 147 ст.).

Тимчасом сторонники Ігнатія не дармували. Теогност, один із провідників ігнатіян, прибув до Риму десь у 862 р. і став робити заходи, щоб Папа осудив Фотія та виразно заявився за Ігнатієм. Зразу його старання не мали успіху, бо Папа Николай аж на римському синоді 863 р. виразно станув по стороні ігнатіян. Знетерпеливлений мовчанкою царя та Фотія, Николай скликав синод, осудив і викляв легата Захарію за те, що переступив дане йому поручення на синоді в Царгороді в 861 р., де він мав тільки прослідити справу Ігнатія, а він тимчасом осудив скиненого патріярха та признав Фотія. Цей римський синод осудив Фотія та заявив, що клер висвячений ним не може виконувати священичих чинностей. Четвертий канон цього синоду скинув Фотія та признав патріярхом Ігнатія.

З рішень цього синоду видно, що Теогност і його приятелі в Римі потрапили перетягнути Папу на свій бік, бо переконали його, що ігнатіяни це великі приятелі Риму, а поступовці з Фотієм це вороги папства. Крім цього вони пересадно змалювали гонення Ігнатія та його сторонників царським урядом, за що склали вину на Фотія. Мовчанка Фотія на папського листа—здавалося—потверджувала всі оскарження, що Теогност і ігнатіяни кинули на нього в Римі.

Крім цього Теогност фальшиво представив Папі, що більшість клеру та народу стояла по стороні Ігнатія, тому второпність наказувала підтримувати того, хто мав за собою візантійський загал. Може й накінець Папа сподівався, що привернений на трон Ігнатій зречеться своїх претенсій до Болгарії.

Отож головну вину за викляття Фотія поносить Теогност і його сторонники, що фальшиво представили Папі цілу справу тоді, як Фотій і цар мовчали. Папа дався обманути ворогам патріярха Фотія. Ця помилка мала потім страшні наслідки на взаємини між Римом і Царгородом і була великим нещастям, що спало на Христову Церкву.

2. Відгук Царогороду на викляття патріярха Фотія.

Теогност і його сторонники сильно помилилися. Вони думали, що папське осудження їх противника Фотія поверне їм щастя. Так воно не сталося. Положення царя та патріярха в Царгороді почало щораз більше закріплюватися. Опозиція ігнатіян маліла з кожним днем. Могутність уряду зростала під проводом здібного Барди та царя; візантійські впливи почали ширитися навіть поміж хазарами та мешканцями Моравії. Візантійці заключили договір із моравським князем Ростиславом проти Франків. В 864 р. Візантійські війська ввійшли до Болгарії як союзники Ростислава, змушуючи до капітуляції болгарського царя Бориса, що заключив мир і прийк охреститися. Отак Болгарія ввійшла в орбіту візантійської імперії. Аж по вирішенні справи Болгарії цар Михайло III відповів Папі Николаєві I десь при кінці 865 р. Цар скаржився в листі, що Папа домагався судити справу Ігнатія на соборі 861 року, хоч ця справа вже була передтим порішена самими візантійськими епископами. Крім цього домагався, щоб Папа видав Теогноста та його сторонників, бо вони інтригували в Римі проти царського уряду та Фотія (M.H.G., Ep. VI, 479 ст.).

Николай I був тяжко хворий, як надійшов лист від царя Михайла III. Хвороба не дозволила йому зладити відповіді. Папська канцелярія відповіла цареві, придержуючись загальних інструкцій даних Папою. Лист вияснив рації папського примату. Була й там відповідь на царські закиди в справі осудження Ігнатія. Папа притім заявив, що він готовий сам розсудити в Римі спір між Ігнатієм і Фотієм, тому прохав, щоб представники обидвох партій ставилися в Римі. Папа прирік бути справедливим суддею. (Тамсамо, 480-4 ст.).

Отож Папа був остаточно готовий признати Фотія за патріярха по розслідженні справи в Римі. Правдоподібно ціла ця справа була б мирно закінчилася, якщоб цар Борис не був звернувся до Папи, заявляючи готовість признати його юриздикцію над Болгарією, якщо Папа надасть болгарській Церкві власного патріярха, якого відмовив йому Фотій. Це скомплікувало справу мира між Римом і Царгородом. Борис спричинив багато клопотів між Папою та Фотієм, хоч остаточно звернувся знову до Царгороду та признав юрисдикцію царгородського патріярха над Болгарією.

Латинські місіонарі прийшли до Болгарії. Там уже був грецький клер. Почалася полеміка між греками та латинянами. Одні осуджували церковні звичаї других. Сьогодні сміх збирає людину, як читає деякі з закидів, що латинники робили грекам чи греки латинникам. (Див. Дворник, 177 ст.).

Греки рішили осудити поступування латинських, франконських місіонарів у Болгарії. Знали вони, що Борис був скрупулятною людиною. Осуд собором мав підорвати його симпатії до франків і їхніх місіонарів. Патр. Фотій вислав листи до східніх патріярхів, заповідаючи собор. що мав осудити "фальшиві навчання". Під фальшивими навчаннями патр. Фотій розумів латинські звичаї та особливо науку, що Св. Дух походить вік Отця та Сина, а не тільки від самого Отця.

3. Фатальна помилка патр. Фотія

Енцикліка-лист, що патр. Фотій вислав до східніх патріярхів, яким заповідав скликання собору Східньої Церкви, виявляє глибоку рану, що непорозуміння з Римом завдали царгородському патріярхові. Самі латинські модерні історики, Аман і Дюмас твердять, що Папа загостро поступав з патріярхом Фотієм. (Навед. твір, 7-ий том, III ст.).

Справа Болгарії безпосередно заторкувала безпеку та престиж візантійської імперії, тому візантійці рішуче відмовилися йти на компроміс із Римом. Вони змобілізували всі сили, щоб Болгарія раз на все перейшла під їхню гегемонію, каже Дворник (179 ст.). Собор східньої Церкви заповіджений Фотієм мав раз на завжди приєднати Болгарію до Царгороду тимбільше, що задуманий собор мав осудити не тільки латинські практики, але й саме поступування Николая I, додає Дворник (180 ст.).

Фотієва енцикліка заявляла, що собор мав осудити фальшиві навчання франконських місіонарів. При тім Фотій заявив у своїм листі, що він отримав багато листів від західніх прелатів, що скаржилися на поступування Николая I.

Фр. Дворник пропускає можливість, що Фотій міг дійсно отримати згадані листи, бо такі листи з оскарженням поступування Папи вислали йому архиепископи Колонії та Тревіру (Eastern Roman Empire, par Bury, 102 ст.).

Знаємо теж, що архиепископ Равенни Іван, противник Папи Николая I., був приятелем Фотія. З листа Фотія до цього прелата виходить, що Іван теж побуджував його до акції проти Папи. Не дивує нас, що згадані прелати були проти Папи, бо Николай I був безкомпромісовий оборонець моралі, защитник нерозривности подружжя та звеличник папського авторитету. Така людина як Николай I мусіла мати ворогів, бо він не міг дивитися на надужиття та мовчати. Проте з патріярхом Фотієм Николай I пішов задалеко, бо ж тут не йшло ні про віру, ні про мораль, але про юрисдикцію над Болгарією. Якщо б Папа був залишив цю справу і не заторкав цього дражливого питання, то Фотій був би не зважився на такий нерозважний крок як викляття Папи, бо ж він сам у листі до Николая I признавав папський примат. Тільки огірчення проти Николая I привело патріярха Фотія до цього, бо зрештою патріярх Фотій був ревним Пастирем. Генрих Муссет отак пише про нього в своїй історії: "Він (Фотій) з запалом трудився над наверненням Болгарії, вислав майбутнього апостола слов'ян Константина до Хазар, виправив цього самого Константина та його брата Методія на Моравію. Між 879-886 він поважно намагався вирвати вірмен із монофізитизму. Накінець його ревність в упоминанні клеру та ляїків заслуговує на похвалу". (Histoire du Christianisme, specialement en Orient, par P. Henry Musset, Harissa—Liban, 1948, I-ий том, 294 ст.).

Посеред поденервовання й обурення Фотій скликав собор до Царгороду в літі 867 р. Цей собор осудив і викляв Папу Николая I. Цей собор теж осудив деякі латинські церковні практики та навчання про походження Св. ДУха від "Отця і Сина". Дивно, чому Фотій порушив питання походження Св. Духа проти Папи, бо ж Николай I нічого не закидав йому, як Фотій в 861 р. був вислав Папі визнання віри, де було сказано, що Св. Дух походить тільки від Вітця. (Грець. Патр. 102, гл. 589). Щобільше! Папа навіть похвалив віру Фотія як дійсно православну в листі з 18 березня 862 р. (P.G.H., Ep. VI, 440 ст.). Собор осудив ці латинські практики, що їх франконські місіонарі ширили в Болгарії, бо це осудження мало застрашити скрупулятного новонаверненого Бориса і відвернути його від франків та привернути до Візантії. Осудження латинських практик іще не доказує, що учасники Собору не признавали примату Папи над Церквою, бо й латинники теж осуджували грецькі практики. Це зрозуміле, як взяти під увагу, що тоді кипіла боротьба між двома обрядами, що намагалися, здобути для себе Болгарію.

4. Значення рішень Фотієвого Собору 867 р.

Дотеперішні історики добачували в рішеннях синоду скликаного патріярхом Фотієм в 867 р. виразний бунт проти примату Папи. Нажаль сливе нічого точного не знаємо про цей собор і його рішення, бо вістки про нього подають нам хіба одні вороги Фотія. Актів собору нема, тому й неможливо сконтролювати їх змісту.

Митр. Іларіон всетаки подає отакі рішення цього собору, хоч його актів нема: 1. Вселенські Собори—це найвищий церковний авторитет для всіх Церков, а в тому і для Римської. 2. Такі собори скликаються і без згоди папи. 3. Наука про папський примат —видумана й еретична. 4. Наука про походження Духа Святого "і від Сина" еретична. (133 ст.).

Де Митр. Іларіон дістав ці акти? Звідки видобув їх? Джерела не подав; хоче, щоб читачі вірили йому на слово.

Новітні дослідники цього Собору не знають про подібні рішення, хоч такі історики як Франц Дворник все життя студіювали добу Фотія. Годі допустити, щоб учений Фотій, який виразно признав папський примат у листі, яким повідомив Папу Николая про свій вибір, міг так сильно змінитися, що б у 867 р. перечив те, що писав до Папи в 861 р. Та ж сам Митр. Іларіон пише, що "акти Фотієвих Соборів публічно попалені" (110 ст.). Якщо б Фотій не був признавав папського примату над Христовою Церквою, він не був би дозволив папським легатам судити

свого попередника Ігнатія в Царгороді в 861 р. Крім цього Фотій цілий час намагався дістати потвердження від Папи на своє обрання. Якщо б він не був признавав примату, він не був би робив стільки заходів, щоб дістати потвердження від Николая I. Що більше? Хоч Папа осудив Фотія на римськім синоді, всетаки Фотій зберігав повну пошани мовчанку довких чотири роки. Він був би відразу гостро зареагував, якщо б не був признавав, що Папа його настоятель. Годі ж бо допустити, що б царгородський патріярх мовчав на зневагу викляття, якщо б був уважав Николая I за рівного чи нищого від себе.

Ні сам Фотій, що був дійсно вченою людиною, ні учасники Фотієвого Собору в 867 р. не могли твердити, що вселенські Собори це найвищий авторитет церковний для всіх Церков, бо в попередніх розділах ми недвозначно доказали, що вселенські Собори виразно признавали примат Папи, як наслідника Св. Петра та видимого Заступника Христа на землі. Фотій, краще ніж митр. Іларіон знав, як вселенські Собори шанували авторитет Папи!

Чи дійсно патріярх Фотій і учасники його собору, осуджуючи Папу Николая I, заперечили примат Римських Папів над Христовою Церквою? Так досіль твердили деякі історики, так пише й митр. Іларіон. Але видно, що митр. Іларіоон зовсім не бачив актів Фотієвого Собору, ані не читав про їх зміст у достовірних джерелах.

Франц Дворник звернув ученим увагу на одну дуже важну річ, що зовсім інакше насвітлює становище Фотія та учасників Собору до папського примату. Він потверджує свій погляд цитатою з промови Папи Адріяна II до тридцять епископів, що були зібралися на синод у Римі. Ось як наслідник Николая I говорить про поступок патріярха Фотія: Він **"не побоявся обчернити життя мого блаженного пам'яти попередника, Папи Николая..."** (Мансі, XVI, 123).

Адріян ганить патріярха Фотія за те, що він поважився **обчернювати** ЖИТТЯ Николая I, а не за те, що Фотій перечив папський примат Николая I. Це дуже важне спостереження, бо Папа Адріян, як наслідник Николая I бувби напевно згадав про бунт проти примату, якщо б з актів Собору Фотієвого було ясно, що патріярх накинувся не тільки на особу та поступування Николая I, але й на його авторитет і примат.

Дослідник Фотієвої доби, історик Франц Дворник, каже: "Це очевидне, що Папа не знайшов у соборових Актах з 867 р. нічого іншого **тільки критикування особи Николая й осудження його ініціятив.** Це ж не те саме осудити **діла якогось Папи та заперечити римський примат як такий.** Інакше треба б уважати за ворогів Римського примату всіх тих, що осудили діла Олександра VI..." (Навед. твір, 191 ст.). Це дуже слушна заввага.

Це історик Бароній спричинив, що сливе всі дотеперішні історики твердили, що Фотій своїм собором заперечив папський примат, бо Бароній **перший** узагальнив Фотіїв поступок, толкуючи його як бунт проти папського примату. (Annales Eccl., an. 867, 67 гл...).

Так воно не було, бо до 867 р. Фотій зберігав мочанку на домагання Николая, бо не міг відступити Болгарії, бо це була справа царського уряду. Правда, греки атакували римські звичаї, особливо додаток "і від Сина" до Символу віри, але це робили не проти Папи, але проти франконських місіонарів у Болгарії. Дехто, між іншими і історик Г. Муссет, приписує Фотієві твір, в якім Фотій мав би перечити папський примат. (Навед. твір, 293 ст.). Франц Дворник заналізував цей твір і дійшов до заключення, що це не Фотіїв твір, але мильно приписаний Фотієві, бо стиль твору цілком інший ніж Фотіїв. (Навед. твір, 188-9 ст.).

Клопоти в Болгарії, відмова Николая потвердити Фотія, листи деяких латинських ерархів вияснюють поступок Фотія проти Николая I, але негодні виправдати його, бо викляттям Папи він розбив одність Христової Церкви і дав лихий приклад своїм наслідникам. Якщо Фотій був би далі мовчав, Боже Провидіння було б полагодило справу, бо Папа Николай помер 13 листопада 867 р. В Римі наставлення до Фотія почало поволі змінятися. Спір був би мирно полагоджений і єдність Христової Церкви не була б пошматована.

Осьтак представляється поступок патр. Фотія в світлі новітніх дослідів історії. Чи Митр. Іларіон знав про це? Якщо знав і промовчав, то в його писанині нема правди, а тільки свідоме бажання баламутити невчених читачів. Якщо ж не знав про ці справи, то чому брався писати про те, чого не знав?

Король при сповідальниці

Оповідають, що Альберт I, король бельгійський, одного разу в часі Великодної сповіди був в околиці Сіерньон. Одного дня його шофер просив про коротку відпустку, бо це час Великодної сповіді і він хоче виконати свій християнський обов'язок. Король радо погодився. Коли в год. 7 рано він був у місцевій церкві, щоб висповідатися і запричащатися підчас Служби Божої, то стоячи в черзі коло сповідальниці побачив, що за ним стоїть король Альберт. Хотів володареві своєї країни зробити місце. Одначе король сказав:

"Коли стоїмо коло сповідальниці, то нема ні короля, ні підданого. Є тільки грішники".

Благовіщення Преч. Діви Марії

(за о. Н. Вояковським)

ЕВА І МАРІЯ

Є ДЕЯКІ діла Божі, що їх не зглибить людський розум і словами їх описати годі; їх можемо тільки, величаючи, подивляти такими словами пророка Ісаї: "Господи! Ти Бог мій; буду Тебе прославляти, буду хвалити ім'я Твоє, бо Ти вчинив дивні речі" (Іс. XXV, 1). Такі то дивні речі, що їх не можна зглибити людським розумом, пригадує нашому серцю Благовіщення Пречистої Діви Марі.

Цим празником святкуємо пам'ятку тої радісної хвилини, коли Господь Бог вибрав Марію за матір для свого Єдинородного Сина, за особливий знаряд для рятування всього світу. Отже над чим особливіш задержати думку, як не над тими добродійствами, яких джерелом стала для нас Пресвята Діва? Тому, що порівнянням найліпше все пояснити, поставмо постать Марії поруч Еви. Її діло побіч діла першої жінки, а тоді в повнім блиску побачимо, чим є в історії світу Марія і що Вона для нас зробила.

Представмо собі в уяві праведного Йова, як сидить на сміттю, позбавлений достатків, покритий ранами, як плаче за убитими дітьми. Отож терпіння цього мужа є заледве блідою тінню тої страшної нужди, в яку гріх Еви втрутив увесь людський рід. В одній хвилині все пропало, рай замінився в кладовище і з того величного щастя, яке при сотворенні щедра Божа рука дала першим людям, залишилися тільки руїни...

1. Першим нещастям, яке стягнула на нас Єва, було розірвання того вузла, що лучив нас з Господом Богом перед упадком Адама й Еви. О, який цінний був той зв'язок! Чоловік, сотворений на Божу подобу, був правдивою Божою дитиною, Його вірним образом, отже мав у всій повноті ті всі права, всі ті привілеї, що прислуговують дитині. Це був зв'язок приязни, яку представляє св. Письмо наче тісне співжиття з Богом, наче сердечну злуку, наче людське ближення, коли та безконечна віддаль, що відділяє сотворіння від Сотворителя, наче б переставала існувати. Вкінці це був зв'язок любови, про яку сам Господь Бог говорить: "Віковічною любов'ю полюбив я тебе" (Єр. 31, 3). Що за безмірне щастя лучитись таким вузлом з безконечним Єством, хвалитись Його приязню, бути так близько Його серця!... Одначе це щастя було коротке. Як тільки згрішила Єва, як тільки зворохобилася проти Бога, те святе вогниво, що лучило нас із Сотворителем, розсипалося на дрібні кусники, розсипалося з таким жалісним стогоном, що відгук того стогону відізвався в усьому сотворінні. Зникла Божа любов і приязнь, зникли синівські права. Бог відняв свою благодать, відвернув своє серце і повстала безмежна, непрохідна пропасть поміж Богом та чоловіком. Тоді Бог відкинув чоловіка, що втратив приязнь Божого серця і став сиротою-скитальцем, що вже ніде не мав пристановища та був наче відірваним листком з дерева, що гине потоптаний у болоті... Що за страшний, опущений стан! "Із голов у нас вінки поспадали, горе нам, бо ми провинилися!" (Плач. Єр., 5, 16).

Хто ж допоміг нам двигнутися з тої недолі? Кому завдячуємо, що повернулась нам приязнь і синівство Боже? Марії, Її Божому Материнству. Приймаючи Слово в своє чисте нутро, стаючи матір'ю нашого Спасителя, вона ставить основу до діла поєднання Бога з людьми, а Її дівиче лоно є наче місцем того чудесного поєднання, де Божество стикається з людським родом і подає йому приязну руку. Розуміється, що сповнення того поєднання стало доконане на хресті, де його Христос підписав своєю кров'ю. Перший зав'язок того поєднання, перші, сказати б, нитки упряла нам Пресвята Діва. Як, отже, з цього огляду маємо багато завдячувати Пречистій Діві Марії! Ах, вона наче та голубка Ноя, що принесла винну галузку, символ замирення з небом. Вона наче та золота скиня завіту, де переховувано умову, заключену поміж Богом та ізраїльським народом, бо в Її лоні був зложений завдаток нашого поєднання з Сотворителем і тому й називає Її християнський світ Ковчегом замирення.

2. Другим наслідком упадку Еви була тяжка моральна неміч, що діткнула всіх людей. Вона об'явилася в подвійний спосіб: притемненням розуму і зіпсуттям волі.

Чоловік вийшов з рук Сотворителя в досконалім стані: його розум ясно пізнавав Бога і все, що має зв'язок з нашою вічною задачею, а воля любувалася в добрім і не чула тієї схильности до злого, яка нині відзивається в нашому серці. Це був стан невисказано щасливий, це було правдиво ангельське життя, життя правди і добра, світла й любови, і тому псалтир, оспівуючи цю духову красу чоловіка, висказується: "Малощо меншим від ангелів сотворив Ти його"...

А тимчасом Єва грішить і її гріх неначе отруя нищить цілу людську природу, а саме: притемнює розум, псує людську волю, отже ж кидає людство в подвійну пропасть зіпсуття і темряви. Це потверджує історія, яка в довгім ланцузі століть виказує нам, як увесь світ віддавався ідолопоклонству, як був погружений у всяких поступках. Це потверджує і щоденний досвід, бо учить власними прикладами, з яким притемненим розумом, з яким пожаданням злого приходимо на цей світ. Описуючи цей сумний стан людства, мусимо направду повторити оці пресумні слова св. Ап. Павла: "Нещасний я чоловік, хто вирятує мене з цього зіпсуття!"

Отже ж і в цьому другому нещасті, в тій моральній слабості, яку спричинив тріх Еви, принесла нам поміч Марія. Через Божественне материнство, що його сповістив Їй Архангел Гавриїл,

стала вона джерелом життя, стала тою землею, на якій виросли наші ліки, стала тим деревом, якого овоч, як каже св. Іван, дає здоров'я народам; словом—стала лікаркою світу та оздоровленням хворих.

3. Ще третім наслідком упадку Еви була втрата неба. Це був неминучий наслідок гріха, бо небо є пристанню святости, до якої не увійде ніяка нечистота; коли ж гріх Еви занечистив нашу невинність, мусіли замкнутися перед чоловіком брами неба, бо вже він не мав на собі весільної одежі.

Чи знаєте, що це значить утрата неба?!

Втратити небо значить втратити безмежне щастя, про яке читаємо в св. Апостолі: ані око не виділо, ані вухо не чуло, ані на серце чоловікові не прийшло, що приготовив Бог тим, що Його люблять.

Втратити небо—зн. навіки розлучитися з тою нашою вітчиною, де, як каже св. Іван: "і обітре Бог всяку сльозу з їх очей і смерти більше не буде, ані смутку, ані крику, ані болю більш не буде, бо перше минулося!" (Об. 21, 4).

Втратити небо—зн. втратити всі ті скарби, всі чисті радощі, якими, за словами св. Письма, наповнений Божий дім: "Будуть опоєні багатством Твого дому і з потока радощів Твоїх напоїш їх: бо у Тебе джерело життя, в Твоїй світлості побачимо світло" (Пс. 35, 9-10). Подумайте тільки, в якій глибокій нужді, в якій страшній нагоді опинився тоді чоловік! О, бідна прамати Ева! Напевно не передбачила того, що її гріх принесе такі наслідки, що вирве нам небесне щастя і наче жебраків полишить нас безпомічних. Але приходить Пресвята Діва і невдачу вповні направляє. Ставши матір'ю Христовою, подала нам ключ, що всьому світові отворив небесні брами. Вона принесла нам скарб дорожчий від золота, а саме кров Спасителя, яка відзискала нам втрачене небо. Вона поставила ту драбину Якова, по якій вступаємо до небесної вітчини... Отже її материнство було границею нашої нужди і сумного витнання, було першим ключем до відімкнення небесної брами, по словах псалтирі: "Піднесіть князі, ворота ваші і піднесіться, ворота вічні, і увійде цар слави!" (Пс. 23, ст. 7). Їй завдячує людський рід відзискання вічного щастя і поворот до раю, бо в тому чудесному ділі Вона була знаряддям і тільки чисту правду висказуємо, називаючи її небесними воротами.

4. Вкінці найтяжчим наслідком упадку Еви було те, що її гріх віддав нас всіх у неволю диявола. Це був останній удар, наче гробовий камінь над тим цілим ділом знищення.

І отсе знову Марія своїм Божим материнством рятує нас із цієї страшної пекельної неволі. Ставши матір'ю Спасителя світу, вона, як Анна Старого Завіту, родить нам нового Самсона, який переміг пекельні сили. Від дня її материнства все перемінюється; князь облуди і смерти дістає смертельний удар, його влада упадає, його престіл замінюється в руїну, наші кайдани розриваються і свобода Божих синів проголошується дітям Адама.

Життя Святої Філомени

ДЕВ'ЯТНИЦЯ ДО СВ. ФІЛОМЕНИ, ДІВИ Й МУЧЕНИЦІ

Молитва на кожний день дев'ятниці

О преславна, Богом улюблена Діво й Мученице, св. Філомено! Враз із Тобою я тішусь могучістю, що Бог дав Тобі для слави свойого імени, для збудування своєї Церкви, та щоб нагородити заслуги Твойого життя й смерти. Це втіха моя бачити Тебе так великою, так чистою, так великодушною, так вірною Ісусу Христу й Його Євангелію, так блискуче нагородженою на небі й на землі. Заохочений Твоїм прикладом жити життям міцної чесноти, повний надії, коли бачу нагороду за Твої заслуги, постановляю наслідувати Тебе в уникані всього, що зле, і в повному послусі Божим заповідям. Поможи мені, велика Святице, Твоїм могутнім заступництвом. Зокрема добудь мені на-завжди-непорушну чистоту, незламну серед усякого роду напастей силу душі, великодушність, що не відмовить Богу ніякої жертви, та як смерть сильну любов для віри Ісуса Христа, для святої католицької Церкви і для Святішого Отця, Батька всіх вірних, Пастиря пастирів та їхньої пастви, Намісника Ісуса Христа над цілим світом.

З усім запалом моєї душі благаю Тебе про всі ті ласки, й в додатку прошу Тебе про оці інші добра з однаким довір'ям, що їх одержу через Твоє могуче заступництво. **(Ось тут скажи Святій простодушно, з довір'ям і покірно, що тобі потрібно).**

Певно Бог такий добрий, для якого Ти віддала своє життя й свою кров, той Бог такий добрий, що такий великодушний для Тебе й через Твоє заступництво, такий великодушний для нас у своїх дарах і ласках, той Бог так добрий, що так полюбив мене, що аж умер для мене та навіть віддав себе мені під видами Євхаристійними, з певністю ніколи не буде глухим на Твої молитви та на мої заклики, хіба що Він сам у якийсь інакший спосіб старається зробити мені добро. Повний довір'я я складаю всю мою надію в Нім і в Тобі. Амінь.

Перший День

1. Подумай, що св. Філомена була Діва... Діва в такому світі, і в таких часах... Діва, що не зважала на переслідування... Діва аж до смерти... Який це приклад! Чи можливо мені роздумувати про це й не червоніти?... Яка причина мойого сорому Який лік на це?

2. Упокорись раз-по-раз з причини, що доводить тебе до стиду, коли думаєш про її дівичу чистоту.

3. Іди на Службу Божу в її честь і відвідай, якщо це тобі вигідно, якийсь її образ.

Другий День

1. Подумай, що св. Філомена була й ніколи не перестала бути Дівою... Тому що знала, як опановувати зопсуті бажання тіла... як при уживанні своїх змислів заховувати скромність Ісуса Христа, тримаючись

здалеку від обманливого світу та від небезпечних нагод. Чи ти наслідуєш Її в тім усім? Які в тебе джерела спокус... немочей... занепокоень... твоїх упадків? Намагайсь усунути ті джерела.

2. Уникай усього, що тобі пошкодило... Заховуй тепер усе те, що ти на своє нещастя занедбував щодо чистоти.

3. Те саме, що першого дня.

Третій День

1. Подумай, що св. Філомена заховала та побільшувала завжди свою любов до чистоти при помочі молитви, що є багатим джерелом духовного життя... при помочі св. Тайн, в яких душа обмивається в крові Ісуса Христа та живиться Його Пресвятим Тілом, Божественним зародком християнської чистоти... пам'ятаючи, що члени Її тіла, це члени Тіла Ісуса Христа, й що Її тіло, це храм Святого Духа... Чи неправда це, що в тебе ті самі засоби? Як ти з них користаєш?

2. Подвій запал усіх своїх молитов... Час від часу кажи собі: Мої члени тіла, це члени Ісуса Христа... храм Св. Духа.

3. Так, як першого дня.

Четвертий День

1. Подумай, що св. Філомена, це Мучениця... що мусіла страждати... багато страждати... страждати на смерть... і що в усіх тортурах виявила незламну терпеливість... Чи страждання й терпеливість у тебе завжди йдуть впарі?... Тобі тільки зрідка доводиться страждати... і то страждати немного... ніколи до тої міри, щоб аж вмерти з того... Яка ж причина, що ти так дуже немічний? Чи ти бажаєш лікарства для тієї немочі? Яке лікарство собі вибереш?

2. Переноси терпеливо ті немногі горя, противнощі й болі, що Господу сподобається на тебе зіслати сьогодні.

3. Так, як першого дня.

П'ятий День

1. Подумай, що св. Філомена пострадала мучеництво для Ісуса Христа... Від неї намагались вирвати віру... хотіли довести до того, щоб вона зламала свої хресні обіти... хотіли намовити іти за прикладом ідолопоклонників та апостатів... Що ж іншого бажають від тебе при так многих нагодах диявол, світ, твоє тіло й твоє власне серце, як такої самої невірности? Всякий рід тієї невірности є зневагою Бога... Чи то справді це пусті страхи доводять тебе до того, що ти деколи невірний у своїх обов'язках, або що зраджуєш свою віру?... О Боже мій, яка соромна нездарність!... Будь нарешті відважним!

2. Щоб перемогти людський згляд, скажи собі час від часу: Краще Богу подобатись ніж людям.

3. Так, як першого дня.

Шостий День

1. Роздумай, що св. Філомена, вмираючи за Христа, мусіла пристосувати до свойого життя засаду Спасителя: **"Хто не погордить своїм батьком, своєю матір'ю і навіть своїм власним життям з любови до Мене, не може бути моїм учеником".** Вона не завагалась... Вона пожертвувала всім, не зважаючи на голосний спротив крови й натури. Чи ми даємо пізнати по собі, в далеко менш трудних обставинах, що ми гідні Ісуса Христа? Якщо деколи обставини так склались, що треба нам було вибирати між Богом і створіннями, між ласкою й натурою, між любов'ю Бога й прив'язанням до сотворінь, то що ми вибрали?... Ах, в майбутності не понижаймо своєї гідности дітей Бога й учеників Ісуса Христа.

2. Сьогодні намагаймось подобатись тільки Богу, або подобатись створінням тільки із-за Бога. Усуньмо ген далеко від себе всяку безладну любов.

3. Так, як першого дня.

Сьомий День

1. Роздумай, що св. Філомена, вмираючи за Ісуса Христа, мусіла переносити насмішки, кпини та наруги своїх переслідувачів, своїх катів і більшости тих, що були свідками її мук ... Все ж її великодушність через те не змаліла, не перервалась, вона з неменшою радістю публічно визнала свою віру... Якщо світ дав би тобі пити подібну чашу, чи була б у тебе відвага випити її гіркоту з такими самими почуваннями?... Ах! Яке значення мають кпини, зневаги, найнесправедливіші й найкривавіші переслідування світу?... Чи може щонебудь збезчестити душу, що одержує честь від Бога? Не лякайся нічого... Іди далі своїм шляхом ... Він провадить просто до посідання вічної слави.

2. Не дозволь, щоб змінилось твоє серце, коли звернено до тебе гострі слова, коли тобі кинено в лице грубі, з'їдливі і зневажливі слова.

3. Так, як першого дня.

Восьмий День

1. Роздумай, що св. Філомена, померши з любови до Ісуса Христа для всього на цьому злощасному світі, увійшла в радість вічного життя... Так, я певний, що вона говорила в свойому серці: "Найвищий Суддя дасть мені вінець справедливости, що мені його приобіцяв в нагороду за проминаючі добра, які я жертвую з любови до Нього". Вона вмирає ... І ось Вона в Божому місці зо Святими, що йдуть за Агнцем... Чи я намагаюсь мати такі думки, коли мені доводиться чимось пожертвувати? ... Яке враження ті думки роблять на мою душу?... В який бік вони мене перехиляють?... Ах! Святі, щоб добути все, мали звичку говорити: "Хай усе пропаде... а я, що я скажу?

2. Зробім сьогодні постанову зробити якусь жертву... Охоче й з веселим серцем робім усе, що зв'язане з нашими обов'язками.

3. Так, як першого дня.

Дев'ятий День

1. Роздумай, що св. Філомена, пожертвувавши всім на цьому злощасному світі для Ісуса Христа, одержала за те від Нього на цім світі більш як стократно, ніж що дала! Яку славу! Яку могучість! Яку популярність! Яка то велич покірна у Її стіп! Які маси людей ідуть до Її різних храмів! Які свята в Її честь! Які ознаки пошани для Неї! Які гарячі бажання, щоб посісти Її мощі! Саме так Бог виповнює свої приречення. Ах, коби ми так само вірно додержували Йому своїх приречень! Коли ми не даємо Йому слави, що Йому належиться, чи не позбавляємо себе великих заслуг і ласк на цьому й на другому світі?... Тому будьмо відважні... Будь вірним Богу, щоб Бог був вірний тобі.

2. Зроби сьогодні якесь мале, милосердне діло в честь св. Філомени. Приготовся доброю Сповіддю гідно прийняти Господа Нашого Ісуса Христа в св. Причасті.

3. Так, як першого дня.

МОЛИТВА

БОЖЕ, що у своїй великій могучості розбудив мучеників навіть серед немічних невіст, дай, благаємо Тебе, щоб ми святкуючи урочистість Твоєї благословенної Діви й Мучениці, ішли за її прикладом і через Неї дійшли до Тебе. Через Господа Нашого Ісуса Христа, що з Отцем і Духом Святим живе й царює один Бог в досконалій Тройці на віки вічні. Амінь.

Олій св. Філомени

ОЛІЙ з лямпів, що горять перед мощами св. Філомени, послужив хорим і немічним із надзвичайним успіхом. Ось ласка, що її дістала одна жінка при помочі олію св. Філомени.

Три роки хоріла вона на очі й біль був такий гострий, що не могла ні їсти, ні спати. Повітря й світло так мучило очі, що аж кричала з болю. Доктор робив для неї що тільки міг, але нарешті заявив, що нема надії. Бідна жінка мала набожність до св. Філомени. почала дев'ятницю до неї та очі натирали олієм св. Філомени. В часі дев'ятниці біль ставав гірший і так було аж до ранку дев'ятого дня. Її дочка мусіла помагати їй та проводити її на кожному кроці в хаті. Останнього дня бідна жінка наймила Службу Божу за себе й коли по Службі Божій здіймила з очей обв'язку, нараз зір став зовсім здоровий.

Ласки від св. Філомени

Ось деякі ласки, що їх одержали ті, що мали набожність до св. Філомени. Це буде відповідне закінчення цієї книжечки про Святу Чудотворницю.

* * *

ОДНА одинадцять річна дівчинка бажала бути учительською. Батьки на це згодились і посилали її до вищої школи. Школа була три милі далеко й дівчинка мусіла туди їздити автобусом. Одного вечера, після науки, їхала вона домів і входила до автобусу саме за кілька хлопцями й дівчатами.

Але коли ступила на східці, автобус нагло рушив,—дівчинка налякалась і впала зо східців так нещасно, що задні колеса автобусу її переїхали. Автобус сам важив 5 тонів і в додатку було в нім 25 пасажирів, одначе дівчинка не втратила свідомости. Лікар, що саме в часі випадку був поблизьку, думав, що колеса переїхали тільки через ноги дівчинки, та оглянувши її переконався, що ні одна з костей не була поламана. Дівчинка змогла дати своє ім'я й адрес і її завели додому.

Батько забрав її з автобусу й заніс до хати, де зараз її поклали в ліжко. Вона противилась кажучи, що їй нічого не бракує, але батько післав по місцевого лікаря й священика. І тепер лікар сказав, що нема поламаних костей, але не хотів вірити, що автобус переїхав її. Більше не міг сказати про її стан, бо дівчинка дуже терпіла від зворушення. Священикові не було досить осуду лікаря та настоював, щоб дівчинку забрали до лікарні й пересвітлили її тіло електричним промінням. Поїхала до лікарні, де їй дали останні св. Тайни й зробили для неї все, шо могли. Наступного дня її зоперували, бо внутрі її була залила кров і в випадку шлунок нарушено... За 18 днів вернулась домів і 2 дні пізніше пішла пішки 5 миль до Люрдської Печері подякувати Пречистій Діві... Після того всього переконались, що дівчинка мала на собі чудотворний медалик і медалик св. Філомени. Коли автобус їхав через неї, вона виразно чула, що медалики ті торохкотіли... Це вони чудом її вирятували.

* * *

Один хлопчина впав з гойданки та так нещасно вдарився в голову, що 4 дні не міг навіть заговорити... Його мати дістала шнур св. Філомени й наділа йому його та почала дев'ятницю до святої за видужання дитини. Дев'ятниця ще не скінчилась, а хлопчина зовсім здоровий бігав як перед тим.

* * *

Одна пані 25 років страждала від гострого ревматизму. Одна приятелька добула шнур св. Філомени та передала хорій жінці. Вона обвинула ним ногу та разом із приятелькою почала дев'ятницю до Святої Філомени. Дев'ятого дня вона змогла піти до церкви на Службу Божу й від того часу ревматизму ніколи не мала.

* * *

Одна мати дуже зажурилась, бо її дочка сильно захворіла на ногу й лікар сказав, що нема йнакшої ради, тільки перебути довгий час в лікарні й брати окремі лікування. Вернувшись від лікаря вона постановила почати дев'ятницю до св. Філомени. Мати добула шнур св. Філомени й приложила до хворої ноги приобіцявши, що зробить якусь жертву й прилюдно оголосить вислід, якщо дочка зможе далі працювати. Дівчина чудно видужала й не втратила ні одної години праці.

* * *

МОЛИТВИ ДО СВ. ФІЛОМЕНИ

О Боже, що піддержуєш нас заслугами й прикладом Блаженної Філомени, Діви й Мучениці, дай у своєму милосердю, щоб ми, зміцнені в вірі й любові ніколи не були відлучені від Тебе будь-якою спокусою. В ім'я Христа Господа нашого. Амінь.

* * *

Преславна Діво й Мученице, св. Філомено, ось я навколішках у стіп Твойого трону, на якому Пресвята Трійця зволила посадити Тебе. Повний довіря у Твою охорону я благаю Тебе заступитись за мною в Бога. Ах! З висот Твоєї небесної країни зволь зглянутись на Твого покірного слугу. Обручнице Ісуса Христа, потіш мене в моїх турботах, зміцни мене в моїх спокусах, хорони мене в усіх небезпеках, що оточують мене зо всіх боків. Випроси потрібні мені ласки, зокрема **(тут згадай своє окреме намірення)**, а особливо будь при мені в годині моєї смерти. Амінь.

* * *

О Преславна Діво й Мученице! Богу сподобалось розповсюднити Твою славу предивними чудесами, й тому ми звертаємось до Тебе з повним довір'ям. Випроси нам, щоб ми через Твій приклад сміло боролись проти всього, що противне царюванню Ісуса Христа в наших серцях, щоб ми прикрасили їх чеснотами, що подібні до Твоїх ангельських чеснот, яких Ти досконалий взір; і щоб ми розпалені любов'ю Ісуса, безнастанно йшли шляхом, який Він нам вказав, аж до кінця, щоб ми колись взяли участь у вічному щасті через Ісуса Христа, Господа Нашого, що з Отцем і Духом Святим живе й царює, один Бог, в досконалій Тройці, на вічні віки. Амінь.

* * *

О преславна свята Філомено, що засяла в Церкві Святій блиском досконалої чистоти й життям найгероїчніших чеснот з любови до Ісуса Нашого Спасителя, випроси нам від свого Божественного Обручника ласку заховати назавжди несплямленим дорогоцінний скарб чистоти, та великодушно жити життям чеснот нашого стану, щоб ми, пішовши Його слідами за Твоїм прикладом у земському житті, змогли, разом із Тобою, тішитись вічно Його славою.

* * *

Свята Філомено, щаслива Діво, украшена всім чаром невинности і крім того прикрашена мученичою пурпурою, випроси нам ласку знати, як перенести всі страждання й пожертвувати всім для щастя бути вірними Богу аж до смерти, щоб посісти Його навіки в райських радощах.

* * *

О свята Філомено, вірна Діво й славна Мученице, що так сміло вибрала невидимі добра святої вічности замість видимих дібр цього світу, випроси нам живу віру, палку любов і завжди зростаючу набожність, щоб ми, бувши в нашому житті вірними слугами Господа Нашого Ісуса Христа, заслужили собі по смерті щастя оглядати Його лицем в лице в житті вічному. Амінь.

Св. Домінік Савіо відвідує вмираючу служницю

Домінік ведений Божим Духом віднайшов умираючу служницю в домі, де вона працювала, хоч ніхто з родини не знав, що вона лежала тяжко хвора в закамарку. Покликав священика, що висповідав і запричащав хвору на дорогу до вічности.

Св. Домінік Савіо остерігає перед лихою пресою

Якийсь юнак приніс бездитну літературу школярам, між якими був Домінік Савіо, і почав її прихвалювати. Надійшов Домінік і побачив, що група школярів приглядалася до бездитних книжок, не здаючи собі справи з небезпеки для власної душі. Домінік вихопив бездитні книжки та почав дерти їх, говорячи: "Нещасні! Бог дав нам очі, щоб ми подивляли красу сотвореного світу, а ви уживаєте їх, щоб приглядатися бездитним речам, що можуть занепастити вашу душу!..." Товариші опам'яталися та прогнали безличного пропагандиста бездитної літератури.

Запитали одного разу Наполеона: Коли повинно початися виховання дитини?

—20 років перед її народженням,—відповів славний полководець,—слід виховати найперше маму дитини.

---

1) Чи священик має право відмовити каянникові розрішення в сповіді?

Священик не має права нікому відмовляти розрішення, якщо каянник належно розположений до сповіді. Часом священик мусить відмовити розрішення, бо каянник не жалує за гріхи або не має щирої постанови поправитися, зірвати з налоговим гріхом або звернути вкрадену річ. Священик відмовляє на якийсь час розрішення, щоб грішник краще призадумався над своїм сумним станом і вчинив належну постанову уникати гріх на будуче, зриваючи з лихими нагодами, що в минулому завели його нераз до гріха.

2) Я посилаю час до часу свої датки на Служби Божі в Ваший семінарії в Медовейл у Канаді. Чи ті Служби Божі там відправляються?

Напевно, що відправляються, бо настоятелі пильнують, щоб кожна Служба Божа, що люди посилають, була якнайскоріше відправлена. Оттому сміло можете посилати на Служби Божі до St. Mary's Seminary, Meadowvale, Ont., Canada.

3) Якщо б Адам і Єва були не згрішили, чи люди були б родилися в раю?

Напевно, що відправляються, бо гріх Адама й Еви не має нічого спільного з родженням дітей. Адам і Єва згрішили непослухом, бо з'їли заборонений овоч.

Як Бог сотворив Адама і Еву, Він злучив їх подружжям, тому Адам і Єва були чоловіком і жінкою. Св. Письмо каже виразно: "Бог поблагословив їх і сказав: Ростіть і множіться і наповняйте землю!"

Дехто помилково думає, що подружий акт потрібний до родження дітей, є гріхом. Це неправда. Подружжя це Тайна, цебто свята річ, тому кожен акт потрібний до родження дітей, є святий і добрий, бо тут нема нічого ні поганого, ні грішного.

4) Скільки літ мав св. Йосип, як помер? Чи він дійсно був тоді вже сивоволосим старцем?

Ніхто не знає, скільки літ мав св. Йосип, як смерть забрала його. Проте він був не такий старець, як його малюють на образах. Якщо Матінка Божа мала яких 47 років при смерті Ісуса, то св. Йосип не міг бути дуже старий, бо він помер іще заки Христос почав своє публичне життя. Христос же мав 30 років, як став голосити Свою Євангелію світові. Отож Йосип міг мати яких 50 років, як помер, бо годі припустити, щоб Марія, чотирнадцятилітня дівчина виходила заміж за сивоволосим старцем. Зрештою найдавніші християнські пам'ятки представляють Йосипа в молодім віці, як він брав собі за подругу Пречисту Діву Марію.

5) Моя сусідка не ходить до церкви, бо каже, що стидається через те, що негарно виглядає. Чи вона добре робить?

Ваша сусідка дуже зле робить. Господь Бог не дивиться, як хто ззовні виглядає, але як виглядає його душа. Опускаючи Службу Божу в неділю чи свято через таку марну причину, вона тяжко грішить.

6) Чи то правда, що християни до 13-го століття не вірили в чистилище?

Ні, неправда. Християни завжди вірили в небо, пекло і чистилище, хоч справа чистилища не була проголошена як правда віри аж до Лїонського Собору в 1274 р. Тоді Церква проголосила чистилище як догму віри, бо еретики атакували цю точку віри. Проголошення якоїсь правди за догму не значить, що передтим люди

в неї не вірили. Навпаки і якщо б не було віри в якусь правду посеред християн, то Церква взагалі не могла б її проголосити як догму.

7) Що таке коронка-вервиця?

Коронка-вервиця це молитва, що складається з відмовлюваного певного числа "Отченашів", "Богородице Дівo" і "Слава Отцу". При кожнім Отченаші додаємо особливі розважання про важніші тайни з життя Спасителя та Божої Матері. Отож молитва на вервиці це дуже гарна молитва, бо людина і молиться усно й розважає водночас про важніші тайни нашої святої віри.

8) Чи це правда, що трираменний хрест це український, а однораменний це латинський?

Ні, неправда. Якщо треба вибирати, то слід зазначити, що радше однораменний хрест є український, як це видно з церков у Києві. Там усі давні православні церкви мають тільки **однораменні** хрести. Трираменні хрести прийшли, здається, із півночі в Україну. Отож неслушно наші незєдинені браття звуть трираменний хрест українським православним хрестом. Українські православні хрести в Україні були тільки одноpаменні. В Києві є тільки одна церква з трираменним хрестом. Її побудували москалі в минулім столітті.

Трираменний хрест уживається в московщині. В нас у Західній Україні був поширився трираменний хрест через москвофілів, що довгий час керували політичним і релігійним життям у Галичині.

Зрештою, якщо трираменний хрест поширився в Галичині і став дорогий українцям, то нема рації ститися його. Він теж стався українським через те, що ввійшов в ужиття і так сказати б здобув собі поміж українцями право громадянства.

9) Перед кількома роками я взяла в Німеччині цивільний шлюб. Потім розвелася в тім самім суді, хоч у нас була вже й дитина. Він поїхав до Франції, а я до Америки. Тут я хотіла б взяти шлюб у католицькій церкві з другим вільним мужчиною. Довідуюся, що мій "чоловік" мав жінку в Польщі. Не знаю, чи вона померла в часі війни. Я католичка східнього обряду.

По рішенням Римської Конгрегації всі шлюби заключені в Німеччині між нашими людьми, чи то в суді, чи перед протестантським міністром, були важні, якщо вони відбулися перед 1949 р. Від того року намайбутнє подібні шлюби будуть неважні.

Якщо докажете, що жінка "вашого чоловіка" жила, як він брав із вами шлюб, то можете через свого місцевого священика дістати від єпископського уряду заяву, що ваш шлюб був неважний. Це одночасно учинить вас здібною повінчатися в католицькій Церкві.

Якщо ви взяли шлюб перед 1949 роком і жінка вашого "чоловіка" була вже тоді померла, то ваш шлюб важний і ніхто не може уневажнити його. Якщо ви взяли шлюб по 1949 році, то чи жінка його жила чи ні, ваш шлюб був неважний, і ви можете свобідно брати шлюб у католицькій Церкві. Прохаємо вас звернутися до свого місцевого Пароха й все йому виложити та застосуватися до його рішення.

10) Мої товариші з академії кажуть мені, що тільки в часі великих постів, от як Пилипівки чи Великого Посту, не вільно танцювати. За те Церква дозволяє на танці в часі петрівки, спасівки та заказаних часів цебто загальнаць. Чи це правда? Батьки інакше вчили мене.

Танці заборонені так у часі Пилипівки, Великого Посту, як в часі Петрівки й Спасівки, та других заказаних часів. Танцювати в часі постів чи заказаного часу це гріх.

11) Я довідався з англійських часописів, що Православна Церква повстала в 1054 р. Наші ж православні автокефальні браття в Канаді твердять, що вона повстала 860 р. Чому така розбіжність?

Грецька Церква остаточно відорвалася від Риму в 1054 р. За часів патріярха Фотія були непорозуміння між Римом і Царгородом, але їх мирно полагоджено і усунено Фотієву Схизму. Сам патр. Фотій помер у згоді з Римом, як це недвозначно доказуємо в статтях про Фотія, відповідаючи митр. Іларіонові. Прошу переглянути собі числа Голосу Спасителя від грудня 1954 р. Митр. Іларіон і інші автокефальні провідники хочуть "переконати" українців, що православна Церква повстала в 860 р. цебто за царг. патріярха Фотія, бо так їм треба, щоб зводити наш нарід. Якщо православна Церква повстала за Фотія, тоді Україна, що офіційно прийняла християнство в 988 р. ніколи не була католицька. Якщо православна Церква повстала в 1054 р., то Україна була в злуці з Римом, як св. Володимир запровадив християнство між нашим народом. Отож ніхто не може сказати, як це роблять автокефальні наші браття, що Україна ніколи не була католицька, бо розрив між Римом і Царгородом наступив аж у 1054 р. цебто 66 літ потім, як Україна прийняла християнство. Тоді ще було тільки **одна Церква**, до якої належали навіть греки, що тоді признавали Папу.

6) Чи доконче йде до пекла той, хто відобрав собі життя: втопився, застрілився чи повісився?

Самогубство само собою це тяжкий гріх. Щоб хтось ішов до пекла за цей гріх, то мусить допуститися його **свобідно** і **добровільно** цебто мусить знати, що чинить.

Не слід нікого засуджувати на пекло, бо Свята Церква ніколи не заявляє, що хтось пішов до пекла.

Може неодин самогубець несвідомо відобрав собі життя, не знаючи, що робить. Якщо ж так, то він тяжко не згрішив.

Зрештою навіть якщо б хтось свобідно відобрав собі життя, то все-таки міг ще в останній хвилині зробити акт жалю за свій гріх і врятуватися від прокляття. Отож не осуджуймо нікого. Суд полишім Богові!

7) Я виховала свого сина добре. Як був малий, то молився, ходив до церкви, тощо. Відколи оженився, то все покинув. Чи я відповідаю за його гріхи?

Ні! Якщо ви дійсно добре виховали свого сина і пильнували його поки був з Вами, то Ви не відповідаєте за його теперішнє недбальство. Це його гріх.

Проте моліться за нього, щоб опам'ятався. Час до часу зверніть йому увагу та попросіть, щоб пішов з Вами до церкви. Занесіть йому "Голос Спасителя". Попрохайте свого пароха, щоб відвідав його.

Св. Домінік Савіо остерігає товаришів перед єретиком

Якийсь єретик прийшов до школярів, між якими був Домінік, і зачав зразу оповідати хлопцям смішні історійки, щоб з'єднати собі слухачів. Коли ж це йому вдалося, почав виговорювати проти католицької релігії та побожних практик. Дехто з учнів обурився, але не смів перервати безбожної пропаганди. Домінік відважно виступив проти зухвалого єретика та промовив до товаришів: "Ходім звідси. Лишім того нещасливця, що намагається вкрасти нашу душу".

Св. Домінік Савіо мав завдання пригадувати всім у родині, що треба помолитися та перехреститися, заки родина засяде до трапези, бо молитва освячує поживу. Раз до родини зайшов визначний гість, що запрошений до трапези, почав їсти, навіть не перехрестившись.

Малий Домінік не звернув йому увагу, але забрав свою тарілку та відійшов у куток, де в мовчанці спожив свою поживу. По відході гостя батьки спиталися Домініка, що мав тоді ледве чотири роки, чому він так поступив. Домінік відказав: "Хто не хреститься перед їдою, той не є християнином, тому й не слід пробувати в його товаристві".

СМІХОВИНКИ

Неодин чи неодна могли багато дечого навчитися від кита. Він тільки тоді стає жертвою гарпуна і ловців, як відчинить свій рот.

Сусідка: Чи ваш чоловік працьовитий?
Пані М.: Він думає на велику скалю, а робить у мініятурі.

Неодин признав би свої власні блуди, якщо б узагалі мав їх.

Успіх це здібність жити в згоді з сусідами але випереджувати їх у бизнесі.

Мати до дочки: Не журися, Орисю, бо в світі є мужчина для кожної жінки. Ото ж ти не повинна скаржитися на Боже Провидіння.
Орися: Я не скаржуся на це, але бажаю тільки щоскоріше стати часткою цього Божого заряджения.

Жінка до чоловіка: Де ж ти був, Іване, що так пізно приходиш додому?
Іван: Не гнівайся, я вступив до коршми, щоб випити шклянку пива.
Жінка: Скільки ж це тобі забрало часу?
Іван: Не дуже багато. Всього чотири години.

The guy bought himself a 70-room house with no bath because he wanted to be filthy rich.

Canvasser: "I wonder if I can see your mother. Is she engaged?"
Small Boy: "My sister's engaged but my mother's married."

Employer: Have you any reference?"
Applicant: "No, sir. I tore them all up."
Employer: "That was a foolish thing to do."
Applicant: "You wouldn't think so if you read them."

A young woman driver pulled up at a service station.
"I want a quart of red oil," she said.
"Red oil!" gasped the attendant.
"Yes," she replied, "the tail-light has gone out."

Teacher: George, explain to the class what radio is.
George: Well if you had a long dog that reached from New York to Chicago, and stepped on his tail in Chicago, it would bark in New York. Now that's telegraphy. Radio is the same thing without the dog.

Overheard: "Now that we're married we shouldn't have any more secrets. So you might as well know—Mother is coming to live with us!"

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MARCH, 1955

THE ANNUNCIATION

By R. J. Miller

THE angel who was sent by God to announce to Mary that she was to be the Mother of God was St. Gabriel. Now the name of Gabriel means the power of God; and this very name has a special relation to the message which its holy bearer brought from heaven. For when Our Lady asked how it would be possible that she become a mother, since God had asked her to take a vow of perpetual virginity, Gabriel, "the power of God" replied:

The Holy Ghost shall come upon Thee, and the power of the Most High shall overshadow Thee.

Surely then St. Gabriel must be one of the highest of the heavenly spirits, to be chosen to bring from heaven to earth this grandest of the messages that ever came to men, and to be given a name so closely related to God's eternal plan and the Most High Himself. If envy could have a place in the courts of heaven then surely it would be here, and his fellow spirits of light would envy him his extraordinary distinction. Surely too, in any case, they must have rejoiced to share in some way the glory of being his companions or forming his retinue as he took his journey "from God into a city of Galilee called Nazareth, to a virgin espoused to a man whose name was Joseph, of the house of David, and the Virgin's name was Mary."

For we should not think of "the Power of God" as coming unattended on that embassy of international and everlasting importance. When earthly rulers send ambassadors to foreign capitals on important matters, the accounts in the history books may say that "the King sent his cousin the Archduke to the court of Spain". But the Archduke did not travel and did not enter the court of Spain alone. His mission and his rank demanded a retinue of servants, assistants, and noble company.

So too St. Gabriel, the Power of God, did not come to Nazareth alone. With him there came "a multitude of the heavenly army" as befitted his rank and the extraordinary message he bore; and if they did not chant for earthly ears, as they did on Christmas night their glorious chorus of glory to God in the highest and peace on earth to men of good will, surely the vaults of heaven must have resounded with their exultant outburst of wonder and gratitude and glory.

Moreover, even the angels who did not accompany St. Gabriel, or even if no angels at all accompanied him, the heavenly spirits still were not absent from the scene. St. Paul the Apostle in his Letter to the Ephesians (chapter 3) tells us that "principalities and powers on high" are given to learn ever new things about the wisdom of God from seeing it manifested in the life

of His Church on earth. In other words, the angels in heaven actually learn about God from the Church on earth, and are inspired by what they see in the lives of good Christians, their struggles and victories and the working out of God's Providence in them, to new chants of praise for the wisdom and power of God in heaven.

But on the occasion of the Annunciation, which was also the Incarnation of the Word of God, there must have been an altogether new revelation or their rapt attention and admiration, and every spirit in Paradise must have shared in the jubilation.

But let us single out, as it were, the progressive steps in this drama of the Annuciation, and attempt ourselves to share with the angels to some little extent the role of spectators at this magnificent revelation of the wisdom and mercy and love and power of God. We can find five such progressive steps; salutation, insistence, explanation, confirmation, and acceptance.

St. Gabriel first of all saluted Our Lady in terms which could only mean that she was the blessed among women destined to become the Mother of God:

> Hail, full of grace!
> The Lord is with Thee;
> Blessed art Thou amongst women.

Our Blessed Lady knew full well the import of the words; and she knew too that this visit from an angel of God must have some special purpose "courtesy call" from heaven. It was leading up to something involving her directly; something that would bring her into close relation, possibly the closest possible relation, with the coming Saviour of the world and the Blessed amongst women who was destined to be His Mother.

We may note here as an interesting sidelight that the words of the angel: "The Lord is with Thee" seem to have had special meaning and appeal for our Lady. She once revealed to a holy soul that they are the words of the Hail Mary which when repeated to her by her clients bring her the greatest joy. It would take us too far to speculate on the possible reasons for this predilection, except to observe that just as any lover finds his or her greatest joy in being close to his beloved, so Mary must find her bliss in knowing, and to some extent in simply being reminded, that Jesus is close to her.

But while Mary realized that the angel's appearance and salutation was the prelude for some further very important message for her, she could not help thinking at the same time that she was bound by the vow of perpetual virginity which God had asked her to take, and that (as she thought) in virtue of that vow she could never aspire to be a mother, human or divine. And so

> She was disturbed by what he said; and kept wondering what kind of salutation this might be.

Then came the "insitence" on the part of the angel:

> Fear not, Mary, for you have found favor with God.
> Behold, you will conceive in your womb, and bring forth a Son; and you shall call His name Jesus.
> He shall be great, and shall be called the Son of the Most High;
> and the Lord God shall give Him the throne of David His Father;
> and of His kingdom there shall be no end.

The angel knew the reason why Mary was "disturbed," namely the seeming contradiction that confronted her. God's Will had been manifested to her not so long before this time to the effect that she take a vow of perpetual virginity; and here was an angel seeming to bring another manifestation of God's holy Will to the effect that she was to become Mother of the Savior. His words are an insistence to his meaning and a reassurance to Mary as though he were saying: "Yes, it is true, it is as you surmise. God has accepted the sacrifice of motherhood you so generously made at His behest, and is infinitely pleased with you; but nevertheless you are indeed to become a mother, the Mother of *Jesus*, the Savior of the human race, the King of Kings, whose reign shall last forever and ever."

GOSPEL HISTORY OF CHRIST OFFERS PROOF OF DIVINITY

By Rev. Francis Syrianeu

Any study of the life of Christ has to take cognizance at the very beginning that He was not just another man, even an extraordinary man. He was both man and God. Every man must ask himself the same question that Christ put to His Apostles: Whom do you say that I am?" Depending on the answer we give that question our whole life will be affected. For Christ was either who He said He was—God, or He was the greatest fraud the world has ever known. The second alternative is foolish on the face of it.

It was not easy, even for Christ's own Apostles, to grasp the reality that their Master was God Himself. They knew He did great wonders and taught sublime doctrine, but attributed this to the power of God working in man. Despite repeated assurances and prophecies by Jesus, they still had but a confused notion of His Divinity, even after His Resurrection on the first Easter morn.

His subsequent appearances to them over the 40-day period before His Ascension into heaven accomplished their object in convincing them of His divine character. The coming of the Holy Ghost on the first Pentecost Sunday put the stamp of authority on what they had experienced and sent them forth fearless to confess their Emmanuel, "God with us."

In studying the Gospels, therefore, we do not read just the life history of another man. We read the inspired words of the Evangelists, moved by God to set down in permanent form those elements in the life of the God-Man that men must know and accept for salvation and the pattern of the supreme life, whose imitation is our salvation.

The chief attributes of the Catholic Church are authority, infallibility and indefectibiliy. They are called attributes because they are qualities perfecting the nature of the Church.

Ten Ways to Get More Out of Lent

By D. F. Miller

TWO THINGS are taken for granted in the title you have read above. One is that you certainly are going to get something out of Lent. The other is that, unless you make some special effort and accept some specific sugges tions, you will not get as much out of Lent as you should.

In order to get something out of Lent, you need to be no more than an average Catholic, with enough obedience in your character to preserve you from mortal sin ,and enough love of the Church to inspire you to listen to her suggestions. The Church commands you to fast and abstain during Lent, unless you have an obviously excusing cause or dispensation from so doing. You obey, perhaps somewhat grumblingly, but you obey. The Church suggests that you pray more than usual during Lent, and give up some of the ordinary pleasures of the world. You don't hurt yourself very much in carrying out these suggestions. But you at least do something.

At the same time you yourself are conscious of the fact that you do not get as much out of Lent as you might or should. The fasting and abstaining become quite routine, and you find them very helpful to your figure. There is no great burden attached to attending Lenten services once a week; you even enjoy them to a certain degree. By giving up certain amusements you are able to get ahead in your work and to do certain things around your house that you had planned to do for a long time. Thus you gain quite a bit from Lent in a material or temporal way: but you do not become much more spiritual than you were before.

This is sad in view of the fact that Lent offers you so many opportunities, incentives and special graces to speed you along the road to better spiritual living. Perhaps you need more than a few reminders of how you can take the full value of the opportunities and incentives of Lent to make decided spiritual progress this year. Here are the reminders or suggestions for you to think about. If you take and carry out only a few of them, Lent will have been a wonderful blessing for you.

1.

Give a special Lenten setting and flavor to your morning and night prayers.

If you can begin and end each day of Lent with the conscious thought of the meaning of the season and appropriate prayers, it is certain that you will also think about the meaning of Lent often during each day.

The setting suggested for your morning and night prayers during Lent is one in which the crucifix, and other reminders of the sufferings of Christ, are very prominent. If possible, fix up a little altar in your room; give the crucifix the most prominent place on the altar; arrange around it pictures of the sorrowful Mother, of Christ in His agony or under the scourging or crowning with thorns, to remind yourself of how much He suffered for you.

The flavor of your morning and night prayers during Lent should

be predominantly that of compassion for the sufferings of Christ and sorrow for your own sins that caused His suffering. These sentiments should be crowned with a fervent prayer of gratitude for the gift of redemption won for you by Christ, and re-offering of all your thoughts, words, actions and sufferings for His love.

2.

Attend Holy Mass and receive Holy Communion each day of Lent if this be at all possible.

For those who realize what the Mass is, there is no question that the most perfect means of entering into the spirit of Lent is daily participation in the offering of Mass with the priest. Lent is the season designed for remembrance and commemoration of the passion of Christ; it was Christ Himself Who said to His priests that through the Mass they would "show His death" to the world.

Moreover, you take the fullest part in this showinng of the death of Christ through the Mass and in accepting it for your own redemption and that of all the sinners in the world, by receiving Communion with the priest at Mass. This brings the sacrifice of the Mass to consumation and completeness in yourself, and is the most powerful of all means of keeping alive the spirit of Christ and the true spirit of Lent within your soul. This means, of course, that you will have made a good confession at the beginning of Lent, and will remain free from serious sin.

3.

Enter upon each day's work in the same spirit of obedience to God with which Christ entered upon His passion.

It is God who has given you your daily tasks to fulfill. He has done so in general by His command that you must toil and sweat for your living. He has done so specifically through the workings of His providence that have so arranged the circumstances of your life that you now have a definite job to do each day.

Your work may be in an office, or in a shop, or out of doors. It may keep you in solitude or may demand that you call on or talk to many people. It may be the work of a housewife or a secretary or an executive. Whatever it is, it is God's will for you. Whatever it is, it will have its pleasant and its unpleasant features; it may even be a form of toil of which you have grown very weary. But whatever it is, it cannot be as trying and difficult as the task of redeeming you that was willingly accepted by Christ in obedience to His Father.

In that same spirit of obedience to God, therefore, you enter upon your day's tasks, keenly mindful of the fact that the greatest weariness or suffering it can possibly bring you will be but the faintest shadow of what Christ undertook to do for you.

4.

Make every meal you take during Lent a reminder of the fast and abstinence by which the Church asks and commands you to share the suffering of Christ for your sins.

It is true that you are not bound to do penance at every meal you eat during Lent. It is usually only on one day each week that you are bound to abstain entirely from meat. On most of the days of Lent you may take one full meal at which there are no restrictions either as to the kind or the quantity of he food you eat. On Sundays during Lent you may eat as often and as much and whatever kind of food you desire.

But you will best live in the spirit of Lent if you use every meal

as an occasion for recalling your need of penance, promising again to practice penance at the times it is required, thanking God for the many good things of food and drink He makes available to you, and perhaps even adding some extra penance that is not required by any law of the Church.

Above all, at every meal you take during Lent, you should recall to mind whether in the past you have ever abused food or drink (especially alcoholic drink) and determine anew that you will never be guilty of such abuse again.

5.

Set aside some time each day for making the way of the cross, or for meditating directly on the passion of Christ.

Remember that Lent will be of no value to you unless it brings you closer to Christ, and makes you more mindful of what He did for you. You approach Christ most closely and really in Mass and Holy Communion, but there it is your faith that must recognize Him, accepting His word though your eyes cannot see Him. Over and above that, and in support of your faith, you need to think about the suffering Christ, and to represent to your imagination the scenes in which He suffered and pleaded for your love.

You do this most effectively by making the way of the cross each day, in which you imagine yourself accompanying the Saviour from the moment of His condemnation to the time of His death and burial. But you can also accomplish the same thing by meditating on the passion of Christ, if necessary with the aid of the Gospels, or one of the many books that describe in detail every suffering that was inflicted upon your Saviour.

6.

Be especially prepared, during Lent, to accept and use every temptation that assails you as an occasion for declaring yourself on the side of Christ and dedicated to His love forever.

You will not be spared from temptations during the season of Lent, despite the fact that you are trying to keep it as a very holy season. Indeed, temptations may even become more frequent and troublesome during Lent, just because you are trying to deny yourself and grow in the love of Christ.

Do not be discouraged by the fact that temptations arise during Lent. Unusually wicked thoughts may suddenly crop up in your mind; desires and inclinations toward lust may make themselves felt. There may also be temptations to impatience and anger with those around you, and the devil will suggest that this is all because you are fasting and abstaining and denying yourself in various ways. He will make a kind of offer to you: that if you give up doing penance, you will be spared from temptations.

Pay no heed to such suggestions. Use the temptations you experience, whether to impurity or anger, as God-given opportunities for reaffirming your love of God and your sorrow for past sins. Remember that every temptation, no matter how vile or violent, is a blessing if it is turned into an occasion for an act of love of God and rejection of sin.

7.

Lessen the influence of worldliness or secularism upon your soul by turning away, at least for certain periods, from the voice of its spokesmen, the newspapers, secular magazines radio and television.

There are two real worlds contending for your attention, your service, and your love. The one belongs to time and this earth; its chief concerns are food and drink, clothing and conveniences, recreation and amusement, love and romance and pleasure. The other belongs to eternity; its chief concerns are your soul, God, heaven and hell.

If you never make any effort to escape it, the former world will din its message into your ears from morning till night. It can make you forget all about the things that are eternal. The Son of God came into the world as a man to tell you about your soul and God and heaven and hell. But you will not hear or learn what He said unless you turn aside at times from the voices of the world.

Lent is a good time to limit your reading of newspapers, secular books and magazines, and your use of radio and television in a very definite way. If you want to go all out for the love of God and the good of your soul, you may give up all secular reading and all use of television and radio. (Let no one tell you you are a fanatic if you do so.) But at least you can hold off from reading a newspaper till the afternoon each day, or give up some of your favorite programs or telecasts, for the love of God.

8.

Manifest your realization that, as a Catholic, you belong to the mystical body of Christ and are therefore united in a bond of life and love with other Catholics, by attending as many Lenten services in your own parish church as possible.

Don't try to make the observance of Lent a completely secret, private and personal affair. You belong to a given parish which is your point of contact and union with the mystical body of Christ as a whole. Christ, Who is the head of the body, wants its members to act together, to join in public and common worship, to help one another and to learn from one another.

Therefore make an effort and a sacrifice to attend not only Mass in the morning which is the primary act of parish worship, but the evening services that are held in your parish during Lent as well. Don't pass by your parish church to attend a more fashionable one at a distance. Let your pastor and your fellow-parishioners know that you are a devoted member of the spiritual family that is your parish, no matter how small or modest its facilities may be.

9.

Resolve that, during the forty days of Lent, you will learn something about your Catholic religion that you did not know before, by regular spiritual reading and study.

There is no one, not even the most learned priest, who cannot continually learn more and more about the true religion and its application to various problems of human living. For the average lay Catholic in the world, there is an immeasurable wealth of knowledge to be gained about spiritual truths, about the history of the Church, about the lives of saints. The average lay person does not have too much time to spend in reading and studying about such things, but he should determine that during Lent, besides listening to extra sermons, he will learn something new about his religion through personal reading.

To this end, a half hour, or at least fifteen minutes, should be set aside for spiritual reading each day during Lent. For those who do not know what books to take up, any priest will be glad to make suggestions in line with their education, interests and practical problems.

10.

Make a point of practicing some special form of charity toward

others in need during the season of Lent.

It would be an utter contradiction for any Catholic to see about growing in the love of God if he were not at the same time inspired to make special efforts to practice charity toward his fellow human beings.

It need scarcely be said that this means that good Catholics will try above all to avoid sins against charity, in the form of gossip, detraction, back-biting, anger, hatred, revenge, during the holy season.

But charity during Lent should not be limited to the avoidance of sins against charity. There should be a positive seeking of opportunities to do things for others for the love of Christ: for the old and helpless; for the young and orphaned; for the sick and shut-in; for the fallen and wayward; for the abandoned in a spiritual sense both at home and abroad. Such charity will crown and complete one's efforts to grow in the love of the loving Christ.

TO A SUFFERER

May'st thou be guided by the star of hope,
O sad and weary soul!
Even though in darkness thou must often grope
Towards the promised goal.

All that thou hast desired, thou'lst surely find,
If thou but yield's thy will;
The time is God's, not thine, and He's most kind;
Thou hast but to lie still.

Teacher:—Robert, what is meant by capital punishment?

Robert (whose papa is a capitalist):—It's when the government sets itself up in business against you and then takes all your profits to pay its losses.

Dad: "Johnny, why don't you wash your face? I can see what you had for breakfast this morning."

Johnny: "What was it?

Dad: "Eggs."

Johnny: "Wrong pop. That was yesterday!"

Daffynition—Tact: the ability to shut your mouth before somebody else does it for you.

Improvement of the Greek Catholic Church Government through the institution of the Chapters

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE CHAPTERS of the canons are always of great help to the local bishops. Since the Ukrainian Catholic Church did not have such chapters, Leo Sheptytsky Bishop of Lviv, decided to erect them in Lviv. The same question arose in Peremysl. In 1771 Leo Sheptytsky erected a chapter in order to break the predominant position of the Basilian monks in our Church and to secure loyal cooperators and advisers in the management of his diocese.

Unfortunately the step taken by Sheptytsky provoked a storm of protests from the Latin archbishop of Lviv, Sierakowski and the monks, for the Lvovian chapter was composed exclusively of secular priests. Since Bishop Sheptytsky acted on his own initiative, without consulting either the Polish hierarchy nor the government, "the Polish chapters and bishops, especially the Latin bishop of Lviv, Sierakowski, turned to Rome and received assurance that nothing would be done which might weaken the Polish Catholics... Thus the Pope did not sign the bulls which had been already prepared. The Lvovian chapter was not confirmed..."[19]

Nothing was done in this regard until the first partition of Poland. When Galicia passed under the Austrian regime, Bishop Sheptytsky turned to Vienna, requesting that the Lvovian chapter be confirmed by the Empress. At the same time he asked for protection against the Polish bishops and the Basilians. The monks, encouraged by their protector Venceslav Sierakowski, felt grossly offended and began a bitter fight against Sheptytsky, endeavoring, says Michael Harasiewicz "to destroy this salutory institution in order to exclude the secular clergy from the episcopal dignities and to secure for themselves all promotions and ecclesiastical dignities.

"The Basilian Order was aided in this fight by the Latin clergy which disliked the elevation of the secular Ruthenian clergy and its culture, especially by the Latin Rite archbishop of Lviv, Venceslav Sierakowski. In 1774 he wrote an extensive letter, in the name of the chapters and the Latin clergy, to the Empress and Queen (Maria Theresa) in which the Ukrainian clergy was despised while the Basilian Order was highly praised. He asked the Empress and Queen Maria Theresa to bestow her benevolence and favors upon the Basilian Oreder. At the same time he entreated the Empress that not only the episcopal dignities, but also all other diocesan offices be exclusively reserved for his Order. He petitioned also that the cathedral chapters of the Ruthenian clergy be suppressed because they were extremely injurious and prejudicial to the Polish chapters and clergy."[20]

Both the Poles and the monks sharply opposed any emancipation of the Greek Catholic secular clergy.

19) Ed. Winter, Op. cit., pp. 130-131
20) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 547-548.

The Polish hierarchy feared the Ukrainian secular priests who lived among the rural people and were not favorably disposed towards the oppressive Polish landowners.

Bishop Sheptytsky decided to take the matter up again after the first partition of Poland. He sent canon John Gutz to Vienna. Canon Gutz had various connections in the Austrian capital. He did everything he could to secure the ratification of the Ukrainian chapter of Lviv of which he himself was member. Gutz became a zealous defender of the rights of the Ukrainian secular clergy before the Austrian government. He was helped by the former nuncio Joseph Garampi in Poland, who became papal nuncio at the Austrian court (1776-1785).

Gutz's labors were partly successful, for Auersperg, imperial governor of Galicia, published a decree on June 15, 1774 which stated in the name of Maria Theresa: "The erection of the Greek Catholic chapter at Lviv is an excellent thing. Nothing can be more beneficial to the Union as a perfect external equality of the Greek Catholic and their Latin confreres. Wherefore, everything that may suggest to the Uniate people that they are treated worse than the Roman Caholics, must be removed."[21]

Sierakowsky pretended to oppose the erection of the Greek Catholic chapters on the ground that the Ukrainian Catholic bishops were only suffragans of the local Polish bishops.[22] The monks opposed it as a menace for this predominant position in our Church. They knew that once the secular clergy became well-educated and organized in the cathedral chapters, the monks would inevitably lose their privileges, dignities and income. It is no wonder that they sent their agents to Vienna to oppose the efforts of Joseph Gutz. On December 17, 1776 Maria Theresa notified Bishop Sheptytsky that she was willing to confirm the Lviv chapter. She added, however, that she needed some further information about the composition and rotation of the chapter. The bishop sent her all the necessary information to which the empress replied on January 3, 1778, notifying Bishop Sheptytsky that the chapter would be confirmed at the proper time.[23] This time, however never arirved for the zealous defenders of the secular clergy. Bishop Leo Sheptytsky died at Radomysl on May 18, 1779.

Fortunately the whole affair did not vanish with Sheptytsky's death. In 1787 Emperor Joseph II erected an episcopal consistory for the cathedral of St. George in Lviv and Peremysl. Bishop Peter Bilansky (1780-1798) did not want any chapter. He went so far as to contradict the efforts of his clergy who tried to obtain it from the Austrian government as he was under the influence of a certain Pole, Dierkowski. The intervention of Metropolitan Smogorzewski did not improve the situation.[24] The consistories of Lviv and Peremysl had three canon advisers and some other officials. The canons of Lviv were permitted to wear a cross with the picture of St. George and the Blessed Virgin, while those of the Peremysl chapter wore that of St.

21) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 581.
23) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 556.
22) Julian Pelesz, Op. cit., p. 625.
24) M. Harasiewicz, Op cit., pp. 594-595.

John the Baptist.[25] Bilansky's opposition caused considerable delay in the formal equalization of the Ukrainian chapter was finally crowned with success. In 1813 Emperor Francis I (1804-1835) officially confirmed the chapter of Lviv. Thus the Ukrainian clergy in this respect became equal to the Latin.

Quarrels between the secular clergy and the Basilian monks

Due to the political confusion and turmoil preceding the downfall of the Polish kingdom, many disorders and abuses crept into the Ukrainian Catholic Church. The most striking anomaly, however, was the privileged position of the monks. "The government of the dioceses", says Julian Pelesz. "was in fact in the hands of the Basilians, although it belonged to the secular clergy and has been claimed time and again by it."[26] Eduard Winter explains the secret of this anomaly: "In the times of baroque the Basilians won a large precedence which had been ratified and augmented by the Zamost Synod. The exemption of the Order made them largely free from the jurisdiction of the bishops. And yet they exercised considerable influence over the administration of the Church. The bishops were chosen from their ranks and their councellors were Basilians.

In 1773 the Lutsk Bishop Rudnycky complained about this privileged position of the Basilians: Woe is to the unfortunate and poor Ruthenian hierarchy and to us!"[27]

Bishop Leo Sheptytsky resolved to abolish the precedence of the Basilian Order. The Austrian government was favorable to his efforts in elevating the secular clergy so that it might become equal in rights and respect to the Latin. "The sage and pious intention of the empress (Maria Theresa), however, displeased the Latin Rite, especially the Polish clergy and the Ruthenian monks of St. Basil. They joined hands in order to oppose the excellent intention (of the Empress) attempting with all available means to bring it to naught", adds Michael Harasiewicz.[28] They disliked the emancipation of the Ukrainian Catholic clergymen. From metropolitan Rutsky's times (1614-1637) a groundless opinion, spread throughout the Uniate Church that the monks alone could become bishops. Since the Basilians were the only Ukrainian monks, they seized this privilege and were unwilling to relinquish it on behalf of the secular clergy.

Without a major contest, they took over all the bishoprics and higher offices and excluded the secular clergy. This brought all the income of our Church into the treasury of the Order, and the secular priests were left in extreme misery and ignorance.

As long as Poland existed, it was a relatively easy task for the monks to maintain their dominant position in the Uniate Church. All the bishops were members of their Order. Poland was favorably disposed towards it for in the bosom of the Order were many Poles. The Uniate clergy, being very poor and illiterate, was unable to fight this abuse.

The monks were so confident of their "traditional" per-eminence that after the first partition of Poland they ventured to direct a petition to the Austrian government asking Em-

25) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 599.
27) Eduard Winter, Op. cit., pp. 129-130.
26) Julian Pelesz, Op. cit., p. 618.
28) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 545.

press Maria Theresa to formally recognize their privileged position and have it ratified by the new state.

The secular clergy felt offended by this procedure of the monks. They sent a protest confuting as groundless the Basilian pretensions. The Austrian government sided with the secular clergy against the monks for Maria Theresa notified them that the Empress was free to name candidates both from the secular as well as the regular clergy. The imperial decree stated: "It is her Majesty's right to choose the persons for the bishoprics and to regulate the chapters. Her Majesty is free to select worthy candidates from either the secular or regular clergy and permit them to erect and regulate the chapters. At the same time the secular candidate is forbidden to procure dispensation from the monastic profession for such dispensation is necessary for the monks and not for the secular clergy that has been destined to take care of souls, and the Bishop is the principal pastor of the people."[29]

The exclusive privilege of being bishops in the Ukrainian Church came to an end for the monks after the death of Leo Sheptytsky in 1779. In spite of the Basilian endeavors the Austrian government named a secular priest, Peter Bilansky for the bishopric of Lviv (1780-1798) and he was succeeded by another secular priest, Nicholas Skorodynsky (1798-1805). In 1796 Anthony Anhelovych, a secular priest, became bishop Peremysl. The Austrian government disregarded the decisions of the Zamost Synod, and the Holy See of Rome did not contradict its nominations of the Greek Catholic Bishops from among the secular clergy. The monks lost much of their prestige. The Austrian rulers helped our Church to get rid of their control. [30]

The Basilians, however were unwilling to renounce their inveterate privileges. They attempted to save their pre-eminence and properties by lawsuits and judicial contentions. The court actions between our hierarchy and the Order lasted for 80 years. Finally, the monks lost the court suits and were enforced to return all properties which belonged to the Ukrainian Catholic Church and its secular clergy. On April 27, 1779 a mixed court issued a sentence which "rejected the Basilian pretensions to the cathedral of Lviv and Halych, as well as to the episcopal residences, goods and foundations. At the same time the Basilian Fathers were ordered to return the entire mountain on which the cathedral of St. George is built, the residence of the bishop and other edifices, and even the Basilian convent, to the secular clergy The Basilian Fathers were enjoined to clear away the building close to the cathedral in which they were living and to return it to the secular clergy. They were also commanded under oath to hand over all the documents, episcopal realities and ecclesiastical properties which belonged to the secular clergy."[31]

The monks laid a protest against the sentence and appealed to the supreme tribunal of justice that the whole affair be reviewed. On November 30, 1780, a new sentence was issued by the supreme tribunal confirming the previous decision of the court in favor of the secular clergy with the exception of some lands which were left to the monks. "The Basilians were ordered to move away and to return all the documents concerning the episcopal realities, which they refused to do. In 1788 Victor Storozhynsky, superior of the monastery, returned some of the documents when Father Legesiewicz and other Basilians who had been in possession of the documents, were transferred to other monasteries. Thus Father Storozhynsky was able to swear in good conscience that he returned all the documents. The tradition, however, relates that more important documents had been sent to the Pochaiv monastery."[32]

The Basilians left the convent of the cathedral and moved to the monastery of St. Onufrius which they retained until the second occupation of Western Ukraine by he Soviet troops in 1944.

29) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 548.
30) A. M. Ammann, Op. cit., p. 687-686.
32) Ibid., p. 557.

SHOULD I BE A SISTER?

A RELIGIOUS VOCATION is the call of God or the invitation which God extends to some souls to embrace a definite mode of life, and to bind themselves by means of the three usual vows of poverty, chastity and obedience as to enable them to serve God with their whole heart. The Oriental Religious Canon Law published on February 9, 1952 describes the religious state as follows: "The religious state is a stable manner of community life approved by the Church in which the faithful besides observing the common precepts bind themselves to the observance of the evangelical counsels by the public vows of poverty chastity and obedience, according to their rules." (Can. I).

Who is, then, a NUN or a SISTER? A Nun or a Sister is a girl or a woman who has made the profession of the three religious vows in some Order or Congregation.

There is a difference between a Nun and a Sister. A *Sister* is a girl or woman who has made the profession of the simple vows. Such are the Sisters Servants of Mary Immaculate, Missionary Sisters of the Mother of God and the

Missionary Sisters of Christian Charity. While a *Nun* is a girl or woman who has taken solemn vows. Such are the Basilian Sisters. There are, however, some nuns whose vows, according to their constitution, are solemn, but because of circumstances, must, by order of the Apostolic See, take simple vows.

There are many distorted ideas about a religious vocation in the minds of some Catholics. Some think that the candidates for the religious life must be saintly persons or great heroines. A visit to any of our Catholic noviciates in Canada or United States would quickly convince a person that they are wrong, for candidates to the religious life are normal, wholesome American girls, sisters and companions of the girls that live in our families and parishes. It is not required that upon entry the girls already be saints, nor that they be sinless, but they should come with the intention of becoming saints with the help of God and the Blessed Virgin Mary.

How does a VOCATION originate? It may start in one of two ways, although very few girls can give a definite answer of how they got the idea of becoming a Nun or s Sister, a religious vocation may be the result of an extraordinary illumination of the mind and incitement of the will by special lights and graces.

Young Alexandra, a vivacious girl of the U.C.Y. said: "Father Missionary, I would like to be a Sister." "That's a wonderful idea," replied the missionary. "But why do you want to become a Sister?" he asked. "Well, Father," said Alexandra, "in the first place is seems to me that something, or rather "Some One" is pushing me. I am an Academy girl. During my studies I was class president. After the completion of my studies I had a good time in the world with my work and entertainment... I liked to dance and to be in the company of boys. But each day these things seemed to grow less interesting, and, I would say more annoying. An interior voice seemed to whisper to my heart so clearly that I cannot be mistaken about it: "Alexandra, you are Mine. I made you for Myself. No human being can ever satisfy your ardent heart." It became clear to me that Christ was calling me and I gave up... This is the origin of my religious vocation." Alexandra stood silent. She was tall and finely features, the sort of girl that boys treat like a woman and trust like a boy. In this case the will of Alexandra was so strongly inclined toward the religious state that she clearly perceived in the midst of her amusements that she would do something agreeable and pleasing to God, if she followed the more perfect way of the religious life. In Alexandra's case we have a *special* vocation which should not be taken as a rule in choosing the religious life, because such special vocations are very rare and not necessary for becoming a Nun or a Sister.

The vocation of St. Bridget was still more wondrous. Once Christ apeared to her and said: "I am your God. Fear not, because I am the Creator of all things. I do not deceive. You shall be My spouse, and My spirit shall be with you until your death. I take you for My bride, so that I may have the delights in you that God takes in pure souls." (God's ambassadress, St. Bridget of Sweden, by H. M. Redpath, Bruce publ. Co., Milwaukee, 1947, p. 37-8).

A religious vocation may be and usually is the result of mature deliberation on the part of a girl,

who under the influence of grace perceives that the way of the evangelical counsels is preferable for her. This conviction may come from the reading of the Gospel or other pious books or from other considerations. This is an *ordinary* vocation which is enough for entering religion. In His loving providence God, as a rule, does not use miracles when they are not necessary and when men can help themselves by using their mind and heart. Father Francis Saurez, an outstanding theologian, called "Doctor Eximius" (1548-1617) says apropos of an ordianry vocation: "Very often it is better to enter religion without a special desire or inclination given from on high, on the strength of a free choice made by mature judgment after due consideration Experience and reason make it evident that since it is often proper, nay sometimes necessary, to act thus in other virtuous works, the same can be said of vocations. For there is no reason why the matter of religious vocations we must always await an extraordinary grace or call from the Holy Ghost." (On Religious State, T. 7, Bk. 5, ch. 8 No. 5).

Evelyn was a fine, generous, eager and innocent girl. When the Sisters came to parish N. to teach catechism to the parish children they organized a wonderful concert. This just captivated Evelyn. She looked at the Sisters who taught the children. Their calm and smiling faces were so different from the tired, troubled and sorowful faces of the people with whom she worked as clerk of Company P., so utterly different from the strained tense, bitter faces that she saw every day on the street. Evelyn began to think of her future. "What shall I do?" was her main problem after the departure of the Sisters. For two years she worried about her vocation. In the mean time she spent three evenings a week in pleasurable pursuits, dates and amusements. Naturally during this period the idea of the religious life became more and more distant. She had almost given up the idea of becoming a nun which was constantly looming on the horizon of her life after the departure of the Sisters. In the meantime Olga, her best friend died suddenly of a heart attack. She wept bitterly over the loss of Olga. The idea of being a nun returned again. Evelyn began to weigh the shortness of life the dissatisfaction resulting from worldly pleasures. After half a year of hesitation and prayer Evelyn finally made up her mind to be a nun. The world began to have less and less attraction for her every day as the time passed. During a mission Evelyn decided not to postpone any further the execution of her decision. A few months later Father Missionary received a letter from novice Evelyn T., announcing her entry into a Ukrainian Congregation. The letter ended with the following words: "Father Misionary, I am happy and content in the new life I have just begun. I experience a great peace of heart and mind. There are no exciting occasions in the convent, but neither do I have those awful 'blue Mondays' which I had so often in the world. Thank you for the advice you gave me during the mission. I am praying for you and for your missions. May other Ukrainian Catholic girls follow your advice and give themselves wholeheartedly to Christ as I did and they will find the peace which I am enjoying in he convent."

The Real Causes of the Great Eastern Schism

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

WHAT WERE the real causes of the schism that exists till our days? Here are some:

1. The weakening and the lack of the true Christian spirit and fraternal charity between the Eastern and Western Church. As long as the Christian fervor ran high, the schism was impossible. The ideal of one Church and one Shepherd was dear to all Christians as long as they lived an intense Christian life. When the Christian life began to decay national pride and interests overcame the ideal of unity.

2. Ethnical differences and antagonism between the West and the East: the innate differences of nature, philosophical background, opposite mentality of the West and East were transplanted into ecclesiastical domains. The spirit of opposition was strengthened by the differences of Rites and canon laws. The difference of culture also played its part in fostering the spirit of antagonism, between Rome and Constantinople. The cultured and philosophically minded Greeks looked upon their Latin Brethren as barbarians. This, of course, did not favor charitable relations between the Greeks and the Latins.

3. Political antagonism between Rome and Constantinople jeopardized greatly the unity of faith between the Romans and the Greeks. In 329 Constantine the Great, who disliked Rome and the Romans, transferred the capital of the Romar empire to Constantinople. This was the beginning of an open rivalry between Rome and Constantinople.

With the transfer of the capital of the Roman empire from Rome to Constantinople, the latter began to emerge as the first city of the civilized world while Rome was losing its previous prestige in favor of the new Greek capital. The Greeks of the Eastern Byzantine empire looked upon their Western Brethren of the Western Roman empire with a kind of Contempt because of the growing importance of their new capital, Byzantium.

4. The growing importance of the of Constantinople impaired greatly the friendly relations between Rome and Constaninople. The growing importance of Constantinople stimulated the ambition of the bishop of the imperial City (Constantinople) to demand new privileges and favors for themselves.

At first the request of honors and privileges was made by the Constantinopolitan bishop did not have anything heretical in itself. He was only seeking an elevation over the other bishops of the Byzantine empire motivating his demand with the precedence of the imperial City. Then at the second œcumenical Council of 381 which took place in Constantinople the bishop of the Greek Capital induced some of his sympathizers to make a canon which reads, "The bishop of Constantinople must have the first place of honor right after the bishop of Rome, because this city of Constantinople is a new Rome."

At the second œcumenical Council of Chalcedon of 451 the bishop of Constantinople, Anatolius, made a further step to increase his importance in Church's affairs. After

the Council was closed Anatolius secretly assembled his sympathizers (184 in number, although 680 took part in the Council) and made the famous 28th canon which reads, "Since this city (of Constantinople) has the honor of being the city of the emperor and his government, and enjoys the same imperial privileges with the old imperial Rome, it is but right that it should resemble it also in the ecclesiastical privileges. Thus it (the place of the bishop of Constantinople) must come second after it (ancient Rome)."

This canon was rejected by Pope Leo I as injurious to the dignity of the patriarchs of Alexandria and Antioch, because the œcumenical Council of Nicea held in 325 had already established the order among the three patriarchs of the Church: Rome, Alexandria and Antioch.

The Pope declared that the bishop of Constantinople could not precede the patriarchs of Alexandria and Antioch because his bishopric was not founded by any of the Apostles as were those of Rome, Alexandria and Antioch. The papal refusal did not discourage the pretentions of the Constantinoplitan bishop.

Procopius, a Greek priest, known as Dorotheus of Tyre, invented and composed a legend of St. Andrew's journey to Byzantium. The legend says that St. Andrew, apostle and brother of St. Peter, founded the bishopric of Byzantium and consecrated its first bishop Eustachius. He also composed a list of 20 successors of St. Andrew in the bishopric of Byzantium. The legend affirms that St. Andrew was the first patriarch of Constantinople. Furthermore, Procopius, says that St. Andrew rivaled with St. Peter for the primacy in the Church government!

The false seed of discord fell on the fertile Greek soil and brought forth the malicious fruit of schism in the course of the centuries. John IV, patriarch of Constantinople, called a synod to Constantinople in 588 and induced his sympathizers to proclaim him "an œcumenical (universal) patriarch." Pope Gregory the Great condemned the ambition of John IV, but the papal reproach did not stop the ever growing Greek ambition.

By the end of the ninth century Nicetas of Paphlegon made St. Andrew the "head of the Apostles" including St. Peter Himself.

Since the Pope and other patriarchs rejected the futile aspirations of the Constantinopolitan patriarchs he later invented the theory of penarchy, saying that the Church of Christ should be ruled by five patriarchs who are equal in dignity and independent from each other in the government of their respective Church (patriarchate).

The protests of various Popes could not curb the pretensions of the Constantinopolitan patriarchs for the latter had the Byzantine emperors on their side. The emperors backed the claims of their patriarchs wishing thereby to increase the prestige of their capital. Besides, the patriarchs of Constantinople, by relying upon the emperors' support became humble tools in the hands of the imperial politics.

The very fact that they were patriarchs of the New Rome that is of Consantinople gave them a certain preponderance over the other patriarchs of the East, namely of Alexandria, Antioch and Jerusalem. The three patriarchs of the East in the course of centuries were induced to recognize over them the supremacy of the Constantinopolitan patriarchs. This created a desire in the patriarchs of the imperial city to become in the East what

the Popes were in the West.

After all, the Greeks disliked the the Roman discipline and dependence on a Roman, be he even the Pope. Once the relations are broken, they thought, the patriarchs of Constantinople would become independent rulers of the Eastern Church which were in the Eastern empire. Should other patriarchs refuse obedience to the patriarchs of Consantinople, there were always ways to force them into subjection, not excluding even the imperial soldiers.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Two years ago my friend Jane received a Parker 51 Pen and pencil set valued around twenty-five dollars from her boyfriend with whom she corresponded for a while after he had been transferred to another town.. Then suddenly he stopped writing without any explanation. Now Jane does not know whether he is engaged to another girl or maybe married. Should she return the gift?

A. If your friend did not cause her boyfriend to break off their friendship, she is not bound to anything. She may keep the pen and the pencil in good conscience. If she forced him to break up their friendship, then she must return the gift, if he asks for it.

Q. What is the Brown scapular? Where can I obtain the medal?

A. The Brown Scapular, the best known of the scapulars, is the badge of the Confraternity of Our Lady of Mount Carmel. It owes its origin to Simon Stock, an English Carmelite, to whom the Blessed Virgin appeared in 1251, gave him a scapular and said: "My dear Son, take this scapular... He who dies invested with it, will be *spared eternal fire*. It is a token of salvation, a protection against dangers, a guarantee of peace and my special protection..."

A medal can be substituted for the scapular made of cloth. But the imposition of the cloth must be made first by any priest who has ordinary faculties in his diocese. Then instead of a cloth scapular a medal blessed by a priest may be lawfully worn. The medal, however, must have on one side the picture of the blessed Virgin and on the other the picture of the Sacred Heart of Jesus.

Q. John, a Ukrainian boy from our parish, met a Latin Rite girl, with whom he got engaged. After two years of engagement they decided to get married. They made their plans to get married in her church. When they came to John's pastor for permission, the priest refused it, because they did not have any serious reason for getting a dispensation.. The infuriated girl induced John to get married in court, which he really did. I wonder what is their position in the eyes of the Catholic Church?

A. First of all John is not married in the eyes of God and His Church, because Catholics — even when one of the partners is a non-Catholic—must have their marriage blessed by an authorized priest, otherwise their marriage is not a marriage at all inspite of the state law which recognizes it as such.

Secondly John and his "wife" have committed a mortal sin. If John lives in the United States, he is also excommunicated, i.e. thrown out of the Church.

The only solution to this problem is to have the marriage blessed by John's pastor, because the Church law says that "Marriages between Catholics of different Rites must take place in the Rite of the groom and before his pastor." (Can. 83, 3).

The Apostolic Delegate is the only authority after the Holy See of Rome that can grant dispensation from this law.

Q. How can I learn to love my family? That may seem a crazy question because everybody loves their family. I did too till a few weeks ago when my love turned to hate. What can I do about this? I just can't find love anywhere in me. I am a teen-aged girl and terribly worried because I don't want to be guilty of sin or to lose my soul.

A. You are worried needlessly about a temptation that you can, with the grace of God, overcome. Remember that love is an exercise of free will, not something that is necessarily connected with your feelings. You may feel bitter toward your parents and brothers and sisters because of something they did that hurt you, but you can hide and gradually overcome that feeling of bitterness. If you go right on trying to be good to your family, trying to forgive their faults, and trying to show gratitude for all they have done for you, you are loving them no matter what hateful feelings have come over you.

Q. Do Catholics believe theirs is the only true religion?

A. Yes. The fact that there are many religions, all holding different—often contradictory—doctrines about God and man strikes the Catholic as tragic. The idea that they are all equally true (those that hold Christ was divine and those that hold He was merely human, for instance) seems absurdly illogical.

Catholics believe that Christ, the Son of God, founded the Church and promised to remain with it, "even unto the consummation of the world." But when they say their is the only true religion Catholics do not mean that they alone are the children of God or that only Catholics are righteous and God fearing. Many non-Catholics are saints; some Catholics are scoundrels.

Nor do Catholics believe that only Catholics go to heaven. Pope Pius IX wrote: "It is to be held as of faith that none can be saved ouside the Apostolic Roman Church...but, nevertheless, it is equally certain that those who are ignorant of the true religion, if that ignorance is invincible, will not be held guilty in the eyes of the Lord." Catholics believe that in the sight of God, all who love Him and sincerely desire to do His will are related in some way to the Church which His Son founded and so can be saved.

Q. Is it a grave sin to desire one's own death; are thoughts of this kind grave sins when one does not mean to do any injury to oneself but takes pleasure in these thoughts?

A. It is wrong to desire one's own death. The gravity of the act can only be determined by one who knows the person involved and

can question him. It is for your confessor, not a stranger, to evaluate the subjective gravity in such matters.

Q. If the reward of the Blessed in heaven is to last forever, why does Our Lord say, "Heaven and earth will pass away"?

A. In this text (St. Matthew XXIV, 35), the "heaven" mentioned by Our Lord does not refer to the final state of the Blessed but to the universe of stars and planets in the skies. The condition of all things will be changed after the General Resurrection.

WHY I PREACH ON HELL

MISSIONS preached by Redemptorists are sometimes referred to as "hell-fire missions." The phrase carries with it the insinuation that such missions, or any mission sermons that dwell on the reality and horror of hell, are antiquated and unpopular. People, it is said, no longer want or need to be disturbed by sermons on hell. Very often the criticism comes from individuals who have never attended a Redemptorist mission, or who have listenend to only one or the other sermon during such a mission.

The attitude of these critics is summed up in a question that is cleverly put in these words: "Why don't you missionaries stop preaching on hell?" in other words, "Why don't you bring yourself up to date? Why don't you recognize modern trend and demands?"

Taking the questions more seriously perhaps than they should be taken, and for the sake of those who may have been influenced by this critical attitude but whose minds are still open to reasoning and conviction, I shall set down my reasons for preaching on the subject of hell.

I preach on hell, first, because it is one of the eternal truths revealed by Jesus Christ, and there is an urgency and timelessness about these truths that no modern circumstances or mental attitudes can ever destroy. The eternal truths revealed by Christ may be listed as the following: 1) that every human being has the supreme obligation of working out the salvation of his own soul; 2) that the only real obstacle to the saving of one's soul is mortal sin, which is therefore the only real evil in the world; 3) that death is the inevitable end of one's opportunities to save his soul; 4) that every human being will be judged by God according to his deeds in life, both immediately after death and in the presence of the whole world on the last day; 5) that every man must choose by his mannner of living in this world, between everlasting heaven and everlasting hell.

These truths are all interconnected, and they form the backdrop against which Christ preached all His sermons while He lived on earth. Why do I preach on hell? I do so because Christ preached

about it; because the revelation of its reality and of its horror was one of the principal doctrines He came into the world to make known to men. And He preached on it within the framework of all other eternal truths outlined above.

Every one of these truths Christ reduced to an aphorism or axiom. He said: What doth it profit a man to gain the whole world and suffer the loss of his soul?" He said: "If thou wouldst enter into life, keep my commandments." He said: "Death will come as a thief in the night... Be ye always ready, for you know not the day nor the hour." He said: "Then (at death) shall every man be judged according to his works."

With even greater force, however, did He speak about the reality of hell as the place to which those who die in mortal sin shall be condemned. In describing the scene of the last judgment, He fortold how sinners will be condemned forever. He will say to them, after all the world has been shown the evil of their lives: "Depart from me, accursed ones, into the everlasting fire which was prepared for the devil and his angels." He also said: "If thy right eye be an occasion of sin to thee, pluck it out... It is better to enter the kingdom of God having one eye, than having two eyes to be cast into hellfire." He said: "Fear not them that can kill your body; fear them that can send both body and soul into hell."

In the face of these and many other statements of Christ, I cannot be a Christian missionary without preaching on hell. And I am sadly afraid that many of those who do not care to hear these things have fallen prey to the widespread modern heresy that eternal hell does not exist.

There is a strange thing about these doubters and deniers of a truth made so plain by Our Lord. You do not find them among those who are trying to live good Christian lives. You do not find them among Catholics who believe that the same Christ who gave them His Body and Blood as food and drink, Who promised that prayer would always be heard and answered, Who held out the reward of a perfect happiness in heaven to those who love Him, also revealed the reality of hell as the one thing to be feared more than anything else in all the world. These Christians start out by determining to avoid hell. They do not deny it. They simply make sure that they will not have to be sent there. They start out their planning in life, and in any particular circumstances of life, with the irrevocable decision that they are going to avoid anything that would make them deserving of hell.

The doubters and deniers are invariably found amongst those who, if Christ's words are true, will have to be condemned to hell. They are amongst the planners and practicers of sinful birth-control. They are among the invalidly married, who have loved a human being who was forbidden to them more than they loved God Who made them. They are amongst those who flout the laws of justice in their business dealings, or who go back on the vows they pronounced in marriage by committing adultery.

These are the ones who raise the argument: How can a good God condemn any soul to hell? What they really mean is: How can God condemn me to hell? They don't want to think about this as even a possibility. They don't want to be reminded of the good God's express words: "Every branch that bringeth not forth good fruit will be cut down and cast into the fire. They don't want to be told the simple truth that, because God made

them free to do what they will with their lives, they would not even be capable of enjoying heaven if there were not a hell to be avoided in the process of choosing and winning heaven for themselves. They want what Christ forbids; they don't want to hear about the penalty Christ announced as in store for those who break His commandments.

In very truth, I preach about hell because it is impossible to preach about any of the great truths made known by Christ without finding that it leads me inevitably to thoughts of what He said about hell

I must preach, for example, that every human being must save his immortal soul. Save it from what? He must save it from hell.

I must preach that the only real evil to be feared in life is mortal sin. Why? Because mortal sin makes a man an enemy of God, and demands that he be punished in hell if he dies with mortal sin on his soul.

I must preach about the inevitability of death, combined with each individual's uncertainty about when it will take place, only because of the fearful fact that death can be a quick passage into everlasting damnation for him who lives contrary to the commands of God. Death need have no terror for those who live in God's friendship. Actually, the death of a good man or woman is something pleasant to consider. It marks the end of suffering and the beginning of endless bliss. It is the door that opens into realms of eternal joy. It is the crowning victory of life on earth. But it can also be the quick sudden step of a guilty soul into hell. We do not pray that we may avoid death; we know that we cannot do that. We do not even pray that we may escape a sudden death. We do constantly plead, and we need to back up the pleading with meditation and resolves: "From a sudden and unprovided death, O Lord, deliver us."

I must preach about judgment, especially the last judgment at the end of the world, because Christ described the whole scene in detail. But I would not be true to Christ if I dwelt only on the words He promised to address to the good: "Come, ye blessed of my Father... Enter into the kingdom." I must also preach about the counterpart of that invitation: "Depart from me, ye accursed, into everlasting fire." No matter how gloomy the picture a preacher may conjure up from the depths of his imagination, no matter what horrifying comparisons he may make, no matter what stories he may tell of excruciating pain, there are no words more pregnant with woe than those which Christ said will be addressed by Him to the lost: "Depart from Me." The greatest of all the sufferings of hell is that the soul has departed from its God forever. And I do not want anyone to suffer that who can be diverted from it by the inspiration of my words. I cannot, I know, actually save anybody's soul. Only the individual with free will and the always abundant grace of God can do that. But I can do what Christ commanded every priest to do, when He promised in the same breath that preaching could be the beginning of salvation for all mankind: "Preach the Gospel to every creature, and he that believeth shall be saved."

I preach on hell, also, therefore, because, after laboring for 34 years in preaching missions, I know by experience the truth of this promise of Christ. I know how effectively such sermons can root souls out of their self-made security. I know how thoroughly they can frighten the bravado out of

those who have been accustomed to boast of their sins. I know how sharply they can awaken those who had been doped by their own selfishness and pride. I know how often it has been the occasion for God's grace to make possible a good confession for those who have for years been making sacriligious confessions. I preach on hell because God said, and experience proves, that "the fear of the Lord is the beginning of wisdom," which means that a reasonable but realistic fear of God's punishments can turn any soul from its sins.

A good missionary does not condemn souls to hell, any more than Christ ever condemned a soul to hell when He was laying down the conditions for salvation and warning souls against deserving hell. The man who says, "the missionary puts us all in hell," is drawing his own conclusions. He is practically admitting that he refuses to give up his adultery or his birth-control or his injustice or his neglect of God. No missionary puts him in hell, merely by quoting Christ's own words as to how he must save his soul. He puts himself there by refusing obedience to the Son of God. The missionary dedicates all his zeal, and every talent with which God has favored him, to the glorious task of winning souls away from the road that leads to hell. He tries to fill his hearers with the love of God, which God said is manifest in keeping His commandments. "If you love me, you will keep my commandments." He labors to impress upon all the necessity of using God's mercy in life that they may not have to taste the rigors of His justice in death. A missionary who is influenced by the whims of his congregation or by the loose talk of worldly wise and half-pagan critics is not a good missionary. He is not a missionary of Christ at all.

I preach on hell, finally, because it is this subject that can lessen the wide-spread corruption of morals in society today, and remove the public and private sufferings and evils that follow in the train of such corruption. Indeed, I firmly believe that the great social diseases and conflicts and problems which educators, sociologists, welfare workers and philosophers so bitterly bewail can be cured and resolved only when the individuals who make up society set themselves on the road to heaven and build their lives around a great fear of hell. That is what St. Paul said many centuries ago:

"Life eternal He will give to those who by patience in good works seek glory and honor and immortality, but wrath and indignation to those who are contentious and who do no submit to the truth but assent to iniquity. (Romans, 2-7) Now the works of the flesh are manifest, which are immorality, uncleanness, licentiousness, jealousy, anger, quarrels, murders, drunkenness and such like. And concerning these I warn you, that they who do such things will not attain the Kingdom of God." (Gal. 5-19, 21).

DANGER!

A smooth and easy life, an uninterrupted enjoyment of the goods of Providence, full meals, soft raiment, well-furnished homes, the pleasures of sense, the feeling of security, the consciousness of wealth—these and like if we are not careful, will choke up all the avenues of the soul through which the light and breath of heaven might come to us.

Cardinal Newman

THE UKRAINE AND RUSSIA

(This article is reprinted from "External Affairs", official organ of Canadian ministery for the External Affairs, Art. 8. 1954).

THIS YEAR the U.S.S.R is celebrating with a great deal of fanfare the 300th anniversary of the Treaty of Pereyaslav by which the Ukraine was united to Imperial Russia. It is one of the most important events not only in Russian but in European history. By this act one of the richest lands of Europe, occupying a strategic area, and inhabited by a numerous and talented people was added to the domains of Russia which from then on was able to extend its influence further and further into Europe. It also meant the beginning of the tragic eclipse of Poland which had previously maintained its leading role by playing off the Ukraine against Russia but was no longer able to stand up to the combined pressure of the two countries.

Even the most objective historians have found it difficult to present a really satisfactory account of the complicated events leading to the decision of Khmelnitsky, Hetman of Ukraine, to accept Russian suzernity. Certainly very few Ukrainians expected the complete Tsarist domination which followed. They had hoped, at the least, for a very large measure of cultural and political autonomy. This was not, however, the nature of the Russian state to give, and the history of the Ukraine in the next 250 years is one of increasing Russification and economic exploitation. The result of nationalist discontent and economic pressure was the immigration of vast numbers of Ukrainians, particularly to Canada and to the United States.

Ukraine Soviet Republic Established

The Ukrainian nationalist leaders took advantage of the overthrow of the Tsarist regime in 1917 to set up an independent government in Kiev. The incipient state became at once a pawn in the war and its existence was soon dependent on German support. Near anarchy reigned with German, Polish, Ukrainian, Russian white and Bolshevik forces fighting for control of the territory. The Skoropadsky government rapidly disintegrated, and for a while a semi-anarchic government headed by Petlura also claimed to represent the true nationalism of the Ukrainians. The almost complete chaos in the Ukraine helped the Russian Communists to drive out the contending forces and establish firmly the Ukrainian Soviet Republic, which had been proclaimed on December 18, 1918, and its federation with the Russian Soviet Republic.

The following 36 years have not been easy ones for the Ukraine. The horrors of the civil war bore hardest on this part of the Russian Empire and it lost heavily in material and human destruction. This was followed by the collectivization of agriculture which again struck most severely at the Ukrainian peasant who resisted fanatically, and the best of whom were either deported or lost their lives from famine following on collectivization. Then came the Second World War in which again the Ukraine was the worst hit, and after that the reintroduction of Soviet control which meant further repressions and deportations.

The desertions of Ukrainians in mass to the Germans at the beginning of the Nazi invasion in 1941 was ample proof of dissatisfaction with Soviet rule. In fact the Ukrainian division that the Germans recruited to fight the Russians in the Ukraine, was the only major even in spite of Nazi persecutions force either side succeeded in forming to fight against their own countrymen.

The only tangible gain made by the Ukraine from Soviet rule has been the union under one nominal frontier of all its historical ethnic lands. As a result of Soviet predominance in Easthern Europe after the war, the Soviet leaders forced Poland and Czechoslovakia to cede to the Ukraine the Lvov area and the sub-Carpathian Ukraine. In honour of the 300th anniversary of the Pereyaslav Treaty, the administration of the Crimea has been transferred to Kiev.

The Ukraine is today, therefore, one of the biggest and most populous states in Europe. But the term "state" must be used with reserve since the direction of all important affairs rests in the hands of the Soviet Government in Moscow. The Ukraine, according to the constitution of the U.S.S.R., has in theory the right to maintain its own foreign policy and even to secede. But this is pure fiction and every measure of any economic or political importance affecting the Ukraine enemates from Moscow. For three pages of *Pravda* and *Izvestia* example, on September 29, 1953, were devoted to a decree of the U.S.S.R. Council of Ministers and the Central Committee of the Communist Party, giving the most detailed instructions to the entire country, including specifically by name the Ukrainian Republic and other theoretically autonomous republics of the U.S.S.R. about ways and means of increasing the production and deliveries of potatoes and vegetables for the coming year. This is a fair indication of the amount of independent action accorded to Ukrainians.

Nevertheless, the Soviet Government recognizes the continuing force of Ukrainian nationalism and does play up to it when this is not entirely inconsistent with the primary interests of the U.S.S.R. Newspapers and magazines are published in the Ukrainian language, though the content differs in no way from their Russian counterparts; street signs in Kiev are in both languages: and there is a Ukrainian dramatic theatre. Much is made of Taras Shevchenko, the nineteenth century Ukrainian poet and painter, who was exiled by the Tsar to Central Asia for reviving the spirit of Ukrainian nationalism against Russian domination. But Shevchenko is no longer presented as a Ukrainian nationalist hero; rather as a forrunner of the proletarian movement against the Tsarist regime.

This fits in with the "theses" published by *Pravda* on January 12 on the subject of the Ukraine and Russia. They stress the common origin of the Ukrainians, Byelo-Russians and Great Russians, who were separated forcibly by the Mongol invasion, and therefore developed along different lines. Since the "reunion" of the Ukraine and Byelo-Russia with Moscow, the theses continue, the Great Russians have been the leaders of all the peoples of the Slavonic world.

The theses greet the Pereyaslav Treaty as a great step forward for the Ukraine, bringing it cultural and economic advantages of union with a more "advanced" state. Yet in 1934, the Great Soviet Encyclopedia claimed it was an alliance of the Ukrainian and Russian feudal lords which "laid the legal foundation for colonial Russian domination of the Ukraine".

The Ukraine today is a curious contrast. Cities such as Kiev and Kharkov have a standard of liv-

ing which is not very different from that of Moscow. They are, in fact becoming rapidly Russified, and it seems to be a deliberate policy of the Soviet leaders to minimize Ukrainian nationalism by confining it more and more to the countryside.

But in the steppe, which is the backbone of the country, in the rich fertile black earth area, the Ukrainian farmer has not forgotten his inheritance, or his language or his faith. The collective farm system which, on the admission of the Soviet leaders themselves, has not succeeded in either improving the lot of the peasant or even keeping up with the food requirements of a growing population, is one of the means by which communist control is enforced. But in terms of the satisfaction of his material and spiritual needs, it has left the Ukrainian farmer in no better position than he was in 1917.

In 1944 one of the best modern Ukrainian poets, V. Sosyura, wrote a beautiful and touching poem entitled, *Love the Ukraine*:

"Love the Ukraine like sun, like light,
Like wind and grass and water
Love the wide open spaces of the ancient Ukraine,
Be proud of your Ukraine,
Of her new eternally living beauty.
And of her nightingale voice..."

This poem, which helped to rally Ukrainian feeling against the invader during the war, and continued to be very popular afterwards, was castigated by *Pravda* in July 1951, for being a nationalist survival, for not mentioning the U.S.S.R. and of being, in fact, the king of work "which any enemy of the Ukrainian people from the nationalist camp" would endorse. Yet "love of the Ukraine" continues to exist in that beautiful but long-suffering land, and it is a sentiment which has survived many tribulations.

ON SAYING NO

Gracia Moreno, martyr president of Ecuador, illustrious for statesmanship and strength of character, but far more for his lively profession of deep Catholic faith, for which he was assassinated, one day had the occasion to make the brief but very wise statement:

"The great evil of our age is just this: that we do not know enough to say no."

No, to all the passions which would drag us down into mud.

No, to all tricks of social injustice more or less legal, to all that is base, low and subversive.

No, to publications which traduce religion, country, Christian morality, to lurid novels and obscene amusements.

No, to those who insult the faith and decency, and to the more or less impudent defenders of vice and disorder.

No, to shameless fashions, scandalous conduct, and base compromise in violation of conscience.

Fransciscan Forum

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Листочки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові квитки
- Бізнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ.
СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1435 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

ДУХОВНА В'ЯЗАНКА
МОЛЕБНІ
МАЙ І ЧЕРВЕНЬ

ЗМІСТ

Молебень до Серця Христового — Пожертвування себе Серцю Христовому — Переблагання — Щоденне намірення членів Апост. Молитви — Стрілисті акти в честь Серця Христового — Свята Година — Обітниці Ісуса Христа почитателям Його Серця — Молебень до Преч. Діви — Параклис до Матері Божої — Молитви до Матері Б. Неуст. Помочі — Стрілисті акти в честь Преч. Діви — Таємниці Вервиці — Згадай, о Всемилоста Діво — Пісня при виставленні Найсвятіших Тайн — Пісня благальна (Суплікація) — Благословення Св. Тайнами — О Пресв. і Непорочна Діво.

Ціна тільки 15ц.
Замовляйте в
THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkton, Sask., Canada

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton -- Sask.

ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

Альманах Українців Католиків Саскачеванського Ексархату	.50
Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський	1.00
Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий	.50
Берестейська Унія, о. С. Семчук	.50
Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія (текст і пояснення) о. М. Шудло ЧНІ.	1.50
Віра	.10
Дорога Спасення (Місія в Образках)	.50
До Якої Церкви Належите? о. В. Шумей	.10
Духовна В'язанка (Молебні до Серця Христового і Матері Божої	.15
Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий	1.00
Золотий Ключ до Неба (16 молитов)	.15
Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові	.50
Канада, Мій Рідний Край	.15
Канадійські Оповідання, о. П. Божик	.20
Коляди	.25
Коляди під нотами (162), Й. Когут	2.00
Коляди, без нот (162) Й. Когут	1.00
Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира	.50
Книжка Парохіяльна, добродійних жертв	.10
Мішане Подружжя, о. М. Пелех	.10
Молитвеник для Дітей	.35
Народний Катехизм	.20
Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий	.35
Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий	.25
Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький)	3.00
Не Дайся	.10
Післанці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк	.60
Пом'яник Усопших (книжочка)	.25
Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді)	3.00
Про Сопружество	.10
Пощо Сповідатися?	.10
Проскомидія Літургіям	.50
Робітникові Не Треба Релігії?	.10
Редемптористи Східнього Обряду	.10
Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук	.20
Св. Свящм. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Шудло ЧНІ.	.50
Смерть у Чарці	.10
У Хуртовинах Юнацьких Літ	.10
Церковні Пісні	.25
Церковні Коляди	.25
Хрестна Дорога	.10
Якої Школи Ми Хочемо?	.10
Як Сповідатися?	.10
	.05
Redemptorists of the Eastern Rite	.20
Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius	.25
Shall I Be a Redemptorist?	.50
St. Josaphat (Ukr. and English)	.50
Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo	.05
Ukrainian Redemptorists	5.00
ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата	2.00
ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, реліг. місячник в укр. і англ. мові, на рік	

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Християнський Погляд на Працю і Багатство		1
З Листів до Редакції		3
Христос—Наше Воскресення	о. Мих. Шудло ЧНІ.	9
Як Бабуня з Господом Розмовляла	Христя Денисиха	12
Упадок Патріярха Фотія	о. Мих. Шудло ЧНІ.	15
Мої Спомини про ОО. Редемптористів	Ярослав Левицький	22
Початки Чина Найсв. Ізбавителя	о. Мих. Шудло ЧНІ.	25
Подорож до Св. Землі	о. Мих. Шудло ЧНІ.	33
Хотів Би Ти Знати?		37
Сміховинки		38
Christ's Resurrection	Rev. M. Schudlo CSsR.	39
Marriage After Divorce	D. F. Miller	41
Church doesn't approve mixed marriages	Rev. M. Schudlo CSsR.	42
Advantages of Religious Vocation		45
Ukr. Cath. Church under Austrian Regime	Rev. M. Schudlo CSsR.	48
Ukrainian Easter Eggs		54
I'd Like to Know?		56
Real Causes of Eastern Schism	Rev. M. Schudlo CSsR.	58
Byzantine Slavonic Rite Bishop Consecrated	Gregory Winnick	60
Handmaid of the Lord		61
Love of God is Motive for all Meritorious Acts		64

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 4. Йорктон, Саск. Квітень, 1955

Великодні Побажання

Редакція та Адміністрація "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ" складають щиросердечні побажання всім Передплатникам, Читачам, Ревнителям і Добродіям. Нехай Христос і Його Мати поблагословлять всіх! Не забудьте дати "ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ" як великодній дарунок якомусь свому Приятелеві чи Приятельці і прислати нам їх передплату!

Християнський Погляд на Працю і Багатство

В НАГІРНІЙ проповіді Господа нашого Ісуса Христа йде мова також про життя християнина і про його ставлення до матеріяльних земних дібр.

Ісус Христос каже: "Не журіться душею вашою, що вам їсти й що пити, ані тілом вашим, в що вдягнутись... Погляньте на пташки небесні: вони не сіють і не жнуть, і не збирають у засіки, а Отець ваш Небесний годує їх; чи ж ви не далеко кращі за них? І про одежу чого побиваєтесь? Подивіться на лілеї польові: як ростуть? Не працюють і не прядуть. А Я вам кажу, що й Соломон у всій славі своїй не вдягався так, як кожна з них... То не журіться ж, кажучи: "Що будемо їсти, що будемо пити, або в що вдягнемось? Бо про все те пильно клопочуться невірні; адже Отець ваш Небесний знає, що всього того вам треба".

Як розуміти ці слова Господа? Чи є вони для християнина заповіддю якоїсь безтурботности про все матеріяльне, навіть про необхідні матеріяльні потреби, як їжа, пиття та одежа? З біблійного оповідання про створення й життя перших людей в раю бачимо, що навіть там люди не були звільнені від праці: Господь Бог—говориться там—оселив чоловіка в Едемському саду, щоб його доглядав. Тим більше, фізична праця стала необхідною для людини після гріхопадіння і вигнання її з раю.

"Проклята земля через тебе,—сказав тоді Господь чоловікові,—в печалі й тузі будеш харчуватися з неї по всі дні життя твого

... У поті чола твого їстимеш хліб твій, аж поки вернешся в землю, що з неї і взято тебе".

В християнстві праця освячена прикладом самого Ісуса Христа, який, проживаючи в домі Йосифа, по професії тесляра, помагав йому в цій праці заробляти на прожиток.

Апостоли, за життя на землі, як бачимо з Євангелії, займались рибальством. Апостол Павло, навіть в часі своєї апостольської подорожі, виготовляв намети, щоб мати власні засоби на прожиток. "Самі ви знаєте—писав він до Солунян—що ми добре поводились, ні в кого хліба дарма не їли, а в труді й стражданні ніч і день працювали, щоб нікому з вас не бути тягарем".

Великі подвижники християнства, в часи вільні від молитви, богослужінь, теж віддавались праці, як наприклад, знаменитий Теодосій Печерський, основник чернецтва в Україні. З християнського погляду, необхідність праці,—і не тільки фізичної, а й розумової, духовної,—виникає з науки християнства про людину. Наука про духовне і фізичне удосконалення людини проводиться Христом в притчі про таланти. Слуга, що закопав свій талант в землю і нічого на нього не придбав, був засуджений і покараний як лінивий і лукавий.

Нагірну проповідь Ісуса Христа треба розуміти в зв'язку з тим же сказаними словами Господа: "Ніхто не може служити двом панам, бо, або одного зненавидить, а другого полюбить, або одного держатиметься, а другого занедбає. Не можете служити Богові і мамоні".

Христос виступає тут проти фальшивого ставлення до матеріяльних благ і праці для здобуття і збільшення їх, при якому вони стають паном людини. Людина забуває своє вище духовне покликання, забуває сказане Господом: "Не самим тільки хлібом живе чоловік, а всяким словом, що виходить з уст Божих".

Коли матеріяльні блага, мамона або багатство стають головною ціллю людини, тоді вона стає їх невільником і втрачає свою духовну свободу, яка є основою християнства.

Так християнство, освячуючи працю, не забороняє й багатства як наслідки чесної праці. Але воно грає допоміжну, а не головну ролю в житті християнина. "Шукайте перше Царства Божого та правди його, і те усе,—тобто матеріяльне, доложиться вам". З моральних стремлінь людини, з її любови до Вищого Добра Бога, з доброти до других людей з'явиться для неї і поміч Божа і поміч людська в біді, так що дійсно тоді значно полегшується турбота про завтрішній день, турбота про матеріяльні справи.

І навпаки: коли людина попала в полон матеріяльних благ, то не досягти їй вже духовного завершення, не прийде для неї царство Боже. Бо ж Христос сказав: "Що поможе чоловікові, коли він цілий світ здобуте, а душу свою занапастить?"

(Голос Канади).

Щасливий той, хто потрапить співати посеред турбот і нещасть, бо так легше вони проходять і слабше мучать серце.

Щасливий той, хто не знеохочується в змаганні до вибраного ідеалу, хоча б були на дорозі тисячні перешкоди.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

Заклик
ДО ЖЕРТВ НА ЦІЛІ
Місійного Т-ва
СВ. ЙОСАФАТА
В САСКАЧЕВАНІ

"Поможіть нам".

Українська Католицька Церква в Канаді переживає під сучасну хвилину світлий період свойого розвою. Не зважаючи на численні осяги, в багатьох місцевостях так наші провінції Саскачевану, як і цілої Канади, де живуть невеличкі скупчення українців, ще й досі немає нашої церкви. А цей довголітній брак душпастирської опіки спричинив у тих людей відчуження і байдужість під оглядом національним, а нерідко й утрату віри, чи залишення свойого обряду.

Наш ВПреосв. Владика звертається до нас, щоб ми складали свої жертви на цілі Місійного Товариства Св. Йосафата. І ми, як культурний нарід не сміємо поминути мовчанкою так важливих справ, як спасення душ наших ближніх, а дальше заложення і належного утримання нових шкіл, сиротинців чи приютів для старців. "ПОМОЖІТЬ НАМ" виконати шляхетні завдання.

Місійне Товариство Святого Йосафата не забуває і про своїх членів-добродіїв і кожного року відправляються Служби Божі в наміренні живих і померлих своїх членів.

Ласкаві жертви проситься складати до своїх отців душпастирів, або пересилати на адресу о. М. Колодія, 1731 Toronto St., Regina, Sask.

КАЛЬВАРІЯ
(CALVARY)
Cook's Creek, Man.

ІДІМ ДО МАТЕРІ БОЖОЇ НЕПОР. ЗАЧ. Д. МАРІЇ У КУКС-КРІК

Слава Ісусу Христу!

Так, Кукс-Крік, це тепер відпустове місце в честь Непороєно Зачатої Преч. Діви Марії, Нашої Небесної Матері. На оправдання цего наведу Вам слова нашого Архиєпископа Кир Василія Ладики:

"З бажанням залишити в нашому Екзархаті світлий спомин з цього благословенного року, ми порішили за благословенням Апостольської Столиці, проголосити цей величний храм, здвигнений Вашими власними руками і руками Ваших вірних, марійським відпустовим місцем в нашій дієцезії. В цьому наміренні цим нашим письмом: 1) Зміняємо храмового покровителя тієї церкви і візьмемо Вашу церкву в Кукс-Крік під окремий покров нашої Небесної Матері, Пречистої Діви Марії, назначуючи на храмовий празник тієї церкви світлий Празник Успення Пречистої Діви Марії. 2) В одночас цим нашим рішенням проголошуємо цей марійський храм в Кукс-Крік—Марійським відпустовим місцем—в нашому манітобському Екзархаті. 3) На наше спільне прохання Апостольська Столиця зволила наділити це наше Марійське відпустове місце слідуючими ласками: а) повний відпуст у всі приказані Марійські свята в нашому обряді.—Ці повні відпусти можна зискати в звичайних услівях: Сповідь, Святе Причастя, відвідини церкви і молитва в наміренні Святійшого Отця.

Благословляючи Вас, Всесвітліший Отче Каноніх, всіх Ваших вірних як всіх прочан, ми віддаємо Вас всіх разом і кожного з осібна, а з нами і цілий наш Український Нарід материнській опіці нашої Небесної Матері Преч. Діви Марії, проханчи в Неї особливої ласки й помочі для нашої переслідуваної Церкви і для Многостралального Українського Народу".

З того виходить ясно, що Кукс Крік є від минувшого року відпустовим місцем і то для цілої Манітоби і поза Манітобою, бо відпустове місце не має границь. Нарід приняв це рішення з одушевленням, бо тамтого року було на Успення Пресв. Діви Марії більше як 6000 прочан.

Чому Кукс Крік є відпустовим місцем, бо там є велика прекрасна церква з відпустовим образом Преч. Діви Марії. Крім того розпочалася будова великої печери в честь Матері Божої в Люрд з великою статуєю Непорочно Зачатої Діви Марії. Навколо печери і наверх її має бути Кальварія. В скалах над печерою буде

велика кімната Тайної Вечері. Рівнож буде в скалах Вифлеємська печера. На дорозі, що йде на верх Кальварії буде 14 каплиць в котрих будуть зображені страсти і смерть нашого Спасителя, між церквою а Кальварією буде 15 каплиць, що будуть представляти ціле життя нашого Спасителя, та його Матері.

Велика є трудність в тому, що місце, на котрому будується, не має гори й тому треба все будувати штучно з цементу і заліза, а на те треба досить багато жертви.

Річ ясна, що сама парохія Кукс Крік не може всього виконати. Правда, велику відпустову церкву вони самі збудували без помочі других. Також ці величезні фундамента під печеру. Їм належиться прилюдне признання їх доброї волі, щирости та безінтересовної праці, хоч вони є малоземельні фармері. Крім того ще через два роки неурожаї.

Каже пословиця: "Голод і вовка виганяє з ліса". Так і мені через 42 роки моєї праці в Канаді між нашим українським народом, це є перший раз, що я мушу "вийти з ліса", то значить мушу публично відізватися до людей поза нашою парохією, іншими словами мушу іти на жебрання і простягати руку, хоч я вже старий, однак це Боже діло для нашої Небесної Матері. Моя така думка, що всі можуть помагати, всі з нашої Епархії, а ніхто того не буде відчувати та не буде перешкоджувати місцевим парохіяльним справам. Ми потребуємо до виконання того відпустового місця багато шутру, цементу і заліза. Нам треба 8,000 міхів цементу, а 3,000 ярдів шутру і около 50 тон заліза. Один мішок цементу коштує $1, один ярд шутру так само, а 3 фунти заліза 25 центів. Як то булоби гарно і по Божому, якщо б один господар Іван взяв лише один ярд шутру, а господиня Катерина один мішок цементу, а діти Мариня, Степан і Гануся по три фунти заліза і то разом булоб лиш $2.75. Ми будемо мати велику книжку, до котрої запишеться кожна родина: батько, мати і всі діти. Ця книжка буде лежати коло стіп статуї в печері Матері Божої, щоб Вона пам'ятала тих людей в їхніх бідах і скорбах, в житті і при смерті.

Я ще раз прошу покірно й сердечно, щоб кожний, що прочитає цього листа, свою маленьку але щиру жертву вложив до коверти та прислав на адресу:

Rt. Rev. Philip Ruh,
Cook's Creek, Man., Canada.

Дорогі Браття й Сестри! Коли прочитаєте цього листа, то представте собі, що я є у Вашій хаті і прошу Вас о маленьку жертву. Я вже старий і життя моє кінчиться, а хочу лишити для Вас, дорогі Українці, велику пам'ятку в Канаді. Ви мене всі знаєте, поможіть мені, бо я нікому не відмовляв помочі зі своєї сторони.

Нехай Господь Всемогучий і Небесна Матінка Божа наша Пречиста Діва Марія, Непорочно Зачата Вас благословить та Вам надгородить тут і там у вічности.

Ваш щирий та зичливий,
о. ПИЛИП РУ, Ч.О.

"ТРАГІЧНА ПЕРЕМОГА"

Др. Петро Мірчук, президент українського вільного Університету в Мінхені в Німеччині, в своїй книжечці "ТРАГІЧНА ПЕРЕМОГА" змальовує причини, чому українці не здобули незалежности й не побудували власної самостійної держави в 1917, як вибухла революція в Росії.

Українські полки брали участь у революції. Українські громади в Петрограді й інших московських містах заявилися за незалежністю України. Нажаль багато провідників нашого народу, навіть такий визначний історик Грушевський не хотів власної держави, бо писав: "Українці не мають наміру одривати Україну від Росії. Вони хочуть задержатися в добровільній і свобідній зв'язі з нею".

Українські соціялісти з Винниченком попросту висмівали самостійність, й вели завзяту боротьбу проти укр. національної армії, без якої не може бути самостійної держави.

Оці невольники московського імперіялізму під плащиком демократизму і соціялізму не допустили до самостійности України.

Подяка

Отці з Роблину складають особлившу подяку панові **Федеві Віхніч** за його щедру жертву, в сумі $40.00 на будову церкви.

Дай Боже почути умілий спів і молитву жертводавця у новій церкві Преображення Господнього в Роблин, Ман.

Отці Редемптористи.

НОВИЙ ЄПИСКОП В ПИТСБУРСЬКІМ ЕКЗАРХАТІ

Тяжка хвороба внеможливила Преосв. Кир Д. Іванчові виконувати важку працю поміж нашими братами питсбурської дієцезії. Святіша Столиця звільнила Преосв. Кир Даниїла із нелегких обов'язків і зазначила другого єпископа, Преосв. Кир Николая Елька.

Кир Николай уродився 14 грудня 1909 р. в Донорі, Па., в Америці. Його батьки пробувають у Мангал, Па. Новий Владика покінчив із відзначенням початкову школу в рідним містечку. Потім студіював у Дюкен університеті. Богословські студії відбув в Ужгороді. 30-IX, 1934 р. був рукоположений на священика.

По закінченні студій в Ужгороді душпастирював по різних парафіях. Згодом став ректором семінарії в Питсбургу й професором Св. Письма.

В 1952 р. був назначений генеральним вікарієм питсбурської дієцезії. Того самого року дістав гідність монсіньора.

6 березня 1955 кард. Тіссеран, що займається справами Східніх Церков, консакрував Преосв. Кир Николая в Римі в церкві Св. Климента, де спочивають тлінні останки Св. Кирила, що разом зо своїм братом Методієм трудився над поширенням християнства поміж слов'янськими народами.

Старенька мати й два браття були приявні на консекрації нового Владики; батько не міг удатися до Риму через хворобу.

Отці Редемптористи й Редакція Голосу Спасителя бажають Новому Владиці обильних Божих ласк і благословення для нелегкої праці в обширнім екзархаті. На многая й благая літа, Владико!

АКАДЕМІЯ В ЧЕСТЬ ТАРАСА ЧУПРИНКИ

Прегарна академія на спомин п'ятилітньої річниці героїчної смерти головного вождя УПА, Т. Чупринки відбулася в Нюарку 6-III-1955. По останній Службі Божій була врочиста панахида за душу покійного. Ввечорі хор "Трембіта" й дута орхестра "Сурма", що включала в собі новоприбулих імігрантів-й українців уроджених уже в Америці, улаштували прегарний настроєвий концерт в Укр. Централі.

Полк. Р. Долинський виголосив коротку й ядерну промову про значення й жертву покійного вождя УПА. Велика заля була виповнена слухачами.

"МИТРОПОЛИТ А. ШЕПТИЦЬКИЙ ТА КАНАД. УКРАЇНЦІ"

Це нова праця п. Б. Казимири, що недавно появилася. Автор на основі власних розшуків відтворює заходи й діяльність пок. Митр. Андрея, щоб допомогти українцям у Канаді "стануги на власні ноги" й так зберегти вірність не тільки українській католицькій Церкві, але й власному народові.

Ці заходи були різні: вислання о. Жолдака, щоб розвідатися про стан українців у Канаді, старання вислати до Канади ОО. Василіян і Редемптористів, власні відвідини наших братів у Канаді, пастирські листи, якими ободрював духа наших поселенців, старання в латинських єпископів, щоб вони попрохали особного єпископа для українців у Канаді, тощо.

Поручаєму цю 52-сторінкову книжечку нашим читачам, що цікавляться початками нашого поселення в Канаді. Трудні це були часи, але заходами Митр. Андрея й нашого священства українці перемогли всі труднощі й дістали власну єрархію, яка сьогодні начисляє 4 єпископи й одного архиєпископа.

З РЕЛІГІЙНО-НАЦІОНАЛЬНОГО ЖИТТЯ В ДАВФИНІ, МАНІТОБА

Від неділі 20 до 27 березня українсько-католицька парафія в Давфині під проводом Всеч. Отця Декана Григорія Теплого пережила **тиждень віднови Духа.** В першій мірі слово Боже лунало по хвилях етеру через місцеву радіовисильню CKDM.

В неділю 20 березня переслано через радіо співану Службу Божу в церкви, що її відправив і гарну великопосну проповідь виголосив Всеч. о. Декан Григорій Теплий. Церковним хором проводила пані Савчук, а дякував пан Гейко. Від понеділка до п'ятниці ранішні розважання через радіо голосив у Давфині Всеч. о. Михайло Романчук, парох з Пайн Ривер. Ціла північна Манітоба слухала кожного ранку по 15 хвилин розважань про Страсти Христові.

Реколекції для вірних від середи до неділі, голосив Всеч. о. Семен Іжик з Вінніпегу. Реколекційні науки голошено два рази кожного дня рано й ввечір. Велика місцева церква була завжди переповнена вірними з Давфину і поблизької околиці.

До св. Сповіді приступило около 500 осіб, між ними багато молоді і дітей. Кінцеву реколекційну науку виголошено в неділю 27 березня в часі співаної Служби Божої, що її відправив Всеч. о. Ярослав Рудачек.

Св. Причастя і спільне снідання для членів БУК, ЛУКЖ і УКЮ.

Дуже мило було дивитися, як члени світських організацій, мужчин, жінок і молоді спільно приступили всі до св. Причастя в часі читаної Служби Божої, що її відправив з відповідною проповіддю секретар Централі Українців Католиків Манітоби о. Семен Іжик. Спільне снідання приготовила Ліга Українських Католицьких Жінок. За тарно засталені столи засіли, як одна родина члени БУК, ЛУКЖ і УКЮ зі своїм духовним асистентом Всеч. о. Г. Теплим.

Голова Окружного Заряду БУК п. М. Борейко подав короткий звіт з праці місцевих організацій, а о. Семен Іжик виголосив слово про ролю світського апостольту в теперішніх часах. В імені ЛУКЖ подяку зложила голова місцевого відділу пані Єлисавета Головенько, а від УКЮ п. Гошуляк. При цій нагоді треба згадати, що ЛУКЖ в Давфині влаштувала в п'ятницю 25 березня попол. в "Кінгс Готелю" весняне чайне прийняття" ("Силвер ті"). За це належиться признання нововибраній Управі ЛУКЖ у Давфині паням: Єлисаветі Головенько, Катерині Куць, Павліні Гайфічук, Олі Фічич, Осипі Тодорчук, Параскевії Ящишин, Анні Пилипчук, Єлені Коць, Марії Розел, Параскевії Баляк, Параскевії Корпан та всім членкиням Відділу.

Шевченківський концерт у Давфині пройшов з повному спіхом. В першій мірі в неділю 27 березня пополудні відбулася дуже гарна півгодинна радіопередача в честь Тараса Шевченка. Чисельно заселена українцями північна частина Манітоби слухала через радіо рідне слово і пісню. Щоби поінформувати англосаксонців про українського гєнія, гарний реферат через радіо в англійській мові виголосив учитель місцевого "гай скул" п. Дмитро Гнатюк. В українській мові слово виголосив о. Семен Іжик. Шевченківський радіоконцерт оплатила наша парафія в Давфині враз з місцевими відділами БУК, ЛУКЖ та УКЮ.

О год. 8-ій вечора в парафіяльній залі відбувся великий концерт у честь Тараса Шевченка під керівництвом Преп. Сестер Служебниць, силами дітей Рідної Школи та молоді. Портрет Шевченка прибраний вишиваними рушниками, а молодь і дітвора в українських народних строях, що вшли Сестри Служебниці. Заповіт, Садок Вишневий, Реве та стогне, Слава, слава Кобзареві—відспівав мішаний хор молоді, а хор дівчат відспівав "Світив місяць". Деклямації виголосили: М. Починок, Р. Баран, А. Прокопович, Ф. Ящишин, К. Рудий, Д. Перхалюк, Г. Шановська. В інсценізації "Однієї ночі" брали участь: С. Мимко, І. Білоус, Д. Рудий, Ф. Гузій, і Зеня Гіляш. Головний реферат про життя Тараса Шевченка виголосив о. Семен Іжик. Сольові точки програми виконали: Маргарета Меквей, Галя Рудий і Надія Папущак. "Мій краю" дует відспівали Клавдія Пристайко і Стефанія Читирбух. При співах акомпанювали учительки панна Й. Демчук і панна Єлисавета Шебець, яка також заголошувала порядок програми. Належиться признання за невтомну працю над вихованням молоді Сестрі Настоятельці Гавриїлі та всім Сестрам у Давфині, як рівнож місцевому парохові Всеч. Отцю Деканові Г. Теплому. За вмілий провід релігійно-навчального життя в Давфині.

Українці здобули мистецтво в гаківці в Манітобі

Св. Бонифас.—Як вже відомо, що у Вінніпегу існує вже кілька літ Міжпарафіяльна Католицька Гаківкова Ліга, до якої належать французи, англійці, німці та українці, що виступають під назвами своїх парафій, як: Катедра Св. Бонифас, Ст. Пієр, Ст. Джозиф, Іммакулят Концепшен і дві українські парафії: Св. Ап. Петра й Павла і св. Покрови. Минулого року гаківкова дружина св. Петра й Павла здобула мистецтво і цього року також. До кінцевих змагань за чашу проти українців стануда сильна французька дружина зі Сейнт Пієр, ман. Розіграно п'ять гор з яких наші дві програли а три виграли. Остаточні змагання відбулися в неділю 27 березня о годині 8-ій вечора на Олимпік рінг у Вінніпегу з вислідом 11:6 на користь української дружини з парафії св. Петра й Павла зі Ст. Бонифас. "Святі Близнюки", як звуть популярно англійці наших—здобули чашу "Твин Сейнтс Кіп Кетолик Лавреле". Одинадцять голів дали: Богдан Климків, Василь Петрів, Й. Мосієнко, Е. Кузьмак і А. Баєрт. Гра була на високому поземі, а наші хлопці задержали в українських руках і на цей рік чемпіонат. Належиться велике признання Проводові нашої дружини парохові Всеч. о. Константинові Гавриловому, п. Іванові Козорізові та Ст. Любому.

ПРЕСОВИЙ ФОНД НА ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви. Нехай добрий Ісус надгородить стократно!

Марія Самотілка, Вінніпег	1.00
Пані Е. Федишин, Гагаман	4.00
Іван Грищенко, Амстердам	1.00
Дорис Григорців, Стронг Пайн	1.00
Похорон В. Крочака, Брокстон	16.10
ЛУКЖ, Йорктон	10.00
Вас. Якимишин, Роблин	10.00
Россел Стельмах, Дітройт	1.00
С. Голебйовський, Вінніпег	1.00
Андрей Пазюк, Равнд Гил	1.00
Пані М. Левицька, Едмонтон	.50
Анна Библов, Ошава	.80
Андрей Сукнацький, В. Мавнтен	1.25
Пані С. Бараник, Олифант	1.00
Похорон И. Попика, Вест Бенд	6.20
Настя Гордінг, Форт Віліям	1.00
Влад. Баран, Жам. Плейн	1.00
Юл. Коза, Едмонтон	1.00
Олекса Лівен, Вінніпег	2.00
Юл. Михальчук, Ярослав	1.00
Ювілей Ник. Сироти, Елфрос	8.00
Я. Гілевич, Янов	1.00
Василь Бик, Ровм	1.00

ЖЕРТВИ НА НОВИЙ ДІМ ДРУКАРНІ ГОЛ. СПАСИТЕЛЯ

Марія Самотілка, Вінніпег	2.00
Пані Катерина Лучка, Клівеленд	2.50
Пані С. Вербицька, Вінніпег	1.00
Пані Мих. Людвик, Нелсон	1.00
Евген Бишко, Амстердам	1.00
Пані С. Мельник, Кемпбел	1.00
Анна Романюк, Шикаго	1.00
Пані Н. Івашків, Данліт	1.00
Пані В. Шевчук, Йорктон	.50
Семен Котик, Ківатін	1.50

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ

Мих. Садовий, Давфин	1.00
Пані П. Гордічук, Арран	1.00
Василь Лобур, Клівеленд	5.00

ПОДЯКА

Почуваюсь до милого обов'язку скласти подяку Пречистій Діві Марії, Ісусу Христу і всім Святим Угодникам,щ о вирятували мойого сина від смерти.

Є. Воєвода, Гленевіс.

РОБЛИН, МАН.
Посмертна Згадка
Бл. п. Софія Якимишин

Дня 19 грудня 1954, відійшла від нас на вічний спокій бл. п. Софія Якимишин в 77 році життя.

Покійна родилась в селі Сарланці, п. Сокіл. До Канади приїхала 1891 року. Зразу замешкала з своїм мужем Василем в околиці Етелберт, Ман. Відтак перебралися до Роблину, де замешкала на фармі. Останніх 8 років замешкували таки в самім місті Роблин.

Бл. п. Софія Якимишин полишила в смутку свого дорого мужа Василя й двох прибраних дітей, Мирослава й Йосифу, що тепер замужна за Гринька Миську.

Покійна терпіла через довший час без жадного нарікання. Її величавий похорон відбувся 23 грудня з церкви св. Михаїла, 9 миль на північ від Роблину. Похоронну відправу мали Впр. о. Петро Лаптута ЧНІ., Пр. о. Стеф. Олійник ЧНІ. Прощальне слово виголосив Впр. о. П. Лаптута ЧНІ.

На поминальному обіді, що відбувся в домі Мирослава Якимишина, присутні зложили $20.00 на укр. радіопередачу в Йорктоні, за ща їм складаємо щиру подяку.

Присутній.

ГОЛАР, САСК.
70-літні уродини п. Николая Сироти

Дня 3 марта 1955 р. припадало 70-ліття уродин п. Николая Сироти. Його жена і діти не забули той день. З'їхалася вся родина і сусіди, щоб разом відсвяткувати той радісний день. Наш Николай був дуже радий, як побачив сусідів, синів, свого сина священика, Пр. о. Івана ЧНІ., що тепер є в Айтуні, і так само Богдана, котрий працює в Саскатуні. Лиш одного сина не було, котрий мешкає в Торонті. Всіх дітей мав 8. З них 7 синів і невісток прибули на його 70-літні уродини.

Николай Сирота є ревним католиком і займається як церковними так народніми справами. Дуже дбав про своїх дітей і дав їм гарне вихования. Один з його синів вступив до Отців Редемптористів і тепер є священиком, що обслугує округ Айтуна. Николай у нашій парафії майже цілий час належить до церковного заряду. Своєю працею й грішми багато причинився до будови нової Церкви. Тому його діти і сусіди не забули про

його уродини і зійшлися численно.

Діти приготовили гарний "кейк" на котрім було 70 свічок і грали весело. Наш ювілят засів за стіл зі своєю женою, з Пр. о. Іваном ЧНІ., і прочими гістьми. По смачній вечері Пр. о. Іван від всіх синів і невісток пожелав кріпкого здоровля і подякував татові за добре виховання всіх дітей— і відспівано многолітствіє.

Відтак присутні не забули зложити свій дар на добру пресу. Вона принесла $24.50. З того на Укр. Вісті 10.00, Голос Спасителя 8.00 і на радіопередачу в Йорктоні 6.50.

Жертвували: по 3.00: Н. Сирота. По 1.00: Анна Сирота, В. Сирота, С. Сирота, Й. Сирота, Н. Сирота, Д. Сирота, Б. Сирота, о. Ів. Сирота, М. Підперигора, панство М. Підперигора, В. Підперигора, Д. Підперигора, Н. Підперигора, Я. Підперигора, Йосиф Шкільний, В. Шкільний, Л. Лазорко, Дмитро Котуцький, Н. Качур, О. Тофан, Т. Петришин. В. Стефанюк 50ц

Всім жертводавцям спасибіг, а Панові Н. Сироті желаємо дальше кріпкого здоров'я, великої потіхи з дітей та прожити ще многі літа.

Гість.

Увага!

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

а не до Редактора, Преп. о. Щудла в Нюарку, ЗДА.

Замовляйте:

Молебні

ДО ІСУСА ХР. і М. БОЖОЇ
Ціна 10ц.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

БОГОСЛУЖЕННЯ НА ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ

Утреня

Ціна 10ц.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ВЖИВАНІ

Поштові Марки

Є ВАРТІСНІ
якщо вони є в великій скількості

Чи Ви хотіли б причинитись до великого та прекрасного діла? Вихо-вування священиків-місіонарів для нашого українського народу? Причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті. Старайтеся принаймні один раз назбирати велику колекцію вживаних марок.

Які поштові марки принимаємо? Принимаємо без винятку всі поштові марки: канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво назначити "used stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхнє добре діло.

Поштові марки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada

Науки й Читання

НА НЕДІЛІ Й СВЯТА
з додатком реколекційних наук
зібрав і видав

о. Кирило Лотоцький

Це гарний збірник духовних наук та проповідей наших визначних проповідників. Цікава й повчаюча книжка, що її з користю вживати буде не лише духовна особа, але теж і кожна побожна світська людина.

Ціна $3.00

Замовляти:

Bishop's Chancery,
214 Ave. M. So.,
Saskatoon, Sask., Canada

Хрестна Дорога

Ціна 10ц.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 4. Йорктон, Саск. Квітень, 1955

Христос—Наше Воскресення

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ХРИСТОС Господь прийшов на землю, щоб відновити все те, що Адам знищив і викривив своєю невірністю Богові й переступленням Божого приказу, стягаючи на себе й на всіх своїх нащадків незлічимі лиха й горя.

Вселаскавий Творець сотворив людину безсмертньою й вільною від пристрастей. Все було добре для Адама в раю. В його душі панувала повна гармонія. Воля корилася розумові, а тіло душі, бо все було підчинене Богові й Його законові. Як же ж Адам спроневірився й з'їв заказаний овоч добра й зла, хаос і пристрасті запанували в людині. Пристрасті виповіли послух волі, воля збунтувалася проти Бога. Йдучи за пристрастями, людина щораз більше погружувалася в гріхах.

Первородний гріх, позбавляючи Адама й його нащадків освятної ласки, відняв їм прерізні привілеї, якими Бог обдарив людину при сотворенні, от хоча б вільність від пристрастей, пожадливости, незнання, безсмертности і страждань. Крім цього небо було замкнене й ніяка людина не мала до нього доступу.

Проте Бог пожалів своє сотворіння, розуміючи, що людська неміч превелика. Боже милосердя вислало в світ Божого Сина, Христа Спасителя, що прийняв людську природу від Пречистої Діви й стався чоловіком, подібним у всьому до своїх братів за винятком гріха й пристрастей.

Син Божий помер на хресті, щоб Своїми стражданнями надолужити Богові за заказані приємності, що їх людство віками шукало в гріхах. Помер Він, щоб примирити небо з землею й погодити Бога з людьми, присмирити силу диявола, просвітити людей, вказати їм шлях до неба, скріпляючи їхню волю прерізними ласками, що допомагають їм поборювати перешкоди на дорозі спасіння.

Смерть же недовго володіла над Христом. Він воскрес по трьох днях із гробу. Його блаженна душа знову злучилася з тілом. Христос більше не вмирає, бо Його тіло прославлене й зодягнене безсмертністю. Воскресаючи славно із гробу, Спаситель

і нас **співвоскресив** цебто виєднав нам право на славне воскресіння в дні страшного Суду, якщо підемо вслід за Ним і будемо сумлінно зберігати Божий закон, що є єдиною дорогою до славного майбутнього воскресіння.

Христове воскресіння це найбільше свято Нового Завіту.

Наша Церква зве Христове воскресіння "празником празників і торжеством торжеств", бо воно своєю важливістю і значенням перевищує всі інші свята. Християни радісно святкують Христове народження в вифлеємській стаєнці, бо Спаситель світу народився. Куди ж важніше є Христове воскресіння. Воно потверджує все Його навчання, хоча б яке тяжке до зрозуміння воно являлося нашому слабенькому розумові. Тільки Бог міг потвердити Свою науку власним воскресенням.

Якийсь шарлатан-теософ прийшов до французького цісаря Наполеона І і почав йому говорити, що винайшов кращу науку ніж навчання Святої Євангелії. Наполеон поглянув на нього і промовив: "Повірю в твое навчання, але вперед скажу тебе вбити. Якщо воскреснеш із гробу так як Христос воскрес, то це буде знак, що правдива твоя наука". Настрашений теософ усунувся Наполеонові сперед очей, побоюючись, що цар звелить дійсно вбити його.

Превелике це свято, тому наша Церква не ограничує його до одного дня в році. Вона приготовляє довгий час своїх вірних до його гідного святкування, пригадуючи людям значення цього празника й вказуючи, як християни повинні зустрічати його.

Неділя Митаря й Фарисея нагадує вірним, що треба смиренним серцем приготовлятися до воскресіння. Бог ласкаво споглядає на покірних, хоча б вони були й грішниками. За те Він ненавидить гордих "праведників", бо вони своєю гордістю нагадують Йому збунтованого Люципера, що бажав засвоїти собі Божі дари.

В неділю Блудного Сина Церква мов ласкава Мати вказує на приклад блудного сина, заблукану людину, що покидає свого батька й водночас засуджує себе на злидні й неславу. Таньба й духова нужда спадають на грішника, що віддалюється від Бога. Він затрачує право до неба, Боже дитинство й стає рабом диявола. Тільки поворот до небесного Батька може звернути йому затрачену гідність Божого дитинства, право до неба й освятну ласку, запоруку вічного спасіння.

Великий Піст, в якому Церква забороняє весілля, гучні забави, це час покути за гріхи й надолуження Богові за проступки, бо за гріх належиться грішникові покута. Хто задовольняв пристрасті коштом Божого Закону, той мусить відпокутувати недозволені роскоші, накладаючи на себе піст і умертвлення, що чинять прикрість пристрастям.

Великдень зветься Пасхою.

Великдень це "великий", ба й найбільший день у році, бо в той день Христос воскрес із мертвих і подав світові запоруку вічного мира. Без Христового воскресення людство могло б сумніватися в правдивість навчання Христової Євангелії. Христове воскресіння кладе печать непомильности на всі засади, що подибуємо в Євангелі. "Поправді кажу вам: Доки небо й земля не минуться, ані йота єдина, ані жоден значок із Закону не згине, поки все не виповниться"—сказав Христос своїм учням і через них цілому людству (Мат. 5, 18).

Великдень зветься "ПАСХОЮ". Це слово походить від єврейського "пасах" цебто приходити попри, або минати. Пройду по єгипетській землі, промовив Господь до ізраїльтян, як виводив їх із єгипетської неволі, "та повбиваю всякого первенця, і людину, і скотину. І буде вам кров знаменням по хатах, де будете. Побачивши кров, мину вас, і не буде в вас погибелі, як каратиму Єгипет". (Ісх. 12, 12-13).

Ізральтяни мали вбити невинне ягня і його кров'ю помазати двері своїх домів. Це захоронило їхніх первенців від ангола помсти, що пройшов над Єгиптом і за одну ніч вигубив усіх первенців. Як кров агнця захоронила перед карою ізраїльтян, так кров Христа хоронить християн від кари Божої і вічного прокляття. Тому й св. Павло радісно кличе: "Наша Пасха Христос, що за нас принісся в жертву" (І Кор. 5, 7).

Кожен християнин має повне право радіти Великоднем, бо Христове воскресіння дає нам запоруку, що по стражданнях, хворобах, недолі, смертного минущого життя прийде славне воскресіння й вічне прославлення в небі посеред таких непонятних радостей і роскошей, що св. Павло не вагається кликати: "Око не бачило й ухо не чуло про те, що Бог приготовив тим, що люблять Його й зберігають Його святий закон" (І Кор. 2, 9).

ДИВНІ ЛЮДИ

Всякі дивацтва бувають поміж людьми на цій бідній землі, що все стерпить і не реагує...

Бувають люди, що завжди голосно говорять, хоч звичайно не мають що сказати.

Бувають люди, що готові завжди ризикувати чужим добром і здоров'ям, хоч самі дуже повільні, як іде про їх гроші чи шкіру.

Бувають такі, що вічно не мають часу та завжди в руху, хоч ніколи нічого не роблять, хіба другим час дорогоцінний забирають.

Бувають люди, що завжди критикують і нарікають, хоч не мають на що нарікати.

Бувають люди, яких не можливо задоволити, хоч сам Христос зійшов би з неба.

Бувають люди, що скаржуться на свого бижнього, хоч самі незносні, але горе, коли б хто на них поскаржився...

Щасливий той, хто все життя любить Христа та Його Матір, бо він дитина неба та майбутній мешканець небесного Єрусалиму...

Як Бабуня з Господом Розмовляла

ХРИСТЯ ДЕНИСИХА

ЛІТНЄ сонце пригрівало й не щадило свойого благодатного тепла немічним старцям в приюті. У глибоких плетених фотелях сиділи на подвірю старенькі бабусі, вигрівали старі кості й дрімали вколихані шепотом каштанового листа й казкою минулих молодих літ.

Он там, під кущем на лавочці сидить одна-одним бабуся—чужинка. Вона розмовляє на своїй рідній мові. З ким? Підійдіть ближче, послухайте, та щоб вас не побачила, бо замовкне. Всміхнеться до вас приязно, потляне синіми як небо очима й замовкне.

Підійдіть тихесенько... Тс... Слухайте... Молиться? Ні, розмовляє... З ким?...

—О Господи, дякую Тобі, що позволив мені нічку в мріях моїх старечих продрімати й сьогодні сонце очима моїми оглядати. Хоч тут цій чужині сонце не таке веселе як в Україні, та все ж воно сонце, Твоїми руками з Твоєї Волі сотворене.

Дивлюся на те наше подвірячко, мале воно, нікуди навіть кіньми навернути, Господи, та нам старим воно вистачає. Зимою сидимо у вигідних фотелях, гріємося біля кальориферів, а літом добре нам на цьому малому подвіречку. Сонця досить, а тільки зелені мало. Нащо Ти, Господи, позволив зрізати отсего великого каштана? Та що я, Хиба ж мені Тебе, Господи, питати: "Нащо," Зрізали, така видно Твоя воля. Прости мені старій, Господи. А весело було, як бувало сидиш собі на лавочці й дивишся, як вітер трається зеленим листям, а каштанові квіти, як грубезні свічі біліють на галузях. Ой, як весело було! А ще як птахи зацвіріньокали... Так що ж, Господи, сам знаєш, що на чужині воно не те, що в рідному краю. Пам'ятаєш, Господи, цю грушу над керницею, або яблінку ту, що на самій середині нашого саду цвила, або хочби цю черемху під вікнами? Ех, як запахла деревина весною, то й старому молодість верталася... Тьфу, сатано... проч від мене...

Прости, Господи! Милостив будь мені грішній!

Росли собі тут на подвірю два дерева-каштани, корінням аж до пивниць заходили та мури розрушували. Одно дерево зрізали. Повалився зелений велит на землю й жалко стало. Так жалко, як над рідним мерцем. Ще одно дерево осталося, та сам бачиш, Господи, яке воно нідочого. Пообрізували йому гиляки, мовби відрубали руки й ноги. Каліка воно, а не дерево. Спасибі Тобі, Господи, й за це. Що ж мені старій ще треба. Аби дах над головою та теплої страви... А їсти маємо, Господи, слава ж Тобі!

От, лишенько одно, ноги вже старі, слухати не хочуть, та й руки вже як сухі гиляки, за ніяку роботу взятися не можуть. А скучно так без роботи, Господи. Як колись возьмеш мене до свого царства, Боже, то не карай мене безділлям. Дай мені хоч зірки засвічувати й гасити або дощиком накрапати, або хоч Твоїм маленьким янголятком казки-дрімухи розказувати, або

Твоїй Святій Матінці черевички чистити. Ех, аби мені так, Господи, ті очі, що я їх мала ще молодою і ті пальці гнучкі та тоненькі, я б Твоїй Матінці сорочечки мережала, жупани гаптувала. Так що ж, Господи, очі вже не бачать, а пальці мов патики, що й ложки в них не вдержиш.

Дзвонять? Мабуть що дзвонять... Чуеш, Господи? В мене вже й вуха позакладало... Ні, мабуть таки й дзвонять... Не знаеш, Господи, на що дзвонять, чи на обід, чи на молитву? Ох, як важко піднятися з лавки. Гей приросли... Поможи ж старій, Господи. О, так слава Тобі.

Бачиш, Ісусе, це не в хаті, що Тобі діти їсти до ліжка принесли, або столик до мойого фотеля присунули, та їсти поставили. Тут приют. А нас, таких старих недолугів, є тут багато, кажуть що більше сотні. Хто ж дасть раду всіх пестити та всім догоджувати? Добре, що їсти зварять, та сорочку виперуть.

Та, що я? Не слухай, Господи, ні. Як треба, то й догоджують і накормлять і в ліжко покладуть і шоколядку в рот встромлять і молочка попити дадуть і накриють і хрест святий зроблять над тобою. Я ще, слава Тобі, Господи, хоч при помочі палиці, та все ж таки ще сама зайду до стола й до капяиці й на подвіря. Найгірше, це та другий поверх по сходах до спальні зайти. Господи, невже ж і в Твойому царстві прийдеться по сходах ходити? Господи, Ти добрий і милосерний! Дай мені в Твойому царстві який-такий маленький кутик надолі, щоб я вже не потребувала спинатися по тих проклятущих сходах... Прости мені, Господи! Оттак, язик плете, сам не знає, що.

Пообідала. Дякую Тобі, Господи, за все. Юшка була трохи солона, картопелька холодна, м'ясо тверде. Бачиш, Господи, в мене вже ні одного зуба в роті, а й ті всі бабки при мойому столі зубів не мають, а м'ясо таки тверде. Слава ж Тобі й за це. Може воно так краще. Тверде, так я не їла. А може якби було м'ягке, я з'їлаби, а хто зна, може пошкодило б? Кажуть, що старому шлункові й пироги пошкодять, а що ж доперва м'ясо? Дякую Тобі, Господи!

Не хочеться ще вмирати, Господи. Хоч вже на дев'ятий хрестик перекотилося, а вмирати не хочеться, Господи. Я ж і не жила ще. Ціле життя журба і праця... Хіба ж це життя? Щоб хоч була на старість дітей своїх і внуків щасливими бачила. Не треба ж Тобі говорити, Господи, сам знаеш яка доля людей спіткала. Треба було, Господи, цього сатану ще маленьким задавити, а Ти йому позволив жити, ще й цієї чортівської саранчі наплодити без ліку, що й Тебе самого з Твоїх власних церков виганяють, світом цілим трясуть мов решетом, а людям душу з грудей видирають...

Велика терпеливість Твоя, Господи, бо я б їх уже давно вогнем спалила, потопом вигубила, якби я була на Твойому місці, Господи.

Що це я? Господи, прости! Як би, вибач мені за слово, свиня роги мала... Милостив будь мені грішній. Пробач старій, Господи! Осталася я сама, в чужому краю... Мала колись діти, внуки... Розбрилися по світі... Одні з крісом в руках, а другі з

голими жменями, та всі з серцем повним любови до України, з душею кріпкою і віруючою в Бога.

Ой, та чи знаєш Ти, Господи, Україну? Іноді здається, що або Ти її не знаєш, або забув про неї...

А, Господи, он малюсенька комашка на листочку. О, яка манюсенька, а Ти про неї не забув. Кормиш її, бережиш. Чи можеш Ти забути про цілий нарід? Кожне зеренце піску Ти почислив, чи можеш не знати, що існує на землі країна засіяна горем і кров'ю полита?

Втомилася я, Господи. Сон на очі лягає, а думки шевелять по голові і не дають задрімати. Стільки неповинної крови, стільки сліз по всій Україні... І Твою святу неповинну Кров пролито колись... Така Воля Отця небесного, що воскресення треба окупити кров'ю.

Таки вже, Господи, задрімаю трішки. А Ти, Ісусе милосерний, таки подумай про Україну, про її нарід...

Треба Божу Матінку просити, нехай пригадує Господеві. Вона ж жінка, Вона ж Мати, Вона найкраще знає, як і що. Матінко Божа, Ти завжди біля Господа, Твойого Сина стоїш, потягни Його вряди-годи за рукав та шепни на вухо:

—"Не забувай, Господи, про Україну"!—

Ні, таки вже задрімаю, Господи. А поки я дріматиму, Ти Господи, таки подумай про Україну, а там і про моїх дітей, внуків і правнуків... і про... мене... ста-а-ару... Прости, Господи... позі-х-ааається... не забудь...

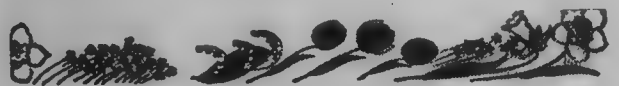

ЗОЛОТІ ДУМКИ

Пам'ятай, що праця—це умови твого життя.

Час це золото. Не змарнуй ні хвилини.

Роби так усім, як хочеш, щоб тобі робили.

Пам'ятай, що боротьба за волю рідного народу є свята.

Не відкладай на завтра, що сьогодні можеш зробити.

Не примушуй іншого робити те, що ти сам можеш зробити.

Не бажай для себе, що не твоє.

Ніяку річ не вважай такою марною, щоб на неї не звернути уваги.

Не ниць, але будуй.

Не попадай у розпуку за тим, що минуло, але працюй для майбутности.

Найбільший порядок зроби своїм правилом.

Все думай над тим, як би найбільше добра в житті зробити.

Не вирікайся нічого, що може тобі упримнити життя, але жий стримано й чесно.

Вкінці—працюй аж до останньої хвилини твого життя!

Упадок Патріярха Фотія

(Відповідь Митр. Іларіонові)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЗДАВАЛОСЯ, що Фотіїв собор з 867 року мав закріпити положення патріярха, але так воно не сталося. Василій, що походив із селянського вірменського роду, прийшов до Царгороду шукати долі. Він подобався цареві Михайлові III своєю надзвичайною силою. Згодом став царським шамбеляном. Вбивши у силу, замордував кесаря Барду. Опісля забажав сам стати царем. 24 вересня 867 р. Василій замордував царя і проголосив себе його наслідником.

Причина упадку патріярха Фотія

Різні різно вияснювали причину упадку Фотія. Дехто твердив, що патріярх Фотій відмовив Св. Причастя убийникові царя, Василієві, за що обурений Василій усунув його. Це тільки легенда.

Правдива причина упадку Фотія була в тому, що цар Василій бажав зірвати з дотеперішньою політикою Михайла III. Як добрий дипльомат він бачив, що не міг числити на прихильність і попертя прогресивної партії, що стояла за Михайлом і Бардою. Треба було опертися на консервативній партії. Це наблизило нового царя до Ігнатіян. Ігнатіяни не були б погодилися співпрацювати з Василієм, поки Фотій був патріярхом. Крім цього Василій бажав затіснити зв'язки з Заходом. Ігнатій міг тут допомогти йому. Ось тому Василій скинув Фотія з уряду та покликав назад Ігнатія. Якщо б Василій був полишив при уряді Фотія, то був би стратив симпатію посеред консерватистів, приятелів Ігнатія.

Василій скинув патр. Фотія либонь на другий день по обнятті трону. Патр. Фотій пішов на вигнання до монастиря Скепе. Ігнатій був обняв знову свій уряд 23 листопада 867 р.

Мир з Римом

Василій негайно повідомив Папу про прогнання Фотія й привернення Ігнатія. В листі до Папи цар пише отак: "Ми вважали, що краще скинути Фотія з катедри..., а на патріяршу катедру привернути Ігнатія, що багато переніс несправедливости й тиранства" (Sacrosancta Concilia, Labbeus, 8-ий том, 1007).

Патріярх Ігнатій теж вислав листа до Папи, в якім писав: "Сам найвищий Владика (Христос) поставив (у Церкві) одного і найславнішого лікаря—це власне Тебе" (Тамсамо, 1010-1011).

За признання примату Папи над Церквою митр. Іларіон страшно накидається на Ігнатія: "Взагалі—каже він—Ігнатій пише, як міг би писати тільки папіст" (141 ст.). Це по словах Митр. Іларіона Ігнатій учинив за "відновлення на патріяршому престолі" (Тамсамо). Отож Ігнатій це папіст і угодовець, бо признає папську владу й примат над цілою Христовою Церквою. Владико Іларіоне, Св. Ігнатій Богоносець, Св. Іриней, Св. Кипріян, з якого Ви марне намагаєтеся вчинити борця проти папського примату

(53 ст.), Св. Діонисій Олександрійський, учасники вселенських Соборів (Див. повище, як Святі Отці, учасники соборів, особливо 4-го і 6-го висловлювалися про владу Папи), всі вони признавали папський примат. Що більше, Владико! Сам патріярх Фотій по своїм обранні написав листа до Папи Николая І, признаючи його примат! Чи вони всі угодовці та папісти? Чи папістом і патр. Фотій, з якого намагаєтеся вчинити страшного ворога примату Папів і покровителя всіх автокефалістів, бо самі кажете: "Бо там тепер був патріярхом людина такої сили, що легко оборонила свою Церкву від загарбницького наскоку папства, і не віддала її під Рим" (121 ст.)? Митр. Іларіон не знає, що пише, бо йому йде про те, щоб дискредитувати Папство в очах своїх необзнайомлених читачів. Чи воно правдиве, чи фальшиве, це байдуже Митр. Іларіонові, бо як ми вже нераз бачили, йому не йде про об'єктивну правду, але про пропаганду проти католицької Церкви. Шкода, що така колись шановна особа, як Др. Іван Огієнко, сходить так низько та перетворюється у протипапського пашквіліста. Що за страшне засліплення та безкритичність у Митр. Іларіона!

Папа Николай І був уже помер, як до Риму надійшли листи Василія й Ігнатія. На прохання обидвох наслідник Николая І, Адріян ІІ, вислав своїх легатів, подаючи їм вказівки про новий Собор, що мав відбутися в Царгороді, щоб полагодити справи грецької Церкви.

Четвертий Царгородський Собор: ВОСЬМИЙ ВСЕЛЕНСЬКИЙ СОБОР (869 р.).

Слід зазначити, що латинська Церква до кінця 11-го століття не признавала цього собору за вселенський. Аж при кінці 11-го ст. деякі каноністи і письменники подибали цінні канони, особливо 22-ий канон, що заборонював світській владі мішатися до вибору єпископів. Тоді саме на Заході кипіла боротьба за інвеституру. З того часу почали поклинуватися на цей канон, і так цей собор став зватися вселенським.

Перед висилкою легатів до Царгороду, Адріян зібрав синодчик у Римі 869, де осудив Фотія. Папські легати мали занести цей осуд до Царгороду. Диякон Марин був головою папської делегації.

Восьмий вселенський собор почався 5 жовтня 869 р. На першім засіданні було всього 12 єпископів, що полишилися вірні патр. Ігнатієві. Папські легати зобачили, що Теогност і консервативні монахи грецькі, що пробували в Римі, невірно були представили Папі положення в Царгороді, бо Ігнатієве сторонництво було дуже слабе. Єпископи висвячені Фотієм не з'явилися на соборі, бо Папа наказав скинути їх з уряду та зрівняти з ляїками. Інші, що були свячені Ігнатієм, але згодом перейшли до Фотія, боялися прийти на собор, бо собор строго поступав з Фотієвими сторонниками, накладаючи на них тяжкі канонічні кари.

Цар Василій домагався, щоб Собор розглянув справу Фотія та Фотієвих єпископів. На шостім засіданні Отці переслухали Фотія. Фотій мовчав і не відповідав нічого на питання. Собор викляв Фотія на сьомім засіданні.

Цей собор віддав Болгарію під юриздикцію царгородського патріярха. Це рішення Собору напружило немало взаємини між Ігнатієм і Адріяном ІІ. Папа заборонив Ігнатієві висвячувати священиків і єпископів для Болгарії і признав Ігнатія під умовиною, що він зречеться всяких претенсій до Болгарії. Папа загрозив Ігнатієві екскомунікою, якщо буде мішатися до Болгарії. Папа Іван VIII виразно твердить у листі до хорватського князя, Домагоя, що Ігнатій був уже багато разів виклятий за вмішування до Болгарії. (M.G.H., Ep. VII, 277 ст.).

Дальше, Папа Іван VIII, оскаржуючи Ігнатія в листі до болгарського князя Бориса в 874 чи 875 р., каже, що "Ігнатій дістав розгрішення від наших попередників на тій умовині, що він попаде в давне осудження, якщо порушить апостольські права в справі Болгарії, чого навіть сам Фотій не поважився ніколи вчинити" (Тамсамо, 278 ст.).

Ігнатій не дотримав обітниці і згодом висвятив зразу архиепископа для Болгарії, а потім з десять єпископів. (Муссет, Оп. сіт., 310, ст.). Нарешті знетерпеливлений Іван VIII вислав до Ігнатія легатів із загрозою суспензи і скинення з уряду та гідности, якщо не зречеться Болгарії. Легати прийшли до Царгороду, але не застали Ігнатія між живими, бо помер 23 жовтня 877 р.

Митрополит Іларіон твердить, що Ігнатіїв собор з 869-870 рр. був неканонічний, бо зразу було мало на ньому єпископів, хоч при кінці зібралося понад сто. Число багато не значить, хіба те, що патр. Фотій був пообсаджував єпископства своїми приятелями, або що багато з давніх єпископів були повмирали. Мале число Отців не вказує на незаконність Собору, бо за часів аріянської єресі теж мало єпископів було по стороні правдивого християнства, але всетаки правда Христова перемогла єресь і захистила божество Ісуса Христа, що його атакували аріяни.

Фотій еднається з патріярхом Ігнатієм

Митр. Іларіон намагається змалювати гірку долю Фотія на вигнанні та вчинити з прогнаного патріярха "мученика" за православну віру та незалежність Східньої Церкви. (Тамсамо, 160 ст.). Щобільше, Митр. Іларіон здобувається навіть на таке голословне твердження як: "Підлягти папі це зрадити своїй Батьківщині"! (161 ст.).

Треба дивуватися, де ділася логіка Митр. Іларіона, бо подібне твердження виявляє недвозначне намагання Автора настроїти своїх читачів проти Риму і Папства. Владико Іларіоне, скажіть нам, чи цар Василій, що прогнав патр. Фотія, був теж зрадником своїй "Батьківщині?" Чи святий патріярх царгородський Флявіян, що прохав Папу Лева Великого, щоб осудив еретика Евтихія є теж зрадником? Та ж він отак писав до Папи: "Ти ж, Святіший Отче, поступи належно..., виповняючи властивий і загальний обов'язок і правило святих церков... Бо наше діло потребує тільки **вашого утихомирення і захисту,** тому ви по особистім прослідженні (єресі Евтихія) повинні привести все до мира та спокою" (Діян. Всел. Соборов, ІІІ, 32-33).

Чи були зрадниками "своїй Батьківщині" Отці Халкедонського Собору, що по прочитанні папського послання в справі єресі Евтихія, беззастережно прийняли папське рішення в справах ві-

рц та закликали одноголосно: "Анатема на тих, що не вірять у це. ПЕТРО ТАК ЗАГОВОРИВ через ЛЕВА!" (Діян. Всел. Соб., III, 541 ст.).

Вистачили б вже ці наведені факти, щоб виказати фальш твердження Митр. Іларіона. Дальша історія патріярщества Фотія викаже ще ясніше; що Митр. Іларіон не знає історії) або, якщо знає її, то навмисне перекручує, щоб баламутити своїх незрячих читачів і настроювати їх проти примату Папів, який визнавали Святі Отці Східньої Церкви, Собори, ба й навіть сам патріярх Фотій, з якого Митр. Іларіон намагається вчинити страшного ворога папського примату та борця за церковну автокефалію незалежну від Риму. Ось як пише митр. Іларіон: "Усі більше й більше переконувалися..., що тільки Фотій зміг би вивести Церкву і державу з темного кута, куди запровадив їх Ігнатій, тільки Фотій змив би юдство та зраду, в які загнали Церкву й державу Ігнатіяни своїм єднанням з папою".

Митр. Іларіон повинен мати міру та бодай якийсь стрим, бо повинен знати, що його писання читають не тільки прості та невчені люди, але й переглядають їх ті, що знають історію, тому годні висвітлити правду та застидати його, хоч це прикро чинити, бо Митр. Іларіон це всетаки єрарх і єпископ... Що скажете, Владико, якщо документами викажемо, що патр. Фотій, по приверненні на патріярший престол, шукає порозуміння з Папами і дійсно приходить до цього порозуміння з Римом, признаючи примат Римських Папів як наслідників Св. Петра? Чи й Фотія назвете "зрадником своїй Батьківщині"?

Ще за життя патріярха Ігнатія Фотій вертається з вигнання, ба й навіть стає вихователем царських дітей. Якщо ж були якісь надужиття з царської поліції, то хіба з початку Фотієвого вигнання, яке покінчилося в 873 р., бо тоді Фотія відкликано з вигнання. Сам же Фотій приймав свої страждання спокійно, бо бачив в них Боже Провидіння, ба й навіть заохочував своїх приятелів таксамо чинити. В листі до Арсенія Фотій заохочує свого приятеля часто звертатися до Преч. Діви та мати довіря до Божого Провидіння. (P.G. 102, c. 897-900 & 764-5).

Собор 869 р. надто строго поступив із єпископами висвяченими патр. Фотієм, бо вони мали бути зрівняні з ляїками та позбавлені своїх єпископств. Це рішення ще більше попхнуло їх до прогнаного патріярха Фотія. Замішання в грецькій Церкві тривало дальше, хоч св. Ігнатій намагався усунути його, бо вигнаний патріярх Фотій мав багато приятелів навіть поміж високими царськими урядовцями і дворянами. Ці Фотієві приятелі потрапили переконати царя Василія, щоб відкликав із вигнання патр. Фотія, що й він учинив. Зрештою єпископи, сторонники Фотія, зручно заявляли новому цареві свою вірність, чим накінець з'єднали собі його симпатію. Фотієві приятелі і сторонники бачили, що опір новій владі викличе тільки гноблення з боку уряду, але їм самим нічого не поможе, тому відразу заявили повну лояльність цареві Василієві, хоч він убив Михайла III, покровителя поступовців, з яких складалося сторонництво патр. Фотія. Це з'єднало їм прихильність царя.

Коли ж Фотій став приятелем царя Василія, деякі радикальні

сторонники Фотія намагалися попхнути його до нерозважного кроку, а саме намовляли його, щоб він своїми інтригами довів до скинення та прогнання законного патріярха Ігнатія, але Фотій не дався підмовити їм, як це він сам заявив на другій сесії Собору з 879-880 року. (P.G., 102, c. 905-917).

Сьогодні маємо вже повні докази, що патріярх Фотій, вернувшись із вигнання, помирився з патріярхом Ігнатієм. Ось сам патріярх Фотій на другій сесії собору 879-880 отак говорив до приявних Отців: "Як довго проживав блаженніший Ігнатій (ми називаємо його **блаженнішим,** бо ми були зв'язані приязню і цієї приязні ми ніколи, при Божій помочі, не відречемося),... ми не хотіли займати патріяршого уряду, хоч багато хто спонукували й силували нас до цього... Навпаки ми намагалися всіма засобами погодитися з ним (Ігнатієм). Цей мир заключено між нами (Фотієм і Ігнатієм), як він прийшов до нас до палати (цісарської).

"Опісля ж коли він (Ігнатій) заслаб, і коли прохав нас відвідувати його, то ми не раз чи двічі, але **часто** відвідували його. Ми вчинили все, що могли, щоб полегшити його страждання..." (P.G., 102, c. 905-917).

Що скаже Митр. Іларіон на це поєднання? Патр. Фотій єднається та заключує приязнь із патр. Ігнатієм, провідником ігнатіян, яких Автор безпідставно та безскрупулятно зве зрадниками, кажучи: "Ігнатіян була тільки купка, і "вся Церква" зріклася єдности з ними, як зо зрадниками своїй Вірі та Батьківщині!" (Оп. сіт., 161 ст.). Отож патр. Фотій теж ЗРАДНИК "своїй вірі та батьківщині", бо поєднався та став приятелем провідника "зрадників-ігнатіян"! Чи так воно, Шановний Авторе? Відповіжте своїм Читачам! Хто єднається зо зрадниками, той сам стається зрадником. Так каже логіка. Чи не так, Владико Іларіоне?

Хоч вороги Фотія твердили, що поєднання між Ігнатієм і Фотієм не було, проте сьогодні нема сумніву, що обидва патріярхи поєдналися та жили в згоді до смерти Ігнатія. Це й потверджує безсторонній свідок, цар Лев VI, який отак говорив на похороні свого батька Василія: "Вони (єпископи обидвох партій) подали собі руку і святою любов'ю та поцілунком мира закінчилися довгі непорозуміння". Цю похоронну промову відкрив учений Фогт і опублікував її. (Revue historique, "La Jeunesse de Leon VI le Sage, 1934, Vol. 174, pp. 18, 55).

Що скаже на це митр. Іларіон? Два противники, Ігнатій і Фотій, єднаються в християнській любові і так запроваджують мир у грецькій Церкві. Митр. Іларіон всетаки крутить своє. Він каже, що спокою в грецькій Церкві не було поки не помер патр. Ігнатій. Це ж очевидна неправда, як бачимо зо слів самого Фотія та з похоронної промови, що її виголосив Лев VI на похороні свого батька, царя Василія. Кому треба вірити: митр. Іларіонові, що, як ми бачили, воює неправдою, перекручуванням фактів, ярким незнанням історії Церкви, чи самому Фотієві та цареві Левові VI? Кожен розумний читач бачить, що пусті твердження Митр. Іларіона не мають жадного значення супроти свідчення самого патр. Фотія та царя Лева VI.

Ще є й третій доказ, що патр. Фотій погодився з Ігнатієм. Цар

Василій написав листа до Папи десь у 877 р., повідомляючи його про зліквідування непорозуміння та тертя між поступовою та консервативною партією. Подібна згода не була б можлива, якщо б Ігнатій і Фотій, провідники згаданих партій, не були б подали собі руки та не поєдналися, забуваючи фатальне непорозуміння. З відповіді Папи Івана VIII видно, що Ігнатій і Фотій дійсно поєдналися.

Це неправда, що Ігнатій погодився з Фотієм аж перед своєю смертю, як це твердить безпідставно Митр. Іларіон через "гіркий сумнів", що "закрався в душу 80-літнього старця" цебто Ігнатія, намагаючися переконати читачів, що аж на смертній постелі Ігнатій простяг руку до Фотія. Цар Василій написав листа до Папи в 876 р. Ігнатій помер аж при кінці 877. Отож уже в 876 р. обидва патріярхи мусіли були погодитися. Ігнатій не вчинив цього зо слабости, ані з докорів сумління, як це намагається приписати йому безпідставно Митр. Іларіон, кажучи: "Але сам Ігнатій довго був упертим, і миритися ні за що не хотів... Проте він добре бачив, що смута в Церкві зростає, а він і спинити не може. І в вісімдесятлітнього старця закрадається в душу гіркий сумнів, чи справді він добре робив супроти Фотія?... І чи не зраджує Церкві й Батьківщині, хто єднається з Римом?" (Op. cit., 164 ст.).

Автор противорічить самому Фотієві, який заявив на другій сесії собору: "Ми намагалися всіма засобами погодитися з ним (Ігнатієм)". (P.G., 102, с. 905-917). Так каже сам патр. Фотій. А що твердить Митр. Іларіон? Ось його безпідставне твердження: "Сам Ігнатій...миритися ні за що не хотів, **а Фотіяни його про це й не просили"** (164 ст.). Хто говорить правду, Митр. Іларіон чи патр. Фотій? Напевно патр. Фотій знає краще, як воно було ніж Митр. Іларіон. Отож патр. Фотій каже правду, тому й йому, а не Митр. Іларіонові, що на історії Церкви зовсім не визнається, треба вірити.

Ігнатій не був такий впертий, як його змальовує Митр. Іларіон, бо жсам Фотій зве його **блаженнішим** перед Отцями Собору 879-880 р. Ігнатій це великий аскет, що вмів простягнути руку до свого противника, простити зневаги та помиритися з ним для добра Церкви та душ. Фотій теж великодушно пробачив помилки вчинені патр. Ігнатієм і ці два патріярхи—гейби на злість Митр. Іларіонові—стали добрими друзями!

Папа Іван VIII вислав до Царгороду своїх легатів, щоб на місці розглянути справу порозуміння між двома патріярхами та змусити Ігнатія зректися юриздикції над Волгарією. Легати прибули запізно. Ігнатій помер 23 жовтня (чи 23 листопада3 877 р. Патр. Фотій у своїй книжці "Сінагогай" зачислив його до лику Святих. (P. G. 104, 1232, A.). Отак прославлюваний Митр. Іларіоном патріярх Фотій знову збиває Митр. Іларіона та його тенденційне і неправдиве твердження: "Католицька Церква оголосила Ігнатія Святим,—за заслуги їй!" (164 сторінка, **замітка).** Шкода, що Митр. Іларіон так безмилосердно понижує себе, виявляючи на кожній сторінці своє крайне незнання історії Церкви.

Не так греки дивилися на патріярха Ігнатія та Фотія. Коли втихла в Царгороді боротьба між ігнатіянами та фотіянами, і як

собор за панування царя Романа Лекепенуса та патріярха Николая Містика затвердив цю згоду між двома партіями, Отці зібрані на соборі голосними окликами закінчили незгоду та схизму. (Manzi: XVIII, 841...; В. Грумель, Regestes, 169-171, 231 ст.). Ці одушевлені оклики Отців Собору вчинили на нарід таке глибоке й радісне враження, що століттями згадувано цю потію в грецькій Церкві в неділю православ'я. (Т. Успенскій, "Сінодік в неделю Православія", в "Записки Имп. Новороссійскаго Университета", 59, 407-502 ст., Одесса 1893).

Щорічно східня Церква згадувала врочисто перемогу православ'я над послідньою єресію, іконоборством і його наслідками. В неділю православ'я церкви та катедри лунали радісними окликами. Починав їх диякон, кличучи тричі: "Віковічна пам'ять **Ігнатієві та Фотієві,** двом славним патріярхам. Все те, що написано та сказано проти святих патріярхів: Германоса, Тарасія, Никифора і Методія, ІГНАТІЯ, ФОТІЯ, Степана, Антонія й Николая, хай буде назавжди: АНАТЕМА!, АНАТЕМА! АНАТЕМА! (Успенскій, Тамсамо, 415 ст.).

Чи це викляття не спадає і на книжку Митр. Іларіона?

Домінік Савіо мирить двох товаришів

Два товариші Домініка Савія сильно посварилися та вхопили за каміння, готовлячись до мстивого бою, бо в гніві визвали себе двобою каменюками. Домінік марне намагався усмирити та погодити засліплених товаришів. Всі його намагання нічого не помогли, бо пристрасті надто засліпили їх.

Проте товариші погодилися, щоб Домінік був присутній у двобою. Як все було готове, Домінік зняв із грудей хрестик і став поміж розлюченими товаришами, промовляючи до них: "Погляньте на Розп'ятого Спасителя. Заки накинетеся один на другого, скажіть голосно: Ісус помер, прощаючи своїм розпинателям, а я грішник хочу зневажати Його своєю пімстою".

Опісля клякнув перед розгніваними товаришами, благаючи їх простити провину ради невинного Спасителя, що помер за спасіння людей. Поступок Домініка застидав змагунів. Вони опустили руки та відкинули каміння. Домінік погодив їх. Що більше? Він порадив їм удатися до сповіді та визнати свій гріх, що й вони зробили.

Вістка про це рознеслася по школі, бо самі товариші розповіли те, що для них вчинив Домінік. Це викликало подив для відважного Домініка. Всі хвалили його християнську бодрість і любов до ближнього.

Кожний кує своє щастя в цьому та в тому світі... Вмій його знайти, і будеш щасливий, хоча б весь світ валився тоді під ногами...

Мої Спомини про оо. Редемптористів

Ярослав Левицький

Співпрацівники Впр. о. ДеВохта

ПЧНУ від одного з молодших, але може найвизначніших, о. Зенона Ковалика. —Молодий, біля 35 літ, вихований в Бельгії, де покінчив філософічні й богословські науки, повний енергії, прекрасний співак, і правдиво золотоустий проповідник. Якщо о. Де Вохт надавався як проповідник найбільше для інтелігентної публики і переконував її силою та ясністю своїх аргументів, то о. Ковалик був типово місійний проповідник. Вмів говорити до тисячів і їх поривати! А, як сам мені розказував—він тим краще проповідував, чим більше людей його слухало. Незаступимий провідник всіх дев'ятниць і травневих Богослужень у львівській церкві. Проповіді його були коротенькі, п'ятнадцятьхвилинні, але зміст і виголошення були такі, що коли не закінченні він з правила інтонував "За всіх молишася" то вірні ніколи не співали з таким захопленням, як по тій проповіді.

При тому дійсно треба було подивляти його неустрашимість. В той час, коли наші проповідники старалися оминати всякі біжучі проблеми і накликували вірних лиш до вірности Богові, тоді о. Ковалик не вагався ніколи гостро виступати проти всяких проявів безбожництва, що большевики старалися щораз більше поширювати. Він не тільки взивав вірних до витривання у своїй вірі, але і до поборювання зла, що його помічники диявола щораз більше накидали. При тому на кожному кроці старався підчеркнути, що українці ніколи не спроневірилися Богові, що вони все були ревними почитателями Пречистої Діви і що Вона, що знищила диявола, зуміє і тепер прийти в слушний час з допомогою своїм дітям!

Очевидно, що цього рода проповіді викликували великанське враження у слухачів. Але в пануючому системі доносництва і терору були заразом дуже небезпечними для проповідника. Тому я часто старався переконати о. Ковалика, з яким лучили мене, як впрочім з усіми ОО. Редемптористами, правдиво дружні відносини, про потребу більш вважати на зміст своїх проповідей, не дразнити большевиків, бо тут ходить про його власну безпеку. Та все те було даремним! О. Ковалик мав лиш одну відповідь: "Якщо це буде така Божа воля, то я радо прийму і смерть. Та як проповідник не буду ніколи кривити моєї душі!"

Одною з проблем, що його найбільше журили, це було релігійне виховання нашої молоді. Неодин раз в розмовах зо мною він

нарікав, що причина індиферентности нашого інтелігентного громадянства до справ віри і Церкви—це брак відповідного виховання нашої молоді в релігійному дусі. Релігійність у нас—казав о. Ковалик—має виключно традиційний характер: "Ходили мої батьки до церкви в неділю, ходжу і я. Сповідатися раз у рік вони, то саме роблю і я"—каже наш пересічний інтелігент. Позатим багато людей виконують мінімум релігійних практик теж і з огляду на публичну опінію: Щоб його не вважали безбожником. Та це останне є саме дуже небезпечним, коли нагло прийдеться жити в суспільстві, де державна доктрина наказує вважати безбожників за повновартісних людей. Вину за брак відповідного релігійного виховання молоді поносять, поминаючи родичів, що часто не є в силі дати того виховання, бо самі його не мають—головно учителі релігії в школах. В нас учитель релігії—катехит по середніх школах—вважається за того, хто повинен боронити учнів перед надто великими вимогами других учителів та "випрошувати" їм добрі ноти на свідоцтвах. Але він сам не може вимагати за багато зо свойого предмету, бо ж більшість тих учнів не має наміру студіювати Богослов'я. А якщо навіть так, то там його за чотири роки навчать всього непотрібного. Ви можете знайти у нас багато людей, що поза своєю професійною освітою, стараються набути ще й знання з других ділянок. Є в нас гуманісти, які живо інтересуються природничими науками і навпаки. Та за те статистика, скільки в нас інтелігентних людей прочитало хочби тільки св. Письмо Нового Завіту—випала би дуже слабо!

Таке є наставлення нашого суспільства до релігійного виховання в школах і загалом таке є заінтересування релігією. Воно є причиною, що часто людина по скінченні навіть середньої школи, де її 8 літ вчили про ріжні ділянки релігії, є справжнім амальфабетом в тому напрямі, а це знову впливає на її пізніший світогляд. В розмовах на ті теми о. Ковалик часто розказував мені, як дуже відмінними є умовини в тому напрямі на Заході Европи, наводячи головно як примір Бельгію. Та ж там часто сотні молодих студентів вищих шкіл приступають громадно до Найсв. Тайн, не кажучи вже про те, що більшість з них має прекрасну підготовку до оборони правд католицької віри науковими аргументами.

Кілька літ пізніше я мав нагоду ствердити правдивість тих поглядів о. Ковалика, перебуваючи від 10 літ поза границями Західньої України, головно в Німеччині. Коротко дається воно з'язувати: В противенстві до наших умовин—на Заході Европи ті, що є католиками, знають, длячого вони повинні ними бути.

Але про правильність тих поглядів згадав я і перед двома тижнями, читаючи звідомлення про Святкування 25-ліття ОУН в Шікаго. Промовляв там м. ін. член редакції одного католицького щоденника в Америці—п. К. В своїй промові зазначив, що нічого нам журитися розламами в ОУН, бо ж (дослівно): "Націоналізм це ідея і його треба рівняти до поняття віри. Хоч християни розбилися на ріжні віроісповідання і секти, то проте християнська віра існує і має свої ювілеї". Сапієнті сат! Світогляд промовця на основі його знання релігії є ясний!

Другою важною ділянкою праці о. Ковалика була сповідальниця. І в тому напрямі він був прекрасним робітником у Христовому винограднику! Відбута у нього сповідь була великою поміччю для душі, а уділені науки вбивалися раз на все в пам'ять. Він прекрасно надавався як сповідник до сіяння Слова Божого між байдужніми інтелігентами. Він старався все не тільки навчати інтелігентного грішника, але й дискутувати з ним і, очевидно, все доказати каяникові мильність його поступованнями.

Те, з чим він в своїй праці числився, і на це він старався все бути готовим—те врешті його стрінуло.

На Свято Різдва Пречистої Діви Марії в 1940 р. вислано його проповідувати до Тернополя. Вернувши звідтам, він одушевлено розказував мені, як то він виголосив проповідь перед 10,000 вірних, що зібралися, щоб віддати поклін Пречистій. Відтак відбувся імпозантний процесійний похід та посвячення місійного Хреста.

Це свято однак було довершенням вільної діяльности о. Ковалика. За виголошену там доповідь в три місяці пізніше в ночі 20 грудня 1940 р. він був арештований НКВД—і вже більше не довелося нам стрінутися. Арештовано його якраз в розгарі так дуже улюбленої ним праці: Проповідував тоді дев'ятницю до Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії! Дві останні проповіді виголосив вже його наступник—о. Зятик.

Докі нця панування большевиків у Львів о. Ковалик—як то пізніше розказували в'язні, що мали щастя бути звільненими, перебував у Львові в тюрмі при вул. Замарстинівській. Але вони далі розказували, що він і там не заперестав своєї діяльности. Своїх співв'язнів безнастанно кріпив, навчав, сповідав, а цілий місяць травень 1941 р. служив для них щоденно молебень на честь Преч. Діви Марії!

Забракло монастиреві у Львові одного з найкращих співробітників. Забракло мені особисто щирого приятеля і незабутнього духовного провідника. Як одинока реальна пам'ятка по нім остались його науки, давані мені при різних нагодах, навіть і в часі товариських гутірок в мойому мешканні, куди часто заходив о. Ковалик. А з речей—книжечка власноручними підписами о. Ковалика.

ЩАСЛИВІ ЛЮДИ

Мало людей на світі почуваються щасливі. Не треба багато до щастя. Кожний може бути щасливий, хоча був би найбідніший на світі.

Щасливий той, що навчився почуватися завжди задоволений, хоча б Бог зна, що сталося.

Щасливий той, хто не шукає щастя в других, але собі самім, бо другі часто заводять наші надії.

Щасливий той, хто має багато добрих діточок, бо це Бог поблагословив і любить його, бо поручає йому виховувати майбутніх блаженних для неба.

ДРУГИЙ РОЗДІЛ

Початки Чина Найсв. Ізбавителя

1. Геройська жертва Альфонса

ВЕЛИКІ Божі діла завершуються саможертвою Божих вибранців. Ці вибранці мусять бути готові присвятити Богові все, що найдорожче їхньому серцю: свободу, вигоди, світські приємності та прив'язання до рідні. Здається, що палкому Альфонсові найтяжче було покинути родину, як відходив із Неаполю. Дон Йосип намагався всіма засобами затримати сина при родині. Він звав його нерозумним, вузькоглядним, безсердешним... Альфонс всетаки не піддавався. Кілька днів перед від'їздом Альфонса з Неаполю до Скалі батько впослідне спробував затримати Альфонса й відвернути його від задуманого пляну. Альфонс був у своїй кімнаті, як заплаканий дон Йосип наблизився до нього, обняв та посеред хлипання закликав: "Мій сину, мій дорогий Альфонсе, чому покидаєш мене? Чим я заслужив, що так поступаєш зо мною?" Три години тривала ця болюча сцена. Сам Альфонс пізніше назвав це батьківське благання найсильнішою спокусою проти заснування нового Чина. "Це була найсильніша спосука цілого момо життя!" висловлювався про це Альфонс.

Тільки сильна воля скріплена Божою ласкою могла перебороти цю спокусу. Тільки свідомість, що Бог кликав його до великого діла, дала йому силу вирватися з обіймів заплаканого батька й піти за Христом. Тільки любов до Христа й опущених душ допомогла Альфонсові здавити в собі синівське прив'язання до родини, що було таке сильне в молодому неаполітанському шляхтичеві з гарячим італійським серцем. Саможертва Альфонса запевнила Боже благословення великому починові для спасіння безсмертніх душ.

2. Скаля стає колискою Чина Найсвятішого Ізбавителя

В перших днях листопада 1732 р. маленька групка місіонарів наближалася до Скалі вузькою доріжкою, що вела поміж горами. Це був Альфонс Лігорій і його перші співробітники. Ніхто зо стрічних людей не був би подумав, що ці скромно зодягнені місіонарі йшли класти підвалини під великий, майбутній місіонерський Чин, що мав згодом поширити свою діяльність на всі частини земської кулі.

Хоч єп. Фалькоя бажав, щоб новий Чин був започаткований деінде, Альфонс вибрав Скалю. В середньовіччі Скаля мала около 30,000 населення. В часах заснування нового Чина було там іще 1,500 мешканців. Сьогодні Скаля це маленьке сільце між горами. Його населення ледве доходить до 250 мешканців, що тяжкою працею і випасанням овець по горах здобувають щоденний хліб.

Альфонс вибрав Скалю, бо тут Христос подав об'явлення про його Чин. У Скалі Господь обсипав його надзвичайними ласка-

ми. У Скалі Божа Мати з'явилася йому в печері та подала цінні вказівки про устрій Чина. Скаля теж дала Альфонсові вперше запізнатися з найбільше опущеними душами на початку його місіонерської діяльности. Он тому Альфонс вибрав Скалю на колиску нового Чина місіонарів.

3. Перші співпрацівники Альфонса в великому ділі

Легко воно керувати працею тих, що здавна разом проживають тим самим ідеалом і мають той сам дух. Перші співпрацівники Альфонса були різнорідного походження, віку, характеру і вдачі, хоч здебільша були вони в молодому віку. Хто ж вони такі?

Дон Цезар Спортеллі уродився в Моля коло Барі. 19-го червня 1732 р. Дитячий вік провів у Поліняно, де його батько був лікарем. Адвокатські студії закінчив в Неаполі з великим відзначенням. В вільних хвилинах радо займався харитативною працею, наслідуючи приклад власної матері, що повдовівши, віддалася ділам християнського милосердя. Почувши про плян Альфонса, захопився його ділом. Відвідини Альфонсових товаришів у Скалі на початку листопада розпалили в молодому Цезарові бажання вповні посвятитися Богові та праці над спасінням душ. Нажаль пильні справи, що мав залагодити в Неаполі, не дозволили йому залишитися в Скалі. 4-го листопада вернувся до столиці, не бувши на інавґурації нового Чина.

Дон Іван Мацціні, 28-літній священик, уже передтим був прирік Альфонсові стати його помічником у праці над спасінням душ. Його ревність викликала подив самого Альфонса.

Дон Вінкентій Мандаріні мав 22 роки, як Альфонс засновував Чин. Походив із шляхетської багатої калябрійської родини. Зрікся прав первородства та став священиком.

Дон Іван Б. де Донато мав около 50 років. Довгі літа трудився на місіях, заки зустрінувся з Альфонсом.

Крім повищезгаданих священиків, був іще отець **Петро Романо,** і ляїк **Сильвестер Тоскес.** Вихований у Римі, Тоскес провів декілька літ у Відні. Вернувшись до Неаполю, став генеральним інспектором митного уряду та державним суддею.

Тоскес був здібним адвокатом, але попри світську карієру дуже цікавився богослов'ям і розчитувався в писаннях містиків. Він доволі добре визнавався в духовних справах і легко провадив дискусії про духовне життя. Нажаль попри добрі прикмети Тоскес був впертий, бурхливий і схильний до інтриг.

Приязнь із отцем Мандаріні завела його до Альфонса. Тоскес захопився ідеалом святости і задумав долучитися до Альфонсових товаришів. Зразу думав вступити до котрогось із Чинів, що мали затверджені правила, але ні один із них не подобався йому. Почувши про плян Альфонса, удався до Скалі, де за позволенням єпископа Фалької ввійшов у контакт із монахинями, особливо із Кростарозою. Заледве раз відвідав монахинь і вже був захопився новими Правилами, що Христос через Кростарозу об'явив їм. Своїм хистом і впливом Тоскес відразу спонукав і намовив єпископа, щоб він негайно одобрив Правила. Черниці теж захопилися Тоскесом. Сама Кростароза бажала вибрати собі його за духовного провідника й дорадника.

Гордий зо свого впливу в Скалі, у столиці неаполітанського королівства в Неаполі, де добре знався з королем, і в Відні, де його брат займався справами еспанських екс-комбатантів, Сильвестер Тоскес задумав стати керівником нового Чина та провідником майбутнього місіонерського діла. Альфонс не мішався до діяльности Тоскеса. Проте був обережний із ним, бо гейби предчував, що ця здібна людина спричинить йому колись немало клопотів, що й дійсно сталося.

Альфонс Ліґорій мусів уживати багато такту та второпности, щоб створити одну духову родину із людей, що так сильно різнилися між собою. Те, чого звичайно второпність негодна доконати, того доконав Альфонс при помочі Божого світла, що спливало на нього із неба, де Пречиста Діва заступалася перед Божим троном за своїм улюбленцем Альфонсом.

3. Інавґурація Чина ОО. Редемптористів

Не всі згадані товариші були приявні при започаткуванні Чина Найсвятішого Ізбавителя. Не було там Спортеллі, не було й Тоскеса. Ті, що залишилися, рішили тридневними реколекціями приготовитися до великого діла. Це була дійсна Евхаристійна тріднівка в церкві Черниць у Скалі. Від 6-9 листопада Пресвяті Тайни були виставлені на престолі для публичного почитання. Альфонс і його товариші весь вільний час провели в церкві, благаючи Спасителя поблагословити задумане діло. Христос ласкаво споглянув на Альфонса і його товаришів, виявляючи чудесно Своє вдоволення. Одна із черниць отак оповідає про своє видіння: "В часі цих трьох днів з'являвся горбок із темним хрестом у виставленому Агнцеві". Марія Челеста Кростароза отак описує видіння, що їх мали черниці в часі тріднівки: "Отці бачили в Агнцеві закривавлене тіло, з якого спливала кров, другі знаряддя Страстей, треті драбину закрашену кров'ю".

Може дехто скаже, що це так тільки привиджувалося розмоленим і захопленим черницям. Ні, це не була ні галюцинація, ні автосуґґестія, бо два епископи, Фалькоя і Санторо, що були приявні теж потвердили ці видіння. Подібні видіння повторилися 21 і 29 листопада цього самого року. 9-го листопада обидва епископи повідомили про це папського нунція в Неаполі, а він подав це до відома Кардиналові Банкіері, державному секретареві. Чутка про ці дивні видіння дійшла до Риму, звідкіля прийшов наказ прослідити цілу справу. Вислід єпархіяльного суду потвердив видіння по переслуханні численних свідків.

Альфонс і його товариші добачували в видіннях виразне потвердження їхнього діла, тому на емблемі нового місіонарського Чина вималювали знаряддя відкуплення людського роду Спасителем на Голгофті та поклали на ній напись: **Многое у него ізбавленіе.**

Прийшов день інавґурації. Це була неділя 9 листопада 1732 р. Вже від світанку Альфонс і його товариші молилися в маленькій капличці приюту, де тимчасово були замешкали, бо молитва, адорація Пресвятих Тайн і гострі покути становили їхне приготовання до великого дня.

З каплички удалися до катедри в Скалі, де еп. Тома Фалькоя відправив за них Божественну Літу́ргію, благаючи обильного

Божого світла та сили для майбутніх працівників у Христовій винниці. Побожний нарід, що знав Альфонса із попередніх місій, заповнив катедру, приглядаючись величному обрядові, яким новітні Христові Апостоли віддавалися невідклично на службу Церкві та душам. При кінці Фалькоя заінтонував "Тебе Бога хвалим", щоб подякувати Всевишньому за ласки вділені першим членам Чина Найсвятішого Ізбавителя.

Довколишня шляхта та більшість клеру з задоволенням прийняли нових місіонарів Редемптористів, хоч тоді в цій околиці не бракувало світських священиків. Знаючи, що околиця Скалі мала немало світських священиків, каноник Торні не вірив, що нові місіонарі знайдуть там для себе доволі праці. Боже ж Провидіння завжди знаходить працю для тих, що бажають трудитися для спасіння душ і для Божої слави. Воно й знайшло її для Чина ОО. Редемптористів. Маленький приют Непорочного Зачаття, де проживали перші Редемптористи в Скалі, був звичайною селянською хатою. Там вони уладили собі капличку і шість маленьких келійок.

4. Життя в приюті

По інавґурації перші Редемптористи почали своє монаше життя в приюті посеред сливе невпинної молитви та строгого вмертвлення. Їхня їжа була крайньо вбога. Суп і твердий, некваше-ний хліб були їхньою звичайною поживою. Альфонс додавав полину до цієї поживи, щоб іще більше мучити вмертвленням свій смак.

Повні ревности та запалу для початого діла перші співпрацівники Альфонса не відчували тягару вбогости, хоч були привикли до всяких вигід у своїх шляхетських родинах. Навіть у часі їдження мучили себе різними покутами. Одні клячали, другі сиділи на кам'яній підлозі, інші чіпляли собі камінь на шию й так споживали свою вбогу їжу. Кожен із них щодня бичував себе, кожен носив волосяницю та гострі ланзюжки на руці чи нозі. Альфонсові товариші зрозуміли, що велике діло мусить бути закріплене надзвичайними покутами та самозреченням, щоб могло подобатися Богові та запевнити йому благословення на-майбутнє.

Перші Редемптористи вірно йшли за прикладом свого провідника, Альфонса. Він завжди знайшов якийсь спосіб умертвляти себе. Він найбільше часу присвячував на приготування до Божественної Літургії та благодарення. Від самого початку він зберігав строгий піст у суботу на честь Пречистої Діви, споживаючи тільки хліб і воду.

5. Накреслення монашого Правила

Не легко воно заложити новий Чин, особливо місіонерський. Не вистачить зібрати декількох членів, що захопилися місіонерським ідеалом. Чин це духова будівля, що складається з живих камінів, якими є поодинокі члени. Будівля не може бути тривка, опертися бурям і непогоді, якщо вона побудована з лихого матеріялу. Монаший Чин не зможе довго встоятися й виконати свого завдання, якщо його члени не мають належного духовного вишколу. Цей вишкіл не сміє бути переходовий цебто такий, що спирається на здібностях і проводі самого основника. Він

мусить спиратися на Правилах і Конституціях, що є підвалиною кожного Чина чи Згромадження. Правило це живчик кожного Чина.

По інавґурації Чина Найсв. Ізбавителя перші товариші Альфонса під проводом еп. Томи Фалької, що декілька днів залишився в Скалі, почали нараджуватися над уложенням правил нового Чина. Нелегка була це справа. Треба було точно визначити ціль Чина, засяг його діяльности, окреслити монаші обіти, запевнити матеріяльні засоби існування для кожного майбутнього монастиря й почати заходи, щоб дістати королівське і папське одобрення.

Всі піонери погодилися, що об'явлення подані Христом черниці Марії Челесті Кростарозі мали стати директивою в випрацюванні Правил. Христос не подав докладно випрацьованого Правила, а **тільки його суть**: наслідування Божественного Спасителя вправою в дев'ятьох чесцотах, що найбільше пробивалися в житті Божого Сина на землі.

Альфонс бачив, що подане Христом Правило потребувало "дуже багато вияснень" і окреслень, які мали ввійти до статутів Чина. Слід зазначити, що таки в самих початках праці над правилом появилися розбіжності думок поміж піонерами. Отець Іван Донато, що довгі роки провів в товаристві місіонарів, до якого належав, захоплювався набожністю до Пресвятих Тайн. Він правдоподібно бажав, щоб правило нового Чина щонайбільше займалося цією набожністю. Сильвестер Тоскес годився на нове правило, якщо піонери приймуть його ідеї та запевнять йому керівне місце в Чині.

Однозгідність поглядів ще більше послабла, як згодом Тоскес, Мандаріні та Донато зажадали, щоб крім проповідування місій найбільше опущеним душам новий Чин займався вихованням молоді в вищих школах. Розбіжність поглядів грозила розвалом новому Чинові, ще заки він почав розвиватися. Тільки рішучість Альфонса врятувала Чин від хаосу та від викривлення його первісного пляну заложити Чин, що мав би головною ціллю —голосити місії й реколекції найбільше опущеним душам. Альфонс мав точно окреслений плян, бо знав, чого хотів. Він зобов'язався обітом слухати вказівок свого духовного провідника, еп. Фалької, якщо цей прикаже йому під послухом. Цей обіт став великою поміччю для Альфонса в часах пригноблення на вид розбіжности поглядів поміж першими його товаришами. Але Альфонс спротивився викривленню головної цілі Чина. Він рішуче відкинув навчання по вищих школах, бо це не дозволило б його членам присвятити всі сили та здібності проповідуванню Божого слова найбільше опущеним душам, що проживали по селах і присілках. Був рішений залишитися самий і дозволити радше всім товаришам покинути його ніж згодитися на зміну цілі Чина, бо був переконаний, що Спаситель пішле йому інших помічників, якщо б перші піонери покинули його.

Зобов'язуючись обітом слухати вказівок еп. Фалької, Альфонс застеріг собі свободу рухів у справах Чина й випрацюванні його Правил. Це застереження було йому конечне як основникові Чина. Цей обіт, писав Альфонс, "не заторкує Правил. Я маю

свободу окреслювати чи змінять їх". Отець Берт, що уложив велике життя Св. Альфонса, каже про це застереження: "Цей провіденціяльний обіт став потужньою зброєю, без якої Чин не був би втримався".

Альфонс потребував рішучости в організуванні Чина, бо поміж його членами закроювалися щораз більші розбіжності поглядів. Крім згаданих повище різниць у поглядах, Тоскес і Мандаріні бажали, щоб члени Чина носили червоно-синю рясу подібну до тої, що прийняли черниці в Скалі. Ця ряса—як це бачила Кростароза в об'явленні—мала бути подібна до тої, що сам Спаситель носив у часі Свого земського життя. Альфонс відкинув цей погляд, бо подібна ряса місіонарів не була практична. Крім цього вона викликала б "подив" у населенні краю і стягнула б на них увагу уряду, що неприхильно ставився до всяких нових монаших організацій.

Альфонс наставав, щоб члени відмовляли спільно часослов, бо спільне його відмовлювання це знаменитий засіб до скріплення братньої любови й освячення. Отець Донато противився цьому, бо спільне відмовлювання часослова здержує свободу рухів потрібну місіонарям.

Тоскес бажав, щоб члени нового Чина складали врочисті обіти й так зрікалися всякого посідання земських дібр. На його думку члени мали проживати з квести, ходячи за милостинею. Інші бажали, щоб кожен затримував своє особисте майно й проживав так, як дозволятимуть доходи.

Не було й однозгідности поміж членами, як ішло про авторитет їх провідника, Альфонса. Донато, Тоскес і Мандаріні були переконані, що об'явлення подане черниці Кростарозі повинно бути єдиним Правилом нового Чина. Вони не хотіли, щоб еп. Фалькоя мішався в їхні справи і по-своєму толкував об'явлення подане Кростарозі. Вони признавали Альфонса за свого провідника, але вповні не хотіли повіряти йому справ Чина, бо підозрівали, що він надто піддавався впливові еп. Фалької. Це неприхильне ставлення до Фалької згодом спричинило багато клопотів Альфонсові й черницям у Скалі.

В половині листопада еп. Фалькоя відїхав до своєї епархії в Кастеллямаре, куди Альфонс часто звертався за порадами в справі Правила й його тимчасових уставів.

6. Брат Віт Курціо

Посеред дискусій про Правила, що нераз пригноблювали духа, Альфонс отримав великий дар із неба. Цей дар це покликання першого Брата до нового Чина. Віт Курціо, ПЕРШИЙ БРАТ РЕДЕМПТОРИСТ, уродився в 1706 р. коло Барі, де спочивають мощі великого східнього чудотворця, Св. Николая. Віт Курціо був адміністратором дібр маркіза дель Васто на острові Процїда і щирим приятелем Цезаря Спортеллі. Курціо мало цікавився релігією, та ще менше поступав за її вказівками. Забави, приємности, роскоші повернули його в справжнього світовика, що забув про небо і життя по смерті. Курціо перебував у багатих неаполітанських кругах, мав немало приятелів і знайомих. Через запальний характер нераз бився у двобою, щоб захищати свою "честь".

Цезар Спортеллі отак оповідає про його навернення і покликання до нового Чина: "Курціо мав сон. Бачив, як декілька священиків ішли на гору. Курціо теж бажав вийти, але не міг. Тоді один із священиків подав йому руку й так випровадив його на вершок високої гори. При кінці жовтня 1732 р. я був із Курціем у китайській колегії в одній справі. Як тільки Курціо спостеріг Альфонса, якого ніколи передтим не бачив, то звернувся до мене зо словами: "Ось той священик, що подав мені руку!"

Спортеллі розповів йому про плян Альфонса. Курціо захопився ним і рішився піти слідами Альфонса. Такий був початок покликання цього юнака. Спочатку нелегко приходилося йому виповняти скромні зайняття Брата в маленькій громадці товаришів Альфонса. Він мусів варити, замітати дім, услуговувати Отцям при столі. Його самолюбство нераз бунтувалося, бо відчував у собі шляхетську гордість. Приклад Альфонса допоміг йому перемогти себе та стати прикладним Братом-Помічником, що віддав Чинові величезні прислуги в початках його існування.

7. Перші Редемптористи при праці

Не зважаючи на всякі розбіжности думок поміж піонерами Чина, Альфонс і його товариші погодилися, що головна ціль новозаснованого Чина це проповідування Божого слова. Час осінних місій перервав дальші дискусії про Правила Чина. Альфонс за порадою еп. Фалької повірив заряд дому о. Іванові Де Донато, бо сам мусів виїжджати на місію до Неаполю. При цій нагоді Альфонс задумав успокоїти кард. Пінятеллі, що не одобрював його пляну залишити назавжди Неаполь.

По закінченні місії Альфонс вернувся до Скалі та взявся до релігійної і моральної обнови місцевого населення. Отці Редемптористи спочатку не мали власної церкви, тому користувалися близькою катедрою Св. Лаврентія, співпрацювали з місцевим парохом, помагаючи йому в праці над спасінням повірених душ. Обширна церква, що могла примістити 2,000 слухачів, пречудно надавалася для Альфонсової ревности. Населення радо повітало нового Христового Апостола, що ревністю та святістю нагадував Св. Павла. Альфонс не старався подобатися людям, не потурав їх пристрастям, не лякався ганити вибрики молоді та піддавати спасенні поради, як треба духовно обновлятися. Слова проповідника плили з серця розпаленого любов'ю до Бога й душ, тому слухачі радо приймали їх, вдумувалися в їхній зміст і отрясалися з духового летаргу. Здобувши серця слухачів, Альфонсові не було трудно повести їх на праву дорогу.

Не вистачить потрясти душею грішника та привести його до визнання гріхів у святій сповіді. Треба запевнити йому витривалість у Божій ласці й усунути від нього лихі нагоди, що ведуть до поновного упадку. Альфонс задумав заложити братства для різних класів населення. Нарід охоче пішов за його закликом. І так вкоротці повстало братство для шляхтичів, для робітників-ремісників, для дівчат і замужних жінок. Ці братства мали приписані духовні вправи, щоденне розважання вранці, відвідини Пресвятих Тайн увечері, відправи на честь Пресвятої Богородиці. Члени і членкині розбудилися з оспалости й почали численно вчащати до Святих Тайн.

Альфонс провів Різдвяні свята в Скалі посеред своїх товаришів. По Різдві зачав підготовляти їх до великопостних місій, вишколюючи їх, як і що треба проповідати, як притягнути слухачів, дістатися до їх серця, розбудити відразу до гріха та завернути на дорогу спасіння. Альфонс сам був першорядний місіонар; в часі попередніх місій мав нагоду прислухуватися й обсервувати славних неаполітанських місіонарів; особистий контакт із народом і гаряча любов до душ, навчили Альфонса, як треба промовляти до людських сердець і зворушувати їх.

Отці місіонарі пильно приготовлялися до місій. Альфонс писав про отця Мандаріні 20 грудня 1732 р.: "Бідний Мандаріні. Він приготовляється до місії в Трамонті, де проповідатиме інструкції. Він працює мов пес". Альфонс вимагав, щоб місіонарі мали уложені та вивчені напам'ять проповіді, бо невивчена чи лихо уложена проповідь не входить до серця слухача.

В початку 1733 р. Отці Редемптористи дали три місії в Трамонті, Кампіньолі, Геті, та курс реколекцій черницям у Покара. Всі місії увінчалися прегарним успіхом. Одушевлені добродії почали жертвувати Отцям нові фундації. Єпископ Фалькоя зачув про успіхи місіонарів і поґратулював Альфонсові: "Я радо був би прийшов, щоб роскошуватися пахощами Ваших місій, але інші зайняття не дозволили на це..."

КАТЕХИЗМ

Некатолицька учителька відвідала свою католицьку товаришку. На столі лежав відчинений катехизм. З цікавістю глянула на книжку, відчинила й побачила таке питання: "Чому я живу на світі"? "От,—сказала вона,—я так багато про це думала й читала, а ніде я не знайшла задовольняючої відповіді. Я цікава, яку відповідь дає ця книжка". І читає далі: "Ми є на світі, щоб ми Господу Богу служили й через те на віки спаслися. Поміркуй!" "Чоловік коротко живе й як рослина сходить і в'яне" (Йов). "Іде чоловік до дому свого вічного" (Еклезіяст, 1, 5). "І світ переминає і похоть його" (І. Ів. 2, 17). Наш Спаситель каже про нашу вічну ціль: "Що то поможе чоловікові, хоч би й ввесь світ позискав, а душу свою погубив!"

Учителька, некатоличка, була захоплена. Неначе блискавкою ці слова просвітили її душу. Вона просила: "Позич мені ласкаво цю книжку". Потім цілу ніч читала її. Почала молитись і за кілька тижнів зголосилася в місцевого священика, що хоче належати до Католицької Церкви.

("Місіонар")

Подорож до Св. Землі

о. М. Щудло ЧНІ.

(РИМСЬКІ ЦЕРКВИ—Продовження)

КРІМ згаданих базилік в Римі є багато інших цінних церков, що заслуговують на особливішу згадку, бо виявляють нам красу християнської штуки та старинність.

Отут згадуємо важніші із них.

Церква Святого Петра в Кайданах. Евдокія Ліцинія побудувала цю церкву в 442 р., щоб увіковічнити ув'язнення св. Петра в мамертинській в'язниці. Папа Адріян І відбудував її з руїн в 8-му ст. Ця церква зветься "Церквою св. Петра в кайданах", бо там є кайдани, в які закуто ув'язненого Петра за панування римського цісаря Нерона. Ці кайдани замкнені в бронзовій касетці. Кожен паломник може оглядати їх.

Крім кайданів апостола Петра є там іще чудова мармурова статуя Мойсея, що становить архитвір Михайла Ангела, найздібнішого італійського різьбаря (1475-1564). Ця колосальна статуя виглядає мов жива. Різьбар потрапив влити авторитет великого Божого вождя в обличчя ізраїльського провідника до Святої Землі. Сам артист захопився своїм архитвором. Закінчивши працю, він поглянув на статую, вдарив її молотком у коліно та закликав: "Мойсею, ти живий, чому не говориш?" Ще й досі видно слід удару молотком.

В цій церкві спочивають тлінні останки семилітнього християнського мученика, св. Аврелія, що згинув на приказ царя Нерона. Кат проколов списою його шию.

Там є теж чудова ікона маляра Ґвідердоні-го. Представляє три головні християнські чесноти: Віру, Надію, Любов. Три жінки зображають ці чесноти. Жінка, що представляє віру, держить у руці чашу із Агнцем. Жінка, що зображає надію, підняла очі до неба та вдивляється в нього. Жінка, що представляє любов, сидить на троні та пригортає до себе кількоро діточок, що туляться до неї.

Церква Святого Івана та Павла належить до Отців Пасіоністів. Стала вона дуже відома римлянам і паломникам в останніх роках, бо там донедавна спочивало тіло великої мученици за чистоту, св. Марії Ґоретті, поки не перенесено його до Неттуно, після її канонізації в 1950 р.

Ця невелика церковця звертає на себе увагу прегарним малюнком над входом до святині. Малюнок зображає двох християнських вояків на суді перед римським імператором, гонителем християн. Кесар сидить на троні. Гнів палає на його обличчі, як споглядає на двох оскаржених вояків. Якийсь старушок тримає в руках поганського божка. Цісар велить воякам поклонитися божкові й так збити оскарження, що вони християни. Один із вояків покірно підняв руку догори та показує на небо,

де пробуває Всемогутній Бог, що йому кожна розумна істота має кланятися під загрозою вічного осудження.

14 липня 1954 в часі відвідин церкви св. Петра в кайданах побачив я якогось єпископа, священика та ще й одного пана, що оглядали цю церкву. По бороді та рясі відразу було видно, що це східні. Думав, що може якісь греки. Прислухуюся до розмови. Ні, це не греки, це москалі, бо говорять по-московськи. Приступаю та питаюся: "Звідки Ви?" Єпископ, що мав на грудях панагію, відповів по-московськи: "Я—архиепископ Одеси". "То Ви з України?" спитався я здивовано. "Да, да, з Советского Союза", відказав він. "Хіба ж советським священикам вільно їздити по світі? Та ж там переслідують релігію!" натискав я. "Де там переслідують. Там тепер свабода!" відказав він. "Я не вірю", відповідаю йому. "Ну, то поїдьте самі та подивіться!" каже він. "А Маленков ходить до церкви?" питаюся далі. Він відказав: "Як хоче, то ходить, а як не хоче, то не ходить!"

От і не розбереш! Хитрий москаль. Опісля я довідався, що дуже багато "туристів" зо Совєтського Союзу плентаються по Європі, особливо по Італії. Мене немало вразило, що цей архиєпископ Одеси, славного українського міста, не вмів чи не хотів говорити по українськи, хоч я з ним розмовляв по українськи і він знав, що я український священик.

Церква Імени Марії має прегарний образ-малюнок смерти доброго християнина. Умирає старенький чоловік. Пречиста Діва стоїть позаду ліжка, чуваючи над ним. Христос стоїть перед ним і благословляє його на далеку дорогу до вічности. Щасливий старець спокійно дивиться вперед, бо біля нього Христос та Його Мати Марія. Чому б йому лякатися смерти?

Церква Ісусового Імення належить до Отців Ісусовців. На стелі церкви змальоване прославлення Христового Імени. Посередині є латинська буква Н, довкруги анголи та Святі покланяються цьому пресвятому іменню, перед яким дрижать пекельні сили.

На стіні є вирізьблений дивний образ: **Погром єресі**. Поважна, рішуча жінка тримає в руках Пресвяту Евхаристію. У її ногах лежить повалений мужчина із вужем у руці. Жахливий вираз його обличчя стинає кров у жилах. Єретик бачить, що помилився, бо правда відкрилася йому, але він не хоче цього признати, тому й у безсилій люті скаженно в'ється по землі.

Є ще й другий образ-малюнок погрому єресі. Жінка повалює двох мужчин, що тримають вужів у руці. Єретики в'ються в її стопах. Жінка держить в одній руці золотий хрест, а в другій вогняну ручку. Ця ручка ніби скіптр представляє Божу силу, що розгромлює єретиків і їхні єресі.

Переходячи до церкви св. Сабіни, римської мучениці з 120 року, бачив інститут для інвалідів і поранених на війні. Напись над входом зробило на мене миле враження: "A Deo et a Patria noscimur" себто: "Бог і Батьківщина пам'ятають про нас", бо наші покалічені і зранені тіла це невинний доказ любови до Бога й своїх братів співгромадян. "Ніхто не має більшої любови ніж той, хто за своїх друзів віддає життя або принаймні виставляє його на небезпеку, захищаючи свою Батьківщину.

Далі над дверми і вікнами виднілися інші, дуже суґґестивні написі: "Concussus surgo,—gemendo germinat,—ardeo, nam credo" цебто: "Розчавлений піднімаюся, посеред стогону зростає (нове життя), я відважний, бо вірю." Щасливий нарід, що вміє шанувати саможертву своїх синів, які посвячуються за добробут і безпеку своїх співгромадян. Тільки такі герої будують і втримують незалежність своєї батьківщини. Нажаль Україна така велика й багата, але поневолена наїзниками, бо українці більше схильні до вживання і роскошування ніж до праці, більше люблять приємнощі ніж жертву. Зрештою так сливе завжди бувало з нашими предками, про яких каже наш перший літописець Нестор: "Веселіє Руси пити есть, без того не можуть бути". Хто хоче бути героєм і доконати великих діл, той не сміє йти "туди, куди вітер віє", але змагатися й поборювати перепони, що стоять на перешкоді до його ідеалів.

Церква св. Олексія. Тут проживав св. Олексій, покровитель жебраків і паломників. Олексій потайки покинув свою подругу зараз по шлюбі та втік до Едесси, де прожив 17 літ. Потім вернувся додому та проживав там аж до смерти як жебрак під батьківським оком, хоч батько не пізнав його.

При церкві є захоронка для сліпих хлопців і дівчат. Входячи до неї, думав я, що ці бідні сліпі хлопці та дівчата були понурі та нещасливі. Тимчасом вони весело бігали, бавилися, не відчуваючи свого невідрадного положення. Один хлопчик, обманюючи себе, сказав до наставника брата Діяза: "Брате Діязе, я все бачу мов тінь". Брат наставив часослов і спитався: "Що це таке?" Хлопець відказав: "Капелюх! Наставник добродушно посміхнувся: "От як бачиш!" Хлопчик засміявся і побіг бавитися з товаришами.

Ці безталанні хлопці та дівчата так добре знають цілий дім і подвіря, що ходять самі і не блукають. В закладі вони вчаться писати і читати. Один хлопчик узяв картку паперу, вложив у диптик і голкою виписав моє ім'я. Інший взяв книжку та почав читати, мацаючи літери пальцями. Читав доволі скоро, не затинаючись, проте повільніш ніж ті, що мають зір. Крім цього ці діти завчають якесь ремесло. Деякі з них чудово грають на фортеп'яні та вчать видючих музики.

Один сліпий вихованець інституту оженився з видючою дівчиною. Тепер він **маестро** музики для зрячих. Інший сліпець оженився зо сліпою дівчиною, вихованкою інституту. Тепер мають уже дорослу доньку, що дбає про них, водить їх на прохід, тощо.

Сліпі діти мають свої кляси, лавки, географічні мапи виліплені з гіпсу, щоб навчатися географії. Мають теж вакаційну віллю. В інституті є около 40 сліпих хлопців з цілої Італії. Час до часу батьки відвідують їх і привозять дарунки.

Церква св. Прискилли. Св. Прискилла була римською дівою мученицею. Від сьомого століття християни почали ходити й молитися на її гробі в катакомбах Прискилли при "Вія Салярія".

Під церквою, що належить до Августинців, є старинна, з другого століття, поганська святиня Мітри. Культ Мітри прийшов до Риму зо Сходу. Це дуже таємничий культ. Ця святиня це 7-и метрова пивниця. В пивниці є статуя Мітри трохи більшої ніж природна величини. Обличчя Мітри геть пооббиване. Це вчи-

нили християни з реакції проти поганства. Культ Мітри зображений по стінах святині. Своїми ступенями та таємничістю цей культ нагадував масонерію.

Крім церков слід згадати про дві каплиці: **Каплиця св. Лаврентія** в ватиканській палаті. Там зберігається голова св. мученика Лаврентія. На голові, ще досі залишилася шкіра. На обличчі дуже добре видно відбитку мук, що переносив Святий, бо лице болюче викривлене. Викривлена губа виказує, як страшно мусів Святий страждати, як його припікали на розжарених ґратах, хоч він і жартував собі з катів: "Я вже спечений з цього боку, бери і їж!"

Папи завжди тримали при собі цю голову, забираючи її до Авіньону в часі Авіньонської неволі.

Сикстинська Каплиця, що її збудував Папа Сикст IV в 1473 р., відома по всьому світі своїми пречудними малюнками, що їх виконали Рафаїл, Михайло Ангел та інші. Ці малюнки прикрашують стелю та стіни каплиці. Каплиця напів темна. На одній стіні змальовані сцени зо Старого Завіту, на другій з Нового.

Найбільше враження на глядача робить малюнок **Страшного Суду,** що його виконав Михайло Ангел в 1534-1541 рр. Артист змалював цей страшний Суд під впливом жахливого враження, що вдарило його, як у 1527 року війська Карла V, еспанського короля, здобули Рим і страшно нищили цілий тиждень, бо між вояками було багато німецьких протестантів.

Артист строго постив в часі своєї довгої праці. Його пожива була хліб і вода.

На малюнку Страшного Суду велична загнівана постать Христа приковує до себе увагу глядачів. Обурений Христос піднімає догори руку і навіки проганяє від Себе нещасних рабів і рабинь пристрастей і роскошів, синів і доньок темряви, прислужників Сатани. Спаситель гейби каже до проклятих жінок і мужчин: "Ідіть геть від Мене до своїх пристрастей, грішних забав, нехай вони будуть вашими богами, нехай вони ущасливлюють вас повік!"

З правої сторони біля Спасителя Судді стоїть Пресвята Богородиця, заступниця грішників, але вона вже не сміє заступатися за них, бо час прощення та милосердя навіки проминув. Надійшов час пімсти та кари на Божих ворогів і переступників Божого закону.

Адам і Єва, прабатьки людського роду, тривожно дивляться на проклятих своїх потомків, що в розпуці відходять від Спасителя, хватаються з шалу за голови і звертаються до пекельного перевізника, що судном відставляє їх до пекла, у пітьму кромішню, бо вони за життя гордували Божим світлом і любувалися в темряві гріха та зіпсуття.

Адам і Єва затривожені страхіттям суду, бо не сподівалися, що їх прогріх стягне таке лихоліття на їхніх нащадків. На Божім суді одні тільки добрі діла мають вартість. Як злочини, гріхи, переступлення Божого чи церковного закону стягають на проклятих вічне прокляття, так добрі діла, страждання, гонення прийняті для Божої слави з'єднюють блаженним Христове благословення. Святі тішаться своїми колишніми стражданями і мучеництвом. Ось св. Вартоломей показує Христові Судді свою шкуру, що кати живцем здерли з нього, бо не хотів відректися Христа; св. Лаврентій простягає до Христа грати, на яких мучителі живцем пекли його; св. Катерина вказує на колесо, на якому тортурували та ламали її ніжні члени; св. Севастіян піднімає стрілу, бо він погиб від стріл, якими кати вбили його, прив'язавши до дерева.

Прокляті в розпучливім шалі закривають собі долонями обличчя, щоб не бачити слави Господніх Святих. Пекельний перевозчик кричить до проклятих, заганяючи їх веслом до фатального човна, що перевезе їх до пекельної безодні: "Горе вам, лиходії"!

За те блаженні, воскрешаючи із гробів, повні радости, вітаються зо знайомими та друзями, ґратулюють одні другим за перемогу в житті, бо покінчився час проби і страждань, і надійшов час вічного, непонятного раювання в небеснім царстві приготованім для вибранців від заложення світу.

Чи всі душі, що відпокутували свої гріхи в чистилищі та пішли до неба, тішаться в раю такою самою славою?

Ні! Слава в небі відповідає заслугам, що душі назбирали собі на землі добрими ділами. Чим краще хтось проживав на землі, виконав більше добрих діл, тим більшу славу матиме в небі. Хоч у небі всі душі є щасливі, то не всі втішаються тим самим ступнем слави. Одні мають більше слави, а другі менше. Це залежить від ступня слави, який люди заслужили собі за життя на землі.

Чи тільки українські монахи, чи таксамо і світські люди відмовляли вервицю?

Не тільки монахи, але й світські люди відмовляли вервицю в Україні. Старий часослов, виданий у Почаєві, виразно зазначує, які молитви світські люди мають відмовляти на вервиці, щоб могли мати участь у заслугах монахів.

Тарас Шевченко, найбільший український поет, каже, що навіть наші славні козаки молилися на вервиці (чотках).

Ми вистерігалися дітей, аж поки на місії не довідалися, що добровільне перепинення народин це тяжкий гріх. Чи маємо сповідатися з цього?

Якщо ви дійсно не знали, що добровільне перепинення народин це тяжкий гріх, то ви не грішили, бо нема гріха, коли ми не знаємо, що щось заборонене. Коли ви не знали, то й не грішили, ну й не маєте обов'язку з цього сповідатися.

Однак треба дійсно провірити чи не маємо коли в цій справі яких сумнівів, непевностей чи підозрінь.

Відколи люди почали ходити до сповіді?

Люди почали визнавати свої гріхи

перед апостолами та їх наслідниками від самого початку християнства, бо Христос установив сповідь як конечний засіб, щоб позбутися гріха: "Прийміть Святого Духа. Кому ви простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться!" Зразу християни публично по церквах визнавали свої гріхи. Згодом завівся звичай приватно сповідатися, бо для декого було затяжко публично цебто перед цілою громадою виявляти свої гріхи. Сповідь же є однаково добра чи вона публична чи приватна. Без сповіді нема прощення гріхів, якщо хтось має змогу висповідатися, але не хоче цього вчинити.

Я купила курку в склепі. Продавець видав мені з п'ятки більше ніж я дала, бо він думав, що я дала йому десятку. Що маю робити: віддати склепареві чи дати на нашу церкву, що дуже бідна?

Не сміете давати на церкву грошей, що не є ваші. Треба віддати їх торговцеві, до якого вони належать. Якщо не віддасьте, то будете мати гріх крадежі, бо хто незаконно затримує чуже добро, той краде.

Мені приснилося, що до мене прийшла моя померла жінка. Чи дійсно її душа прийшла мене відвідати?

Сон не є дійсністю, а тільки витвором уяви, що діє в часі сну, бо розум не контролює її.

Часом за Божим позволенням душі померлих можуть з'явитися людям на землі, от щоб прохати в них молитов, тощо. Якщо ж вони з'являться чи то в сні чи поза сном, то так дадуть це відчути, що не буде ніякого сумніву про їх з'яву.

Мій син так замериканізувався, що зовсім покинув нашу церкву та ходить до латинської, бо каже, що він "американець"! Чи він добре робить?

Ваш син дуже зле робить, якщо він покинув свою Церкву, та перейшов до латинської. Церква й обряд не мають нічого спільного з американізмом. Латинники не мають патенту на американський патріотизм, як це дехто фальшиво говорить або думає. Хто народився в Америці, той американець, чи він належить до латинської Церкви чи ні!

Наша Церква є така сама американська, як і латинська. Наші хлопці та дівчата, що народилися в Америці, є такі американці як латинники. Отож ваш син зобов'язаний під тяжким гріхом щоскоріше вернутися до своєї Церкви.

Чому католики латинського обряду хрестяться тільки раз, а ми три рази?

Латинники, роблячи знак святого хреста, роблять його цілою рукою, бо вони звертають більше уваги на відкуплення доконане Христом. Вони не складають трьох пальців, як це роблять східні християни, що роблячи знак хреста, зложеними в одне трьома пальцями не тільки згадують про відкуплення людського роду Спасителем на хресті, але й водночас вшановують три Особи Пресвятої Тройці. Тому й ми робимо на собі тричі знак хреста, бо особливіше вшановуємо Пресвяту Тройцю.

СМІХОВИНКИ

Підчас іспиту в справі громадянства суддя каже до молодого поляка в Америці:

—Ви, мабуть знаєте, хто такий був Костюшко?

—О, так, знаю.

—А що він зробив для Америки?

—"Костюшко—Муштарду!" Всюди її продають!

Дружина каже до малого синка:—Дивись крізь вікно, чи йде татко.

По хвилині каже синок:—Вже йде, вже йде!

Дружина тлянула крізь вікно:—А котрою стороною вулиці?

—Обома, мамцю.

Ветеринар до фармера: —Треба дати двічі на день по лижці цієї медицини вашій хворій корові.

—Фармер: —Але ж, Пане, корова не п'є з лижки, а з ведра.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

APRIL, 1955

Christ's Resurrection

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

CHRIST came into this world to renew the human race degraded by original sin and all other iniquities committed by men after the expulsion from paradise. Through pleasure Adam brought doom upon his descendants. Through a symbol of pain and atonement Jesus Christ repaired Adam's mistake and abolished the tyranny of sin in the world.

The redemption of the human race at the cost of God's blood sounds incredible, like a distant myth, or the topic of some fantastic poem, and yet it is a fascinating truth throwing a delightful light upon the whole mystery of human destiny.

In spite of the enmity of the world Christ continues to live in the hearts of millions who believe in Him and keep His law. Christ lives also through the Bible. For Catholics the Bible is not a forgotten book and a meaningless remnant of past history, because Christ, the promised Messias, the Prince of Peace, lives in it.

Israel of old to whom the Messias was promised, has forsaken Christ. He is not preached in the Jewish synagogue. By abandoing the Messias the Jews have rejected the period of their spiritual greatness, while Christians make Him the center of their lives, for "He was wounded for our iniquities..., and by His bruises we are healed." (Is. 53, 5).

Christ through His glorious resurrection became life to all who believe in Him. But He is still a stumbling-block to those who refuse to accept Him, because His resurrection is the supreme centerpiece of Catholic dogmatic theology. Without Christ God whom Israel rejected there is no Church and no Christian Faith. Christ is the irreplaceable cornerstone of Christianity. There is no Christianity without Christ. No real Christianity without the Catholic Church, because Christ is inseparably united with His Church which constitutes His Mystical Body, and all believers are members of this miraculous Body.

For almost two thousand years Jewry and Christ's enemies have shown one consistent atttude toward Christ and the Bible: refusal to inquire with simple and humble heart. There has been an unconscious obstinate rejection of impartial inquiry into the truth

about Jesus. The Jews and pagans refuse to study His doctrine because they are afraid that the study and knowledge of the Scriptures will open their spiritual eyes and force them to accept Christ with all His teachings. Christ's resurrection, however, remains a challenge which cannot be ignored without the wrath of God, for Christ came to destroy sin and bring universal redemption to man without any consideration of race, color and culture.

The Messias that rose from the dead is our Living Tabernacle, our hidden God. He is the very source of the spiritual vitality in the Catholic Church, and the enduring power of all followers of the Gospel. He is our victim offered daily in the Holy Liturgy for our sins. He is our Light and our Strength in our daily trials and struggles, because we get our spiritual, supernatural life "in Him, with Him and through Him." There is no other way to heaven, but throught Christ and His Gospel.

Among practical Catholics, Christ is not a remote name almost extinguished from memory, but a living Person and the main fountainhead of sacrifice, inspiration and love. Those who do not have Christ live in constant need and languish in pain.

Christ is God. He proved it with His resurrection. If He is God then His is the highest authority of men, higher even than the sacred authority of our parents. If we trust Him and obey His law, He will do many great and wonderful things for us in life and eternity.

Those who repudiate Christ walk in darkness that leads to unhappiness in this life and eternal death hereafter. The recent investigation of the Communist party in the U. S. A. shocked the world. Many are asking themselves: Why do great scientists, professors, professionals, rich people who seem to have everything that life can offer turn communist. Why do men with family wealth and high scientific associations get taken in by the party that America rightly dreads and hates because it aims at undermining our Constitution, our rights and our way of life? What makes these American-born citizens become allies and friends of our deadly enemies? Because these unfortunate men and women did away with their Faith and gave up their Christian traditions. They were brought up without the grace of baptism, the love of God, Christian education and the promise of eternity. They have nothing in common with the Gospel of Christ.

These men and women without faith in God see wars, injustice toward the underprivileged classes of society but they cannot see any solution to these problems. They have nothing to live for, because they have no God, no hope in the future. They become materialists. And materialism is the quickest way to Communism. This is the mystery of the rich American Commies...

A return to God and to the Christian faith is the only salvation of mankind. Christ alone can save the world. He is willing to do it, if we cooperate with Him. BACK TO CHRIST must be our daily watchword.

If mankind finds Christ and embraces wholeheartedly His holy maxims, the world will be saved from utter destruction. There is no other name which can save the world and preserve its civilization.

Khrystos voskrese! Christ is risen! must become a joyful reality in our personal, family and civic life, if we wish to escape the horrors of a future atomic war which will wipe out whole nations from the face of the earth. *Voistynu voskrese!* Christ did really rise from the dead.

Marriage After Divorce

By D. F. Miller

A BAPTIZED Protestant woman married a divorced man. Later she divorced him and married a single baptized Protestant man. This also ended in divorce. Now — is there any chance that either the man or the woman of this second marriage might marry a Catholic person in the Catholic Church?

Solution: Certain principles concerning marriage need to be constantly repeated because there seem to be so many people who present cases like the above without reerring to the principles. The important ones to cover the above case are these:

1. All marriages between two non-Catholics, whether they are baptized or not, are valid marriages so long as they are entered according to the requirements of civil law, and so long as there is no natural impediment or obstacle to their making a natural marriage contract.

2. Marriages between two baptized non-Catholics under the same conditions as set down above, are Christian, sacramental marriages, and are indissoluable, i.e., binding until the death of one partner.

3. One of the obstacles to a valid marriage for anyone, Catholic, baptized non-Catholic, or pagan, is the fact that one of the persons has been validly married before, with the lawful partner still living. A second marriage after divorce from a partner to a valid marriage is contrary not only to the Christian law but to the natural law.

4. Becoming a Catholic does not bring to validly married baptized persons any freedom to forget about their past valid marriage and to marry a Catholic in the Catholic Church. A validly married baptized person is married for life, and his becoming a Catholic cannot change this fact.

On these principles the case presented above can be solved. The first marriage of the baptized Protestant woman was invalid because she attempted to marry a divorced man. (We have to assume here that the first marriae of the divorced man was a valid one.) The second marriage of this same woman was valid, if we assume again that there was no obstacle to a proper marriage contract between her and the single baptized man she then married. If, having divorced this second man, she now becomes a Catholic, she is still bound by her Christian contract of marriage to him. The Church does not have the power to release her from that indissoluble contract.

(*The Liguorian*)

Why doesn't the Catholic Church approve mixed marriages

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

A MIXED Marriage is a marriage in which one partner is a Catholic and the other a non-Catholic, Orthodox, Protestant, etc. The Catholic Church dislikes such marriages and tries to discourage them because they are a great impediment to happiness in married life.

There is a saying: *United we stand, divided we fall.*" This proverb tells us a great truth. These words are true when we speak of any serious business, of a nation, parish or family. Of all societies in the world that of the family is the most intimate. In other unions people share their time, their money, their talents, but in marriage they share everything with each other including one's own body. In fact St. Paul does not hesitate to say: *The wife has not authority over her body, but the husband: the husband likewise has not authority over his bobdy, but the wife.* (I Cor. 7, 4).

The nature duties and the ends of married life demand such a perfect union of both partners that there is almost a fushion of two human beings into one. The Bible shows that such was the intention of God in two different sexes: *Wherefore a man shall leave father and mother, and shall cleave to his wife: and they shall be two in one flesh.* (Gen. 2, 24). Our Blessed Lord goes further in affirming: *Therefore now they are no longer two, but one flesh.* (Matt. 19, 6).

God Himself instituted matrimony in paradise when He blessed our first parents, Adam and Eve, saying: *Increase and multiply and fill the earth!* (Gen. 1, 28). Thus the main purpose of marriage is to fill the world with inhabitants. This is a very serious business, much more serious than any other in this world, because a human being in value and dignity surpasses all riches and treasures of the earth.

To make a worthy human being out of a child requires that both parents work together to educate him properly. They must unite all their efforts in order to make the training of a child complete under both the civic and religious aspects. Unfortunately there can be no such union where there are basic differences among the marriage partners. And differences in religion are the most serious and disastrous in their consequences, because faith is the most important factor in maried life.

A Catholic should not marry a non-Catholic.

This article does not deal with those who have already contracted a mixed marriage. It is intended for the Catholic men and women who are planning to mary a non-Catholic. To those young men and women we say: "Forsake your plan! Find a partner of the same faith, if you wish to secure God's abundant blessings on your nuptial state of life!"

The young folks no doubt will be reluctant to subscribe to our advice. We know that, and yet we say again: No, No, No! Once Elsie came to me and said: "Father, I have a very serious problem, a marriage problem." What do you mean? You are not married, how can you have marriage problems?" asked Father. "Well, Father, I intend to get maried pretty soon, but everybody in my family seems to be opposed to my marriage." "Why?" inquired Father. "Because he is not a Catholic!" "O-o-o, I see". "But Father," said Elsie, "he is a wonderful man. He is simply fascinating. I have known him for years. I am sure that we can be very happy together..."

I looked at Elsie and smiled wryly: "Well, Elsie, although I know you for years, and although you are a good parishioner, I also must join the opposition." Elsie was startled by my words. "Why Father, why, What's wrong?" she cried out with tears in her eyes. "You ask me 'Why?' Well, because he is not a Catholic. That is why."

Elsie tried to defend her position the best she could. She said that they both were young, had the same tastes, the same views, shared the same likes and dislikes, and that they could not possibly break up their engagement because they were hopelessly in love.. "And besides," she added drying her tears, "a difference in religion doesn't seem so important to me. I'll keep my religion and he'll keep his. I know that I can do this, because I love my Church and my rite. I won't give it up for anything in this world."

I showed Elsie that difference in religion has been a major factor in thousands of broken homes. divorces, extreme bitterness among marriage partners and even on the betrayal of the Catholic faith. Elsie listened to me, but her conclusion was completely different from what I expected: "Yes, Father, you are perfectly right, but my marriage will be DIFFERENT."

Elsie N. is not unique in this world. She is rather a symbol of many girls that think they are different from all their other "sisters" that made the same mistake and now are suffering the consequences, some honorably, some dishonorably.

Why does the Catholic Church forbid mixed marriages?

Here are some reasons which are very "reasonable" to those who are not yet desperately in love with a non-Catholic, but which seem "very unreasonable, nay cruel to those who are infatuated with a non-Catholic..."

Marriage as instituted by God in paradise was only a natural contract between Adam and Eve, destitute of supernatural and sanctifying power. Jesus Christ raised this natural contract to the dignity of one of His seven Sacraments, making it an image of His union with the Church He founded, because He came into this world to enable the human race to make a holy people out of carnal men.

Christian marriage is a sacrament, as St. Paul says: "*This is a great mystery—I mean in reference to Christ and to the Church.* (Eph. 5, 32). A Sacrament means something "sacred" and this tells us that marriage being a Sacrament must be treated with utmost care and respect.

Since marriage is a sacrament, it is to be understood that every Christian marriage validly and lawfully contracted among Christian partners, confers supernatural garces and secures special helps to those who receive it with proper dispositions, such as good intention, the state of sanctifying grace, etc. Married people need much help from God to live together in mutual love, to raise properly their children making them good men, good members of the Church and good citizens. Well all these helps are given to a couple that enter a lawful marriage, because marriage is a sacrament.

Since marriage is a Sacrament,

the Church to which Christ commanded it, has drawn up certain rules and regulations in order to safeguard the dignity and sanctity of this sacrament. One of these regulations is: *A Catholic should not marry a non-Catholic.* If such a marriage cannot be avoided, then the Church, although reluctantly, grants a dispensation which renders such a marriage lawful. The Eastern Rite Church's Canon law on mariage says: "The Church most strongly and everywhere forbids marriages between two baptized persons, a Catholic and a person enrolled in an heretical or schismatical sect. If there is a danger of perversion for the Catholic party or the offspring, such a marriage is forbidden also by the divine law." (Can. 50). The same law was also proclaimed by the Canon Law of the Latin Church in almost identical terms. (Can. 1060).

In the case of real danger of perversion even a hundred dispensations will not make such a marriage valid. This firm stand of the Catholic Church against mixed marriages is not a new doctrine. Since God chose the Jewish people for His own, He forbade them to marry non-Jewish neighbors, thus protecting their faith against any infection of idolatry: *Neither shalt thou make marirages with them* (heathens). *Thou shalt not give thy daughter to his one, nor take his daughter for Thy son. For she will turn away thy son from following Me, that he may rather serve strange gods* (idols), *and the wrath of the Lord will be kindled, and will quickly destroy thee.* (Deut. 7. 3-4).

SUNDAY DONT'S

Don't get into the habit of being late for Mass. A moment of preparation before Mass may be the means of opening your soul to many graces.

Don't go to Mass without either a prayer-book or rosary, unless you wish distraction and not devotion to occupy your mind.

Don't talk in church without necessity. Talk with God, whom you may not have visited, in his temple, since last Sunday; you will have plenty of time to talk with your neighbor after Mass.

Don't leave the church until the priest has left the sanctuary. Take a moment to thank God for the graces of the Holy Mass.

Don't talk in the aisles going out. Remember you are in the presence of God in His Holy Sacrament. Your gossip will keep until you reach the street.

Don't forget to bow deeply as you enter and leave your seat. This is an act of adoration paid to the Real Presence. Do it with faith and reverence, facing the altar.

The ability to speak several languages is valuable, but the ability to keep your mouth shut in one language is priceless.

Manhood is not measured by the size of chest but by the quality of heart.

Advantages of Religious Vocation

MANY young boys ask themselves: Why should I become a Redemptorist? What good is it to give up my family, my conveniences, myfriends, my amusements, and my future career in the world? Is there something that would somehow compensate for the sacrifice demanded from me?

Yes, my Dear Young Friend, there are numerous advantages that compensate by far for what you may leave when you enter the Redemptorist Congregation. Christ promised His followers a double reward: eternal life and a hundred fold happiness in this life

The loving Savior wants us all to be saved. He became man and died a bitter death upon the cross that we may be spared eternal damnation. What comes to us with a sense of surprise is Christ's promise of greater happiness in this life on earth. *"He shall receive a hundredfold and shall possess life everlasting.* (Mat. 19,29). This happiness is given to each Redemptorist, who had the courage to give up all things in order to follow Christ in the Redemptorist Congregation.

All men and women crave happiness in this life, but happiness seems to be a rare thing in this valley of tears. Happiness instead is the commonest thing in the life of a good Redemptorist. The hundredfold happiness follows him wherever he goes, giving him peace and deep content that are born of the consciousness that he is very close to Christ in ideals and labor; that is working for Christ and the souls redeemed by Christ's Precious Blood; that he has been honored by Christ's special friendship and affection, for according to St. Theresa of Avila, Christ loves a good religious soul more that a thousand good souls that are living in the world. Whatever obedience may assign him, whether it be preaching missions, writing books, publishing reviews, hearing confessions, teaching in a famous university or peeling potatoes as an assistant cook, everything is God's will in his regard and a sure road to heaven.

All those who were in Noah's ark during the deluge were saved from the raging waters. A Redemptorist is surrounded by safeguards which keep out of his life the one real source of world's unhappiness—mortal sin. Human experience shows clearly that sorrow, pain, unhappiness, and other mental sufferings are the sad consequences of sin. A Redemptorist lives surrounded by his onfreres avowed like himself to keep their souls free from sin. Temptations and bad examples, that stalk the highways of life so shamelessly and menacingly, find no easy access to a Redemptorist house.

It is true that a Redemptorist is not free from all temptations. Profession of vows does not destroy his nature infected by the original sin. The strength and violence of temptations, however, is abated by God's abundant graces which he receives daily through the Sacraments and the good advice of his superiors and spiritual directors. The religious vows and rules for a Redemptorist are so many doors closed in face of sin.

A Redemptorist does not give up pleasures and the cloying delights gregation. He gives up the dubious pleaseures and the cloying delights

which bring with them disillusion and regret in this life, and everlasting doom hereafter. He does not give up happiness. And pleasure is to happiness as glitering tin is to silver; a tinkling tune to a great opera; a flippant monologue to Shevchenko's poetry.

The four vows taken by each Redemptorist fortify and strengthen him against the wounds of fallen nature.

The vow of obedience is an *efficacious remedy for the wound of pride,* through which Adam has offended God in paradise and lost original justice for himself and for all his descendants. Before the fall Adam's will pravitated toward God and His glory. After the fall, Adam's will did not bear him Godward, but it tended to make him selfish in everything he did. This distorted nature we have all inherited from our first parent Adam. Now the vow of obedience frees the Redemptorist from the deceitful subterfuges of selfishness and pride. He obeys his superiors and rules and in obeying them he knows that he is tending toward God and by doing His Holy will in everything.

The vow of chastity, to a great extent *cures the wound of concupiscence,* for it helps reason to control the senses and the movements of the lower nature. St. Augustine observes that for many people it is much easier to abstain completely from sensual pleasures, then to use them moderately according to the dictates of reason. Senses cannot sin, but, very often, they incite the will of man to consent to sin. However, not even all the devils of hell can force a soul into sin. But how often people grow weary of the endless conflict with their sensual appetites, and, too often, find peace only in surrender! The Redemptorist is protected against this shameful surrender to concupiscence by the good example of his confreres, by mortifications, by a special devotion to the Blessed Sacrament and to the Heavenly Mother of Perpetual Help, whom he honors with his daily visit and rosary.

The vow of poverty is *a remedy for the wound of avarice.* The desire for money is not in itself sinful. Money is a means of self-preservation. Unfortunately, many people crave earthly possessions, not in order to use them properly, but simply to further their own selfish aims. They do not aim to use their money according to the dictates of reason and Christianity, or to discharge their obligations to their family, relatives and friends. Their idea is to become rich and powerful; to be in a position to gratify all the fancies of their selfish hearts and sensualities.

Before the fall Adam had complete dominion over all creatures. They served him as intruments in the knowledge and love of God, the Sovereign Good. After the original sin, Adam lost dominion over creatures, and left to his descendants a degrading servility to material goods, as a means of satisfying their lower instincts and passions. We call this servile tendency—greed or avarice. Many people would sell themselves, their Christian conscience, their virginity, and their souls if you give them an abundance of earthly goods. A Redemptorist cuts it short. By taking a vow of poverty he gives up any voluntary and capricious use of earthly goods. His superiors take care of his material needs. He follows the advice of Christ: "Blessed are the poor in spirit for their is the Kingdom of Heaven." The vow of poverty destroys the very roots of human greed. The Redemptorist, priest or brother

forgoes all desire of financial advancemnt. He vows himself to depend on his superiors until death for even his trivial needs.

Thus the vows free him from financial cares. He has a home in every Redemptorist monastery throughout the world. The Congregation of the Most Holy Redeemer has its houses in almost every country on earth. When he comes to a Redemptorist monastery, even if not of his province he is always at home. He is provided with lodging and food and whatever he might need.

By his vows, a Redemptorist is also free from family cares. His heart is not divided between God and creatures. *He who is married,* says St. Paul, *thinks about the things of the world, how he may please his wife; and he is divided.* (I Cor. 7, 33). It is true there are many thousands of married men and women who lead saintly lives; but it requires heroism on their part.

Furthermore, a Redemptorist is free from spiritual worries. He knows what is the will of God in his regard. It is expressed in his Rules and Constitutions. He knows also, how best to fulfil the will of God, for he obeys his superiors, of whom Christ said: *He who hears you, hears me, and he who despises you, despises me.* (Luke, 10, 16). Lawful superiors are the authoratative interpreters of God's will for each Redemptorist. The subject cannot err when he obeys his superiors; he will not be accountable for what he has done through obedience.

Besides the above-mentioned advantages the Rule secures many other benefits for every Redemptorist. Each member is part of a great family which has more than 8,000 subjects throughout the world: Americas, Europe, Africa, Asia and Australia. All the prayers and sacrifices with penances prescribed by the Rule are common to all members of the Congregation. The Redemptorists pray for their Confreres and for the parents of their confreres. After the death of a member, all monasteries of the Congregation recite special prayers in common for their deceased Confreres. All members of the Province to which the deceased member was ascribed offer all their prayers and sacrifices for eight days. Besides, 200 Liturgies are celebrated by the priests of the province for their confreres if he was a Priest or novice or student or a brother.

The Congregation of the Most Holy Redeemer does not forget the parents of its members. Eight Liturgies are celebrated for the father or mother of each member of the Congregation upon receiving the news of their death. Besides, all prayers and mortifications throughout the week are offered for the late parent of the member by his confreres living in the same monastery.

The Redemptorist does not work alone if he is a missionary. While he is preaching and converting sinners his confreres at home are praying for the success of his mission. All Redemptorists work together for the conversion of sinners, for all their prayers, mortifications and sacrifices go to the common treasury of the Congregation.

Prisoner: The judge sent me here for the rest of my life.
Guard: Got any complaints?
Prisoner: Do you call breaking rock with a hammer a rest?—

Ukrainian Catholic Church under the Austrian Regime

Equalization of both Rites

AS LONG AS Poland existed despite all the promises of the Polish government, the papal efforts and our bishops' endeavors, the Ukrainian Catholic Church did not secure equal rights and privileges with the Latin Rite Polish Church. The "Uniates" were always looked upon as "second class Catholics" by the Poles.

After the partition of Poland a large part of the Kievan metropolis passed under Austrian rule. This part is known as Galicia or Western Ukraine. Except for an Orthodox convent of Skyt Maniavsky in the Carpathian Mountains, the Byzantine Rite population of Galicia was Ukrainian and Catholic. After the downfall of Poland, it was natural to expect that the Ukrainian Catholics and the Latin Rite people of Galicia would live in fraternal understanding and accord. Unfortunately Polish chauvinism, the arrogance of the Polish bishops, and personal interests destroyed Christian charity and provoked numerous mistunderstandings between the two Rites.

The Polish hierarchy continued to urge the Ukrainians to change to the Latin Rite. The Polish bishops went so far as to subordinate our bishops to their jurisdiction as if they were their suffragans. Bishop Leo Sheptytsky acted energetically against the groundles encroachments upon our Church and its clergy. He was helped by the secular priests who also complained against the usurpations of the Polish clergy and the unlawful transits of the Ukrainians to the Latin Rite.

32) Ibidem, p. 557.

On July 17, 1774 Bishop Sheptytsky sent a detailed report to Empress Maria Theresa in which he portrayed the sorry state of our Church, unveiled the tricks of the Polish hierarchy and demanded strong measures against the deplorable abuses in order that the Holy Union might flourish in Western Ukraine and the scandals might be removed. He enumerated the most harmful abuses and strongly recommended remedies. "First of all," says the bishop, "the Latin clergy and even the monks are trying with various, and often unlawful, means to induce the Greek Catholics to embrace the Latin Rite which, of course is forbidden by several papal constitutions. We know that between 1758-1765 more than 1200 persons of noble status were accepted into the Latin Rite without any dispensation from the Apostolic See. Naturally this caused an enormous scandal among the Uniates.

"Not only the parish priests, but the religious, nay the Latin (Polish) canons maltreat, vex, ridicule, despise and afflict with grievous injuries the Greek Catholic priests, making them despised and contemptible in the eyes of their sheep. They call the Ruthenians dogs, they label their faith canine, they nickname schismatics my best priests, they designate our churches as synagogues...

"The Latin clergy is trying to hinder by various and incredible means the free exercise of the Greek Rite and ecclesiastical jurisdiction. They do not permit us to ring the bells in our churches when our Easter does not coincide with the

Latin. They not only advise, but they even force the Greek Catholics to violate the fasts common to our Rite. The Latin clergymen have no scruple about despising the excommunications inflicted by the Greek Catholic hierarchs upon their Eastern subjects... I can produce for Your Majesty many cases in which the Dominican monks dared to celebrate Masses in the churches which had been interdicted without caring about the irregularity.

"The Latin clergy and the laymen, following the example of their priests, not only permit, but even force their Greek Catholic subjects to violate the fasts of obligation... They (the Polish priests) perpetrate these horrible crimes because of hatred, malice, indistreet zeal and because of an impious project to exterminate the Greek Rite."[33]

Maria Theresa was moved by the sufferings of our clergy and people. She acted accordingly. On July 28, 1774 she issued the following order: 1) The Latin bishops must be warned to show charity and friendliness to the Greek Catholic clergy. 2) The Ukrainian priests must be called Greek Catholic, and not Uniate. The Ukrainian parish priests must not be addressed "Popes", but pastors, as is the custom among the Latin Rite clergy. 3) The Ukrainian nobles have the same rights to public office as the Latin. 4) The governmental officials must see to it that the Poles live in Christian peace with the Ukrainians.[34]

Since the imperial order did not mention the transits of the Ukrainians to the Latin Rite, Bishop Sheptytsky sent another petition to the Empress requesting that such transits be severely forbidden because they are contrary to the decrees and bulls of the Holy See. In 1774 Leo Sheptytsky sent a letter to the governor of Galicia producing the decrees of Urban VIII (Feb. 7, 1624), the "Demandatam coelitus" of December 24, 1743 of Benedict XIV "Inter plures" of May 2, 1744, "Allatae sunt" of July 26, 1755, the bulls of Leo X and Clement VII, which forbade any arbitrary transit of the Oriental Christians to the Latin Rite. Sheptytsky asked governor Wrbna to urge the execution of these papal decisions on behalf of the Ukrainians in order to stop the Polish abuses.[35]

On April 16, 1774 Pope Clement XIV (1769-1774) renewed the decree of Pope Urban VIII stressing that no Ukrainian be permitted to betray the rite in which he was born.

In his petition to the Empres, Bishop Sheptytsky invoked the following measures: 1) That Her Majesty order that the decrees of the Holy See concerning the ritual transits be observed. 2) That the Polish bishops be forbidden to receive Ukrainians into the Latin Rite without the previous dispensation from the Holy See and the consent of the respective Ukrainian bishop. That they who were already received be ordered back to their Greek Rite. 3) That the Ukrainian laity and clergy have all rights equal to the Latins (Poles). 4) That all the persecutions and injuries inflicted by the Poles upon the Ukrainians be stopped at once.[36]

Canon John Gutz, personal representatives of Bishop Sheptytsky at Vienna, urged the execution of

33) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 558-560.
34) Ibidem, pp. 561-562—Julian Pelesz, Op. cit., p. 647.
35) Ibidem, p. 564.
36) Ibidem, p. 565.

these directives during his audience with the Empress Maria Theresa which took place on February 26, 1775 at Vienna. During the audience the Empress was very kind and gentle. She listened to Gutz's long description of the sad state of our Church in Galicia and promised to apply resolute remedies.[37]

On August 27, 1776 the governor of Galicia notified Bishop Sheptytsky that no Ukrainian may pass over to the Latin Rite without permission from the governmental chancery to which a petition must be sent for each particular case by the respective bishop.[38]

On February 15, 1777 the empress published the following decree "The papal decree must be exclusively observed with regard to the transits of Greek Catholics to the Latin Rite."[39]

Thus the Austrian government within a few years ratified all papal bulls, decrees and constitutions issued by the Vicars of Christ. It was a great victory for our Church due chiefly to the Lvovian bishop Leo Sheptytsky and canon John Gutz. The papal decrees thus obtained the force of civil law. All the liberties and privileges of our Church and clergy were guaranteed by the Austrian government. A transit to the Latin Rite was possible only with the permission of the empress, which she gave very seldom. Thus the question of transit which was so important to the Ukrainian Catholic Church had been resolved to her advantage," says Eduard Winter.[40]

It is true that these decisions did not remove all the difficulties, but at least the law made by the Popes and ratified by the Austrian government had been clarified and confirmed by imperial authority. The clergy and faithful of both rites knew how to conduct their affairs. In cases misunderstanding and transgression, civil law was at the disposal of the complainant. Although Austrian civil law forbade any arbitrary transit of the Ukrainians to the Latin Rite, there were still many Latins, both clergymen and laymen, who claimed that the Latin Rite was superior to the Byzantine. This calculating propaganda of the Polish patriots guided many Ukrainians into the Latin Church. To prevent these transits our hierarchs turned to the emperor. Joseph II was favorably disposed towards our Church. He issued the following instructions: "Since the Catholic religion in Galicia embraces three Rites, Latin, Greek Catholic and Armenian, we must see to it that these three Sisters of the same Mother live in sisterly love. Thus disarmony will be avoided among the clergy and laity of these rites. All three rites are equal; wherefore none of them will have any prerogative of which the other may be deprived, for they all merit the same respect. All religious strife among these rites, as well as all contempt of ecclesiastical customs and priests must be carefully avoided." [41]

The imperial declaration that all Rites are equally good and worthy of respect snatched the pretext from the hands of the Polish propagandists. They could no longer appeal to the superiority of the Latin Rite. The equalization of both rites and the equal treatment of them by

37) Ibidem, pp. 365-369
38) Ibidem, p. 571—Julian Pelesz Op. cit., p. 650.
39) Ibidem, pp. 571-572—Julian Pelesz, Op. cit., p. 652.
40) Ed. Winter, Op. cit., p. 129.
41) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 599-600.

the Austrian government proved to the Greek Catholic Galicians that there was no reason whatsoever to pass over to the Latin Rite, for all rites of the Catholic Church are equally Catholic. The rites existing in Galicia had the word "Catholic" to show their equality: Roman Catholic, Greek Catholic and Armenian Catholic.

In 1783 Emperor Joseph II instituted an ecclesiastical commission to conduct the affairs of both rites. Each rite had representatives in it. Canon Anthony Anhelovych took care of the Byzantine Rite affairs. The commission, however, did not exist long, for the government took over ecclesiastical affairs. Two counsellors were chosen, one from the Greek Catholic, the other for the Latin Rite. This imperial institution was free from Polish pretensions and influences. The affairs of both rites were equally treated and the needs of both Churches were provided for with the resources of the governmental treasury.[42] Teachers at the Lvovian university were both Ukrainian and Polish. Both rite seminarians took theological courses at the same university. Anthony Anhelovych was constituted professor of dogmatic theology and Nicholas Skorodynsky of pastoral theology. The parish priests who lacked sufficient income were provided for from governmental treasury. Many priests who studied at the Lvovian university earned theological degrees. There is no doubt that the Austrian government won the Ukrainian population for itself.[43] Since the poor Ukrainian parishes were subsidized with funds from abolished wealthy monasteries and convents, the Poles always protested against this "crying injustice" although most of the confiscated goods belonged, in past centuries, either to the Ukrainian Church or nobility.

Joseph II died on February 20, 1790 and the Poles set to work at once to regain their ancient privileges and precedence. A delegation was sent to Vienna with various complaints against Joseph II. The Polish nobles of Galicia demanded from Leopold II that all the injustices committed by his predecessor be repaired and all prior liberties be returned. They deplored the privileged position of the Ukrainian peasants secured during Joseph II's reign. They asked also that the former prerogatives of precedence be restored to Polish bishops and clergy. They requested at the same that Polish bishops be granted jurisdiction over the Greek Catholic Church.[44]

The Ukrainian clergy knew of the new Polish machinations. A special delegation was sent to Emperor Leopold II requesting that all the privileges of the Greek Catholic Church be again ratified.[45]

The emperor received our delegation graciously. Emperor Leopold II issued a diploma on July 8, 1790 by which he confirmed what Joseph II had granted our Church. The diploma reads:

1) The Catholics of one rite should not despise, hinder, molest or appropriate precedence over the other rite which is equally Catholic.

2) Both Greek Catholic clergy and laity have the same right to promotions and enjoy the same privileges and dignity as the members

42) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 611-612.
43) Ibidem, pp. 591-598.
44) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 627-630.
45) Ibidem, p. 630.
46) Ibidem, p. 626—A. M. Ammann, Op. cit., p. 684.

of the Latin Rite.

3) One rite should not hinder the other in the fufilling of its duties and devotions.[46]

On July 9, 1803 the papal nuncio to Austria, Christopher Busa, published the decree of Clement XIV of April 16, 1774 whereby he declared that the Ukrainians are forbidden under any pretext to leave their rite without special permission of the Holy See.[47]

Protected by the Vicars of Christ and the Austrian emperors our Church in Austria entered on a wonderful period of it's history.

6) *Bishop Peter Bilansky* (1779-1798) was a secular priest before he became bishop of Lviv. The Basilians sent a protest against his nomination. They invoked the "privilege" that the Basilian monks alone had the right to become bishops. They pointed out that the secular clergy was unfit to provide candidates for bishoprics because of its insufficient learning and doubtful political and ecclesiastical behavior. They quoted the decisions of the Zamost Synod, recalled their merits on behalf of the Union and affirmed that there would be agitations among the Ukrainian people if a secular priest became bishop, instead of a Basilian monk. John Gutz laid a formal protest in Vienna against this Basilian defamation of the secular clergy and refuted one by one all arguments, for which he was expressly praised by nuncio Garampi.[48]

Bishop Bilansky was an average clergyman. As pastor, however, he showed great zeal in promoting the education of the clergy and his people. He ordered that all parishes have a school for the peasants.

Peter Bilansky tried to save the Kaminets region for the Catholic Church. After the first partition of Poland, Russia occupied that region inhabited by a Uniate population. There were 800 parishes. The Russians immediately began to liquidate the Union. Bishop Bilansky appealed to the Austrian government for resolute intervention on behalf of the persecuted Uniates. The Austrian intervention at Petersburg proved useless, for Russia decided that the Ukrainians must be "converted" to the old Orthodoxy.

In spite of his zeal, Bishop Bilansky made two great mistakes. When the Austrian government made an offering of lands to the Ukrainian bishops and rural priests, he declined the offer and exchanged it for pensions.[49] Besides, being under the influence of the monks, he renounced the formation of the cathedral chapter at Lviv.

The same mistakes were committed by Maximilian Rylo, Bishop of Peremysl, although he too was a zealous bishop. He founded a seminary to train his clergy. The Basilian Fathers were entrusted with the care to train his clergy. The monks were of the Lithuanian Province were its professors. Pope Pius VI confirmed the erection of the seminary: "We confirm and approve the foundation of the seminary, the election of the rector and teachers and the consignment of the said seminary to the monks of St. Basil of the Lithuanian Province."[50]

Bishop Bilansky was succeeded by another secular priest, Nicholas Skorodynsky (1789-1805). Bishop Skorodynsky was a hard worker,

47) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 685.
48) Eduard Winter, Op. cit., p. 182.
49) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 670.
50) De Martinis, Op. cit., P. I, Vol. IV, pp. 251—Ducumenta Pontificum Romanorum, Vol. II, p. 258.

but he did not distinguish himself in promoting the welfare of our Church. The gains made by our Church were due to the zeal of the secular clergy and sympathy of the Austrian Government.

After his death, the secular clergy requested of Rome that the metropolis of Lviv be renewed for Galicia. The Roman circles looked with skepticism upon the efforts of the secular clergy. The Austrian government was rather favorably disposed, while the Polish bishops of Galicia were bitterly opposed to the re-establishment of the Haliych metropolis.

IT'S HERE!

THE SECOND EDITION OF UKRAINIAN ARTS IS HERE!

The Ukrainian Youth's League of North America proudly announces the arrival of a new and improved Arts Book. Now boasting a valuable index, the UYLNA "baby" has been expertly re-edited and corrected. Available also for the first time, is a beautiful, deluxe, cloth-bound copy which makes the book a true Ukrainian jewel. The color photographs have been brilliantly reproduced and the articles on Architecture, Music, Literature, Fine Art, Embroidery, Folk Dress, Rug-making, Easter egg decoration, Ceramics and Woodcarving have been improved upon.

The appearance of this edition climaxes months of detailed planning and consultations with authors, publishers and UYLNA officers who have spared no efforts in producing this unusual literary work for the second time. The first edition has long since been exhausted and demands for additional copies have continued to pour in from all over the world.

The first reaction to Ukrainian Arts was enthusiastic and drew highly favorable comments from leading reviewers . The UYLNA is confident that with the distribution of the revised edition, the response will exceed even that of the first and that the League's aim of Ukrainian Arts in every home, Ukrainian Arts in every library will be fulfilled.

Apply:
Olga Zepko, Publicity Director,
690 Allyn St., Akron 11, Ohio.

Wedding License—A certificate that gives a woman the legal right to drive a man.

Some folks are born poor, but parents of college students get that way by degrees.

An optimist is a man who deposits a cent in the parking meter while waiting for his wife.

Some people have the idea they are worth a lot of money just because they have it.

UKRAINIAN EASTER EGGS

SINCE the egg in several instances such as egg-roling candies and in egg dyeing or decorating is definitely symbolic of Easter, it arouses in the minds of many people the question of the relationship of the egg with Easter. To obtain a more accurate idea, we must go back to the times prior to the Christian era when pagan festivals marked the advent of spring. After a long, rigorous winter, men welcomed spring for it symbolized new life, new hope and expectations. The egg was adopted as a symbol of spring festival, for it also burst forth into new life after a long dormant period. After Christ's death and resurrection, the egg was accepted as a truer symbol of the promise of eternal life.

Among the many customs connected with Easter eggs, the most popular among people perhaps, is that of decorating eggs or dyeing them with various colors. One such group of people is the Ukrainians. among whom the decoration of eggs has been for many generations a distinct art.

The eggs when decorated are called pysanky and krashanky. The former is more complicated, having greater intricacy in pattern and a greater skill and the finished product becames often a prized object of art, especially in the U.S.A. The latter is a more common decoration, easily made with only one one color and a simple pattern or none at all.

There are many uses of the "pysanky." They are used to decorate the Easter food, "pascha" which the priest blesses on Easter morning after resurrection services. In some localities, the priest goes around to the homes of the parishioners on Holy Saturday to bless the food. Pysanky are used as decorations in the home, and also as little gifts to the pastor and to friends. Many have even made contributions of their art to museums and other public institutions for display. More modernly, in the U.S.A., it is used to raise funds for Church needs by means of raffles or auctions.

The making of pysanky is a national Easter ritual and is done during a specified period. Usually it is started in the second week of Lent, but greatest efforts are given from Palm Sunday to Holy Saturday. In some regions, it is made till Sunday following Easter, and more rarely to Ascension and even Pentecost.

The greatest number of pysanky makers are found among the unmarried girls, but in many cases young matrons do so also. In rarer cases in certain villages, old women may be the sole makers. In some instances they are made individually, that is the girl does it alone during spare minutes in between tasks or after they are completed. In other localities, a number of girls gather at one home and work at their eggs. In many sections, it is customary for the maker to cross herself, as do all devout Ukrainians, upon starting a new task and say, "The Lord help me."

There are several processes in making Easter eggs. One is the freehand spattering of the designs using various colors. Another method is scratching the design with a sharp knife on eggs which have already been dipped in one color. The most common process, used in batik work, is the sketching of the skeleton design by applying melt-beeswax. This latter method will which has at the end a funnel-like attatchment containing the melted bebeswax. This latter method will be hereby discussed.

The maker begins by taking a white egg in her left hand, holding it with two fingers. In her right hand, she holds the "stenil" containing the melted beeswax. With this instrument she draws lines upon the egg. These are the lines which in the finished product will leave white patterns on the egg. The wax flows from the fine opening at the end of the stencil, leaving waxen lines which later prevents the color to penetrate upon the egg. Then the egg is dipped into a yellow dye which is kept cool, for a hot dye would melt the wax. Thus, the whole egg excepting the waxen lines becomes yellow. The maker draws more lines with the wax-stencil over the sections which are intended to remain yellow, and then dips the egg into red dye. If more color and more intricate designs are wanted, the maker covers the sections which are to be red with a wax-stencil and then dips the egg into a black dye. In the end, the egg is placed into hot water or oven for a short period so that the wax may melt. It is most important that the process of dye ing be from light to dark.

There are some standard designs — typical of certain sections in Ukraine; but originallity and creativenes are very much employed. Ornamentations are based mostly on geometric patterns and combinations of such. Patterns representing leaves, stems, trees and flowers come next in importance and frequently animal patterns are used.

The choosing of colors is an important factor. The most common colors are white, yellow, red and black. In some regions, however, green, blue and brown are used. The dyes are either purchased or homemade from herbs, vegetables, nuts etc.

The actual desiging of the egg requires time, effort and patience. but the finished egg is a prized product of art.

RESURRECTION

Arise! Arise, O heart of mine,
And like the greening tree and vine,
The still brown earth,
Know ancient glory of rebirth.
Arise, O spirit bowed with grief,
From pain. Springtime has come again...
Another living proof that God is in His heaven!
And so long as He is, man will be given
The power to rise above adversity,
To roll away the stone of darkness
From his heart, even as He
Knew joyous resurrection from the tomb
After the pain of Calvary!

—Myrtle Vorst

I'D LIKE TO KNOW...

Q. My brother became angry with our parish priest and married in the Protestant church, because the Pastor refused him permission to get married in the Latin church of his girl.. Who is responsible for my brother's sin? Why should a priest push people into hell?

A. Your brother, no one else but your brother is responsible for this sin. The law of the Church says that marriages between two Catholics of different rites must take place in the church and the rite of the groom and be blessed by his pastor. No priest or bishop can give a dispensation from this law. The Holy See reserved the granting of such permissions to the Apostolic Delegates. The Apostolic Delegate is the only authority that can grant such a permission. If there is an important reason for dispensation, a petition must be sent to the Apostolic Delegate who may grant or refuse permission.

The priest did not push your brother into hell. If ever he gets there, it will be his own fault, because he is stubborn. A good Catholic is one that keeps the laws of the Catholic Church. When he realizes his mistake, try to induce him to have his marriage blessed by the Church, i.e., by your local Ukrainian Catholic pastor, because he is the only one that has the authority to do it. No Latin priest can bless your brother's marriage without permission from the Apostolic Delegate.

Q. If an Eastern Orthodox or heretic embraces the Catholic faith, in what rite should he join the Catholic Church, in the Latin rite or in the Eastern?

A. An Eastern Orthodox or heretic upon his conversion must join the Catholic Church in his native Eastern rite.

Q. Why do Catholics worship "graven images?"

A. They don't. Like any religion Catholicism uses symbols to heighten the meaning of spiritual truths.

The Council of Trent summed up the Catholic position on images four hundred years ago: "The images of Christ and the Virgin Mother of God, and of the other saints,are to be had and to be kept, especially in the churches, and due honor and veneration are to be given to them; not that any divinity or virtue is believed to be in them, on account of which they are to be worshiped, or that any thing is to be asked of them, or that trust is to be put in images, as was done of old by the Gentiles, who placed their hopes in idols: but because the honor which is shown them is referred to the prototypes which these images represent."

Q. When was the Anglican rite of ordination so changed that it was no longer valid, and has any subsequent change restored its validity?

A. Anglican Orders became invalid with the introduction of the Edwardine Ordinal, which was in use from 1552 to 1662. This Ordinal excluded the idea of conferring the power to offer a real sacrifice. A change in the ritual was made in 1662, and some think that the revised rite would be valid if performed by one with true episcopal orders. But by 1662, all Anglican bishops had been consecrated according to the 1552 Ordinal, and so they did not have the power to ordain others.

Q. Are rosary beads no good after one or more of the beads have been lost?

A. If half or more of the beads have been lost, the indulgences of the rosary are lost too. If only a few beads are lost, the indulgences remain.

Q. How do we know that the Church is a divine teacher?

A. Man knows that the Church is a divine teacher on the authority of God.

The Son of God commissioned the Apostles and their successors to teach all nations till the end of time in His name and with His authority and guaranteed to abide with the Church until the end of time:

"All power in heaven and earth has been given to Me. Go, therefore and make disciples of all nations, baptizing them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, teaching them to observe all that I have commanded you; behold I am with you all days, even unto the consumation of the world" (Matt. XXVIII, 18-20).

EASTER IMAGINING

In every blushing bud and bloom
That cleaves the sod with fragile sword,
I see Him wake in rocky tomb,
The risen Lord!

And in the word each robin brings
I hear His voice;
In singing pure of warming winds
I hear Rabboni, and rejoice.

St. Ignatius of Antioch (50-117), contemporary of the Apostles and disciple of St. John the Evangelist gives us some wonderful rules as to how Christians should respect and obey their Bishops. He says:

"You must all follow the lead of the bishop, as Jesus Christ followed that of the Father; follow the presbytery (the priests) as you would the Apostles. Let no one do anything touching the Church, apart from the bishop. Where the bishop appears, there let the people be, just as where Jesus Christ is, there is the CATHOLIC CHURCH... Whatever he (the bishop) approves, is also pleasing to God." (Ancient Christian Writers, The Epistles of St. Ignatius of Antioch, p. 98).

The Real Causes of the Great Eastern Schism

THE GREEK infatuation of their rite, customs, etc. caused a certain fanaticism in Constantinople and its patriarchate. What was Greek was good, what was not Greek, what was opposite to it, was worthless. It was but natural for the West to have different customs from the East. But the Greeks could not see it. They branded the Latin customs and practices as "heresies". It was a heresy to use unleavened bread for the Divine Liturgy, it was a heresy to shave one's beard, it was a heresy to keep fasting on Saturday as the Romans did.

Michael Cerularius, patriarch of Constantinople, in becoming patriarch was not eager at all to improve the unfavorable relations which existed between Rome and Constantinople. Nay, he tried to confirm them and to lead his Church to the final break with the Vicars of Christ, the Popes of Rome.

Pope Leo IX sent cardinal Humbert to eliminate the conflict between Rome and Constantinople. The papal envoys tried to stop the withdrawal of the Eastern Churches from Roman communion.

They were helped by the Greek emperor Constantine IX Monomachus. The emperor's empire was pressed and superseded by the Saracens in Asia and Africa and by the Normans in Italy who were in conflict with the Byzantines for the possession of Lower Italy. Thus the emperor considered the moment ill chosen for the break with the Holy See of Rome and the West.

The hope of a peaceful settlement of the old disputes between Rome and Constantinople did not seem completely lost, says the historian Fernand Mourret in his Church History, "Constantinople," he says, "regarded Rome and its Pontiffs with a jealous and distrustful eye; and we must confess that for a century the conduct of certain Popes was scarcely such as to inspire respect." (A History of the Catholic Church, by the Rev. Fernand Mourret, SS., translated by Rev. Newton Tompson, Vol. IV, p. 153).

Father F. Mourret mentions another cause of the Byzantine tendency towards a complete rupture with the Pope. In fact, he says, "The great misfortune of the Easterners was always the confusing of the spiritual with the temporal in the person (which they considered sacred) of their Basileus (emperor), making their monarch more that the head of the state, and of their patriarch more than the head of a Church. And they felt that this confusion would always be opposed by Rome and that it could be solidly established only in the complete autonomy of their Church." (Ibidem, p. 153).

Emperor Constantine tried his best to save the unity of Christ's Church in his empire. By some unknown means he influenced patriarch M. Cerularius to write a conciliatory letter to Pope Leo IX. When the papal envoys reached Constantinople in June 1054 to settle all the difficulties that had arisen with the emperor and the patriarch, the patriarch received them with insolence. The papal legates asked for satisfaction, but Michael Caerularius was not too eager to make it. He wished to recognize the Pope if the Pope would recognize him as equal in the privileges and government of the Church, say Amann and Dumas. (Op. cit., pp 144-5).

While the three papal legates tried to save the unity of faith and Church, the news broke out that Pope Leo IX died. Now the patriarch became intransigent. He declared his purpose of persisting in all his positions, and, as though he were the supreme Pontiff of the Church, ordered the Patriarch of Antioch, Peter, to remove the name of Pope from his dyptychs and not to mention it any more in the church services.

The emperor was helples against the imperious and ambitious Patriarch. The papal legates understood the uselessness of further efforts to settle peacefully the differences. On July 16, 1054 they entered the patriarchal church of St. Sophia and laid the sentence of deposition and excommunication against Michael Caerularius upon the altar.

The letter of the excommunication was such that it only excited the anger of the patriarch and of the Byzantine people. Its tone was violent, far from the spirit of Christ; in some parts of it was even offensive and among other objections it had some false ones which cannot possibly be justified by good faith, say Amann and Dumas. (Op. cit., p. 146).

The document of the excommunication composed by cardinal Humbert manifests his own violent character. It reads, "Michael," the document called him a paeudopatriarch, "and his sympathizers are sowing the cockle of heresies. Like simoniacs they sell the gift of God; like Valesians they permit castration; like Arians they baptize again; like Donatists they affirm that Christ has left all Churches except the Greek; like Nicholaites they permit priests to get married; like Pneumatics they deny that the Holy Ghost proceeds from the Son;; like Manicheaens they assert that the leavened bread has a soul, etc." (Patrologia Latina, Vol. 148, p. 1002).

The document excommunicated patriarch Michael Caerularius and his followers together with the Simoniacs, Valesians, Arians, Donatists, Manicheaens and with other heretics, nay with the devil himself and his fallen angels." (Ibidem, p. 1003).

This document had awful repercussions upon the Greek mentality, say Amann and Dumas, because all generations to come saw in it the attitude of the Holy See towards their Church and people. (Op. cit., p. 146).

When the Content and the tone of the document of excommunication became known to the people, a riot spread throughout the city. The emperor ordered the papal envoys to leave the capital at once and to burn the bull of excommunication in a public place.

On July 24, 1054 Michael Caerularius assembled a number of bishops in council at Constantinople and pronounced anathema against the papal legates whom he called "self-advertized legates", not the papal envoys, but envoys of Argirius, enemy of M. Caerularius.

The angered patriarch did not deny the primacy of the Pope over the Church. It is not true that Michael Caerularius excommunicated the Pope, as Fernand Mourret affirms in his history. (Op. cit., p. 157).

The extensive researches in the archives of Constantinople made by M. Jugie did not discover any document wich would assert that "the Latin Church broke away from the Greek which alone has preserved the true, Orthodox Christianity." (Le schism de Michael Cerularius, by M. Jugie, apud Echos d' Orient, Vol. 36, 1937, pp. 440-473).

Peter, patriarch of Antioch, tried in vain to calm the anger of Caerularius. After the excommunica-

tion had been published the people of the capital, being utterly offended by the tone of the excommunication, assembled at the patriarch's side. Once M. Caerularius had the people with him he was not afraid of the emperor. Whereupon he refused any kind of understanding with Rome. The Greek Church was under his influence and supported him. This was the time to do away with "the papal yoke". And he did it masterfully. He established the dissident Orthodox Church which exists to these days.

After two years the rupture became a normal phenomenon. The Greeks did not care any more for reunion with Rome. The Greek historians of that time do not even mention it as if it were an unimportant event . This short history of the Great Eastern Schism which tore away the whole East, and later on the Slav nations from the Vicars of Christ, although at first neither the Romans nor the Greeks understood that this was the final rupture between the East and the West.

Byzantine Slavonic Rite Bishop Consecrated in Rome

THE Most Rev. Nicholas T. Elko, D.D., Titular Bishop of Apollonias, was recently consecrated in Rome by His Emminence Eugene Cardinal Tisserant, Secretary of the Sacred Congregation for the Oriental Church. The co-consecrators were Archbishop Pietro Sigismondi and Bishop Pietro Villa, both of whom are officials of the Congregation for the Oriental Church.

Present at the consecration, which took place on March 6, 1955 were the Bishop's mother, Mrs. Mary Elko of Philadelphia, Pa., and his two brothers, Edward and John.

Bishop Elko was born on December 14, 1909 in Donora, Pa. He completed his elementary and high school education in his home town. Subsequently he matriculated at Duquesne University. After studying at Duquesne University he went abroad and attended the Seminary of Uzhorod (Carpathian Rus).

Before being named administrator of the Byzantine Slavonic Rite Exarchate of Pittsburgh, Bishop Elko had held pastorates in Penna. and Ohio, and served as rector of SS. Cyril and Methodius Seminary in Pittsburgh and of the Cathedral in Munhall, Pa.

Bishop Nicholas T. Elko who succeeds Bishop Daniel Ivancho (His Excellency being seriously ill in recent months) will govern the Byzantine Slavonic Rite Exarchate of Pittsburgh, which embraces all Catholics of Carpatho-Ruthenian, Hungarian and Croatian nationalities in the United States. These total 816,400 throughout the country. About 40,000 are in the Pittsburgh area.

In congratulating the new prelate, the Most Rev. Nicholas T. Elko, D. D., the staff of the *Redeemer's Voice* prays that God bless His Excellency with strength and zeal in all his endeavors. To His Excellency and to our brothers of the Pittsburgh Exarchate we sing: *Na mnohaya lita Vladyko!* Ad multos Annos.

Gregory Winnick

HANDMAID OF THE LORD

THE BLESSED Virgin Mary, in the mysteries of the Annunciation and Incarnation, teaches us how to be pliable under the movements of God's grace. She also teaches us a profound and valuable truth: there can be no loss to ourselves when we are docile under the movements of God's grace. For God is always gained.

The Angel Gabriel was sent from God to announce to Mary God's plan for the world's redemption. The meeting between Mary and Gabriel is sharply contrasted to the meeting between Eve and Satan in the Garden of Eden. In the Garden of Eden, Satan spoke to a woman in order to bring man to ruin; at Nazareth, an angel spoke to a woman concerning man salvation.

It is important to realize that Mary was endowed with true humanity. She had her own private plans: she had taken a perpetual vow of virginity, and she was betrothed to Joseph. She was genuinely disturbed by the appearance of Gabriel, but she did not doubt his message. Mary made a certain and free choice of doing God's will despite her own plans. Her reponse was supremely important for herself and for the world. She gave God an answer. In the manner in which she made her response, we can learn how to respond to God's plans for us when we recognize the movement of his grace towards our human souls.

The Angel Gabriel addresses Mary.

"Hail, full of grace." In the whole of the Old and the New Testament this greeting is unique, for she who is addressed is unique among all the adopted children of God. Mary is the Immaculate Conception. She never knew the stain of Original Sin; she knows not, and never will know, the stain of personal sin. She is free from concupiscence. All her faculties and appetites are in complete harmony, perfectly controlled by her reason and will. Her holines is singular. At the moment of her conception, Mary received grace that was greater than the grace of all men and angels together, for she was more pleasing and dearer to God than all angels and men together.

Mary was *full of grace* from the first instant of her conception, yet she also *grew in grace* until her death. Theologians commonly agree that she had the use of reason and freedom of choice from the moment of her conception in grace. She grew in grace through meritorious acts of virtue from the first instant of her existence so that the words *full of grace became* in

Gabriel's greeting almost her proper name.

The Immaculate Conception

"The Lord is with thee." God has dwelt in the human soul of Mary from the first instant of her conception. Her soul has never been alone; it has always housed the Divine Guest who had come not only to be present there but to be active there. In the soul of Mary, God has always been the Divine Gardener planting and cultivating the flower-bed of her remarkable virtues and gifts. He has poured forth into her soul a share in his divine life which keeps her intellect and will constantly throbbing with faith and hope and love, and which makes her ever docile to the movements of his grace.

"Blessed art thou among women." Mary shall be, as she is at the moment these words of Gabriel are uttered unique among all women—a virgin mother; a virgin before, during and after the conception of her Son. Holy Mother of God, Mother of Christ, Mother of Divine Grace, Mother Most Chaste—only Mary can justly claim these titles. Only she shall be invoked now and forever as Queen of Angels, Queen of Patriarchs, Queen of Prophets, Queen of Apostles, Queen of Martyrs, Queen of Confessors, Queen of Virgins. She alone is Mediatrix of All Graces.

The Virgin Mother

A most extraordinary greeting by an angel to a woman! And, in her humility, Mary is troubled in mind, and wonders at the meaning of it all. But the meaning is soon clear. As she listens to Gabriel communicate God's plan for her to be the Mother of the Saviour, she never doubts. Her perplexity concerning the apparent impossibility of becoming a mother and still remaining a virgin is quickly removed, as Gabriel explains that her conception will be produced by the Holy Spirit and the power of God.

There is no delay for Mary in responding to the will of God. "Behold the handmaid of the Lord, be it done to me acording to thy word." These are the words of full surrender, prompt, generous and whole-hearted. There are words of submission of mind to God's view, submission of will to God's will, and submission of heart to God's love. These are the humble words which brought the Eternal Word from heaven. "And the Word was made flesh and dwelt among us." Gabriel has gone and the Word has come.

Mary kneels in humble adoration and thanksgiving. If we study her heart and mind, we can discover something of the meek and humble Heart of the Son in his Mother. God wanted Mary's mind totally without compromise; He wanted her will fully without retraction; He wanted her will completely without reserve; He wanted her body exclusively for his Son. And Mary gave God all that He asked of her and in return she received Christ, a gift infinitely superior to anything which she gave, or could give, to God. She gave everything that she had to God and she received everything in return. Her very giving was the receiving of the Giver Himself of all gifts.

Mary is Handmaid of the Lord. Her mind is docile under the movement of God's grace; it has a lucid vision which gives her a proper sense of values. She saw the value of full surrender to God's will. Her will is docile under the movements of God's grace; it is perfectly balanced and this gives her a proper disposition of will. She surrendered swiftly and peacefully to the will of God. Her heart is docile under the movements of God's grace; her dominant love of God subordinates all other loves. She preferred God and his will above all things.

As Mary kneels hidden in humility in the obscure village of Nazareth, the world little knows that it is better because of her surrender. She is wiser than Solomon, wiser than the intellectual and political leaders of the world, because her wisdom is not of this world. She is playing an important role in the history of the human race, the most important role ever played by a woman, yet the stage where she acts is hidden from the eyes of the world. She is the greatest woman who has ever been born, yet her greatness is known only by God. Her words are more important that the noblest and wisest utterances of the human race, yet they have been heard only by an angel of God.

Although the world has neither heard nor seen her, it is a better world and a holier world, and soon will be a happier world. Her words have power over all creation. She has renewed the face of the earth by her humility: "Behold the handmaid of the Lord; be it done to me acording to thy word."

By her humility the Handmaid of the Lord teaches us the way to true happiness.

The Son of God came into the world concealing His dignity, His majesty, His omnipotence, His wisdom, His kingliness. The hidden God stepped into his world of space and time to take the world into his own human hands through the hidden Maid of Galilee.

The world of Greece had crumbled from a civilization of wisdom and beauty into one of cynicism and despair. The world of Rome had begun to decay from a civilization of power and law and order into one of cruelty and luxury and lust. The world of the Chosen Race was passing from humility to pride, from sacrifice to selfishness, from worship of God to arrogant self-love. In the fulness of time, God sought an abode in the womb of Mary. For in Mary God saw beauty and of a heart and will totally submissive to Him; He saw complete sacrifice and utter self-effacement.

IKE SAYS GODLINESS IS UNITED STATES WAY

President Eisenhower said recently that recognition of God is the most basic expression of Americanism.

He reminded a television audience that the early Americans were the first to put into words the ideals of a government based on God-given individual rights.

"In many lands the state claims to be the author of human rights," he said. "The tragedy of that claim runs through all history and, indeed, dominates our own times.

"If the state gives rights, it can—and inevitably will—take away those rights."

The President, who appeared from Washington, joined Jewish, Roman Catholic and Protestant clergymen on a program dedicated to the American Legion's "Back to God Movement.

"They say bright eyes indicate curiosity."

"Yes, so do black eyes."

Love of God Is Motive For All Meritorious Acts

CHARITY is the bond that ties together the whole moral law, for Our Lord declared that on the two comandments of love of God and love of neighbor "depend the whole law and the prophets."

Because of the all-important place in the plan of the supernatural held by charity, it is the more probable opinion that all the meritorious supernatural acts must be elicited under the influence of charity.

Scripture upholds this opinion, for good works of any kind are in various places said to merit eternal life. God, St. Paul says, "will render to every man according to his works. Life eternal He will give to those who by patience in good works seek glory and honor and immortality" (Rom. II, 6-8).

The Council of Trent declared. "Therefore the reward of life everlasting is to be held out to those who do well until the end, both as a grace that was mercifully promised the sons of God through Christ Jesus and as reward to be faithfully rendered, according to the promise of God, for their good works and merits."

As to the fact that such meritorious acts must be motivated by love of God we need only to recall the admonition of Christ: "If you love Me keep My commandments. ... If anyone love Me he will keep My word" (John XIV, 15, 23).

The just man, moreover, who keeps the commandments is expressing his love of God. All his actions are motivated by charity. Of such a man, Our Lord said: "He who has My commandments and keep them, he it is who loves Me... If you keep My comandments you will abide in My love" (John XIV, 21; XV, 10).

In many of the passages of Scripture, a reward is held out to those who love God and who exhibit that love by their righteous conduct. St. Paul stressed this fact when he said: "Eye has not seen nor ear heard, nor has it entered into the heart of man what things God has prepared for those who love Him" (I Cor. II, 9). So great a motivation is charity that St. Paul declared: "If I... do not have charity, it profits me nothing (I Cor. XIII, 1-3).

"So great, therefore," says Canon Herve, "is the primacy of charity in the notion of merit that the reward owed for all good works is ascribed absolutely and ultimately to charity, as if the goodness of the other works were recapitulated in the works of charity."

St. Thomas declares that "it is to be noted that under the precept of charity is contained the injunction to love God with our whole heart, which implies that all things are referred to God, and therefore, man cannot fulfill the precept of charity unless all things are also referred to God."

PEACE OF COMMUNISTS

"What are th loudest mouthpieces for peace? Are they the not communists?

But their kind of peace is identical with peace found in cemeteries, where the lips of free-thinking men are forever sealed."

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бизнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.

ЮРІЙ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1435 — Res. 1395 YORKTON, SASK.

ДУХОВНА В'ЯЗАНКА

МОЛЕБНІ

МАЙ І ЧЕРВЕНЬ

ЗМІСТ

Молебень до Серця Христового — Пожертвування себе Серцю Христовому — Переблагання — Щоденне намірення членів Апост. Молитви — Стрілисті акти в честь Серця Христового — Свята Година — Обітниці Ісуса Христа почитателям Його Серця — Молебень до Преч. Діви — Параклис до Матері Божої — Молитви до Матері Б. Неуст. Помочі — Стрілисті акти в честь Преч. Діви — Таємниці Вервиці — Згадай, о Всемилоста Діво — Пісня при виставленні Найсвятіших Тайн — Пісня благальна (Суплікація) — Благословення Св. Тайнами — О Пресв. і Непорочна Діво.

Ціна тільки 15ц.

Замовляйте в

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine Street,

Yorkton, Sask., Canada

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton -- Sask.

ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

Альманах Українців Католиків Саскачеванського Ексархату	.50
Альманах Українських Воїнів, о. І. Шпитковський	1.00
Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий	.50
Берестейська Унія, о. С. Семчук	.50
Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія (текст і пояснення) о. М. Шудло ЧНІ.	1.50
Віра	.10
Дорога Спасення (Місія в Образках)	.50
До Якої Церкви Належите? о. В. Шумей	.10
Духовна В'язанка (Молебні до Серця Христового і Матері Божої	.15
Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий	1.00
Золотий Ключ до Неба (16 молитов)	.15
Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові	.50
Канада, Мій Рідний Край	.15
Канадійські Оповідання, о. П. Божик	.20
Коляди	.25
Коляди під нотами (162), Й. Когут	2.00
Коляди, без нот (162) Й. Когут	1.00
Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира	.50
Книжка Парохіяльна, добродійних жертв	.10
Мішане Подружжя, о. М. Пелех	.10
Молитвеник для Дітей	.35
Народний Катехизм	.20
Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий	.35
Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий	.25
Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький)	3.00
Ніч Дайся	.10
Післанці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк	.60
Пом'яник Усопших (книжочка)	
Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді)	3.00
Про Сопружество	.10
Пощо Сповідатися?	.10
Проскомидія Літургіям	.50
Робітникові Не Треба Релігії?	.10
Редемптористи Східнього Обряду	.10
Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук	.20
Св. Священ. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Шудло ЧНІ.	.50
Смерть у Чарці	.10
У Хуртовинах Юнацьких Літ	.10
Церковні Пісні	.25
Церковні Коляди	.25
Хрестна Дорога	.10
Якої Школи Ми Хочемо?	.10
Як Сповідатися?	.10
Redemptorists of the Eastern Rite	.05
Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius	.20
Shall I Be a Redemptorist?	.25
St. Josaphat (Ukr. and English)	.50
Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo	.50
Ukrainian Redemptorists	.05
ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата	5.00
ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, реліг. місячник в укр. і англ. мові, на рік	2.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Пастирський Лист		1
З Листів до Редакції		5
Пречиста Діва Марія—Царица Неба	С.М.	11
Початки Чина Найсв. Ізбавителя		15
Фотій угруге стає Царгородським Патріярхом	о. М. Щудло ЧНІ.	23
Подорож до Святої Землі	о. М. Щудло ЧНІ.	30
Марія Врятує	Роман Мартинюк ЧНІ.	34
Хотів Би Ти Знати?		36
Сміховинки		38
Our Spiritual Mother		39
Ukrainian Catholic Church in Russia	Rev. M. Schudlo CSsR.	42
Mother's Day	Rev. M. Schudlo CSsR.	48
Cath. Church careful with Mixed Marriages	Rev. M. Schudlo CSsR.	50
I'd Like to Know		53
The Means of Reunion	Rev. M. Schudlo CSsR.	56
Whhy Should I Be A Redemptorist?	Rev. M. Schudlo CSsR.	59
Young Souls must be saved by using Faith	Bishop Fulton J. Sheen	60
Прийняття Нових Членкинь (Мар. Дружини, Йорктон)		68
Prayer		63

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 5. Йорктон, Саск. Травень, 1955.

ПАСТИРСЬКИЙ ЛИСТ

До всіх вірних Саскачеванського Екзархату та всіх українців доброї волі

Їх Ексцеленції Кир Андрея, Апостольського Екзарха Саскачевану

Христос Воскрес!

Дорогі в Христі,

КОЖНИЙ народ, що бажає зробити великий поступ і піднятися на вищий ступінь культури та здобути собі кращу будуччину, мусить конечно виплекати собі якнайбільшу скількість своєї рідної, ідейної інтелігенції. Інтелігенція, це розум народу, це кадра народніх провідників. Тому, ніяке старання про добру й численну інтелігенцію не може бути для народу ніколи надто велике, чи коштовне. В тій справі може бути тільки одне гасло: Ва всяку ціну мусимо мати багато доброї інтелігенції.

Місцем, де можна дати молоді спроможність виховатися на справжніх інтелігентів є свої школи. Черти добрих характерів защіплює в молодь, будучність народу, католицьке виховання. А дійсне, правдиве католицьке виховання подає тільки католицька школа.

Наша наймолодша дієцезія є найкраще розвинена, щодо шкільництва. Ми одинокі, що маємо українську мову в державних середніх школах; що маємо свою колегію для хлопців середніх шкіл; що маємо інститут для студентів університету. Крім цього маємо академію для дівчат середніх шкіл та сиротинець для бідних, опущених сиріт.

Щоб це все одержати, а головно наш найновіший і найкращий та рівночасно найдорожчий Інститут Митрополита Шептицького в Саскатуні, є великим тягарем для молодої дієцезії. Однак ми віримо, що Ви всі розумієте вагу й значення нашого шкільництва для нашого існування як українці й католики. Віримо також, що Ви всі спільними силами й жертвами причинитеся матеріяльно й морально до успіху й продовження нашого шкільництва в нашій молодій дієцезії.

Українське католицьке шкільництво в нашій саскачеванській

дієцезії розвинене й матеріяльно запевнене від перших кляс починаючи, а на університеті кінчаючи. Тільки один Інститут Митрополита Шептицького в Саскатуні ще у великих довгах. Праця в тім Інституті йде добре й хосенно для нас, морально й національно. Кожне місце заповнене студентами, які скоро стануть разом з нами до співпраці на церковній і народній ниві. Ті студенти вкороткім часі стануть професіоналістами—нашою гордістю й нашим проводом. Ми мусимо довг Інституту сплатити чим скорше; ми мусимо набути ще багато річей, книжок, знаряддя, машин, тощо, для цього Інституту, щоб дати можність нашим студентам університету виховатися на добрих професіоналістів, працівників і провідників свойого народу. Ось і тому цей заклик до Вас, вірні українці католики Саскачевану!

До тепер наша молода дієцезія дуже гарно розвивалася й вже має великі здобутки й осяги. Ми мусимо це все запевнити матеріяльно та розвинути на більшу скалю. Ми мусимо зреалізувати деякі певні пляни на будуче. Тільки цей народ може мати будучність і значення, який прямує до кращого, який не спочиває на лаврах тимчасових здобутків, який не міряє своєї вартости здобутками одиниць, але цінить те, що зроблено спільним зусиллям цілого народу. Про це твердження українська спільнота в Канаді дала найкращий доказ.

Сьогодні, завдяки збірній, великій та ревній праці наших піонерів, їх дітей та внуків, ми стали на рівні з іншими канадійськими національними групами. Сьогодні ми беремо участь у розвитку молодої канадійської держави та канадійської культури, як окрема українська національна група. Безперечно це є великий осяг, який буде мати свій вплив і на дальший розвиток під оглядом релігійним і національним нашого покоління—чи навіть поколінь.

Щоб закріпити остаточно ті осяги, наша молода дієцезія розпочала будову пам'яток, які остануть навіть на довгі століття, як свідки нашої збірної та жертвенної праці, що їх можемо з гордістю передати нашим поколінням, як наше спільне добро.

Одною з таких пам'яток, це недавно збудований величавий будинок, в якому міститься Інститут Митрополита Шептицького для студіюючої молоді університету. У дальших плянах у розбудові дієцезії є багато справ, які ждуть свойого зреалізування, а саме: Духовна Семінарія, Інститут для дівчат, Дім для немічних та старців, Дієцезальний український шпиталь. Безперечно це все не мусить бути зроблене зараз. Це пляни на будуче; це праця для тих, що прийдуть по нас, якщо ми не будемо мати змоги всього зробити. Праця й розвиток народу не кінчиться на одному поколінні, а триває цілі сотки, а то й тисячі років.

Зараз перед нами є один обов'язок, а це сплачення довгу, що тяжить на Інституті Митрополита Шептицького, в сумі понад 126 тисяч долярів. Цей довг вправді можна сплачувати роками. Але коли подумаємо, що кожного року треба буде платити кілька тисяч долярів проценту, то мусимо прийти до переконання, що чим скоріше цей довг сплатимо, тим більше заощадимо наших грошей а ті заощаджені гроші можемо зужити на інші цілі. Як примір, цього року вплачено на конто процентів понад п'ять тисяч долярів. Є це сума, за яку можемо вислати до Европи п'ять наших здібних студентів на вищі університетські студії, або почати будову Дому для старців.

Тому я, Ваш Єпископ Божим Провидінням і Апостольською Столицею назначений, звертаюся до Вас, Дорогі Батьки й Матері; до Вас члени Братства Українців Католиків; до Вас членкині Ліги Українських Католицьких Жінок, як теж і до Тебе Українська Католицька Молоде, зорганізована в рядах Українського Католицького Юнацтва, а також до всіх, в кого б'ється українське серце: якщо Вам не байдужа є доля наших поколінь, прошу взяти активну участь і щиро жертвувати на цю ціль. З цієї збірки в першу чергу сплатиться довг, що тяжить на будинкові Інституту Митрополита Шептицького.

Ми знаємо, що минувші жнива не дописали; що наші робітники чи промисловці не розпоряжають великими сумами грошей. Ми також знаємо, що вороги нашої Церкви й нашого народу поширяють і будуть поширяти різні неправдиві вістки, щоб захитати довір'я до наших церковних та світських провідників, а тим самим не допустити до кращого розвою нашої дієцезії. Однак просимо Вас, жертвуйте по можності, але всі. Спільними жертвами тисячів наших вірних осягнемо велику суму гроша й дамо ще раз гідну відповідь тим всім клеветникам та недовіркам. Своєю працею й жертвенністю створім якнайкращі умовини для розвитку нашої дієцезії. У нашій релігійній та національній праці й жертвенности ми повинні мати повне довір'я до наших світських діячів, до нашого священства, до свойого Єпископа.

Прочитавши цей наш щирий заклик, ми віримо, що Ви не скажете. "вже знову", або "давай та давай", або "а що це мене обходить". Це для Вас і для Ваших дітей, що ми робимо цей заклик. Сплатіть довг Інституту Митрополита Шептицького про який Ви робили пляни й на який Ви зачали збірки як мене ще тут не було. Інститут Митрополита Шептицького є Вашим ділом; його довг є Вашим обов'язком. Як сплатимо довг Інституту аж тоді я, Ваш Єпископ, за Вашою порадою й згодою возьмуся до будівлі другого пам'ятника.

Ми плянували сплатити цей довг за чотири роки. Це може виглядати досить трудним. Однак, якщо кожна парохія й місійна станиця в дієцезії, та кожний член парохії й місійної станиці підопре цю збіркову акцію, то цей плян увінчається бажаним успіхом. При помочі й сповненню обов'язку всіх вірних українців католиків у нашій дієцезії, за чотири роки ми сплатимо довг Інституту Митрополита Шептицького.

Українська католицька саскачеванська дієцезія є Вашою дієцезією; всі здобутки й осяги цієї дієцезії є Вашими здобутками й осягами; всі довги й тягарі цієї дієцезії є також Вашими довгами й тягарами. Ви, дорогі в Христі вірні українці католики Саскачевану становите нашу українську католицьку саскачеванську дієцезію. Отже, зложіть свої щедрі жертви на руки збірників чи місцевого Отця Пароха. Дайте доказ своєї пошани до започаткованої праці наших перших піонерів; дайте доказ, що не байдужа Вам будучність наших поколінь у Канаді; дайте доказ, що берете участь у розбудові своєї дієцезії; дайте доказ, що хо-

чете спільними зусиллями оставити збірну пам'ятку для грядучих полокінь.

Хай Всеблагий Господь допоможе Вам сповнити цей святий обов'язок та благословить Вас. Поручаю Вашим гарячим молитвам як теж добре Нам відомій Вашій щирості й жертвенності увесь успіх переведення в життя Дієцезального Фонду, та засилаємо для Вас і Вашої родини Наше Архиєрейське Благословення.

✠ АНДРЕЙ РОБОРЕЦЬКИЙ
Апостольський Екзарх Українців Католиків Саскачевану.

Bishop's Chancery, 214 Ave. M. South, Saskatoon, Sask.

ВАЖНЕ!

Дорогі Читачі!

Погляньте на свою адресу, що є на коверті. Там є назначено доки маєте заплачено за Голос Спасителя. Наколи залягаєте, то при найблищій нагоді заплатіть. Не накопичуйте залеглости. Не обтяжуйте себе і нас. Не чекайте на упімнення, бо це приводить до неприємностей та непотрібних коштів для нас. Пишіть і шліть на адресу: The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada.

Адміністрація Голосу Спасителя.

НОВА КНИЖКА

Свята Марія Ґоретті

о. М. ЩУДЛО ЧНІ.

Життя 12-літної дівчини, замученої за чистоту 1902 р., а проголошеної святою 1950 р. Стор. 64, величини 6x9". Ілюстрована 16 знимками. Цікаво написана. Поучаюча й дуже корисна так для дітей і молоді, як і для старших.

Зміст: Предмова. 1. Небесна квітка; 2. Дитячі роки Мучениці; 3. Побожність Марійки; 4. Перше св. Причастя; 5. Чесноти Марійки; 6. Служба Божа; 7. Християнська дівиця; 8. Мучениця та її кат; 9. Марійка змагається з напасником; 10. Мучеництво; 11. Болюче конання; 12. Смерть Мучениці; 13. Посмертній тріюмф (Мучениці); 14. Слава Мучениці; 15. Перенесення тлінних останків; 16. Розкаяний розбійник; 17. Прославлення; 18. Мучениця—чудотворниця; 19. Духова постать Мучениці.

Ціна 50ц.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

З "УКРАЇНСЬКОГО ГОЛОСУ"

Журнал "Укр. Голос" з 2-го березня 1955 р. взявся вияснювати на 6-ій сторінці "канонічність Церкви й рукоположення". Дивно виглядає як читаємо в дописі подібне твердження: "Архиєпископові Теодоровичові не треба було пересвячуватися, бо за ним більший авторитет, ніж канони, якими українська справа не в'яжеться".

Панове Редактори, нам дуже прикро, що в Україні не знайшовся навіть **один** "український єпископ", що був би готовий висвятити отця Василя Липківського на єпископа, хоч цих єпископів в Україні було немало в часі повстання Укр. незалежної Держави.

Проте слід Вам знати, що рукоположення це тайна, яку може уділити **тільки правдивий єпископ.** Священики, хоча б було їх тисячі не можуть уділити єпископського свячення ніякому священикові. Проте так було із отцем Василем Липківським. Його "висвятили" священики, диякони і миряни на єпископа. Тоді він став "висвячувати інших єпископів". Між цими "висвяченими" єпископами був теж отець Йоан Теодорович.

Кожен, хто бодай має сяке-таке поняття про тайну священства, знає, що отець В. Липківський, не бувши сам єпископом, не міг передати цієї влади іншим, бо як каже пословиця: "Не можемо дати другим того, чого самі не маємо".

З цього ясно, що отець Йоан Теодорович не був дійсним єпископом, хоч його звали єпископом і він навіть "висвячував" довгі роки "священиків". Ці ж "висвячені" священики не були дійсними священиками, бо їх святитель не був дійсним єпископом. Якщо ж вони не були священиками, то по тих церквах, де вони відправляли Служби Божі, не було дійсних Служб Божих, бо тільки дійсний священик може переміняти хліб і вино в Пресвяте Тіло і Кров Спасителя. Якщо ж не було дійсних Служб Божих, то й не було ні дійсної сповіді вірних, ні дійсного Св. Причастя, бо до цих двох тайн треба правдивого священика, що має дійсне рукоположення від правдивого єпископа.

Отак вірні, що бували до Св. Тайн по таких церквах, не діставали ласк сповіді і Св. Причастя. Замість Тіла й Крови Христової приймали звичайний хліб і вино.

Тепер бачите, Панове Редактори, чи треба було Архиєпископові Теодоровичові пересвячуватися! Абсолюдно треба було, якщо він бажав бути дійсним єпископом із владою висвячувати інших на священиків. Сам Арх. Теодорович відчував цю потребу, бо не вірив, що він дійсний єпископ, йнакше бо не був би давав себе пересвячувати й виставляти на непотрібні критики!

Панове, не йде тут про "голу букву канонів" як Ви твердите? Йде тут про **тайну єпископства й священства,** що їх можуть уділити тільки правдиві єпископи!

Хоч українська православна Церква мала повне право визволитися з московського ярма й зажити дійсно українським життям, проте це не значить, що священики можуть висвятити в єпископи другого священика!

Якщо б о. В. Липківський був мав єпископські свячення, то українці католики не тільки це признали б, але й навіть боронили б його крок, бо це напевно був шляхетний почин, яким він намагався запевнити волю укр. православній Церкві від Москви.

ВІДПОВІДЬ "РЕДАКТОРАМ ВІСТНИКА"

Панове Редактори, висмівання це не арґумент. Вашому писанню про те, що козаки повстали проти Польщі в **обороні православної віри** Редакція Голосу Спасителя протиставила авторитет двох найбільших українських православних істориків, що **виразно й недвозначно** твердять, що наше козацтво повстало проти Польщі в обороні власних свобід, а не, щоб "боронити православну віру". (Гол. Спас., Лютень 1955, 2 ст.)

Панове Редактори Вістника, прошу пам'ятати,— що звичайний читач знає, що такі історики як Грушевський і Дорошенко, обидва до цього православні, не пишуть нісенітниці, як іде про православну Церкву в України. Якщо ж вони обидва мають рацію, то Ваші виводи в очах наших таки православних братів, що чита-

ють Ваш журнал, мусять являтися звичайною собі пропагандою проти католицької Церкви, до якої вони вже від давна привикли.

Слов'янські Студії

У ПРОГРАМІ ЛІТНІХ КУРСІВ УНІВЕРСИТЕТУ В ОТТАВІ

Університет в Оттаві щороку влаштовує літні курси, щоб уможливити студії усім тим, що не можуть ходити на виклади у зимовому семестрі.

Курси стали дуже популярні, про що свідчить факт, що в минулому році взяло в них участь 850 студентів, що з'їхались до Оттави з цілої Канади та Сполучених Держав.

Цьогорічний літній курс триватиме від 1-го липня до 6-го серпня; він ділиться на дві частини: перша—триватиме від 2-го до 19-го липня, друга—від 20-го липня до 6-го серпня.

У програму літніх курсів Департаменту Славістики, що складається з: Українського, Російського, Польського Відділів, входять такі виклади:

I. Український Відділ:

1. Фонетична та морфологічна будова української мови (від 20-го до 19-го липня)—Проф. К. Біда.
2. Модерна українська література. (від 2-го до 19-го липня)—Проф. Ю. Луцький.
3. Реалізм в українській літературі XIX ст. (від 20-го липня до 6-го серпня)—Проф. К. Біда.

II. Польський Відділ:

1. Кохановський, Словацький, і Стаф (від 2-го до 19-го липня).
2. Історія польської мови (від 2-го до 19-го липня).
3. Основи літературної аналізи (від 20-го липня до 6-го серпня).

III. Російський Відділ:

1. Російська література в 19 і 20 ст. (від 20-го липня до 6-го серпня).

IV. Загально-слов'янські виклади:

1. Методологія слов'янської філології (від 20-го липня до 6-го серпня).
2. Слов'янський світ в 19 ст. (від 20-го липня до 6-го серпня).

Кожний з вище поданих викладів числиться як 2 кредити. Дозволяється зробити 8 кредитів в літньому курсі. Кандидати (чи вільні слухачі) можуть довільно вибирати виклади так, щоб зробити 4 кредити в кожній частині курсу.

Виклади Слов'янського Департаменту Університету в Оттаві входять в рами вищих курсів (Graduate Courses), що вможливлюють зробити ступіні, M.A. (магістеріюм) та Ph. D. (докторат).

На виклади можуть вписуватись теж вільні слухачі.

За точними інформаціями, що відносяться до організації та програми літнього курсу Слов'янського Департаменту, зокрема Українського Відділу проситься писати на адресу:

University of Ottawa,
Faculty of Arts
Department of Slavistics
Ukrainian Section,
Ottawa, Ontario, Canada.

Легкий спосіб помагати в вихованні будучих священників-місіонарів

ЗБИРАЮЧИ УЖИВАНІ

Почтові Значки

Уживані почтові значки зібрані в якусь (більшу) скількість мають певну вартість, особливо вищої якости, як: 4ц., 5ц., 10ц., 20ц. і тд.

За помічю ріжних приятелів у Канаді, Зл. Держав і Европи, ми їх збираємо на видатки виховання будучих священиків-місіонарів, яких так багато потрібно. Чи Ви не любили б долучитися й нам помагати в тім?

Тому завдайте собі невеликого труду, щоб збирати з коверт і пакунків уживані почтові значки: сотки тисяч й міліони їх марнуються. Старанно зібрані стали б великою нам поміччю.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але відтяти їх оставляючи довкола них досить вільного місця, бо подерті, чи розтяті почтові значки не мають вартости. Можете також їх вкинути в воду та відлипити від паперу. Коли висушаться, зберіть та пришліть до:

ST. MARY'S SEMINARY
of Ukrainian Redemptorist Fathers
Meadowvale, Ont., Canada

— або:

THE REDEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

"ОБНОВ'ЯНИН"

Подається до відома, що вже появилося перше число українського студентського журналу 'Обнов'янин'. Цей журнал Канадійської Федерації Товариств Українських Студентів Католиків "Обнова", що має 64 ст. друку на доброму папері і багато ілюстрацій, коштує $1.00. Замовлення слати на адресу:

"The Obnovan",
49 Kennedy Street,
Winnipeg I, Man., Canada

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найсердечнішу подяку складаємо щирим жертводавцям за надіслані жертви:

В. Василівський, Овкбурн	1.00
Петро Пальцат, Ст. Майкел	1.00
Пані Ів. Назарук, Конема	1.00
Панна К. Квас, Саскатун	1.00
Пані Анна Пилипів, Шікаго	5.00
Катерина Бирій, Сиракюс	15.00
Пані К. В. Бродвей, Бонанза	1.00
М. Вавришин, Торонто	1.00
Франко Грабовий, Честер	1.80
Никола Бий, Гирнзей	1.00
Всеч. о. В. Слабий, Вильна	5.00

ЖЕРТВИ НА ДРУКАРНЮ

Пані І. Дзюба, Нипигон	1.00
Мих. Олійник, Барвас	10.00

ЖЕРТВИ НА НОВУ МАШИНУ

Пані Д. Войтків, Едмонтон	1.00

ПОДЯКА

Складаю щиру подяку Пресв. С. Хр., Преч. Діві Марії та св. Терені Дитяти Ісуса за вислухані молитви.

о. Волод. Слабий

МОНАШІ ІНСТИТУТИ В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

Дата заложення та число членів після професії 1952 року:

Браття Християнських Шкіл: 1680—14,747; Малі Браття Марії: 1817—8,000; Християнські Браття: 1802—2,226; Браття Плермеля: 1817—2,200 Браття Благовіщення: 1802—1,519; Браття Любови: 1807—1,548; Браття Св. Гавриїла: 1705—1,350. Всіх разом є 31,986.

В сьогоднішніх часах потрібно якнайбільше працівників у Христовій Церкві, щоб не тільки боронити християнську спадщину, але й поширяти та закріпляти християнські ідеали поміж тими, що признаються до Христа, але тільки тоді тримаються Його науки, коли вона не йде в розріз із їхньою поведінкою. Нажаль багато сьогоднішніх християн проживають компромісами, намагаючись погодити засади Христової Євангелії во своїм грішним життям.

Брак духовного вишколу, занедбання засвоїти собі засади Євангелії, забуття про вічну ціль людини, брак відповідальности за свої вчинки перед Богом, легкодушність і маловаження вічности, лихий приклад оточення, приставання з тими, що потоптали своє сумління та придушили голос Божий у своїм серці, все те доводить численних християн до духовного летаргу в якім вони літами проживають, не здаючи собі справи, що ходять над берегом вічної пропасти, з якої виходу нема та не буде ніколи.

Монаші працівники це ті янголи хоронителі, що перестерігають своїх ближніх перед небезпеками, виховують на взірцевих християн, підносять із упадку, помирюють із Богом і відроджують їх до нового надприродного життя.

Українські юначе, чому не вступаєш до Чина ОО. Редемптористів, щоб у їхніх рядах нести Христові засади українському народові та провадити його до вічного щастя?

Українські юначки, чому не вступаєте в ряди Сестер наших чернечих Чинів чи Згромаджень, щоб займатися вихованням нашої дітвори та нести потіху своїм ближнім, що потребують Вас?

СКІЛЬКИ Є ЖИДІВ НА СВІТІ?

Жидівський "Year Book" з 1954 р. каже, що в світі є 11,625,000 жидів. З цього 3,424,150 проживають в Европі, між якими є два мільйони жидів у Совітськім Союзі.

Ось скільки де живе їх: Австрія: 11,500; Канада 220,000; Бельгія 35,000; Франція 275,000; Ірляндія 5,400; Польща 45,000; Португалія 45,000; Полуднева Америка 638,000; З'єднані Штати 5,000,000.

Газетка "Common Sense" ч. 214, в дня 15 вересня 1954 подає таке число жидів за др. Давидом Гольдштайном. Проте часопись не погоджується з цим числом і твердить, що в світі є праводоподібно 16,000,000 жидів, з яких около 12,000,000 проживають в З'єднаних Штатах Північної Америки.

ЛИСТ З АВСТРАЛІЇ

25 березня 1955

Слава Ісусу Христу:

Високо Преп. Отче Протоігумене:

Богу дякувати, подорож була щаслива. Я списав її так як у зошиті я був собі зазначив кожного дня. Австралія мені сподобалась.

Я складаю щиру подяку Високо Преп. о. Протоігуменові за всі труди, що Ви вложили до моєї подорожі. Прошу не забувати про мене в своїх молитвах, щоб Господь допоміг мені ревно працювати в тій новій країні.

Ось короткими словами моя подорож до Австралії:

Нед. 13 лютого: Около год. 4.00 попол. я виїхав з Йорктону до Мелвіл. О год. 10.00 ввечері приїхав до Саскатуну, де чекав на мене о. Володимир Корба. Говорив з ним 20 мінут.

Понеділок, 14 лют.: О год. 8.00 вранці приїхав до Едмонтону, де змінили годину. За Едмонтоном починаються гори. Великі сніги й мряка.

Вівторок, 15 лют.: О год. 8.00-ій вранці приїхав до Ванкувер, відправив Сл. Божу в Отців Редемптористів. Вполудне поїхав з о. Міністром до порту, де корабель чекав від неділі. Корабель рушив на море о год. 3.30 пополудні. Почалась інспекція пашпортів і всіх інших документів.

Середа, 16 лют.: Стрінув одного польського священика й українського професора, але обидва їхали до Сан Франціско. Ввечері якісь дуже порядні латинські католики надибали мене і запросили до своєї кімнати. Вони були з Нової Зеляндії й дуже добре знали Отців Редемптористів, між іншими одного отця з Чехословаччини. Тому вони зараз написали до Н. Зеляндії, до того чехословацького отця, щоб він вийшов мене стрінути до корабля, коли ми прийдемо до Н. Зеляндії. Одначе я пізніше довідався, що той отець був виїхав на місію.

Четвер, 17 лют.: О год. 8.00 вранці приїхали до Сан Франціско. По обіді ходив до міста. Дуже гарне й багате. Погода була дуже гарна. Старі люди гріялися на своїх порогах, а городи вкриті зеленою травою й цвітами. Багато людей злізли з корабля, але і багато нових пасажирів прийшли. Тут зліз так само польський священик. Відтепер я лишаюсь одинокий священик на кораблі аж поки заїдемо до Н. Зеляндії. Тим то я перебираю капличку й буду відправляти Сл. Божу в ній кожного дня. Хлопець, що пильнував ту капличку, передав мені ключі й показав, де знайти потрібні речі. Дійсно все, абсолютно все там є; священик Римо-католицький може прийти з порожними рукам й знайде все потрібне для своєї богослужби. На куфрові, особливо на фляшці з вином є печатка, де підписалося 15 католицьких єпископів з Лондону.

П'ятниця, 18 лют.: Вночі зірвався сильний вітер у Сан Франціско. Тому корабель, що мав відплисти в полудне, рушив у дорогу о год. 4.00, хоч вітер не втих. Кораблем сильно хитало. Того вечора я пішов до їдальні, але не відважився їсти та й зараз пішов спати.

Субота, 19 лют.: Встав здоровий, море втихомирилось. Від Сан Франціско щоночі притримуємо годинник пів години.

Нед. 20 лют.: Служба Божа для людей. Всіх около 70. Багато не відважились іти на Сл. Божу й до Св. Причастя, бо не знали, чи то католицька відправа. Після Сл. Божої неодин приходив питатись, що це за відправа.

Под. 21 лют.: Вночі дощ і вітер і так цілий день. Вчора стрінув одну добру українську родину, що їхала з Вінніпегу до Австралії. Довго до мене не признавались, бо думали, що я православний піп. Відтепер я все буду з ними. Було ще більше українців на кораблі, але вони з Великої України й навіть не хотіли признаватись.

Вівторок, 22 лют.: Всі надягнули на себе білу одіж, бо стає гаряче; тільки я лишився як чорний крук. Ми приплили до Гаваї о год. 8.00 вранці. Місто Гонолюлю, гавайська столиця, дуже, дуже гарне й багате. Майже всі люди чорні. Коли ми приближилися до пристані, гарна оркестра приграваля й хор співав гостям: "Велком". По обіді ходив до міста дивитися на смаглявих людей і на їх роскішні склепи. Нараз сильний дощ напав і я вернувся до корабля.

Середа, 23 лют.: Корабель відплив опівночі. Вітер і дощ цілий день. Маю нагоду говорити по-англійськи: на мою думку, я більше скористав з англійської мови на кораблі, як за цілих п'ять літ у Канаді.

Четвер, 24 лют.: Дуже гарна погода. Сонце просто нам нами. Люди пражуться як вужі. Я вже чорний як мурин. Різні забави для дорослих і для дітей. Дітей пильнують дві норсі. Два рази на тиждень показують фільму. Ввечері о год. 7.30 ми переїжджали через рівник (екватор). Перед вечерою, коли ми входили до їдальні, накладали на людей вінки цвітів. Одну старушку, що мала 95 літ, вбрали як молоду до шлюбу й два молоді хлопці вели її з великою парадою.

П'ятниця, 25 лют.: Знов дуже гарна погода. Страшна спека, але в тіні корабля холодний вітрець повітає.

Субота, 26 лют.: Така сама спека як учора. Майже щодня є між 80 і 90 вище зера.

Нед., 27 лют.: Сл. Божа для людей о год. 7.00. Цього разу було около 100 людей. Кожної неділі о год. 10.45 протестанти мають свою відправу. Перед тим дуже гарно дзвони дзвонять, цілком як у Галичині на Великдень.

Березень: не маємо 28-го лютого. Ми згубили один день. З 27-го лютого переходимо просто до першого березня. З неділі перескакуємо на вівторок. Приплили до Сува, столиці Фіджі, о год. 7.00 вранці. Знов військова оркестра нас привітала. Ходив до міста, але було дуже парно й скоро вернувся до корабля, бо був цілком мокрий. Пополудні знов ходив до міста й зайшов аж до нового національного парку. Там бачив банановське дерево й багато дерев, що дотепер іще ніде не стрічав. Люди чорні, майже всі мурини, ходять босі. Був у латинській катедрі, де чорненькі Сестри побожно молились. Був би ще довше ходив по місті, але дощ став сильно йти, і я вернувся до корабля, де військова оркестра вже чекала від'їзду корабля. Один дурень із наших пасажирів був підпився, став битись з офіцером нашого корабля, але в ту ж саму мить надвинувся сильний чорний поліцай із Сува, і одною рукою заніс його, як малу дитину, до його власної кімнати. По дорозі приятелі п'яного кинулись боронити його, але поліцай другою рукою розбив одному ніс, другому вибив зуб, так що вони попадали як мухи. О год. 5.00 пополудні ми рушились у дальшу дорогу.

Середа, 2 березня. Дощ і вітер цілий день. Не міняємо години, бо їдемо на полудне.

Четвер, 3 березня: Гарна погода. Перед полуднем була медекальна інспекція: лікарі оглядали пасажирів, чи якої зарази по дорозі не дістали. Ввечері я довідався, що в Австралії, між Сидней і Брізбейн, ріки повиливали; порозривали шини, затопили около 20 людей та й наробили іншого нещастя.

П'ятниця, 4 березня: Приплили до Авкленд, столиці Нової Зеляндії, о год. 7.00, а мали бути о год. 8.00 вранці. Щойно о год. 10.00 впустили людей до міста. Дуже чисте й гарне. Я ходив до національного парку, де було багато роскішних дерев і цвітів з цілого світу. Дуже багато людей лишилися в Н. Зел., але ще більше всіло в корабель. Ми відплили о год. 7.30, а мали відплисти о год. 5.00 пополудні. Ввечері стрінув одного о. Францішканина, що їхав до Брізбайн.

Субота 5 березня: Відтепер знов буду відправляти Сл. Божу у своїй кімнаті, бо лицаю капличку для о. Францішкана. Вночі змінили цілу годину. Сьогодні рано-вранці прибігає до мене о. Францішкан і питає, чи не можливо було б йому перенестись до моєї кімнати, бо в нього, в його кімнаті, п'яниця перебуває. Вп'вночі заледве приліз до своєї кімнати, ще й наніс кількандцять фляшок горілки. Проклинав і говорив нісенітниці ввесь час... Річ ясна, я погодився. Одначе, коли він пішов повідомити офіс про зміну кімнати, йому сказали, що лишилась ще одна кімната вільна, якщо бажає, може її брати. І він її взяв.

Такого неприємного випадку я не мав. Богу дякувати, в своїй кімнаті я був увесь час сам. В Сан Франціско мав хтось прийти до моєї кімнати, але видно, що навмисно лишили мені вигоду. Друга кляса, кляса туристів, була переповнена, а моя, перша кляса, мала ще досить вільного місця. Ввечері, тому що нікого не було в їдальні коло мойого стола, я скоро був скінчив вечеряти. Коли я вийшов на поверх, завважив одного старенького дідуся, що плакав; якесь нещастя йому сталося. А він бідачисько хотів був злізти зо своєю жінкою до їдальні. Прийшов до вінди та й за сдоро потиснув за гудзик, якраз тоді, як старенька ввійшла до вінди. Раптом двері зачинились та й спіймали старушку. Що ж тоді робити? Старий на дворі, а старенька в вінді. Не знаючи, як собі дати раду, вони зачали плакати. А річ була простенька: потиснути на той сам гудзик і двері відчиняться, тоді ще потиснути на букву, що вказує, де ми хочемо злізти, само автоматично нас заведе й відчинить двері. Отже я їм це зробив, а вони бідні

думали, що якесь велике чудо сталося. Ввечері о год. 11.00 помер один англієць (около 60 літ) на таку серця. Мають його кидати в море взавтра ввечері о год. 6.30.

Неділя, 6 березня: Отець Францішкан відправив Сл. Божу о год. 7.00 для пасажирів, а я о год. 9.00 для хлопців моряків. Знов була медикальна інспекція. Ввечері около шостої години люди зійшли на кораблі, щоб подивитись, як будуть ховати мерця. Поховали о год. 6.30. Корабель припинив усі свої мотори, так що дуже поволеньки плив і зійшов із своєї дороги, бо тільки розмах пхав його вперед. Нікого не впустили до трупарні. Тому що покійний був протестант, то капітан сам відправляв похоронні богослуження. Ми тільки зобачили, як із корабля впав мішок, а за ним вінок цвітів. Тоді корабель пустився врух. Багато людей нарікали й питали мене, чи не можна було вже зачекати аж до завтра, та й поховати його нормально на цвинтарі. Коли я спитав одного офіцера, відповів: "Такий наш закон; ми не можемо тримати трупа довше як 24 годині: на кораблі вогко й гаряче..." Дійсно він помер 5-го о год. 11.00 ввечері, а ми були в Сидней аж 7-го о год. 8.00 вранці. Перед похороном зірвалась буря й багато людей захворіли. Тому що корабель втратив чотири години, він дуже скоро плив, так що ми навіть за скоро прибули до Сидней, іще перед сьомою годиною, а мали бути о год. 8.00 вранці.

Понеділок, 7 березня: Дощ цілий ранок. Виїхали до мене оо. Міка, Редемпторист із Чехословаччини, й Дячишин, світський священик. Цей останній завіз мене до манастиря оо. Редемптористів у Пеннент Гилс, коло Сидней. Наступного дня той сам священик возив мене до Кардинала й до Єпископів, щоб одержати всі власти (позволення) для нової країни. Тут о. Дячишин просив щоб мене залишити принаймні до Великодні та щоб йому помогти сповідати підчас посту. І так я лишився коло Сидней, а що й як буде далі... побачимо!...

Віддаль між пристанями:

Ванкувер до Сан Франціско	740 миль
Сан. Фран. до Гонолюлю	2098 миль
З Гонол. до Сува	2736 миль
З Сува до Авкленд	1150 миль
З Авкленд до Сидней	1264 миль
Разом	7988 миль

Остаюсь із великою пошаною й вдячністю. Вас син і співбрав у Христі Ісусі,

о. СТЕПАН МАСЛО ЧНІ.

Науки й Читання

НА НЕДІЛІ Й СВЯТА
з додатком реколекційних наук
зібрав і видав
о. Кирило Лотоцький

Це гарний збірник духовних наук та проповідей наших визначних проповідників. Цікава й повчаюча книжка, що її з користю вживати буде не лише духовна особа, але теж і кожна побожна світська людина.
Ціна $3.00

Замовляти:
Bishop's Chancery,
214 Ave. M. So.,
Saskatoon, Sask., Canada

Замовляйте:

Молебні

ДО ІСУСА ХР. і М. БОЖОЇ
Ціна 10ц.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada.

DON'T DISCARD USED STAMPS

Provided there are enough of them, old postage stamps are valuable to us. Hundreds, thousands and millions of them, in all denominations, are discarded; but if they are saved in large numbers they can be sold to stamp collectors-Philatelists. With friends helping us, we are collecting them to help defray part of the cost of education of priests-missionaries. Will you help this noble cause by sending us yours and asking others to do likewise.

Do not peel the stamps off envelopes, for torn stamps have no value. Cut them off, leaving a white border of paper around the stamps or soak them off in warm water. Address your collection to:

ST. MARY'S SEMINARY
of Ukrainian Redemptorist Fathers
Meadowvale, Ont., Canada
or:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 5. Йорктон, Саск. Травень, 1955

Пречиста Діва Марія—Цариця Неба

С. М.

МОЯ Дитино,—каже Пречиста Діва,—християни називають мене Царицею неба, тому, що я улюблена Дочка Небесного Вітця, Мати Його Сина Ісуса та Обручниця Святого Духа. Господь у Своїй доброті вчинив мені немало пречудних речей, і подав багато ласк і привілеїв. Одна із цих ласк це гідність і уряд бути Царицею неба. Отак по Бозі я займаю перше місце в небесній єрархії поміж усіми блаженними й анголами.

Я—Цариця людей, бо за них я страждала разом зо Своїм Сином і співпрацювала в їх відкуплені. Вони мої слуги, бо я здобула собі їх гіркими стражданнями та співтерпіннями зо Страстями мойого Сина. Я теж їхня Цариця, бо через мене вони дійшли до неба та запевнили собі вічне блаженство.

Я є теж Царицею анголів, бо я Мати Божого Сина та продовжую діло почате анголами, як вони змагалися з духами темряви, коли ці нещасні духи дали себе намовити та станули проти свого Творця. Хоч збунтовані духи були розгромлені Св. Архангелом Михаїлом і його вірними анголами, всетаки Сатана ще досі має багато сили чинити зло відкупленим душам. Я бороню ці душі перед наступами та підступами пекельних духів і так допомагаю добрим анголами поконувати злих духів, що ходять по світі та готовлять загладу нерозважним людям.

Яку ж славу має Пречста Діва в небі?

Моя слава та блаженство, каже Марія, перевищує славу та щастя всіх інших блаженних і анголів, бо я—Мати Божа, а вони тільки Його слуги. Мій Син сидить праворуч Свого небесного Вітця, а Я зараз по Його правиці, бо ласки, що Господь уділив мені, і заслуги. що я зібрала в житті на землі переходять ласки та заслуги всіх Святих у небі. Слава небесна відповідає заслугам, що душа збере собі на землі вірною службою своїому Творцеві. Не було і не буде нікого, хто б поміж людьми так ревно, вірно та великодушно служив Богові як я, тому й моя вічна слава перевищує славу всіх інших Святих і Анголів. Я ніколи не змарнувала жадної ласки та світла, що Господь подав мені. Я здобула всі чесноти, що повинні прикрашувати Божу Матір. Я старалася подобатися Своєму Творцеві в кожнім ділі та чинити Йому приємність в кожній хвилині свого життя на землі. Я нас-

траждалася більше ніж найбільші мученики, тому й моя надгорода в небі превелика.

Дійсно, хто годен зрозуміти славу Небесної Цариці! Хто пійме, якою славою Творець укоронував Матір Свого однородного Сина! Слава її безмежна, бо гідність і святість її непонятна для слабого, людського розуму. Вона уживає свою могутність, щоб допомагати людям зрозуміти Божу правду, щоб притягнути людські серця до Ісуса. Вона панує, притягаючи людей до Бога через вірне зберігання Його заповідей. Марія приготовляє вічну славу та безмежне щастя своїм слугам у небі, де душі вибранців злучаться зо Спасителем Ісусом, щоб разом із ним прославляти Пресвяту Тройцю навіки. Марія царює з Ісусом, бо з Ісусом трудилася та страждала за наше спасіння. Не можливо знайти Ісуса без Марії, бо вони злучені в вічній славі в небі, так, як були злучені на землі спільними завданнями відкуплення людського роду. Отож допомагати Марії панувати в цьому світі значить поширювати царство Ісуса в людських душах, бо де Марія, там і її Син, Ісус Христос.

Що Марія зготовляє своїм слугам у небі?

Святий Апостол Павло писав про небо: "Око не бачило і вухо не чуло, і на серці людині не впало те, що Бог приготовив тим, що люблять Його" (I Кор. 32, 9).

Небо є одне спільне для анголів і людей. Марія, Цариця Неба, приготовляє в небі місце слави для кожного свого почитателя та почитательки.

Що ж таке небо?

1) Небо це дім нашого небесного Вітця, де Він жде на свої діти. Земля не є сталим помешканням людей, бо люди не були сотворені, щоб вічно полишалися на землі. Земля це місце вигнання, з якого перейдемо до правдивого свого дому, де Марія чекає на нас. Бог засіяв землю терням страждань, щоб люди не прив'язувалися до минущих, земських дібр і не забували про небо, де Бог чекає на них.

2) Небо це місце вічної радости, де душі оглядають Бога в Тройці єдиного лицем у лице без заслони віри. Дитино, каже Марія, хочеш знати, що Святі мої слуги роблять у небі? Вони бачать, люблять і радуються Богом. Дивлячись на Божу красу, та подивляючи Божу доброту, душі блаженних сповняються невисказаною радістю. Подивляють вони теж воскресле тіло Ісуса. Моя присутність у небі звеселяє їх. Товариство інших Святих, приятелів і знайомих побільшує радість кожного мешканця неба.

З блаженного оглядання та любови Бога випливає їхне безмежне щастя та блаженство. Бог ділиться зо Своїми вибранцями Своїм власним щастям так, як земські батьки діляться зо своїми дітьми матеріяльними добрами. Боже щастя безмежне та безконечне. Святі, участуючи в ньому відповідно до своїх заслуг, будуть почуватися безмежно щасливі та задоволені. Блаженні будуть погружені в щасті самого Бога повік. Ніхто ніколи не відлучить їх від Бога, тому й ніхто не потрапить поменшити чи відобрати від них їхнього щастя та блаженства.

3) Небо це місце, де нема жадного болю та страждання. Поки людина живе на світі, вона завжди має клопоти, терпіння та неспокої, бо земське життя та пробування в світі це час проби і підготовки до вічного блаженства. Бог не дає вічного щастя задармо, бо небо це надгорода. Треба заслужити на надгороду вірною службою Богові, зберіганням Його заповідей, що вимагають від нас саможертви, зусилля та самопосвяти. Це ж нераз викликає біль, змучення та знеохоту, що мучить людське серце. Найбільший же біль для людини це смерть, що нищить життя та заганяє до гробу кожного нащадка Адама.

Дитино, каже Марія, твої страждання покінчаться в небі. Бог отре сльози з твоїх очей, успокоїть назавжди твоє серце, прожене смуток із душі. Жаден біль не докучатиме тобі повік. Жаден сум не турбуватиме твого серця.

Твоє тіло, що на землі улягає різним хворобам і нераз приносить тобі багато смутку через бунт проти твого духа, через слабості, хвороби та смерть, буде теж щасливе навіки. Воно воскресне славно в дні страшного суду, щоб уже більше не вмирати. Всемогутній Господь зодягне його безсмертністю, духовістю, блаженством, блиском і вічною радістю. Твоє тіло буде подібне до воскреслого тіла мойого Сина Ісуса. Воно вже більше не буде старітися, хворувати, бунтуватися проти духа, вмирати, бо покінчився час проби, тому й покінчилися страждання та болі. Небо це місце, де молодість не старіється, бо всі блаженні вічно молоді. Небо це місце, де краса не зменшується з бігом часу, як це буває на землі, де час притемнює й нищить красу тіла. Небо це місце, де люди вічно здорові, бо Господь прогнав усяку хворобу із царства блаженства. Смерть не має вступу до неба, бо Господь учинить безсмертніми тіла своїх дітей.

Отак, дитино, будеш завжди з Богом і зо Мною, каже Марія. Певність, що твоє щастя ніколи не скінчиться, значно побільшить твоє почуття блаженства та вдоволення.

Моя дитино, каже Божа Мати, думай про небо, уникай усе, що могло б позбавити тебе вічного щастя, молися до Мене і люби Ісуса: "Іди слід за Мною"!

"Одигітрія" рятує сліпого

По всій Україні відома чудотворна ікона Богородиці "Одигітрія" цебто "Провідниця" на шляху життя. Переказ подає, що апостол Лука мав намалювати її. Грецька царівна Анна привезла її в Україну з Царгороду, як вийшла заміж за Володимира Великого. Інші кажуть, що цісар Комнен вислав цю ікону в Україну на прохання княжни Кредислави до Полоцька. За татарських нападів ікону забрав князь Лев, син Данила, із Полоцька до Белза, щоб забезпечити цей скарб від знищення, що його ширили всюди татарські орди. Перенесення ікони до белзького замку відбулося в 1270 р.

Ікона славилася прерізними чудами. Наші князі поручалися Богородиці та молилися перед її чудотворною іконою, як вибиралися в далекі походи на татар. В 1377 польський король Владислав Опольський забрав цю ікону як военну здобич із Белза та вивіз до Польщі, передаючи її польським ченцям у Ченстохові. Ікона досі славиться численними чудами.

Ярослав Ш. стратив зір через попарення. Здоровий юнак сильно посумнів, що вже більше не зобачить світа Божого. Проте куди більша була його духовна сліпота, як був здоровий. Він був геть занедбався в християнських обов'язках, мовляв: "Я молодий, а молодому неодне треба простити!"

Нещастя, що сталося з його очима, відчинило йому очі душі. Ярослав став роздумувати про своє грішне, юнацьке життя. Почув біль у серці та звернувся до Пречистої Діви, благаючи її, щоб випросила в свого Сина Ісуса прощення його провин. Не прохав він зору, бо надто багато надуживав у молодості своїх очей, щоб зневажати Христа. Благав здоров'я душі, прохав Пречисту Діву, щоб відчинила йому очі душі, щоб він міг зобачити скарби християнської релігії та зрозуміти вартість душі і спасіння.

По довгих молитвах звелів запровадити себе перед чудотворну ікону Богородиці в Белзі, де була друга "Одигітрія". Там припав він навколішки та з повним підчиненням Божій волі благав Пречисту Діву, щоб заопікувалася його душею і вічним спасінням.

Ревна молитва сліпого юнака подобалася Божій Матері. Вона не тільки виєднала йому пробачення юнацьких провин, але й привернула зір. Ярослав знову зобачив світ. Проте світ уже не притягав його так, як передтим, бо ласкава Небесна Мати дала йому зрозуміти, що внедовзі прийде та забере його до вічного щастя, де нема ні сліз, ні болю, ні сліпоти, а тільки одне вічне щастя Божих дітей.

Вернувшись додому, Ярослав став провадити святе життя: молитва, розважання, читання про Божу Матір, часта сповідь і щоденне Св. Причастя виповняли його вільний час.

По трьох роках такого ревного життя надійшла смерть. Ярослав віддав свою душу зо словами: "Маріє, моя люба Ненько, в твої руки віддаю свою бідну душу!"

Св. Домінік Савіо стрічає Св. Івана Боска

Перший погляд на малого, скромного хлопчину Домініка викликав в Св. Боска надзвичайне враження. Він сам пише про це: "В цьому юнакові я відкрив духа вповні згідного з духом Господа Ісуса. Я дуже здивувався як розглянув діло Божої ласки в душі цього юнака".

Домінік зобачив, що Дон Боско зацікавився ним і спитав: "Що вам здається? Заберете мене на науку до Торіна?"

Св. Боско відповів: "Що робитиму з тобою?"

Домінік відказав: "Я матерія, а ти кравець. Ушиеш тарну р'ясу для Господа Ісуса".

Так і сталося. Домінік є вічною прикрасою Христової Церкви та славою Господа Ісуса, що Його любив всією душею.

Початки Чина Найсв. Ізбавителя

(Продовження)

Тоскез ширить замішання

НІХТО не дивується, що в початках кожного діла може з'явитися розбіжність поглядів у тих, що започатковують його, бо це природне людям. Кожний має свій погляд, ну й право держатися й розумно боронити його, не зневажаючи поглядів своїх ближніх чи співпрацівників. Якщо ж ініціятори якогось діла надто притримуються власних поглядів і не хочуть в нічому злагіднити чи застосувати їх до поглядів своїх співпрацівників, то ця розбіжність може знищити цілу справу.

Здавалося, що така доля мала трапитися новому Чинові, що його започаткував Альфонс Ліґорій. По великопостних місіях 1733 року Альфонс зо своїми першими товаришами почав випрацьовувати Правила для нового Чина. Кожний із ініціяторів мав свої погляди про майбутню працю членів новозасновaного Чина й бажав, щоб його плян домінував у правилах, що їх почали укладати. Криза наступила, як кожний зачав наставати, щоб його погляд має бути рішальний у випрацюванні поодиноких правил і приписів.

Вже в початках нарад **Тоскез, Мандаріні** та **Донато** створили один "табор" проти Альфонса, вимагаючи, щоб погодився на таку працю, що йшла саме в розріз із пляном Альфонса. Альфонс наставав, що новий Чин має головно займатися місіями, проти чого виступили його противники, бажаючи включити в нові правила інші ділянки праці, от хоча б виховання молоді по вищих школах. Альфонс рішуче відмовився погодитися на зміну свого первісного пляну і це спричинило кризу. Отак розвіялася надія еп. Фалької, що час і добра воля злагіднять розбіжності й врятують новий Чин від розвалу. Тоскез був головною причиною всіх непорозумінь через свою природну впертість і схильність до інтриг.

Бурхливий Тоскез домагався, щоб єпископ висвятив його на священика, бо як ляїк не міг перебрати провідної ролі в Чині, як він цього сподівався. Єп. Фалькоя зволікав, бо побоювався його інтриг, про що повідомив Альфонса 12 лютня 1733 р.: "Він (Тоскез) обертає проти мене все, що покладу в його руки. Він зранив мене до живого, вмовляючи в дон Івана Донато, що я хочу видалити його з Чина". Це напружило взаємини між еп. Фалькоєю й Тоскезом.

Ще більше замішання спричинив Тоскез поміж черницями в Скалі, якими деколи сам ел. Фалькоя поручував йому займатися. Тоскез був диваком у своїй побожності. Нераз монахині бачили, як він нерухомо клячав у церкві зо зложеними руками немов у захопленні. На спомин давніх гріхів рясні сльози спливали з його нерухових очей. Крім цього він часто розмовляв із черницями в розмовниці, запевняючи їх, що "на молитві він довідався, що в монастирі проживали дві чи три душі дуже милі Бо-

гові". Отак хитро з'єднав собі деяких черниць, що стали подивляти його та боронити перед іншими. До них згодом приєдналася Сестра Марія Челеста Кростароза, що вважала Тоскеза за дуже вченого та святого Божого угодника, повірюючи йому справи свого сумління. Кростароза не погоджувалася з еп. Фалькоєю, бо на її думку він не розумів її, самовільно змінив об'явлене правило й додав до їхньої ряси параман. З'єднавши собі частину черниць, Тоскез мріяв стати духовним провідником їхнього монастиря та найвищим настоятелем новозаснованого місіонарського Чина.

Єпископ бачив намагання Тоскеза стати "не тільки священиком, але й патріярхом" і був готовий перестати займатися так монастирем черниць, як і новозаснованим Чином місіонарів, але по належній роздумі повідомив Альфонса, що не годен цього вчинити; бо не така була Божа воля. Тоскез зобачив, що не дійде до порозуміння з еп. Фалькоєю, тому старався з'єднати собі бодай попертя Альфонса, бо інакше його мрії про верховодство не мали жадного шансу здійснитися.

Альфонс бачив лихо, що Тоскез спричинив черницям, особливо Марії Кростарозі, що відкинула духовний провід єпископа Фалької та піддалася Тоскезові. Він написав обширного листа, що є доказом Альфонсової ревности, зрівноваження духа та второпности. В листі Альфонс закликав Сестру Кростарозу вернутися під духовний провід Фалької, закінчуючи упімнення спасенною погрозою: "Ти напевно станеш Святою, якщо йтимеш за вказівками Фалької. Якщо ж слухатимеш дон Сильвестра (Тоскеза), напевно не дійдеш до святости, й Бог один знає, чи взагалі спасешся".

Місцевий єпископ Санторо, хоч з засади був прихильно наставлений до Тоскеза, заборонив Сестрі Кростарозі утримувати листовну кореспонденцію з ним, щоб так усунути незгоду в манастирі черниць. Водночас Фалькоя намагався успокоїти деякі невдоволені черниці й виправдати свою поведінку з Тоскезом, заявляючи, що він не руководився примхами в окресленні їхнього правила.

Може б ціла справа мирно залагодилася з монахинями, якщоб до замішання, що панувало між черницями, не була долучилася розбіжність поглядів про ціль і працю новозаснованого Чина поміж його першими членами. Альфонс бачив, що своїм авторитетом не зможе переконати Тоскеза, Мандаріні й Доната, тому запропонував, що цілу справу треба піддати під осуд еп. Фалької. "Єдна розв'язка в тому," писав Альфонс, "що ми мусимо прийняти рішення когось одного (Фалької). Йому слід виложити наші погляди і вповні підчинитися його рішенням".

Нажаль навіть єпископ Санторо, хоч осуджував маневри хитрого Тоскеза, бодай трохи спричинився до дальшого замішання. Підмовлений противниками, місцевий єпископ Санторо нерадо став дивитися на вмішування Фалької в справи монастиря черниць і місіонарів, що належали до його юриздикції. Альфонс зобачив, що справи не можна поладнати при помочі Фалької через спротив єпископа Санторо. Надходяча криза грозила розвалом Чинові. Всетаки Альфонс не зневірювався. Він був вдячний еп. Фалької за вказівки та заохоту до витривалости в початому ділі. "Богу дякувати", писав він, "що слова Вашої Ексцеленції надихують мене надією на Бога, хоча би я сам тільки мав залишитися в Інституті".

Товариші покидають Альфонса

І дійсно Альфонс полишився сам опущений всіма товаришами за винятком доброго брата Віта Курціо. При кінці березня 1733 р. Тоскез написав Альфонсові листа, яким повідомив, що всі члени, користаючи зо свободи", вибралися зо Скалі. Альфонс знав, що Тоскез, Мандаріні й Донат покинули його назавжди, хоч у листі Тоскез не згадував про остаточне зірвання взаємин. Отець Петро Романо, зобачивши розлам поміж членами, теж знеохотився і покинув Альфонса, хоч опісля знову вернувся до Чина.

1 травня 1733 р. Мандаріні виразно повідомив Альфонса із Неаполю, що згадані три члени зірвали з його Чином і задумали заложити новий. Водночас Мандаріні завзивав Альфонса долучитися до них і "проживати в мирі та спокою Христовім". Була тоді саме Страсна Середа. Альфонс роздумував про Христових учнів, що опустили були Учителя в Оливному Саді. Так й Альфонса опустили три товариші, що заснували собі **Згромадження Пресвятих Тайн,** яке проіснувало до 1860 року, поки італійська націоналістична революція, що поконфіскувала манастирі, не знищила його.

Завледве п'ять місяців по започаткуванні Чина Альфонс зазнав страшного розчарування. Як вірний учень розп'ятого Спасителя він мусів зазнати гіркощів чаші страждань, заки його діло заблистіло знову на славу Божу і спасіння душ. Зразу Альфонс почувався страшно пригноблений опущенням товаришів. Брат Віт Курціо був його єдиним товаришем.

Як тільки знайшов вільний час, Альфонс удався до еп. Фалької до Кастеллямаре, щоб дістати від нього нові вказівки. Перший біограф Альфонса, отець Танноя, що провів довгі роки в товаристві Святого Основника, свідчить, що єпископ холодно прийняв його словами, що Спаситель був звернув до захитаних учнів: "Чи не хочете й ви відійти?" (Ів. 6, 67). "І ти, Альфонсе, бажаеш завернути з дороги? Бог не потребує нікого. Він може, якщо Його така воля, повести без тебе це діло й багато інших".

"Це правда", відповів Альфонс, "я потребую більше Божої помочі, щоб не захитатися в цьому ділі". Альфонс рішився погеройськи виповнити Божу волю, що йому виявив еп. Фалькоя, його духовний провідник. Заохочений ним Альфонс рішився вернутися й продовжати діло в Скалі.

Зобачивши таку рішучість в Альфонсі, еп. Фалькоя змінив тон і щиро обняв його: "Бодрися і довіряй Богові! Він поблагословить тебе!" 6 квітня Фалькоя написав Альфонсові листа, де каже: "Це Божа ласка, що ці панове відвернулися від тебе. Тепер ми вільні від перешкод, що вони ставляли. Якщо б вони самі не були відійшли, то ми були б мусіли вигнати їх... Я ніколи не покину тебе... Господь проте бажає, щоб ти був осамітнений і отак полюбив самоту й мовчанку та скріпив своє довір'я до Божої величі".

Справа Сестри Челести Марії Кростарози

Опущений товаришами Альфонс обновлявся духовно на самоті, приготовляючись до місій. Крім власної недолі немало смутило його замішання, що запанувало в монастирі черниць у Скалі через Сестру Челесту Марію Кростарозу. Зразу здавалося, що нарешті згода запанувала між черницями, але так воно не було, бо 20 квітня 1733 р. Кростароза отак писала в листі до свого сповідника, отця Петра Романо: "Я подибала в Фалької неспокій, брак вирозуміння та нічим неоправдані вимоги. Його впертість у толкуванні правил по своїму спричинило розходження в справах Чина. Тоскез не є такий лихий, як деякі черниці пристрасно змальовують його".

Єпископ Фалькоя, що стільки натрудився для цього монастиря, бачив, що положення черниць щораз погіршується, тому рішився покласти кінець замішанню, що його спричиняли Кростароза і Тоскез. Він писав до Альфонса: "Листи (від черниць) кажуть, що Тоскез бажав побудувати дім і церкву, та що він користується в усьому моїм іменням... Тоскез так говорить і поводиться, що з його поступування видно, що він бажає відвернути від Божого діла всіх тих, що годні поширяти його... Сестра Марія Челеста робить галас, а бідні черниці пробувають у чистилищі...".

Треба було доконче перервати всякі зв'язки черниць із Тоскезом, бо інакше замішання було б зовсім зруйнувало монаше життя черниць. Єп. Фалькоя бачив, що взаємини між Тоскезом і Кростарозою були джерелом всього неспокою, що запанував у монастирі, бо Тоскез утверджував Кростарозу та ще кілька черниць у спротиві новим Правилам. Ото ж Фалькоя вислав Кростарозі потрійний приказ: прийняти вповні нове правило, зірвати з Тоскезом і піддатися під його власний (Фалької) провід. Якщо вона не прийме цього, то буде видалена з монастиря. Кростароза та її дві сестри, Марія Іллюміната (Просвічена) і Марія Євангелиста, відчули, що атмосфера монастиря ставала щораз тяжча і життя було для них неможливе в Скалі. Наймолодша з них, що мала тоді 36 літ, Марія Євангелиста, повідомила свого старенького батька, що вона бажала покинути монастир. Батько вислав до Скалі свого сина Юрія, Ісусовця. Отезь Юрій, вислухавши справоздання своїх трьох рідних сестер, порадив їм покинути манастир, якщо будуть змушувати їх прийняти погляди еп. Фалької.

Криза наближалася. Настоятелька монастиря рішила виконати приказ еп. Фалької і змусити опозицію настроєних черниць до слітого послуху його приказам. Вона скликала капітулу, закликала Кростарозу й її дві сестри і зведіла заявити на письмі послух наказові Фалької. Сама Кростароза згодом отак описала цю болючу сцену в своїм житті:

"Протягом двох років, що ми зберігали нові Правила, Фалькоя самовільно зміняв їх, особливо додаючи параман. Він вимагав, щоб я погодилася та прийняла це правило, що його прийняли сливе всі черниці. Я ж не могла цього вчинити, ні прийняти його (Фалькою) за духовного провідника, якого була покинула вже тому рік; через це черниці покликали мене на капітулу та намагалися спонукати мене всьому підчинитися цебто прийняти змодифіковані Правила та духовний провід (Фалької), інакше грозили мені видавленням із монастиря. Я ж не годна була в сумлінні погодитися на подібні вимоги, тому була змушена забратися".

Альфонса тоді не було в Скалі. Може б він був мирно залагодив цілу справу та довів до компромісу, бо єпископ Фалькоя пішов трохи задалеко, вимагаючи, щоб Кростароза прийняла його духовний провід. Ця капітула черниць, що виключила з монастиря три Кростарози, відбулася 14 травня 1733 р. Монастирський архів у Скалі отак подав цілу сцену для історії:

"14 травня 1733 р. скликано капітулу, щоб видалити Сестру Марію Євангелисту Кростарозу тому, що спричиняла неспокій у монастирі, не мала покликання й не хотіла зберігати нових Правил. За Божим допустом покинули теж монастир дві її рідні сестри, Сестра Марія Іллюміната й Сестра Марія Челеста Кростароза".

Три згадані черниці покинули монастир 15 травня 1733 р., попрощавшись із черницями. Видавлення Кростарози із монастиря немало засмутило Альфонса. Це видно з листа, що він написав до неї: "Я ніколи не осуджував тебе за твій намір, але за власний осуд... Зрештою, якщо я надто докоряв тобі браком рефлекції чи ревности, й тому ти почуваєшся ображена, то прошу в тебе пробачення, і бажаю, щоб ти виразно повідомила мене про це. Якщо б можна мені було, то я тисяча разів поцілував би твої стопи, бо мені жаль, що я так поступив із особою, що її любить Ісус Христос".

Непорозуміння між еп. Фалькоєю та Кростарозою було Божим допустом, бо Господь не щадить страждань Своїм улюбленцям. Сама Кростароза свідчить, пишучи про це:

"Господь показав мені все те, що я мала вистраждати через осуд і опущення, яке трапилося Йому Самому на хресті".

В листі до Альфонса вона писала, що Господь заявив їй:

"Це мій допуст, що ти і твій духовний провідник маєте відмінні опінії".

Черниця Марія Челеста Кростароза не провинилася перед Богом, бо в сумлінні уважала, що Фалькоя не мав права накладати на неї подібних зобов'язань. Зрештою отець Юрій, вчений єзуїт, якого Кростароза радилася, теж поділив її гадку. Дальше життя й діяльність згаданої черниці виказують, що вона дальше була дорога серцю Спасителя. Згодом Марія Кростароза заснувала манастир Редемптористок у Фодджа. Життя її було прикладне, смерть свята, бо віддала духа в опінії святости. В 1901 р. в Римі розпочався її канонізаційний процес.

Гіркий досвід

Опущення товаришами, замішання в монастирі черниць у Скалі, протягання Кростароз дало противникам Альфонса нагоду покепкувати собі з його шляхетних замірів. Вони явно чванилися, що їхні "пророцтва про невдачу" сповнилися. Дехто вказував на Альфонса як на приклад, куди доходить той, хто вірить фальшивим пророчицям і візіонеркам... Дехто навіть заміряв звернутися до Папи, щоб він заборонив Альфонсові займатися початим ділом, яке розвалилося ще заки потрапило скристалізуватися. Публічні кепкування, злорадні завваги сильно смутили шляхетне серце Альфонса.

Але й не бракувало безпристрасних людей, що в тяжких хвилинах пригноблення підбадьорювали й заохочували Альфонса до витривалости. По Великодніх святах 1733 р. Кард. Пінятеллі покликав Альфонса до Неаполю. Альфонс виконав приказ і прий-

шов до архиєпископської палати на авдієнцію. Вчений отець Фіорілло став по стороні Альфонса і заявив, що плянований ним Чин це Боже діло, бо інакше диявол не був би так сильно заворушився проти нього. За те канонік Торні, що був із Альфонсом на авдієнції в кардинала, мав інше переконання. Він сказав в присутності кардинала Піняттеллі: "Бачиш, Альфонсе, що Бог не благословляє твого діла. Краще було б залишитися в Неаполі та трудитися тут для опущених душ, які непокоять тебе".

Альфонс рішуче відповів: "Я не зроблю цього. Не вільно поступатися перед дияволом. Якщо деякі співпрацівники опустили мене, то інші займуть їх місце. Навіть якщо б усі опустили мене, то я сам буду змагатися за душі сіл і присілків нашого царства". Рішуча заява Альфонса подобалася кардиналові, бо він промовив: "Тепер не годиться залишати Скалю. Зобачимо, що Господь зарядить на майбутнє. Ти, Альфонсе, покладайся на Бога, а не на людей, й Бог допоможе тобі".

Навіть без заохоти кардинала Альфонс був рішений продовжати почате діло, як це писав до Сестри Кростарози: "Кажу тобі, що я прийшов сюди тільки, щоб йти за Божим покликом. Сподіюся, що ніколи не залишу почате діло, хоч як люди намовляли б і докучали б мені. Ось недавно прохали мене повернутися до Неаполю".

Рішучість Альфонса походила з обіту витривалости, що він був склав 28 листопада 1732 р. Коли ж товариші покинули його й приятелі з Неаполю закликали залишити плян про новий Чин, Альфонс відновив свій обіт витривалости, як це виходить із листа Фалької, що потвердив цей обіт на неозначений час. Якщо б Альфонс був заламався посеред початкових труднощів і залишив плян, то Чин ОО. Редемптористів, які вповні віддаються місіям, був би ніколи не існував, і тисячі, ба й сотки тисяч душ, що через їхню працю запевнили собі вічне спасіння, правдоподібно ніколи не були б дісталися до неба.

Єп. Фалькоя листовно підтримував відвагу Альфонса. 6 квітня, декілька днів по відході товаришів, Фалькоя писав до Альфонса: "Нехай Бог чинить, що Йому подобається... Стараймося служити Господеві... Мій дорогий сину, довіряймо Богові. Я не покину тебе ніколи. Ні, Бог у Своїй доброті не забуде ні про тебе, ні про мене".

Фалькоя піддав Альфонсові думку, щоб полишив Скалю й перейшов до Кастеллямаре, щоб бути ближче до свого духовного провідника, але Альфонс чемно відмовився. Скаля надто була дорога його серцю, хоч тут перші товариші опустили його.

Пробуваючи на самоті в Скалі, Альфонс проводив довгі години на молитві та розважанні. Господь сповняв потіхами й відвагою його духа. Пречиста Діва дала йому відчути, що вона не забула про нього, хоч усі опустили його. Альфонс любив молитися й розважати в печері в Скалі, що стоїть недалеко монастиря ОО. Редемптористів. В цій печері, що була така дорога серцю Альфонса, Пречиста Діва багато разів з'явилася йому. Вже в старості він вимовився перед отцем Констанціем: "Замолоду я часто розмовляв із Божою Матір'ю. Вона давала мені поради в справах Згромадження". Молодий Редемптористів спитав його:

"Що ж вона сказала вам?" Святий старець відповів: "Дуже, дуже багато гарних речей".

Альфонс потребував помочі та потіхи від Потішительки засмучених, бо вигляди на майбутнє були дійсно дуже малі. Який юнак із Неаполю був би поважився долучитися до Альфонса, що його неодин вчений богослов столичного міста уважав за фанатика й мрійника? Альфонс усвідомлював собі своє невідрадне положення в часі розважань у печері. Тільки сильна надія на Божу поміч допомогла йому перемогти зневіру, що—по його власним словам—була дійсно жахлива. За його витривалість і довір'я до Божого Провидіння Господь щедро надгородив його.

Нові співпрацівники

Не заводиться той, хто покладається на Бога, хоча б все пекло повстало на нього та його працю. Захмарене небо почало роз'яснюватися над Чином Альфонса. При кінці квітня 1733 клерик Цезар Спортеллі долучився настало до Альфонса. Це був знаменитий кандидат: веселий, побожний, оптимістичний і второпний. Згодом він став дорадником Альфонса й основником домів там, де—здавалося—були непереможні труднощі.

В червні того самого року долучився до них отець Петро Романо, й унедовзі потім Ануарій Сарнеллі, товариш Альфонса з Китайської Колегії. Сарнеллі походив із багатої шляхетської родини. Мав багато могутніх приятелів, великі здібности, тому став великим здобутком для нового Чина. Вступлення Сарнеллі до Чина вможливило оснування нового дому-монастиря в Чорані на посілостях родини Сарнеллі.

Крім цього отець Ксавер Россі теж зголосився до Чина. Інші прикладні священики, хоч співпрацювали з Альфонсом на місіях, не важилися наразі вступати до Чина. Між ними був отець Йосип Черкія, якого Альфонс намагався притягнути, бо він проявляв певне бажання, але не мав рішучости зірвати родинні зв'язки. Дон Йосип винаходив завжди нові перепони, щоб зволікати зо вступленням до Чина. В однім листі заявив: "Як не можна, то не можна!" Альфонс лаконічно відповів йому: "Як не хочеться, то не хочеться".

Не зважаючи на розрив, Альфонс вдержував приятельські взаємини із Тоскезом і його приятелями, що покинули Альфонса і вибрали собі настоятелем отця Мандарині, що став основником нового Згромадження. Тоскез знову пробував притягнути Альфонса та злучити в одне два Згромадження, але єп. Фалькоя рішуче заявився проти цього, заявляючи: "Борони Боже! Нехай Господь благословить їх... Тобі вистачить ступати дорогою мира".

Фінансове положення

Перші Редемптористи мешкали дуже бідно. Вбога хатинка була їх монастирем. Отець Крескуолі подає, що нарешті Альфонс отримав від єпископа право держати вдома Пресвяті Тайни. Перші Редемптористи не мали живота, що його можна б було замкнути, тому вдень і вночі почерзі пильнували Пресвяті Тайни, адоруючи їх.

Пожива їх була вбога та лихо приготована, бо Брат Курціо,

хоч як старався, не вмів варити, бо не знав куховарства. Хліб, що його пік Брат, часом подобав на камінь. Отці не годні були прокусити його. Тоді бідний Брат зберігав цей хліб для себе, а іншим давав свіжий.

Запалені ревністю для Божої слави, скріплювані невпинною молитвою і розважанням, задивлені в чудову природу, ліси й гори, що окружали Скалю, перші Редемптористи не скаржилися на фінансові скрути бо були переконані, що вселаскавий Господь ніколи не опускає тих, що з любов'ю й довірям покладаються на Нього. Чудова природа надхнула Альфонса написати маленький трактатик: "Як довірочно приставати з Богом".

Апостольська праця

Хоч фінансове положення місіонарів було доволі скрутне, Альфонс не зражувався, бо бачив, що Господь благословляв працю його співбратів. Присутність місіонарів у Скалі розбудила побожність в серцях населення. Нарід полюбив спільне розважання в церкві та почав часто налижатися до Святих Тайн.

В часі осінніх місій Альфонс і його товариші проповідали Боже слово в Аджеролі, Сан Лязаро, Камполі і Померано в амальфійській епархії, де зазнали великих духовних потіх, бо Господь обильно поблагословив їхню працю й побожний нарід використав її, щоб зреформувати своє життя й краще служити Богові.

Яких учнів бажає Христос?

"І сталось, як вони йшли дорогою, один сказав Йому: "Піду за Тобою, куди б Ти не пішов".

І сказав йому Ісус: "Лисиці мають нори і небесні птиці гнізда, а Син чоловічий не має де й голови приклонити" (Лук. 9, 57-58.

Як бачимо, Христос не прийняв на службу цього чоловіка, бо його освідчення виходило з самолюбства і бажання слави та багатства. (Єв. Єронім і св. Августин).

Потім говорить Христос: "Іди за мною!" А цей відповів: "Господи, дозволь мені перше похоронити мого батька". Ісус же сказав йому: "Залиши мертвим ховати своїх мерців, ти ж іди і проповідуй царство Боже" (Лук. 9, 59-60).

Що це значить?

Це значить, що служба Богові й обов'язки апостольства—духовного стану (світського й монашого), вимагають від людини посвяти й виречення навіть найтісніших родинних зв'язків.

І дальше каже Євангелія, яких учнів бажає Христос тобто яких священиків:

І ще другий сказав: "Піду за Тобою, Господи; тільки дозволь мені попрощатися з моїми домашніми".

А Ісус сказав йому: "Ніхто, положивши руку на плуг і оглядаючись назад, не надається до Божого царства" (Лук. 9, 61-2).

Що ж ці слова означають, Вони говорять самі за себе, а саме, що хто хоче бути учнем Христовим, мусить вповні віддати всі свої сили на працю для царства Божого.

о. Вол. Білинський.

Фотій Удруге Стає Царгородським Патріярхом

(Відповідь Митр. Іларіонові)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПАТРІЯРХ Фотій вже був засів на патріяршім престолі в Царгороді, як туди прибули папські легати, Павло та Евген. Вони не знали, що робити, бо зо смертю Ігнатія обставини в Царгороді значно змінилися. Треба було нав'язати стосунки з новим патріярхом. Не маючи потрібних інструкцій від Папи, вони здержалися від порозуміння з патр. Фотієм.

Патріярх Фотій єднається з Папою Іваном VIII.

Для царя Василія і патр. Фотія не було іншої ради як тільки звернутися до Папи Івана VIII. Царське посольство вибралося до Риму з листами від царя, патр. Фотія та царгородського священства. Цар Василій прохав Папу **признати Фотія за патріярха,** чим очевидно признав папський примат над грецькою Церквою, і скликати вселенський собор, щоб остаточно поладнати положення грецької Церкви.

Якщо б вірити словам Митр. Іларона, що "Чи не зраджує Церкві та Батьківщині, хто єднається з Римом?" (164 ст.), то цар Василій, патр. Фотій і грецьке священство, що вислали листи до Риму та намагалися погодитися з Папою Іваном VIII, це очевидно зрадники "Церкви та Батьківщини!"

Папа Іван VIII, відповідаючи цареві, зазначив, своє вдоволення з того, що Василій признав авторитет Римського Престолу. Папа теж признав Фотія за патріярха та звільнив від цензур єпископів Фотієвих сторонників, наказуючи всім слухати нового патріярха та погрожуючи викляттям тим, що відмовляться признати Фотія за патріярха. (Дворник, цит. твір, 249-250).

Проте Папа Іван VIII наложив три умовини, під якими потвердив Фотія на патріяршім престолі: Царгородський патріярх має зректися юриздикції над Болгарією, просити прощення за своє минуле поступування в Отців Собору і прийняти до себе своїх ворогів, найзавзятіших ігнатіян, якщо вони забажають помиритися з ним.

Патріярх Фотій згодився зректися юриздикції над Болгарією, як це виходить із листа Фотія до Івана VIII, де Фотій заявляє, що від поновного вступлення на патріярший престол він не посилав паліїв (митрополичих відзнак) до Болгарії, ані не висвячував для неї священиків. Дальше він додає, про звернення Болгарії: "Те, чого домагається Ваша Святість, залежить від влади Східнього Царя. Якщо б я не був перешкоджений царськими розпорядками і іншими канонічними раціями, то клир був би тої самої гадки, що я. На Ваше прохання я готов віддати не тільки столиці, що колись належали до Римського Престолу, але й ті, що ніколи не були під її юриздикцією, наскільки це було б конечне, щоб зберегти Вашу приязнь" (Дворник, 270 ст.).

Чи так писав би до Папи Івана VIII патріярх Фотій, якщо б він так думав, як пише Митр. Іларіон: "І ось тому папа Іван VIII своїми листами відразу визнав Фотія патріярхом... Папство вже тепер остаточно програло в боротьбі зо Сходом!" (166 ст.). Пусті слова та голословне твердження, що перечить історичним фактам і наявно виявляє страшне незнання історії в Шановного Автора.

Патріярх Фотій радо згодився помиритися з завзятими ігнатіянами, хоч було їх небагато. В часі Собору сам Фотій заявив папським легатам, що тільки два єпископи пішли на вигнання, куди заслав їх цар за цивільні провини. При тім він обіцяв, що буде старатися в царя про їхне звільнення, щоб легати могли намовити їх до згоди (Mansi, XVII, 417).

Заходить трудність про третю умовину цебто про те, що патріярх Фотій мав прохати прощення в Отців Собору. Ця умовина виразно зазначена в латинському папському документі "Упімнення", але її зовсім нема в грецькім перекладі, що його відчитано в часі Собору.

Що сталося? Дехто каже, що патр. Фотій самовільно викинув цю клявзулю про пробачення. Інші видвигають можливість, що Папа Іван VIII, довідавшись, як справа мається в Царгороді, змодифікував тон свого документу з інструкціями для своїх легатів. Це неправдоподібне, бо папські листи з цього часу нічого не згадують про якусь модифікацію умовин для потвердження Фотія. Франциск Дворник, що довгі літа займався і студіював справу патріярха Фотія, доходить до такого висновку: Це були папські легати, що змодифікували папське "Упімнення-Коммоніторіюм", бо Фотій рішуче відмовився прохати пробачення в Отців Собору, бо так патр. Фотій як і його сторонники бачили, що це рішення спиралося на фальшивих звідомленнях, що утікачі ігнатіян, непримиримі Фотієві вороги задавали в Римі, і так настроювали Римську Столицю проти патр. Фотія. Зрештою Ігнатій і Фотій уже були давно помирилися. Про це знала ціла східня Церква. Пощо тоді прохати прощення? Царгородський Собор мав тільки затвердити положення, що повстало в грецькій Церкві по смерті Ігнатія. Щоб не загострювати взаємин між патріярхом Фотієм і Папою Іваном VIII папські легати усунули цю третю умовину про пробачення й звеліли Фотієві подякувати за те, що все добре склалося та віддати похвалу Римській Церкві. (Дворник, цит. твір. 257-8 ст.). Папські легати вчинили це на власну руку, бо в тім часі треба було б задовго ждати, заки прийшли б нові вказівки з Риму. Вони припускали, що сам Іван VIII був би так поступив, якщо б був знав докладно положення Фотія в Царгороді. Папські легати по соборі мали вияснити Папі своє поступування в Царгороді, як вернулися до Риму.

II. Пророчисте визнання папського примату над Східньою Церквою

Митр. Іларіон знову перекручує історичну правду, як іде про Собор 879-880 років. Ось що він пише: "Собор цей визволив Церкву з-під папських наскоків остаточно. Усі члени Собору були виразно проти папського примату, й це голосно висловлювали, а папські легати це чули; на Соборі багато раз підкреслено, що першенство честі між патріярхами не дає папі першенства влади й права керувати вселенською Церквою" (Тамсамо, 175 ст.)

Звідки Митр. Іларіон бере свої твердження? Ці твердження зовсім фальшиві, як це виходить із поступування цього Фотієвого Собору.

1) На Соборі публично відчитано перед Отцями папське "Упімнення-коммоніторіюм" в грецькому перекладі та в перерібці по бажанню патр. Фотія, звідки викинено приказ звернений до Фотія, щоб він прохав пробачення на Соборі. Проте сам Фотій, що жадав усунення з "Упімнення" всього того, що було проти нього, зовсім не протестував проти виразного признання папського примату. Ось що читаємо в "Упімненні-коммоніторіюм" в грецькій перерібці: "Бажаючи завести згоду, ви звернулися до святої РИМСЬКОЇ ЦЕРКВИ через своїх легатів і листи, сильно вижидаючи, щоб вона (Римська Церква) помогла вам у вашому ділі та подала вам енергійну підпору. Ви не перші, що так поступили. Ви радше пішли за прикладом тих, що перед вами рядили державою. Хто ж навчив вас так поступати? Це напевно перший поміж апостолами, Петро, якого Господь НАСТАНОВИВ КЕРМАНИЧЕМ ВСІХ ЦЕРКОВ, кажучи, 'Паси Мої вівці'. Це ще не все, бо є ще святі конституції. Є ще святі і православні декрети і свідчення Отців, як про це свідчать ваші святі і достойні листи. Ви так поступаєте, щоб ваша сильна та славна віра ще яркіше блистіла" (Mansi, XVI, 396..., M.G.H., Ep. VII, 166 ст.).

Владико Іларіоне, чи в цьому листі переробленім Фотієм і прочитанім на Соборі, не видно ясно та недвозначно папського примату? Звідки Ви взяли, що "всі члени Собору були проти папського примату, й це голосно висловлювали..."?

2) В листі до царя Василія Папа Іван VIII знову покликується на свій примат. І цей лист до царя теж був перероблений патр. Фотієм, що звелів усунути із нього наказ прохати прощення в Отців зібраних на Соборі. Проте патріярх Фотій, з якого Митр. Іларіон бажає вчинити непримиримого борця проти папського примату, зовсім не усунув із цього листа папського відклику до примату. Ось виняток із цього переробленого листа до царя, що його теж відчитано на Соборі: "Бо цей престол (Римський) отримав ключі Небесного царства від першого та найбільшого Первосвященика Ісуса Христа за посередництвом першого апостола Петра, до якого Він (Христос) сказав: 'Я повірю тобі ключі від Царства Небесного'... і **"Що зв'яжеш на землі, буде зв'язане в небі, а що ти розв'яжеш на землі, буде воно розв'язане на небі"** (Мат. 16, 19). Цей (Римський) престол має владу в'язати і розв'язувати все. Оттому, вживаючи влади корифея апостолів, Петра, ми сповідаємо вас... і через вас олександрійського, антіохійського, й єрусалимського патріярха і всіх інших єпископів і священиків і цілу царгородську Церкву, що ми годимося з вами ... Прийміть цього чоловіка (Фотія) без всякого вагання. Нехай ніхто не відмовляється рішеннями синодів, що відбулися проти нього. Нехай ніхто не покликується на декрети наших блаженних попередників, Николая й Адріяна... Бо все те покінчилося, все те відкинене, все те перекреслене, і не має вартости все те, що зроблено проти нього (Фотія). Ми, хоч і негідні, все те

прощаємо... Скріпіть свою любов, довіря, послух і пошану до нього (Фотія) і через нього до святої Римської Церкви" (Лат. Патр. 161, гл. 56-8).

3) В листі до східніх патріярхів і Отців зібраних на Соборі Іван VIII виразно покликується на свій примат. Хоч патр. Фотій, в грецькому перекладі папського листа трохи переробив його, проте зовсім не викинув із нього місць, де Папа говорить про примат. Та й Отці Собору, яким відчитано цей лист, зовсім не протестували проти папського примату, як це марно й голословно твердить митр. Іларіон. Ось виняток із цього переробленого листа: "Ваша горлива ревність звернулася до нас, покликуючись на блаженного князя апостолів, Петра, щоб ми прийняли святого патр. Фотія разом із Вами. Ми це радо вчинили, зберігаючи приказ висловлений у Євангелії першому Пастиреві, якому Господь сказав: "Симоне, Я молився за тебе, щоб твоя віра не захиталася; ти ж колись, як навернешся, укріпляй своїх братів" (Лук. 22, 32). Надхнені цими божеськими словами і маючи повновласть іти на поміч всім християнам, повносласть, якої слава дійшла до краю землі, як і теж ідучи з прикладом наших попередників, Ми ПОТВЕРДИЛИ ФОТІЯ. (Mansi, XVII, 452...; M.G.H., Ep. VII, 177 ст.).

Патр. Фотій звелів викреслити в перекладі папського листа розділ про прохання пробачення в Отців Синоду, але зовсім не викинув місця про папський примат. Тут маємо незбитий доказ, що патр. Фотій признавав Папу своїм зверхником, бо Папа Іван VIII виразно каже в повищому листі, що він **потверджує Фотія** патріярхом грецької Церкви. Кожний знає, що тільки ВИЩИЙ потверджує нищого, а не нищий вищого, чи рівний рівного. Це дуже важний доказ на те, що так патр. Фотій, як Отці Собору ВИРАЗНО ПРИЗНАЛИ ПРАВО ПРИМАТУ Римського Папи цебто першенство юриздикції в Христовій Церкві. Що скаже на це Митр. Іларіон?

4) Є ще інший доказ, що Отці Собору признавали примат Папи. Папські легати перші підписали рішення Собору в іменні Папи Івана VIII. Чи це було б можливе, якщо б учасники Собору не важали Папу Головою вселенської Цекрви? Митр. Іларіон гучно зазначує в своїй книжці: "На Соборі головував сам Фотій, як канонічно й належить Предстоятелеві в своїй Церкві" (167 ст.). Чи патр. Фотій був би позволив, щоб папські легати ПЕРШІ підписали рішення Собору, якщо б був не признавав, що Папа Іван VIII це голова цілої, так Східньої, як Західньої Церкви? Якщо б патр. Фотій був уважав себе бодай рівним Папі, як це твердить Митр. Іларіон, то він сам був би перший підписав рішення, а не дозволяв, щоб перші підписи під соборовими актами поклали папські легати, звичайні епископи, коли Фотій був патріярхом грецької Церкви. Чи це нічого не доказує в очах Митр. Іларіона? По підписах папських легатів підписалися представники східніх патріярхів і 383 епископи, що брали участь у Соборі.

III. Справа Вселенського Собору 869 р.

Вже довгі століття йде дискусія між ученими, як Папа Іван VIII

поставився до Ігнатієвого Синоду з 869 р., що осудив Фотія і привернув патріяріший уряд прогнаному Ігнатієві.

Митрополит Іларіон безскрупулятно пише в своїй книжці: "Ми хочемо,—пише папа,—щоб Собор, що був за папи Адріяна в Константинополі (869 р.), вважався відкиненим, позбавленим значення, і щоб він не рахувався до інших святих Соборів" (172 ст.).

Сьогодні вчені тримаються подвійної гадки. Одні за прикладом Франциска Дворника, спеціяліста Фотієвої доби, твердять, що Іван VIII, признаючи Фотія патріярхом і апробуючи Фотіїв Собор з 879-880 років, дійсно автоматично уневажнив рішення ігнатієвого, протифотіянського Собору з 869 р.

Другі йдуть за гадкою Венанса Грумеля, який на підставі знайденого синайського манускрипту твердить, що хоч Папа VIII признав Фотія патріярхом по смерті Ігнатія, всетаки він не уневажнив рішень Ігнатієвого Собору з 869 р.

Франциск Дворник каже, що собор падає, якщо його головні рішення бувають уневажнені найвищим Архиереєм Христової Церкви, Папою. На його думку таке сталося з рішеннями Ігнатієвого Собору. Ціль цього собору—це осудження Фотія. Коли Іван VIII потвердив Фотія і заявив, що касує всі рішення своїх попередників проти нього, то чи не можна б твердити, що тимсамим він скасував згаданий протифотіянський Собор із 869 р.? Або чи не скасований Собор, коли він тратить вартість? питається Дворник. (Цит. твір, 253 ст.). Здається, що так само мав думати Папа Іван VIII про цей протифотіянський Собор, бо в листі до царя Василія каже: "Легати Апостольської Столиці, що їх наш світлий попередник Папа Адріян був вислав до Царгороду, були згодилися на той синод, наскільки погодиться на нього їх Наставник (Папа)..., бо Столиця Св. Петра має право по прослідженні справи звільнити прелатів із усяких цензур. Нераз бувало, що немало патріярхів, от як Анастазій і Кирило Олександрійський, Флявіян і Іван Царгородський і Поліхром Єрусалимський, що були осуджені синодами, зостали виправдані та привернені на свої уряди Апостольською Столицею" (Папами) (M. G. H., Ep. V, 171 ст.).

Згадані в папському листі прелати-патріярхи були несправедливо осуджені синодами. Рим їх виправдав і привернув уряди, яких синоди були позбавили їх.

Асолютно говорячи, Папа має право уневажнити так рішення якогось Собору, як і самий Собор, бо він остаточно залежить від папського одобрення. Ніякий синод чи Собор не має правосильної вартости без одобрення та потвердження найвищої церковної влади, якою в Христовій Церкві є Папа. Отож покищо справа не дасться остаточно вирішити, чи цей собор був скасований чи тільки уневажнені його рішення проти патр. Фотія.

Грумель твердить, що так цар Василій, як Фотій намагалися виєднати від Папи Івана VIII і Степана V уневажнення Ігнатієвого Собору, але ці Папи відмовилися це вчинити. (Unitas, Vol. 5, N. 3, July-September, 1953, p. 147). Ів-Шартрійський манускрипт, де є згадка про уневажнення Собору, на думку Грумеля мав би бути пофальшованими і переробленими папськими листами по

бажанню прихильників патр. Фотія. Отож справа уневажнення полишається покищо бодай невирішена.

IV. Як Ігнатіянський Собор стався Вселенським

Нема сумніву, що зразу на Заході не признавали цього Собору за вселенський. Не признає його вселенським Гінкмар, представник франконської Церкви, не признає його за вселенський митрополит Раймсу, славний Герберт, пізніший Папа Сильвестер II, що ще в 991 р. вичисляв тільки шість вселенських Соборів, не признає його монах Бернольд, що помер 1100 р. Франциск Дворник по солідних розшуках твердить, що аж до половини 11 століття ніякий відомий йому письменник не зачисляв Ігнатіянського Собору до вселенських. Папа Мартин II (942-946) згадує тільки про сім вселенських Соборів (Лат. Патр., 133, гл. 874-5). Петро Даміяні теж не признає цього собору за вселенський (Лат. Патр. 145, 97 гл.), хоч Св. П. Дамяні це Учитель Катол. Церкви.

Як ще це сталося, що цей Ігнатіянський і протифотіянський Собор із 869-70 років стався ВОСЬМИМ вселенським Собором? Знаємо, що Папа Іван VIII апробував теж Фотіїв Собор із 879-880 років, як про це свідчать два папські листки до царя Василія і патріярха Фотія з 13-го серпня 880 р. З цього видно, що Папа Іван VIII теж не зачисляв Ігнатієвого собору до вселенських, хоч у листі до патр. Фотія Папа злегка зганив Фотія за те, що не прохав пробачення в Отців свого Собору під позором, що таке впокорення належиться тільки винним, а Фотій не почував себе до жадної вини (Regestes des Actes du Patriarcat de Constantinople, Les Actes des Patriarches, 522).

Дворник твердить, що аж при кінці 11-го століття почали в Римі та взагалі на Заході зачисляти Ігнатіянський Собор із 869 р. до вселенських Соборів. Тодішні каноністи та реформатори знайшли в рішеннях згаданого Собору **сильну зброю проти світських інвеститур** цебто проти вмішування світської влади в вибори та обсаджування єпископств. 22-ий канон Ігнатіянського Собору дуже рішуче заборонював світській владі вмішуватися в справи Церкви. Тогочасні каноністи, ба й Папи, от хоча б Григорій VII, почали цитувати цей собор і його канони про заборону інвеститури світською владою. Цей собор давав каноністам і реформаторам могутню зброю до боротьби з втручуванням світської влади у церковні справи. Отак цей собор при кінці 11 і в початках 12-го століть дістав назву вселенського VIII Собору. З цього видно, що Рим не уважав Ігнатіянського Собору вселенським від 880 р. до початку 12-го століття.

Слід накінець зазначити, що самі греки не признавали величного собору з 879-880 років за вселенський. Отак грек Св. Евтимій зве цей собор тільки "собором поєднання".

IV. Справа походження Святого Духа від Отця і Сина

Це правда, що Собор 879-880 року заборонив самовільно додавати щонебудь до тексту Символу віри. Митр. Іларіон безпідставно пише про рішення цього собору, що вони були "наставлені просто проти папської науки про Filioque" (174 ст.). Митр. Іларіон знову компромітує себе грубим незнанням історії, бо хоч Собор заборонив додавати щонебудь до Символу віри, проте зовсім не заперечив, що Св. Дух походить від Отця і від Сина,

бо в тих часах у Римі ще не додавали "І Сина" до Символу віри, хоч це вже робили в Еспанії та подекуди в Галії. Зрештою Собор навіть не міг цього осудити як єресь, не осуджуючи бодай деяких світочів Східньої Церкви.

Чи це дійсно єресь твердити, що Св. Дух походить від Отця та Сина? Якщо так, то не тільки Римські Папи, але такі великі світила Східньої Церкви, як Дидим Олександрійський, Св. Василій Великий, Св. Іван Дамаскин, є теж єретиками, бо вони свідчили в своїх писаннях, що Св. Дух походить від Отця та Сина, або краще **від Отця через Сина.**

Ось що каже Дидим Олександрійський: "Св. Дух не має іншої субстанції ніж та, що дається йому Сином. (Про Св. Духа, Проповідь 3р, 34).

Св. Василій казав: "Як Син каже, що все, що має Отець, це моє, так усе те добачуємо в Дусі **через Сина.** (Св. Василій: Про Св. Духа, 18 гл. ч. 47).

Св. Іван Дамаскин: **Св. Дух походить від Отця через** НЬОГО (через Сина). (Про Православну віру, кн. 1, гл. 12).

Це правда, що твердить митр. Іларіон, ніби Отці перших Соборів заборонили щонебудь додавати до Символу віри. Вони заборонили псувати віру єретичними додатками, але не заборонили додавати правд всіма визнаваних до символу віри, як зайде потреба. Самі ж Отці 2-го вселенського Собору, осуджуючи Македоніян, додали до нікейського символу слова: **І в Духа Святаго, Господа, животворящаго**... Додати ж до Символу віри правду, що Церква вірить, це не є жадна єресь. Ми ж бачимо з цитатів Св. Отців Східньої Церкви, що Східні християни вірили, що Св. Дух походить від Отця і Сина, або як це назагал Східні Отці висловлювали, "від Отця через Сина".

Св. Йосафат—це взір для українських хлопців

Вже змалку Св. Йосафат дуже любив ходити до церкви та приглядатися церковним богослуженням. Нераз він питався своєї матері Маріянни, щоб вона пояснювала йому значення наших гарних богослужень, особливо Служби Божої чи Божественної Літургії.

Йосафат від малку мріяв про священство. Він хотів бути завжди священиком, бо полюбив Ісуса Христа ще як був малою дитиною. Він хотів бути завжди близько Ісуса. Тому відвідував церкви, молився перед Найсвятішими Тайнами і служив священикові до Служби Божої.

Всі подивляли малого Йосафата, як він услугував священикові при престолі, бо він виглядав як янгол. Напевно янголи з неба таксамо подивляли його, бо він так побожно поводився біля престола.

Як Св. Йосафат став священиком і правив Службу Божу, то люди нераз бачили довкола престола янголів, що побожно приглядалися до священодійств Св. Йосафата.

Ніхто з людей не дістає більше ласк і більше не подобається Ісусові Христові і Пречистій Діві як той хлопець, що побожно служить при престолі.

Подорож до Святої Землі

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Старинні пам'ятники Риму

СЛІД звернути увагу на важніші пам'ятники старинности та штуки, що притягають до себе туристів у Римі.

Колізей це округлий амфітеатр, де давні римляни справляли публичні забави, ігрища та де відбувалися глядіяторські змагання. Для християн він відомий із численних мучеництв перших Христових визнавців.

Саджавка Нерона стояла колись на місці теперішнього колізею. Царі Веспазіян і Тит засипали її та побудували колізей. Тит був розгромив бунт жидів і привів до Риму 80,000 жидівських военних бранців як невільників. Їхньою працею, потом і смертю римляни висадили величний пам'ятник для своїх ігрищ. Десятки тисяч рабів згинули при будові колізею.

Велична будівля тримається доволі добре, бо Папи часто направляли її. Родина Барберініх забрала частину колізею і з цього матеріялу побудували собі прегарну палату. З того часу поширилася оця приказка поміж римлянами: "Чого варвари не знищили, то докінчили Барберіні".

Колізей поміщував 100,000 глядачів, що сиділи в рядових місцях, приглядаючись до арени, де відбувалися ігрища. Дивлячись на арену, пригадуються минулі події історії християнства перших віків, коли за визнавання Христа римські імператори карали смертю перших християн. У пивницях колізею доглядачі тримали левів, вовків, гієн, яких випускали на християн. Коли ж ці дикі виголоджені звірята кидалися на невинні жертви і немилосердно роздирали їхні тіла, римська товпа, ба й еліта поганського світу, розкошувалася невинно проллятою кров'ю, впиваючись жорстокими ігрищами.

Ніхто не годен означити числа замучених на арені християн, але вчені дослідники догадуються, що мусіли згинути їх сотки тисяч. Це була християнська кров, що переродила зіпсуте римське громадянство та перетворила кровожадних римлян у Христових визнавців.

Замок Янгола. Збудував його поганський римський цар Адріян (117-138) для себе і своїх наслідників як мавзолей-гробівець. В мавзолею в урнах спочивали останки Адріяна, його дружини Сабіни та його наслідників аж до 211 р. Цар Авреліян прилучив мавзолей до римських укріплень у 271 р. і примістив у ньому гарізон війська. Готи Алярика частинно зруйнували мавзолей. Руйнували його теж самі мешканці Риму в 6-ім столітті. В 590 р. в Римі була вибухла страшна зараза. Люди гинули тисячами. Папа Григорій зарядив покутну процесію вулицями зараженого Риму. Застрашене населення, йдучи в процесії, гаряче молилося до Пресв. Богородиці. Сам Папа йшов на чолі процесії. Як процесія перейшла ріку Тибр, Папа зобачив

ангола над мавзолеєм. Янгол застромлював у піхву свій закривавлений меч. Покута та каяння населення усмирили Божий гнів, бо це була кара за тріхи народу. Папа зрозумів, що кара покінчилася, бо ще того самого дня зараза зникла з міста.

Кажуть, що це був Св. Михаїл архистратиг, якого Пречиста Діва була післала на рятунок розкаяним римлянам. Вдячний Папа Григорій В. звелів поставити над мавзолеєм статую Янгола з мечем, яка й стоїть там до сьогоднішнього дня. З того часу мавзолей став зватися замком Янгола.

Лев X збудував у замку чудову, артистичними іконами прикрашену каплицю. Замок був перейшов у руки італійського уряду по зайнятті Риму італійськими ворохобниками, ворогами папської держави. Тут містився цивільний суд, потім військова в'язниця, а сьогодні там прегарний музей.

Пантеон це округла будівля. Побудував її римський цар Агриппа для всіх божків римського царства, бо це була політика римлян догоджувати божкам підбитих народів. Римський сенат хотів тут поставити навіть статую Христа, але деякі сенатори спротивилися тому, заявляючи, що Христос "це самолюбний бог, що не хоче допустити біля себе інших богів".

Передсінок пантеону має потрійний ряд колюмн із єгипетського граніту. В середині пантеону є величезна округла площа. Будівля не має покриття так, що стеля цілком відкрита. При стінах пантеону стоять престоли для різних поганських божків. В нішах над престолами колись стояли статуї поганських божків. Між нішами є дві заглиблини в стіні. Там тепер є християнські престоли.

В християнських часах пантеон перетворено на християнську святиню. Там є старинна ікона Благовіщення. Пречиста Діва зчудована, з примкненими очима слухає Янгола, що повідомляє її про Боже материнство. Предвічний Отець з неба жде на її відповідь, від якої залежить Втілення Божого Сина та відкуплення людського роду.

В пантеоні є гріб італійського короля Віктора II і мистця Рафаїла. Лятеранський трактат між Італією та Святішою Столицею відступив був базиліку-пантеон королівській родині, тому за панування королів при дверях пантеону стояв почесний військовий сторож.

Святиня Вести це округла будівля, що має яких сім метрів у промірі. Колись не мала вона ніяких вікон. На стелі був невеличкий округлий отвір, яким входило світло до середини. Святиня Вести, поганської богині, побудована з плит. В підлозі є отвір, куди зливали кров жертв до ріки Тибру, як пожертвували богині якесь звір'я.

Згодом цю святиню перетворено на християнський храм у честь Богоматері. Ще й досьогодні видніється на стіні старинний напис: "Блаженна Ти, Маріє Діво, бо з Тебе народився Христос, наш Бог".

Чому погани будували свої святині з відкритими стелями? Такі святині подибуємо в Італії, Греції, Єгипті та деінде... Чому не було вікон у стінах? Може тому, щоб священики, весталки та нарід, споглядаючи на отвір у стелі, пригадували собі, що в

часі молитви слід забути про все земське та звернути свій зір і серце до неба...

"DOMUS AUREA" цебто "Золота Палата", що побудував собі римський цар Нерон, страшний гонитель християн і кат Св. Петра і Павла. Палата мала 3,600 кімнат. По самогубстві Нерона ім'я тирана було страшно зненавиджене в Римі, бо він спалив був столицю. В часі пожару тисячі римлян згинули, щоб дати Неронові змогу відтворити образ нищення Трої.

Цар Троян із ненависті до Нерона звелів засипати Золоту Палату румовищами, щоб слід по ній пропав. Крім цього він наказав висипати над палатою штучний горбок, на якім побудував купелеве заведення. Троян дійняв свого. Пам'ять про величну палату була зовсім загинула на декілька століть.

Палата була довга на один кілометер. Стіни палати були мальовані природними кольорами, що їх виробляли з коріння різних зел і рослин, тому й так довго могли зберегтися малюнки на стінах. Ціла палата була виложена дорогоцінними мармурами, хоч Нерон не мав часу вповні викінчити її. Гості вступали до заль довжезними портиками. Подекуди видно маленькі святині Юпітера і Аполлона. Поганські святині назагал бували малі, бо не для молитви загалу служили вони, а були радніше символом чолобитні для божків.

Деякі статуї поганських божків забрано до ватиканського музею, от хоча б статую Юпітера та Аполлоса. Статуя Юпітера висока на три метри. Божок тримає залізний дрючок, на якім стоїть римський державний орел. У поганських римлян бог і імперія зливалися в одне, тому завойоники накидали кожному підбитому народові свого Юпітера, покровителя Риму.

Хоч Золота Палата була забута довгі століття, згодом зачали відкопувати її. Засипання землею врятувало її від повного знищення, бо інші царські палати полишили за собою хіба руїни. Хоч не вся палата відкопана, всетаки відкопані частини виказують великий артизм. Там де земля не пристала до мурів, малюнки по стінах залишилися зовсім свіжі гейби недавно намальовано їх.

Прегарна їдальня палати була округла. Над нею побудовано баню з прозрячного білого алябастру. Підлога в їдальні була рухома. Сильна струя води, що проходила штучно збудованими каналами, крутила цю мармурову підлогу разом із розбавленими гостями.

Знав Нерон і центральне огрівання. В стінах були вмуровані порожні цеголки, якими зо спільної печі перехбдило тепло і огрівало залі. Оподалік їдальні була саджавка з невпинно біжучою водою, де гості вибльовувалися, щоб могти дальше їсти та пити. Пересичені гості брали гусяче перо, мачали нудливу теч і негайно починали блювати... Вода все забирала, а гості верталися до стола й далі пирували... Це вже були часи римської розгнузданости й занепаду морального змислу, що перетворило здорових колись римлян у громади роскішників.

Форум Римський був колись збірним місцем, де селяни сходилися щоб вимінювати свої товари. Згодом "форум" стали звати ся публичні прямокутні площі, де римляни відбували суди та вели політику.

На римському форумі рішалася доля світу й римської імперії, бо тут відбували публичні наради. Там саме політичні противники забили диктатора Цезара.

Довкола Форуму були публичні будівлі, базиліки, де збиралися судді та де проваджено публичний бизнес. Сьогодні Форум це тільки пусте місце, засіяне величними руїнами того, що було, але ніколи не вернеться.

Капітолій це славна римська святиня і цитаделя. В 615 р. до Христа почато будувати Капітолій. Головна частина святині була пригсвячена божкові Юпітерові, праве крило Мінерві, а ліве Юноні. 100-ма сходами входили на Капітолій із Форуму. Святиня була вибита дорогоцінними мармурами та прикрашена золотом.

Сьогодні це тільки руїни колишньої величі Риму та його світової імперії. Тут відбувалися тріюмфи славних римських завойовників і полководців.

ЧОМУ ВОЛОДИМИР ПРИЙНЯВ ХРИСТИЯНСТВО ВІД ГРЕЦІЇ?

У виборі обряду християнської віри князь Володимир керувався кількома мотивами.

Перша за все релігійним мотивом: він бажав знайти правдиву, певну віру. Культ давніх богів, убогий змістом і нерозвинений, без ясних вказівок про загробове життя, не міг йому ні його сучасникам уже імпонувати.

З чисто релігійними бажаннями йшло також змагання до піднесення культурного життя. Володимир і його дорадники відчували, що погани зустрічаються всюди із погордою. Хоч київська держава велика, багата і могутня, то християнські сусіди дивляться на неї легковажно. Володимир бажав стати нарівні з культурними народами.

Крім цього були й політичні мотиви. Він прийняв грецьку віру тому, що це був поміст до близьких зв'язків з Візантією. Візантійська держата стояла на першому місці в тодішному політичному і культурному світі. Володимир знав це добре і шукав союзу з могутнім сусідом.

Прийняте християнство в українській державі стало цементом, який сильно зв'язав ріжні землі і народи в одну цілість. Воно також мало великий вплив на зміну звичаїв. Літописець зазначує, що сам Володимир після хрещення став лагідніший, старався не допускати до пролиття крови, опікувався бідними і немічними. Не було вже мови про те, щоб складати жертви з людей; зникали варварські звичаї у подружжі племен. Християнська віра зрівняла людей, полегшила долю нижчих шарів, змагала до усунення невільництва.

З християнством з'явилися в Україні перші школи.

Греція тоді була ще в злуці з Римом, бо схизма прийшла аж у 1054 за Керулярія. Отож Україна була охрещена як католицька.

Марія Врятує

Роман Мартинюк ЧНІ.

ГРІХ руйнує теперішній світ. Нема вистачального числа людей, що добровільно сповняли б домагання Небесної Матері з Фатіми і залишили гріх, тому можна напевно уявити собі, що наша майбутність є у великій небезпеці та лихому положенні.

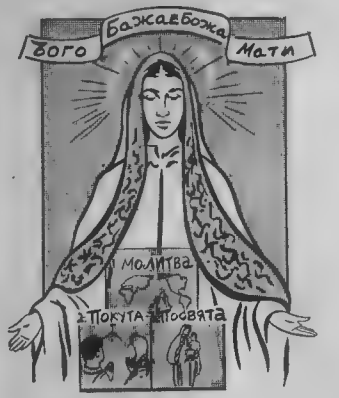

У квітні, травні і червні, року 1946, Пречиста Діва Марія з'явилася 18 літній дівчині Варварі Реус у Німеччині та подала їй страшні вістки, щоб були поширенні по цілім світі. Зміст цих вісток такий:

"Світ буде мусів випити чашу гніву до дна, за безчисленні провини заподіяні проти Його Пресолодкого Серця".

Є численні познаки, що твердять, що дні Божої справедливости й гніву незабавом будуть над нами.

Кілька місяців по закінченні минулої світової війни—найбільш кривавої з усієї історії—Святіший Отець перестерігав: "Люди повинні приготовляти себе на муки, яких людство ще ніколи не зазнало".

Намісник Христа вказує, що ми повинні приготовлятися на муки навіть гірші ніж потоп, який змив цілий рід людський за винятком Ноя і його родини, бо нас ждуть терпіння та страждання куди гірші ніж всі війни й всяка недоля, що були довго історією людства.

Так, це те, що наша майбутність запевнює Канаді та цілому світові—терпіння, яких рід людський ще ніколи не зазнав та не бачив, хібащо вистачальне число вірних людей буде ще добровільно виконувати ті змагання, що наша Мати в Фатімі поручила.

Година не є запізна, бо поки ці загрожуючі нещастя нас ще не стрінули, то є надія, щоб відвернути їх, якщо вистачальна частина людей поправить своє життя та буде виконувати свої обов'язки та заповіді супроти Бога й Його Матері.

Св. Письмо Старого Завіту містить в собі ось таку подію. Всемогучий Бог послав був пророка Йону, щоб перестеріг людей Ненівви, що за сорок днів їхне місто буде знищене. Коли цар дізнався про це, він приказав строгий піст, та наказав усім зодягнутися у волосінниці, щоб усі покутували та залищили злі діла і несправедливість у своїх серцях. І так вони вчинили. Всемогучий Бог був задоволений і накінець сорокових днів місто Ненівва

ще стояло. Господь пощадив це місто тому, що вони поправили своє життя.

Також, каже нам Св. Письмо Старого Завіту, що Бог був би пощадив Содому і Гомору, якщо знайшлося б десять праведних людей у них.

Сьогодні Господь захистить світ від руїни, від страшних кар, які є пророковані нам, якщо вистачальна частина людей—якщо "десять праведних" знайдуться, щоб добровільно вчинити прикази Господні та покутувати!

Молитвою і покутою—наша Мати заявила,—люди можуть поправити своє грішне життя та виблагати у милосердного Господа прощення своїх гріхів і вчинити велику приємність їхнім Пресолодким Серцям, які так часто є дуже засмучені у теперішніх часах.

Якщо так буде, то можемо надіятися, що обильність благословенства Божої Матері спливе на кожного щирого її почитателя, бо знайти і пізнати Марію, це знайти Ісуса; а бути з Ісусом це вічне блаженство!

Пречиста помагає козакам під Хотином

Велика турецька армія зложена з 150,000 регулярних жовнірів, скріплена татарськими ордами, напала на Україну. Польське військо і 30,000 козаків вирушили проти них. Довгі і завзяті бої велися коло Хотина, де турки невпинно атакували козацькі окопи. Козаки молилися до Богородиці. Вона допомагала відбивати невпинні турецькі наступи. Раз козаки, візвавши на поміч Царицю України, так сильно наступили на турків, що вдерлися навіть до турецьких окопів і захопили табор.

Турки були змушені згодитися на мир. Козаки під проводом славного гетьмана Петра Конашевича Сагайдачного подякували Буцнівській Богородиці за перемогу над турками.

Петро Сагайдачний був тяжко ранений у боях. Вернувшись до Киева, помер від отриманих у боях ран 10 квітня 1622 р.

Як довго треба молитися за якусь душу в чистилищі?

Нема означеного часу, як довго треба молитися за якусь душу в чистилищі. Якщо ця душа вийде з чистилища та піде до неба, то наші молитви не є стрчені. Вони помагають іншим душам, що покутують у чистилищі.

Чи то вже не є гріх іти натще до Св. Причастя?

Що ви розумієте під натще? Пити воду можна, бо Пій XII заявив у 1953 році, що вода не ламає Євхаристійного посту.

Інших плинів, от як кави, чаю, соків пити не вільно, хіба хтось хворує. Але і в тім випадку треба дістати позволення від свого сповідника чи духовного провідника.

Їсти тверді страви, хліб, м'ясо чи щось інше взагалі заборонено, хіба що Служба Божа правиться ввечері. Якщо хтось хоче приступити до Св. Причастя ввечері, то мусить бодай три години перед прийняттям Св. Причастя здержатися від їдження.

Якого гріха допускається той, що з лінивости опускає Службу Божу в неділю чи свято?

Він допускається тяжкого гріха, бо церковний закон зобов'язує всіх католиків вислухати Службу Божу в неділю чи свято.

Крім цього українці католики повинні вислухувати Службу Божу в своїй парафіяльній церкві, хоча б вона була й трохи дальше від їх дому ніж якась латинська! Українські батьки повинні подбати про те, щоб їх діти були в своїй парафіяльній церкві на відправах, а не ходили по інших церквах.

Чи можна відмовляти вервицю, як хтось іде вулицею до церкви, їде автобусом, тощо?

Завжди та всюди можна відмовляти вервицю. Господь є всюди й завжди вислухує тих, що сердешно моляться до Нього.

Хто була Катерина Текаквіта? Чи вона Свята?

Катерина Текаквіта це побожна індіянська дівчина з племени Могак. Папа Пій XI у 1939 проголосив її Преподобною. Її канонізаційний процес ведуть у Римі. Може вона буде колись проголошена Святою.

Чи матиме щасливу смерть той, хто благає її в Бога?

Щаслива смерть це смерть у стані Божої ласки. Дуже воно добре молитися та благати в Бога щасливої смерти. Молитва це гарне приготовання до щасливої смерти. Проте найкраща підготовка та запорука щасливої смерти це добре, ревне та побожне християнське життя. Св. Августин каже: "Бог сотворив тебе без тебе, але не спасе тебе без тебе" цебто без нашої співпраці з Божою ласкою ми ніколи не спасемося. Отож любім Бога та ближніх, корімся Божій волі, виповняймо з любови до Ісуса та Марії всі свої щоденні праці, бо життя з Богом і для Бога це найкраща дорога до неба!

Чи Святий Йосип пішов до неба з тілом і душею?

Знаємо, що Св. Йосип є в небі. Чи пішов він до неба з тілом, цього ніхто не знає.

Я маю 20 літ. Хотіла б читати романи, але моя мати дуже строга. Вона каже, що це гріх читати повісти й романи. Чи це правда?

Читати добрі повісті й романи не є ніяким гріхом. За це гріх читати злі повісті, бо вони викривлюють християнський світогляд у читачах і ширять злі засади. Є багато католицьких повістей. Можна їх дістати в католицьких книгарнях. Молоді хлопці та дівчата повинні читати тільки католицькі повісті та романи.

Мій сусід католик, а його жінка протестантка. Брали шлюб у католицькій церкві, але дитину охрестили в протестантській. Чи їх шлюб важний?

Їх шлюб важний, але чоловік згрішив, що позволив жінці охрестити дитину в протестантській церкві. Він має обов'язок занести дитину до католицької церкви, поправити хрещення та виховувати її по католицьки. Якщо занедбує це вчинити, то священик не може допустити його до Сповіді і Св. Причастя.

Що значить любити ближнього так як себе самого?

Любити ближнього як себе самого значить не бажати йому нічого, чого не бажаємо собі самим, от як хвороби, нещастя, тощо; крім цього треба бажати йому добра й в потребі помагати йому так, як ми бажаємо, щоб інші помагали нам, коли опинимося в біді, хворобі, чи нещасті.

Пишете в Голосі Спасителя, що один наш хлопець оженився з жидівкою. Як це можливе, щоб священик дав їм шлюб у церкві, коли не вільно вінчати по церквах навіть християн некатоликів?

За позволенням єпископа католик може оженитися навіть із жидівкою, хоч Церква остерігає своїх дітей проти подруж із некатоликами, бо ці подружжя звичайно бувають нещасливі для подругів і дуже небезпечні для виховання дітей. Діти мішаних подруж звичайно ростуть без ніякої віри цебто в релігійній байдужності.

Церква не позволяє на мішані подружжя католиків із некатоликами, хіба що обидві сторони підпишуть оці заяви, гарантуючи їх виповнення:

1. Всі діти будуть хрещені й виховані в католицькій релігії.

2. Некатолицька сторона не буде перешкоджати католицькій виконувати релігійні обов'язки, от як ходити до церкви, сповідатися, тощо.

Шлюб має відбутися тільки в католицькій церкві перед католицьким священиком і двома свідками.

Якщо молодята не хочуть підписати цих умовин, то Церква не дасть диспензи на мішане подружжя. Якщо ж молодята дістали диспензу, то їх шлюб має відбуватися в церкві. Не вільно ніяких шлюбів благословити поза церквою. На це потрібне особливіше позволення від єпископа.

Марне хвалишся, чоловіче, що любиш Христа, якщо не любиш і не почитаєш Пречистої Діви Марії, що її сам Божий Син шанує й любить як Свою найдорожчу Матір.

Одні люди йдуть до пекла з п'ятном неслави й ганьби, от як злодії й бандити. Другі йдуть "славно" до пекла, от як розвідники, шахраї й перелюбники, бо світ подивляє їх.

Ми так турбуємося лівим і правим, що ми майже забули два вічні напрямки: Гору й долину.

Щасливий той, хто вчиться того, що потрібне людині, та не марнує дорогоцінного часу.

Щасливий той, що має завжди якусь роботу та на безділля не має часу...

СМІХОВИНКИ

Пані Катря до сусідки: —Чи Івась і Ганя добре дібралися до подружжя?

Пані Матрона: —Дуже добре, не могло б бути краще: він хропе, а вона глуха.

Совіти не знають жартів.—У невтральній зоні Відня зустрілися старшини трьох окупаційних армій: американець, англієць і советчик. Попивши трохи, стали розповідати політичні жарти. Розповідає американець, потім англієць, а советчик мовчить.

—Ти не знаєш жадних дотепів?—питають його товариші.

Цей трохи помовчав, а потім каже:

—Ви чули про советські канали?

—О, так, —засміявся англієць.—Ми знаємо, що вони грандіозні, найбільші та найкращі в світі!

—Їх саме будували ті, що розповідали жарти.

І найважча праця не є шкідлива для здоров'я, коли ви самі не виконуєте її.

Доктор приписав звичайну дієту: сухарики на снідання, звичайну салату на "ланч", одну худу котлету на вечеру. Пані прислухувалась уважно. Доктор каже, що від того вона схудне; це ж якраз те, чого вона хоче.

—Ще одно питання, пане докторе!—сказала вона, як збиралась відходити.—Чи ту дієту, як ви приписали, я маю споживати перед їдою, чи по їді?

Англієць, ірляндець і шкот договорилися, що в найближчу неділю поїдуть на пікнік. Англієць заявив:—Я принесу два фунти біфштику!

—А я кошик солодкого печива!—додав ірляндець.

—А я прийду зо своїм братом!—сказав шкот.

Якийсь джигун хвалиться: Я ніколи не мав страху! Два місяці тому я був дві години в клітці з левами.

—І ви вийшли цілим?

—Певне, що так! В той час левів у клітці не було!

Уподобання міняються. Малі дівчата люблять ляльки: хлопці люблять вояків. Як підростуть, тоді дівчатам подобаються вояки, а хлопцям мальовані ляльки.

Пані до служниці: А чому ти покинула своє останнє місце праці?

Служниця: Мене просили зробити щось, що я не люблю.

Пані: Що це таке було?

Служниця: Пошукати собі іншої праці.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MAY, 1955

OUR SPIRITUAL MOTHER

IT IS NOT a mere coincidence that Mary's clients call her Mother. Indeed, they seem unable to invoke her under any other name. For she is truly our Mother; not, it is true, physically, but spiritually: the Mother of our souls and of our salvation.

By depriving our souls of divine grace, sin deprived them also of life. Jesus, our Redeemer, with an excess of mercy and love, came to restore this life by His own death on the cross. And by thus reconciling us with God, He made Himself the Father of souls in the law of grace. But if Jesus is the Father of our souls, Mary is also their Mother. For she, by giving us Jesus, gave us true life. And, afterwards, by offering the life of her Son on Mount Calvary for our salvation, brought us forth to the life of grace.

According to the Fathers of the Church, therefore, Mary became our spiritual Mother on two occasions.

The *first* was when she merited to conceive in her virginal womb the Son of God. St. Bernardine of Sienna explains this clearly when he tells us that "when, at the Annunciation, the most Blessed Virgin gave the consent which was expected by the Eternal Word before becoming her Son, she from that moment asked our salvation of God with intense ardor. She took it so to heart that from this moment, as a most loving mother, she bore us in her womb."

When St. Luke speaks of the birth of our Blessed Redeemer, he says that Mary 'brought forth her first-born Son.' "If the Evangelist thus speaks of Mary as bringing forth her first-born," queries St. Bernardine, "must we then suppose that she afterwards had other children?" Answering his own question, the Saint replies: "Since it is a matter of faith that Mary had no other physical children then Jesus she must have had other spiritual children—and we are those children."

This was revealed by Our Lord to St. Gertrude. She was one day reading the above text of St. Luke, and could not understand how Mary being the Mother of Jesus alone,

could be said to have brought forth her first-born. God explained it to her, saying that Jesus was Mary's first-born according to the flesh, but that all mankind were her second-born according to the spirit.

The second occasion on which Mary became our spiritual Mother, and brought us forth to life of grace, was when she offered to the Eternal Father the life of her beloved Son on Mount Calvary. St. Augustine could, therefore, declare, that "as she then cooperated by her love in the birth of the faithful to the life of grace, she became the spiritual Mother of all who are members of the one Head, Christ Jesus."

The prophet Simeon foretold that a sword of sorrow would one day pierce her own most blessed soul. Precisely, this was the lance which pierced the side of Jesus. Who was the soul if Mary. Then it was that this most Blessed Virgin brought us forth by her sorrows to eternal life. So that now we can call ourselves the children of the sorrows of Mary. Our most loving Mother was always, and in all things, united to the will of God.

St. Bonaventure explains that "Mary saw the love of the Eternal Father to be so great that, in order to save men, He willed the death of His Son. On the other hand, she beheld the love of the Son in wishing to die for us. In order to conform herself to this excessive love of both the Father and the Son towards the human race, she also, with her entire will, offered and consented to the death of her Son, that we might be saved."

Christ so disposed it that Mary by the sacrifice and offering of the life of her Jesus, should cooperate in our salvation and thus become the Mother of our souls. Our Lord Himself signified this when, shortly before His death, He looked down from the cross to His Mother and the disciple St. John, who stood at its foot, and said: "Behold thy son." It was as though He had said: 'Behold the whole human race, which by the offering thou makest of My life for the salvation of all, is even now being born to the life of grace.'

Then turning to the disciple, He said, "Behold thy Mother." A learned commentator, Silveira, remarks that St. John himself, in stating this fact in his Gospel, says: "Then He said to the disciple, behold thy Mother." Observe well that Jesus Christ did not address Himself to John, but to the disciple to show that He gave to all who are His disciples, to all Christians, that she might be their Mother. "John is but the name of one, whereas the word disciple is applicable to all. Therefore Our Lord makes use of a name common to all, to show that Mary was given as a Mother to us."

Blessed are they who live under the protection of such a loving and powerful Mother! St. Robert Bellarmine exclaims: "Who would ever dare to snatch these children from the bosom of Mary, when they have taken refuge there? What power of hell, or what temptation can overcome them, if they place their confidence in the patronage of this great Mother, the Mother of God, and of them?"

It is claimed that when the whale sees its young in danger, either from tempests or pursuers, it opens its mouth and swallows them. This is precisely what Novarinus claims of Mary: "When the storms of temptations rage the most compassionate Mother of the faithful, with maternal tenderness, protects them, as it were, in her own bosom, until she has brought them into the harbor of salvation."

Be thou ever blessed, O most loving Mother, and ever blessed be God, Who has given thee to us for

our Mother, and for a secure refuge in all the dangers of this life. In a vision, Our Blessed Lady herself addressed these words to St. Bridget: "As a mother, on seeing her son in the midst of the swords of his enemies, would use every effort to save him, so do I, and will do for all sinners who seek my mercy."

In every engagement with the powers of hell, we shall always certainly conquer by having recourse to the Mother of God, who is also our Mother. We should repeat over and over again in every temptation the little prayer: 'We fly to thy patronage O holy Mother of God; we fly to thy patronage O holy Mother of God.' How many victories have not the faithful gained over hell by having recourse to Mary with this short but most powerful prayer!

Be of good heart, then, all you who are children of Mary. Remember that she accepts as her children all those who choose to be so. Why do you fear to be lost, when such a Mother defends and protects you? "How firm, then," exclaims St. Anselm, should be our confidence, for our salvation depends on the judgment of a good Brother and a tender Mother!"

Children have always on their lips their mother's name, and in every fear, in every danger, they immediately cry out, 'Mother, Mother! Most sweet Mary! Most lov-Mother!' This is precisely what you desire: that we should become as children and call on you in every danger. You desire us to have recourse to you at all times, because you wish to help and save us, as you have saved all who have had recourse to you.

THE CHILDREN'S PRAYERS

A missionary in India had received a message from a Catholic village, which was threatened by cholera, imploring him to come to it.

Alas, he was busy anointing the dying and burying the dead, he could not go. What answer did he send to the terrified Christians?

"Assemble the people, morning and evening, to pray; especially let the children came and pray."

"But, Soami, the children do not yet know the prayers."

"Never mind, make them say: "Heart of Jesus, save us from the cholera."

Not one died in that village. Such is the power of children if they pray. No one can learn to pray so easily as a child: "For their Angels," says Our Lord "always see the Face of My Father, Who is in Heaven."

"Do you say your prayers every night, little boy?"

"Why yes, Father."

"And do you always say them in the morning too?"

"No, Father. I ain't scared in the daytime."

If we pass our national debt on to the next generation, it will be the end of ancestor worship.

Ukrainian Catholic Church in Russia under Catherine II

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE Ukrainian Catholic Church was advancing towards a better future in Western Ukraine. On June 18, 1802, Pope Pius VII forbade the Polish hierachy to induce the Ukrainians to enter the Latin Rite. Archbishop Kicki of Lviv, successor of Sierakowski, was was forced to comply with the papal decree by the Austrian government. The Polish hierarchy was enjoined to abstain from polonizing the Ukrainians and to give up its pretensions to precedence. Thus, finally, the painful question was settled and peace reigned to some extent in Galicia.

The complete freedom of our Church in Austria had beneficial effects upon the people. Western culture began to take deep roots in the Ukrainian people and their leaders. Both laymen and clergymen were greatly influenced in their ways of thinking and living. National sentiment began to grow as never before.

The Russian clergyman Nykhlaev regrets the nearing of Ukraine to the West. "The Ukrainian people are confronted by an important task. To build up a free state (Ukraine) they must dispose of their thousand years' long union with Russian Byzantine Orthodox tradition and submit themselves to Western tradition and ecclesiastical customs."[1]

The Russians were well aware that the Ukrainian Catholic Church was becoming more and more the church of the people, thus forming a barrier between the Muscovites and Ukrainians. Catherine II knew that Catholic Church was better organized, more cultured and had a bright future if only peace and freedom were granted to her. Being higher in culture and stronger in organization, the Uniate Church would have exercised considerable influence upon the Orthodox population of Ukraine and Russia. This influence would have been stronger than that of the Latins because of the common Rite and Eastern traditions. This influence would have been conducted in the Ukrainian Catholic spirit and would have separated Ukraine from Muscovia. That is why Russia hated the Union of our Church with the Holy See.[2]

The Russian Tsars ever since Peter the Great, sought to rebuild the ancient state of St. Volodymyr. Ukraine and its Catholic Church were able to frustrate the Muscovite inspiration for expansion. Consequently Muscovite leaders decided to destroy Ukraine and its Church.

Ukraine was being stripped of her privileges by the Muscovites from the very conclusion of the Pereyaslav Treaty in 1654. Russification continued at full speed under Peter I and Catherine II.

In 1763 the Empress compelled the last Ukrainian Hetman, Cyril Ruzomovsky, to abdicate. In 1764 Catherine II issued a manifesto in which she states that for the good of the Ukrainian people" the hetmanship would be abolished and the Hetman government would be replaced by a "Little Russian Board" with a president at its head. Peter Rumiantzev, a Russian general, was nominated by the Empress to the post of Governor General.

Even the name "Ukraine" was replaced by the artificial Muscovite nomenclature of "Little Russia". Rumiantsev followed Catherine's advice to enslave the Ukrainians: "To endeavor to root out from the Ukrainian population any idea of being a different people from the Muscovites."[3] He introduced serfdom by depriving the Ukrainian peasants of their personal liberty and giving all jurisdiction over to their landlords. Catherine II ratified this procedure in 1783.

In 1775 Catherine II destroyed the last stronghold of Ukrainian independence. The Zaporogian Sich was craftily destroyed by the Muscovite army when the Orthodox chaplain of the Zaporogian Sich, Volodymyr Sokalsky, forbade 8,000 Cossacks to defend themselves because it is a sin to fight against "an Orthodox Empress." The last Zaporogian Hetman, Kalnyshevsky, was exiled to Siberia.[4]

Russia employed the Ukrainian Orthodox Church to stifle national sentiment in our people. The highly-ranked clergy protested against the usurpation of the Ukrainian Orthodox Church and the courageous priests and hierarchs were seized by the Russian police and exiled to the Cold North.

In 1797 an order was published imposing Muscovite accent in the celebration of the Divine Liturgy. The Muscovite government forbade the publication of any Ukrainian books, even those with religious contents. Henceforth everything was to be published in Russian. Even preaching in the vernacular by the Ukrainian clergy was prohibited. In 1800 a decree was issued by the Moscovites forbidding the construction of new churches with three traditional cupolas for such churches were reminders to the people that they were not Russians, but Ukrainians.

Therefore it is not surprising that Russia decided to destroy the Ukrainian Catholic Church in the territories which had been annexed to the Russian empire after the dismemberment of the ancient kingdom of Poland.

Persecution of the Byzantine Rite Catholic Church by Catherine II

The first partition of Poland brought the entire Uniate diocese of Polotsk under Russian rule. At the time of the first partition, on September 18, 1773, in which she guaranteed to the Uniate Church all her privileges, freedom, rights and possession of all movable and immovable properties. The fourth article of the treaty states: "The Roman Catholics of both Rites will retain all their possessions. On behalf of their religion they shall be left in the present Status Quo, i.e., they shall be free in the exercise of their cult and discipline with all the church and ecclesiastical goods which they possessed in September, 1772, at the time of partition. Her Imperial Majesty (Catherine II) and her successors will never use their power to damage the Status Quo of the Roman Catholic Religion."[5] The same rights and privileges had been promised to the Uniates by Catherine's fieldmarshal, Governor of Bielorus, Zacharias Chernishev, even

1) K. N. Nykolaev, Op. cit., p. 290.
2) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 552-553.
3) D. Doroshenko, Op. cit., p. 454.
4) Hr. Katolytska Tserkva V zytti Ukrainskoho Narodu, by Volodymyr Murovych, Mariental N.R., p. 24.
5) Neueste Zustande, Document 55, L. 198 apud Julian Pelesz, Op. cit., p. 549.

before the Treaty of Warsaw had been concluded in 1773.

As soon as these guarantees were published, the Russian government requested the Uniate archbishop of Polotsk, Yason Yunosza Smogorzewski (1762-1779) to include the names of the Empress and the Muscovite "Holy" Synod in the Byzantine Rite Church services. Had the Muscovites succeeded in forcing the Archbishop to insert the name of the Petersburg Muscovite "Holy" Synod, the Uniate Archdiocese of Polotsk would have immediately passed under their control. Archbishop Yunosza and his clergy rejected this injurious demand. After lengthy debates, it was agreed that only the name of the Empress be mentioned at the various church services.

Archbishop Smogorzewski took the oath of allegiance to the Empress at Polotsk in 1772 and then hurried to Petersburg to obtain from Catherine II ratification of the rights and freedom of the Uniate Church. The hypocritical and immoral Russian Queen, a former German Lutheran and disciple of the French encyclopedists, confirmed again the rights of our Church for she was to pass as a generous and tolerant ruler.

For the time being, the despotic Empress hid her intention to annihilate the Union for it would have made a sinister impression upon the remainder of the Uniates still living in Poland whom she planned to incorporate into the Russian empire at the first opportunity.

Catherine II hated the Ukrainians whom she sought to destroy politically and economically by changing Ukraine into a Russian province. It is not surprising that she abhorred the Uniate Church which was a refuge for the Ukrainian people against forced russification.

In the spring of 1780 Catherine travelled through the conquered districts and stopped at Polotsk. She visited the Jesuit College but did not care to visit the local Uniate cathedral.

In 1780 Yunosza Smogorzewski became Metropolitan of Kiev. He left the Russian empire and went to Warsaw. Maximilian Rylo refused to take his place as archbishop of Polotsk which hurt Catherine's pride since she felt he distrusted her. The Empress deprived Smogorzewski of his Russian citizenship and refused to name his successor. In 1780 she entrusted the only diocese in Russia to a consistory with Heracles Lissowsky at its head.

Catherine II hated the Uniates more than the Latin Rite Catholics. It is generally believed that she would have preferred to see them turn Latin than permit them to remain Greek Catholics. "All Uniates," she said, "must return to the Russian Church or embrace the Latin Rite."[6]

The Muscovite Tsars had always employed schismatic Orthodoxy as an instrument of their state politics. The dissident Muscovite "missionaries" had always preceded or followed the tsarist troops, trying to prepare the foreign lands for Muscovite occupation or to strengthen the Russian yoke after a country had been invaded by the Russian army. The "Holy" synod became a humble stooge in the hands of the Tsars. They dominated it through their civil procurator; they dictated its every move with a vigor that was rivaled only by their political despotism.

It is hard, therefore, to believe that Catherine would not really object if her Uniate subjects turned to the Latins, i.e., Poles. It was rather one of her tricks in destroying the Union. She decided to separarte the diocese of Polotsk from the Vicar of Christ, but "being liberal" she did not want to employ violence. She resorted to the moral violence which had been cleverly used by her previously. She knew well that the Uniates, especially the illiterate peasants and their unlearned rural clergy were wholeheartedly attached to their rite, confusing with the faith. It was quite improbable that they would pass over to the Latin Rite so as to retain their Catholicism. although we know from history that thousands upon thousands did. They preferred to lose their rite rather than lose the Catholic Church. But this cannot be said of the great mass of the Uniate population to whom the Rite meant true faith. She forsaw that this popular mass would turn to Orthodoxy when moral and physical violence, plus all the other tricks of civil and ecclesiastical Russian authorities were employed, since the Uniates were not really free to remain in their religion despite all the promises made to them.

The general situation within our Church was much in favor of Catherine II and her plan. The Uniate Church had been almost completely deprived of her nobles and high-class people by the Poles. Most of them were already Latins, even if they were not Poles. The Church could not expect any support from them in the approaching persecution for they had become strangers to the Byzantine Rite Church.

The rural population and its its defense. Shortly after the first clergy constituted our Church and partition of Poland, Catherine II, completely ignoring her agreement of 1773 to permit the Uniates freedom to practice the Catholic religion, issued a special "order after the departure of Archbishop Smogorzewski for Poland. This was the order: "Whenever a Uniate parish priest retires, or dies, the parish must be questioned to ascertain which faith and which priest the inhabitants desire (Catholic or dissident), so that the proper authorities may procure for them a priest of the faith which they choose."[7] Thus the Uniates were declared free to retain or to betray their Catholic faith. She even went so far as to notify Pope Pius VI on December 31, 1780 of her tolerance towards the Uniates.

Everyone knows what liberty means in such an authocratic state as Russia. The choice of a new pastor was completely in the hands of the local Muscovite authorities. Since the local authorities were dissident, it goes without saying that a dissident priest was chosen and confirmed to care for the Uniate parish. "Besides", says A. M. Ammann, "much pressure was placed upon many Uniate parish priests. To free themselves, some of them passed under the jurisdiction of the Latin Bishop Siestrzencewicz. He received them, but because they were married men, they had to retain their Eastern Rite. In the celebration of Mass, however, they were required to use unleavened bread and the Latin form of consecration. Pope Pius VI wanted these abuses remedied. He turned to the Empress but she haughtily replied, defending the justice of her politics."[8]

Thereafter, orders were issued regularly, aiming at complete destruction of the Uniate Church. Catherine II published an order commanding that in parishes where

6) Journal Historique, December, 1779 in Julian Pelesz, Op. cit., p. 551.

7) Julian Pelesz, Op. cit., p. 553.

8) A. M. Ammann, Op. cit., p. 448; Documenta Pontificum Romanorum, by A. Welykyj, OSBM., Vol. II, pp. 293-5.

even a few person manifested a readiness to pass over to the Russian Orthodoxy, the Uniate priest was to be deposed and the parish turned into a dissident community with the services of Orthodox clergy. The deposed pastors were forbidden any participation in religious activity on behalf of their remaining faithful.

As a result of this oppression, in the three years from 1780-1783 the Uniate archdiocese of Polotsk lost nearly 800 churches and more than 100,000 faithful during the vacancy of the bishopric after the departure of Archbishop Smogorzewski.

The all-out offensive with all kinds of cruelties and violences did not, however, begin until 1795. Due to the 2nd and 3rd partition of Poland, the whole of Ukraine, with the exception of Galicia and Kholm region passed under Russian rule.

During Koszciuszko's uprising, some Uniate hierarchs—especially Porphyrius Wazynski, Uniate bishop of Kholm—and some Basilian monks were involved in it. Michael Harasiewicz relates: "At that time the uprising against the Russians was organized in the palace of the Uniate bishop, Porphirius Wazynski. The peasants were armed with scythes and and led against the Russian troops by a Basilian priest, Glowniewski, who went before them with a cross".[9]

This is not surprising at all when we consider that all the Ukrainian bishops who found themselves with their Ukrainian people under Russia originally were Poles and some of the Basilian monks, such as metropolitan Rostocki, bishop Volodymyr Mlocki, bishop of Kholm, Stadnicki, bishop of Pinsk, Horbacki, suffragan of the Metropolitan Butrynowicz; Stephen Lewitski, coadjutor of the bishop of Lutsk was the only hierarch of the Ruthenian descent, but he did not have any authority and was also molested by the Poles.[10]

On the occasion of the second partition of Poland, Russian guaranteed the rights of our Church and ratified its immunity on July 13, 1793 in the treaty of Grodno. Catherine II took an oath that "She would in no way avail herself of her sovereign power to destroy the Catholic religion of both rites in the provinces under present treaty."[11]

In the same year, empress Catherine II (breaking her oath) ordered her minister Alexis Pushkin to examine this question at a secret conference in Petersburg: What are the most suitable means by which we can bring the Uniates into the Russian Orthodox Church? Va- conference. The Orthodox advisor rious suggestions were made at the of the empress, Archbishop Eugene Bulhak proposed the creation of an Orthodox mission under the direction of a dissident bishop for the transfer of the Uniates to the schism. This plan greatly pleased the empress and she adopted it to deal with the Union.

The participation of some Polish-minded Uniates in Kosciuszkos revolt gave her a good pretext. She accused the Uniate Church of taking part in Kosciuszko's rising against Russian. The practical conclusion was that the Uniates of Russia must join the Russian Church to insure their loyalty in the territories annexed by Russia.

Thus the Orthodox "mission" for the "conversion" of the Uniates was established. The mission was alloted an annual stipend of 20,000

9) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 832.
10) Ibidem, p. 838.
11) The Way, September 3, 1950, p. 6 Philadelphia, Pa.

rubles and the use of the army and police to offset any opposition. The mission organized several "missionary" groups that set to work at once . Under the protection of the Russian army, the "missionaries" visited the Uniate towns and villages. They began their work with fanatic propaganda. If the townspeople or the villagers did not accept the proposal of the "missionaries" freely, violence and brutal methods were unscrupulously employed. The parish priests and prominent parishioners were arrested, beaten, jailed or exiled to Siberia. After such procedure, a dissident pastor was installed and a public declaration made that the village or town had spontaneously returned to the "old, fatherly faith."

In 1793 Victor Sadkowsky was made bishop by Catherine II and installed at Minsk. He was appointed head of the "mission." On May 26, 1794, Sadkowsky addressed a public letter to the Uniate priests and people living in the Russian empire in which he urged them to return to the "old faith" from which they had been "violently separated by the Union of 1596." Sadkowsky's "missionaries" were canvassing the Uniate dioceses and forcing the people into schism.[12]

The violent fanaticism of the Muscovites increased after the third partition of Poland. The "activity" of Sadkowsky's apostles was not limited to rubles with which the latter tried to "buy" the Uniate priests and people. Catherine II instructed her military commanders in the occupied regions to supply the leader of the mission, bishop Sadkowsky with as many regiments and police as he might need to support the work of his men and insure a successful "conversion".

In his impudence, bishop Sadkowsky ordered that all Uniate priests read to their people his proclamation exhorting them to abandon Catholicism and return to the Orthodox Church. Since his letter did not produce any tangible effect, because the Uniates of Volynia Polesia and the Kholm land refused to be "converted" to the religion proposed by the empress, Sadkowsky and his enraged missionaries resorted to brute force. These missionaries displayed an indefatigable energy and zeal worthy of loftier results than destruction of Ukrainian Catholicism. They were sure of victory for the Russian armed forces and magistrates accompanied them in their wanderings through the Uniate dioceses of Ukraine. Lithuania and Bielorus. They "labored" in the Uniate regions of "Kiev, Braslav, Lutsk, Volodymyr, Kholm and Kamenets, instigating the Uniate people of every parish to give up the Union. It was sufficient for only a few people in a village to declare themselves in favor of the orthodoxy, whereupon the "missionaries" immediately seized the parochial church, installed a dissident priest and expelled the Uniate one if he resisted the schism."[13]

12) M. Harasiewicz., Op. cit., p. 835.
13) A. M. Aman, Op. cit., p. 445.—M. Harasiewicz, Op. cit., p. 838.

To preserve chastity unstained neither vigilance nor modesty suffice. Those helps must also be used which entirely surpass the powers of nature namely prayer to God, the Sacraments of Penance and Holy Eucharist, a fervent devotion to the most holy Mother of God." —Pius XII, Allocution on Virginity.

MOTHER'S DAY

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

ALL CHILDREN throughout Canada and the United States celebrate the most joyous day of the year, MOTHER'S DAY, the day dedicated to MOTHERS. There were always good mothers in the world as well as there were and will always be grateful and loving children who respect, love and are attached to their mothers.

The feast in honor of our earthly mother is comparatively recent in history, for it started in 1907. Miss Ann Jarviss had the happy idea of suggesting it. She was born in Philadelphia. Loving her good mother she thought that all the children of America should have a special day dedicated to their mothers. The Congres of the U.S. approved Ann's idea deciding that the second Sunday of May be called "Mother's day." Since its approval on May 10, 1913 the feast, so-called Mother's Day, spread throughout Canada and the U.S.

Why should we dedicate a special day to our mothers?

The greatest poet of Ukraine, Taras Shevchenko, said: "The word 'mother' is the greatest and the most beautiful in the human dictionary," for it contains innumerable treasures of love and tenderness.

Mother's Day is the proper occasion for honouring our earthly mother, for no man can repay the debt he owes the woman that brought him into this beautiful world.

The story is told of a philosopher who asked his disciples which is the most beautiful word in the world. Among his students were sick, young, poor, beggars, soldiers, slaves, etc.

The answers were various. The sick said that the most beautiful word is health; the young replied that it was husband or wife: the poor—riches, the beggars—bread, the soldiers—victory, the slaves—freedom. Finally a little orphan boy appeared among the disciples and said: "If you wish to know which word in the human language is the most beautiful, I'll tell you: It is "mother"—The philosopher approved the wise answer of the little orphan and explained his statement by saying: You may have everything, riches, health, husbands or wives, food and money, but if you have no mother, you'll never feel happy, for something very important will always be lacking.

All we have and all we are we owe to our mothers. Great men like Lincoln humbly say: "All that I am, I owe it to my mother!" St. Alphonsus, the founder of the Redemptorist Fathers and Doctor of the Catholic Church, gives a wonderful testimony to his pious mother Ann. "I must confess," he said one day after the death of his father, but before that of his mother, "that if I was good at all during my childhood, if I was preserved from evil, I owe it entirely to my mother's care. When my father died I made the sacrifice of not going to Naples for his burial, but when my mother is about to leave this world, nothing but sheer necessity will keep me from hurrying to her side to assist her."

What, then, do we owe to our mothers?

We owe her life, which is the greatest gift God can ever bestow upon a creature. Mother is a universal institution. No one except the first man Adam comes into existence without a woman called mother. The earthly mother not only cooperates with God in bringing new human beings into this world, for man takes part in it too, but she is the one that communicates the child its own blood, she forms his body in her womb, she carries him for nine long months under her heart, and during that time the child is a part of his mother... What a sublime vocation to cooperate with God in the creation of new human beings that will live forever!

If a painter, or a sculptor secures a long admiration in the world because of his paintings or statues, what should we say of a mother that brings into this world immortal masterpieces which will never turn into dust like the statues or the paintings of the human artists!

Needless to say that all women who understand the dignity and greatness of motherhood, glorify in it and ask God to give them as many children as He wants, for they look at each child as the greatest gift from heaven. In fact Zelia, the noble mother of St. Theresa of the Infant Jesus thus prayed to God on her wedding day when she was kneeling to take her marriage vows: "O Lord, give me many children and do me the favor that they all may belong to Thee!"

Her humble prayer was heard by the Lord... All her six daughters became nuns. One of them is raised to the honor of being canonized. She is known as Little Theresa of the Infant Jesus.

Our earthly mother not only gave us life, she took care of us when we were helpless. Many of us would not have survived if they did not have a good mother to take care of them. Most of us would not have been what we are now but for a good mother. Others would have been better if they had heeded their mother, by following her loving and sincere advice.

How many sleepless nights do we not cost our mothers! How many worries did she not have about us, our future and our happiness! How many sacrifices and hardships did she not suffer for our sake!

Mother is ready to sacrifice everything, even life, for her children. The writer of this article happened to be in Kovel in Ukraine. It was a nice shining afternoon. An officer with his young wife and a little child went to take a ride on the river. While they were talking, the child fell out of the canoe. The young mother forgetting herself and her loving husband jumped into the river to save her only child. She did not succeed, for the river was deep and impetuous. She dived, but did not come out. She lost her life trying to save her first-born child.

The Catholic Church is careful with mixed marriages

By Rev. M. Schuelo, C.Ss.R.

KNOWING from long and sad experience how much harm has been done to Her and how many of Her children have lost their faith and how many children born of mixed marriages are now members of Protestant communities or have no religion at all, the Catholic Church is very strict in granting dispensations for mixed marriages. Some say that the day is not far off when the Church will absolutely forbid mixed marriages between Catholics and non-Catholics, and thus the dispensations will be abolished, making a valid marriage between Catholics and non-Catholics impossible. Should such a law be made it will not be made because of hatred for non-Catholics whom the Catholic Church respects, but for the protection of her own children. No one can blame the Church for being solicitous to protect the faith of her members.

Nowadays a dispensation for a mixed marriage can be granted for grave and serious reasons. It must be known however, that the Church does not dispense from the impediment of mixed religion except under the following conditions:

a) *There must be a good and important reason.* Such reasons are considerable probability that the non-Catholic partner will later on embrace the Catholic Church, or if the Catholic living in a Protestant region can hardly find a Catholic partner. Mutual infatuation of the partners or material advantages are not sufficient reasons for dispensation. Some young people go so far as to threaten the priest with a civil or Protestant marriage ceremony, if the dispensation is refused. Such poor Catholics commit a *mortal sin* against obedience to the Church, and by making such threats they become unworthy of a dispensation. They show that they are not real Catholics and that they lack a Catholic mentality, wherefore they cannot be trusted by the Church even when they are ready to make the promises required by the law.

(b) *The non-Catholic partner must promise to avert all danger of religious perversion of the Catholic partner, and both partner must must promise to have all their children baptized and raised in the Catholic faith.*

If the non-Catholic partner refuses to make such a promise, he requires that the children of his sex be raised in his faith, no dispensation can be granted. The Catholic partner who neglects these promises and lets his non-Catholic partner raise their children as non-Catholics, *commits a mortal sin* from which he cannot be absolved unless he sincerely repents and makes all possible efforts to repair his negligence.

(c) *There must be moral certainty that the promises will be kept.* If there is a serious doubt or certainty that the partners do not intend to keep their promises, no dispensation can be granted.

The three above promises must be made, as a rule, in writing. Can. 51). But these promises must be always required, even at the hour of death, UNDER PENALTY OF INVALIDITY OF MARRIAGE, otherwise the dispensation is null. (See AAS., 1932, p. 25).

If these promises were made *fictitiously* i.e., without sincerity, and this fiction was not known before the marriage, such a marriage is valid, but the Caholic partner has committed a mortal sin by making such fictitious promises without the intention of carrying them out later on. He must repent and repair his mistake best he can by trying to bring up his children as Catholics.

The judgment of the sincerity of the promises and the guarantee of their future fulfillment depends on the character of both the Catholic and the non-Catholic partner. The Catholic partner must be warned that sometimes his non-Catholic partner is willing to keep the promises, but his or her non-Catholic family will try later on when children are born to sow the seeds of discord and influence their son or daughter to break the promises. The Catholic partner must be taught to resist such influences and defend what has been promised by his or her non-Catholic spouse. It is a difficult problem, which can be solved only by teaching Catholics not to marry non-Catholics, because it is much better to stay single than to lose one's Catholic faith, or to bring into this world a child without bestowing upon it the treasure of Catholic religion.

Besides te Canon Law says: "The Catholic partner has the obligation to work prudently for the conversion of the non-Catholic spouse". Furthermore the Law punishes with excommunication reserved to the ordinary, those Catholics who contract marriage with the explicit or implicit agreement that all or some of their children will be baptized and educated outside of the Catholic Church. Finally Canon Law orders the Bishops and pastors to deter the faithful as far as they can from mixed marriages. (Can. 54, I).

Some people ask: If the Church is so strict, why does she continue to grant dispensation for mixed marriages? In many cases of mixed marriages the Church is practically forced to grant the dispensation for such a marriage to avoid breaking the last thread that holds the Catholic partner to the Church. She knows from sad experience that many weak Catholics, ignorant of their faith or lax in the practice of their religion would be married outside the Church entirely and thus throw themselves into mortal sin and endanger their eternal salvation. Usually, by the time the pastor is informed of the planned marriage of his parishioner with a non-Catholic, all arrangements have been made so that the priest has no possibility of preventing them Therefore the Church ever solicitous for the salvation of her children, chooses the lesser evil of the two evils with the hope of saving the Catholic partner and his children for the true religion of Christ.

What dificulties does a mixed marriage involved?

Even an ideal marriage has many difficult problems. At first the partners may not feel the acuteness of their marriage problems. They are young, they are "madly in love", they enjoy new experiences they never knew before, they live on their own; they have their own home.

But the honeymoon does not last forever. Life is a hard business. Sentiments pass, and real life begins. First of all the couple must get used to each other. By living together day and night, they come to know each other as they really are, with all their good and bad qualities. They must try to improve themselves, to get used to their partner's peculiar way of thinking and behaving. It takes time and constant effort, that is self-sacrifice. Then children come. The first child is met with joy. But should another one come within a too short

period, the parents begin to worry because financial difficulties are usually connected with children. But if they pray and rely on God's providence, they will overcome their fears and be happy.

It is, however, not so easy with a mixed marriage. Pope Pius IX wrote to all the Bishops: "All know how the Catholic Church has always felt about these marriages between Catholics and non-Catholics; how she has always reprobated them because of the disgraceful communion in divine things, the peril of perversion of the Catholic party, and the defective training of the children."

Besides the usual difficulties that every couple must overcome, the mixed marriage partners must face some real dangers which threaten their marriage or their Catholic faith.

Let's remind the young couples of some difficulties they must run into before their mariage. In any mixed marriage of a Catholic and a Protestant the heavy burden is on the Protestant partner. A non-Catholic resents when he is told that a previous dispensation must be secured from the Bishop before the couple can proceed with their plans. Even if the non-Catholic does not show his resentment he still feels it, sometimes very deeply, because he asks himself: "Is not my faith as strong and as valid as the Catholic?

Then he must take a course of instructions for his or her role as husband or wife of a Catholic. The Protestants do not usually like such instructions because they are not interested in a faith in which they do not believe. They must give assurance that all children whether boys or girls will be baptized and raised as Catholics, a promise which cannot be very pleasant to a non-Catholic. They have to promise that no birthcontrol will be practiced no matter how many children God sends them. The marriage itself must be blessed by a Catholic priest only, and no Protestant ceremony is allowed.

After the wedding ceremony the parents of the non-Catholic partner may insist that a second marriage ceremony should take place in the Protestant church to make up for the concession that the non-Catholic partner made to the Catholic Church. Such a request must absolutely be turned down by the Catholic partner. The resolute stand of the Catholic may easily be interpreted as stubborness and so the wound will be opened in the heart of the Protestant partner.

It is pointless to tell the non-Catholic that the Catholic Church is concerned for the spiritual welfare of her children. They may reply, because they do not understand the attitude of the Catholic Church: My church is just as concerned over my spiritual welfare as yours."

Well one can see that these premarriage difficulties are not the best preparation for a happy marriage. They only suggest that heavy stumbling blocks are still ahead of them.

Jimmy: "Father, are caterpillars good to eat?"

Father: "Don't talk about such things at the dinner table. We'll discuss that later.'."

Jimmy: (A short time later) "Never mind, father. That caterpillar was on your salad, but he's all gone now."

A woman will try on any number of shoes before shes finally dissatisfied.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Pope Pius XII is a very modernistic Pope. He changed the law regarding the Eucharistic fast which was centuries old.. Why does he not change the Catholic law forbiding divorce and remarriage? Many souls would be saved if divorce and remarriage were permitted.

A. You must know that there are laws made by God and laws made by the Church. Laws made by God or our Savior Jesus Christ, the Son of God, cannot be changed, because the Church as no authority to change or tamper with them in any way. One such law is that concerning marriage, which is rightly called a "fountain of the human race."

This institution of marriage needs an exceptional stability, and Christ endowed it with such stability by forbidding divorce and remarriage while one's lawful partner is alive. The Son of God says of divorce: "I say to you: that whoever puts away his wife and marries another, commits adultery. And he who marries a woman that has been put away commits adultery." (Matt. 19, 9).

"And He (Jesus) said to them: 'Whoever puts away his wife and marries another, commits adultery against her. And if the wife puts away her husband and marries another, she commits adultery." Mark 10, 11).

"Everyone who puts away his wife and marries another commits adultery; and he who marries a woman that has been put away from her husband, commits adultery." (Luke 16, 18).

Here are the words with which Jesus Christ, the Son of God, forbade divorce and remarriage. No matter how many weak people leave the Church because of this law, no Pope will ever change it, because he has no authority to do so. St. Paul gives the following instruction to those who are married: "But to those who are maried, not I, but the Lord commands that a wife is not to depart from her husband. And if she departs, that she is to remain unmarried or be reconciled to her husband. And let not a husband put away his wife." (I Cor. 7, 10-11). So it is, and so it will be until the end of the world.

Q. Is it true that no Catholic can belong to the "Y.M.C.A.? Why?

A. You are right. No Catholic may belong to the Y.M.C.A., because the Y.M.C.A. is essentially a religious organization, Mr. Pence says: "The religious spirit of the association has been dominant from the beginning. All welfare work for young men was conceived of as an expression of the religious spirit."

No Catholic may belong to an organization whose purpose is to "minister to the spiritual, intellectual, social and physical needs of

young men", as it is stated by Mr. Perry, of the YMCA in the Encyclopedia Americana, the 1949 edition. We should be reminded that the Catholic who subscribes to, defends promotes, or accepts the services of some other religion is in effect denying his own Catholic religion.

It is a vain excuse that the young men at their meetings do not discuss religion. It does not stop the organization as such from being a sectarian association, and no Catholic may belong to sectarian clubs or associations.

Q. How did the Apostles of Christ die?

A. The records are meager on the subject of what happened to the Apostles. Some facts are known, but mostly we have to rely on legend. Here, according to either fact or tradition, is how they met death:

John died of old age, at Ephesus.

Judas hanged himself.

Peter was crucified, head down, at Rome.

Andrew was crucified on an X-shaped cross.

James, the Bishop of Jerusalem, was thrown from the pinacle of the Temple and then beaten to death.

Bartholomew was flayed (skinned alive) in Armenia.

James the Elder was beheaded, at Jerusalem.

Thomas was run through with a lance, in the East Indies.

Phillip was hanged, at Neropolis.

Matthew was killed by the sword, in Ethiopia.

Thaddeus was shot to death with arrows.

Simon was crucified, in Persia.

Matthias was crucified, in Persia, of Judas, was stoned and slain with an axe, at Jerusalem.

Q. I can understand how God can hear everyone's prayers, since He is everywhere. But how can all the saints, particularly the Virgin Mary, to whom so many petitions come, hear all the millions of persons who come to them for help?

A. From the outset, in a question of this type, it must be remembered that the souls of the blessed (as well as the glorified body of Our Lady in heaven) are not subject to material considerations. The separated soul is wherever its power extends, just as in life it is present in all parts of the body, while remaining a perfectly simple substance, i.e., a substance that cannot be divided into parts.

On earth, when two men converse together, each man must concentrate, as a rule, on what is being said in order for the conversation to be intelligent. Neither person can focus his attention successfully on other things at the same time he is conversing.

But it is different with the holy souls in heaven. There the intellignce, being a faculty of the glorified soul, is itself glorified and given a facility for concentration far above what it had on earth.

There is also this consideration: The blessed glean knowledge from their Vision of God—the Beatific Vision—which is the mirror of all things. The Beatific Vision, though it cannot raise the human intelligence enjoying it above the sphere of the created, must greatly widen each blessed soul's apprehension of communicable ideas. And the prayers that come to the saints from here below are communicable ideas.

Then, too, time in heaven is different from what it is on earth. In fact, time in heaven partakes of eternity, inasmuch as there is no succession of change, although there is a succession of events; thus many things could happen successively on earth and be apprehended by the saints in heaven in one instant.

We do not know just how our prayers are communicated to he saints, but we know that this is not impossible with God ;and the ancient and constant teaching of the Church holds for saintly intercession. God could make it possible for even millions of prayers to be heard at one and the same time by compressing the instants of earthly time into one moment of wonderful celerity, just as He will make it possible for each soul to view in one flash all its good and evil deeds on judgment day.

Q. Can Communion be given to condemned men?

A. It not only can be given, as is evident from Canon 864, par, 1: In case of danger of death, no matter from what cause it proceeds, the faithful are bound to receive Holy Communion. St. Alphonsus adds that in this case the precept of fasting does not bind and that it is not necessary to communicate on the same day as death although this is laudably done provided that Communion precedes the execution by an hour, so that there is no danger of irreverence.

Bruce Marshal, the author of many fine novels is a convert to the Faith. How he was led to the study of the Catholic religion makes unusual reading:

"One day I went into St. John the Evangelist's Church in Edinburgh," he recalled. It was an Anglican Church and not too crowded. As I sat there, the minister asked if anyone was going to communion. If not, he said, he would call off the service. Right then and there I was convinced I had been going the wrong way. So I took myself up to the Jesuit house in Edinburgh and told them I wanted to become a Catholic. Since I had read a great deal about Catholicism and was about to enlist in the army, I didn't have to go through the lengthy preparation that converts generally do."

The U. S. is using many devices overseas to influence the millions of men and women we are attempting to win to our side. This is the "War of Words"—the so-called battle for people's minds—between the U.S. and the free world on the one hand and Russia and her satellites on the other. Each device has a specific purpose, be it political, economic or cultural.

The goal involves a five-point bill of rights in which all free people have a stake: 1) Belief in God; 2) Belief in the right to ownership of property and better living for each individual; 3) Belief that the family is sacred; 4) Belief in a better chance for children; and 5) Belief in a peaceful world.

Success is the ability to get along with some people and ahead of others.

Lots of folks would admit their own faults—if they had any.

THE MEANS OF REUNION

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

WE SUGGEST some which in our humble opinion may help those who are working for Union to bring the Orthodox Christians closer to the Catholic Church and hasten the happy day of a complete reunion under one Supreme Shepherd, the Pope of Rome. The Union of the Catholic West with the Orthodox East (strictly speaking with the Slav Orthodox nations which constitute today's Ortodax world) is possiple on the following conditions:

I. *Mutual knowledge.* Both interested sides, Catholic and Orthodox, must know each other. Jacques Maritain, a French Catholic writer, said, "Pour se reunir, if faut avant tout se connaitre et s'aimer." "The Union requires that the partners, (Catholic and Orthodox) know and love each other. Knowledge will help the partners to love each other with a sincere, Christian love and to labor for the Union with disinterest. Love, true and deep love, will overcome all difficulties which keep the East and West aloof from each other for long centuries.

Pope Pius XI said, "The problem of disunion of the Churches does not consist in the domain of Rites, but in the domain of the spirit and spiritual culture. It is necessary to know one another, in love, to reform oneself and to become humble."

John Urban, one of the few Polish Jesuits who worked for the reunion of our Orthodox Brethren with Christ's spirit, adds, "The division lies in the difference of cultures, in the contrariety of of interests and in inveterate hatred."

The knowledge of oneself will help to admit our own past mistakes and to avoid them in the future. Many prominent Orthodox writers and historians have already critically examined and condemned the ambitions of the Constantinopolitan patriarchs, Photius and Michael Caerularius who brought the schism to a completion and confirmed it for many centuries.

A. Kartashev, a Russian Orthodox theologian condemns patriarch Photius for his blindness, because in spite of his great knowledge, he let himself be dominated by his passions and started a kind of polemics among the Greeks against the Latins which brings dishonor to his knowledge.

The Christian faith was the same in the East as in the West. The schism was not caused by differences in matters of faith. Even such Russian theologians as Pavlov Popov, Maltsev and others admit that the Greek objections to the West did not have any dogmatic foundation except the question of the *Filioque* which had some dogmatic character. All other differences between the Eastern and Western Church, says Kartashev, "were trifles and nonsenses."

The Russian historian E. Golubinsky, accuses the Greeks that in their "blind zeal for trifles" they convinced the Muscovites that "the Latins were heretics, nay worse heretics than the ancient pagans." (Istorya Ruskoy Tserkvy, Vol. I, Part 2, P. 798). The same historian condemns the Greeks for their ,ritual intolerance" towards the Latins, and reproaches the Greek patriarch M. Caerularius as representative of the Greek ritual intolerance.

Ibidem, p. 797).

The Ukrainian Orthodox historian, Michael Hrushevsky, also condemns the Greeks for their intolerance. The Greek anti-Roman polemics, says he, "was marked by inconformity and intolerance." (Z istoriyi relihiynoi dumky, Lviv, pp. 27-28).

Many Catholic historians have also condemned the impetuosity of Cardinal Humbert in dealing with patriarch M. Caerularius and with the Byzantine people on his mission to Constantinople. It is quite possible that the schism could have been avoided or at least repaired, had Cardinal Humbert handled the problem with more Christian charity and prudence.

With God's help, which never fails those who have the right intention about the Unionist problem, men can repair and undo what has been done so imprudently by other men of the past. *Omnis res per quascumque causas nascitur, per eadem solvitur.*

N. Berdayev, an Orthodox theologian rightly says, "So the Orthodox as the Catholics can always do one thing: pray for the reunion of the Christian world, to investigate and know the professions of the others, to overcome discord and enmity, to increase the sympathy and love for each other and to promote an œcumenical spiritual attitude toward each other in Christ. The Orthodox know Catholicism from the outside only. The Catholics treat the Orthodox with disdain. Such a spiritual atmosphere should not be tolerated. The enmity and hatred among Christians of various spiritual professions is the most shameful thing in the history of the world. Antichrist is conquering the world, and the Christians are living in quarrels, discord and hatred."

Metropolitan A. Sheptytsky, Ukrainian Archbishop of Lviv, wrote in his pastoral letter to all his bishops on the occasion of 950th anniversary of the baptism of Ukraine, "Let us show love to our separated Brethren. Love is a force that unites peoples together. Let us avoid everything that would increase those parated Brethren. Let us avoid everything tat would increase those things that separate us."

The Union is a sacred thing. It must be treated piously by saintly and disinterested workers. Love helps to know them and to approach them in such a way that they cannot suspect our good intentions and reject our proposals for the reunion in one faith and in one Church.

The Belgian Cardinal Mercier was called "Father of the Orthodox" for his kindness and goodness in dealing with the Orthodox refugees living in Belgian after World War I. When he passed away the Orthodox peoples from their Catholic cial service "panakhyda" for his eternal rest. During the last sickness the Cardinal was visited by an Orthodox priest who said to him, "Your Eminence can be sure that there is no Orthodox family in Belgium which does not pray for your recovery." (Nyva, ut supra, p. 263).

With loving care and Christ-like treatment the Cardinal won the hearts of our Separated Brethren and did more for the future reunion than a series of scientific disputes which may speak to the mind and reason, but often leave hearts untouched.

Love, real and sincere charity is the only way to prepare hearts for reunion. Love and mutual knowledge of each other, and spiritual knowledge of each other, and spiritual brotherhood in Christ will unite those whom rivalry and politics have divided since 1054. Century-long enstrangement of the Ortodox peoples from their Catholic Brethren has produced many pre-

judices and suspicions. They stay at a distance from us and we do the same with them. It is but natural then that we do not know them and they do not know us. We must study the mentality of the Eastern peoples, understand their Rites, customs and traditions before we can approach them and have them unite with us in the Catholic Church. Once ignorance and prejudice are removed, there will be no serious difficulties and hinderances for their reunion with the Catholic Church.

II. *Mutual respect*

The Catholics must respect their Eastern Rite Bretren if they wish to win them over for the Catholic Church. If we despise them, or their Rites and traditions, if we violate the laws of the Catholic Church we will only discourage them from the Union.

Pope Pius XI said on Jan. 11, 1927, "We must respect and get acquainted with each other in order to achieve the reunion of the Eastern Church. There are prejudices on both sides (Catholic and Orthodox). Strange things are spread about the Catholic Church in the East. It cannot be denied either that the Catholics very often lack tolerance towards the Orthodox. Where there is no understanding about petting the same sin as love is indespensable for reunion. The Eastern Christians have so much good and precious things that they do not only merit full respect, but they are worthy of a general sympathy." (Nyva, Ibib., p. 265).

On some other occasion the same great Pontiff said, "I love very much the East. I love its charming peoples and Rites. I love the reunited East for its Union with Us. I love the separated East because it is separated and needs our love."

INSTALLATION OF THE HOLY NAME SOCIETY IN NEWARK

Twenty-five men were received into the Society of the Holy Name by Rev. Demetrius Laptuta C.Ss.R. during the Divine Liturgy in St. John Church.

These active Christian men are the core of the parish. Their aim is to induce all Ukrainian Catholic men to join this wonderful Society which forms them in the Catholic love for their parish church and the Eastern Rite.

A motorist on his way through mountain country had car trouble. He spent the night in a farm house. Next morning while eating breakfast with the family he was astonished to find himself very popular with a small pig which kept nuzzling against his legs affectionately.

"Seems your pig likes me." said the man.

"Well," said the farmer, "'taint that It's jest that you're a-using his bowl for your cereal, mister."

It takes hundreds of nuts to hold a car together, but it takes only one to scatter it all over the highway.

Why should I become a Redemptorist?

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

LIFE IS SO pleasant and easy in Canada and the U.S. Pleasures and amusements can be so easily secured in these fortunate countries... Why should a boy give up his family and his worldly career? Because of CHRIST AND IMMORTAL SOULS...

My dear Friend, consider the sublime dignity of the religious vocation! In becoming a Redemptorist you will be in Christ's chosen army to fight for the glory of God and the salvation of souls. You should keep in mind that one soul is worth more than the whole universe with all its treasures, gold, silver and beauty. Christ did not die for the material universe, but He died and still would be ready to die, if need be, for each individual soul. Being a missionary you will continue among your fellowmen the very work for which the Son of God became man. You will become Christ's cooperator in helping immortal souls to reach heaven and secure everlasting bliss.

A great mission awaits the Ukrainian Catholic Church in the near future. Pope Urban VIII defined it as follows: *"My Ukrainians, I hope that the East will be converted through your mediation."* There are some 250,000,000 non-Catholic Eastern Christians that have Eastern Rites similar to the Ukrainian. Their ancestors were Catholics. They must be brought to union with the Catholic Church. Thousands of labourers are needed for such a sublime work as the reunion of the Orthodox East with the Catholic West. Will you refuse to join the Redemptorist Congregation of the Byzantine Rite to help the gigantic task of reuniting the Western and Eastern Churches. We must get ready to start our mission among the Ukrainian Orthodox Brethren in Eastern Ukraine after the downfall of communism. If we lack numerous and well trained apostolic workers, who will bring the light of the Gospel to the peoples now living under the yoke of the communists.

Every man must become a Saint: *You are to be perfect, even as your heavenly Father is perfect!* Jesus Christ said to His followers. (Matt. 5, 48). The main aim of the Redemptorist Congregation is to help its members to acquire their own personal sanctification and secure their eternal salvation. All the rules and constitutions of the Congregation of the Most Holy Redeemer aim to lead Redemptorists to the highest degree of perfection.

The words of St. Bernard apply perfectly to the Redemptorist Congregation: "In this holy state one lives more purely than in the world, falls less frequently than in the world, rises more quickly than in he world, walks more cautiously than in the world, receives more graces than in the world, dies with greater confidence than in the world."

A Redemptorist, be he Priest or Brother, is secure against the most dangerous temptations which ruin innumerable souls in the world, for he is not exposed to bad example and sinful occasions.

It is much easier for a Redemptorist to persevere in the state of grace, for he has many means which keep him in the friendship of God: prayers, good example of his con-

freres, meditation, spiritual reading, daily assistance at the Divine Liturgy, the Sacraments, weekly confession and surveillance of his superiors. Jesus Christ, dwelling under the same roof in the Blessed Sacrament, watches over him day and night, blessing his labors and leading him to heaven.

Eternal salvation and an immense glory in heaven is morally insured to those Redemptorists who are faithful to their Rule. The Congregation is like Noah's ark for them. Jesus Christ has promised salvation and heavenly bliss to those who give a glass of water to their thirsty neighbor for His sake. What an exceedingly greater reward awaits the Redemptorist priest and brothers, who give up everything, freedom, family, pleasures, comfortable life, in order to follow Christ more closely and to help their fellow-men—not with a glass of water, but to reach heaven and secure everlasting bliss among angels and saints.

Young souls must be saved using Faith and Discipline

By Bishop Fulton J. Sheen

HERE WE consider two false explanations of juvenile delinquency. The first is that heredity is to blame for the crimes of children. In ancient Israel there was a parable to this effect: "The fathers have eaten sour grapes, and the teeth of the children are set on edge."

The assumption was that the child's hereditiy was his fate and that the young offender had received a moral weakness which could not be overcome. The children sneezed because the father had a cold: their mouths watered because their fathers were thirsty; their teeth felt the bitterness of the grapes their fathers ate.

The prophet Ezechiel communicates to the people of Israel the message of God: "As I live saith the Lord, God, this parable shall be more to you a parable in Israel, it is the soul that sinneth." Responsibility is personal; crime cannot be laid at the door of biological inheritance.

But despite this divine injunction against making heredity the determining factor in juvenile delinquency, there arose at the close of the last century a criminologist, Caesare Lombroso, who held that mankind is divided into two pre-determined classes, those who are born good, and those who are born bad.

DR. CHARLES GORANG an English criminologist, overthrew the heredity theory of Lombroso and proved that there was no such thing of communism. His theory was that found the mental and the physical constitution of law-abiding citizens and criminals to be the same.

All who are abreast of the soundest opinion on this subject agree with Dr. R. B. Catell: "To talk of the inheritance of crime, or even character traits, is obviously absurd. An act cannot be inherited, but only a susceptibility to being easily provoked to certain broad kinds of acts."

The second false theory concerning juvenile delinquency is that which attributes it to economic conditions and principally poverty. It is argued that children who grow up in slum areas, or who had not sufficient playgrounds or dance halls are deliquents.

The popularity of this theory is to be found principally among those sociologists who have been influenced by Karl Marx, the founder of Communisf. His theory was that economics determines literature, art, morals and behavior; these superficial thinkers apply his false theory to youth.

That economic conditions are not the cause of juvenile deliquency is evident from the following considerations: two identical homes in poor areas produce totally different children—one, law abiding and religious; the other, criminal and vicious . If economic conditions were the cause, they should produce identical effects.

The difference in the children is due rather to home influences than their want of money and luxuries. Furthermore, juvenile deliquency is increasing today in the middle class groups, and rich youths are not without their own criminal records, despite the fact that their faults are more easily covered up than those of the poor.

As an evidence of other factors than the economic, St. Augustine, who was a juvenile delinquent, once wrote: "I resolved to steal, and did steal, not from pressure or want or penury, but from scorn of justice and full-fed insolence for sin, for I stole what I had in plenty and much better; but what I wanted to enjoy was not the thing I stole, but the actual sin of theft."

Such false explanations as the heredity and the economics both forget every youth has an intellect and a will; therefore, he can establish his own goals and freely work toward them. The problem of juvenile delinquency will be treated at its roots when we begin the training of character through moral discipline, all the while realizing that children are not born bad because put in a wooden cradle instead of a golden one.

Children are like a garden; they require not only positive attention, but the weeds of evil influence must also be rooted out. This requires discipline. The "debunkers" of God morality and monogamy have had their yesterday of scorn, and their today of juvenile delinquency. To morrow must belong to God, patriotism and virtue or we shall perish.

St. Basil the Great, one of the great Fathers of the Eastern Church says: "We may not do what Holy Scripture forbids. And what it commands we should not fail to accomplish."

Every man needs a wife, because among the many things that go wrong are a number he can't blame on the government.

You never lose time when you dedicate it to work on behalf of your fellowmen.

Sufferings and adversities develop talents which in prosperity would remain dormant.

Прийняття Нових Членкинь

ДО МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ, 2-го КВІТНЯ, 1955
(Академія Пресв. Серця Христового, Йорктон, Саск.)

Перший ряд (уряднички): Катарина Вонзяк, Лелія Смиснюк, Пр. о. В. Корба, ЧНІ. (духовний провідник), Олена Кивалюк, Зеновія Лукій.

Другий ряд: Розалія Лисишин, Ріджайна Гаврилюк, Параскевія Павлюк, Йоанна Гуцуляк, Розалія Канська, Тереса Гаванчук, Ярина Бздель, Аделя Третяк, Адрій Заризун, Михайліна Комарик.

Третій ряд: Олеся Сикундяк, Аделя Бартошевська, Марія Шмук, Стефанія Білінська, Анна Філіпович, Стефанія Шевчук, Віра Гардибала, Євангелина Присляк.

Четвертий ряд: Ангела Мялковська, Софія Павлів, Альбіна Пігач, Марія Банік, Анна Олійник, Анна Замракут, Єлисавета Лахманець, Оля Павлів, Леонія Шевчук, Катарина Гулька.

П'ятий ряд: Євгенія Іскра, Емілія Сікорська, Олена Витрикуш, Вікторія Сліворська, Тереса Павлів, Єлисавета Шмук, Лійна Новаковська, Аделя Олійник.

Шестий ряд: Павліна Нівранська, Володимира Юрків, Маргарета Проць, Адрій Враблецька, Оля Замракут, Євгенія Батюк, Вероніка Гурська, Елеонора Спилей, Анна Манович, Сильвія Коранчук, Євгенія Сторожук, Євгенія Навранка.

PRAYER

WATCH YE, and pray that ye enter not into temptation. The spirit indeed is willing, but the flesh is weak. (Matt. XXVI, 41).

Jesus spoke these words to the Apostles shortly after they had received Holy Communion. This proves that something more than Holy Communion is necessary to preserve the life of grace. For the preservation of natural life, something besides nourishment is needed i.e., inhaling the air around us, sunshine, etc. So it is in the spiritual life. We must attract the grace of God by Holy Prayer. This is the last and the most important means to be well understood and practised by you. You have a good will at present. "The spirit indeed is willing". But you are weak as regards your sinful propensities, and your enemies are strong. Therefore, "watch and pray". Oh! may it please God to aid you to understand the absolute necessity of prayer, and to begin at once to practise it.

Necessity of Prayer.

By prayer we understand here the simple asking of God with firm confidence for His assistance. For this no formula is necessary, no words, but only the thought of the heart. Hence, every one can pray, even those who know no form of prayer whatsoever. We can pray in all places and at all times. Prayer, therefore, is the easiest of all the means of salvation, but it is at the same time the surest and the most indispensible.

Neglect prayer, and you will certainly be lost. For without prayer there is no grace, and without grace we cannot be saved.

A body in the state of perfect health is constantly in need of fresh air, which must be inhaled without interruption. Yet the air that fills the lungs must always be exhaled before a new supply can be taken in. Exhalation must always precede inhalation. Thus a man in the state of sanctifying grace is constantly in need of actual grace, or the actual assistance

of God, to avoid evil and to do good. But this grace will not be given him before his soul is prepared to receive it, i.e., he must be willing to receive it, he must desire it, long for it. This is prayer, which must always precede grace.

There is an immense volume of air around us; but neglect to inhale it, and you must die.

There is an infinite treasure of grace at our disposal; but neglect to attain it, and your soul will lose supernatural life.

Without the actual grace of God you cannot avoid evil. Your enemies are too strong for you. These are your flesh, the world and the devil.

Man is like a helpless infant, exposed in a dark forest, surrounded by ferocious animals, and abandoned to starvation. The infant can do nothing but cry. So is man when abandoned to himself. He can, however, pray, and his prayer is heard.

"Owing to concupiscence", says St. Thomas, "continual prayer is necessary after baptism, in order to enter heaven".

Without the actual grace of God, we cannot merit anything for heaven or do anything supernaturally good. With all his natural efforts, man can never effect anything supernatural. But a good work, to be meritorious for heaven must have a supernatural character. This it cannot have without the aid of God, and it is obtained by fervent and constant prayer.

ST. CYRIL OF ALEXANDRIA

One of the most celebrated champions of the Blessed Mother in all the history of the Church was the holy Bishop of Alexandria, St. Cyril.

In his day there arose a heresy, led by Nestorius, which denied that Mary was the Mother of God. Laity and clergy alike were saddened by the preaching of this doctrine. For centuries the story of the Birth of Christ at Bethlehem had meant only one thing to the faithful believer. The Son of God had been born of the Virgin Mary, just as the Angel Gabriel had said.

Cyril was appalled at the blasphemous doctrine, and immediately set himself to defend the honor of his Lady. From the pulpit he thundered against Nestorius and his followers. With his pen he outlined for the faithful the constant belief of the Church. He wrote to Pope Celestine to inform him of the heretical teaching of Nestorius. In 431, the Council of Ephesus was convened with Cyril as the representative of the Holy See. At its end Nestorius was condemned, and Cyril was the champion of the Mother of God.

It was at this time that the latter part of the Hail Mary was added to its recitation. Countless numbers of Catholics of all times owe a debt of gratitude to St. Cyril, for the consolation they receive every time they say: "Holy Mary, Mother of God, pray for us sinners, now, and at the hour of our death. Amen."

For his great work, and for the sanctity of his life Cyril was canonized by the Church. A defender of Our Blessed Mother on earth, he now reigns with her in heaven—one of the brightest gems in her royal crown of saints.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Памфлети
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бізнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

ДУХОВНА В'ЯЗАНКА
МОЛЕБНІ
МАЙ І ЧЕРВЕНЬ

ЗМІСТ

Молебень до Серця Христового — Пожертвування себе Серцю Христовому — Переблагання — Щоденне намірення членів Апост. Молитви — Стрілисті акти в честь Серця Христового — Свята Година — Обітниці Ісуса Христа почитателям Його Серця — Молебень до Преч. Діви — Параклис до Матері Божої — Молитви до Матері Б. Неуст. Помочі — Стрілисті акти в честь Преч. Діви — Таємниці Вервиці — Згадай, о Всемилоста Діво — Пісня при виставленні Найсвятіших Тайн — Пісня благальна (Суплікація) — Благословення Св. Тайнами — О Пресв. і Непорочна Діво.

Ціна тільки 15ц.
Замовляйте в
THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkton, Sask., Canada

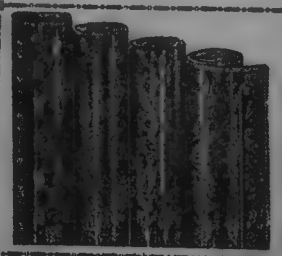

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton -- Sask.

ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський	1.00
Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий	.50
Берестейська Унія, о. С. Семчук	.50
Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія (текст і пояснення..) о. М. Шудло ЧНІ.	1.50
Дорога Спасення (Місія в Образках)	.50
Друкарня св. Юра у Львові, В. Січинський	.10
Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий	1.00
Золотий Ключ до Неба (16 молитов)	.15
Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові	.50
Історичні Основи Укр. Католицизму, Др. І. Лужницький	.15
Канада, Мій Рідний Край	.15
Канадійські Оповідання, о. П. Божик	.20
Коляди	.25
Коляди під нотами (162), Й. Когут	2.00
Коляди, без нот (162) Й. Когут	1.00
Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира	.50
Книжка Парохіяльна, добродійних жертв	.10
Мішане Подружжя, о. М. Пелех	.10
Молебні до Ісуса Христа і Матері Божої	.15
Молитовники: "Приятель Дітей" в укр. і англ. мовах, стр. 64	.25
"Прийдіть до Мене", в укр. і англ. мовах, стр. 128	.50
"Doroha do Neba", англ. буквами і перекл. стр. 128	.50
в чорнім або білім полотні	1.25
"Bozhestvenna Liturhia" сама Сл. Б. лат. і англ. пер.	.15
Народний Катехизм	.20
Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий	.35
Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий	.25
Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький)	3.00
Перші роки православної Церкви в Польщі, ч. І. о. Купранець ЧСВВ.	.25
Післанці з Таємного Світу (про стиґм. С. Навроцького) о. Сопуляк	.60
Пом'яник Усопших (книжочка)	.25
Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді)	3.00
Проскомидія Літургіям	.50
Робітникові Не Треба Релігії?	.10
Редемптористи Східнього Обряду	.10
Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук	.20
Св. Марія Горетті, 12-літня дівчина мученця	.50
Св. Свящм. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Шудло ЧНІ.	.50
Смерть у Чарці	.10
Тайни Хрещення й Миропомазання, Митр. Й. Сліпий	1.00
У стіп Марії, о. Є. Мацелюх, оправлене	3.00
У Хуртовинах Юнацьких Літ	.10
Школа вічних правд	3.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні (200 пісень)	.75
Церковні Коляди	.25
Хрестна Дорога	.10
Я вибрав волю—В. Кравченко, оправлене	3.00
Якої Школи Ми Хочемо?	.10
Redemptorists of the Eastern Rite	.05
Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius	.20
Shall I Be a Redemptorist?	.25
St. Josaphat (Ukr. and English)	.50
Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo	.50
Ukrainian Redemptorists	.05
ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата	5.00
ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, реліг. місячник в укр. і англ. мові, на рік	2.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Іабавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Два Погляди на Людську Мораль		1
З Листів до Редакції		3
Смутна Душа Моя		11
Місячне Намірення на Червень		13
По Кризі Розвій		15
Як Католики Повинні Ставитися до Нез'єднених		21
Патріярх Фотій	о. Мих. Щудло ЧНІ.	25
Подорож до Святої Землі	о. Мих. Щудло ЧНІ.	28
Співпрацівники Впр. о. Де Вохта	Ярослав Левицький	32
Як Вояк Молився		35
Хотів Би Ти Знати?		36
Сміховинки		37
What is Devotion to the Sacred Heart?	F. Genggeler	39
Operation on Mother with Child		42
Persecution of Byz. Rite Catholic Church	Rev. M. Schudlo CSsR.	43
Lay Apostles in the Parish		49
Nagging—Marriage Enemy No. 1.	Florence Wedge	50
I'd Like to Know		53
Father's Day	Rev. M. Schudlo, CSsR.	56
The Means of Reunion	Rev. M. Schudlo, CSsR.	58
Who is St. Alphonsus?	G. J. Corbett	61
May Divorced Catholics Receive Sacraments?	D. F. Miller	63
Teen-Age Problems	D. F. Miller	68

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 6. Йорктон, Саск. Червень, 1955

Два Погляди на Людську Мораль

ІСНУЄ дві інтерпретації історії або два погляди на світ. Одні люди дотримуються погляду, що всесвіт—це творіння Боже, що Бог а не людина, є найвищий розпорядник подій, володар історії, що Бог керує світом, що світ у Бозі і Бог у світі, що найдрібніша пилинка в світі без волі Божої не може бути переміщена, що Бог дав закони людської моралі,—закони вічні, незмінні, але досконалі, неперевершені, і що, згідно з цими законами людина скеровує своє життя, цілком свідомо покладаючись на волю Божу.

Другі дотримуються погляду, що світ існує сам у собі і що тільки людина є господарем у ньому. А звідси й мірилом людської моралі є та сама людина, мовляв, тільки людина виробляє закони моралі, і тому ці закони не вічні, змінні, залежно від епохи, і обставин. Ми маємо можливість спостерігати це на практиці, коли наприклад, Гітлер трактував закони моралі, розцінюючи їх як стару телефонну книжку, що може бути викинута, бо її місце заступила нова книжка. Так само й Ленін, відкинувши абсолютні норми моралі, не міг дати нічого іншого, як уважати моральнимм лише те, що є вигідним в інтересах пролетаріяту, тобто в інтересах одного класу, хоч би воно було куплене й ціною кровопролиття. Не людська гідність взагалі, а гідність тільки одного класу і презирство і ненависть до інших класів,—такі основи моралі, що їх проповідує нині безбожний комунізм.

Для тоталітаризму в усіх його формах—комунізму, фашизму - мораль не є абсолютною. Гріх не є злочином перед Богом, а лише проти держави. Держава вища над право і справедливість. Концепція про абсолютний моральний закон, закон Божий, супроти змінних законів держави,—така концепція розцінюється як пережиток віку забобонів. Цей Божий закон святости людського життя в очах тоталітаризму не має вартости. Більше того, цей Божий закон розцінюється як шкідливий в урегулюванні людського життя, людських взаємовідносин. Класова боротьба —ось гасло моралі тоталітарного комунізму, тоді як Божий закон засуджує буть яку ворожнечу, ненависть і кличе всіх людей до рівности і братерства, до взаємної поваги і любови, незалежно від соціяльної різниці.

З такого обмеженого погляду людська мораль справді знецінюється і подібно до тієї телефонної книжки може мінятися залежно від ситуації. Але що говорить дійсний стан речей? Чи можна сказати з певністю, що зло й добро міряються тільки міркою суто людських розрахунків? Ні, не можна. Не можна, бо абсолютне Добро—це Бог. Він же й абсолютна Любов і Справедливість, один бо тільки Бог без гріха. Звідси величезне значення релігії, як віри в те абсолютне добро, в ту абсолютну любов

і справедливість. Тільки через віру в Бога людина скеровує своє життя згідно з Божими законами людської моралі, святости людського життя. Погляньмо на невинну дитину. Чи не скажемо ми, що жорстоке поводження з цією дитиною—жорстоке саме в своїй природі, як і невинність дитини в своїй природі є відблиском образу і подоби Божої, відблиском тих високих рис, що їх з природи речей людина покликана нести в серці своєму від свого народження, як вічні ознаки її моральної святости? Пригаймо євангельські слова: чи не закликав Христос людей бути подібними до тих діточок, що мають в собі дану їм Богом святість душі, її невинність, незаплямованість гріхамим земними? Христос сказав: "Не забороняйте дітям приходити до Мене, таких бо царство небесне. Поправді кажу вам: Хто не прийме царства Божого, як мала дитина, не ввійде в нього" (Мрк. 10, 14-15).

Ні одна людина в світі не може бути законодавцем людської моралі, бо вона сама грішна, і будь-які спроби такого роду дуже й дуже недосконалі, мінливі. Тільки Бог один, як абсолютне Добро, є законодавцем людської моралі. Тільки життя в Бозі і з Богом може бути мірилом вселюдської моралі. Господь сказав: "Люби Бога і ближнього, як самого себе".

Це вічні слова. Ніхто не може їх замінити. Вони поза часом і простором. Це слова Божого закону людської моралі.

Перед нами тільки один шлях—любити Бога і свого ближнього, бути справедливим і милосердним, як справедливий і милосердний до нас є Отець наш небесний. Бог вічно з нами і ми є з Богом.

Тільки Бог—єдина надія нашого спасіння.

Св. Домінік приймає перше Св. Причастя

Душа маленького Домініка рвалася до Св. Причастя. Коди ж нарешті дозволено прийняти йому Пресв. Євхаристію, Домінік учинив оці постанови:

1. Буду часто сповідатися і приступати до Св. Причастя так часто, як тільки дозволить мені сповідник. (Слід зауважити, що в тих часах люди рідко приступали до Св. Причастя).
2. Буду святкувати всі свята.
3. Ісус і Марія будуть моїми постійними приятелями.
4. Постановляю радше померти ніж допуститися гріха.

Домінік залишився вірний цим постановам аж до смерті. Виконання повзятих в дні першого Св. Причастя постанов запровадило його до високої святости.

ДУЖЕ ВАЖНЕ

ДОРОГИЙ ЧИТАЧУ,—

Просимо ВИРАЗНО подавати свою ПОВНУ адресу (друковані великі букви, рукою чи машиною).—

Просимо також повідомляти нас про зміну адреси. На зміну адреси треба залучити 10¢.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ГУБЕРНАТОР КАНАДИ ВІДВІДАВ УКРАЇНЦІВ У МАНІТОБІ

Новий Губерватор Канади, Ексцеленція Винсент Мессей з Оттави в днях 19 до 21 травня ц.р. відвідав Вінніпег, Гімлі і Кукс Крік.

В урядових зустрічах з Генеральним Губернатором Канади брали активну участь українські поселенці провінції Манітоби.

В четвер дня 19 травня першу зустріч влаштував Канадійський Пресовий Клюб у Роял Александра Готелі. Від українців на цій зустрічі брали участь: М. Погорецький, редактор Нового Шляху, М. Гикавий, редактор "Канадійського Фармера", о. Семен Іжик, редактор Мого Приятеля та представник "Українських Вістей", о. д-р С. Савчук від "Вісника", проповідник Р. Ковалевич від "Канадійського Ранку" і Н. Гунчак, управитель Нового Шляху.

В п'ятницю 20 травня у великій міській авдиторії відбувся врочистий День Канадійського Громадянства з участю Генерального Губернатора. Всі національні групи міста Вінніпегу були зарепрезентовані зі своїми прапорами, між ними й українці. Українську Церкву репрезентував Преосв. Кир Максим Германюк ЧНІ., єпископ українців католиків Манітоби. Від всіх організованих українців був присутний президент Комітету Українців Канади, п. Антін Яремович.

В суботу 21-го травня Ген. Губернатор відвідав Гімлі та Селкирк, де живуть в більшості ісляндці. Але й тут українців виступили зі своїм хором та групою танцюристів. Але кульмінаційною точкою для українців були спеціяльні відвідини в Кукс Крік в суботу 21 травня о год. 3-ій попол., де відбулася дійсна українська маніфестація. Треба дати признання Президії Комітету Українців Канади, що вибрала місцевість Кукс Крік на Губернаторські відвідини. Бо Кукс Крік це одна з найстарших українських околиць недалеко Вінніпегу. Кукс Крік пишається найбільшою в Канаді та найкращою стилево-українською католицькою церквою т. зв. "Степовою Катедрою", що її збудував знаний в Канаді архитект-священик, Впр. о. каноник Филип Ру, Ч.О. В околиці Кукс Крік живе найбільше число українського населення. До зустрічі з Губернатором українці підготовлялися дуже солідно. Ще в місяці березні, Преп. о. каноник Ф. Ру скликав до себе нараду дооколичних священиків, як о. Р. Добрянського, о. С. Бориса, о. Й. Каменецького, та з Вінніпегу о. др. Кушніра, о. Й. Пуляка та о. С. Іжика. Цими підготовчими нарадами проводив єпископ, Преосв. Кир Максим Германюк, який подав цінні вказівки та начерк програми, в який спосіб найкраще привитати Генер. Губернатора і як би то найгідніше українці себе зарепрезентували. І так сталося. Українці виконали заплянову програму вповні та вміло використали нагоду візити Заступника Королевої для української справи.

Українців репрезентував хор Спілки Української Молоді "СУМ" під керуванням п. Василя Кардаша та Українська Цілоденна Школа св. о. Николая під проводом Сестер Служебниць з Вінніпегу. Точно о годині 3-ій пополудні в асисті "мавнтед поліс" та преміера Манітоби і Губернатора Манітоби в'їхав Ген. Губернатор Канади під звук церковних дзвонів на площу біля церкви в Кукс Крік. Біля брами український піонер фармер, привітав Губернатора традиційним українським звичаєм, хлібом і сіллю, опісля Впр. о. парох Ф. Ру впровадив Достойного Гостя до церкви. Губернатор сказав до о. Ф. Ру: "Я несподівався, що на фармах могли українці збудувати таку велику церкву, якої я не бачив навіть у великих містах Канади".

В окруженні тисячі шкільної дітвори зі співом: "О, Канадо" впроваджено Губернатора на почесне місце. Тут його привітав війт муніципалу Спрингфіл п. В. Смит, а шкільні діти по черзі національностей співали пісні по англійськи, українськи, німецькі і польськи. Найкраще враження зробили діти зі школи св. о. Николая з Вінніпегу. Сотка українська дітей в спеціяльних одностроях сиво-жовтої краски відспівали гармонійно кілька українськии пісень під дирігентурою Сестри Антонини. Промову в англійській мові виголосив о. Матей Котович, Ч.О., укр. катол. священик з Кукс Крік. Атракційною точкою програми був виступ хору

СУМ під керуванням п. Василя Кардаша в гарних народних строях, що відспівав кілька пісень. Опісля група українських танцюристів під проводом п. М. Боднара відтанцювали два народні танці: "Катерина" і "Запорожець". Виступ українців зробив на Губернатора та його асисту дуже миле враження. В імені українців промовив міністер Достойний Н. Григорчук, який представив Губернатора. Всі очікували, що скаже в своїй промові Генеральний Губернатор Канади. Дуже знаменні слова висказав Ексоценція Винсент Мессей до українців та других національних груп, яких назвав: "Об'єднаними Націями Канади", які мають всі рівні права: "Я надіюся—сказав Генеральний Губернатор,—що стаючи канадійцями—приймаючи на себе льояльно канадійське громадянство, ви не забудете спадщини ваших предків, тобто їхньої мови, звичаїв, традицій і культури—".

З цих слів бачимо, що новий теперішній Губернатор Канади нав'язує до слів колишнього Губернатора Твідзмюра: "Хто хоче бути добрим канадійцем, хай буде наперід добрим українцем—", хоче підчеркнути, що Канада не тільки толерує українські традиції та культуру, але Канада домагається, щоб ми зберігали їх, як цінності наших предків.

Український хор СУМ відспівав на честь Губернатора: "Многая Літа". Губернатор привітався з представниками національних груп та духовенством. Українців репрезентував през. КУК, п. А. Яремович, а від духовенства були приявні о. Ф. Ру, о. М. Котович, о. С. Борис, о. С. Шевчук, о. С. Іжик, о. І. Кристалович та о. Й. Каменецький. Півтора годинна програма була виконана взірцево та на високім рівні. Це був дійсний Український День в Кукс Крік в якому українці гідно себе зарепрезентували в очах представника королевої —Ген. Губернатора Канади.

о. С. Іжик.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Заходом Українського Католицького Юнацтва відбувся гарний концерт в честь матерей в другу неділю травня. Цей концерт відбувся пополудні, а вечором того самого дня укр. катол. Аматорський Кружок з Кемсек відограв представлення "Мати Найчка".

В неділю 15 травня відбулася Місійна Вистава в Йорктоні. Учасники мали нагоду оглянути ріжні гарні знимки, образи, малюнки, тощо: Пр. СС. Служебниць, ОО. Василіян, ОО. Редемптористів, Братів Християнських Шкіл.

В неділю 22 травня відбулося величаве торжество градуації абсольвентів українських католицьких інституцій в Йорктоні. На читаній Сл. Божій в 7.30 вся молодь обидвох інституцій приступила до св. Причастя. В год. 3.00 пополудні почалась церемонія градуації в авдиторії Др-а Бреса. Вступне слово й привіт виголосив п. Ярослав Жукевич, студент Колегії св. Йосифа. Слідували дві пісні, що їх відспівав хор Академії Пресв. Серця. Святочну промову до абсольвентів і учасників в англ. і укр. мовах виголосив п. адвокат А. Яремович з Вінніпегу. Потім абсольвенти обидвох Інституцій виступили парадно на сцені в гарних одностроях і одержали свої дипльоми. Хор Колегії св. Йосифа відспівав три пісні під проводом бувшого студента Колегії, п. Олекси Карапити. На фортеп'яні грала паночка Джойс Горбачевська. Слідували відтак винагороди за успіх в науці. Працальні промови в імені абсоллвентів виголосили паночка Савеля Шкільник і п. Евген Черевик. Програму закінчено канадійсклим гимном.

Імена абсольвенток Академії Пресв. Серця є: К. Баранюк, І. Баранюк, Є. Бялозицький, О. Богачевський, Р. Добко, О. Гінець, Т. Ківасевич, С. Кукура, Т. Лозінський, Є. Лукій, Г. Лукій, А. Мисько, Л. Торченський, П. Ніхолят, В. Олійник, П. Репко, Пр. Сестра Амбросія, С. Шкільник, Л. Смиснюк, П. Собко, І. Трач, Р. Вінгерак, К. Вонзяк, Є. Войчишин.

Імена абсольвентів Колегії св. Йосифа: Я. Андрусяк, Є. Балавадир, Л. Бартко, Я. Батюк, В. Библів, Б. Бэдель, Е. Черевик, Н. Чуї, Е. Демчук, Т. Дучик, Е. Филипович, Д. Гуїдо, Р. Гадубяк, Р. Галко, О. Гарсимюк, Л. Годований, Й. Гнатюк, С. Кабан, Д. Корман, Т. Корняк, М. Ковалик, М. Кривий, М. Лозінський, К. Мялковський, А. Михальчук, І. Мігалич, Б. Наконечний, Б. Плугатор, А. Позняк, В. Шавець, М. Шервин, Ст. Шумей, П. Слободян, Ф. Слугоцький, Т. Спільчак, П. Стоцький, П. Сидловський, Е. Третяк, Є. Віонзек, А. Вришко, С. Юзик, Л. Зайшлей, Я. Жукевич.

ВЕСНЯНИЙ БАЗАР В ЙОРКТОНІ

Весенний базар в Йорктоні відбувся 25-го квітня. Хоч погода була надзвичайно несприятлива, спеціяльно на закінчення, то все таки базар відбувся несподівано успішно.

А то завдяки нашим добрим Паням на фармах і у місті, що так гарно причинилися до базару.

В продажі тикетів на базар вела перед пані Катерина Библів, друга була пані Ю. Кіц, пані Вонітова, пані Брик, пані Кушпира, пані Благута. В імені заряду складаю щиру подяку усім паням, котрі чимнебудь причинилися до успіху базару.

Також складаю щиру подяку молодшим жінкам, що брали участь у базарі, і в переведенні передбазарової перекуски.

Щасливі тикети були тих людей: М. Білокрилий, Віньярд, 75.00; С. Мірчак, Реджайна, 40.00; С. Мадай, Йорктон, годиник на руку; Л. Яремович, Йорктон, 25.00; К. Беньордоф, Йорктон, годинник; І. Дерворіз, Йорктон 10.00; В. Добко, Йорктон 10.00; І. Войчешко, Йорктон 10.00; В. Олійник, Келегер, 10.00; К. Марусяк, Елфрос, 10.00; Л. Жилик, Вішарт, обрус; Р. Чалус, Йорктон, коц; І. Деренівський, Йорктон, пошевки; Ф. Лі, Йорктон 5.00; М. Медвідь, Йорктон, 5.00; В. Бойчук, Йорктон 5.00; К Кушпира, Едмонтон 5.00; І. Стець, Йорктон 3.00; К. Матейцьо, Вілловбрук 3.00; В. Поповичі, Йорктон 2.00.

Секр. А. Брик.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ, ЙОРКТОН

Спільне свячене відбулося на третій день Великодних свят. Гарне число людей зійшлося на це традиційне свято. По роздані свяченої просфори і по смачній перекусці, Преп. о. І. Бала ЧНІ. сказав гарну промову, згадуючи яка є ціль цего свята.

При кінці апелював до людей доброї волі, щоб щиро жертвували на будову церкви.

Другим-бесідником був Пр. о. П. Малюга ЧНІ., а дальше пан І. Панчук і пан Н. Брик.

На закінчення відспівано Воскресну пісню "Ангел Вопіяше".

З піднесеним духом люди розійшлись домів.

Секр. А. Брик.

ЩО ЧУВАТИ В НЮАРКУ?

Перше Св. Причастя

Більше ніж 110 дітей приступили до Св. Причастя в церкві Св. Івана Хрестителя 15 травня 1955. Це найчисленніша група дітей, що колинебудь приступила до першого Св. Причастя в згаданій церкві.

Преп. Сестри Василянки, що провадять цілоденну школу, прегарно приготовили дітвору до цього величного дня. Діти, батьки й їхні приятелі виповнили церкву. Діти прийняли Св. Причастя посеред радісних співів на честь Христа Бога й Його Пречистої Матері Марії.

Велична Процесія

Пополудні цього самого дня відбулася майська процесія біля українсько-католицької школи. Впр. о. Парох В. Краєвський і директор школи, о. Д. Лаптута провадили процесією.

Діти під проводом Сестер Василянок співали пісні в часі процесії.

"I am an American" day відбувся в Нюарку 15 травня. Улаштувало його місто Нюарк, щоб вшанувати нових громадян міста. Цих же нових громадян, що за один тільки рік здобули американське громадянство й проживають у Нюарку, було 1,800. Між ними були десятки українців, що прибули до Америки по другій світовій війні.

Новим громадянам роздано посвідки. Були різні інші овації й промови, але найбільше вибився наш нюарський хор Трембіта, що його заангажували організатори свята при помочі одного отця.

Хор захопив приявних своїм чудовим співом українських патріотичних пісень.

Преп. о. М. Созанський ЧНІ., закінчив святкування молитвою. Нові американські громадяни українці були дуже вдоволені із хору й з виступу о. Мирона.

Приятельська гостина на честь Др. Гука

Пан др. Гук це перший український лікар, що споміж новоприбулих до Америки лікарів здобув право відчинити власну канцелярію. Стейт Нюджерзі вимагає, щоб лікар здав іспити й став громадянином, заки зможе відчинити власну канцелярію.

15 травня укр. бизнесмени міста Нюарку вчинили панству Гук милу несподіванку, влаштовуючи вечерю на їх честь. Понад 200 осіб взяли участь у вечернім прийнятті. Пан адвокат Гинда був провідником і промовцем. Виступали теж інші, складаючи побажання панові др. Гукові і пані Доктор Гук, дружині лікаря. Пані Гук це теж лікарка.

ДЕНЬ СЕМІНАРІЇ В ПИТСБУРСЬКІЙ ЄПАРХІЇ

Преосв. Николай Ілько улаштував семінарійний день у своїй семінарії Кирила й Методія в Питсбургу. Чудова погода та вістка, що промовлятиме еп. Шін, стягнули яких 7 тисяч народу. Була пополуднева Служба Божа й проповідь еп. Шіна. Від ОО. Редемптористів були присутні Впр. о. Г. Шишкович, Щудло і Дибка.

МІСІЯ В ГЕМТРЕМК, Н.И.

Від 27 березня до 3 квітня відбулася в нас місія під проводом о. М. Щудла, ЧНІ., що прибув до нас на запрошення Впр. Монс. Й. Шмондюка. Місія була в двох мовах. Люди взяли численну участь у місійних відправах.

Приявний.

П'ЯТИДНІВКА В СКРЕНТОН, ПА.

Наша парафія мала знову нагоду слухати проповідей о. М. Щудла, ЧНІ. що вже передтим був провів дві місії в Скрентоні. Доволі багато людей узяли участь у місії. Нажаль страйк автобусів не дозволив скористати із місії тим, що не мають власних автомобілів, бо наша парафія доволі розкинена й багато людей мешкають далеко від церкви. Дякуємо Впр. о. Парохові Б. Іжакові, що дав нам нагоду відбути цю місійку.

Комітетовий.

МІСІЯ В НЮАРКУ, Н. Дж.

Пр. о. Й. Бала провів тижневу місію в нашій парафії Св. Івана Хрестителя від 3-10-IV. Преп. місіонар захопив людей своїми сердешними, практичними і життєвими проповідями, з яких пробивався власний досвід. Комітет церковний щиро дякує Впр. о. В. Краєвському, що запросив такого здібного місіонаря на місію в Нюарку.

Комітетовий.

ВИСТУП ХОРУ ТРЕМБІТА

Хор "Трембіта" виступив у часі бенкету учителів із Нюарку, що відбувся в Military Park Hotel 20-IV. Трембіта це хор, що складається із панів парафіян церкви Св. Івана Хрестителя в Нюарку. Біля 250 учителів і учительок із публичних шкіл Нюарку були приявні на бенкеті і концерті.

Вміло підготована й виведена програма захопила слухачів. По програмі Пр. о. М. Щудло ЧНІ. повідомив слухачів, що співаки Трембіти це не фахові співаки, але працівники, що фізичною працею мусять утримувати свої родини. Це ще більше піднесло престиж хору в очах приявних.

Учасники явно висловлювали свій подив для хору, заявляючи, що такого хору іще не чули в своїм житті. Виступ хору Трембіта це знаменитий пропагандивний акт, щоб ознайомити чужинців із українським співом.

Приявний.

СПІЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ В НЮАРКУ

Численні учасники взяли участь у традиційній вечері, що відбулася 24-IV в укр. Централі. Улаштованням традиційної вечері зайнялися Пані із Апостольства Молитви на запрошення пароха Впр. о. В. Краєвського, ЧНІ.

ВІШАРТ, САСК.
Похоронна згадка

В середу 13-го квітня похоронено бл. п. Івана Костика. Пан Костик уродився 71 років тому в старім Краю

Бл. п. Іван Костик

в селі Манастир, повіт Рава Руська. Прибув до Канади 1912 р. і до 1916 р. працював у Форт Вілліям. Того ж року прибув в околицю Вішарт, Саск,. де почав фармарувати.

Ще в родиннім селі п. Костик одружився і разом з женою Теклею виїхав до Канади. Тут добрий Господь поблагословив їх подружжя 4-ма дітьми; два сини, Стефан і Михаїл, і

дві доньки: Марія і Анна. Тепер всі подружені за виїмком Михайла і всі розпочинають свої власні родини.

П. Костик, своєю працьовитістю і гарним родинним життям був добрим прикладом для других. Господь Бог нагородив це примірне життя, бо хоч жена Текля відійшла на вічний спочинок вже 13 років тому, то добре виховані діти не покидали улюбленого батька, але з любов'ю дбали про нього аж до смерти. Цю свою сердечну любов вони прекрасно виявили на похороні, коли всі разом приступили до св. Тайн. Дав би Бог, щоб всі наші батьки так гарно виховали своїх дітей.

По похороні родина і добрі парохіяни зібралися в родиннім домі на поминальний обід, де зібрано $24.25. З того 8.00 призначено на Голос Спасителя, 8.00 на Укр. Вісти, а 8.25 на укр. радіо передачу в Йорктоні. Збіркою занялися п. Теодор Бздель з Вінярд і п. Гр. Палащук з Вішарт.

Вічна пам'ять бл. п. Іванові Костикові!

БІВЕРДЕЙЛ, САСК.
Похорон Василія Прибильського

9 квітня відбувся величавий похорон в Бівердейл бл. п. Василія Прибильського. Точений невмолиною недугою рака, по довгому лічінні і заосмотрений в Св. Тайни він упокоївся в Бозі в йорктонськім шпиталі 7 квітня 1955 в день Благовіщення, в 56 р. життя. Парастас і похоронні Богослужения відслужив Впр. о. Вол. Маланчук ЧНІ., при великій участі його рідні, друзів і знакомих. Парафіяни скористали в тої нагоди, щоб відбути також великодню Сповідь і Причастя.

Бл. п. Василь Прибильський

На похоронному обіді засмученої родини Прибильських промовляв о. Вол. Маланчук, і Іван Прибильський, брат помершого з Вернон, Б.С., а в гарних словах заохотив учасників утривалити пам'ятку по дорогому помершому збіркою на укр. радіопередачу і катол. пресу в Йорктоні. На цю ціль зложили свої жертви в сумі $34.66 наступні особи:

2.00: Іван Прибильський; по 1.00: Ів. Проць, В. Проць, Ф. Прибильський (2.00); пані Є. Гребеник, Марія Васік, Г. Лазорко, Катерина Бенько, А. Яремко, Конст. Федик, Н. Пихач, Д. Прибильський, Ф. Гардибала; Ів. Войчешко, В. Гребеник, Ів. Середа, Н. Гребеник, Й. Богдасевич, М. Маковецький, В. Яремко, О. Бонцаль, Ан. Бенько, А. Прибильський, П. Проць, В. Мацюх, В. Пахолко, Ф. Лазорко, О. Проць (25ц.); Мих. Середа; Й. Федик, Іван Бонцаль.

М. Бенько 50ц.; О. Осцений 25ц.; В. Федик 30ц.

Збіркою занявся Іван Бонсаль.

Дякуємо жертводавцям за пам'ятку про покійного, як також за жертви, які зложили підчас похоронного Богослужения, щоб відправити за упокій душі в. Василія 11 Служб Божих.

Вічна нехай буде пам'ятка по бл. п. Василієві Прибильський, а заслуженій п. Ані, довдовілій і всій рідні складаємо наші щирі співчуття.

ОО. Редемптористи, Йорктон.

ТРАНСКОНА, МАН.

Дня 9 травня ц.р. упокоїлася в Бозі Варвара Кішинська, прожившн 62 роки. Попйна походила з Гадинковець, Зах. Україна. До Канади приїхала дівчиною в 1910 році і тут одружилася з Ф. Кішинським. Стало жила в Трансконі, де її чоловік працював у залізн. варстатах. Гарно виховала двох синів, Івана і Михайла, і дочку Емілію. Визначалася великими й гарними прикметами духа. Була в парохії ревнителькою Апостольства Молитви, членкинею Запом. Брацтва Св. Николая та Кредитової Спілки. З особливою ревністю дбала, про сироти і завжди старалася вібрати для них дар з нагоди свят Різдва Христового чи Великодня. Бу-

ла свідомою, відважною християнкою-католичкою та доброю українкою. Кожна добра справа знаходила відгомін в її серці, а рука радо

Бл. п. Варвара Кішинська

простягалась до помочі. Правдива апостолка молитви, преси, доброго прикладу та милосерних діл. Такі жінки це фундамент нашого церковно-релігійного і громадсько-культурного життя.

Слабувала від трьох літ. Останньо здавалося, що стан її здоров'я значно поправився. На "Мамин День" 8 травня була в парох. галі на концерті і парохія Св. Михаїла вшанувала її, вручивши букет квітів, як вираз пошани для всіх добрих матерей. При спільнім столі, на закінчення концерту, вона сказала ще гарне слово, закликуючи матерей до християнського виховання дітей. Ніхто не сподівався, що це буде її прощальне слово. Ще не були зів'яли дані їй квіти, як перестало битись її шляхетне серце.

Покійний спарвлено величавий похорон 13 травня ц.р. Соборну Службу Божу правили: Всеч. о. Д. Джиголик ЧОВВ., о. К. Гаврилів і о. Д. Шевчук. В надгробнім слові о. парох відмітив гарний характер і заслуги Покійної. Членкині Апост. Молитви причинились до торжественності похорону, а потім влаштували спільний обід в парох. залі. При столі промовив колишній душпастир о. Джиголик. На його заохоту присутні склали на католицьку пресу $31.80. Від родини Покійної подякував численним учасникам похорону зять п. М. Гунчак.

Вічний спокій її праведній душі!

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В днях 17-18 травня, мешканці Йорктону мали нагоду витати до свого міста Високодостойного Губернатора Вінкентія Массей. При тій нагоди губернатор відвідав також церкву оо. Редемптористів східнього обряду, котру оглядав з великим захопленням.

В неділю 29 травня відбувся дуже гарний парохіяльний пікнік заходом Братства Українців Католиків йорктонського відділу.

У вівторок 31 травня відбулась велика урочистість з нагоди закінчення майських богослужень. Дев'ять день перед тим попередила дев'ятниця, на котрій учасники молились за ріжні намірення. Останнього дня заходом Пр. СС. Служебниць зорганізовано живу вервицю, на площі Колегії св. Йосифа. В тій церемонії брали участь всі учні наших нижчих і вищих інституцій, всі Пр. Отці, Браття й Сестри всіх трьох монаших Згромаджень і ціла парафія Матері Божої Неустанної Помочі.

Науки й Читання

НА НЕДІЛІ И СВЯТА
з додатком реколекційних наук
зібрав і видав
о. Кирило Лотоцький

Це гарний збірник духовних наук та проповідей наших визначних проповідників. Цікава й повчаюча книжка, що її з користю вживати буде не лише духовна особа, але теж і кожна побожна світська людина.

Ціна $3.00

Замовляти:

Bishop's Chancery,
214 Ave. M. So.,
Saskatoon, Sask., Canada

Замовляйте:

Молебні

ДО ІСУСА ХР. і М. БОЖОЇ
Ціна 10ц.

Увага!

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada
а не до Редактора, Преп. о. Шудла
в Нюарку, ЗДА.

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Щиро дякуємо за жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя. Нехай добрий Ісус нагородить всіх жертводавців сторицею!

Мих. Маршалок, Норман	1.00
З похорону Тв. Костик, Вішарт	8.00
Василь Гнесько, Монтреал	1.00
Дмитро Стереб, Клівленд	1.00
Іван Пристава, Менвил	1.00
Катерина Лобур, Клівленд	1.00
Пані С. Собко, Калдер	1.00
Филип Юркевич, Брендон	10.00
Пані К. Лучка, Клівленд	1.00
Пані П. Голей, Дітройт	3.00
Мих. Регалюк, Етелберт	1.00
Павло Хмільяр, Едмонтон	1.00
Юстин Воробець, Саскатун	1.00
Гр. Рубас, Шелтон	1.00
Анна Чорній, Балтимор	1.00
З похорону І. Тимяк, Айтуна	8.50
З похорону І. Підкович, Вішарт	5.00
Катерина Мельник, Вінніпег	1.00
З похорону В. Прибильського, Бівердейл, Саск.	17.15
Марія Рітка, Порт Артур	1.00
Марія Костецька, Бронкс	1.00
З похорону Параскевії Домшей, Джеддбург, Саск.	20.31
Пані М. Мудрий, Йонгставн	1.00
З похорону Варвари Кішинської, Транскона, Ман.	10.00

НА НОВУ ДРУКАРНЮ—

Пані Анна Дукін, Клівленд	2.00
Никола Малайний, Врокстон	2.00
Іван Свергун, Врокстон	1.00
Ева Курило, Едмонтон	1.00
Анна Головенко, Йорктон	5.00
Франко Жук, Йонгзвил	1.50
Андрей Брухал, Ню Гейвин	1.00
Пані М. Набережний, Йонгставн	3.00

НА НОВУ МАШИНУ—

Іван Статкевич, Беніто	1.00
Анна Колинс, Ансонія	2.00
Пані Т. Валечний, Монтреал	1.00
І. Луців, Торонто	1.00
Пані М. Антонюк, Вішарт	3.00
П. Федорів, Торонто	3.00
Пані В. Романцьо, Скрентон	1.00

Поштові Марки

Є ВАРТІСНІ
якщо вони є в великій скількості

Чи Ви хотіли б причинитись до великого та прекрасного діла? Виховування священиків-місіонарів для нашого українського народу? Причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті. Старайтеся принаймні один раз назбирати велику колекцію вживаних марок.

Які поштові марки принимаємо? Принимаємо без винятку всі поштові марки: канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво назначити "used stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхнє добре діло.

Поштові марки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ont., Canada

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Засилаю подяку до Пресвятого Серця Ісусового і Матері Божої Неустанної Помочі за вислухані молитви, що охоронили дитину з небезпечного випадку і щасливо уздоровили.

К. Піттель, Едмонтон.

Складаю прилюдну подяку Ісусу Христу, Матері Божій Неустанної Помочі й св. Йосифові за їх ласкаву опіку підчас й після мого випадку.

Агафія Денищук, Йорктон.

Складаю прилюдно подяку Христовому Серцю, Матері Божій і св. Терені від Дитятка Ісуса, за отримані ласки, а особливо за одну ласку.

К. Мельник, Вінніпег.

Складаю прилюдну подяку Пресв. Серцю Ісуса і Преч. Діві Марії за вислухання моєї молитви і одну велику ласку.

Анна Чорній, Балтимор.

Окремою булею іменував Апостольський Престіл Преосвященного Кир Максима Германюка, ЧНІ., Єпископом-Коадютором Високопреосвященного Архиепископа Кир Василія Ладики з усіми властями та обов'язками Апостольського Екзарха Вінніпегу.

ОО. Редемптористи й Редакція Голосу Спасителя вітають сердечно Преосвященного Кир Максима Германюка з цею номінацією і бажають йому багато успіхів та осягів у його Апостольській праці над дальшою розбудовою і розвитком вінніпеґського Апостольського Екзархату для Божої слави та добра поручених його достойному проводові вірних.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 6. Йорктон, Саск. Червень, 1955

"Смутна Душа Моя"

Як нема більш зворушливої, чутливішої та природнішої чесноти над вдячність, так і немає, нажаль, і більше занедбаної й погордженої чесноти як вона. Треба сказати, що чим цінніше добродійство і більший його Давець, то й тим більша і чорніша невдяка!

На це вже сам Господь Бог скаржився у Старім Заповіті: "Я виховав синів і вивищив їх, а вони Мною погордили. Віл пізнає свого господаря й осел пана свого.—Ізраїль не пізнав Мене й народ не вважає на Мене. Покинули Господа, хулили Святого й відвернулися"... В Новім же Заповіті сказав Господь: "А дев'ять де, чи ж не десять очистилися?" Тільки один мав серце вдячне і він прийшов подякувати, хоч був чужинцем. Ісус Христос заплакав над невдячністю жидівського вибраного народу, як в'їжджав до Єрусалиму. Коли ж з'явився св. Марії Маргариті, то показуючи Своє Боже Серце, сказав: "Оце Серце, що так людей полюбило, а за це дізнає стільки невдяки"...

Коли у Японії був закон, що коли білий хотів війти на японську землю, мусів потоптати святий хрест. Католицькі місіонарі воліли радше муку і смерть, а не мали серця зневажити це знамено найбільшої любови. Навпаки купці, переважно недовірки-протестанти, без надуми потоптували хрест аби тільки збивати собі скарби. О, який це біль для Серця Христового! Та далеко більше болять Серце Христове гріхи,—погорда Його любов'ю, що Йому заподівають католики.

Як Христос Господь, об'являючи нам Своє Чоловіколюбне Серце, як співаємо в церковній пісні, показав нам безодню своєї любови, так і грішник своїми гріхами показує і Христові безодню своєї невдяки!

Ісус прийшов на землю, щоб кинути вогонь своєї любови, і не бажає нічого, тільки, щоб той вогонь розгорівся, а гріх цей вогонь здушує в собі й часто ще й у других.

Христос стався для людей живою водою і хоче цю воду дати всім, але люди воліють пити брудну, гріховну грязюку, а відвертаються від цілющого джерела Серця Божого. Христос дармо і самохіть дає людям неоцінені ласки і добра, а люди не хотять брати...

Ісуса болить невдяка, бо Він стався добрим пастирем. Шукає загублених овечок, але ті овечки воліють вовчу пащеку, а від Божих рамен утікають.

Чим можуть грішники свою невдячність оправдати? Хіба може тим, що Христос їх не оставив сиротами, але оставився в кивоті, і день і ніч чекає. Дає на поживу самого себе і ще запрошує всіх: "Прийдіть до Мене всі струджені й обтяжені..., і Я вас успокою..."

"Нема більшої любови, як покласти головою за друзів своїх". Господь поклав своє життя за нас тоді, як ще ми були Його ворогами, як про це гарно висловлюється св. Павло.

Нажаль люди мають вуха, та не чують; мають очі та не бачать. Ось самому мені довелося бачити в саму Велику П'ятницю, коли то народ розмолений поклонявся по церквах любові Серця Христового, а молодь в городі міськім, справляє собі танці з музикою.

Тому бодай ми почитателі Ісусового Серця перепрошуймо і надолужуймо Серцю Божому за гріхи світа. Скажімо Йому власними Його словами що їх сказав на хресті: Серце Ісусове, "прости їм, бо не знають, що творять". Прийми від нас перепросьбу за наші гріхи, за гріхи наших найближчих, за гріхи й беззаконня, невдяку та невірність нашого народу, за ввесь світ... У винагороду жертвуємо Тобі перепросьби й надолуження Твоєї Прелюбої Матері, святих Ангелів і Твоїх угодників; вкінці жертвуємо Тобі й життя наше і терпіння наші та й смерть нашу, бо Ти Ісусе подивугідний в усіх ділах Твоїх—предивнийй в об'явленні Серця Твого святого і Тобі, Агнче Непорочний, нехай буде слава, честь і сила та безмірна вдяка від усіх людей на віки вічні.

Чоловіче, стережися зависти й заздрости, бо ці дві пристрасті не шкодять тому, кому ти завидуеш чи заздростиш, але тільки тобі самому огірчують життя. Кому пошкодиш, як не собі самому, якщо наїшся квасних недозрілих овочів? Собі самому. Зависть і заздрість ще більше шкодять тобі ніж їдження квасних недозрілих овочів.

Ти ніколи не стратиш нічого, як будеш іншим чинити добро. Свідомість, що ми корисні в світі, додає нам охоти до життя, вливає бажання працювати, захороняє від нудьги, що, немов ржа залізо, нищить сили людини і передчасно заганяє до гробу тих, що "не мають" що робити.

ЩОБ ЛІКАРІ Й НОРСИ БУЛИ СВІДОМІ СВОЄЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТИ ПЕРЕД БОГОМ

(Місячне намірення для Апостольства Молитви на місяць червень, потверджене і благословлене Св. Отцем)

ЛІКАРСЬКІ науки поступили в послідніх часах дуже скоро вперед і в міру їх розвою виступає щораз більше тісна злука між урядом душпастиря і лікаря. Много є питань, в ділянці лікарських наук, що прямо доторкаються до християнських наук. Та якраз у цих питаннях дається нажаль запримітити погубний вплив протихристиянського духа, і часто стрічаються лікарські розв'язки й поради, що противляться Божим заповідям. Тому велика відповідальність спочиває на лікарях і тих, що доглядають хворих.

Обов'язки лікарів і норсів дуже взнеслі і так милі Небесному Лікареві, Христові. Він Сам у своїому земському житті: "сцілив усяку недугу й усяку неміч між людьми" (Мат. 4, 23-24). Вирок Страшного Суду буде залежний від виконування діл милосердя (Мат. 25, 36). З цією взнеслістю й важливістю лікарського звання лучиться велика відповідальність лікарів і норсів.

1. Лікарі повинні добре знати свою лікарську науку й мати досвід та дбайливо старатися о хворих, відповідно до важливости справи.

2. У сповнюванні своїх лікарських обов'язків зглядом хворих, лікарі повинні вживати певних лікарств, а не сумнівних, а також зовсім встриматися від недозволених середників і недозволених операцій (як приміромм поронення плоду і т.д.). Не вільно також давати ради, що є проти християнської моралі.

3. Лікарі мають дуже гарне звання: улегшувати людські болі, привертати здоровля, захоронювати від недуги. У сповнюванні цих обов'язків з огляду на членів великої родини, яку становлять усі люди, нехай лікарів загріває не лише природна любов до терплячого людства, але ще більше християнська любов до братів і сестер в Христі. Часто лікар має рішатися на важливі речі, операції, ліки, від яких залежить життя або смерть хворого. Нехай лікарі мають завжди перед очима те, що вони лічать тіло оживлене безсмертною душею; нехай лічать хворого, а не хворобу. Лікарі мають завжди пам'ятати на вищість душі понад тіло і що тільки один Бог є Паном людського життя. Тому нехай у всім кермує ними наука християнської моралі. Коли лікарі мають рішати, чи уживати якого середника, чи ні, або чи давати якусь раду, чи ні, нехай вони завжди судять після Божих заповідей. Ніхто не дає лікарям власти на вживання нечесних способів, середників, що є противні християнській моралі; і ніхто не може їм дати такої власти. Уживати нечесних способів у лікуванні не вимагає:

1) ані поступ у лікарській науці: дуже поважні лікарі-науковці осуджують такі методи;

2) ані добро хворого: хворий не є паном свойого життя, він його собі не дав;

3) ані добро людської суспільности, бо людська суспільність для людей, а не люди для суспільности;

4) ані державна управа, чи уряд, бо держава ніколи не може самовільно розпоряджати поодинокими людськими особами.

Один лиш Бог, Творець вселенної є Паном кожної людини; Він Своїми законами ставляє границі і їх нікому не вільно переступати.

Всі обов'язки лікарів у відповідній мірі відносяться також до тих, що доглядають хворих (норсів). Їхній уряд можна уважати святою службою супроти хворих. Нехай вони завжди мають перед очима те, що найкращим ліком для хворих є тепло християнської любови.

Говорячи про обов'язки лікарів треба згадати й те, що так лікарі, як і ті, що доглядають недужих, обов'язані або самі, або через других напімнути тяжко хворих, щоб приймили св. Тайни, та полагодили свої дочасні справи.

Дійсно, великі й дуже важливі є обов'язки лікарів і тих, що доглядають хворих. Просім Пресвяте Серце Христове через Непорочне Серце Марії, щоб лікарі й норси були свідомими своєї великої відповідальности перед Богом.

Місійне наміреня на червень: За китайську молодь.

ЛИПЕНЬ: Загальне наміреня:—Піднесення й посилення релігійного виховання дорослих.

Місійне: Щоб світські особи приготовлялися до виконування апостоляту.

Остання статистика в Ізраїлі виказала, що в маленькій жидівській державі проживають тіл сучасну пору 40,000 християн, 100,000 арабів, між якими є багато християн, і 1,200,000 жидів.

З 40,000 християн 21,000 це католики, 17,000 православних греків і мелхітів, 1,000 вірмен, 1,000 англіканів і невеличке число коптів і маронітів.

Куди краще представляється християнство в сусідній арабській державі, Йорданії, до якої належить старинна частина Єрусалиму зо сливе сіма пам'ятками, що такі дорогі християнам. На 1,200,000 населення третина є християнською.

Християни Йорданії це здебільша араби. Уряд дуже прихильно ставиться до християн. На приказ уряду мається розпочати віднова престарої базиліки Божого Гробу, що включає в собі гріб Спасителя й гору Голгофту.

Христос це правдивий джентелмен. Він запрошує всіх до частого Причастя, але не силує нікого, бо Він шанує свобідну людську волю, яку комуністи намагаються знищити в "щасливих рабах червоного раю".

Пам'ятай, що щастя та задоволення в 99-и процентах залежить від нас самих...

ТРЕТІЙ РОЗДІЛ

По Кризі Розвій

(1734)

НАДІЯ на Боже Провидіння не завела Альфонса. Нові співпрацівники заступили давніх, що в часі кризи покинули його й відійшли. Альфонс визначив порядок щоденних духовних вправ і звелів строго придержуватися його. Брат Віт Курціо сумлінно давав дзвінком знак на кожну духовну вправу гейби в монастирі було повно монахів. Вірність Богові запевнила їм Боже благословення.

1. В хаті Анастазія

Як нові члени долучилися до Альфонса, то маленький приют Сестер не годен був примістити їх. Альфонс став розглядатися за новим приміщенням для своєї монашої громадки. Дон Лаврентій Анастазіо, уродженець Скалі й урядовець тамтешнього міського заряду, відступив Альфонсові одну із будівель, що належали до його родин.

Ця будівля була ближче до монастиря черниць ніж приют, в якому основано Чин Редемптористів. Проте будівля знаходилася в дуже бідному стані. Треба було відновляти й направляти їх, заки можна було перенестися до неї. Альфонс всетаки тішився новим здобутком, бо мав принаймні де примістити своїх духовних синів і запевнити їм дах над головою. В першій половині червня всі перейшли до нового помешкання.

2. Нова фундація в Віллі Вільних

Боже Привидіння знайшло працю для ревности Альфонса й його товаришів. Єпископи Салерна та Каяцца стали намовляти Альфонса, щоб він відчинив другий дім у їхніх епархіях. Альфонс особисто бажав відкрити нову станицю в епархії епископа Каяццо не тільки тому, що цей ерарх вже від двох років натискав на нього, але й тому, що його епархія була духово бідна, тому й постачала багато праці для місіонарів.

Справа нової фундації тягнулася вже два роки, бо Альфонс не мав доволі Отців, щоб прийняти її, як Тоскез і його приклонники залишили Скалю. Коли ж нові співпрацівники долучилися до нього, Альфонс став поважно думати про нову фундацію, бо цього вимагав розвій його Чина й натиск епископа Віджілянте, ординарія з Каяццо. Цей ревний ерарх був захопився успіхами, що місія здобула посеред його духовних дітей. Новою фундацією в своїй епархії бажав закріпити плоди святої місії.

Треба було підобрати місце для нової фундації. По довших переговорах і розшуках Альфонс вибрав маленьке сільце, "Вілля Рабів", що сьогодні зветься **Віллею Вільних.** Сільце мало в той час 532 мешканців. Альфонс подивляв самоту і спокій, що саме положення запевняло його духовним синам, хоч дооколишній краєвид був менше гарний чим у Скалі.

Вілля Вільних, осідок нової фундації, була віддалена около 50 км. від Неаполю й 20 від Капуї. Альфонсові подобалося стратегічне положення фундації, бо з неї легко можна було виїзджати на місійну працю до трьох епархій: Каяццо, Педімонте і Капуї. В вільних від місій хвилинах Отці могли свобідно займатися мешканцями Віллі та дооколишніх сіл, бо бідне населення, що проживало з праці по лісах і горах, потребувало багато духовної опіки.

Вілля Вільних, чи як тоді звали її Вілля Рабів, складалася з двох присілків. Єпископ Віджілянте пожертвував Альфонсові стару гостинницю на приміщення нової фундації. Переказ подає, що ця гостинниця мала бути колись пустельнею, в якій проживав Св. Анзельм. Там він мав написати частину свого богословського твору: "Чому Бог стався людиною?".

Будівля, в якій мали приміститися місіонарі, була дуже стара. Треба було направляти й розширяти її, а тимчасом Альфонс не мав на це трошей. Як Альфонс і Спортеллі призадумувалися, як роздобути б гроша на відновлення й поширення фундації, Господь Бог послав їм молодого й енергійного помічника, отця Франциска Ксавера Россі. Був це священик тридцяти літ, ревний слуга Божий і великий приклонник Альфонсового почину. Зачувши про фінансові клопоти Альфонса, він прийшов і пожертвував йому своє майно. Альфонс ласкаво усміхнувся й сказав: "Дякую за поміч у заложенні нового дому. Але знай, Дон Ксавере, Бог радше бажає тебе самого, а потім твого майна".

Ласкаві слова Альфонса не потрапили вивести Россі з непевности й нерішучости. Зате приклад Святого доконав того, чого не потрапили вчинити його слова. На другий день Дон Ксавер був приявний у церкві, як Альфонс відправляв Божественну Літургію. Побожність і повага Святого вчинили на Россі незатерте враження. Божа ласка так сильно подіяла в його серці, що по Божественній Літургії Дон Ксавер удався до Альфонса й попрохав його про прийняття до Чина, що й Альфонс радо вчинив. Сам Россі отак описав мотив свого вступлення до Чина Пресвятого Ізбавителя: "Мені здавалося, що я бачив серафима, як Альфонс приносив Божественну Жертву, тому й я рішився піти вслід за ним".

Нова фундація вимагала багато хисту й праці. Альфонс поступив дуже обережно, бо не хотів накладати на себе обов'язків, що їх пізніше Отці не могли б достойно виконати. По довгих переговорах з місцевим муніципальним урядом устaлено умови, на яких мала спиратися нова фундація. 4 серпня 1733 р. зібралися муніципальні урядовці й передали Отцям церковцю братства, легати Божественних Літургій і уживання церковного будинку. Два роки пізніше потверджено цю угоду публичним документом. Нажаль ціла угода мала одну слабу сторінку, на яку тоді не звернено належної уваги. Вілля Рабів (Вільних) разом зо шістьми селами належала до февдального князя з Колюмбрано, що звався дон Франциск Карафа. Карафа був гордим, незгідливим шляхтичем, що від дня свого подружжя мав непорозуміння з місцевим єпископом. Амбітний князь надто мішався до церковних справ, з чого виникло прикре тертя між ним і церковною владою.

Справа фундації забрала Альфонсові багато часу. Отак проминула осінь і частина зими. Альфонс провів цей час, проповідаючи місії в салернітанській епархії та в місцевостях амальфітанського побережжя. При кінці січня 1734 р. прибув до діецезії Каяццо. В часі апостольських праць Альфонс бачив, що його противники присіли і заперестали пророкувати повний розвал його почину, особливо ті, що пробували в Неаполі, про що Альфонс повідомив еп. Фалькою.

31 січня в товаристві отця Сарнеллі і двох світських священиків Альфонс розпочав місії в катедрі Каяццо. Опісля перейшли до Драгоні та його присілків. Місії увінчалися гарним успіхом, що сповнило радістю серце Альфонса.

3. Перебрання фундації в Віллі Рабів (Вільних)

28 лютня 1734 р. отець Сарнеллі вернувся до Скалі, бо мав проповідати в часі Великого посту і улаштувати там реколекції для дітей. Альфонс вибрався до Віллі Рабів, щоб перебрати цю фундацію. Отак поділилася маленька Родина Альфонса. В Скалі під проводом отця Петра Романо залишилися Сарнеллі, Спортеллі і Брат Віт Курціо. В Віллі Рабів перебували Альфонс, отець Россі і один помічник.

Альфонс був вдоволений з фундації. Церковця Благовіщення, що її муніципальний уряд передав Отцям, вистачала для богопочитання й відправ. Тут нарід сходився на відправи, тут Отці сповідали й проповідали, тут нарід горнувся до Святих Тайн. Всетаки це було замало для апостольського Альфонсового серця. Він бажав повернути нову оселю в духовний осередок цілої околиці, де б світські й духовні особи могли відновляти свого духа замкненими реколекціями.

Чин не міг розвиватися без власного новіціяту, що постійно постачав би нових апостольських працівників. Обидва проекти вимагали відповідного приміщення. Треба було розбудувати невеличку будівлю, де була нова фундація. Єп. Фалькоя похвалив плян Альфонса, перестерігаючи його, щоб не брався до роботи, якої не міг би допровадити до кінця: "Гадка і плян розширення дому видаються мені добрими",. писав він до Альфонса, "але, мій Дорогий, не обтяжуйся водночас стількома справами, яких не зможеш докінчити".

Альфонс не зважав на пересторогу, але з повним довірям до Божого Провидіння почав виконувати свій плян. Наложив на себе фартух і разом із робітниками взявся до праці. Отець Россі наглядав над виконанням пляну, а Альфонс трудився як звичайний робітник, носив вапно, цеглу, тощо. Дехто дивувався, що Альфонс так сильно працює разом із мулярями. Він на це, сміючись, відказував: "Чому б не мав я працювати? Я хочу помагати їм і участвувати в їхніх заслугах".

Приклад Святого притягав не тільки місцевих і дооколишніх селян, що радо й безплатно помагали будувати й розширювати дім, але навіть шляхтичів, ба й шляхетних дам із цілої околиці. Одна з тих шляхтанок, Марія Анна Перретта, своячка міс-

цевого солтиса, згортала румовища біля будівлі, як кавалок цегли вихопився робітникові з рук і впав їй на голову, повалюючи її на землю. Приявні скрикнули з жаху, вважаючи її мертвою. Альфонс бачив, що сталося й негайно удався до церковці, припав навколішки перед іконою Пречистої Діви й почав благати її вирятувати від смерти цю бідну жертву. Богомати вдалося його любляче довіря. Анна Перретта піднялася неушкоджена з землі. Цегла зовсім не ушкодила її, а тільки настрашила. Це очевидне чудо викликало подив у населенні для Альфонса й розбудило велике одушевлення для його діла.

Хоч отець Россі не щадив свого труду й гроша, всетаки забракло фондів, щоб закінчити будівлю. Світські добродії, ба й сам Россі, не зважаючи на дощі й горяч, ходили по дооколишніх селах і містах за милостинею.

Отак ревність Альфонса увінчалася успіхом. Повстала нова будівля, що мала два поверхи й плоску терасу. Хоч проминуло більше ніж два століття, ще й сьогодні видно домашню каплицю, в якій могло приміститися 50 осіб, що відбували там духовні вправи. Альфонс рішився відновити ревність місцевого населення й улаштував місію. Місія пречудно вдалася. Мала церковця стала Марійською святинею не тільки для місцевого населення, але й для цілої околиці. Крім набожности до Богоматері Альфонс защеплював у слухачах любов до Пресвятої Евхаристії. В церкві щодня відбувалися спільні відвідини Пресвятих Тайн. Що-четверга було виставлення Пресвятих Тайн і проповідь про Пресвяту Евхаристію. В часі Служб Божих у неділю відбувалася катехизація старших. Ввечері катихизовано дітей. Потім слідувала відправа для старших, проповідь і деколи спільна хресна Дорога.

Альфонс зчаста проповідав в церкві про Божу Матір, її могутне заступництво перед Богом, любов до людей, співчуття для грішників і готовість помагати кожному, хто звернеться до неї за потіхою чи порадою. Згодом став збирати матеріяли про Божу Матір, бо задумав написати про неї книжку, щоб так голосити по всьому світі величі Пресвятої Богородиці. Книжка мала спиратися на засадах католицького богослов'я. Ширити набожність між народами—ось ціль книжки. Вчений ісусовець, Франциск Пепе, що пробував у Неаполі, заохочував Альфонса видати подібну книжку, щоб збити деякі фальшиві твердження Людвика Мураторі, що їх він був намагався поширювати в своїй книжці: "Слід тамувати простих людей у релігійний справах". Отець Пепе писав до Альфонса в 1734 р.: "Кажи, що хочеш про славу такої величної Матері (Марії) і без скрупулу проповідай про її безконечну ласку, бо численні богослови держаться цієї гадки. Водночас не відкладай видати друком свою книжку".

4. Життя в новій обителі

Альфонс і його товариші мало цікавилися політикою й війною, що тоді була вибухла між Австрією й Еспанією за посідання неаполітанського королівства. Альфонс радо ніс духовну поміч воякам, що переходили через Віллю Рабів. Зміна династії, до якої неаполітанці були вже призвичаєні, не змінила трибу життя в монастирі.

Слиме невпинна мовчанка панувала в домі, де проживав Альфонс і отець Россі. Россі відбував свій новіціят у Віллі Рабів. Щодня монаша громада відбувала три розважання, вранці, пополудні та ввечері. Решта часу була присвячена праці й молитві. Альфонс скріпляв свою молитву частим умертвленням. Один священик, що тоді проживав у Віллі, свідчить про Альфонса: "Він щодня споживав свої потрави навколішках, завішивши собі тяжкий камінь на шию. М'ясо подавано тільки в свята. Він ніколи не пив вина. Крім частих бичувань приписаних Правилом, Альфонс щодня приватно бичувався. Він був дуже покірний, перед і по їді цілував нам усім ноги. Його ряса мала стільки латок, що виглядала на мозайку. Ніколи не їздив на коні, уживав осла або ходив пішки. Хтось звернув йому увагу, що йому не годилося їздити на ослі. Він відказав, що це було добре для нього".

Альфонс навіть мріяв про місії поміж поганами й писав про це епископові Фалької, але Фалькоя звернув йому увагу, що в тім часі новий Чин не мав змоги піднятися місіонерської праці на розлогих просторах Азії чи Африки.

При кінці 1734 року Альфонс стратив доброго приятеля й опікуна архиєп. Пінятеллі, що був відійшов до вічности. Його місце заняв Преосв. Йосип Спінеллі, що відограв значку ролю в консолідації Чина. Був це дуже рішучий кардинал, що вміло провів реформу клеру в своїй архидієцезії.

5. Протиримська політика нового режиму

Новий еспанський режим, що почався в 1735 р., приніс борбонську політику до королівства. Ця політика була вже поширилася по інших европейських краях, де панували Борбони. Борбонські режими всюди ставилися ворожо до Папства. Ціль їхньої політики—це впокоряти Папу й Римську Курію.

Королівські міністри виконували прикази короля й нерідко були "ревніші" від свого монарха в протиримській політиці. Слід згадати про премієра Емануїла де Бенавідес і його трьох секретарів, що входять до історії Чина Найсв. Ізбавителя: Каєтан Бранконе, Йоахим із Монтеалегре та Вернард Тануччі, секретар справедливости.

Тануччі спричинив Альфонсові багато клопотів, хоч сам не був неаполітанцем, бо походив із Тосканії. Тануччі був здібним адвокатом і страшним ворогом Австрії. Це допомогло йому вбитися в ласку нового еспанського режиму по прогнанні австріяків із Неаполю. Свій вплив, знання й політичну могутність Тануччі використав, щоб шкодити Папству й монашим Чинам. Чорні хмари збиралися над Чинами й Згромадженнями, бо вороги папства уважали їх за головну підпору й оборону Святішої Столиці. Треба було перше знищити Чини, особливо Ісусовців, заки можна буде повернути Папу в послушне знаряддя могутніх цього світу.

Тануччі був одним із найбільших ворогів монаших Чинів у цілій Европі. Згодом він став правдивим "диктатором" в неаполітанськім королівстві, бо король сліпо слухав його порад і вказівок. Тепер ясно, в яких невідрадних обставинах Альфонс закладав свій новий місіонерський Чин. Тільки сильне відчуття

потреб народу спонукало Альфонса взятися до цього нелегкого діла, що коштувало його стільки труду, молитви й страждань. Він згодом писав отак, збиваючи своїх противників: "Напевно маємо багато клеру, але **дуже мало добрих працівників**... Ревні єпископи всюди скаржуться, що велика частина їх отари загибає, бо бракує помочі й місіонарів. Неаполітанські місіонарі навіть в сотній частині негодні задовільнити прохань".

Альфонс вірив, що тільки ревна праця місіонарів і невпинний догляд зо сторони місцевого клеру зможуть зреформувати християнські громади й привести їх до правдивого християнського життя, що спирається на засадах Христової Євангелії. Це переконання дало йому відвагу до боротьби із противниками та режимом Тануччого.

6. Спасенна реформа життя дооколишнього населення

Відновлене християнське життя поміж населенням, де працював Альфонс і його товариші, вповні виправдало його надії. Ревність запанувала в селі Вілля Рабів, як це подає наочний свідок, отець Іван Іццо:

"Така повна реформа обичаїв наступила в околиці, особливо поміж сільським населенням, що по вулицях було чути тільки релігійні пісні. Слуга Божий (Альфонс) дуже ревно проповідав і слухав сповідей. Заложив братство для мущин, до якого вписалися сливе всі мущини з цілої околиці... Вони взаїмно заохочували себе на сходинах, "Ходім на розважання до церкви Отців". Отак Вілля і дооколишні села стали вподібнюватися до земського раю".

Про успіхи місіонарів у Віллі розійшлася чутка по різних епархіях. Так єпископи, як клер стали щораз більше шанувати Альфонса й подивляти його працю.

При кінці вересня 1734 р. Альфонс проповідав реколекції священикам і семинаристам діецезії Каяццо. Слухачі подивляли солідність матеріялу, що його проповідав Альфонс. Єпископ, пишучи про це до Риму в 1735 р. в своїм пастирськім звіті, каже: "Радість заливає моє серце, як я пробуваю з ним (Альфонсом)".

Потім Альфонс вирушив до Фондоля, що мала 570 мешканців і Странголягаллі, де проповідав місії. Закінчивши місію в Странголягаллі, що начисляла 350 мешканців, Альфонс удався до Кастеллямаре, де мав проповідати дев'ятницю на честь Божого Дитяти в катедральній церкві. В вільних хвилинах Альфонс порушував різні справи зо своїм духовним провідником, еп. Фалькоєю. Здається, що в часі цієї дев'ятниці еп. Фалькоя звернув Альфонсові увагу на одну помилку, якої він часом допускався в проповідях. Сам Альфонс розповів про це одному молодому Редемптористові 40 літ пізніше: "Не вживай високопарного тону в проповідях. Я раз ужив його в присутності еп. Фалької, стараючись наслідувати отця Кутику. За те він зганив мене. Від тоді я позбувся цієї вади".

Провівши різдвяні свята посеред своїх товаришів у Скалі, Альфонс розпочав нову місіонарську кампанію в січні 1735 р., обходячи амальфітанське побережжя: Праяно, Четара, Позітано. Єп. Фалькоя упоминав його, щоб не перемучувався, бо ждала на нього тяжка праця в часі Великого посту. В грудні цього самого року проповідав іще місію в Трелія та Профеті.

Монастир у Віллі став притягати до себе духовні та світські особи на духовні вправи. Повага нового Чина зростала між клером. Єпископ Каяццо, Віджілянте, здав про працю Отців пригарний звіт до Риму. Отак Святіша Столиця довідалася вперше про заснування ЧИНА ОО. РЕДЕМТОРИСТІВ зо звіту еп. Віджілянте 19 листопада 1735 р.

Як Католики Повинні Ставитися

ДО СВОЇХ НЕКАТОЛИЦЬКИХ БРАТІВ, ПРАВОСЛАВНИХ І ПРОТЕСТАНТІВ?

о. Мих. Щудло ЧНІ.

КАТОЛИКИ повинні завжди пам'ятати, що всі люди, не зважаючи на їхні релігійні різниці та поділи церков, є Божими дітьми, яких Господь любить, бо Він сотворив їх і призначив до неба. Він звелів Своєму однородженому Синові пролляти за них кров і віддати життя на хресті: "Бог так полюбив світ, що дав Свого однородженого Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне" (Ів. 3, 16).

Кардинал Маннінг твердив: "Я вірю, що величезна більшість англиканців проживають у добрій вірі або так сказати б в 'непонятній ігноранції' ". Те саме стверджує отець Камм, англиканський міністер, що навернувся до католицької Церкви та описав етапи свого навернення в книжці: "Від англиканізму до монашества".

Те, що кард. Маннінг і о. Камм твердять про англиканців, можна сказати про всіх інших протестантів й іновірців, особливо про наших нез'єдинених братів православних, що по дев'ять століттях розлуки з католицькою Церквою затримали давню віру перших сімох вселенських соборів і заздро надалі зберігають її.

Коли ці різні некатолики проживають в добрій вірі, й виконують те, що каже їм сумління, то Боже милосердя не дозволить, щоб вони загинули через незнання, за яке не є відповідальні. Те саме можна сказати про нез'єдинених братів, що народилися й зросли поза католицькою Церквою, а не про тих, що народилися в католицькій Церві й **потім покинули її,** бо вона "ніби польська" або тому, що дотепер не "було українського Папи", або тому, що "Папа це поляк", хоч дотепер не було ані одного поляка на папськім престолі. Люди, що народилися в католицькій Церкві й згодом покинули її, не можуть бути в добрій вірі. Католицькі богослови твердять, що неможливо стратити католицької віри без якогось тяжкого гріха, за який Бог нераз карає грішника, позбавляючи його світла. Коли ж Бог забере світло ласки, тоді

грішник попадає в духовну темряву. Ця темрява може так сильно затемнити його розум, що він годен стратити правдиву віру, покинути католицьку Церкву, хоч звичайно ті, що покидають Церкву роблять це ради мішаного подружжя чи духовної недбалости. Тому годі тут думати про якесь "спасення".

Католицька Церква навчає свої духовні діти, що Христос установив тільки одну Церкву, щоб спасти всіх людей. Правдива цебто Католицька Церква це єдина дорога, щоб дістатися до неба й спасти безсмертню душу. "Скажи Церкві... Коли ж він не послухає Церкви, хай буде для тебе як поганин і митник" (Мат. 18, 17). Якщо ж некатолики спасаються,—й ми певні, що багато з них ідуть до неба,—то вони спасаються тому, що користувалися духовними засобами, які є частиною католицької Церкви, от як хрещення, дійсне цебто з води або хрещення бажання, молитва, досконала любов до Бога або досконалий жаль за гріхи, рішення й готовість прийняти як правди віри все те, що Бог об'явив, якщо б вони знали про це.

Інші Церкви, що намагаються переконати своїх приклонників, що вони теж Христові, відорвалися від єдиної правдивої Церкви, яку Христос Сам заложив і повірив Св. Петрові та його законним наслідникам Папам її керму. Ці церкви були заложені людьми, що не мали ніякої Божої авторизації закладати нові церкви й так шматувати єдину Христову Церкву.

Католики, пристаючи з некатоликами, мусять пам'ятати про ці речі, та попри це все треба й уміти заховати заповідь любови ближнього. Католицька Церква не силує нікого до католицької віри. Вона навіть не приймає тих некатоликів, що хотіли б стати членами католицької Церкви, якщо вони непереконані, що тільки Католицька Церква **єдино** правдива Христова Церква.

Дальше Церква велить католикам любити всіх своїх ближніх без різниці на їх расу, культуру чи віроісповідання. Отож релігійна терпимість це чеснота, якою повинні визначатися католики в приставанні із некатоликами. Коли наш ближній у потребі, біді та нужді, то ми маємо помогти йому, не зважаючи на його релігійні переконання й церковну приналежність, бо Христос велить любити ближніх так, як любимо самих себе. Наш Святий Йосафат, як був архиепископом у Полоцьку, дивував всіх своєю братолюбністю, бо помагав усім без різниці віровизнання, католикам, православним і жидам.

Римські Папи велять всім католикам шанувати своїх некатолицьких братів. Венедикт XV сказав в 1916 р.: "Хорони нас, Господи, від усякого вчинку, що міг би віддалити їх від нас".

Наш великий митр. Андрей Шептицький визначався надзвичайною братолюбністю до всього людства. Навіть жиди вітали його хлібом і сіллю, як він відвідував свої парафії в часі канонічних візитацій. Коли ж шовіністичні польські боївки палили православні церкви на Холмщині в 1938 р., митр. Андрей видав публичного листа, де гостро виступив й осудив нелюдське руйнування храмів наших нез'єдинених православних Братів. Хоч поліція сконфіскувала листа, всетаки він дістався до рук наших братів на Холмщині. Вони його переписували й передавали з рук до рук, подивляючи любов і відвагу українського католицького митрополита, тоді, як їх власний архипастир мовчав, бо боявся пімсти уряду.

Як большевики пограбили церковні посуди в православних церквах в Україні, то Папа Пій XI заявив, що він відкупить ці посуди, щоб їх назад звернути православним браттям, щоб їхні церкви не були без посуд потрібних до богослужб.

Як большевики стали арештувати й безмилосердно мордувати православних єпископів в Україні та Росії, й навіть вкинули до тюрми патр. Тихона, Папа Пій XI прилюдно на весь світ запротестував проти цього нелюдського насилля, осуджуючи релігійні переслідування в Совєтськім Союзі. Пізніше патр. Тихон публично подякував Папі за цей відважний виступ в обороні православної Церкви та її ерархії.

В 1923 р. цей сам Папа звернувся з закликом до католиків цілого світу, щоб вони молилися за переслідувану православну Церкву в Радянському Союзі. Варшавський митр. Діонізій написав опісля листа до Папи, в якому подякував за молитви за православних братів, що страждали від большевиків.

По другій світовій війні большевики стали виконувати угоду з Ялти. Сотки тисяч людей мали опинитися на Сибірі. Большевицькі агенти насильно ловили людей і вивозили на родіну. Люди тратили нерви із розпуки. Тоді Ватикан негайно звернувся до Лондону й Вашинґтону, і насильна ганебна репатріяція була припинена.

Слід згадати про примусове хрещення жидів і маврів в Еспанії в 16-ім столітті. Визволивши Еспанію від магометан, еспанські переможці, королева Ізабелля і король Фердинанд обіцяли маврам повну релігійну свободу. Але їхні наслідники не дотримали угоди й примусово вихрестили всіх жидів і маврів, що мешкали в Еспанії. Рим гостро осудив це насилля над людським сумлінням, бо Церква нікого не змушує вступати до католицької Церкви, хоч бажає, щоб усі стали її членами та пізнали Христову правду.

По другій світовій війні Папа видав тисячі долярів, щоб помагати скитальцям, що втекли з рідних країн, щоб спастися перед большевицькою тиранією. Папські допомогові комісії не робили ніякої різниці між католиками і некатоликами, але помагали всім, хто потребував помочі.

Папа Пій XI відважно осудив гонення жидів у нацистській Німеччині, чим викликав подив у світі, бо осудив антисемітизм як поганський відрух серед німців і нап'ятнував його як надужиття, що противиться Євангельській любові ближнього.

Наш католицький допомоговий Комітет у Стемфорді не робить різниці, як помагає нашим людям з Европи дістатися до Америки чи як висилає поміч залишенцям у різних краях, але помагає всім, кому може допомогти.

Чому Католицька Церква так поступає з тими, що не належать до неї? Тільки тому, що вона за прикладом Христа любить всі народи, всі раси, за які Христос, її основник віддав життя. Якщо б вона так не поступала й чинила різницю між білими й чорними, між католиками й некатоликами, то перестала б бути духовною Матірю людства. Церква ж не може спроневіритися

свому покликанню дбати про всіх людей, бо Святий Дух чуває над нею й береже її від помилок і манівців.

Католицька Церква теж так поступає тому, що вона вміє розрізнити між вірою й приклонниками даної віри. Хоч Церква негодна признати за правдиві цілий ряд некатолицьких церков, бо так вона зрадила б Христа, що оснував тільки одну Церкву, всетаки вона потрапить відрізнити ідею від визнавців даної ідеї. Вона любить всіх людей, хоч не одобрює їх релігійних переконань.

Хоч у **справах віри й моралі** вона не може йти на компроміси із некатоликами, всетаки Церква знає, що між некатоликами є дуже багато добрих людей, які щиро думають, що їхня церква правдива, бо вони в ній народилися й не мали змоги пізнати Католицької Церкви та її навчання, хіба із неправдивих джерел, де навчання Церкви бувае викривлене тими, що намагаються тримати здалека від неї своїх приклонників. Ті люди, що переконані про правду своєї некатолицької релігії, не є ні ворогами Бога, ні Церкви. Вони належать до душі Церкви, хоч не є членами її тіла цебто видимо не є її дітьми. Хоч формально не належать до католицької Церкви, всетаки є Христовими вівцями, бо вони без злої волі, несвідомо, без власної вини проживають поза нею. Вони милі Богові і дорогі Христові, бо саме про них Божественний Спаситель сказав: "Я добрий Пастир, і знаю Своїх, і вони знають Мене. Маю Я теж і інші вівці, що не є з цієї кошари. Я повинен і їх припровадити. І вони почують Мій голос, і буде одна отара й один Пастир". (Ів. 10, 14, 16).

Дбаючи про всіх людей без різниці їхніх релігійних переконань Церква придержується вказівки св. Августина: БОДРІТЬСЯ ПРОТИ БЛУДУ, АЛЕ ЛЮДІТЬ ЛЮДИНУ! Ось вічна засада, що нею Церква керується в приставанні з некатоликами.

Отож католики повинні слідувати за згаданими вказівками: Не вільно йти на компроміси із некатоликами в **справах віри й моралі**, за те вільно та треба співпрацювати з ними в **національних, політичних, громадянських** справах. Любов, пошана, зичливість для наших некатолицьких братів це єдина дорога до злуки в одній Христовій Церкві! "І пізнаєте правду, і правда визволить вас" (Ів. 8, 32).

Св. Єфрем, світило Східньої Церкви каже: "Молитва формує чесноти, здавлює гнів, не допускає гордости і зависти. Вона в'єднює душу з Св. Духом і підносить її до неба" (300-379).

Патріярх Фотій Полишився Католином до Смерті

(Відповідь Митр. Іларіонові)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПРАВОСЛАВНІ історики та загал католицьких учених до 20-го століття дуже лихо змальовували величну постать патріярха Фотія, представляючи його як непримиримого ворога Риму, спричинника розриву між Сходом і Заходом і "покровителя" та предтечу злощаснол Схизми, що розшматувала Христову Церкву на католицьку й православну в 1954 р. Митр. Іларіон, пишучи про патр. Фотія, каже: "Відійшов (помер) великий ідеолог незалежности Православної Церкви, якого ідеологію й тепер поділяє увесь Схід" (181 ст.).

Дальше Митр. Іларіон безкритично повторює за москалем Лебедевем, що "Папа Іван VIII... стратив рівновагу, і в 881 р. з амвону Церкви св. Петра, з Євангелією в руках, в присутності численного народу, виголосив... **анафему на Фотія"** (178 ст.). Далі Митр. Іларіон каже: "Наступні Папи (882-896): Мартин І, Адріян ІІІ, Стефан V і Формоз по традиції **поновлювали анафему** на Фотія" (Тамсамо).

Не дивуємося старинним католицьким і православним історикам, що несправедливо і лихо писали про великого східнього патріярха Фотія, бо вони йшли за втертою традицією, що витворилася в середньовіччі. Ця традиція викривила історію про Фотія. Слід за те дивуватися Митр. Іларіонові, що в 1952 р., коли вийшла його книжка "Поділ єдиної Христової Церкви", не завдав собі труду, щоб прослідити новітні писання католицьких вчених, які незбитими аргументами збивають традиційне фальшиве насвітлення життя і діяння патр. Фотія, виказуючи, що патр. Фотій помирившися з Римом на Соборі 879-880 років, полишився в єдності з Римською Церквою аж до своєї смерти.

1) Патріярх Фотій не був ідеологом незалежности

Нема сумніву, що патр. Фотій допустився неодної помилки, що часом була фатальна для нього самого та для грецької Церкви. Найбільша його помилка це нещасний синод 867 року, на якому він осудив Папу Николая І. Поступок Фотія проти Папи непотрібно напружив взаємини між Царгородом і Римом і скріпив тільки Фотієвих ворогів, що пробували в Римі і бунтували Папу і кардиналів проти Фотія. Якщо б патр. Фотій був ще хоч один рік зберіг мовчанку, що він так довго зберігав, Боже Провидіння само було б поладнало його справу, бо внедовзі Папа Николай І помер, а його наслідники зовсім інакше поставилися до Фотія, бо зрозуміли, що завзяті ігнатіяни, які пробували в Римі, фальшиво інформували їх про справи грецької Церкви.

1) Сам патріярх Фотій зрозумів свій блуд, бо намагався помиритися з визначними римськими провідниками, особливо з Ма-

ринoм; старався злагіднити конфлікт у справі Болгарії та спокійно прийняв гіркі докори Папи Івана VIII. (Див. Дворник, цит. твір, 582-3 ст.). Нема сумніву, що патр. Фотій бажав щиро полагодити справу Болгарії. Історія виказує, що з того часу Болгарія перестає фігурувати на листі єпископств, що належали до царгородського патріярхату. Це дуже важний документ, що доказує щирість так патр. Фотія, як царя Василія, які поважно бажали полагодити мирно спір між Римом і Царгородом у справі Болгарії. Візантійці дуже точно зберігали листу єпископств і митрополій, що належали до царгородського патріярхату. Коли Болгарія не згадується в цій листі, то це очевидний знак, що патр. Фотій зрікся юрисдикції над нею, як цього домагалися Папи (J. Gay, L'Italie meridionale et l'Empire byzantin, p. 124, Paris, 1904).

Сам же Фотій виголосив промову на другій сесії Собору, в якій заявив, що від свого поновного вступлення на патріярший престіл по смерті Ігнатія він не посилав ні "омофора", відзнаки для єпископа, ані не висвячував священиків для Болгарії (Mansi, XVII, 405). Цілу справу полагоджено розумним компромісом: грецькі священики мали залишитися в Болгарії, і це запевняло Царгородові культурну гегемонію над Болгарією, бо про це найбільше йшло візантійцям, щоб не допустити до Болгарії франконських впливів, що були б там безсумнівно поширилися, якщо б було працювало там франконське священство. Отак цар Василій дозволив, щоб болгарський архиєпископ залежав від Папи і приймав від нього омофор як вияв цієї юридичної залежности. Папа Іван VIII прийняв цю розумну розв'язку і справу Болгарії полагоджено мирно.

Заходи патр. Фотія, щоб дійти до порозуміння з Папством це наявний доказ, що він не бажав бути автокефальником і творити незалежну від Риму грецьку Церкву, як це безпідставно твердить Митр. Іларіон.

2) Патр. Фотій не вважав теж Римської Церкви за єретицьку й не мав наміру осудити її на Соборі, коли на Соборі рішено, що не слід додавати нічого до Символу Віри. Митр. Іларіон пише: "Важливі постанови... були просто направлені проти римської науки про "Filioque" цебто проти навчання, що Св. Дух походить від Отця і від Сина" (174 ст.). В попереднім розділі ми навели докази, що подібне навчання не є ніякою ересею, бо східні Отці теж визнавали, що Св. Дух походить від Отця й Сина, або як вони твердили: **"Від Отця через Сина".** Дворник слушно твердить, що Собор зовсім не осудив науки про походження Св. Духа від Отця і Сина, але заборонив і осудив додавання цього до освяченого передаванням Символу Віри (277 ст.). Зрештою це рішення не було звернене проти римської Церкви, бо вона в той час відмовляла Символ без згаданого додатку. Аж Папа Венедикт VIII в 1014 році на домагання німецького цісаря Генриха II наказав співати в часі Божественної Літургії "Вірую" з додатком "від Отця **і Сина".** А Флорентійський Собор (1438-9) вирішив справу так, що треба вірити в правду походження Св. Духа від Отця та Сина чи **від Отця через Сина,** але це не значить, що цю правду віри треба зараз долучувати до Символу Віри, бо ж є багато інших правд віри, що їх не згадуємо в Символі віри.

Зрештою Собор 879-880 років заказав долучувати цей додаток до Символу Віри з тошани до Отців Нікейського Собору, що заборонили змінити формулу уложену ними. Це тільки дериктива, а не незмінне правило, бо кожен вселенський Собор має таке саме право в справах віри і моралі. Один Собор не може переміновати догматичних рішень другого Собору, але може краще висвітлити чи сформулувати проголошені вже догми віри.

Православна Церква, подібно як Католицька, зовсім не виключає нового та кращого окреслення догм проголошених давніщими Соборами. Згаданий С. Булгаков заявляє: "Нові догматичні формули не є неможливими в Православ'ї, якщо нові вселенські Собори виготовлять їх" (Тамсамо, 140 ст.).

3) Якщо б патр. Фотій був "могутнім провідником" грецької автокефалії, як це безпідставно, без ніякого розумного доказу твердить Митр. Іларіон (176 ст.), то тоді греки в диспутах із римлянами повинні б були часто покликуватися на нього.

Слід зазначити, що з початком 20-го століття деякі православні почали приймати католицьке навчання про походження Св. Духа. В 1912 р. відбулася в Петрограді в Росії конференція, в якій узяли участь англикани і два російські єпископи. Англиканський богослов Пуллер виказав, що Св. Дух походить від Отця і Сина і що слушно Церква додала це до Символу Віри. Приявні російські єпископи згодилися та дали позволення Пуллерові оголосити оцей комунікат: "Хоч росіяни і англійці різняться між собою формулами, проте по вислуханні викладів, Конференція вирішила, що обидві церкви держаться істотно того самого навчання про вічне походження Св. Духа". (Les Etudes, 20. X. 1920).

Відомий російський богослов Булгаков в своїй книжці "Orthodoxie", хоч він православний, виразно каже: "Питання Святих Отців (патристична література) виказує, що Св. Дух походить **через Сина**... Конференція, що відбулася в Бонн (у Німеччині) між православними і старокатоликами, виказала, що є **можливість спільно порозумітися в цій справі"** (145 ст., зам.).

Тимчасом ні сучасники патріярха Фотія, ні грецькі полеміcти 11-12 століть не добачують у патр. Фотієві головного промотора схизми та ідеолога автокефальности окремих Церков, як це приписує або радше намагається приписати йому Митр. Іларіон. (176 ст.). Франциск Дворник каже: "Жаден історик 10-го століття не бачить у Фотієві головного автора схизми чи чемпіона національної, грецької Церкви проти Римської влади... Історики навіть не дають йому кредиту за боротьбу **"Філіокве**—Від Отця і Сина" проти латинської "ереси": слід зазначити, що Микола Містик, у своїм **визнанні віри** навіть не згадує про це" (The Photian Schism, History and Legend, Cambridge, Англія, 1948, 392 ст.).

Лев, протилатинський письменник, нез гадує ні про Фотія, ні про "Філіокве". Атакуючи франконських єпископів за некваше-ний хліб, Лев Охридський ніде не покликується на Фотія.

Сам патріярх Мих. Керулярій, що завершив схизму, ніде не покликується на Фотія, хоч згадує його в гомілії про привернення почитання ікон, де ставляє Фотія зараз по Св. Ігнатію. (Грець. том. 120, 729 і 732 королярій).

Іван II, київський митрополит (1080-1089) виявляє грецький погляд на вселенські собори, не згадуючи навіть про Фотія. Це знак, що грецька Церква ще в 11-ім столітті не зачисляла Фотієвого "собору" до вселенських. (Павлов, Критическое Опытіе древ. Греко-Русской Полемики, Петроград, 1878, 115-132 ст.).

Іван II каже: "Всі признають, що є сім святих і вселенських соборів. Це є сім стовпів Божого Слова, на яких Воно побудувало свій Дім, католицьку та вселенську Церкву" (Павлов, Тамсамо, 58 ст.).

Іван II згадує ці собори. Говорячи про лист Лева до Флявіяна, зве Папу "стояном Православ'я". Про Папу Агатона каже: "Який промовляв устами святих і богобійних стоїх делегатів" (Тамсамо).

Отож патр. Фотій не такий ворог Папства та Риму, як його представляє своїм читачам митр. Іларіон, бо самі греки, його власні сучасники, не признавали його за такого.

Подорож до Святої Землі

(Старинні пам'ятники Риму)

о. Мих. Щудло ЧНІ.

КОЖЕН турист, що зайде до Риму, радо відвідує катакомби. Ім'я "катакомби" походить від грецького слова, що в перекладі значить "заглибина" бо вони знаходяться під землею.

Катакомби були відомі вже в дохристиянських часах. Автор цих споминів особисто бачив поганські катакомби в Олександрії в Єгипті. Проте найбільше відомі в світі є християнські катакомби в Римі. Катакомби це підземні цвинтарі, де переслідувані християни більше ніж три століття погребували своїх померлих і мучеників. Виглядають вони як підземний лябіринт, що складається з покручених і поперетинаних галерій. Сходиться до них сходами, що провадять у глибину від 33 до 49 стіп.

Християни копали ці катакомби на маєтностях навернених римських патриціїв і звали їх цвинтарями. На цвинтарях могли спокійно і безпечно сходитися на відправи, бо римський закон захищав непорушність і святість цвинтарів.

Гроби видовбувано в стінах галерій і замикано мармуровим каменем, зазначуючи, чий це гріб. В 313 р. Константин надав свободу християнській релігії. Цвинтарі були дозволені і їх будували на поверхні землі. Всетаки аж до 411 р. християни ховали своїх померлих у катакомбах.

Катакомби св. Калікста бувають найбільше відомі, тому й стягають найчисленніших відвідувачів. Це тому, що вчені археологи, от як Россі, найбільше працювали над ними, відколи відкрито їх тому й вони найбільше доступні для туристів. В Римі є інші ще катакомби, от хоча б катакомби св. Агнети, римської мучениці, що відмовилася вийти заміж за Прокопія, сина поганського губернатора Риму, заявляючи що вибрала собі Христа, куди кращого обручника ніж Прокопій. За те розлючений жених намовив свого батька, щоб засудив Агнету на муки та знеславлення. Коли ж Господь чудесно захистив Свою улюбленицю від збещещення, тоді префект звелів стяти їй голову. Агнета сама приклякнула, відгорнула зо шиї волосся і поклала голову під топір, проливаючи кров за Христа. Нажаль цих катакомб не можна довільно відвідувати, бо вони відчинені тільки раз дороку на свято св. Агнети.

Катакомби св. Калікста, Папи (218-223) попали в забуття. Аж при кінці минулого століття вчений італійський археолог відкрив їх. Почалася праця відкопування, бо в протязі довгих століть велика частина була засипана землею. Ще й сьогодні не відкрито цілих катакомб. Всетаки паломники й туристи можуть відвідати значну їх частину, проходячи яких 300 м. під землею вузькими галеріями.

Ці катакомби викопані поза містом. Земля тверда, бо це лопока. Не всі галерії однаково широкі та високі. Деякі високі на 6-7 м., інші нищі. Одні ширші, другі вужчі. Деякі галерії скріплені штучним муром, бо інакше запалися б. Ці поправки не змінюють істотно їхнього давнього вигляду.

Ніщо так сильно не нагадує геройства перших християн, як катакомби. Через три століття, в яких шаліли гонення, християни ночами сходилися на молитву до катакомб. Над входом до катакомб видніє напись: "Ти ступаєш по святій землі".

Катакомби постачають надзвичайно багато інформацій про життя перших християн, бо їх стіни прикрашені малюнками, що зображають Пречисту Діву з дитятком Ісусом на руках, вибрані сцени зо Св. Письма, що представляють посмертне життя душ, Ісуса Христа на троні слави. При кінці третього століття прикрашено їх сценами з життя Спасителя. Пій XI звелів запровадити в катакомбах електричне освітлення.

Паломники, йдучи вузькими галеріями катакомб бачать іще декілька невідчинених гробів. Деякі гроби зовсім заложені, щоб стіни не розсипалися. Інші закриті до половини. Провідник показав нам мумію якоїсь Олександри. Вона розсипалася на кусні, але всетаки можна ще розпізнати цілість людського тіла.

По проголошенні свободи християнської релігії в 313 р., тіла святих мучеників перенесено до різних церков так, що малощо залишилося в катакомбах. Сьогодні Римська Столиця сильно дбає, щоб зберегти цю старовинну християнську пам'ятку. Не вільно під викляттям нічого брати із катакомб, лупати стіни чи що інше.

В катакомбах св. Калікста є гріб і чудова мармурова статуя святої мучениці Кекилії. Над її гробом стоїть престіл, на якому я мав щастя відправити Божественну Літургію. Передання подає, що Кекилія була прегарною християнською дівою, яка вийшла заміж за поганина Валеріяна. В дні шлюбу свята подруга

упімнула свого мужа, щоб він шанував її дівництво, бо янгол Божий невпинно стеріг її. Валеріян дійсно побачив янгола при боці своєї дружини. Це так зворушило його, що він став християнином. Із ним навернувся теж його брат Тибурцій. Згодом обидва віддали життя за Христа. Потім кати арештували св. Кекилію й замкнули її в розпаленім домі, щоб задусилася. Свята спаслася чудом. Тоді суддя звелів стяти їй голову. Це сталося 230 р. За її любов до співу, яким прославляла Бога, артисти малюють її при органі. Вона стала покровителькою музикантів і співаків. По світі буває багато музичних академій, що вибрали її собі за покровительку.

9. Римські фонтани

Здається, що ніяке місто на світі не може похвалитися такими численними й артистичними фонтанами, як Рим. Римляни вже в давніх часах любувалися в фонтанах. Ці фонтани трискають водою й охолоджують гаряче повітря в літній порі. Може й тому цих фонтан так багато в Римі.

Фонтана ді Терміні має високу статую Мойсея (6-7 м.). Там є Арон, що провадить спрагнених людей до джерела. По правій стороні зображений Гедеон, що жадно п'є воду зо своїми вояками. Спід ніг Мойсея випливає величезне джерело води.

Фонтана ді Треві дуже фантастична. Тут є статуї коней, що виринають з океану. Зо скелі в різних місцях витрискує вода.

Фонтана на площі Езедри здається найкраща з усіх фонтан. Великан тримає риби в руках. Із ротів риб трискає вода на яких 15 м. догори. Ця фонтана чудово представляється в ночі, бо вся освітлена. Там є статуя людини, що сидить на якійсь потворі з крилами. Вода ллється до фонтани безчисленними рурочками.

Гарна фонтана прикрашує теж площу Барберініх, інша площу Еспанії, ще інша є біля віллі Боргезе. Зрештою подібних фонтан страшно багато в Римі.

Крім фонтан є в Римі повно старинних обелісків, цебто високезних мармурових чи гранітних колюмн, що звичайно подають історію якогось цісаря чи розказують про його славні діла. Є тут обеліски з цілого світа, бо римляни дуже часто збирали з завойованих країв, особливо з Єгипту старинні пам'ятники і перевозили до Риму, прикрашуючи столицю римської імперії.

10. Зоологічний город

Зоологічний город у Римі це один із кращих зоологічних городів в Европі. Італійці любуються зоологічними городами і пильно дбають про них.

Ввійшовши до цього городу, зустрінув я трупу 10-12-літніх хлопців, що верталися додому. Я спитався декількох із них: "що найбільше тобі подобалося?" Малолітки давали різні цікаві відповіді. "Мені найбільше подобалися папуги". "Мені леви". "Мені вужі". "Мені малпи, але вони брудні". "Мені слоні". "Мені крокодилі". "Мені тигри".

Ці простодушні й невимушені відповіді виявляють замилування згаданих хлопців і вказують на їхні характери чи вдачу. Напевно ті, що їм подобалися леви, їхня бута, будуть в житті пошукувати високих становищ, почестей, і винесення понад інших.

Хто вподобав собі колірові папуги, той правдоподібно буде ганятися за приємностями й забавами, за всім тим, що блистить на землі але не має для людини великої вартости.

Людина, вирвавши звірину, з її природного середовища, намагається обманити її та дати їй почуття, що вона далі проживає на своїм грунті. Тому й бачимо, що організатори зоологічного городу побудували стрімкі скелі для кіз, по яких вони собі свобідно скачуть. Крокодилі плавають в штучних ставках і вигріваються на побережжях.

Всетаки звірина далі звіриною, тому й тяжко присвоїти її. Вуж далі в'ється в клубок і сичить, як зобачить людину. Пантера, гаркаючи скрегоче зубами споза грат. За те вовк гейби затратив свою вовчу сміливість і відвагу. Він тікає та ховається до штучної криївки, як хтось наблизиться до нього.

Доглядачі дають звірині раз на день їсти. Їжа для цілого звірячого світа, що проживає в зоологічнім римськім городі, коштувала перед другою світовою війною около 9,000 американських долярів денно.

СВЯТИЙ КЛИМЕНТ ГОФБАВЕР

Чи ви чули про великого місіонаря Редемптористa, Св. Климента Гофбавера? Він був великим приятелем Ісуса Христа. Його мати була німка, але батько був слов'янин.

Климент не любив тратити часу на марні забави. Раз він зобачив багато людей, що стояли бездільно. "Чому вони стоять бездільно?" спитався Климент своєї матері. "Бо не мають роботи", відповіла мати. А Климент на це: "Як не мають що робити, то чому не моляться,"

Климент дуже любив служити священикові до Служби Божої. Хоч він мав 29 літ, всетаки не стидався услугувати священикам при престолі. Всі знали Климента і подивляли його побожність і любов до Ісуса в Пресвятих Тайнах.

За це Ісус покликав його до священства. Климент завжди бажав бути священиком, але мати вдова не могла післати його до школи, бо була вдовою й не мала грошей. Раз Климент виходив з церкви, де служив до Служби Божої. Дві старші пані чекали на сходах церкви на таксівку, але ніхто не хотів закликати таксівки для них, бо падав сильний дощ.

Климент не боявся дощу. Пішов і закликав таксівку. Пані попросили Климента, щоб їхав з ними. По дорозі спиталися, чому він не хотів бути священиком, коли так любить служити до Служби Божої. "Бо не маю грошей на школу", віддтовів Климент. "О, ми заплатимо за школу для тебе!" закликали пані. І дійсно заплатили. Климент скінчив школу, вступив до Чина ОО. Редемптористів, став великим місіонарем і Святим.

Співпрацівники Впр. Отця Де Вохта

Ярослав Левицький

ПРОТИВЕНСТВОМ до обох згаданих ОО.—Де Вохта і Ковалика—був о. Зятик, дуже добрий проповідник, але без реторичних афектів, спокійний і зовсім байдужий до всіх світових справ. Коли ОО. Де Вохт і Ковалик цікавилися різними актуальними справами, головно тим, що нас всіх тоді найбільше цікавило, а саме дальшим розвоєм політичних подій. О. Зятик не проявляв в тому напрямі найменшого заінтересування. Всетаки з близьких розмов з ним, а також на основі його глибоко обдуманих проповідей і наук можна було ствердити, що проблеми туземського життя не були йому чужі. Та наймилішими для нього розмовами були всетаки релігійні теми. По арештуванні о. Ковалика ми більше наблизилися до себе, я часто в нього сповідався, а навіть в часі моєї недуги він мене відвідував. Тоді я якраз мав нагоду поробити повищі спостереження. О. Зятик був т. зв. міністром, провадив цілу господарку монастиря, а в випадках неприсутности о. Де Вохта заступав його. І він—як зрештою всі другі ОО. львівського монастиря, міг бути приміром священика під кожним оглядом.

Найбільше зближений до о. Зятика характером і вдачею був Преосв. Кир Николай (Чарнецький). Аскет, майже ніколи не проповідував, зате весь вільний час від Богослужень пересиджував в сповідальниці. Знаменитий теоретик моральної теології, про що я мав нагоду переконатися, слухаючи його викладів з цієї ділянки. В цих викладах—як мав я нагоду ствердити—Преосвященний підходив до предмету не тільки зо становища теологічного, але також суто юридичного, що мене—як замилованого правника—незвичайно мило вражало. Як всі ОО. Редемптористи, так і Преосвященний мене дуже ласкаво трактував і у вільних хвилинах присвячував мені багато часу на розмови. Він все відчував велике пригноблення, що колишня польська окупаційна влада не дозволила йому розвинути діяльности в його дієцезії на Волині. З розмов з Преосвященним я виніс враження, що його—вірного Сина і Владику Католицької Церкви—найбільше боліло, що ті перешкоди стрінули його якраз зо сторони органів тої держави, що була а може радше хотіла себе представляти як авангард католицизму на Сході. Він болів також над таким негідним непошануванням конкордату, заключеного між Польщею та Апост. Столицею. А боліло його це тим більше, що вже доривочна праця ОО. Редемптористів, в тому і самого Преосвященного на Волині, була видала дуже гарні висліди: багато незʼєднених, в тому священиків, повернули до єдности. Треба цю працю було лиш далі наполегливо провадити. Преосв. Николай далі все журився тим, що нам в майбутності забракне священиків тому, що большевики заборонили ведення так Богословської Академії у Львові, як і дієцезальних семінарій. Він своїми розмовами зо мною кинув те зерно в моє серце, що довело до того, що я рішився вписатися на ведені з доручення Митрополита Андрея Богословські Курси та й пізніше—в браку кращих священиків—висвятитися. Він цей мій намір одобрив та потім відповідними радами і вказівками старався все побільшити запас моїх теологічних відомостей. Прощаючися з ним перед моїм остаточним виїздом зо Львова, дістав я від нього благословення та побажання: "Дай Боже, щоб Ви мені послужили до Служби Божої у вільній Україні в моїй волинській столиці!"

Останніми зо старших ОО. Редемптористів—були два "наймолодші"—ОО. Репетило і Др. Гнатишин.

О. Репетило як проповідник наближався характером своїх проповідей до о. Ковалика. Його проповіді були ефектовні, виголошені все з відповідним пафосом і робили велике враження на вірних. Прекрасний теноровий голос вражав особливо мило в часі т. зв. додаткових богослужень, як прим. Єрусалимської Утрені у Велику Пʼятницю, відспіваної о. Репетилом правдиво помистецьки.

О. др. Гнатишин лучив в собі прикмети спокійного науковця і дуже доброго проповідника та сповідника. В часі студій в Римі зумів добре вивчити італійську мову, так що в 1941/2 роках, коли у Львові перебувала більша кількість італійських старшин та вояків, дуже часто стрічав я в Церкві ОО. Редемптористів італійців, що приходили сповідатися до нього та оставали на Службі Божій і приймали Св. Причастя під двома видами.

Праця ОО. Редемптористів мала великий вплив не тільки на вірних українців католиків. В зміненних умовинах вона могла віддати великі прислуги і наверненню наших незʼєднених братів. Це дуже добре предчували поляки і тому вони не хотіли дозволити на організацію укр. катол. дієцезії на Волині. Те показалося також в часі побуту большевиків у Львові. В церкві ОО. Редемптористів—головно в часі ранніх Служб Божих в будні—можна було часто побачити людей чи то в большевицьких однострояхчи то в цивільному одінню того рода, що вправне око львовʼянина розпізнало в них чужих. Спочатку ми вважали, що це все виключно агенти НКВД, яких завданням є наглядати над працею ОО. Редемптористів та найти позори для арештувань згл. замкнення монастиря. Зчасом одначе стало ясним, що принайменше велика частина тих людей була жадна почути Боже Слово та й ще так, як його подавали ОО. Редемптористи. Багато з тих людей, переважно жінок, хоча лучалися і мужчини, приступало до сповіді та приймали Найсв. Тайни. Треба було бачити, з якою набожністю ці люди хрестилися, молилися та били поклони! З часом воно посунулося ще далі. Наперед старенькі бабусі, потім і молодші жінки почали приносити дітей до церкви і зайшовши після Служби Божої до захристії, обережно запитували, чи не можна охрестити дитину. Пригадую собі такий перший случай десь весною 1940 р. Один з молодших Отців, що саме тоді був в захристії, не знав, яку дати відповідь. Тоді саме війшов о. Де Вохт, і довідавшись в чому справа, заявив зо своєю як звичайно милою усмішкою: "Розуміється, треба сейчас охрестити, ми ж тут на те, щоб збирати душі для Бога!" Очевидно, що від того часу стало це правилом.

Ще цікавіше було з вінчаннями. В серпні або вересні 1940 р. одного дня ранком по Службі Божій запросив мене о. Протоігумен до монастиря і запитався, чи я мав би час прийти біля 3-ої попол. до церкви, послужити йому при одному священодійстві. Додав при тому, що про це треба заховати цілковиту тайну і тому він мене вибрав. Я погодився і в означеному часі прийшов до монастиря, бо церкву застав замкнену. Звідтілля ввійши ми з о. Де Вохтом до церкви, де вже ждало на нас трьох мужчин і одна жінка. Мужчини були в одностроях старшин большевицької армії. Один з них і присутня жінка були подругами, вінчаними тільки перед цивільним урядом. Тепер о. Де Вохт звінчав їх по приписам Церкви. По відбутім обряді новоженець, складаючи досить велику як на ті часи жертву на потреби монастиря, заявив "Тепер будете мали більше таких, що захочуть в той сам конспіративний спосіб вінчатися. Ми справді православні, але не мали відваги іти тут до православної церкви. Боялися, чи вона не на услугах НКВД, як це в нас буває". І дійсно від того часу ми мали ще кільканадцять вінчань відбутих в той сам спосіб.

Потім уже за часів німецької окупації оповідав мені о. Де Вохт, що ця справа опинилася аж в Митрополита Андрея і він рішив, що треба вінчати тих, що цього собі бажають. Що вінчання відбувалися при замкнених дверах і в чисто довірочний спосіб, це діялося на виразне жадання вірних, а не з огляду на страх священика. Хоча цей страх був би вповні оправданий: За таку справу священик міг легко опинитися в тюрмі, якщо не переплатити життям.

Найбільше петентів споміж большевицького населення ми мали на Богоявленні і в часі Великого Тижня, головно у Велику Суботу. По Богоявленні багато людей приходило по свячену воду. Замітне, що приходили з великими пляшками, а то й баньками. Казали, що по своїому повороті до давніх місць замешкання треба буде і других тою водою обділити. У Велику Суботу знову прийшло багато жінок з пасхами. Сльози ставали в очах на вид того убогого свяченого: з темної муки пасха, найвище два яйця та кусник якогось м'яса! А ще головно у мене, що мав можність порівнати те з богатством на Східній Україні в роках 1918 і 1919. До якої нужди довели творці новітнього раю!

Напись на пам'ятнику президента З'єднинених Держав, Джефферсона: "Я буду боротися ціле життя проти тиранів над людським умом".

Як Вояк Молився

НИНІ хочу вам представити молитву вояка, котра в особливіший спосіб є знаком правдивого знання Бога.

В останній війні наші жовніри переходили через Париж. Було це в неділю рано, отже вони вступили до церкви, як всі добрі католики, щоб сповнити свій обов'язок.

Підчас Служби Божої один жовнір вийняв з кишені карти і дивився на них. Офіцер побачив це й подумав собі: "Що він робить в церкві з картами?" Зо злостю сказав жовнірові, щоб він положив карти до кишені, але жовнір не послухав його.

По Службі Божій цей офіцер оскаржив його перед військовим старшиною. Капітан прикликав оскарженого й поспитав його, чому він так поступив. Жовнір відповів: "Я загубив свій молитвенник. З собою мав я тільки карти. Отже я вийняв карти, бо з карт я також можу молитися". Тоді розповів, як він молився з них:

А С пригадує мені, що є тільки один Бог, що сотворив мене. Я маю любити й служити Йому, бо Він дав мені життя. Він Всемогучий Бог.

Двійка пригадує мені що в Христі є дві природи, Божа й чоловіча.

Трійка пригадує мені, що Бог є в трьох особах: Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий.

Чвірка пригадує мені, що католицька Церква має чотири знаки, а саме: Одність, Святість, Соборність і Апостольскість.

П'ятка пригадує мені п'ять ран Ісуса й також п'ять Таїнств вервиці.

Шістка представляє мені що Бог сотворив небо й землю в шістьох днях.

Сімка приводить на думку, що Бог спочив сьомого дня, й також, що маємо в Католицькій Церкві сім святих Тайн. Хрещення, Миропомазання, Євхаристію, Покаяння, Єлеопомазання, Священство, й Подружжя.

Вісімка знову пригадує, що в кораблі Ноя було вісім людей, а й також, що Ісус дав нам вісім Блаженств.

Дев'ятка пригадує мені, що в небі є дев'ять хорів Ангелів.

Десятка пригадує мені, що Бог нам дав десять заповідей Божих.

Хлопця кинув на бік.

Дама пригадує, що Божа Мати є нашою Царицею.

Король пригадує мені, що Ісус є Цар над царами, й що Він вмер на хресті для нашого спасення.

Карти мають чотири краски й то представляє, що в Католицькій Церкві є чотири пости: Великий Піст, Пилипівка, Спасівка й Петрівка.

Маємо 52 карти, котрі мені представляють, що ми є обов'язані вислухати Службу Божу через 52 неділі.

Також з карток є зазначено 365 знаків, котрі пригадують мені, що маємо думати про Бога кожного дня.

Капітан був дуже захоплений та здивований. Він з цікавости запитав, чому він кинув хлопця на бік, На це питання відповів: "Коли Ви, Пане Капітане, не будете за відповідь карати мене, то скажу Вам: "Ось ця карта пригадує мені Юду Іскаріотського, що продав Христа, й також нагадує мені того, що прискаржив мене перед Вами.

Чи благословення, що священик дає молодятам при шлюбі, належить до важности подружжя?

Так, це благословення належить до важности подружжя. Подружжя українців католиків не буде важне, якщо священик не поблагословить його. Оттому крім згоди женихів на подружжя священик має поблагословити молодят, інакше їх шлюб неважний. Наші священики мають давати це благословення по приписам нашого Требника.

Чи можна охрестити в церкві діти розвідників або тих, що взяли цивільний шлюб?

Діти не відповідають за гріх батьків. Вони невинні, що батьки це розвідники чи цивільно подружені. Священик повинен старатися, щоб батьки дитини поправили шлюб перед хрещенням дитини, якщо можливо поправити їх шлюб.

Навіть як батьки не можуть або не хочуть поправити свій неважний шлюб, священик може охрестити дитину під двома умовинами: 1) батьки мусять дати запоруку, що їх дитина буде вихована по-католицьки. 2) Куми при хрещенні мусять бути католиками.

Ми вже чотири роки живемо в подружжі, але уникаємо дітей, бо я трохи хворую. Чи ми грішимо?

Це залежить, як ви уникаєте дітей. Якщо практикуєте контролю народин при помочі лікарств або інших середників, то напевно грішите, і то тяжко, бо штучне перепинення народин це тяжкий гріх. Якщо уникаєте дітей через стримання від подружих зносин, то не грішите, бо ніхто не є зобов'язаний користуватися подружими правами.

Чи то правда, що Папа не може згрішити і помилитися?

Ні, неправда. Папа є чоловіком, тому може згрішити. Папа є людиною, тому й може помилитися. Папа є непомильний тільки тоді, як промовляє до цілої Церкви як її найвищий Учитель у справах віри та моралі.

Хто був першим католицьким епископом в Америці?

Іван Керол став першим американським епископом у 1789 році.

Маю 20 літ. Мої батьки не позволили мені вступити до монастиря, хоч я хочу бути монахинею. Я за це обурилася на них. Чи я згрішила?

Як ви обурилися? Чи в злості закляли батьків, чи вжили образливих слів? Якщо ні, то не згрішили.

Зрештою ви маєте 20 літ, тому без обурення та позволеня батьків можете вступити до монастиря. Батьки не мають права заборонити вам іти за Божим покликом. Треба більше слухати Бога ніж батьків.

Християнські батьки повинні тішитися та дякувати Богові, як Він кличе їх дочку до монастиря, бо це велика честь для батьків віддати дочку Христові на службу.

Чи дівчата, що хочуть вийти заміж, можуть читати любовні книжки і ходити на романтичні кіна?

Якщо книжки добрі, то можуть читати. Якщо кіна добрі, то можуть їх бачити. Зрештою в сьогоднішніх часах є мало добрих романтичних книжок і кін, бо в них звичайно викривлене поняття подружжя і любови, тому й не треба читати подібні книжки чи ходити до таких кін, бо і так нічого доброго з них не навчитеся.

Чи це тяжкий гріх, як дитина тяжко зневажає своїх батьків?

Так, бо діти повинні шанувати своїх батьків. По Бозі батьки це найбільші добродії дітей. Розуміється, що зневага має бути свідома й добровільна, щоб була тяжким гріхом.

Мій кум помер без останніх Святих Тайн. Чи це знак, що він проклятий?

Ні, бо міг померти в Божій ласці. Навіть як смерть заскочила його в тяжкім гріху, він міг зробити акт досконалого жалю перед самою смертю і спастися.

Чи вільно відправляти Службу Божу за душі відступників від католицької Церкви?

Службу Божу можна відправляти за всіх, бо ніхто не знає, хто пішов до пекла. Проте Церковне право забороняє відправляти публично Службу Божу за єретиків і відступників. За те священик може приватно відправляти за них Службу Божу, але не вільно цього публично оголошувати та згадувати його ім'я в часі відправи.

Чи це правда, що деякі протестанти, от хоча б англикани, мають правдивих священиків і епископів?

Ні, це неправда. Крім католиків і православних (тут не включаються самосвяти, що були в Україні, Канаді та Америці) ніяка Церква не має правдивого священства. Лев XIII виразно заявив про англиканів 13 вересня 1896 р.: "Проголошуємо й заявляємо, що англиканські свячення були й є зовсім неважні".

Протестанти перервали апостольське наслідство, відкинули священство й позмінювали формули й значення рукоположення, тому й їхні свячення єпископів і священиків зовсім неважні.

СМІХОВИНКИ

Він: Коли я по обіді сплю чверть години, почуваю себе на десять років молодшим.

Вона: А не міг би ти спати цілу годину?

—За те, що ви обізвалися до свого сусіда поганими словами, засуджую вас на 30 марок кари. Чи бажаєте щонебудь додати?

—Ні, дякую, пане суддя! Бо це може коштувати мені дорожче!

Є люди, які не мають ЩО сказати, але ми мусите довго їх вислухувати, щоб в тому переконатись.

П'ятирічний Івась пішов на забаву в новесеньким убранню. Коли вернувся додому, його мама зжахнулася, коли побачила великі діри, витяті ножицями на його убранню.

—Ти що зробив із своїм гарним убранням?—сказала вона схвильовано.

—О, ми постановили бавитись у харчеву крамницю,—пояснив Івась,—і я був куском швайцарського сира.

Суддя: Чи ви свідомі, яку вагу має присяга? Чи ви вже коли присягали?

Свідок: Так! Присягав і відсидів.

MISSIONARY EXHIBITION AT ST. MARY'S HALL, YORKTON

Approximately 350 people attended the missionary exhibition which took place at St. Mary's Parish Hall on Sunday, May 15. Special sermons on religious vocations were preached by Very Rev. Father J. Bala, CSsR. and Rev. Father P. Maluga, CSsR., in St. Mary's Catholic Church. The guest celebrant at the 10.30 High Mass was Reverend Father Myron Daciuk, OSBM. of Mundare, Alta. Following the High Mass the people were cordially invited to look over the display of missionary activities carried on by different religious Catholic Orders.

Upon entering the hall one's eyes were immediately focused upon the stage where the Sisters Servants of Mary Immaculate laid out a beautiful display of different religious and social activities carried on by the members of their Congregation. On the stage curtain they had a large image of Our Lady with outstretched hands as She sends forth her servants to all parts of the world with spiritual and physical aid.

Below this was a global picture representing the different places, where the Sisters Servants of Mary Immaculate are located. On the left side there was a display representing the origin and development of the congregation, while on the opposite side there were pictures of the foundress and her associates along with numerous functions performed by the Sisters.

On the south wall the Order of St. Basil the Great was represented by plentiful pictures showing the different occupations of the Basilian monks. Their display consisted of pictures representing the formation of a Basilian, Basilians in action, together with images of their founder, St. Basil; of St. Josaphat, martyr, and their crest-symbol of fraternal charity.

On the north wall the Redemptorist Fathers displayed a variety of pictures including their crest, an image of Our Lady of Perpetual Help and St. Alphonsus, their founder, a map of their homes in Canada and United States, a short history of the Redemptorists and the image of Our Lady of Perpetual Help and also a series of pictures taken while engaged in apostolic or social work.

On the same wall further down the Christian Brothers displayed a colorful collection of activities performed by their founder, St. John Baptist de la Salle, and their community members. A large white sheet and crimson cross served as a background for this colorful event. A group of pictures taken from the past college life aroused much interest in the youth.

Pamphlets and leaflets were distributed freely to all friends and guests interested in missionary work.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JUNE, 1955

What Is Devotion to the Sacred Heart?

By F. Henggeler

DEVOTION to the Sacred Heart has a special place in the spiritual life of Catholics. But you know that the better you understand and know what it is all about the better you will practice that devotion and the more benefit will you get from it . If you are not a Catholic, you can learn about devotion to the Sacred Heart of Jesus and practice it, and in doing that you will discover that you have come much closer to God.

The real life of the devotion to the Sacred Heart of Jesus began about the year 1670. On repeated occasions Jesus appeared to a Visitation nun in France and during these apparitions He explained to her the devotion to His Sacred Heart as He wanted people to practice it. He asked to be honored in the figure or symbol of His heart of flesh; He asked for acts of reparation, for frequent Communion on the first Friday of the month and the keeping of the holy hour. When the Catholic Church approved the devotion to the Sacred Heart of Jesus she did not base her action merely on the visions of St. Margaret Mary. The church approved the devotion on its own merits; and if we do just a bit of simple thinking, we can easily see the reasons for this devotion to the Sacred Heart of Jesus.

If you look at the picture which we call the picture of the Sacred Heart, you will see that it shows us the true meaning of devotion to the Sacred Heart. Think of the picture; or look at it. It does not show a dead Christ or a dead heart, but the living Christ and His living heart. We do not separate His heart from His body. We take it as it is—the living, beating heart of flesh in the body of the living Christ.

We choose the heart of Christ in preference to any of the other members of His body because such a choice is most natural. In all ages and in all nations men have shown special honor towards the

hearts of their heroes. When a great man dies, it is common practice to bury his body but to preserve his heart and to show it special honor. The great Irish liberator, O'Connell, wished his body to be buried in Ireland, but directed that his heart should be sent to Rome, where it is still reverently preserved in a church on the Esquiline hill. The body of Christopher Columbus, a man to whom every citizen of free America owes so much, was buried and allowed to turn to dust, but his heart has been preserved with every mark of honor for over four hundred years.

There are many reasons why the Sacred Heart of Jesus deserves our special devotion. It is the part of His body through which every drop of His precious blood passed and repassed during the thirty-three years of His life on earth. That precious blood washed away our sins, paid our ransom, saved us, and gained for us the gift of heaven.

Another special reason for honoring the Sacred Heart of Jesus is the fact that it was ever in closest sympathy with His whole interior life. No part of the human body is so much affected by our emotions as the heart. In hope and joy our heart beats quickly and freel; in grief and dejection it is dull and sluggish, in love, strong and rapid. How justly then do we honor and love the Sacred Heart of Jesus which throbbed in closest sympathy with every movement of joy or sorrow, hope or regret, pity or love in our best Friend.

Above all we honor the Sacred Heart of Jesus because of its intimate union with His divinity. There are not two persons in Jesus, but only one. And that person was at the same time God and man. Therefore every part of His body was human and divine. His hands were divine; His eyes were divine; His lips were divine; His heart was divine—it was the heart of God. Anyone who loves God must also love His Sacred Heart.

Just so short a reflection as this brings back to us the beauty of the devotion to the Sacred Heart. But we have not yet touched upon the more noble part of this devotion. Devotion to the Heart of Jesus alone, as a noble part of His divine body, would not be devotion to the Sacred Heart as understood and approved by the Church. There are two things which must always be found together in the devotion to the Sacred Heart; Christ's heart of flesh and Christ's love for us. True devotion to the Sacred Heart means devotion to the divine heart of Christ in so far as this heart represents and recalls His love for us, or, to put it another way, true devotion to the Sacred Heart means devotion to the love of Jesus Christ for us in so far as this love is recalled and represented to us by His heart of flesh.

Many a time in your life, I am sure, you have had what you called a "heart to heart" talk with your mother or father or some friend. You know what it means to "open your heart" to someone; how often you have told God that you love Him "with your whole heart;" many a time you have asked God to give you a "kind and pure heart." Now does "heart in these expressions which we all use mean the heart of flesh and blood? Certainly not. A heart of flesh and blood cannot speak or listen or love.

By the expression, or the use of the word "heart," we mean all those things inside of us which we cannot see with our eyes or touch with our hands, the inner, spiritual workings of our selves, — all those things which can be represented or expressed in some way by the figure of the heart,—all those inner workings which we associate with our heart or its name.

That is why, in a picture of the Sacred Heart, we need not long for a heart that is anatomically perfect, that is, a perfect representation of a physical human heart, because it is not only the actual heart of Christ to which we show devotion but also the love of Christ for us, represented or shown to us by the image or figure of His Sacred Heart. And being directed to the love of Christ for us, our devotion to the Sacred Heart finds and sees in Jesus everything that is connected with His love for us. This love of Christ for us was the moving force of all He did and suffered for us—in the manger, on the cross, in giving Himself in the Blessed Sacrament, —in His teaching, in His praying, in His healing. So, when we speak of Jesus as the Sacred Heart we mean Jesus showing us His heart, Jesus all love for us and all lovable.

During one of His apparitions to St. Margaret Mary Our Lord said, "Behold the heart that has loved men so much. Instead of gratitude I receive from the greater part of men only ingratitude." These words remind us that our devotion to the Sacred Heart must look upon the love of Christ as a despised, ignored and unrepaid love.

If you want to test your devotion to the Sacred Heart, if you want to find out if you have a true devotion to the Sacred Heart, ask yourself: "Is my devotion an act of love in return for the love which the Sacred Hearthas shown to me? Is it for the love He had for me even when He saw in detail every sin I have committed in my life and every sin I shall commit before I die? Is my devotion to the Sacred Heart an act of reparation and atonement for my own ingratitude and the ingratitude of all men for the love He has for us—especially in the Blessed Sacrement? Do I receive holy communion, perform little penances and spend time before the Blessed Sacrament, to prove by my actions that I want to make reparation,—that I want to make up for my lack of love and my ingratitude and for the coldness of the hearts of all men towards Him?

To make the test very pointed and practical as yourself: "Have I made the nine first Fridays, that is, have I received holy communion on nine successive first Fridays? And if I have done so, what was my motive? Did I make the nine first Fridays mainly with the intention of receiving the fulfillment of Christ's great promise that those who make the nine first Fridays will die in His friendship? Or did I receive holy communion on these nine first Fridays mainly as an act of love and reparation to the Sacred Heart of Jesus?"

If you find that the last mentioned motive did not play a great part in your keeping of the nine first Fridays, then make them again, receive Him in holy communion on nine successive first Fridays and do it just for love of Him, for love of His love for you, in reparation for all human forgetfulness of His love.

Make a holy hour some day or evening, all alone before the Sacred Heart in the tabernacle. During that hour do not ask for one favor. Sympathize with the Sacred Heart in His sufferings, in His aloneness. Your love and reparation will be enough so far as asking for favors is concerned.

If the Sacred Heart has been enthroned in your home, remember that it was done not just to keep His blessing and protection over you but to make your complete home life an act of love and reparation to the Sacred Heart of Jesus.

Surely, you need not worry that in all these acts of devotion, of love and reparation you are passing

by great opportunities to ask for grace and help and blessings. Remember only this: you are being loving and generous to the Sacred Heart, and the Sacred Heart has never been and will never be outdone in love and generosity.

Operation on a Mother with Child

Objection: Suppose a pregnant mother needs a serious operation. Is it Catholic teaching that the operation can't be performed for fear of hurting the child she is carrying? Must she be left to die because of her unborn child? I have heard this and it seems cruel.
Answer: Our answer to this difficulty might take the form of another question: What kind of operation does our objector mean? Catholic teaching is by no means opposed to surgery on expectant mothers if the doctors feel it is necessary, and if it does not unnecessarily jeopardize the life of the child the patient is carrying.

However, it is probable that our objector had in mind a specific operation, sometimes defended by doctors who can only be called pagan in their outlook, by which the child itself in the womb is directly attacked and killed on the plea that this is necessary in a paricular case for the health or even survival of the mother. To their action is sometimes given the fancy name of "therapuetic abortion."

Catholic teaching in this matter, we feel, can be identified with the natural law itself, and can be simply set forth. Nothing can be done directly to take the life of either child or mother. Each has an equal right to life. It is a false and vicious twisting of fundamental morality to contend that the mother's well-being justifies the direct killing of the child in the womb.

There are cases in which surgical intervention is required to save the life of the mother, although this may result indirectly in the death of her child. A classic instance of this is the pregnant mother who develops a tumor in the womb. If it is necessary for the mother's survival, the tumor may be removed, even though indirectly and unintentionally the baby dies in the course of the operation.

To remove a tumor is one thing. To attack the baby itself as a malignant thing is quite another, and can never be justified.

To summarize our answer: Nothing can be done which would directly endanger the life of either mother or child. Everything possible must be done to save *both* mother and child. If a necessary operation must be performed, it must if at all possible be delayed until the child can be brought forth with a chance of life. If delay is impossible, provision must at least be made for the baptism of the child.

This is Catholic teaching. This is the teaching of the natural law itself.

Persecution of the Byzantine Rite Catholic Church by Catherine II

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

GOD alone knows how many Uniate priests were sent into exile beaten or cast into prison for their allegiance to the Vicar of Christ.

In persecuting our Church, Catherine II was not animated with religious motives, for she was a rationalist and sympathizer of the French encyclopedists. The Muscovite chauvinism and her personal despotism motivated her violences against Ukrainian Catholicism. The Muscovite Orthodox Church was obedient to her will. The Latin Church at whose head stood the Polish Archbishop of Mohyliv, Stanislaw Bohush Siestrzencewicz, for whom Catherine's will was law, became her partner in suppressing the Union. Catherine II would not acknowledge that the Uniates were real Catholics. Siestrzencewicz resolved to use her attitude in order to increase the ranks of the Latins. He urged the Uniates to embrace the Latin Rite, knowing that his action would push them into schism.[14] Thus he expressed his gratitude to the empress for having made him Archbishop of the newly-erected Latin bishopric at Mohyliv in 1782.[15] Pope Pius VI at first refused to ratify the erection of the Latin Rite diocese of Mohyliv but he was forced to yield to Catherine's threat that she would separate the Catholic Church of Russia from Rome. In 1783, the Pope sent a special nuncio, Archetti, to Petersburg to negotiate with the empress. As a result of his visit came the ratification of the Polish bishopric of Mohyliv and confirmation of Siestrzencewicz as its first Bishop in 1783. The nuntio also obtained a new Bishop for the Uniate diocese of Polotsk. Hieracles Lisowsky, head of the consistory, became its Bishop in 1784.

Unfortunately the position of the new Bishop was extremely difficult, because it was evident that the very existence of the Catholic Church of the Byzantine Rite in Ukraine was precarious.

The new Bishop did his utmost to save the diocese of Polotsk from a forceful reunion with the Russian Orthodox Church. The friendship of Prince G. Potemkin, protector of the Catholics in the Russian empire, who was very influential with empress Catherine II, helped Bishop Lissowsky to secure a relative peace and tranquility for this diocese.[16]

After Potemkin's death in 1791, the new Muscovite persecution broke out with an unprecedented vigor. Catherine II and the Russian hierarchy decided upon the destruction of the Uniate Church.

Besides the administration of a large diocese, Bishop Lissowsky tried to eliminate the ritual confusion from our Church, which was

14) Julian Pelesz, Op. cit., 556-557.
15) A. M. Ammann, Op. cit., p. 443.
16) Lisowsky's letter to the S. Congregation of the Propagation of Faith on Dec. 28, 1786, APF, Scritt. Rif. Congr. Gen., Vol. 876, f. 853.

expressed by a proverb: "Scho popyk, to typyk" (Every priest has his own ritual).

In the meantime, the Muscovite hierarchy supported the "missionary" action of Sadkowsky among the Eastern Rite Catholics in Russia for two reasons: first, because of their servility to the "imperial will" which to the Russian Orthodoy hierarchy was the supreme law. And second, because of the Muscovite Chauvinism which looked upon Orthodoxy as a basis for Russian nationalism while the Union was considered as a means of snatching their "Brothers" away from Russia. They saw in the Union a betrayal of the people. Therefore, all means were good to destroy it," says Ammann.[17]

Eugene Bulhak, a Greek from Korfu, was a bitter enemy of the papacy and of Ukrainian Catholicism. He depicted all the Uniates as "spiritual cripples" who must be cured through forced conversion to Muscovite Orthodoxy.[18]

By the third partition of Poland in 1795, the Uniate bishopric of Kholm passed to Austria while all the remaining Uniate dioceses fell into Muscovite hands. The persecution of our Church proceeded at full speed.

In 1795, empress Catherine issued a series of decrees ordering all those whose ancestors had eccepted the Union after 1595 (when the reunion of our Church with the Holy See was proclaimed by our bishops assembled at the Synod of Berest Lytovsky in 1596) that is to say two hundred years ago, must return to the Orthodox Church. She also ordered an investigation to ascertain which Uniate Churches had been built by the Orthodox. Whenever it was "proved" that a church had been originally constructed by the Orthodox, it was immediately taken from the Uniates and the entire parish proclaimed dissident or apostate priest was installed by the Muscovite military regiments which actively supported the unionist labors of Sadowsky's "missionaries."

Furthermore, Catherine II decreed that each parish must have at least 100 families in order to exist. Any village that was found to contain less than 100 houses, (if the parish was Uniate), was hurriedly suppressed and its population annexed to the neighboring parish. Since the villages of that time were sparsely populated, numerous Uniate parishes were violently abolished and their resistant pastors forced into exile. As the order issued in 1795 testifies, according to D. Popowynh, 2,300 Uniate churches were thus transferred during this period to the Orthodox."[19]

Russia cut off all relations of the Uniate dioceses of her dominion from those that were in Galicia. On January 12, 1796, Catherine II published an order declaring "all Uniate dioceses of the Polish provinces now occupied by Russia become independent from any foreign jurisdiction, for they will be subjected to their own bishops living in the Russian empire."[20]

On July 2, 1780, Catherine II did the same with the Polotsk Uniate diocese when she cut it off from all other dioceses existing in Poland and Austria. At that time she notified the Uniates living in Russia that she would not allow any

17) A. M. Ammann, Op cit., p. 446.
18) Ibidem.
19) The Catholic Church in Western Ukraine, by D. Popowych; The Way, Sept. 10, 1950, p. 8. Julian Pelesz, Op. cit., pp. 587-588.
20) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 838.

foreign prelate to exercise ecclesiastical jurisdiction over them. The Polotsk Uniate diocese was ruled by a consistory erected by the empress until 1684, when Heracles Lissowsky became its bishop and was confirmed by the Muscovite government.[21]

Catherine's declarations were issued regularly, each one more destructive than its predecessor, but all pre-arranged for the destruction of the Union. The Muscovites knew that it was impossible to take the Catholic faith from the people and leave nothing in its place. Muscovite Orthodoxy proved a valuable instrument in the hands of the Russian leaders for the "conversion" of the Ukrainian people and the subjugation of the Ukraine by their Asiatic despotism. Therefore, Sadkowsky's missionaries imposed Orthodoxy upon the Uniates when they snatched Catholicism from them.

Their task was rendered easier when we consider that in some places the Uniate parish priests were unable to teach their people to resist Muscovite pressure. For instance, in the regime of Kiev, Braclav, and Volynia. As soon as Sadkowsky's "missionaries" had rounded up these Uniate regions, Catherine II hastened to institute for them the dissident bishops in Mohyliv, Polotsk, Minsk and Lutsk. The apparent gains of the Muscovite missionaries and the government were great, for Athanasius, dissident bishop of Mohyliv and Polotsk stated boastfully in a letter of 169..: "More than a million persons who had been led astray by terror or deciet, have now joined the "faithful" flock of Christ."[22]

But it was not so easy to establish Orthodoxy in Podolia, says Harasiewicz, "where the pastors were more cultured, decided to their vocations and better fit to counteract the Muscavite pseudomission."[23]

The Russian missionaries felt no scruples when dealing mercilessly with their Uniate opponents. The latter were barbarously driven from their parishes, jailed or exiled. Those who were not exiled were "graciously" permitted to leave Russia by the empress. Thus, many Uniate priests went to Galicia after being deprived of their parishes in the Russian empire. Their faithful, having no pastors, were forced to embrace the schism.[24] This was effected by a series of massacres whose sole purpose was to cause the complete disappearance of the Eastern Rite Catholic Church in Russian domains.

The Uniates, deprived of their lawful pastors, turned to the Polish priests for the Sacraments. Catherine II issued another order forbidding all Latin priests to administer the Sacraments to those obstinate Uniates who refused to join the dissident church. It is a pity that the Polish priests were scrupulously exact in observing this law which aimed at forcing the Ukrainians to embrace the Muscovite Orthodoxy.[25]

Forced out of their churches, the faithful began to assemble in private homes or chapels where the priests tended to their flocks. The dissidents, of course, disliked this. General Sheremetiev sent a protest to Peter Bilansky, bishop of Lviv, for these courageous priests were under his jurisdiction. The ener-

21) Julian Pelesz, Op. cit., p. 557.
22) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 834.
23) Ibidem.
24) Ibidem., p. 839.
25) Istorya Ukrainskoi Tserkvy, by N Chubaty, p. 100.

getic bishop of Lviv replied that his priests had to say Mass and administer the Sacraments in private homes, and chapels in order to serve their parishioners whose Uniate churches had been violently snatched away by the Muscovite dissidents. Bilansky even invoked the "freedom"" which the empress had assured the Uniates at the partition of Poland. Unfortunately, his protest achieved nothing to improve the situation of the persecuted people.[26]

Bishop Bilansky left Lviv and went to Russia to comfort the persecuted Uniates of the Kamentz district, but he was ordered to leave the country by the Russian leader Sheremetiev.

On May 26, 1694, Bishop Sad kowsky issued an order forbidding the Uniate priests to celebrate the sacrifice of the Mass and to administer the Sacraments in private homes, chapels and Latin Rite churches to the Uniates who refused to join the schism.[27]

Peter Bilansky wrote to Pope Pius VI, imploring his intervention on behalf of the persecuted Ukrainian Catholics in Russia. On February 3, 1796, Pius VI (1755-99) sent him an answer through Cardial Francis Xaverius in which we read: "TheRoman Pontiff has done everything in his power to save the persecuted people but the Russians continue with their fanaticism."[28]

Furthermore, Bilansky wrote to the papal nuncio at Vienna, entreating him to ask the Austrian emperor for intercession in Petersburg. The Austrian intervention with Catherine II did not halt the illegal and violent activity of "Sadkowsky's missionaries" nor the Russian officials.[29]

Catherine II disliked all religious Orders because she knew that they were the strongest suport of the Catholic Church. In order to abolish the Uniate Church, Catherine II issued several orders which aimed at breaking the organization and discipline in the Basilian Order, which gave our Church so many worthy Metropolitans and Bishops.

Thus she abolished the office of the general provincials of the Basilian Order and subordinated all monks to the jurisdiction of Bishop Lissowsky who took care of all Eastern Rite Catholics in Russia after the forceful abolition of the Uniate hierarchy in 1795. The bishop was given the authority to name superiors of the houses and visit the monasteries.[30]

This was not enough for the empress. She decided to deprive our Church her strong arm—the Basilian Order. Therefore she issued another order abolishing all Basilian monasteries in the Russian empire except those that had schools or homes for the aged.[31]

In 1794 the Russian Orthodox Church started again a forceful "unionistic" action among the Catholics of the Eastern Rite. Instigated by the empress the Muscovite "missionaries" used every possible device to bring about the final destruction of Eastern Rite Catholicism.

26) M. Harasiewicz, Op cit., pp. 834-835.
27) Ibidem, p. 857.
28) Ibidem, p. 860. A. Welykyj, OSBM., Documenta Pontificum Rom., Vol. II, pp. 293-295.
29) Ibidem, p. 837.
30) Akty (Iydavayemlye) Villenskoyu Arkheograficheskoyu Komiseyeyu, Vol. XVI, n. I, p. I, n. 4, p. 3, n. II; n. 14, p. 12, n. I n. 14, p. 13, n. 4, p. 3, n. 8.
31) M. Harasiewicz, Op cit., p. 839.

The hierarchy of our Church animated by the courageous stand of its Metropolitan T. Rostotsky strongly opposed the violent persecution of the Eastern Catholic Church, protesting against the forceful "conversion" of the Uniates to the Muscovite Orthodox Church.

Since their protests proved useless, Metropolitan Theodosius Rostotsky 1788-1805) went to Petersburg to plead with the empress on behalf of the persecuted Uniate Church, but his efforts to save the Church failed, for the autocratic Catherine had already decided upon its complete annihilation. She was overjoyed when her council reported that millions of the Uniates had "freely" returned to the "old Orthodox faith."

In September 1795, the empress abolished the Ukrainian Catholic hierarchy and all bishoprics except that of Polotsk. The remaining Uniates were submitted to the jurisdiction of Heracles Lissowsky, the only Uniace bishop in Russia.[32] Instead of the suppressed Uniate bishoprics, new dissident dioceses were erected and the former Uniates, forcibly "converted" to the Muscovite Orthodoxy, passed under the jurisdiction of the new dissident bishops. Joanicius Polonski was constituted by the government as dissident bishop of Podolia, Barlaam Shymatski of Volynia with his see at Ostroh, Victor Sadkowsky in Lithuania and Athanasius Wolchowski in Ukraine and Bielorus.[33]

Metropolitan Rostotsky was ordered to go to Rome or Petersburg. He chose Petersburg. The "generous" empress assigned him 6,000 rubles as a lifelong yearly pension. The other Uniate "exbishops" received a pension of 3,000 rubles a year. All the properties of the Uniate Church were confiscated and then distributed among various military and civil dignitaries.[34]

In 1796, a few months before the empress's sudden death, the Uniate Church in Russia had 2,000,000 faithful, 1,500 parish churches and 50 monasteries which still recognized the Pope. Catherine II would have completely annihilated the Ukrainian Catholic Church if her ministers had followed her orders. Fortunately, there were some Russian governors in the occupied Ukrainian regions who were not dissident proselytes. One of these was count Chernishev who did not execute Catherine's regulations as prescribed. To the contrary, says Julian Pelesz he tried to be just with them whenever possible."[35] Where the local governors were tolerant toward the persecuted Uniates, the latter managed somehow to survive, for these humane governors did not permit the dissidents to rage against the Uniates.[36] Unfortunately, such governors were exceptions. In general they support the destructive trend of Catherine's policy with the Uniates. The results of the persecutions were simply horrifying. In 1796, only 200 of the 5,000 parishes in the dioceses of Kiev, Lutsk, Kamenets, Volodymyr, and Volynia still remained faithful to the Vicar of Christ.

To sum up the losses of our Church, we produce the general ecclesiastical situation which looks extremely depressing. From 1772

32) Polnoye Sobranie Zakonov Rossiskoy Imeprii, Vol. 23, Petersburg 1830, N. 17384, pp. 772-773.
33) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 839.
34) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 839.
35) Julian Pelesz, Op. cit., p. 560.
36) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 840.

to 1796, during Catherine's reign, the Uniate Church in the Russian empire lost 9,816 parish churches, 145 Basilian monasteries and about 8 million members living in the Ukrainian Bilorusin territories occupied by the Muscovites after the partitions of Poland. Neither Huns, nor Tartars nor Turks were able to cause such devastation within our Church. Had Catherine II lived longer, she would have completely destroyed it. The Holy See provided for the spiritual needs of the remaining Uniates by placing them under the jurisdiction of the only Uniate hierarch in Russia, Heracles Lissowsky, Archbishop of Polotsk.

Catherine II, her ministers and Sadkowsky's misionaries might have fooled themselves into believing they had succeeded in eradicating Catholicism from the hearts of the Ukrainian people by inflicting such blows upon the Ukrainian Catholic Church. Yet our Church was not only progressing in Western Ukraine and in Austria, but it was far from dead in Russia despite more than 20 years of barbaric persecution. Even in the Muscovite empire it showed more vigor and vitality than Catherine II and the "Holy" Synod would have supposed.

On November 6, 1796, Catherine II died of an instantaneous heart attack. Upon her death the Uniates rose against their persecutors and reclaimed many churches which the dissidents had snatched from them by violence.[37]

37) A. M. Ammann, Op. cit., p. 447.

"TREMBITA" A SPLENDID SUCCESS

The Ukrainian Male Chorus "Trembita" won hearty applause from the Newark Teachers' Association on April 20, 1955 during an annual get-together of Newark Public School teachers.

Mr. John Lecky, member of St. John's Ukrainian Catholic church in Newark, N.J. and public school teacher invited the Chorus Trembita to sing a few Ukrainian songs for the Newark teachers.

The concert was a great success. Mr. Lecky and Rev. Michael Schudlo, C.Ss.R., received many congratulations from the listeners. More than one teacher said: "This is the best chorus I ever heard in my life."

There were tears in the eyes of many a teacher when Fr. M. Schudlo told the gathering that many of the singers have families behind the iron curtain and which are victims of godless communism.

The members of the Trembita Chorus formed their glee-choir to promote Ukrainian songs among the American people. Our best wishes are extended to the chorus and its director, Mr. D. Horodynsky.

Miss A. P., Newark teacher

Aristotle, the greatest Greek philosopher said: "The fate of empires depends on the education of youth."

LAY APOSTLES IN THE PARISH

THE CHURCH has been growing steadily, but the proportion of clergy has not kept up with the growth. We do not have enough priests to go around, yet the work of the Church must go on. The priests have had to concentrate their energies on work in which they are irreplaceable, such as in the conferring of the sacraments and in the service of the Church. The laity must assume many of their other duties.

The first duty of the lay apostle thus called into action by the inadequate numbers of priests is to show good example. This is not restricted to active apostles, but applies to everyone. Every Catholic is expected to give good example, in whatever line of work he finds himself, and that in itself is a form of apostolate.

The work of the lay apostle is three-fold: He must help make fervent people as holy as our times require them to be. He must help bring into the Church those who are hovering on the threshold. He must work for the return of fallen-away Catholics.

Not everyone is called upon nor has the time and talent to become a lay apostle. Mothers of large families, for instance, who not only have to look after their children, but must take in work at home in order to balance the family budget, would not be expected to indulge in the active apostolate.

The most familiar form of the apostolate is through organized collaboration with the hierarchy known as Catholic Action. This may group the different approved realization of particular channels suggested by the bishop, or confide to the same society in all parishes a special activity proper to its capacities.

Catholic Action is entirely dependent on the hierarchy, and is its good right arm, or a prolongation of that arm. However, this does not mean that the bishop cannot place it under the direction of the local pastor, for the parish priest has been given charge of and responsibility for all the souls in his parish.

The societies most commonly participants in official Catholic Action are Marian sodalities for men and women, the Holy Name Society the League of the Sacred Heart and the like.

There are also lay apostles, men and women, who see what good is to be done, the means and possibilities of doing it, and who go to work and accomplish it with the sole purpose of winning souls to the truth and to grace. Then in certain countries where the Church is persecuted as in the first centuries of its existence, there are lay apostles who risk their very lives to teach Catholic doctrine to those around them, and encourage people to keep up their devotions and frequent the sacraments.

Outside of Catholic Action groups individuals and societies may be left pretty much to their own initiative. The latter should be careful to remain within the bounds of orthodoxy, and must not act contrary to the regulations and recommendations of the legitimate ecclesiastical authority. But each has its own sphere and its own means of achieving is ends. What must be considered is the immense amount of good thus accomplished and not particularly whether it is from this or that society.

NAGGING
marriage enemy no. 1

By Florence Wedge

TAPE recorders can be marriage menders. One husband who wanted to cure his wife of nagging made a tape recording, on the sly, of her complaints and played it back to her when all was serene on the home front. She was very gracious about it and mended her ways. And that was one marriage rescued from Reno.

Is there too much nagging for happy living?

Ladies and gentlemen, there is. Statistically speaking, a good number of former Prince Charmings pack and make tracks because they are simply tired of too much domestic bickering. While the male of the species is not immune to the habit of nagging, by reputation we women are apparently the worse offenders, judging from the fact, welcome or not, that "nagging wives" is a far commoner expression than "nagging husbands."

Maybe we should stop trying to remodel Russia and get a little more serious about the problems on our own doorstep. When four out of six men picked at random agree that there is no fury like a nagging partner, we have to face the fact there is too much nagging among us. Those four husbands presumably had wives of the sort; else why would they have been so quick in naming nagging as Marriage Enemy Number One? Four out of six as arithmetic goes, means 66.66 percent of America's married men.

Must naging, like the poor, be always with us? Or can it be abolished? An ounce of reflection now, while reading this article, might save us a peck of trouble later.

Just what is nagging? Webster defines it "to annoy by faultfinding; to irritate by persistent scolding and urging." They also nag who rebuke their man day in and day out for not repairing the dripping faucet, for leaving his ties in disorder, for not adding another hook in the bathroom, for not putting the cap on the toothpaste, for dropping cigar ashes on the carpet, for spilling drinks on the end table, etc., etc. More nagging may take the form of persistent complaining about what-is-the-world-coming-to, how noisy the neighbor's kids are, and why can't you be the romantic type?

That is the picture, and it is not exactly pretty. But it is not later than you think: there is still time to remake yourself into a happy wife and your Grade C husband into the A-1 class. The God of Israel hasn't joined you together for nothing. If you take this problem to Him, He will surely see you through.

We shouldn't be too quick to cast a stone at the nagger. She (assuming the same is the wife) may be rundown physically, may be suffering from headaches or backaches or a sprained ankel or any other of the sixteen hundred ills human flesh is heir to. By temperament she may be inclined to melancholy or moodiness or envy or pessimism. Too, *she* may feel unhappy because *he* broke a premarital promise to keep up with the Joneses, and now the Jones boy has a high-paying job while their own is still

looking for one.

Furthermore, some nagging wives are just plain hungry for a word of appreciation from their spouse. How many husbands remember to praise the cooking and the hairdo and the made-over pants for Junior? The hit parade song should have reminded husbands that to women especially "Little Things Mean a Lot." If hubby wants to help, he might twist the Boy Scout slogan and hand out one sincere compliment every twenty-four hours.

Then there are the born perfectionists who cannot tolerate baby fingerprints on the furniture, a speck of grime on the husband's overalls, or his forgetting to put the towel on the rack. We always know a few of those. Maybe there is one sitting across from you at the bridge table.

Granted that some nervous nagging stems from physical causes and can be helped by a visit to the doctor; still, a lot of nagging can be eliminated in ways less costly.

To begin with, we might pause to analyze the disastrous effects of the habit. Nagging can and does break up many promising marriage partnerships. Constant bickering has made many a man pack up his duds and go to "the other woman." Human beings are only human, not angelic, and when *she* lets off too much steam, *he* can only explode. Nagging is dynamite. If you can't leave it alone, do handle it with care.

Dorothy Dix, America's premier authority on the causes of marital shipwrecks, was of the opinion that one of the reasons why so many romantic dreams break up on the rocks of Reno is just plain futile fault finding.

How was it in the past? The Empress Eugenie married Napoleon and marred his whole future life by persistent nagging. So what? The little Emperor stole out nightly and betook himself to a gentle lady-love who pruned his feathers the right way.

The wife of Count Leo Tolstoi confesed to her daughters: "I was the cause of your father's death." Murder? Never. Nagging and screaming and hysterics had done it.

Or look at honest Abe, whom Mary Todd Lincoln nagged and harassed for nearly twenty-five years. She whined about his stoop-shouldered posture, long ears, small head, dangling legs, and in a rage once dashed a cup of hot coffee right into his face.

There are still legions of Eugenies and Mary Todds at large. Is it any wonder that matrimony has lost its sacred character in the minds of many? The upshot is that many mariages made in heaven are lived out in the devil's workshop; for nagging runs a close second to discouragement, which has been described as hell's main tool in the downfall of souls.

Then there are the children. They cannot be happy and well adjusted emotionally when there is too much nagging in the air. And we know what effect an unhappy childhood can have upon an adult twenty years from now. Psychiatrists' files are bulging with cases. It has been said of Lord Byron that he hated women all his life because his own mother, capricious in the extreme alternately kissed and spanked him as a lad. Endless tongue lashings can do no good to a child; or, as the Chinese proverb has it, "Mischief all comes from much opening of the mouth." Maybe the Chinese have something there.

Can nagging be cured, and how?

The Mother Goose rhyme runs: "For every ailment under the sun, There is a remedy or there is none..." Fortunately there is one —several, in fact—for nagging. Apart from health reasons, which are the doctor's domain, and a bit

of appreciation, which is the husband's province, the following are suggested cures for nagging. For the sake of clarity they are reduced to three:

1. A sense of proportion.
2. A sense of humor.
3. A sense of God.

In the first place, a sense of proportion. Molehills *are* molehills, and not Mount Everest. Sparks *are* sparks, and not an atom bomb. parenthetically, if something really big struck us, we might realize our folly in getting all stewed up about little things like a hanger on a hook or a crumpled doily. Do they fret abou teeny weenies like that in Communist-d o m i n a ted countries? They have much bigger troubles and real crosses to cope with, and God knows how nobly they are bearing them. The least we can do is to accept our splinters.

A saving sense of humor will also help much . Laugh it off. Go out into God's sunshine and listen to the birds and see the flowers smiling up into His face. Sweep out the cobwebs from your soul and put a smile on your lips. It won't hurt you, and it may improve your looks vastly. Be nice to come home to and try a smile when he comes home tonight. Tomorrow he'll bring you a box of chocolates. For keeping husbands and wives together, the best low-priced adhesive may be a sense of humor. Laugh and stay in love.

Thirdly, don't forget your prayer. Out of Sion God will defend you. But you must ask Him. Give Him a chance to help you.

Never underestimate the power of prayer. Though often quoted, Tennyson's words still ring true: "More things are wrought by prayer than this world dreams of." Irene Dunne has pointed out that making a home and filling it with love and understanding is "a work that needs God's blessing and constant help—and that's where prayer comes in." Maybe that's what many homes need—a little more talking to God and a little less wrangling between two-made-one in wedlock.

If nagging can destroy your marriage, prayer can rebuild it. Why not give it a fair try?

(From the *Franciscan Message*)

On March 3, 1939, the very day after the election of Pius XII, the Nazis expressed their disappointment at the outcome, and explained that they had urged the conclave to select a "spiritual father" rather than a "politician" or a "diplomat."

In Moscow the Orthodox Patriarch and his Bishops are decorated for services rendered to the State; the Papacy is calumniated. The reason? The Russian schismatic Church has consented to be dominated by the Soviets, and thus has gained frequent respites, although the Communists have never concealed their intention to abolish all religion. Persecution of Catholics has never ceased in the Soviet Union, because the Church will not bend to the State's attempt to control it.

In most cases of conflict between State and Catholic Church the State authorities take the position of the wolf in Aesop's fable, who, dis puting the right of the lamb to stand in the same stream with him, finally devoured it—but on pretext of saving the wolf's rights.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. May I drink coffee or juice before going to Holy Communion?

A. As a rule, No! You must get permission from your confessor or pastor to do so. Besides permission you must have some reason, sickness long walk to the church, old age in which fasting is considerably hard, etc.

You may drink water, because water does not break the Eucharistic fast. Should you take any liquid except water before going to Holy Communion, you must do it one hour before receiving it.

Q. Is it true that those who die in the state of sanctifying grace go straight to heaven?

A. Not necessarily and not always. They will not go to hell, this is for certain, because they are God's friends. But they may go to purgatory if they died with venial (small) sins for which they must atone, or if they did not do penance for the temporal punishments due to sins which they have confessed, but did not have time or the will to atone for. It's not enough to confess a sin. You must do penance for it. If you have offended God with several mortal sins, you can hardly expect to atone for them by saying 10 Our Fathers or a Rosary. Much more penance is necessary to cleanse your soul from the punishments due to these sins. It is, therefore, much better for you to do some voluntary penance—such as abstain from eating meat on Wednesdays, giving up some food you like on certain days, bearing patiently your daily crosses, etc. With these voluntary penances which us much, we can pay our debt to God's justice and go straight to heaven when we pass away.

Q. I have married a Latin Rite girl. We have trouble with the prescriptions of the Ukrainian fast. I know that there are some Fridays when I may eat meat.. My wife protests when I do it. On Fridays instead she may dance, but I am forbidden to do so.. What should we do? May I follow her ways?

A. No, you may not follow her ways. But she may follow yours, if she wants, for the law says: "The wife who belongs to a rite different from her husband may, at the time of her mariage or any time during the marriage join the rite of her husband. When the marriage is dissolved, she is free to return to her original rite. (Can. 98, 4)

It must be noted that no special permission is required to do so. The law itself grants the wife such a permission. A wife by joining the Eastern Rite, does not lose her nationality, because the rite has nothing to do with one's nationality or descent . She remains what she was before the marriage: Irish, English or whatever might be her nationality or descent.

Q. Could an American become a

Pope?

A. Any Catholic prelate can become a Pope, if God wants it. The Church and the Popes are under divine guidance. If the college of cardinals elects an American to this sublime dignity, he will be the Pope of the Catholic Church and all Catholics throughout the world will pledge their allegiance to him.

History shows that out of 262 Popes, 105, were Romans, 103 natives of other parts of Italy, 15 French, 9 Greeks, 7 Germans, 5 Asiatic, 3 African, 3 Spanish, 2 Slav (Dalmatian), and I each Palestine, Thrace, Holland, Portugal and England. A Pope can be elected from any nation of the world.

Q. Why Sunday collections?

A. With the conversion to Christianity of the Roman Emperor, Constantine, in the fourth century, the Church was given its freedom. It came out of hiding, a legal being with all rights, privileges, and, of course, obligations of legal beings. It could own property, realties; it could buy or sell.

Through the generosity of its members, each congregation, for its own stability, security, and independence, soon owned property. This was either completely devoted to ecclesiastical use, or, in the case of farmlands, rented out to tenants on a very equitable sharecrop basis.

Normally, revenue of this kind would have been enough to support the various churches. But because of its spread and growing needs of a changing civilization, the Church soon had to assume more and more of the obligations of Christian charity. The poor, the sick, the traveler were often totally dependent on the Church. Shelters, hospitals, hospices were built, and many a parish-house in those pre-hotel days became the haven of wayfarers.

Then as now, all this entailed expense—often, considerable expense. And so, even with a more or less steady source of revenue from church property, and to meet increased financial burdens, the Offertory collection of produce continued well into the later Middle Ages. At that time, for practical reasons, produce was changed to coin. The coin collection has been part of Sunday Mass right down to our own day and age.

Q. Why ceremonies of the Mass?

A. A high-toned but unbeliving woman one time disputed with the learned Dr. Bruecker concerning religion. He easily refuted her objections. Finally she said, "Well, I admit that there is much good in the Catholic religion. These many ceremonies, however, certainly have no meaning. They ought to be dropped. Religion surely would not lose anything, if they were given up. Isn't that true, Doctor.

The Professor who, until now, had listened patiently and answered politely, arose suddenly, walked over to the lady, tapped her rudely on the shoulder, and smilingly said: "Oh ,you goose! What crazy notions!"

The lady indignantly stepped back and retorted: "Doctor what is the matter with you? Don't you know and observe even the most ordinary rules of conduct and of good manners?"

Dr. Bruecker answered meekly: "Madam, I understand you to imply that you do not care about forms of conduct, since you disapproved of the outward signs and ceremonies of the Catholic religion. Remember that our ceremonies are nothing but the forms of good manners and of reverence toward Almighty God."

Q. John, a Ukrainian Catholic boy, got his transfer to the Latin Rite. Now he wants to marry a Ukrainian Catholic girl who refused to marry him, unless he returns to his original Eastern Rite. What must John do to return to the Ukrainian Catholic Church?

A. Canon law says: "Nobody is allowed, without the permission of the Apostolic See, to go from one rite to another, or, after a legal transfer, to return to his former rite." (Can. 98. 3).

There is, however, a special provision for the Eastern Rite Catholics who became Latin with permission from the Apostolic See. Such Catholics may, with permission from the Apostolic See, return freely to their original Eastern Rite.

Pope Leo XIII issued the following instruction: "The Eastern Rite Christians who passed over to the Latin Rite with permission from the Apostlic See, are permitted to return to their original Rite with the same permission obtained from the Apostolic See." (Collectanea, N. 1883).

The present contest between the dictator of Argentina and the Hierarchy of that country recalls a tactic that is as old as the first persecution of Christianity. That is the charge of "mixing in politics." Personista followers greeted their leader with the slogan: "We want separation of Church and State."

The Roman Emperors did not persecute the Christians because of their religious beliefs—that is, those beliefs that found expression only in the sacristy. What they did war against was the refusal of the followers of the new religion to admit that the Roman State was the supreme religious authority in the world.

If the secular authorities who have been the prime movers in Church-State conflicts simply ignored the Church, as they pretended to do, matters woul not be so bad. But as a matter of fact the worst anticlericals, to say nothing of the Communists and Nazis, have been notorious for their interference in Church affairs.

If you do not love Christ, there is no supernatural life in you. If you do not honor the Mother of Jesus, you will lose the love for Christ which you may have, because you cannot separate Christ from His Mother.

Remember that men go to hell with dishonor or with dignity. Criminals go to hell with a curse from society which they have harmed. The remarried divorcees, those who practice birthcontrol, or those who use fraud in business go there with dignity admired by men. But in hell they all are equally plunged into everlasting fire.

We must take people as they are, with their good and bad qualities, if we want to guide them to perfection.

Happiness is a lottery, in which men try to win without taking tickets.

The eye tastes the food in the kitchen before the palate is disgusted with it.

FATHER'S DAY

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

FATHERS must watch over their children, know their associates, and playmates, for not all children are as innocent and good, truthful and honest as theirs may be. How can fathers remain peaceful in mind and in conscience while their son or daughter may be playing in back alleys or in hidden places? The fathers should not permit their children, especially their older son and daughters to come in and to go out at all hours of the night.

Being children and citizens, men must love their native country as a child loves his father's home. Love for one's country is generally called patriotism. Every Christian must be a patriot. It is his Christian duty. One must respect, love defend and protect his country, promoting, as far as his possibilities permit, its natural, economic, political, moral and spiritual welfare.

Christian patriotism loves its country without despising the other peoples and without striving to subjugate them in order to increase the power of its own nation. Christians must love all nations, for God is a common Father to all peoples that live on earth. Prince Albert of Bavaria once said: "Teach your children to be good Catholics and then patriots." If a man loves God and keeps His law, he will be a good patriot, for love of God fosters love for one's country.

Ukrainians living in Canada or the United States must be loyal citizens and good patriots of these countries. Since these countries are a mosaic of different nationalities, Canada and the United States are interested in preserving the special cultures and characteristics of each national group, which should contribute to the wealth and beauty of these countries. The Ukrainians who are a grat people with an ancient culture should bring their cultural contribution to the common treasury of these countries.

It is our good fathers' duty to train their children in our national customs, history, traditions, rite... Our fathers must instill into the hearts of their children a sincere love for Canada or the United States and at the same time teach their little ones to know who were their ancestors; teach them the beautiful language, songs, arts, customs, for to be a Canadian or American does not mean to forget all about our past, our Ukrainian origin, our customs and our wonderful rite in which we were born and became children of God. The Ukrainians are good Canadian or American patriots.

The same should be said of the American Ukrainians. They enrolled by the thousands in the last war to defend American democracy. President expressed his appreciation for the Ukrainian Americans, when he said in 1949: "You are to be commended for your interest and participation in our democracy and also for your interest and efforts to aid your kinsmen overseas who are not able to enjoy the benefits of a free society which we in the United States fortunately enjoy."

Thus Ukrainian father, while teaching their children to love America or Canada in which they were born, should instill into their hearts a tender love for Ukraine, the great country of St. Volodymyr, making

them acquainted with its history, culture, traditions, songs, language. President Truman said in his message to the Ukrainian Congress Committee of America in 1949: "I hope that more and more the story of our American democracy will reach your kinsmen... and that as the true story of democracy is heard more widely the desire of all peoples for freedom and peace and justice will increase correspondingly."

Our good fathers must cultivate in the hearts of their children that affection for the country of their ancestors as the American Irish do for their Ireland. It is easy to achieve, if fathers are ready to tell their children how Ukraine has been a bulwark of Christianity in the East for centuries, how our princes with their armies had blocked the barbaric hordes of Asia that were ready to invade Europe and to destroy its Christian civilization, how the Cossacks won over the Turks near Vienna and thus saved Austria and the rest of Europe from the Mohammadan slavery in 1683, how the Ukrainian Insurgent Army is still struggling against the Reds of the Cremlin, how Ukrainians died for their Catholic faith under the ruthless Russian tzars in the past and are dying now by the thousands under Communism for their loyalty to the Holy See.

The fathers should teach their children what it means to be a real patriot of a country, for as the Ukrainian proverb says: "There are patriots for the sake of their people, but there are patriots for money, too!" Every citizen must know his duties towards Canada or the United States and fulfill them scrupulously. He must understand what true patriotism is; he must know the history of his country, its heroes and heroines. He must be ready to defend his country even sacrificing his life for the safety of it. Canada and the United States need such patriots in these tempetuous times, when the Kremlin is getting ready to start its final move to enslave the whole free world. Love of duty, spirit of self-sacrifice, discipline, obedience to the laws, aversion for anarchy, treachery honesty in private and public life are the marks of a real patriot. Without these qualities the country cannot achieve its aims, its prestige and its greatness.

We count on the labors and prayers of all the faithful; but we count even more on that holy suffering, which, united with the Passion of Jesus, gives to the action of some and the contemplation of others their perfection and efficacy.

There is no history deserving of attention besides that of free peoples. The history of nations under despotism is only a collection of anecdotes.

Prayer forms virtues, preserves temperance, suppresses anger, prevents thought of pride and envy. It draws upon the Holy Spirit and raises the soul to heaven.

THE MEANS OF REUNION

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

Knowledge of the Eastern Rite

THE LATIN Rite Catholics who want to become apostles of the union must know the Eastern Rites, the customs and traditions of their peoples, and their mentality. The mentality of the Eastern peoples is quite different from the the mentality of the West. Besides they must know the laws of the Catholic Church concerning the Eastern Rites and the prescriptions which regulate the relations between the Eastern and Latin Rites. These prescriptions must be scrupulously observed. Any violation by the Latins will provoke suspicions among the Orthodox, and discourage them from reunion.

A disinterested attitude towards the Eastern Rites

The Union means that the Eastern Rite Christians should join the unity of faith with the Catholic Church under the leadership of the Holy Father, retaining fully their Eastern Rite, customs and traditions. The Union fully does not mean that the Eastern Rite Christians should join the Latin Rite to become "better Catholics". All Catholics are equal, and therefore no one can claim to be a better Catholic because he belongs to this or that rite.

The reunion with the Catholic Church cannot be used as a means to bring the Orthodox over to the Latin Rite. All kinds of latinization of the Eastern Rite Christians, whether already Catholics, or Orthodox, must be avoided. The Latin Rite priests and hierarchy must keep the laws concerning the conversion of the Orthodox. If an Orthodox Christian wants to become a Catholic, he must be told that the law of the Catholic Church orders that he must join the Catholic Church in his Eastern Rite, and not in the Latin.

The will of the Holy See is clear in this regard. On July 15, 1876 the Sacred Congregation of the Propaganda issued a decree concerning the return of the Orthodox to the Catholic Church. This decree still binds the Orthodox who join the Catholic Church, because it was never revoked. The decree reads, "The profession of heresy or schism (in which an Eastern Christian was born and brought up) does not confer any right (to pass over to the Latin Rite). He remains in his Eastern Rite which he was following before he joined the heresy or schism."

But he (the one that was born in schism or heresy) may choose any Eastern Rite when he returns to the Catholic Church. The Eastern Catholic, who fell away from Catholic Church. The Eastern Catholics, instead who fell away from the true faith must return and remain in their original Eastern Rite when they re-embrace the Catholic faith. (Collectanea, N. 1458).

The rules concerning the baptism, marriage, church attendance by the Eastern Rite Christians must be scrupulously observed. If they are violated by the Latins, the violation will discredit the Union in the eyes of the Orthodox, because they will consider it as a bridge to bring the Eastern Christians over to the Latin Rite and to latinize them. This of course, will compromise the work of the Union among the Orthodox.

The Polish Unionist missionaries failed many times in their efforts to spread the Union among the Ukrainian Orthodox in Ukraine because of their latinizing and polonizing attitude towards the reunion. They were endeavoring to use the Union as a means to increase the number of the Poles in the territories occupied by the Polish armies. D. V. Filosofov said in 1911, "Such a great force as Catholicism which is universal by its nature has become in Poland an instrument of Polonization of the Ukrainians and White Russians." (Nykolaev, Op. cit., p. 117).

The Polish bishop of Pidlachia, Monsgr. Przezdecki confessed in 1924 as the 4th Velehrad convention, "The results of our Unionist activity are scarce." (E. Winter, Byzans und Romim Kamof um die Ukraine, Leipzig, 1924, p. 209).

A Polish missionary, Father A. Nemancewicz, said in 1933 that the number of the converted Orthodox among some 8,000,000 Orthodox population residing in Poland amounted to 46 priests, 4 deacons and 23,866 souls. These numbers show that the conversions were very scant in proportion to the efforts. He attributes it to the polonization of the converted Orthodox. (Pamietnik III Konf. Pinsk., p. 116, 1933).

Spreading of pamphlets and books about the Union.

Such books and pamphlets enlighten and convince people of the necessity of reunion in one fold, because all Christians have one God, one baptism. Why should they be divided. Sympathetic pamphlets explaining the meaning of the Union and its advantages both for the Catholics and Orthodox, excite a desire for reunion and prepare the ground for it. They also refute the prejudices and solve the objections raised against the reunion by those who draw profit from the discord among the two biggest branches of Christ's Church.

The truth, when it is soundly exposed, always ennobles the hearts of readers, although reason may reject it for a while. This should neither discourage us nor render us pessimistic, for God's grace will see to it that the sown seed brings its fruits in due time, making them realize Christ's wish that in His Church there should be one fold and one Shepherd.

Prayer

Prayer, a pius and perservering prayer, is the most powerful means to bring unity of faith among the Catholics and Orthodox, for it secures God's grace to understand that Christ founded but one Church in which all His followers should serve Him and secure their salvation. Outside this Church there is no salvation for those who know the truth, but refuse to join this Church because of their prejudices or national interests.

A well known Orthodox theologian Losskey said, "We must start with prayer in all churches for all bishops, for the Pope of Rome and all Eastern patriarchs. It will remind us that we form one fold under one Shepherd." (Nyva, Ibid., p. 263).

Dr. N. Hlubowsky adds, "What is impossible to men, is quite possible to God. What is needed is love. We must eliminate forever mutual reproaches, threats and enticements. Men should feel like Brothers." (Ibidem).

And K. N. Nykolaev, an Orthodox Russian writer, extremely hostile to the Holy See of Rome, says: "Knowledge and love are the only ways that may lead to the Union between the East and the West." (Op. cit., p. 134).

An understanding must be reached first in the theological domain between the theologians of both sides, Catholic and Orthodox, before the

Orthodox masses can be invited to recognize the Pope as the head of Christ's Church and join the unity of faith under the leadership of the Vicar of Christ.

It is Ukraine's honorable mission within the Catholic Church to constitute the bridge between the East and the West. They have the Catholic faith with the West, and the Byzantine Rite with the East. It will be, therefore, easier for them to lead the other Slav Orthodox people to the unity of faith with Rome than for any other missionaries from the Latin West, since the Eastern Rite Christians somewhat distrust the Latin missionaries because of the past mistakes committed by the latter.

The words of the great Pope Urban VIII, we hope, will come true in the near future, "Mei Rutheni, per vos ego Orientem spero convertendum" O my Ukrainians said the Pope to our bishop of Kholm, Methodius Terletsky, I hope that the East will be converted through your mediation! The task is difficult, but not impossible with the help of God and the Great Mother of God, Our Lady of Perpetual Help whose icon is widely spread in Ukraine. The great promoter of the Union, Pope Leo XIII said: Let not this hope be considered utopian, for this would be unworthy of Christians. The promise of the Lord must be fulfilled: THERE SHALL BE ONE FOLD AND ONE SHEPHERD." If the Catholics and the Orthodox do their part in a Christ-like spirit, we may hope that the happy day of the reunion of the West and East is not far off, in as much that both Catholics and Orthodox are aware that the present day's materialism, irreligion and masonry urge them to unite and to form one common front against the enemies of Christ.

Christian charity must excel in all those who work for reunion. Archbishop Heny P. Rohlman of Dubuque, Iowa, has never forgotten a word of advice he received from Blessed Pius X in 1910.

The archbishop, with the priests of the archdiocesan mission band, was congratulated for refraining from attacking the religion of non-Catholics.

"It is not possible," Pius X told them, "to build up the Church of God on the ruins of charity."

We close this article with the words of St. Augustine, a great Doctor of the Church venerated by both the Eastern and Western Rite Christians: The Church "CALLS UPON ALL TO RETURN AND BE REINTEGRATED."

St. Gregory, better known as Hildebrand, is the great Pope who had the courage to oppose the world power under an unscrupulous Emperor, in order to safeguard the rights of the Church of Jesus Christ. Though the Emperor marched against him and drove him from Rome, he did not yield. He died at Salerno exclaiming: "I have loved justice and hated iniquity, therefore I die in exile." In this year we are celebrating the 970th anniversary of his death.

God is the God of Joy Joy is the true spirit of devotion!

WHO IS ST. ALPHONSUS?

By G. J. Corbett

ST Alphonsus Mary de' Liguori, born of a noble Neapolitan line in 1696, his life spanning nearly nine decades of a century of tumult and irreligion, has many titles to lasting personal renown. The record of his activities and accomplishments is all but incredible.

After winning degrees in civil and church law from the University of Naples at the ripe old age of 16 years, Alphonsus abandoned his promising career before the bar to become a priest. Vowing never to lose a moment's time in the service of God and souls, he threw his immense treasury of talents into the work of the Church: he founded two religious orders (the Redemptorist Fathers and the Redemptoristine nuns); preached missions to thousands in the Kingdom of Naples; wrote 101 books and pamphlets; conducted a heaping correspondence that already fills half a dozen volumes and is still being gathered; composed hymns; painted pictures; served as Bishop of the diocese of St. Agatha of the Goths; fathered the science of Moral Theology and authored the 2,000-page opus that is still its basic text-book; figured in brilliant controversy with heretics and infidels of his day. No one has even doubted that Alphonsus kept his promise never to lose a moment's time in the service of God and souls.

Holy Church recognizes the Saint as among the foremost of her modern-day champions, awarding him officially the title "Doctor of the Church" by reason of his writings and "Patron of Confessors" in view of his monumental work for the guidance of priests in hearing of confessions.

Great Lover of Mary

If we can presume to single out of this vast array of accomplishments one factor for which, we feel, the modern Catholic owes an eternal debt of gratitude to St. Alphonsus, it is the stress he laid upon *simple, true, child-like, affectionate love for and devotion to Mary* as an assurance of our soul's salvation. He wrote in the introduction to his *Glories of Mary*, a book that has gone through 752 editions since its first publication in 1750: "Be convinced that if you practice *true devotion* to Mary till the hour of your death, your eternal salvation is assured."

The Redemptorist like to think that the custody of the original Miraculous Image of Our Mother of Perpetual Help came to the Order which he founded because of the intercession of St. Alphonsus in heaven before the throne of the

Queen he served so well on earth. The Picture personifies all that the Saint used to teach about devotion to Mary, the necessity of having recourse to our spiritual Mother in every trial of life and Mary's willingness and ability to help. The charge uttered by Pope Pius IX when he confided the Picture to the care of the spiritual sons of St. Alphonsus sounds for all the world like something he might have heard from the lips of the zealous Marian Doctor himself: "See to it that Perpetual Help is made known throughout the world!"

St. Alphonsus, in directing his infant Order sought to inculcate a burning devotion to the Mother of God in his religious both by means of his own writings and conferences and through the book of rules for the Congregation of the Most Holy Redeemer. In those early days, before the definition of the teaching on Mary's Immaculate Conception, every Redemptorist was required to take a vow to defend this prerogative of Our Lady. Each Saturday, traditionally the day of the week dedicated to Mary, and in connection with all the major Marian feasts of the Church year, the Saint required of his spiritual sons special devotions and mortifications offered up to the Blessed Mother. The complete 15-decade rosary worn as part of this religious habit by Redemptorists and Redemptoristines alike was meant to signify a totality of dedication to the service of Mary.

It is a significant fact that the Redemptorist Order itself has flourished mightily since the precious Perpetual Help Picture came into its custody. After close to 150 years of tottering on the brink of dissolution, the political football of emperors, persecuted and oppressed by the great ones of this world, torn at times by internal strife, the missionary sons of St. Alphonsus can mark 1855 (when the church of Sant' Alfonso was dedicated in Rome) and 1865 (when the "lost" Madonna of Perpetual Help returned to reign in glory on the high altar of the church) as the period when they became firmly established as a millitant arm of the Church.

Continuing in the spirit of their Founder, the Redemptorists have played the prominent role in the spread of Perpetual Help devotion and of numberless copies of the Miraculous Image across the globe The stage is being set, it would seem, for the day when all will recognize Mary as the Mediatress of All Grace, when Our Lady will be universally acknowledged as Our Mother of Perpetual Help!

(*Perpetual Help*)

Knowledge is only a collection of FACTS. Wisdow is the intelligent use of KNOWLEDGE. You cannot possess wisdom without knowledge. You cannot possess knowledge without facts. Only facts will give us the knowledge which will give us the wisdom we need to win the war we are fighting. You are powerless against the enemies of your soul, unless you know them. These are Satan, Satan's agents and your own passions.

Poet Percy Mackaye, eyeing civilization's progress as he celebrated his 80th birthday: "The devil and an angel pounce on every new invention, but usually the devil gets it first."

May Divorced Catholics Receive the Sacraments?

By D. F. Miller

Problem: Eight years ago my husband came home and informed me that he had fallen in love with another woman and wanted me to agree to a divorce. This was a terrible shock to me, because I had helped him through engineering school and he had become very successful. I refused to consent to a divorce because of our Catholic religion and because of our two small children. He moved out of the house, but came back two months later only to make life miserable for us all. Day and night he kept demanding a divorce; he threatened me in many ways, and one day he even tried to kill us all in the car. So finally, because I was on the verge of a nervous breakdown, I gave in and let him have the divorce. I was very bitter against God for a while, but now I am raising the children as good Catholics and praying as much as I can. I know I cannot receive the sacraments because of my divorce; but I want to ask you what services I may receive from the Church when I die. I understand the priest is not even allowed to say a Requiem Mass for me. Is that true? I will look forward to your answer.

Solution: It is indeed a very serious sin for a Catholic to institute divorce proceedings without the permission of the bishop of the diocese. But in cases such as the one presented here, where a husband makes threats against his wife, or endangers her life and the lives of their children, and brings her to the verge of a nervous collapse, the bishop or his representative would certainly not demand the impossible from a wife so harried and persecuted. The first mistake this wife made, therefore, was in not going to her pastor when the situation became acute, to ask him what she might be authorized by the bishop to do.

But even now that the divorce has been obtained, the wife can and should go to a priest of her parish, tell him what has happened, confess whatever guilt she has incurred by initiating a divorce without permission, and be forgiven by God and readmitted to the reception of the sacraments. She need not consider herself permanently driven out of he Church, so long as she does not take up any steady company-keeping and rejects every thought or plan of marrying again while her husband is still alive. So let her go to confession to a priest quickly, tell him the whole story, and find the wonderful joy of being able to receive Our Lord in Holy Communion again. Shee needs frequent Communion to continue to raise her children as good Catholics.

(From the *Liguorian*)

TEEN-AGE PROBLEMS

By D. F. Miller

Problem: We are two teen-aged girls who would like your advice on the following questions: 1) What kind of a sin is petting? 2) Is thinking about petting the same sin as taking part in it? 3) Why is the desire of petting far greater in boys than in girls?

Solution: 1) If by petting you mean (as most teen-agers mean by the word) prolonged kissing and passionate embracing on the part

of a boy and a girl, it is a mortal sin. The reason for this is very plain: The sixth commandment of God forbids the unmarried to indulge either in the direct and deliberate causing of sex-pleasure, or in such actions as by their nature are designed to arouse passion or sex-pleasure in one or both of the participants. Petting means doing things that naturally lead to indulgence in what is forbidden by the sixth commandment.

2) The law of God forbids us to think deliberately about actions that are forbidden if there is a danger that the thoughts will lead to desire for sinful action, and the desire to consent to the sin. In matters of purity deliberate thoughts about evil actions are forbidden because such thoughts commonly lead to strong desires and to the consent of sin. Thus does not mean that you are guilty of sin by the very fact that a thought of something sinful comes to your mind. The thought becomes a sin only if it is willingly indulged in and continued without opposition from the free will. No matter how evil may be the content of a thought that enters the mind, it is no sin if it is resisted by some definite action of the will, as saying a prayer or trying to think of something else.

3) It is to be expected (and all teen-aged girls should be aware of this) that, in an age when much of the world has abandoned the ideal of purity, boys who have been infected with the spirit of the world will be very aggressive in trying to induce girls to cooperate with them in committing sin. In the natural preliminary steps to marriage, the boy or man is ordinarily the "pursuer" or the "proposer". Boys and men who have abandoned respect for God's laws naturally become the "proposers of sin" to the girls who go out with them. It is the task of every teen-aged girl to use both the natural modesty with which God endowed her, and the respect for God's laws that she cherishes, to resist the sinful advances of a boy-friend, and even to teach him the importance of avoiding serious sin.

Jesus saw how much we would need Him and He left Himself subject to so few conditions that men will have Him regardless of the century or condition of life. He looked down the long centuries and saw all the generations to come. He saw you; He saw me; He saw all those who will follow us. It is only when we say Our Lord in the Holy Eucharist that we more fully understand how much He loves us.

An Army Chaplain was staggered by what he calls the "abysmal ignorance of religion" in many servicemen.

In a class he once asked the men what they knew about Good Friday, only to have a bright lad chirp up: "Oh, I know! he was a servant of Robinson Crusoe."

"He thinks on a grand scale, but does things in miniature."

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

- Часописи
- Самоблоти
- Книжки
- Молитовники
- Каталоги
- Календарі
- Летючки
- Грамоти
- Купони
- Наголовні листи
- Коверти
- Обіжні листи
- Весільні запрошення
- Базарові тикети
- Бизнесові форми
- Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ.

СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine Street Phone 1487 Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.

ЮРІЙ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1435 — Res. 1395 YORKTON, SASK.

ДУХОВНА В'ЯЗАНКА

МОЛЕБНІ

МАЙ і ЧЕРВЕНЬ

ЗМІСТ

Молебень до Серця Христового — Пожертвування себе Серцю Христовому — Переблагання — Щоденне намірення членів Апост. Молитви — Стрілисті акти в честь Серця Христового — Свята Година — Обітниці Ісуса Христа почитателям Його Серця — Молебень до Преч. Діви — Параклис до Матері Божої — Молитви до Матері Б. Неуст. Помочі — Стрілисті акти в честь Преч. Діви — Таємниці Вервиці — Згадай, о Всемилоста Діво — Пісня при виставленні Найсвятіших Тайн — Пісня благальна (Суплікація) — Благословення Св. Тайнами — О Пресв. і Непорочна Діво.

Ціна тільки 15ц.

Замовляйте в

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine Street,

Yorkton, Sask., Canada

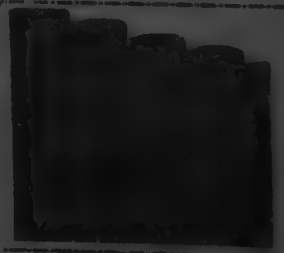

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton -- Sask.

ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський	1.00
Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий	.50
Берестейська Унія, о. С. Семчук	.50
Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія (текст і пояснення.) о. М. Шудло ЧНІ.	1.50
Дорога Спасення (Місія в Образках)	.50
Друкарня св. Юра у Львові, В. Січинський	.10
Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий	1.00
Золотий Ключ до Неба (16 молитов)	.15
Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна, Старого і Нового Завіту, в українській мові	.50
Історичні Основи Укр. Католицизму, Др. І. Лужницький	.15
Канада, Мій Рідний Край	.15
Канадійські Оповідання, о. П. Божик	.20
Коляди	.25
Коляди під нотами (162), Й. Когут	2.00
Коляди, без нот (162) Й. Когут	1.00
Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира	.50
Книжка Парохіяльна, добродійних жертв	.10
Мішане Подружжя, о. М. Пелех	.10
Молебні до Ісуса Христа і Матері Божої	.15
Молитовники: "Приятель Дітей" в укр. і англ. мовах, стр. 64	.25
"Прийдіть до Мене", в укр. і англ. мовах, стр. 128	.50
"Doroha do Neba", англ. буквами і перекл. стр. 128	.50
в чорнім або білім полотні	1.25
"Bozhestvenna Liturhia" сама Сл. Б. лат. і англ. пер.	.15
Народний Катехизм	.20
Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий	.35
Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий	.25
Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький)	3.00
Перші роки православної Церкви в Польщі, ч. І. о. Купранець ЧСВВ.	.25
Післанці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк	.60
Пом'яник Усопших (книжочка)	.25
Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді)	3.00
Проскомидія Літургіям	.50
Робітникові Не Треба Релігії?	.10
Редемптористи Східнього Обряду	.10
Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук	.20
Св. Марія Горетті, 12-літня дівчина мучениця	.50
Св. Свящм. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Шудло ЧНІ.	.50
Смерть у Чарці	.10
Тайни Хрещення й Миропомазання, Митр. Й. Сліпий	1.00
У стіп Марії, о. Є. Мацелюх, оправлене	3.00
У Хуртовинах Юнацьких Літ	.10
Школа вічних правд	3.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні (200 пісень)	.75
Церковні Коляди	.25
Хрестна Дорога	.10
Я вибрав волю—В. Кравченко, оправлене	3.00
Якої Школи Ми Хочемо?	.10
Redemptorists of the Eastern Rite	.05
Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius	.20
Shall I Be a Redemptorist?	.25
St. Josaphat (Ukr. and English)	.50
Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo	.50
Ukrainian Redemptorists	.05
ЛОГОС, Богослов. квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата	5.00
ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, реліг. місячник в укр. і англ. мові, на рік	2.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Yorkton, Sask. JULY-AUGUST, 1955

20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шіллінів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Релігійне Виховання Дорослих		1
З Листів до Редакції		4
Св. Апостол Петро—Перший Папа	о. М. Щ., ЧНІ.	13
Бог же Зростив		17
Слідами Українських Паломників	о. др. Ю. Федорів	25
Патріярх Фотій і Папа Іван VIII	о. М. Щудло ЧНІ.	30
Перемога	Христя Денисиха	34
Хотів Би Ти Знати?		36
Сміховинки		38
Historical Significance of Assumption Definition	G. Montague SM	30
Sign of Contradiction		42
Ukrainian Catholic Church in Russia	Rev. M. Schudlo CSsR.	43
Work Forbidden on Sunday Clearly Shown by Church		47
What Laws Can The Church Change?	D. F. Miller	49
I'd Like to Know?		55
Holy Scripture Tells Us		57
Mixed Marriage Difficulties	Rev. M. Schudlo CsSR.	59
The Boy Who Wouldn't Lie		62
Forbidden Movies		62
The Importance of Education	Rev. M. Schudlo CSsR.	63

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 7-8 Йорктон, Саск. Липень-Серпень, 1955

РЕЛІГІЙНЕ ВИХОВАННЯ ДОРОСЛИХ

(Місячне намірення Апостольства Молитви на місяць липень, потверджене й благословлене св. Отцем)

В ПОСЛІДНІХ часах много людей віддалюється від Церкви й св. Тайн. Головною причиною цего сумного явища є брак знання релігії. Кожна людина не бажає того, чого не знає. Так є і з релігією: незнання її потягає за собою нерелігійність. Щоб цему лихому станові зарадити, треба пізнати, які є причини цего незнання, і як їм зарадити. "Це ж вічне життя, щоб пізнали Тебе, єдиного, істинного Бога, і Того, що Ти післав, Ісуса Христа". (Ів. 17, 3). О цю превелику ласку благаймо Пресвяте Серце Христове.

І. Чому многі не стараються пізнати християнську науку?

1) Сьогодні дуже мало християн бажає дійсно пізнати релігію, правди, що відносяться до Бога, до душі. Загальна жажда земських, проминаючих дібр так опанувала уми й серця, що для релігійних справ немає місця. Серед шаленої погоні за земськими добрами душа стає порожна, позбавлена вищих, надземських бажань. Давня, традиційна релігійність уступає, її місце займає горячкова жажда земських дібр, матеріялізм.

2) Відповідно до цего земського наставлення, люди шукають того, що вдоволяє змисли, прагнуть "сензацій", звідси театри, кіна, забавові залі, залі на танці все повні людей всякого віку й стану.

3) Цей матеріялістичний, земський напрямок так заволодів умами й серцями, що давне і властиве значення неділі щораз більше затрачує свій надземський характер. Неділя установлена Богом на поглиблення релігійного духа. Цей день має бути днем "Господнім" через вислухання Служби Божої, проповіді, а також через участь в інших богослуженнях, добре читання, молитву. Тимчасом неділя замість бути "Днем Господа" стає "Днем людини": розривки, прогульки, розвеселення на різних відвідинах, нераз із залишенням обов'язку вислухання Служби Божої. Неділя має подати духовний корм для душі на цілий тиждень, має пригадувати нам нашу небесну вітчину, нашого Отця, що є в небі. Нажаль теперішня людина дуже часто цего не сповняє з великою душевною шкодою.

4) Св. Церква завсіди була і є за тим, щоб людина дбала про розвиток тілесних сил, здоровля; однак надмірне цінення тіла, всяких спортів, взагалі фізичного розвитку відсуває на бік старання про душу й розвиток душевних сил. Якраз це століття визначається так званим "культом тіла", надмірним старанням про розвиток тіла, фізичної зручности з цілковитим занедбанням того, що найважніше: розвитку душі й надприродного життя.

5) Існує мильний погляд многих людей, будьто би наука каге-

хизму, релігії, була потрібна для дітей, а не для старших. І для старших ця наука необхідна і конечно треба все більше пізнавати християнську науку а це тим більше, що живемо серед невіруючого й протестантського окруження і нам конечно потреба нашу релігійну свідомість, оперту на основнім знанню християнської науки протиставити погубному впливові злого окруження.

II. Які ради на цей сумний стан браку релігійного духа?

1) Парохія повинна бути осередком релігійного й морального життя для всіх. Чим більше вірні чуються зв'язані з парохією, зо своїм душпастирем, тим більше творять одну духовну родину, тим тісніше жиють у злуці з Христом, як члени Христового таїнственного Тіла, св. Церкви.

2) Як відновити й скріпити злуку християн з Христом, цего вчать вороги Христа, комуністи. Вони стараються о найтіснішу злуку своїх учнів з провідниками безбожництва. Карло Маркс вчорашній, Ленін, Сталін і їх товариші сучасні; їх безбожні письма масами розкидують, улаштовують часто і стало лекції, на яких всі обов'язково мають бути присутні, щоб свої фалшиві засади насильно впоювати в маси народу, знищити в нім почуття людської гідности. Проти безбожницької акції комуністів в ширенні фалшивих засад, проти акції інших ворогів Христа і Його Церкви протиставмо акцію за Христом і поширенням Його царства. Засади християнства: правда, любов, піднесення людини до гідности Божої дитини. Але треба ці правди пізнати, пізнати Христа, а це принесе свободу дітей Божих: "Зрозумієте правду, та й правда визволить вас" (Ів. 8, 32). Як це зробити?

Через організування так званих "научних кружків" (стаді клабс). О це повинні усильно старатися всі більше свідомі й ревні католики. Що це научні кружки? В парохії організуються гуртки по 10 до 12 членів кожний. До тих гуртків повинні належати всі, так ревні вірні, як і менше ревні. Кожний кружок має свого провідника, однак всі вони і кружки під проводом і вказівками о. Пароха. Укладають програму, якої предметом відповідна часть з християнської науки. Протягом певного часу, приміром 10-20 тижнів, вони сходяться кожного тижня один раз в означенім часі й місці на одну годину, щоб там разом застановлятися над означеним наперед предметом з християнської науки. Для таких кружків є спеціяльні католицькі видання книжечок, де предмет розділений на лекції. Як предмет для таких научних кружків можна взяти на початку Новий Завіт, Апостольські Діяння. До таких кружків треба відповідного підготовання особливо провідників, та все в порозумінню з о. Парохом, від котрого дістають всі потрібні вказівки. На початку цілої серії таких сходин треба відповідного приготовання, приміром, коли мають зачинати "Новий Завіт", вишколений провідник дасть пояснення про історію Нового Завіту, св. Землю, обставини й народи, що в часі Ісуса Христа були. Від часу до часу всі кружки мають спільні сходини, приміром якоїсь неділі, де застановляються над питаннями, успіхами, або неуспіхами в своїй праці. Це все виглядає дуже трудне, і це забере 10-20 літ заки учасники таких кружків запізнаються з цілою християнською наукою. Але коли зважиться надзвичайні користи: парохія буде посідати дуже много осіб,

що дійсно свідомі і добре обучені католики, то цей труд і праця вповні оплатиться.

Розуміється, ці научні кружки зовсім не звільняють від пильного слухання проповідей, катехитичних наук в неділі, свята і на місіях: проповіди в церкві це живе слово священиків, що їм Христос дав спеціяльне посланництво: "Ідіть і навчайте всі народи" (Мат. 28, 19).

Просім Серце Христове, через Пр. Діву Марію, щоб усі старалися все більше пізнати Христову науку.

Місійне Намірення на Липень: Апостолят світських людей на місіях.

Серпень: Загальне наміреннн: Щоб між народами була мирна співпраця оперта на християнських засадах.

Місійне: Щоб в Азії християнські засади кермували подружжям і родинним життям.

КОРОНАЦІЯ СТАТУЇ ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ В НЮАРКУ, Н. ДЖ.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

З РОКОВИНИ

50-річчя Преосв. Кир Ніла

В четвер 19. V. ц.р. минуло 50 років від дня народження Преосв. Кир Ніла Саварина, Апостольського Екзарха Едмонтонської Єпархії. Того дня місцеве українське громадянство під патронатом Централі Українців Католиків влаштувало торжественне відзначення цих роковин. Найперше в год. 6.30 вечора в залі МекДоналд готелю відбувся бенкет, на який прибули: Духовенство, Мон. В. Карлетон у заступстві хворого архиепископа, дост. Л. Мейнард, міністер справедливости, що заступав Албертійський уряд, представники організацій і громадянство з Едмонтону, з різних околиць Альберти і Бр. Колюмбії. Господарем вечора був д-р М. Залеський, президент ЦУК Едмонтонського Екзархату. По промовах, які виголосили господар бенкету, Монс. В. Карлетон, дост. Л. Мейнард і о. В. Шевчук ЧСВВ., Протоігумен Чина, д-р Залеський відчитав численні телеграми, привіти, що наспіли від Апостольського Престолу, Апостольського Делегата, Архиєпископів і Єпископів, духовних і світських достойників та управ різних організацій. На кінець говорив Владика-Ювілят, який дякував за його вшанування, що є заразом відзначенням праці Української Церкви і вірних його просторої Єпархії.

По бенкеті відбулася в залі УНДому Святочна Академія з багатою програмою. Виступали хори: чоловічий "Дніпро" під управою Р. Солтикевича, Марійської Дружини під управою о. Б. Слободи ЧСВВ і збірний хор священиків та членів хору "Дніпро" під управою о. В. Жолкевича. Знамениту святочну промову виголосив о. мітрат д-р В. Лаба, який вручив теж Достойному Владиці грамоту дійсного члена НТШ чудово виконану мистцем-графіком Ів. Кейваном. Крім цього поет В. Скорупський написав привітальну поему п. з. "Вітай між нами", до якої музику склав комп. С. Яремко. Українські члени Лицарів Колюмба вручили Преосвященному гарну єпископську мітру, а

Преосв. Ніль Саварин ЧСВВ.

ЛУКЖ гроші на закуплення Владичої мантії. Духовенство Едмонтонського Екзархату постаралося про те, що композитор А. Гнатишин з Відня склав ноти під "Кантату Преосв. Кир Нілеві Саваринові з нагоди 50-річчя уродин" високої музичної вартости, яку виконано на цій Академії. Сцену прибрав з великим вмінням маляр Б. Буцманюк, що вмістив на тлі стилізованого хреста портрет Владики, а під споду число 50. На закінчення до зібраних словом звернувся Єпископ ювілят, якого численно зібрана публіка привітала рясними оплесками.

Того самого вечора з радіовисильні СКУА передано програму, яку присвячено 50-річчю Преосв. Кир Ніла, першого українського епископа в Едмонтоні. (П.Б. Едмонтон).

ПОМЕР ПАВЛО КЛОДЕЛЬ, ВЕЛИКИЙ ПИСЬМЕННИК

На початку 1955 року (23 лютня) помер славний французький письменник, Павло Клодель. Був він дуже плодовитим католицьким письменником, якого весь світ подивляв. Його бурхливе молодецьке життя та приставання з безбожним Ернестом Ренаном (1823-1890) запровадили Клоделя до повної затрати віри.

Проте безбожництво й злидневе життя без Бога не задовольнили цього палкого серця. Він став пошукувати Творця й дійсно знайшов його в католицькій Церкві. Навернувся в церкві Нотре Дам, святині Пресвятої Богородиці, в 1886 р., як мав 18 літ.

З вдячности за превелику ласку навернення до віри, Клодель щонеділі вислухував Службу Божу в цій самій катедрі. Навернення ж до Бога описав в одній із численних книжок.

Крім письменницької праці, був теж дипломатом і французьким амбасадором до Зл. Держав від 1927-1933 р. Проте найбільша його похвала це жива віра, що її проявляв в усіх обставинах свого трудящого життя. Він не стидався показувати при публичних нагодах, що віра це мірило його поведінки, слів, гадок і вчинків.

Св. Письмо було джерелом надхнення для письменницької діяльности Клоделя. Воно стало теж його щоденною поживою у старості. Він заявив у 1950 р. одному відвідувачеві: "Проживаю немов пустельник. Моя ж пустельна (печера) збудована зо Св. Письма. Що більше старіюся, то краще пізнаю, що Біблія це джерело всякої правди і поезії . . . Водночас утверджуюся в певності, що католицька Церква є спадкоємницею цієї поезії".

ЯК ПОСТУПАТИ З ЛЮДЬМИ?

Арнольд Лант писав, що в світі є подвійна демократія та подвійна метода судити своїх ближніх. Є демократія Святих, що спирається на вирозумілості, покорі та пошані до ближнього. Ця демократія каже про кожного: "Ти такий самий добрий як я".

Противолежна демократії Святих є демократія та поступування грішників і зухвальців. Зухвалець судить свого ближнього, виправдуючи своє лихе поступування: "Я такий самий добрий як ти!" Ця демократія спирається на заздрості та намагання виправдати свої похибки.

Гасла цих двох демократій дуже подібні до себе, але їх зміст і значення зовсім інші. Не так засади, в які віримо, як радше наша поведінка з ближніми, вказує, хто ми такі. Хто нічого не робить, той доказує, що він в ніщо не вірить, бо жива ідея, життедайна засада пхає людину до чину. Людина, що плекає в собі шляхетні ідеї, береться до великих діл і довершує їх з Божою помічччю. Лінюхи ж спочивають на своїх неплідних засадах і хваляться своїми пустими гаслами. Лінюхи та байдужники це паразити людства, що жирують на тих, що посвячуються для добра громад, держави та Церкви.

Господь не любить лінюхів, бо вони нищать Боже царство своєю бездільністю. Небо не для лінюхів і неробів. Христос і Святі Божі угодники не були лінюхами, але мужами діла та самопосвяти для добра людства і Божої слави.

ВИСВЯЧЕННЯ НА ДИЯКОНІВ

В неділю 19 червня ц.р. Їх Ексцеленція Кир Андрей висвятив на дияконів у катедрі св. Юрія в Саскатуні, Андрія Музику і Рудольфа Лужного. Андрій Музика походить з Саскатуну, а Рудольф Лужний з Елфрос, Саскачеван.

Також висвятили на піддиякона Антонія Павлюка, який походить з Гілберт Плейнс, Ман.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Непорочній Діві Марії, Преос. Серцю Христового та св. п. Митрополиті Андрееві Шептицькому, за щасливо перебуту операцію і видужання мойого батька.

Д. Балазюк, Ветлегем.

Складає найщирішу подяку Серцю Христовому, Матінці Божій Неустанної Помочі і всім святим за всі отримані ласки.

М. Аркатин, Філядельфія.

Складаю сердешну подяку Серцям Ісуса і Марії за всі отримані ласки для нашої родини.

К. Свистун, Оролов.

МОДЕЛ ФАРМ, САСК.

Пращання Впр. о. Пароха С. Масла, ЧНІ.

Коли парафіяни з Модел Фарм почули вістку через радіо, що наш парох, Впр. о. С. Масло дістав заклик від Апостольської Столиці, щоб їхати до Австралії на місійну працю, то зараз стали робити приготування, щоб зробити йому прощальний вечір. І коли о. Масло прибув до нас 6 березня на відправу, то його попросили відправити Молебен вече-

Посередині Преп. о. С. Масло ЧНІ.

ром, після якого місцеві господині приготовили стіл і перекуску. А як уже все було готове, то о. Масла запросили до місцевого Народного Дому, де його привітало велике число людей гучними оплесками. Відтак запрошено о. Масла і старших піонерів за стіл, після чого господар вечора п. Д. Климашко пояснив ціль сходин. Потім п. П. Хруник, старший піонер, перечитав письмо від усіх парохіян в якім представив усю працю нашого духовного пастиря на нашій колонії і заявив, що те, що ми одержали від о. Масла, буде защіплене в наших душах на все наше життя. З черги промовляли тт. Р. Середа, М. Гопко, М. Блажейко, І. П. Хруник і В. Блажейко. Вкінці промовляв знову господар вечора Д. Климашко, який сказав, що нам прикро проща-

тися з отцем, який працював між нами два і пів року, і відтак вручив отцеві дарунок від усіх парохіян та побажав йому щасливої дороги до Австралії і кріпкого здоров'я, щоб міг так далі працювати на Божу славу і для добра українського народу. Всі присутні після цього відспівали многоліття. Зворушений о. Масло подякував усім присутнім за щире серце, бо за час свого побуту пізнав кожного парохіянина і з сльозами в очах побажав усім щастя, здоров'я та Божого благословення. Потім відбулась перекуска, підчас якої переведено збірку, що з неї призначено $10.00 на Голос Спасителя.

І. П. Хруник.

ЙОРКТОН, САСК.

Хрестини в Панства Павла й Анни Бучків

В суботу, дня 4 червня 1955 в церкві М. Б. Н. Помочі в Йорктоні охрещено Орисю-Марію Бучко. Таїни св. Хрещення й Миропомазання уділив о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Панство Бучки приїхали до Канади в 1949 році. Спочатку замешкали в Вроктоні, Саск., а опісля в Йорктоні. Тут від початку пан П. Бучко, як будівничий, знайшов роботу. Не лише собі, але і другим будує гарні доми.

Слідуючого дня—в день Зелених Свят вечером, Панство Бучки справили вечерю-гостину та запросили досить багато гостей, сусідів, знакомих і приятелів. Підас гостини співали много гарних українських пісень, пожелали дитині та її батькам здоровля, многих літ та Божої опіки.

По відспіванні Многоліствія зібрано $31.00.

За $20.00 рішено купити дитині дарунок, 9.00 на клішу і допись в Голосі Спасителя, а 2.00 на українську радіопередачу в Йорктоні.

Панству Бучкам желаємо потіхи від новоохрещеної Орисі-Марії, а всім жертводавцям щире спасибі за жертви.

По 2.00: Панство Бучки, Бойчук С., Благий В., Стрільчук В., Гутар А., Яковищак Гр.

По 1.00: Петришин В., Кучер М., Бойчук М., Фик І., Черевик І., Баран І., Шордій С., Жабінський Н., Стрільчук Пані, Вантух А., о. С. І. Шавель, ЧНІ., Дуткевич І., Фик Софія, Баран М., Левицький І., Дмитрів В., Черевик Пані, Василинка Н.

Учасник.

ПОПЛАР БЛАФ, САСК.

Посмертна згадка

В неділю 8-го травня ц.р. відійшов до вічности бл. п. Йосафат Кракалович в 66-ім році життя. Покійний полишив в глибокім смутку дружину Ірину, стареньку маму і брата Дмитра, три сестри, 4 сини і 9 дочок (8 дочок і один син подружені, а четверо ще є коло мами), полишив також 25 внуків. Службу Божу і похорон відправив Всеч. о. Н. Чорній.

18-го червня знов відправлено поминальну Службу Божу за бл. п. Йосафата; відправляв Всеч. о. І. Забава. При цій нагоді на заклик Всеч. о. І. Забави присутні зложили $30.00 на католицьку пресу і на українські радіопередачі з Йорктону. На Укр. Вісті призначено $15.00, на Голос Спасителя 10.00, а на радіопередачу 5.00).

Збіркою занялися Олексій Дедіо і Іван Дикун.

КІНДЕРСЛЕЙ, САСК.

Посмертна згадка

Дня 17 травня упокоївся в Бозі бл. п. Ілля Кузь, проживши коло 54 роки. Полишив у смутку жену, троє

Бл. п. Ілля Кузь

дітей, два брати і одну сестру тут у Канаді.

Уроджений в околиці Фрейзервуд, Ман., де зріс і там одружився 1925 р. в Єленою Корчинський. Там жили на фармі до 1931 року, відтак перебрався до Саскачевану і замешкали у містечку Кіндерслей, де покійний згинув у нещасливім випадку. Робив на залізній дорозі; їдучи до Глідден подорозі мотор-гара зіскочила з рейок і покійний зістав смертельно покалічений та на другий день помер у місцевому шпиталі. Тлінні останки похоронено 21 травня на загальнім міськім цвинтарі.

Похорон відправили латинські отці в місцевім католицькім костелі, звідки відвезено тіло на місце спочинку. Поминальний обід відбувся в хаті п. Гроголського, шваґра покійного, при чому не забуто і за добродійні цілі. Зібрано разом $13.70, з чого призначено на Голос Спасителя 7.00, а решту на місцеву церкву. Спи, дорогий Друже, вічним сном: нехай канадійська земля буде Тобі легкою.

Вічная Пам'ять!

Присутній.

Складаю найсердечнішу подяку Пресвятому Серцю Христовому, Матері Божій Неустанної Помочі, св. Герардові і св. Філомені за вислухану молитву, та прошу о поміч і опіку на дальше для моєї сестри.

А. Самсон, Монтреал.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Найщиріша подяка всім нищеподаним добродіям за надіслані жертви:

Г. Левко, Принс Альберт	1.00
Аагафія Денищук, Йорктон	1.00
Пані М. Мандрик, Пр. Альберт	1.00
З похорону В. Гордійчук, Арран	7.85
З похорону В. Соколан, Йорктон	12.95
Катерина Єднак, Дітройт	1.00
Анна Самсон, Монтреал	1.00
Д. Балазюк, Бетлегем	2.00
Пані Марта Горній, Маратон	1.00
Пані В. Шевчук, Йорктон	1.00
Н. Д. Турко, Алонза	1.00
З похорону Ілля Кузь, Кіндерслей	7.00
З похорону Ів. Тимяк, Айтуна	8.50
Хрестини в панства Бучко, Йорктон	9.00
М. Козак, Дітройт	1.00
Пані М. Лехман, Скакер Гайтс	1.00
Похорон Павла Бучко, Винярд	10.00
Марія Дмитерко, Комарно	2.00
Всеч. о. Л. Тимків, Бристол	3.00
Петро Балко, Голден	1.00
Похорон Йос. Кракалович, Поплар Блаф, Ман.	10.00
Пані К. Свистун, Оролов	1.00
НА МАШИНУ —	
Марія Аркатин, Філадельфія	1.00

МОДЕЛ ФАРМ, САСК.
Похорон піонера

З березня упокоївся в Бозі бл. п. Ілля Попик, проживши 75 років. Залишив рідне село Ляшки, пов. Ярослав у 1906 р., поїхавши до Злучених Держав, стейт Пенсилвенія. Одружився з Павліною Задорожною в 1907 р. і того самого року прибув до Модел Фарм, де взяв гомстед і де проживав аж до своєї смерти. Покійний Ілля полишив у смутку жінку

Бл. п. Ілля Попик

Павліну, доньки Марію (Середа), Софію (Климашко), Параскевію (Ковальчук) та Анастазію (Ткач), синів Михайла, Івана і Петра та Преп. Сестру Лілію (Агафію), яка є норсою в лікарні у Мондері, Алберта, і не могла прибути на похорон батька, бо щойно недавно відвідувала батька, як він захворів. Крім того залишив 36 внуків.

У суботу вечером Впр. о. С. Гарванко ЧНІ. відправив Парастас у домі покійного. А в неділю по обіді відбувся похорон. Домовину з тілом покійного супровожало 36 авт до церкви. За стараннім дітей похорон відбувся дуже гарно. Впр. о. Гарванко перед "послідним цілованням" сказав зворушливу похоронну проповідь, а потім в імені родини запросив усіх учасників похорону на вечерю до дому померлого. По вечері переведено збірку, з чого $6.20 призначено на Голос Спасителя.

І. П. Хруник.

КРАСНЕ, САСК.
Похоронний Дзвін

В п'ятницю 20 травня похоронено бл. п. Івана Підковича. Він уродився 65 років тому в селі Білий Котик, повіт Чортків. Прибув до Канади ще 1908 р. і до 1910 р. працював у Манітобі. Того ж року прибув в околицю Красне, Саск., де почав фармарувати.

1911 р. п. Підкович одружився з Марією Ангельською. Добрий Господь поблагословив їх подружжя 6-а дітьми; чотири сини: Франко, Василь, Йосиф і Михаїл і дві доні, Гелена і Анна. Франко помер ще дитиною а всі решта щасливо подружені і розпочинають свої власні родини. Пан Підкович лишив вже 10 внуків.

Своєю працювитістю і гарним родинним життям п. Підкович був красним прикладом для других. В бу-

Бл. п. Іван Підкович

дові церкви на цій кольонії—Красне, він найбільш зі всіх напрацювався. І церква навіть на його фармі побудована. Господь Бог нагородив це щедре і примірне життя і так вряди, що при кінці п. Підкович мав нагоду отримати св. Тайни і всю духову поміч, що Церква подає вірним дітям в годині смерти. На похороні ціла родина приступила до св. Тайн, щоб цей спосіб подякувати Богові за такого доброго і люблячого батька. Таке поступування було дійсно гарним прикладом для цілої околиці.

По похороні родина і добрі парохіяни зібралися в церковну салю на поминальний обід, який приготовили пані парохії. Пані Підкович і ціла родина складають щедру подяку всім гостям, що так численно з'їхалися на цей похорон.

Вічна Пам'ять бл. п. Іванові Підкович!

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка

В п'ятницю 20 травня помер в йорктонській лічниці бл. п. Юрій Соколян в 54 році життя.

Покійний походив з села Павличе,

Бл. п. Юрій Соколян

п. Станіславів. До Канади прибув 1928 р. і зразу замешкав у Росал, Ман. В 1932 р. прийняв Тайну Подружжя разом з Параскевією Сенюта. В 1948 перебрався з родиною до Йорктону, де працював у СНР-а. Був тихої й лагідної вдачі. Щиро й великодушно трудився для добра родини й парохії. Був побожний і ніколи не опустив Служби Божої в неділю.

Полишив у смутку свою дружину, одного сина Леона, що ходить до гай школи, одну сестру Настю Чеська в Росал, Ман., і 3-ох братів, Семка в Мейрс, Ман., Дмитра в Красне, Саск., Михайла в Торонто.

Його похорон відбувся в вівторок 24 травня, з церкви Матері Божої Неустанної Помочі. Похоронні богослуження й тращальне слово мав Пр. о. П. Малюга, ЧНІ. Тління останки зложено в міським цвинтарі.

Після погробу була спільна перекуска в парохіяльній залі. На заклик Пр. о. П. Малюги ЧНІ., присутні зложили $26.90 на українську радіо програму й католицьку пресу.

Всім жертводавцям складаємо тут щиру подяку а бл. п. Юрієві нехай Господь дасть царство небесне!

ЖЕРТВИ НА ДЕВ'ЯТНИЦЮ ДО МАТЕРІ БОЖОЇ, 1955
Подяка від Марійської Дружини Йорктон, Саск.

7.00: Пані Марія Дуффер,.

По 5.00: П. С. Голобовський, Катерина Лучка, Анна Баксевич, Онуфрій Паснак, Юстина Федорак, Мих. Гелашко, Параскевія Костів, Наталія Шпірка, Мих. Сохан, Марія Самотілка, Клявдія Квасниця, Павлина Брик, Варвара Бойко, Сестра Ореста ОПНДМ., Вп. о. В. Корба ЧНІ., Мих. Лев, Пан Кивалюк, А. Каламин.

По 3.00: З. Войтина, Франка Собко, Стефанія Яремишин, Тереса Купчик, Марія Шутяк, Мих. Чемний, Надія Нарків, Катерина Гусак, А. Паславська, Анна Рубінська, Федор Гоцинець, Олга Фічич, Григ. Пантела, К. Лесюк.

По 2.50: Марта Горна.

По 2.00: Ф. Бойко, М. Мігел, Вас. Романюк, С. Годований, Василь Макух, Марія Пребига, Мих. Гаврилюк, Іван Свергун, Григ. Левицький, Л. Сербенюк, Теодор Бліщ, Софія Ціцюра, Петро Сенишин, Євдокія Вовк, Марія Нідог, Марія Муха, Юстина Козак, Петро Кулій, Р. М. Самець, Ева Сенько, Анна Заяць, Яким Чомук, Іван Бунько, Йосиф Скрипка, Марія Панасюк, Василь Давидович, Аліна Олексин, Павло Калинюк, А. Музика, Розалія Яцишин, Ева Завірська, Йо-

сиф Корчинський, Володимир Венгер, М. Хісон, Василь Бик, Мих. Подлужевич, Розалія Чорній, Микола Лесюк, Марія Стахів, Н. Філіпович, Текля Боров, Надія Хабурська, Анна Гамуляк, Пані І. Кордупель, Г. Головка, Марія Кузляк, Андрей Брухал, Анна Будей, Пані Максимець.

Олена Процишин, Шікаго 2.00.

По 1.00: Марія Собістянська, Іван Баранецький, М. Козіцький, М. Паснак, Теофіля Жукевич, Д. Шульган, Текля Валечна, М. Гнип, Мих. Демчук, Р. Чений, П. Валах, Теодосія Мадараш, Славко Ханас, Г. Спіляк, Вас. Мельницук, Марія Крочак, А. Лобур, Д. Костур, Стефан Мельник, П. Радюк, Евдокія Матейко, Юлія Добош, Пані Бойко, Іван Улян, Олена Яник, М. Статкевич, Вас. Вернюк, М. Гаталай, Аност. Блищий, Марія Яроцька, Соня Сас, Г. Пангач, А. Лабай, Анна Федак, Д. Василишин, Марія Черевик, Родина Доктор, Анна Чорна, Марія Гуцуляк, Софія Лемішка, Пані Українець, Іван Олексюк, І. Лучанко, І. Суходольський, Н. Вавришин, Марія Скоропад, Аделя Волохатюк, Николай Дідух, І. Лавук, Анна Лозінська, Марія Спильчин, Стефан Козак, М. Бродовий, Пані Кіц, Марія Словінська, С. Кондра, Анна Жибчин, Пані Библов, Пані Пахолко, Г. Зазуля.

По 50ц.: Мих. Василенчук, К. Схаб, Пані Шордій, Е. Присляк, Е. Бялобжеська, Л. Смиснюк, О. Кивалюк, С. Лещишин.

По 25ц.: О. Богачевська, К. Баранюк, М. Кінасевич, Е. Лукій, Е. Навроцька, М. Николят, М. Репко, О. Трач, Е. Войчишин, Й. Горбачевська, С. Білінська, С. Бродовий, І. Бубин, А. Філіпович, М. Гриньків, А. Малковська, А. Новаковська, Е. Павлів, П. Павлюк, Е. Пігач, Е. Стадник, В. Вихопень, Й. Гуцуляк, М. Проць, С. Секундяк.

Дякуємо щиро і всім тим, що їх ми може опустили.

Марійська Дружина, Йорктон.

ПРЕОСВ. ПАВЛО ГОЙДИЧ

Ходять чутки, що большевики випустили на волю нашого пряшівського єпископа, Преосв. Павла Гойдича. Відважний Владика був засуджений чеським большевицьким судом на досмертню в'язницю в 1951 р.

Преосвященний Павло уродився 17 липня 1888 р. Це надзвичайно побожний і добрий єпископ. Кажуть, що він тяжко захворів, тому большевики випустили його на волю, боячись, щоб нарід не уважав його за мученика-героя, якщо б він помер у тюрмі.

Побожний нарід каже, що "це Божий праведник, який має Христові рани на руках і ногах".

АЙТУНА, САСК.
Свіжа могила

В суботу, 14 травня, відійшов до вічности 81-літній старець бл. п. Іван Тимяк. Помер у лічниці в Айтуні, прийнявши послідні св. Тайни. В неділю ввечері Впр. о. С. Бахталовський ЧНІ., парох, відслужив парастас у домі помершого. Слідуючого дня відбувся похорон з церкви Пресв. Серця Христового, що його відправив Пр. о. Д. Библів, ЧНІ., та виголосив прощальне слово. На церковнім цвинтарі зложено тлінні останки при численій участі родини і знайомих.

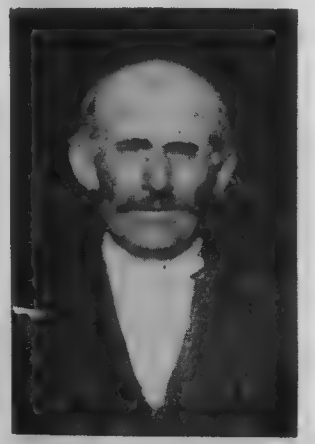

Бл. п. Іван Тимяк

Покійний бл. п. Іван походив з містечка Глинян, п. Перемишляни. До Канади прибув 1912 року і замешкав в околиці Джесмин ;від 1947 р. замешкав в Айтуні. Зо своєю женою прожив 59 років і виховав численну родину. Лишилися в смутку 78-літня жена Ївана; сини: Стефан, Петро, Никола, Іван і Йосиф; доньки: Марія й Михаліна; 27 внуків і 14 правнуків.

На похоронній гостині присутні жертвували на добрі цілі. По $1.00: Пр. о. Библів, П. Тимяк, М. Тимяк, М. Кінг, Й. Тимяк, І. Войтас, пані Ю. Богач, пані М. Дорош, пані М. Войтас, Д. Тимяк, пані П. Пасічна, І. Якимовський і С. Тимяк; пані Р. Малиніівська 70ц.; по 50ц.: І. Герега, В. Романів, пані А. Герега, І. Тимяк, М. Шуль, В. Тимяк, пані М. Демчинська; по 25ц.: пані Новак, О. Брик, Т. Мандзяк, Т. Новак і Й. Келеман.—З тої збірки призначено 8.50 на пресфонд Голосу Спасителя, а 10.00 на українську радіопрограму в Йорктоні.

Всім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Іванові сотвори Господи Вічная Пам'ять!

Учасник.

АРРАН, САСК.

В місяці травні відбулося в місцевій церкві поминальне богослужения за бл. п. Василя Гордійчука, в першу річницю його смерти. Це дружина і діти покійного не забули за свого батька, і зорганізували йому поминки. Ще при цій нагоді хочемо згадати, що покійний був взірцевим членом і піонером парохії Арран. Прибув до Канади 1907 року, щоб шукати тут лїпшого життя; дружину Павлину з роду Франків оставив у Краю і аж у 1912 р. спровадив її. Походили обоє з села Винитинці, повіт Заліщики. Тут у Канаді проживали на фармі коло Арран і доробилися гарного маєтку. Також поблагословив їх Господь добрими дітьми: мали вони 4 синів і 2 доньки. Тепер уже всі подружені крім одного сина, який ще остав при мамі. Панство Гордійчуки були примірними парафіянами і вірними своїй церкві. Свій маєток та свої сили обернули на поміч своїй церкві, яку так любили. Пан Гордійчук був довший час у церковному заряді та присвятив багато труду для розбудови своєї парафії. Обоє з дружиною багато жертвували для своєї церкви. В скрутний час, коли довги тяжили на церкві і від компанії була загроза, що пропаде це що придбали тоді бл. п. Гордійчук здружиною перші поспішили на поміч та поважною сумою гроша вирятували громаду з тяжкого положення. Добре вихована старша дочка панства Гордійчуків є тепер головою Жіночого Товариства при церкві в Арран.

Бл. п. Василь Гордійчук

Поминальні Богослужения відправив Всеч. о. Н. Чорній. При цій нагоді панове О. Ласько та І. Німець зайнялися збіркою на добрі цілі. Зібрано $17.85, та розділено 10.00 на радіопередачу, а 7.85 на Голос Спасителя.

По 1.00 жертвували: О. Ласько, І. Німець, Настя Ласько, П. Пушкаренко, Володимир і Остап Гордійчуки—сини; Павлина Гордійчук, дружина; Вероніка Крочак—донька покійного. Решта дрібними.

Вічна пам'ять Покійникові, а жертводавцям щире спасибі за таку прислугу для заслуженого батька і парафіянина!

Парафіянин.

ПОЧИНАЄ УКРАЇНСЬКИЙ

Священик

о. Михайло Баранецький, ЧНІ.

Син Івана і Юлії з роду Щербань, роджений 28 березня 1915 в Кадворт, Саскачеван. Панство Ів. і Ю. Баранецькі, що є членами-основниками парафії Преображения ГНІХ. в Кадворт, Саск., дбали про християнське та національне виховання численних своїх дітей, якими Господь Бог зволив їх обдарити. Павло, один із їхніх синів, є лікарем у Ванкувер, Б.К.

Михайло покінчив початкову школу в школі Озерни й містечку Кадворт, а середню школу та чотиричний курс "Артс", включаючи два роки схоластичної філософії, в Ріджай-

ні, Саск., в "Кемпіон Каледж", що його провадять оо. Ісусовці, в 1930-1937 рр. В часі другої світової війни, від 1942-1945 рр., служив при канадійській армії в Англії, Франції, Бельгія та Голяндії, де в листопаді 1944 і квітні 1945 р. був два рази дуже важко ранений. Після довгого лікування, в серпні 1949 р. вступив до новіціяту оо. Редемптористів у Йорктоні, Саскачеван і тут 19 серпня 1950 р. на празник Преображення Господнього зложив монаші обіти. В 1950-1955 роках покінчив третій рік філософічних і чотири роки богословських студій в семінарії Божої Матері в Ватерфорд і Медовейл, Онтаріо.

Преосв. Кир Ісидор Борецький, Ап. Ексарх Торонтонського Ексархату, уділив Михайлові нижчі чини й піддияконат 12 лютого ц.р. в церкві Пресв. Евхаристії в Торонті, дияконат 15 лютого ц.р. в семінарії Божої Матері в Медовейл і тайну священства 19 червня ц.р. в церкві Пресв. Евхаристії в Торонті.

Новорукоположеному ієромонахові Михайлові, ЧНІ., бажаємо Божого благословення, найкращого успіху в праці для слави Божої, добра святої Церкви та Українського Народу.

На многі і благі літа, Отче Михайле!

ЙОРКТОН, САСК.
Весільні дзвони

Дня 5-го червня Панство Виткрикуш справляли трете з черги весілля. Цим разом віддавали найстаршу свою дочку Стефанію. Родилася вона в Зах. Україні. Ще маленькою приїхала з родичами до Канади. Від своїх батьків дістала добре виховання. Вищу школу покінчила в Йорктоні. Працювала як стенографка. Мала добре ім'я, що може стати приміром для других дівчат. Молодий англійського походження. Стефанія яко розумна дівчина подбала щоб її суджений став католиком. За це належиться її велике признання. Молодий походить з гарної родини. Його мати є учителькою, три сестри норсами.

Весілля відбулось в найкращім порядку. Панство Витрикуш щирі люди подбали за гарне весілля. Парафіяльна галя була заповнена гістьми.

Молодят обдарували гарними дарунками та грішми.

Панство Едвард і Стефанія Карсон будуть мешкати у Вінніпегу.

З нагоди свойого вінчання молодята зложили 5.00 на пресовий фонд Голосу Спасителя.

Молодятам желаємо здоровля, щастя на многая літа.

Пристуна.

ДЖЕДБУРГ, САСК.
Похорон бл. п. П. Домшей

Дня 17 травня 1955, по довгій слабості померла в лічниці в Тюдор, Саск., Параскевія Домшей. Похорон відбувся в п'ятницю, 20 травня на парохіяльнім цвинтарі св. Ап. Петра й Павла в Джедбург, Саск. Богослужения похоронні відправив о. С. І. Шавель, ЧНІ., при великій участи рід-

ні, співпарохіян і знакомих. Полишила в смутку мужа Василя, 8 дітей, стареньку маму, 5 сестер і брата.

Параскевія з дому Клиско, народилася 1905 року в Ярославі, коло Йорктону. Віддалася 1928 р. за Василя Домшого і від початку замешкали коло містечка Джедбург, де прожила решту свойого життя. Це була чесна жінка, добра мати і сусідка. Не диво, що на її похорон з'їхалося велике число людей. Опісля в міській залі відбулася спільна перекуска. Підчас неї зібрано на кат. пресу та знимку і допись про помершу $20.31.

Всім жертводавцям спасибіг, а бл. п. Параскевії "Вічная Пам'ять!"

Учасник.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 7-8 Йорктон, Саск. Липень-Серпень, 1955

Св. Апостол Петро—Перший Папа

о. М. Щ., ЧНІ.

СВЯТИЙ Петро походив із Витсаїди, галилейського містечка. Проживав він собі в своїм родиннім місті, займався риболовством, мав жінку та може і діти. Як Христос виступив во Своєю Євангелією, Петро був уже старший або принаймні середнього віку.

Займаючись ловлею риб і дрібною торгівлею, щоб здобути шматок хліба для себе та своєї родини, Петро не думав, яка роля чекала його в Христовім царстві. Брат його Андрій познайомив його зо Спасителем, що знайшовся в тих сторонах. "Знайшов він (Андрій) перше Симона, брата свого, та й сказав він до нього: 'Ми знайшли Месію, що значить Христос!' І привів він його до Ісуса. Ісус же, поглянувши на нього, промовив: 'Ти Симон, син Йонин, будеш званий Кифа, що означає скеля' " (Ів. 1, 41-42).

Отак Спаситель дав зрозуміти, що мав особливіші заміри про його майбутню місію. Притягнений Божою ласкою, зачарований надземською добротою Спасителя, захоплений Його пречудними словами, повний віри в "добру новину" Петро покинув жінку, зрікся подружого щастя, занехав своє риболовське ремесло та пішов за Ісусом, не покидаючи Його аж до смерти. Коли Христос виховував Своїх учнів, говорив їм про Боже царство, що мав основати на землі для спасіння людського роду, так Христос напевно звертав особливішу увагу на того, що по Його смерті мав перебрати провід у заснованій Ним Церкві. Христос подавав усім апостолам небесне світло, підготовляв їхні душі, але найбільше Петро розумів Його проповідування та навчання.

Одного разу Спаситель дав свому заступникові нагоду показати, що він краще за других розуміє свого Учителя, тому поставив учням позірно звичайне питання: "За кого вважає нарід Сина

Чоловічого" (Мат. 16, 13). Апостоли, запалені Галилейці, напевно стали навипередки передавати почуті між народом гадки про Спасителя, правдоподібно поділяючи їх, бо ніхто з них не розумів, що Ісус був правдивим Богом і правдивим чоловіком; учні та апостоли уважали Його за Божого посланця, за Месію, може й за Божого Сина, але радніше в значенні такому, в якому ми всі Божі діти. Коли ж Христос був Сином Божим, так це значило, що Він був улюбленим вибранцем, якого Бог більше любив аніж інших людей, своїх дітей...

Тоді Христос звернувся до них, щоб вони висловили свою власну гадку про Нього, що властиво вони думали? Може часом учні та апостоли замнялися, не бажаючи зраджувати свого незнання або закриваючи своє неточне поняття про Спасителя, бо ж напевно неодин з них уявляв собі Месію як земського володаря, що мав визволити з неволі жидівський нарід, прогнати ненависних римлян із Юдеї, проголосити жидів панівним народом у світі, підкорюючи їм всю землю з її скарбами та багатствами. Такі погляди панували між тодішніми жидівськими провідниками, такі й погляди мусіли бути в апостолах, бо Свята Євангелія виразно зазначує, що напередодні Спасителевої смерти Його улюбленці сперечалися, хто буде найбільший у царстві, що його мав Він заснувати.

Коли ж апостоли виложили погляди сучасників про Його завдання в світі, тоді Спаситель забажав пізнати та дати їм нагоду висловити свій власний погляд про Нього: "А ви за кого маєте Мене?" (Мат. 16, 15). Апостоли правдоподібно не хотіли висловити свого погляду, бо побоювалися, чи буде він відповідати дійсності. Оттоді виступає Петро та в імені всіх заявляє: "Ти Христос—Син Бога живого!" (Мат. 16, 16). Ця відповідь подобалася Христові й Він відразу відзначує свого апостола словами похвали та запевненям майбутньої гідности: "Блаженний ти, Симоне, бо не тіло і кров виявили це тобі, але Мій небесний Отець". За похвалою слідує врочиста обітниця майбутнього верховодства в Його Церкві: "І Я кажу тобі, що ти Петро (скеля), і на цій скелі Я побудую Свою Церкву, і пекельні сили не переможуть її." (Мат. 16, 17-18).

Оцими словами Спаситель заявив, що Він задумував основати Свою **видиму Церкву,** в якій Петро буде верховодити. Проти цієї Церкви повстануть чисельні вороги, що за підшептами та під проводом пекельних духів намагатимуться зрушити цю скелю, повалити Христову Церкву, знищити діло відкуплення та запровадити на прокляття безчисленні душі. Проте їхні заміри розібються об авторитет Петра... Історія Церкви докладно виказує, що всякий бунт проти Христової Церкви кінчається тріюмфом для Петра та його наслідників і поразкою для його ворогів... Нерони римські, німецькі цісарі та Бісмарк із Гітлером доказали своїм погубним кінцем, як нерозумно воно боротися проти Церкви, що спочиває на Петрі та його наслідниках, Римських Папах.

Не довго ждав Петро на виповнення приречення, бо тільки три роки. Дивно воно виглядає, чому Спаситель, що прийшов відкупляти людські душі, так коротко пробув поміж людьми. Це

тайна, яку пізнаємо на другім світі. Тут можемо хіба робити припущення, от хоча б таке: Христос не бажав довго полишитися в світі, щоб люди занадто не запізналися з Ним і щоб оповити таємничістю свою Божеську Особу. Він об'явив усе, що потрібне знати до спасіння. Решту мали виповнити апостоли під проводом Св. Петра й так прославити свого Божественного Учителя, що не тільки сам потрапить доконувати чуд у людських душах, але й уділяти Своїм учням силу доконувати такі ж самі чуда, ба й ще більші, як Він Сам це сказав: "Повірте Мені, що Я в Отці а Отець у Мені. Коли ж ні, то повірте за самі вчинки. Поправді, поправді кажу вам: Хто віруе в Мене, той учинить діла, що Я чиню їх, і ще більші від них він учинить" (Ів. 14, 11-12).

Всякі відступники твердять, що Петро стратив право до верховодства, бо відрікся Спасителя при Його смерті. Це ж твердження не може устоятися супроти наявного свідоцтва Святої Євангелії. Воскреслий Христос не тільки пробачив упалому апостолові, але й тричі виразно потвердив його в обіцянім уряді: "Паси Мої ягнята! Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 15-16).

Передання подає, що Св. Петро до смерті оплакував свій упадок. Він не тільки покаявся, але й намагався всіма силами направити Спасителеві вириджену зневагу, навертаючи до Нього безчисленні душі.

Він завжди виступав як заступник Спасителя на землі. Перевів вибір апостола Матія, що зайняв місце погибшого Юди, виступав сміло як голова Христової Церкви, проводив першим апостольським собором у Єрусалимі, де рішено, що Мойсеїв закон обрізання не зобов'язує поган, тому й навернених із поганства християн не слід зобов'язувати до практик Мойсеєвого закону: "Тому думаю, щоб не турбувати поган, що до Бога навертаються, але написати до них, щоб здержувалися від занечищення ідольського та від блуду й душенини і від крови!" (Дії, 15, 19-20).

По зісланні Св. Духа Петро зразу працював у Єрусалимі. Як же вибухло переслідування, він перейшов до Антіохії в Сирії, де трудився декілька років. Там він і основав єпископство, що опісля стало антіохійським патріярхатом. З Антіохії Петро удався до Риму, де прожив 25 років, навертаючи до Христа здебільша юдеїв, що тоді проживали в Римі, хоч поміж християнами були й навернені з поганства.

В Римі Петро заложив свою Столицю, що стала осередком Христової Церкви. З Риму він рядив Церквою аж до смерти. Колись усякі єретики намагалися твердити, що Петро взагалі в Римі не був, тому й Папи не є його наслідниками та не мають права рядити Христовою Церквою. Новійші ж розшуки доказали, що Петро був у Римі. 1950 року знайшли навіть гріб Св. Петра в Ватиканській базиліці. Такі учені протестанти, як Гарнак, німецький раціоналіст признає, що Св. Петро напевно був у Римі. Гарнака ж ніхто не може посуджувати, що він пропагандист Католицької Церкви. Отож його твердження правдиве. Коли ж Петро основав римське єпископство, так його наслідники, римські Папи, є з волі Божої заступниками Христа на землі.

Сам Св. Петро свідчить, що він пробував у Римі, який тоді християни звали "Вавилоном" через його страшне зіпсуття та немо-

ральність, як теж, щоб закрити перед римськими властями, що вони погорджують гордою, але крайньо зіпсутою столицею римської імперії: "Вітає вас разом", пише апостол Петро, "вибрана Церква в Вавилоні" (I Петро 5, 13).

Як Петро міг би присилати вірним поздоровлення від римської громади, якщо б він сам там не був?

Коли ж вибухнуло переслідування християн за жорстокого Нерона в 67 році, вірні намагалися переконати апостола Петра, щоб він усунувся з Риму на час гонення й так зберіг своє життя для добра молодої Церкви, бо всі християни дуже любили та шанували його як улюбленого учня Спасителя. По довгих благаннях Петро, подає передання, дався намовити та вибрався з Риму. По дорозі стрінув Спасителя з хрестом на плечах. Зобачивши улюбленого Учителя, Петро спитався: "Господи, куди ідеш?". Спаситель відповів: "Іду на смерть, бо ти боїшся померти за Мене!"

Застиджений апостол вернувся до Риму, там його арештували Неронові посіпаки та засудили на розп'яття. Петро почувався негідний померти так, як помер його Учитель, тому випросив для себе ласку в катів, щоб розп'яли його головою вдолину. Посіпаки вволили його волю. Петро помер мученичою смертю, віддавши життя за Христа та святу віру.

Побожні учні взяли потайки тлінні останки та поховали їх у Ватикані. Згодом усі забули, де спочивали мощі Св. Петра. Аж у 1950 році відкрили його гріб під базилікою Ватикану.

Велика частина українського народу належить до сьогодні до Церкви, яку очолював Св. Петро та якою рядять в імені Христа його наслідники, Римські Папи. Був час, що сливе всі українці були католиками не тільки за часів Володимира Великого, але й пізніше по заключенні Берестейської Унії в 1596 р. Опісля кровожадна Москва мечем і вогнем знищила велику частину католицької Церкви в своїй імперії, так як і сьогодні нищить її наслідник білих московських царів, червоний від людської крови комунізм. Проте не вдасться йому вирвати католицької віри з сердець нашого тобожного народу. Кров мучеників кличе перед Божим троном про світло для наших зведених і роз'єднаних братів і сестер, щоб вони змогли щоскоріше звільнитися від сектантської фальшивої пропаганди, позбутися московського обману та злучитися зо Столицею Св. Петра в Римі.

Здається, що недалекий уже час, як усі дзвони нашої київської Софії заграють веселим відгомоном, скликаючи всіх українців поклонитися Пречистій Діві в величному київському храмі та радісно співати пісню похвали Христові за те, що злучив усіх українців в одній правдивій, католицькій Церкві під проводом наслідників Св. Петра, Римських Пап.

Яка радість обхопить серця нащадків Св. Ольги та Володимира Великого, як вони зможуть цілою душею заспівати чудовий гімн: Тебе Бога хвалим... у свобідній, незалежній Україні, що вбере й пригорне немов Мати всіх своїх діток сьогодні порозкиданих по всьому світі?!

ЧЕТВЕРТИЙ РОЗДІЛ

БОГ ЖЕ ЗРОСТИВ

(1734-1736)

1. Брак місіонарів

ХОЧ неаполітанське королівство мало дуже багато священиків, всетаки бракувало місіонарів, що присвятили б усі свої здатності проповідуванню Божого слова, особливо найбільше душевно опущеним шарам громадянства цебто селянам і мешканцям гірських околиць. Це була чиста аномалія. Єпархії мали багато парафій і священиків, але нажаль велика частина клеру зовсім не займалася душпастирством, не говорячи вже про місійну працю. В тодішніх часах було багато звичайних бенефіцій без ніяких душпастирських зобов'язань, немало родинних капеляній, дуже багато фундацій Служб Божих по численних Братствах; доходи із цього дозволяли численним священикам проживати по родинних домах. Подібні священики, маючи економічне запевнення, зовсім або мало цікавилися справами душ, проповідуванням Св. Євангелії та слуханням сповідей. Сам кард. Спінеллі, обнявши уряд, писав до Риму, що "в неаполітанськім королівстві було куди забагато священиків". Нажаль немало з цих священиків поза Божественною Літургією не виконували сливе жадних священичих чинностей, тому й були безкорисні для душпастирства.

2. Альфонс відчиняє новіціят

Невпинні домагання святих місій, що надходили щорічно від різних єпископів, змусили Альфонса відчинити свій власний новіціят, щоб вишколювати майбутніх місіонарів для місійної праці, бо ясно бачив, що не міг числити на значний приплив кандидатів споперед неаполітанського духовенства, яке було привикло до вигідного життя посеред своїх родин.

Зрештою воно куди легше вишколити місіонаря, якщо він змалку перейметься Христовим ідеалом, аніж перешколювати його в дорослому віку. Альфонс задумав заложити новіціят, що став би духовним горнилом, де б формувалися нові кадри працівників, проникалися його ідеалами й засвоювали місіонерські методи.

Новіціят мав спиратися на святості, самозреченні й змаганні до найвищої досконалости, бо тільки такий дух міг дати новому Чинові відповідних працівників. Кандидати до Чина мусіли бути рішені стати святими, інакше Альфонс не принимав їх. В червні 1734 року неаполітанський юнак, Януарій Рендіна, що мав тоді 26 літ, попрохав Альфонса прийняти його до Чина. Альфонс ласкаво привітав його, але заразом рішуче заявив: "Переступай поріг монастиря, якщо бажаєш стати святим; якщо ж ні, то можеш вертатися до Неаполю". Запальний юнак послухав Аль-

фонса. Переступив поріг, став Братом помічником і прожив в ревності до кінця свого довгого життя. Альфонс зразу думав вчинити з нього хориста, щоб згодом міг стати священиком, але еп. Фалькоя відрадив це, кажучи: "Мій Дорогий (Альфонсе), не посилай на студії й не спонукуй до священства тих, що їх прийняв ти на Братів... Нехай буде це для тебе непорушним правилом: Освятиться як Брат той юнак, що був прийнятий як Брат, але не освятиться, як вчиниш із нього священика".

Якщо ж новик Рендіна згодом скаржився на труднощі й самопожертву монашого життя, Альфонс по батьківськи підбадьорював його: "Мій Сину, чи ти не заявив, що бажав стати святим?" Альфонс не приймав кандидатів, що були розніжнені, без загартованої волі чи вповні нерішені вірно ступати слідами розп'ятого Спасителя, бо були й такі, що сумнівалися, чи Бог потрапить "надолужити" їм за зречення багатств і вигід. 7-го червня 1734 р. він писав до одного з таких кандидатів: "Мій Дорогий Кекелію, як можеш сумніватися, що мені було б приємно, якщо б я мав тебе тут. Нажаль людський погляд не дозволяє на це... Ти краще послухав би слів Томи Кемпійського: "Покинь усе, й знайдеш усе!"

Отак Вілля Рабів стала першим новіціятом Чина Найсв. Ізбавителя. Отець Іван Мацціні, молодий і ревний священик, довго мріяв про місіонерське життя в товаристві Альфонса, але його духовний провідник, випробовуючи його покликання, зволікав і не давав йому позволення вступити до нового Чина. Накінець отець Мацціні дістав бажане позволення. В першій половині жовтня 1734 р. еп. Фалькоя писав до Альфонса: "Внедовзі матимеш радість вітати Мацціні і Спортеллі. Я мав товаришити їм, але мусів залишити це через різні справи".

Були й інші кандидати, що час до часу прохали прийняти їх до Чина. Кожне нове покликання сповняло радістю серце Альфонса, бо так Бог надгороджував його за прикрість, що Тоскез і його товариші спричинили йому.

3. Альфонс мріє про власний Ювенат

Спорадичні й нерегулярні покликання не запевняли сталого приросту потрібних місіонарів, бо легше воно вишколювати молодих юнаків аніж нагинати дорослих чи старших вже священиків до нового місіонерського діла. Ювенат мав постійно постачати кандидатів для студентату, про який Альфонс теж мріяв, бо бачив, що без власної малої й великої семінарії його Чин ніколи не матиме достатнього числа працівників.

Програма ювенату мала застосовуватися до тодішніх гімназій. Еп. Фалькоя, повідомлений про цей плян, рішуче спротивився йому. 10 січня 1735 р. отак писав до Альфонса: "Треба вперед добре обдумати справу, заки приймеш хлопців, що їм ще так далеко до священства. Вони можуть вступати до семінарії, бо тут не треба нічого платити. Я знаю, як сильно попеклися на цім Отці Побожні Працівники, бо ці юнаки, отримавши виховання і науку, покинули Згромадження та ще принесли йому неславу... Якщо ж вони мають солідне, не сперте на злім намірі покликання, то будуть тим кращі, що скоріше прийняли на себе ярмо монашої дисципліни. Тому що є завжди небезпека, треба домагатися, щоб згадані юнаки, вступаючи до семінарії, віддавали настоятелеві свої патримоніяльні титули (право до їх спадщини). Це буде для нас пробним каменем їхнього покликання та охороною перед обманами".

Хоч наразі не вдалося Альфонсові зорганізувати ювенату, все-таки він потрапив відчинити новіціят на весні 1735 р. в Віллі Рабів. Хоч більша частина тих, що зголосилися були, не прибула, все-таки оці кандидати розпочали свій новіціят: Россі, Мацціні, Рендіна. Це були вже священики. Крім цього Спортеллі привів трьох чи чотирьох кандидатів на Братів. Заки скінчився рік, іще три священики, Камарделлі, Інокентій, Мих. де Альтеріїс, і диякон Мароїко, долучилися до першої групи новиків.

Ці останні чотири покликання були надгородою за довір'я до Божого Провидіння, як це писав Альфонсові еп. Фалькоя 5 березня 1735 р., коли цей повідомив його, що більшість кандидатів не прибула, хоч були зголосилися. "Мій Дорогий Сину", казав Фалькоя", ми маємо поклонятися Божому Провидінні, скріпляючи себе в підчиненні Його святій Волі. Не слід звертати надмірної уваги на ревність кандидатів, що голосяться до нас у часі місій. Проте будь певний, що залишуться при тобі ті, що вступили. Не смутися, що деякі цофнулися чи покинули тебе, бо ті, що Бог пішле їх, ніколи не полишать тебе".

4. Духовний вишкіл новиків

Куди важніший аніж число був для Альфонса духовний вишкіл новиків. Він сам став першим магістром, надаючи цьому вишколові певні характеристики, що стали питоменними місіонарям Чина Найсв. Ізбавителя.

Він дякував Богові, що його Чин почав солідно закріплятися. Бачили це теж його противники, тому й перестали посміхатися з його шляхетного почину. Чин, хоч іще подібний до маленького гірчичного зернятка, починав розростатися й запускати глибоке коріння. Гіркі досвіди проминули. Новіціят розростався. Альфонс повідомляв еп. Фалькою про свої успіхи в вихованні новиків. Фалькоя, духовний провідник Альфонса, живо цікавився справами Чина та подавав Альфонсові цінні вказівки, бо сам довгі роки був виховником новиків у своєму Згромадженні, тому мав великий досвід у вишколі молодих левітів. Фалькоя радо подавав поради й поучення Альфонсові про новіціятську дисципліну, порядок дня, розклад духовних вправ. Альфонс збагачував ці поради власним досвідом і ідеями, що лягли в основу духовости Чина й витворили його духовне обличчя.

Новики радо сприймали повчання свого учителя Альфонса, бо він потверджував їх власним прикладом. Їхня слухняність, ревність у духовних вправах, змагання до досконалости захоплювали серце Альфонса. Лист Фалької з 17 березня 1735 р. виявляє нам одушевлення Альфонса: "Я дуже втішився", писав він до Альфонса, "як почув, що наші молоді браття новики гарно заховуються. І сподіюся в Бозі, що вони стануть святі й будуть знаряддям у Божих руках, щоб провадити численні душі до спасіння. Ми ж самі не повинні надто довіряти початковому запа-

лові цих молодих юнаків, але мусимо використати їх ревність, щоб провадити їх до солідної побожности. Оттому треба школити їх у солідній вправі чеснот, особливо в самопізнанні, добрім намірі, щирій любові, скупченні, тощо. Використовуй аскетичні приписи Чина. Не приписуй їм вправлятися в більше ніж одній чесноті кожного місяця. Випиши цю місячну чесноту на дверях їдальні та раз на тиждень дай їм про неї конференцію або виясни, як практично вправлятися в ній. Звели їм в часі одного з щоденних розважань призадумуватися над конечністю, користями й плодами згаданої чесноти. Нехай вони виписують собі рації, головні точки, докази про згадану чесноту, щоб їх легше було розважати про неї й так скористати з розважання про цю чесноту. Нехай до цього додадуть деякі практичні вправи й стрілисті молитовки, що ними будуть користуватися цілий місяць. Нехай кожен із них щомісяця здасть рахунок, як вправлявся в згаданій чесноті. Кожного вечора нехай кожен новик оскаржиться з похибок проти цієї чесноти".

Дальше Фалькоя радив, щоб кожен із них відбув добру загальну сповідь, забув про минулі прогріхи й позбувся скрупулів. Духовний провідник Альфонса добре знав, що відвідини родини часто приводять до затрати покликання, тому радив Альфонсові, щоб ніколи не дозволяв хворим членам лікуватися в родинній домі. Настоятелі повинні подбати так про хворих, щоб вони не могли скаржитися, що посеред власної родини мали б кращий догляд. Альфонс прийняв ці слушні зауваги Фалької і згодом нераз пригадував їх своїм підвладним окружними листами.

Властива монаша формація новиків зачиналася по облечинах. Скидаючи світський одяг і задягаючи монашу рясу Чина, новики відрікалися світа й зобов'язувалися належати до Бога. Треба було позбутися "давньої людини" з її лихими схильностями і забаганками й зодягнутися в нову на подобу Божественного Спасителя. Ця духовна метаморфоза накладала обов'язок змагатися з пристрастями і лихими схильностями і плекати християнські чесноти, зосібна ті, що найбільше блистіли в Спасителеві.

Єпископ Фалькоя пригадував Альфонсові, що кожна душа це осібний, відмінний від других світ, тому кожного новика треба вперед студіювати, щоб провадити його належною дорогою до досконалости. "Будь лагідний", писав Фалькоя до Альфонса, "як іде про умертвлення, простудіюй вдачу і характер кожного новика, щоб новіціятський режим не зогиднів для новиків, особливо для тих, що слабші на здоров'ю. Старайся так виховувати їх, щоб вони самі бажали і прохали позволення умертвлятися. Не дозволяй їм на дивачні покути, бо хоч зовнішні умертвлення добрі, проте слід їх уживати так, як уживаємо сіль". 29 червня Фалькоя знову заторкнув умертвлення в вишколі новиків: "Нехай особливіше вмертвляються в чуванні над своїми змислами, нехай умертвляють цікавість і не виправдуються".

Молоді юнаки новики потребували руху. Виникло питання фізичних вправ і три. Альфонс уважав, що фізичні вправи, якщо вони помірковані, не шкодять духовному поступові. За те Фалькоя твердив, що їх слід уживати дуже рідко, от хоча б з нагоди особливіших рекреаційних днів, бо на його думку фізичні вправи можуть легко пошкодити скупченню й нарушити душевну рівновагу. "Скільки вмілости й обережности потрібно, щоб виховувати юнаків! Я знаю це дуже добре", писав Фалькоя до Альфонса.

5. Ядро монашої досконалости в Чині Найсв. Ізбавителя

Наслідування Христа Спасителя через вправу в 12-ох чеснотах це головна характеристика духовного вишколу в Чині Найсв. Ізбавителя. Об'явлення, що дістала Сестра Кростароза, виразно зазначували, що новоповсталий Чин місіонарів має особливіше вправлятися в чеснотах, що найбільше блистіли в Спасителеві в часі Його туземного життя. Духовість членів новоповсталого Чина мала формуватися на Спасителеві, що є взірцем, який кожен Редемпторист має наслідувати. Це наслідування Спасителевих чеснот має бути постійне, виразне; формальне й повне. Відтворення згаданих чеснот це стрижень альфонсіянської аскези й тайна його діяльности. Одностайний вишкіл новиків на тім самім взірці, Спасителеві, це запорука, що такий самий дух панувatиме в усіх членах Чина, сполучуючи їх в одну велику Родину й перемінюючи їх в могутню Армію, що її можна сміло кинути в бій проти ворогів Христа й душ.

Наслідування Спасителевих чеснот помалу вбиває стару людину й перетворює новика в "нову людину" що "зодягнулася в Христа". Вдивляючись у Христа, душа поволі вподібнюється до Нього, засвоює Його спосіб думання, поступування й діяння. Отак старий Адам зо своїми пристрастями й похотями вмирає здавлений щоденним наслідуванням Христових чеснот і зроджується новий Адам, жива відбитка втіленого Божого Сина так, що кожен Редемпторист, який вірно вправляється в згаданих чеснотах, повинен повторити зо Св. Письмом: "І живу вже не я, але Христос проживає в мені.. А що я живу в тілі тепер, живу вірою в Божого Сина, що полюбив мене й видав Самого Себе за мене". (Гал. 2, 20). Можна ж сміло ствердити, що живе Христом та монаша душа, що думає й поступає так, як Христос думав би і поступав би, якщо б був на її місці.

Що ж має спонукувати Редемпториста наслідувати Спасителя й вправлятися в Його чеснотах? Любов, гаряча, палка, беззастережна любов до Божого Сина, що безмежно любить кожну душу, особливо ту, що вповні віддалася Йому на службу. Ця інтимна любов витворює приязнь між Христом і душею, сполучує душу зо Спасителем і Пресвятою Трійцею, джерелом всякої досконалости. Не можна наслідувати Христа, якщо часто не думаємо про Нього. Оттому Св. Альфонс наказує своїм духовним Синам: "Нехай у часі розважання думають про життя й смерть Ісуса Христа, про останні речі (смерть, суд, небо й пекло) і про добродійства, що отримали від Бога". Невпинна гадка про Христа викликує бажання наслідувати Його в щоденних ділах і зайняттях.

Годі водночас наслідувати всі чесноти. Альфонс розложив їх на 12 місяців, приписуючи своїм новикам, щоб кожного місяця вправлялися в одній із них. Спаситель це взірець, що кожна душа повинна відтворити в собі, наслідуючи Його чесноти. Ко-

жен місяць мав свою чесноту, до якої новик повинен привикати, вправлятися в ній, розважати про неї, читати книжки, що розбирають її, брати її за предмет часного іспиту сумління перед обідом, вистерігатися похибок проти згаданої чесноти, вважно вислухати конференції, що Альфонс давав, виясняючи, чому, коли та як треба вправлятися в згаданій чесноті. Така була духовна програма учителя та його учнів. Єп. Фалькоя порадив Альфонсові вивішувати кожного місяця на дверях їдальні картку з чеснотою, в якій члени його Чина мали вправлятися, щоб пригадувати їм чесноту, що припадала на поодинокі місяці.

Альфонс призначив віру на січень, надію на лютень, любов до Бога на березень, любов до ближнього на квітень, вбогість на травень, чистоту на червень, послух на липень, покору й лагідність на серпень, вмертвлення на вересень, скупчення й мовчанку на жовтень, молитву й розважання на листопад, самозречення й любов до хреста на грудень.

З цього видно, що наслідування Христа починалося вправою в трьох богословських чеснотах, в вірі, надії та любові, бо без віри нема ні надії, ні любови. Віра найважніша в житті монаха. Жива віра спонукує надіятися на Бога й усім серцем любити Його. Хто ж любить Бога, той мусить любити свого ближнього ради Бога, бо ближній це Боже сотворіння, Божа дитина, за яку Христос пролляв Свою кров. Любов же до ближнього не дивиться ні на расу, колір обличчя чи національну приналежність. Вона обнімає всіх людей, білих, чорних, червоних, бо взорується на Божій любові, що простягається до всіх.

По цих чотирьох чеснотах приходить черга на монаші обіти: вбогість, чистоту й послух, якими монахи відрізняються від мирян. Душа тоді зможе вповні зберігати свої монаші обіти, як в ній закріпилися віра, надія й любов, бо монаші обіти це тягар, що його не зможуть нести ті, що не мають живої віри, сильної надії та гарячої любови до Бога.

Покора ж конечна християнам, бо Бог любить покірних, а противиться гордим. Куди ж конечніша вона монашим душам, які мають тяжчі обов'язки ніж світські люди. Бог подасть потрібну поміч покірним монахам. З цією поміччю вони переможуть всі труднощі й дійдуть до досконалости свого стану, до якого вони зобов'язані трьома обітами.

Без умертвлення змислів, особливо очей, неможливо зберігати монаші обіти. Оттому Альфонс призначив один місяць на вправу в умертвленні змислів. Хто панує над своїми змислами, хто гамує свою уяву, той усуває розстріпання зо свого серця.

Скупчення й мовчанка помагають монахові продумувати про Бога, небо, важність спасіння, наближають душу до Творця, викликують відразу до всього, що не є Богом, бо на самоті душа пізнає марноту всього сотвореного світа й цінність небесних скарбів.

Монаше життя має свої прикрощі. Диявол—по словам Св. Тереси Авільської—більше спокушує одну монашу душу ніж 1000 мирян. Тільки невпинна молитва може вчинити душу відпорною на спокуси диявола й принади світа. Тільки молитва може осолодити прикрощі монашого життя й законної карности. Оттому

Альфонс зобов'язав своїх членів вправлятися в молитві й розважанні, бо хто молиться, той буде добрим і корисним монахом.

Самозречення й любов до хреста має завершувати монаший вишкіл. Хто зрікся себе, прийняв з Божих рук все, що Боже Провидіння посилає йому, той досконалий і святий, бо він переміг себе й вповні віддався Богові.

Розуміється, що крім згаданих дванадцятьох чеснот Редемпторист має вправлятися й в інших чеснотах, як це Фалькоя писав до Альфонса: "Подбай, щоб не забували про інші чесноти, бо в них теж треба вправлятися. Пригадуй їм ці чесноти в осібних конференціях, виявляючи, чому треба вправлятися в них".

Щотижня Альфонс давав своїм новикам бодай дві конференції про чесноту, що припадала на згаданий місяць. Ці конференції бували спекулятивні і практичні, бо в них виясняв суть чесноти, її красу, потребу вправлятися в ній і подавав спосіб, як і коли треба виконувати акти згаданої чесноти, щоб набути її.

Під вмілим проводом Альфонса новики швидко поступали в чеснотах і суперничали одні з другими на дорозі до досконалости, скріпляючи солідні внутрішні чесноти, особливо звичку доброго наміру в усіх ділах, самопізнання, любов і скупчення.

Вишкіл Редемпториста не є вишколом трапіста чи пустельника. Крім власної досконалости Редемпторист має підготовлятися до майбутньої місіонерської праці, ввійти в контакт із душами від зарання свого монашого життя. Єп. Фалькоя писав до Альфонса: "В неділі та свята можеш висилати їх (новиків) по два чи по три, щоб навчали нарід катехизму та виголошували коротенькі проповіді на публичних місцях чи по церквах... Проте пильно вважай, щоб щось лихе не трапилося їм. Нехай уникають балачок із жінками. Не посилай їх завжди в те саме місце, але змінюй їх, щоб не прив'язувалися до нього. Час до часу подай їм вказівки, як треба поводитися так у часі катехизації, як в часі місій. Інколи кажи їм проповідати в церкві чи в їдальні, щоб бачити їх здібності, але нехай це рідко буває!"

Крім вмілости учителя та його доброти, новики мали в Альфонсі завжди перед очима живий приклад, як треба змагатися до досконалости. Навчання та вказівки глибоко входили в серця новиків, бо він власним прикладом підтверджував свої слова, не вимагаючи від учнів більше ніж сам чинив. Міг сміло повторити слова Спасителя: "Я дав вам приклади, щоб ви так чинили, як Я чинив" (Ів. 13, 15). Альфонс сам притримувався поради, що дав Сестрі Іванні від Хреста: "Як учителька новичок, навчай більше ділами ніж словами. Нехай твої слова будуть завжди прикрашені ласкавістю. Назагал не звертай публично уваги новичкам. Нехай вони (новички) бачуть, що твоя доброта йде в парі із поправками, що мусиш чинити".

Дон Кресцентій Ротонді, очевидець, каже, що прикладна мовчанка панувала в новіціяті за винятком рекреацій. При трапезі читали побожні книжки за винятком рекреаційних днів. Щодня було три розважання, вранці, по обіді та ввечері. При трапезі новики дуже часто споживали свої потрави навколішках і приправляли їх гіркими зелами. Крім публичних покут приватно

бичувалися, носили ланцюжки й волосяниці, які часом не дозволяли їм свобідно ходити.

В цім першім новіціяті Чина виховалися деякі Отці, що стали правдивими колюмнами новоосноваиого Чина. Нажаль не всі зберегли первісну ревність. Два чи три з них покинули Чин на початку жовтня 1735 р. Альфонс глибоко відчув втрату згаданих новиків, але вповні піддався Божій волі й у ній знайшов заспокоення. Сам молився й благав молитов у знайомих, щоб виблагати в Бога нові покликання, бо кожне покликання до монашого стану мусить прийти від Бога.

При кінці 1735 р. Альфонс віддав управу новіціяту о. Мацціні. Отець Мацціні мусів займатися новою фундацією в Чорані, тому в лютні 1736 р. отець Михайло де Альтеріїс став магістром новиків. Це був дуже побожний священик. Альфонс бачив у ньому великого майбутнього місіонаря, але батьки силою вирвали його з монастиря, хоч Альфонс був сховав його в монастирі Павлістів у Неаполі. Проте батьки не мали з цього потіхи, бо Господь забрав їм другого сина, що нагло помер. Отак справдилося пророцтво Альфонса: "Ця перемога дорого коштуватиме їх". По смерті сина засмучені батьки признали свою провину й заявили: "Ми забрали Богові одного сина, а Бог позбавив нас другого". По смерті улюбленого сина батьки опам'яталися й дозволили отцеві Михайлові продовжати місійну працю, але не в Чині Альфонса. Отець де Альтеріїс став славним місіонарем у неаполітанськім королівстві, де сорок шість літ невтомно голосив Боже слово і блистів святістю.

Мощі св. Йосафата в Римі

Москалі завжди москалями, чи вони білі царські чи червоні большевицькі. Ненависть до української Церкви в них завжди така сама. По знищенні унії в Україні 1876 р. москалі замурували мощі св. Йосафата під церквою в Білій, і розголосили, що їх вивизено в московщину. В 1916 р. відкрив їх укр. старшина Заяць, довідавшись від одного дідугана про них.

Ці мощі перенесено до Відна в 1916 році, щоб захистити їх від знищення в часі війни. Там вони спочивали в укр. катол. церкві Св. Варвари, поки большевики не зайняли Відня. Добрі люди знали, що червоні москалі будуть шукати за цінними мощами великого мученика за з'єднання нашої Церкви з наслідниками св. Петра, Папами. Заки большевицька армія вспіла зайняти австрійську столицю, добрі люди перенесли потайки мощі св. Йосафата до катедри Св. Степана. Хоч як большевики пошукували за ними, не потрапили віднайти їх, бо тільки дві чи три особи знали, де вони спочивали.

В 1949 знову потайки перевезено їх літаком до Риму, столиці християнства. Монс. Дж. Монтіні урядового відобрав їх на летищі в Римі.

Сподіємося, що внедовзі вони славно вернуться в вільну Україну, що стане католицькою, бо кров мучеників ніколи марно не пропадає.

Слідами Українських Паломників

о. др. Ю. Федорів

ПІСЛЯ відвідин чотирьох великих римських Базилік та зложення поклону "оковам" св. Петра я вибрався з Риму слідами українських паломників до Святої Землі. Дорогу до Св. Місць вибрав складну але дуже пам'ятну, а саме дорогу, кудою ходив св. Апостол Павло.

Літаком виїхав я до старинного грецького міста Атен, де оглянув Ареопаг і відвідав старинні храми з другого століття та християнські музеї, де зберігаються старохристиянські пам'ятки.

З Атен відлетів літаком до Константинополя, нинішнього Істамбулу, колишнього центру християнської культури у прекрасному візантійському обряді. По думці деяких істориків у Царгороді хрестилася наша Свята Княгиня Ольга й потім була на спільнім прийнятті у грецьких цісарів.

Старе місто Константинопіль робить враження одного музею, а палата, в якій цісарі гостили княгиню Ольгу нині опущена та служить за небагатий музей. Гагія Софія, як її нині звуть музулмани, це старинний, величний храм Божий, на який були звернені очі цілого колишнього християнського світу. Ще й нині храм Св. Софії робить незатерте враження на всіх, хто бодай дещо знає про його історію. Колись золотом вибивана стеля-копула цього храму та по-мистецьки виложена ніжною кольоровою мозаїкою з синього мармору—нині знаходиться в жалю-гідному стані, запущена, не відчищена, занедбана. Тільки слід остає, що тут цвіло колись буйно християнське життя, що Маєстат Божий був вельми шанований, що культ Служби Богові характеризував колишніх цісарів та інших державних достойників.

Час минає безповоротно і треба спішитися до Святої Землі. Невимовна радість сповняє душу кожного паломника на саму згадку про Святі Місця, де жив, ходив та навчав людей Божественний Спаситель світу. Я прагнув цілою душею бути на тих святих місцях, у тому біблійному краю, щоб з тих слідів Христових і свою скромну молитву занести перед Всемогучого Бога та просити про свої потреби, своїх близьких та знакомих і цілого многострадального народу українського.

Одушевлений всідав на літак, який в дорозі спинився ще на острові Кипрі, на тому острові, де Апостол Павло також проповідував слово Боже. Це клапоть землі покритий старинними пам'ятниками, які повикопували англійці, бо в їх посіданні знаходиться цей острів. Нікозія, столиця Кипру—це немов одне велике викопалище.

По кількагоднинім побуті на Кипрі я виїхав до Гаіфи, до столиці нинішнього Ізраїля Тель-Авів, а звідтам до Єрусалиму. Тяжко висказати ті величні душевні почування, коли в'їздив до святого міста. В моїй уяві ставали раз-у-раз евангельські образи та вчувалися незбагнуті навчання Ісуса Христа з Яким ходило багато народу, слухаючи Його чаруючих слів. Я довго стояв під

тими враженнями на вулицях Єрусалиму здаючи собі вповні справу, що місце, на якому знаходжуся, є святе. Може тут нераз ставав Своїм божественним слідом Наш Спаситель, може Пречиста Діва Марія, Апостоли, Святі...

Аж діймаюча втома змусила мене шукати якогось пристановища та покріплення фізичного. Я замешкав у Біблійному Інституті, який є під зарядом Отців Єзуїтів. Звідси міг не тільки оглянути ті місцевості, які були мені доступні, але також відбути дальші екскурсії поза місто й оглянути околиці центру Святої Землі.

Не гаючи часу, заздалегідь виєднав позволення у Отців Бенедиктинів, щоб могти відслужити завтра рано Св. Літургію на тому місці, де уснула Пресвята Богородиця. Ця кімната-печера, де Мати Божа уснула, зберігається до нині. Колись ще в часах життя Христа мешкали не в збудованих, але у скалі кованих домах. Там замешкала Богомати, там і уснула.

Серед печери є місце, де лежало її пресвяте тіло. Нині там лежить статуя огороджена рядами воскових свічок. Електричного світла там не впроваджують, щоб задержати дух тої старини, коли жила Мати Божа. Збоку стоїть престіл, де священики з цілого світа, коли приїздять до Єрусалиму стараються відслужити на тому місці св. Літургію. Над кімнатою, де уснула Мати Божа, зноситься величавий Храм Божий Успення Божої Матері. Ціла та Святиня збудована в прекрасному стилі, а в середині вложена прекрасною мозаїкою. Підлога виложена також мозаїкою. Скрізь світиться від золота і дорогого мармору. Пишнота і повага свідчить про світлу пам'ять Успення Богоматері, яку наша Св. Церква точитає особливіше, попереджуючи двотижневим постом це величне свято вже від п'ятого століття по Христі.

Святі неземні враження відводять мене в інший світ; тільки незбагнутий запах коло Церкви Успення звертає особлившу увагу усіх паломників. Питаю свого покажчика-ченця, чому воно пахне запахом. Він з радісною усмішкою відповідає, що не перше моє питання. Питаються сливе всі паломники, але він не всилі дати вдоволяючу відповідь. Є тут евкаліптичні дерева, які своїми листками видають милий запах, але, додав по хвилині, але евкаліпти ростуть у цілому Єрусалимі, а цей милий запах тільки тут чується. На моє прохання Отець-провідник дозволив мені зірвати галузку евкаліпту, але заки я дійшов до Біблійного Інституту, ці листки стратили свій чаруючий запах.

Повертаючи до Біблійного Інституту, почув дразливий крик через браму. Я чув той крик ще зрана, коли йшов на Службу Божу, але не звертав уваги, щоб не розсіватися. Тепер спитав свого провідника і він запропонував щоб я разом з ним увійшов до цеї кімнати. Тут міститься гріб царя Давида, де жиди безнастанно моляться.

Яке розчарування моє було, коли мене жиди здержали на дверях при вході, бо я не мав накриття на голові. Зрезигновано я трохи відступив, але скоро пригадав собі, що жінки в Канаді часто коли не мають накриття на голову, прикривають її звичайною хустинкою. Я вийняв хустинку і пустився входити накривши нею свою голову. Мені не робили труднощів і я побачив оту дивну в християнському світі молитву, яку було чути

довкруги на сто метрів. Невеличка це кімната, де знаходиться гріб царя Давида. Вона скрізь виповнена жидами в довгих халатах та з вінцями на головах. П'ять рабінів стоять над старою камінною плитою, під якою спочивають тлінні останки великого Пророка Давида, який в старому завіті пророкував про прихід Спасителя. Ці рабіни товчуть головами до плити, розщибаються острими аж до нервовости рухами на право й ліво та моляться аж піна їм тече з уст. Присутні жиди вторують їх молитві сильним і незгармонізованим хором, що робить враження вереску. Їх було около двісті, і крик молитви продирався далеко поза виковану в скалі печеру.

Я також помолився до цього старозавітнього пророка, якого образ враз з іншими пророками вміщений в іконостасах наших святих храмів. Як вийшов з Гробу Давида, мені пояснив провідник Отець Бенедиктин, що тут ніколи не було чути молитви, доки не було Ізраїльської Держави. Жиди мають довіря, що цар Давид їм дав силу і кріпость та поміг збудувати Ізраїльську Державу. Так, як за життя поборов великана Голіята, так і тепер поможе побороти всі, хочби найгрізніші сили. Їм передше забороняли молитися араби, і кого там застали при молитві, то живий звідтам не вийшов, а винесли його трупом. Тепер вони користають зо свободи і моляться до-схочу.

Їх крикліва молитва зворушлива та всилі порушити найбільш нечулих паломників. Зворушують не тільки криком, але більше зовнішнім виглядом та розогненим темпераментом, який проявляється в молитвах. Далі пояснив мені мій провідник, що над гробом царя Давида знаходиться вечерник, цебто кімната, де Христос споживав з апостолами Свою послідню вечерю. Як виявив я бажання піти до цеї святої кімнати, відповів мені мій приятель, що тяжко, щоб хтось мав таке щастя. Цей дім є в жидівських руках і вони майже нікому не дозволяють відвідувати вечерника. Коли я дальше виявляв бажання хоч спробувати щастя, Отець Бенедиктин пішов до одного з жидівських рабінів просити для мене позволення. За кілька хвилин я побачив свого приятеля, який вийшов враз з рабіном. Він візвав мене і ми пішли прастарими сходами вгору. Ще пару хвилин, заскриптів у дверях ключ, їх отворено і ми знайшлися у вечернику. Кімната, в якій можна помістити около 50 людей, була тою самою, де Христос споживав Тайну Вечерю. В середині незбагнутий маєстатичний настрій. Стіни камяні, поодрапувані і дуже запущені. Підлога стара камінна і повибивана. В кімнаті нема ніяких предметів, тільки не насередині стоїть не-високий, однак грубий округлий кам'яний стовп. На тому стовпі, пояснив мені мій провідник,—була колись камінна чи мармурова тафля і служила як стіл. На тому столі й відбулася Свята Вечеря.

Я чув тут присутність Божого Духа і мені було незвичайно мило. По короткім часі я ще навіть не встиг відмовити молитву, яку Церква приписує перед кожним Св. Причастям: "Вечери Твоєя Тайния..." як рабін звернувся вже до дверей, щоби встромити в дірку ключ. Я докінчував вже молитву сходами вділ.

Дім і Церква Успення Богоматері, гріб царя Давида і Вечерник положені високо на скалі так, що треба йти понад 200 високих

сходів, а крім того під гору і без сходів. З цеї височини прекрасний вид майже на весь Єрусалим. Видно і Церкву Божого гробу і Сад Гетсиманський і потік Кедрон. З тими видами ніби вважаються страстні події Спасителя, Юда Іскаріот... трикратне відречення Апостола Петра, смерть і славне Воскресення Христове...

Оце вже тисяч-дев'ятсот і п'ядесять-чотири роки минає від народження Христа. Он, недалеко видніє і містечко Вифлеєм, де родився Спаситель, а там ген маячіє шлях аж у далекий Єгипет, кудою Пресвята Родина ішла на скитальщину. Ішла не поміж селищами й містами, де люди живуть та порятують, але піщаною пустинею безлюдною, де навіть рослина не хоче рости.

Святі почування так мене відвели від людської дійсности, що я спам'ятався аж сонце вказувало вже полудень. Спішними кроками я попрямцював до своїх опікунів у Біблійному Інституті, надіючися від них дальшої програми дня. На мене ждав уже симпатичний брат чеської народности, щоб супровожати по Єрусалимі. Ми оглянули гріб Ірода, того, що Христа переслідував та велів постинати голови всім хлопчикам в околиці Вифлеєму, яким ще не було двох літ.

Колись гарний і розкішний кам'яний гріб—нині задумлива яскиня, де тепер тільки свої криївки мають коти й собаки. Його жалюгідне положення пригадує лукаве життя Ірода. Гріб цей знаходиться серед якихсь старинних руїн, дещо в долині і нагадує зливний канал, до якого стікають всякі бруди змиті дощевою водою. Однак попри те ганебне положення братчик пояснив мені, як в давнину виглядали гроби. Вхід до гробу був з боку і можна було його закрити каменем. Тут власне і був великий округлий немов млинський камінь, яким можна було завалити вхід до гробу.

Подібно виглядав і гріб Господній, коли жінки Мироносиці прийшли помазати тіло Спасителя пахучими олійками. Вони журилися, хто їм камінь від гробу відкотить.

Я оглядав уже в поспіху гріб Ірода, бо брат пропонував мені поїздку до Аїн Карім, що на яких 40 до 50 кілометрів віддалена від Єрусалиму. До Аїн Карім щоденно їде автобус і я дістав точні інформації, де той автобус має перестанок та вповні з тих інформацій скористав.

В містечку Аїн Карім родився св. Іван Хреститель і там стоїть величня церква Рождества св. Івана Хрестителя. Жила там також тета Пресвятої Богородиці, і там по Благовіщенні прийшла Пречиста Діва Марія відвідати свою тету, яка привітала її словами: "Величит Душа моя Господа і возрадовася дух мой о Бозі Спасі моем".

Над домом Єлисавети нині пишається прекрасна церква стрічі Пречистої Діви Марії з Єлисаветою. Дім викований у скалі, як і всі доми того часу, однак цей дім повний великого змісту.

Напоєний тими радісними і святочними почуваннями я спрямував знову свої стопи до Єрусалиму, однак в повороті побачив напис, який вказував, що недалеко є церква Рождества св. Івана Хрестителя. І знов радість випереджує ще незатерті почування в душі, що зараз побачу місцевість цього великого праведника і

першого святця по Пречистій Діві Марії і Ангелах. В моїй душі вчувалися його слова: "Покайтеся, бо наближається царство Боже!" Ще хвилина і передомною стояла знова гарна і величня церква Рождества св. Івана Хрестителя.

Входжу до цього храму та молюся до св. Івана. Зараз недалеко бачу і камінь замурований і закратований у стіні, на якому святець, колись стоячи, виголошував спасенні Божі правди. Колись цей камінь був положений в церкві до публичного Богопочитання, але вірні його так обцілували, що майже половину вцілували і для захорони його вмуровано в стіну та захоронено залізними гратами. Тут, на цьому місці є розкопалини, і знайдено останки величньої грецької мозаїки, на якій стояла колись в 11 столітті святиня.

Кожний крок і кожний слід тут святий і божий, але вечер велів повертатися до Єрусалиму.

Багато там'ятних місць зв'язаних із життям Пресвятої Богородиці і з навчанням Господа Спасителя гідних уваги, однак час наглить і пора в дорогу в дооколичні місця коло Єрусалиму.

Не мав я щастя всього оглянути в самому Єрусалимі тому, що був утруднений перехід з жидівської на сторону арабську. Не гаючи часу, по кількох днях побуту в Єрусалимі я вирушив до Назарету, місця народження, життя та благовіщення Пречистої Діви Марії. Місто Назарет положене між крутими горами, а над помешканям Святої Родини стоїть прекрасний манастир Отців Францішканів.

Помешкання Батьків Матері Божої знаходиться глибоко в долі в печері під церквою Благовіщення, яке мало вигляд звичайної видовбаної в скалі печери. Місце, де стояла Богоматір в часі благовіщення, відзначене святим престолом, на якому повсякчас служиться Св. Літургія, а місце, де стояв янгол відзначене стовпом щоб людська нога не посміла станути на те місце, з якого сам Господь через Архангела Гавриїла звістив Пресвятій Богородиці прихід Спасителя на світ.

Була вже пізня пора, як відчитав Акафист на честь Благовіщення Пресвятої Богородиці. Не пам'ятаю, щоб колинебудь міг так щиро і з такою насолодою молитися, як того незабутнього вечора. В часі молитов чув, як радість і сили вступали в мене, які мене тримають до нині.

Щасливий той, хто другим добро чинить і не домагається заплати хіба від Бога.

Щасливий той, що подибує своє щастя, як другим добро чинить, бо наслідує щедрого Бога.

Патріярх Фотій і Папа Іван VIII

(Відповідь Митр. Іларіонові)

о. Мих. Шудло ЧНІ.

МИТР. Іларіон не завдав собі труду, щоб прослідити справу патр. Фотія в світлі джерел, але задовольняється повторюванням перестарілих наклепів, що вороги ігнатіяни кинули на цього великого патріярха. Рідучи за прикладом московських і старих католицьких істориків, митр. Іларіон без скрупулу твердить, що Папа Іван VIII "з Євангелією в руках... виголосив анафему на Фотія" (178 ст.).

Дивує нас, чому митр. Іларіон не заглянув до тих письменників, що основно простудіювали добу, в якій жив патр. Фотій, чому не заглянув до писань от хоча б Франциска Дворника, Аммана, Грумеля, Генриха Григорія й інших, що писали про Фотія в різних журналах, ба й уклали грубі книги.

Владико, що сказали б люди, якщо б Ви почали писати про астрономію так, як писали старинні римляни, або й християни перед відкриттями Коперника, Галилея чи Ньютона? Чи Ви поважилися б твердити, що сонце крутиться довкола землі, бо так колись писали вчені астрономи? Якщо б Ви так писали, то всі висміяли б Ваше незнання... Ви цього не поважилися б чинити, якщо б писали про астрономію, але точнісінько робите те саме, як пишете про Фотія. Не дивитеся на наукові досліди новітніх істориків, але задоволяєтеся безкритично повторювати наклепи Фотієвих ворогів, що безмилосердно обчернили цього патріярха, якого Ви ніби хочете прославити і повернути в борця своєї автокефалії.

Хто видумав, що патр. Фотій був виклятий Папою Іваном VIII? Якийсь непримиримий ворог Фотія, що десь при кінці 9-го століття уложив "Збірку синодальних листів римських Архиерейв, Миколая, Адріяна, Івана, Марика, Степана та Формоза проти лукавого Фотія". Ця нещасна "збірка" це компіляція наклепів і обчернень проти царгородського патріярха. Уложив її один із тих непримиримих ворогів Фотія, що мав інтерес у тому, щоб між Папами й Фотієм панувала незгода, бо поєднання спору між Іваном VIII і патр. Фотієм понизила престіж тих ігнатіян, що залишилися в опозиції до Фотія і не хотіли помиритися з ним навіть тоді, як Собор признаний і потверджений Папою наказав їм це під екскомунікою.

Історичні розшуки недвозначно доказали, що патр. Фотій, поєднавшись із Папою Іваном VIII, проживав аж до смерті в злуці і згоді з Апостольською Столицею.

Між Папою Іваном, ба й між Папою Адріяном і патріярхом Фотієм панували дружні взаємини. Патріярх Фотій зве Папу, "Мій Іван". Чи це було б можливе, якщо б цей Папа був викляв Фотія й уневажнив рішення Собору, що виправдав його? Ось виняток із "Мистагогії", де Фотій пише про Івана VIII, довідавшись про його смерть: "Мій Іван, він мій з різних причин, і тому,

що дуже рішуче боронив мене; отож **мій Іван,** сильний у думанні та побожності, такий сильний, щоб атакувати все нелояльне та несправедливе,... той Римський Архиерей, кажу, через своїх святих і визначних легатів Павла, Евгенія і Петра, прелатів і Божих священиків, що прибули на наш собор, прийняли символ віри, як це завжди чинили католицька Божа Церква і його (Іванові) попередники на архирейському Римському престолі, і підписали його... Дальше, його наслідник, Св. Адріян, по старинному звичаю, висилаючи нам повідомлення (про свій вибір), визнав ту саму віру і навчав, що Св. Дух походить від Отця..." (Грець. Патр. 89 том., 380)..

З цього бачимо, що не тільки Іван VIII, але й Папа Адріян III (884-885) проживали в дружніх відносинах з патр. Фотієм. Митр. Іларіон і тут виявляє своє незнання, як каже, що Іван VIII вислав легата Марина, щоб він домагався звернення Болгарії. За те "імператор... посадив папського легата на 30 день під арешт за образливі домагання... Цей посол Марин через два роки сам став папою, і мстився на Східній Церкві, кидаючи анафему на Фотія". (178 ст.).

Поперше, ми вже виказали на початку цього розділу, що так патр. Фотій, як цар Василій відступили юриздикцію над Болгарією Іванові VIII, затримуючи право вдержувати там грецьких священиків, щоб не допустити туди франконського священства, що було б поширювало там противізантійські впливи, а Візантія в той час не могла до цього допустити, бо Франконія була тоді головною суперницею Візантійської імперії.

Подруге митр. Іларіон не був би цього твердив, якщо б був переглянув бодай деяких модерних істориків або принаймні статті, що появляються в різних наукових публікаціях. Он квартальник "УНІТАС" наводить слова вченого історика Аманна, який виказав, що ув'язнення легата Марина відбулося не по Соборі 879-880 років, але в часі першого Фотієвого Собору 869 року, як і було про перше патріяршество Фотія. Митр. Іларіон мішає дати і факти, бо не знає історії. (UNITAS, The Graymoor Press, Peekskill, N.Y., July-September 1953, N. 3, p. 142).

Що тут іде про посолство Папи Николая на перший Фотіїв Собор 869 р., про це нема сумніву. Дворник це ясно доказує з самого листа Папи Степана V до царя Василія. Папа скаржиться, що посол Марин "стягнув на себе гнів імператора", бо "був так наставлений і так думав, як наш попередник і вчитель, святіший Папа Николай, якого прикази він бажав буквально виповнити" (Дворник, 309 ст.). Чому митр. Іларіон не переглянув цієї нової книжки про патр. Фотія, Хто пише про **щось критично,** як це заявляє митр. Іларіон, той повинен переглянути не тільки тих авторів, що так думають як він, але й противників, інакше книжка не може бути об'єктивна, а наслідно та безкритично буде повторювати те, що інші сказали... Так і робить митр. Іларіон, тому його книжка не має ніякої наукової вартости.

Дворник і інші дослідники ніде не знайшли в своїх розшуках ніяких слідів не то про виклятя Фотія Папою Марином, але навіть якоїсь явної ворожнечі. (Дворник, 308 ст.). Чи Марин, ставши Папою, не міг помиритися з патр. Фотієм? Та ж Папа Іван

VIII, як архидиякон Адріяна II, теж був підписав рішення римського Синоду, що дав інструкції папським легатам, які вибиралися на Фотіїв Собор 869 р. Отож Іван VIII теж був причинився до першого осудження Фотія, а всетаки по свідоцтву самого Фотія Іван VIII був його приятелем, як став Папою. Чому б Марин, ставши Папою, мав ворогувати з Фотієм, що рішуче та щиро намагався і дійсно полагодив спір із Іваном VIII?

Зрештою на дворі Папи Марина був великий і щирий приятель Фотія, Захарія з Анані, що був теж великим симпатиком і прихильником трекофільської політики. Цей Захарія був папським бібліотекарем, як і за часів Івана VIII. Це було б неможливе, якщо б Марин був ворогом Фотія. Він не був би тримав на своїм дворі та не повірював йому урядових таємниць, якщо б сам Марин не був прихильно наставлений до греків і до патр. Фотія, бо ж усім у Римі було відомо, що Захарія це щирий друг Фотія і греків.

Взаємини між Папою Адріяном III і Фотієм були теж добрі, як виходить із наведеного листа самого Фотія, де він виразно заявляє, що Папа Адріян повідомив його про свій вибір. Цього Папа був би напевно не вчинив, якщо б був ворогував із патр. Фотієм.

Якже ж ставився до патр. Фотія Папа Степан V (885-891), Знаємо, що взаємини між царем Василієм і Папою Степаном V були сердешні, як це виходить із листа цього Папи до візантійського царя. Папа зве Царгород ‘,преславним містом, що його Бог захищає". (Дворник, 322 ст.). Коли ж цар Лев VI, прозваний Мудрим (886-911) скинув знову патріярха Фотія та на його місце настановив свого малолітнього брата Степана, то Папа Степан V відмовив йому затвердження, поки не дістав запевнення, що Фотій добровільно зрікся патріяршого уряду по приписам церковних канонів. (Unitas, тамсамо, 143 ст.). Чи Папа Степан V був би боронив вдруге скиненого з уряду Фотія, якщо б він був ворогував із ним, або попросту був його викляв, як це твердить митр. Іларіон?

"З цього слідує", каже Дворник, "що друга Фотієва схизма—яка була б така погубна для добрих взаємин між двома Церквами—це ТІЛЬКИ ЛЕГЕНДА" (Тамсамо, 328 ст.). В. Грумель уповні погоджується у згаданому артикулі в УНІТАС із заключенням Дворника, бо каже: "Тому, що він (Папа Степан V) уважав Фотія законним патріярхом, то з цього слідує, що не могло бути СХИЗМИ між Римом і Царгородом за другого патріяршества патріярха (Фотія). Ніхто вже сьогодні не заперечує цього заключення. Всі вчені сьогодні приймають його і помалу цей погляд входить до підручників". (Unitas, тамсамо, 144 стр.).

Дворник наводить ще багато інших доказів на те, що другої схизми за Фотія не було. Цікаве свідоцтво дає ворог греків і Фотія, ломбардський монах Ерчемперт, в своїй історії Лонгобардів. Лонгобарди були ворогами греків. Ось що каже цей монах про Фотія: "Цей (Фотій) був передтим виклятий найвищим Архиереєм Николаєм. . ., але згодом був привернений йому цей уряд (патріярха) Папою Іваном VIII, який це вчинив—я сказав би—через незнання". (Erchemperti Historia Longobard., Benevent., Ch. III; M.G.H., p. 256).

Нема сумніву, що цей лонгобардський історик був би згадав про друге викляття і схизму Фотія, ворога лонгобардів. Якщо ж він не згадує про це, то це наявний знак, що другої схизми за Фотія **ніколи не було**.

Маємо збірку канонів зладжену в часах Папи Івана VIII, що зветься "Anselmo Dedicata", бо присвячена вона медіоланському архиепископові Анзельмові. Уложив її якийсь лонгобардський секретар при кінці понтифікату Івана VIII. Ось що там сказано: "Нехай Римський Папа займає перше місце між всіма єпископами й патріярхами, а то ньому нехай іде єпископ міста Царгороду". Чи можливе, щоб католицький збирач канонів зазначував перше місці по Папі Фотієві, якщо б Фотій був тоді виклятий Папою?

"Collectio Britannica", старинний документ, що подає численні винятки з актів Папів Івана VIII і Степана V, зовсім не згадує про друге викляття Фотія якимнебудь Папою.

Генрих Муссет, хоч менше критичний історик, подає численні докази в своїй історії християнства на те, що Фотій жив і помер у згоді з Римом. (Див. Г. Муссет, op. cit., 318-9 ст.).

Отож латинські письменники, каноністи і історики аж до кінця 12-го століття зовсім не згадують про поновне викляття Фотія якимсь римським Папою, хоч згадують, що Николай І викляв його, а Іван VIII виправдав. Крім цього григоріянські каноністи шанували рішення Фотієвого Собору 879-880 років. Це було б неможливе, якщо б Папа був викляв Фотія й Фотій був залишився до смерти в екскомуніці, як це безкритично твердить митр. Іларіон. З цього виходить, що ДРУГОЇ ФОТІЄВОЇ СХИЗМИ ВЗАГАЛІ НЕ БУЛО. Патр. Фотій навіть по своїм другім скиненні з патріяршого уряду залишився в злуці з Римом, тимбільше, що Папа Степан V не хотів затвердити його зречення, поки не дістав запевнення, щоб патр. Фотій законно покинув свій уряд.

Зацікавлення Католицтвом в Англії

Англія має 45,000,000 населення. З цього тільки около 4,000,000 є католиками. Хоч Католицька Церква має повну свободу рухів, всетаки протестантська маса дивиться на неї, як на чужу англійському духові та як на церкву вбогих і невчених.

Минулого року Лицарі Колюмба почали інформаційну кампанію між протестантами. Багато протестантів зацікавилися католицькою наукою. Тільки льондонська католицька архидіецезія отримала 11,000 листів від протестантів, що цікавилися Католицькою Церквою. Сім тисяч протестантів уже записалися на виклади про Католицьку Церкву. Дивне ж воно, бо 75% вписаних протестантів це мущини.

Це наявний доказ, що протестантизм негоден задовольнити людського серця, бо не дає ясно окреслених догм віри та не має церковного авторитету, що викладав би Святу Євангелію, бо кожний протестант може вірити, що хоче.

ПЕРЕМОГА

Христия Денесиха

НЕБО затягнулося темно-сірою, майже чорною плахтою, крізь яку мов крізь цідилко спадають густо дрібненькі краплі дощу. З наріжної великої ошкленої брами вилітають потайки приглушені звуки музики. Вулиці мерехтять світлами реклям. Кричливі нові написи ловлять кожне переїжджаюче авто, щоб на мить скочити на його шибки й блискучу емалію, засіяну густо краплинами дощу й у них відбити свою розмальовану базарну красу. Іноді здається, що ціла вулиця пливе двома противними струями кольористого світла. На дахах і стінах будинків шнурочком перебігають електричні жарівки, піднімаються вгору, завертають луком, спадають вниз, здається ловлять одна-одну в безконечній черзі, зарисовуючи великі написи й назви фірм. Мерехтливі збиточні жарівки не дають ні на хвилину спочити очам і вони втомлені відвертаються в сторону зелених дерев, що спокійно дрімають вздовж бічної тихої вулиці.

Вітрини магазинів безладно перевантажені всілякого рода крамом, від дитячих револьверів аж до виставних балевих суконь. Усе манить око, полонює волю, зменшує об'єм чекових книжечок, спорожнює аж до останнього сотика підручні мошонки.

Серед цього виру життя канадійської вулиці йде молода дівчина, несміло пристаючи біля магазинів. Гумовий каптурок раз-у-раз сховзується з її гладко причесаної голови. Сірий дощевик і літні мешти, з яких визирають перемоклі панчохи, вказують, що ця дівчина ще не вспіла доробитися, а може й вона безробітна.

Нараз її увагу положила мерехтлива рекляма над великими модерними вітринами люксусового магазину з жіночим одягом. За вітриною порухувалися свобідно живі манекини, представляючи цікавим прохожим моделі найновішої моди.

Вона ніколи не мала на собі нової модної сукні. Від дванадцятилітньої дівчинки без батька, без матері, жила серед кошмарного таборового життя на скитальщині, одягалася в те, що добрі люди присилали для скитальців з Канади чи Америки. Тяжко пробивалася через життя, без теплого материнського слова, без рідної душі. Покійна мати з'являлася їй у сні. Вона в душі зберігала її останні слова-заповіт: "Доню, я відходжу від тебе. Не плач! Будь мужна!... А в житті відрізняй правду від приман. Будь чиста в душі своїй, то Господь буде з тобою!..."

Сьогодні вона опинилася сама в цьому великому канадійському місті. Оббиває пороги фабрик і магазинів, шукаючи праці. Її ощадності вже кінчаться. Ще завтра треба заплатити комірне за кімнату й залишиться останніх п'ять долярів у кишені. Перед нею за розкішною вітриною магазину живі манекини.

—Чи я зуміла б так елегантно порухуватися так свобідно обертатися в цих модних люксусових костюмах? На що я тут дивлюся? Що мене тут манить? В мене ж усього п'ять долярів в кишені а передо мною безробітні дні... Може зайти до цього

магазину може приймуть до якоїсь праці?...

Самі ноги понесли її крізь широкі ошклені двері. Допиталася. Прийняли на пробу. Директор середнього віку, елегантний мужчина, змірив її від стіп до голови. Окей!

Вона вже працює. Від 6-ої год. ввечері до пізної ночі замітає, чистить електричним відкурювачем, прибирає, порядкує розкинений товар. Крадькома примірить до себе цю чи іншу елегантну сукню, погляне в дзеркало й зітхне легенько за недосяжною мрією. Кожного вечора цей середнього віку огрядний пан ніби контролює її працю. Дивиться на її стрункy постать, миле свіже обличчя, чепурно причесану голову, слідкує за її звинними елястичними рухами. Поводиться з нею здержано, навіть, можна б сказати, достойно. Молода дівчина зразу боялася його, опісля звикла до його приявности й згодом набрала довір'я до цього поважного пана. Він говорив мало, завжди ділово, поважно. Одного вечора заговорив ласкаво, всміхаючись:

—Подобаються вам сукні? Виберіть собі яка вам до вподоби. Це вам від мене.

Дівчина зраділа. Цей пан оцінив її працю. Надгороджує її додатковим дарунком. Він сьогодні такий ласкавий. Від його голосу їй ставало приємно й легкий рум'янець закрасив її молоде обличчя.

Пройшло знову кілька мовчазних вечорів і знову кілька приємних слів, милих усміхів. Якось раз дівчина прибирає в його бюрі. Він увійшов туди. Вона любила вже його приявність. В її дівочому серці народжувалося якесь нове солодке почування. Сьогодні серце затріпалося в неї як сполохана пташка. Він ніколи не заходив до свойого бюра тоді, коли вона прибирала. Він кинув кілька ласкавих слів і вдивився в її сині, темними віями прислонені очі. Від цього погляду стало їй так солодко.

Коли вернулася до дому, вона чомусь одягнула подаровану сукню, пестила руками м'який шовк, проходжувалася по кімнаті мов манекин за вітриною і мріяла. З милим почуванням в серці лягла спати й сниться їй покійна мати. Вона не раділа новою сукнею своєї доні, була сумна й стривожена. Її уста шептали заєдно: "Будь мужня! В житті відрізняй правду від приман...".

Дівчина довго не могла отямитися від сну. Вона бачила маму як живу. Ще тепер, хоч вона вже давно не спить, не може освідомити собі, чи це був тільки сон.

Щастя всміхається до неї так солодко й приманливо. А може він, цей милий достойний пан любить її? Чого ж дивиться в мої очі так... Може це моя доленька золота? Може це одна з маминих казок про бідну дівчину й князенка?

Минають дні за днями й князенко не сходить їй з думки. Дістала підвишку платні й ще один прекрасний костюм. Відкривається для неї нове достатнє життя. Цілою її істотою заволоділо щось чарівно палке... Вона любить!

Одного вечора, коли ввійшла до його бюра, щоби прибирати, вона застала накритий і заставлений стіл для вечері. Вона подалася взад.

—Мабуть в нього будуть гості... Але чому ж тут, в бюрі?— подумала.

За нею стояв уже директор, запрошуючи її до кімнати. Вона збентежилася, однак його милий голос добирався до її серця. Стало так любо, так солодко... Він обіймив її легко за стан і повів до столу, займаючи місце біля неї. Дівчина спаленіла. Гаряча струя мерехтливого щастя переплила крізь неї...

—Невже ж це моя доленька золота? Мій князенко з маминої казки?

В цю ж мить мов жива стануда в її уяві покійна мати... Може це все тільки сон?

Ні, вона єсть, п'є, чує його слова... ніжні... спокусливі... п'янкі... Це не сон...

Правда... чи примана?...

Запах його дискретних перфум, краплисте золото шампана... ніжний поцілунок...

Будь мужна, доню...!

Мішаються слова покійної матері з його солодким шепотом...

—Ні!... крикнула дівчина, схопилася від стола мов зранена серна, скочила до дверей і вибігла з магазину.

І хоч серце рвалося на шматки, вона його перемогла. Вже більше до цієї праці не прийшла.

Два дні опісля директор дістав пакет, в якому були подаровані їй костюми.

Я оженився в православній церкві, бо моя наречена була православна. По шлюбі вона пішла зо мною до католицької Церкви. Отець парох сказав, що наш шлюб неважний. Він хотів поправити його, тому зайшов до нашого дому. Тут спитав щось двох свідків і потім відчитав над нами молитву. Я дивуюся, чи шлюб цей важний, бо від нас о. Парох не брав ніякої шлюбної присяги.

Якщо отець Парох спитався вас обидвох, чи ви хочете бути чоловіком і жінкою, й ви відповіли, що так, то шлюб важний, хоч не було присяги. Шлюб це контракт між чоловіком і жінкою. Присяга це тільки додаткове потвердження шлюбу. Вона приписана требником, але не належить до істоти шлюбу. Щоб шлюб католиків був важний, він мусить бути заключений перед уповаженим католицьким священиком і двома свідками.

До нас приїхав новий священик і позаводив зміни в відправлюванні Божественної Літургії: усунув "Премудрость" при кінці Служби Божої, уживає малого служебника замість давнього великого, викинув підставку на служебник і поклав на престолі подушечку, тощо... Чи так має воно бути?

Так воно має бути, бо Східня Конгреґація видала новий служебник для українців католиків, в якому є деякі зміни. Ці зміни це поправка давніх відступлень, що закралися до нашої Літургії від 1596 р. Преосв. Кир К. Богачевський і деякі наші канадійські епископи звеліли своїм священикам триматися нового римського служебника при відправлюванні Божественної Літургії. Ось чому новий священик позаводив деякі зміни.

Світські люди повинні пам'ятати, що це справа епископів і священиків, як відправляти Службу Божу. Вірні повинні слухати і вірити своїм душпастирям, бо вони на це довгі літа вчилися й відповідають перед Богом за спасіння повірених їм душ.

Знаю деяких людей, парафіян нашої церкви в К., що ніколи не ходять до сповіді, але всетаки уважають себе за "добрих парафіян", носять плащеницю в великодню п'ятницю, належать до церковного заряду, тощо. Чи можуть вони бути в заряді церковнім?

Якщо ці люди не ходять до великодної сповіді і Св. Причастя, то вони не можуть бути тростистами церкви, бо тростисти повинні бути прикладом для всіх парафіян. Якщо люди знають, що згадані люди не сповідаються і не причащаються, то їм не слід позволяти нести плащеницю, бо це було б згіршенням для добрих парафіян.

Я не годен зрозуміти, як ковчег Ноя, не більший ніж сьогоднішні пасажирські кораблі, міг помістити в собі всі роди звірят. Де там могло взятися стільки місця? Як треба розуміти оповідання Біблії про потоп?

Опис потопу і його причини подані в Біблії (Бут. 6-7). Модерні толкувателі Св. Письма твердять, що потоп не був загальний, але тільки місцевий, цебто обмежений до краю чи околиці, в якій проживали потомки Сета, одного з синів Адама. Біблія виразно подає, що там мова тільки про нащадків Сета, а не про нащадків Каїна (Бут. 5). Ця околиця це правдоподібно сьогоднішня Мезопотамія.

Отож потоп вигубив тільки зіпсутих нащадків Сета, а не нащадків Каїна. З цього виходить, що потоп не вигубив усіх людей, а тільки ту частину, що жила в згаданій околиці. Не слід відкликуватися на слова Св. Петра, який твердить, що вісім душ спаслися від води (1 Пет. 3, 20), бо Св. Петро, покликуючись на Біблійне оповідання, теж говорить тільки про потомків Сета.

Потоп обмежувався до одної околиці, тому легко було Ноєві забрати до корабля ті звірята, що проживали в згаданій околиці. Він так і вчинив. Отож нема противоречности в Біблії. Треба тільки розуміти стиль і дух єврейської мови. Хто цього не розуміє, той буде мати враження, що автор Св. Письма говорить про цілий світ, а тимчасом він має на гадці частину світу, про яку потомки Сета знали в тодішніх часах. Для тодішніх людей цілий світ це була та частина землі, що вони знали й яку замешкували.

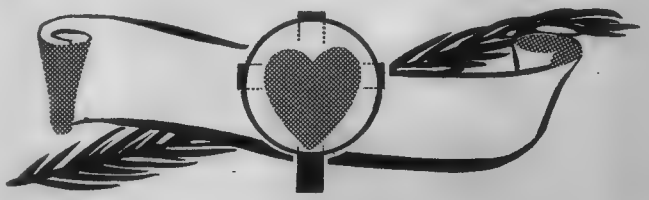

Чи ти належиш до тих, що почуваються щасливі чи нещасливі в цьому світі?

СМІХОВИНКИ

Успіх у житті це дуже легка справа, особливо як хтось має багатих бездітних свояків.

Лікар на прийнятті: Панове, ми лікарі маємо дуже багато приятелів між людьми.
Пан Ц.: Між котрими? Між тими, що ще живуть, чи між тими, що завдяки вам опинилися на лоні Авраама?

Мати: Ірцю, чому ти покинула таку тарну роботу секретарки?
Ірця: Мамо, я мусіла, бо моїому шефові нагло захотілося грати ролю щефа. Г-м-м-м, що за примхи в старого!

Звемо дикункою африканську дівчину, що носить кільце в носі. Зате европейка чи американка, що позашрубовує собі в вуха всякі причандали, виходить за цивілізовану.

Якщо щось не вдасться тобі за першим разом, попробуй іще зо два-три рази. Потім залиши цю невдячну справу, бо чому бути тобі ослом, якщо можеш проживати немов людина?

Вивіска на коршмі: Людці, що стрічаються тут, є тільки фіктивними, видуманими характерами. Будьяка подібність до живих чи померлих людей, абсолютно в них неможлива.

Михась: Мамцю, як і чим лапають люнатиків?
Мамця: Це легко, синку... Гарною усмішкою, напудрованим лицем, намальованими губами й дивацькими одягами.

Часописі подали, що американські турбінові літаки вже перевищили скорість звуку, й тепер наближаються до скорости пльоток.

Батько: Жінко, чи ти не полоскала сьогодні салати? Страшний в неї смак.
Маленька Соня: Так, татку, я сама мила, і то мила навіть милом.

Чоловік: Ганка ще має час думати про одруження. Може почекати, аж трапиться відповідний і добрий жених.
Жінка: Чому має чекати? Хіба я чекала?...

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JULY-AUGUST, 1955

Historical Significance of Assumption Definition

By George Montague, S.M.

NO SINCERE thinking Catholic would be willing to deny that the Church today stands at a peak of its power. Although in some sectors, particularly in the mission field of Japan, its extensive growth has been phenonmenal, the pronouncements in matters of dogma morals, worship, and particularly social philosophy make for profound admiration of the Church's intensive growth. Significant and incontestable likewise is the fact that much of the Church's intensive growth has been Marian.

A century ago it was not so. With its back to the wall, the Church of 1851 was parrying with more than a dozen "isms" collectively known as Liberalism. Three years previous, the Pope had gone into exile at Gaeta after Peligrino Rossi, papal minister of state, had been murdered in an open session of the Chamber of Deputies, and a wild mob had besieged the Quirinal. Catholics the world over were confused. In Catholic countries, Liberals succeeded in identifying in the popular mind the Church and the Old Regime with all its abuses. The hierarchy was thus represented as a remnant of Nobility in a free society.

The crying need was for a standard to which Catholics could rally —and this standard must symbolize exemplify, even personify the true Catholic program. It must clarify her policy regarding temporal power; it must throw light upon the gross errors being promulgated under the name of "Reason" by those of more ability as writers than sincerity as scholars; it must afford a common ground upon which Catholics would unite in pure enthusiastic faith and love.

Within the Church there was a leaven of spiritual revival. In 1842 the conversion of Alphonse Ratisbonne was stirring new confidence in the intercessory power of Mary Immaculate. The miraculous conversion of the parish of Our Lady of Victories was soon followed by the conversion of Cardinal Newman and sixty other Anglicans, almost simultaneously with the making of the intention "for the conversion of

England" a permanent intention of the Arch-confraternity of Our Lady of Victories. By the time of the Pope's exile, news must have reached Rome of the apparitions of La Salette.

From his exile, Pius IX prepared his offensive against the Liberals. He wrote to the bishops of the world to sound out their opinions concerning the opportuneness of defining the doctrine of the Immaculate Conception. Some of the cardinals begged him not to define the dogma, because, they said, the time was inopportune. But Pius apparently viewed the definition of the dogma as a weapon to hurl in the teeth of the Church's enemies.

Amid tears of joy, the Pope defined the doctrine on December 8, 1854. Ten years later, to the day he issued his "Syllabus of Errors," condemning some eighty Liberal errors of the day. Five years later, to the day—the feast of the Immaculate Conception—he called the Vatican council which defined the dogma of Papal Infallibility.

Briefly the dogma of the Immaculate conception solved the chief problems of the Church. It gave a clear and categorical answer to her adversaries; it set forth her position in the new order and foreshadowed the way she was to establish herself in it. It was a much needed rallying sign and pledge of victory for confused Catholics.

In the first place, it is quite evident that the Church is under fire from an enemy greater, even, than was the Roman Empire at the peak of its fury in persecuting the Christians. The numbered of martyred clergy, religious and laity defy calculation. Spain alone, during the Spanish civil war, saw the death of thirteen bishops, 11,000 priests and religious, and more than 500,000 civilians at the hands of the Communists. And who is to count the number "of so many lives cut short in the flower of their age; of so many bodies lacerated in this dreadful carnage; of so many souls tortured and agonizing; of so many souls in danger of being lost eternally!" (Pius XII, Consecration of the World to the Immaculate Heart of Mary).

But, just as the enemy of the nineteenth century was met, providentially, by a Marian leaven in the Church at large, so has it been in the twentieth. Most evident of the currents of Marian devotion today is that created by the Fatima apparitions, whose message has circled the globe by the written and printed word, and by the extensive tours of the "Pilgrim Virgin." Many conversions have occurred in many places; France, for example, was stirred by the "Great Return." High-ranking Communists converted to the Church have openly attributed their conversion to Our Lady. The Family Rosary crusade in our own country has reached staggering proportions.

While these currents of Marian devotion stirred in the Church at large, what was happeing in Rome? Keenly sensitive to the growing Marian devotion in the Church, the Popes were not behind in so providential a movement. From the days of Leo XIII's Rosary encyclicals down to the solemn definition of the Assumption, the Popes urged, stimulated, and gave doctrinal direction to this movement. The last, Pope Pius XII, has been, if we may use the term, the most spectacular. Ardently devoted to the Virgin in his personal spiritual life he gave voice to the heartbeat of the universal Church by consecrating the world to the Immaculate Heart of Mary in 1942, urged thereto by the sucerings of "Holy Church, Mystical Body of thy Jesus, suffering and bleeding in so many places. And not only the Church, but also the whole world,

torn asunder by internal discords, aflame with the fires of hatred, and victim of its own wickedness."

Deluged with requests for the definition of the dogma of the Assumption, Pius XII took this as the crown of other manifestations of devotion to Mary.

The Pope was so convinced of the providential nature of the dogma he was about to define—that is, of its social stimulus and ultimate social effect in the divine plan of history—that he underscored it in the opening words of "Munificentissimus Deus":

"Now, just like the present age, Our pontificate is weighed down by ever so many cares, anxieties, and troubles, by reason of very severe calamities that have taken place and by reason of the fact that many have strayed away from truth and virtue. Nevertheless We are greatly consoled to see that, while the Catholic Faith is being professed publicly and vigorously, piety toward the Virgin Mother of God is flourishing and daily growing more fervent."

After treating doctrinally the dogma of the Assumption, giving emphasis to the fact that the Assumption has ever been the teaching of the Magisterium and the ardent belief of the *common faithful*, he again returns to his opening theme at the conclusion of the Apostolic Constitution:

"We, who have placed Our pontificate under the special patronage of the most holy Virgin, to whom We have had recourse so often in times of grave trouble, We, who have consecrated the entire human race to her Immaculate Heart in public ceremonies, and who have time and time again experienced her powerful protection, are confident that this solemn proclamation and definition of the Assumption will contribute in no small way to the advantage of human society, since it redounds to the glory of the Most Holy Trinity, to which the Blessed Mother of God was bound by such singular bonds."

He then specifically enumerates these anticipated advantages to human society: 1. Increased devotion to Mary among the faithful; 2. Unity of all Christians in the Catholic Church; 3. Turning of non-Catholic Christians to Mary; 4. Greater conviction of the value of a Marian apostolic life: 5. Triumph of belief in the resurrection over the assaults of materialism both in the enemies of the Church and in ourselves.

"It is to be hoped that all the faithful will be stirred up to a stronger piety toward their heavenly Mother, and that the souls of all those who glory in the Christian name may be moved by the desire of sharing in the unity of Christ's Mystical Body and of increasing their love for her who in all things shows her motherly heart to the members of this august Body. And so we may hope that those who meditate upon the glorious example Mary offers us may be more and more convinced of the value of a human life entirely devoted to carrying out the heavenly Father's will and to bringing good to others. Thus, while the illusory teachings of materialism and the corruption of morals that follows from these teachings threaten to extinguish the light of virtue and to ruin the lives of men by exciting discord among them, in this magnificent way all may see clearly to what lofty goal our bodies and souls are destined. Finally it is Our hope that belief in Mary's bodily Assumption into heaven will make our belief in our own resurrection stronger and render it more effective."

There is, then, over the past century of Church history, a magnificent and patently providential orchestration of events to the glory of

the Mother of God. Not only is there a doctrinal nexus between the dogmas of the Immaculate Conception and the Assumption; there is (at least inasmuch as we have been given to see) also a most intimate historical relation between them in the whole gamut of the divine plan.

It remains for us to enter more devotedly into this divine plan through the way of the humble and Immaculate handmaid of the Lord, assumed into heaven.

(From *Our Lady's Digest*)

SIGN OF CONTRADICTION

THE appearance and spreading of Christianity in the world was the greatest revolution in the history of mankind, because the Gospel of Christ condemned the omnipotence of the state and removed the "divinization" of the political and state leaders as it was practiced in the pagan states.

Christ drew a clear line between the State and God: *Render, therefore, to Caesar the things that are Caesar's and to God the things that are God's.* (Mark: 12, 17).

The autocratic dictators and rulers of the heathen states rose against Christ's doctrine and Church which removed and reproved the idolization of any human being, even of the dictators.

The friction between the Church and the state was always noticeable in various countries. But in our days the friction developed into deadly struggle in those countries which fell under the dictatorship of the hammer and sickle.

We can truly say that there are two great cities in the arena of the present world: the city of God (the Catholic Church) and the city of Satan built up by the Communists.

No compromise is ever possible between the Church and Communism. The Church of Christ is a staunch defender of God's right and human dignity. Communism is a basic negation of everything that the Church stands for. Conflicts are unavoidable when these two cities meet. And they must meet in almost every sector of human activity: human dignity, right to possess property, just wages, freedom of speech, religion and work. These rights given by God to every human being cannot be encroached or destroyed by any human ruler.

When these rights are denied or abolished, the Church steps in and condemns the usurpation. And here the conflict starts.

The Church of Christ tries to raise human beings and make them God-like. Communism endeavors to debase them, make them forget their sublime origin and eternal destiny. When the Church makes efforts to make "spiritualized" men, Communism resorts to all available means to "materialize" them!

If the communists cannot secure a full obdience from their slaves, they have no scruple to employ violence, deportation and the firing squads. The "silent Church" behind the Iron Curtain, the destruction of the Catholic Church of the Byzantine Rite in Ukraine, the deportation of all Ukrainian Catholic Bishops and imprisonment of thousands of priests, nuns and religious is an evident proof that the Church is a sign of contradiction because she cannot approve the tactics and aims of Communists.

The Ukranian Catholic Church in Russia under Paul's and Alexander's Reigns

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

(1796-1801

1. *Emperor Paul I.*

THE Ukrainian Catholic Church enjoyed respite and peace from violent persecution and "forced conversion" during the reigns of Catherine's successors, Paul I and Alexander I.

Catherine II was succeeded by Tsar Paul I Petrovitch.

Paul I was an excellent monarch in spite of his shortcomings and his queer character. Due to his ever-changing dispositions, no one was able to foresee what the Tsar would do the next day. He inherited from his father Peter III who had been murdered by his wife, Catherine II, the Prusian pedantry for treating his ministers as a corporal treats his soldiers. From his mother Catherine II, Paul I became convinced that an emperor can treat his subjects despotically. These two unfortunate qualities ruined him, even though he was religious and a good ruler. In his youth he traveled throughout Europe; in 1782 he went to Rome and was received by the Pope.

The religious persecutions in France and Russia inspired him with deep hatred for bloodshed and violence. His esteem for the Vicar of Christ was so great that he asked Pius VI to send a legate for his coronation in 1797. Besides, on January 7, 1797 the Pope sent His congratulations to Paul I upon his accession to the throne and recommended to him all the Catholics who found themselves within the boundaries of the Russian empire after the partitions of Poland.[1] The Pope sent Lawrence Litta, the Polish nuncio, whom the emperor received with great reverence.

After the partitions of Poland, millions of Eastern and Latin Rite Catholics remained within the Russian empire. Paul I decided to settle their position in his own way First of all, he halted the persecution of the Uniates living in Russia, for he was not hostile to the Uniate Church. He even tried to atone for the injury inflicted on it by his impious mother. Thus the violences and "forced conversions" ceased during his reign. The Uniates were recognized as true citizens of the Russian empire. They ceased to be looked upon as strangers by Paul's government.

He decided to establish diplomatic relations with the Holy See. Monsignor Lawrence Litta became the papal nuncio at Paul's court. Nuncio Litta was endowed with vast powers by Pope Pius VI to reconstruct the almost abolished Uniate Church. The nuncio proposed the project to the emperor during his coronation and Paul I gladly consented to it.

All the Uniates were recalled from Siberian exile. The emperor restored the property which had been seized from them. He sent back to Russia the military and civil officials who were in possession of the Uniate goods and properties, thereby decreasing the Russian element in the occupied regions.

1) De Martinis, J. P., P. I, V. IV, pp. 419-420.

The Basilian Order also recovered some of its properties. The convents that were saved from destruction during Catherine's reign now continued their former mission —they maintained schools for the youth or seminaries for the clerics. The emperor refused, however, to confirm the Basilian archimandria, rejected their privilege of exemption and submitted all Basilian monasteries to the jurisdiction of local bishops.

Finally, at the insistance of the papal nuncio Litta, Paul I decreed the re-establishment of the Uniate hierarchy. Thus he intended to pacify the wronged Uniates who, after Catherine's death, rose against their dissident oppressors in Ukraine and Bielorus.[2] His decision was met by very strong opposition from the Muscovite "Holy" Synod, from the Polish archbishop of Polotsk and the ministers educated by Catherine II. We can easily understand the antagonism of the Muscovite Synod and Catherine's ministers. The Muscovite patriots were well aware that it would be much easier to enslave the Orthodox than the Catholic Ukrainians who always had free recourse to the Holy See. The Synod was reluctant to give up the prey which it secured through Sadkowsky's ministers. Stanislaus Siestrencewicz—Bohusz, the Polish archbishop of Mohyliv opposed the re-establishment of the Uniate metropolis and hierarchy, because he wanted to be made metropolitan of the two Catholic Rites in Russia. Besides, he was justly afraid that the new Uniate metropolitan would request that some 500,000 Uniates who passed over to the Latin Rite during Catherine's persecution return to their original Eastern Rite. During Catherine's reign, Siestrencewicz became "the first" Catholic bishop of the Russian empire. Due to his servilism and intrigues he enjoyed great influence at the Petersburg court. After the empress's death he even attempted to secure for himself the Cardinal's hat from Pope Pius VI, but he failed because nuncio Litta hindered it. This, of course, caused his resentment for the papal representative. The angered archbishop started to avenge himself by playing tricks on the nuncio at the imperial court.

On April 28, 1798, emperor Paul I, overlooking all difficulties and without consulting Rome, re-established the Uniate hierarchy. He instituted three Uniate bishoprics without restoring the metropolis. He was forced to do this because of the bitter opposition from Siestrzencewicz and the Muscovite synod. Heracles Lissowsky, who had all the Uniates under his jurisdiction, resolutely counteracted the tricks of his opponent Siestrzencewicz. Nuncio Lawrence Litta could do nothing but confirm the provisions made by the emperor. As Apostolic delegate to Russia, he published a decree on August 7, 1798, whereby he approved the restored Ukrainian Catholic hierarchy in the Russian empire. The whole affair was related by the nuncio to Pope Pius VI, who was at Florence, where he took refuge before the invading revolutionary troops of France. On December 15, 1798, Pius VI ratified the decisions of Monsignor Litta on behalf of our Church by publishing a bill "Maximis undique pressi."[3]

The re-established Ukrainian Catholic hierarchy had three bishoprics. To the archbishopric of Polotsk belonged all Byzantine Rite Catholics of the Polotsk, Smolensk,

2) A. M. Ammann, Op. cit., p. 458.
3) A. M. Ammann, Op. cit., p. 458-459.

Mstyslav, Mohyliv and Vitebsk regions. Archbishop Heracles Lissowsky was its ordinary. Since he was rather old, a co-adjutor was assigned to him.

The bishopric of Lutsk contained the regions of Volynia, Podolia and Kiev. Stephen Lewinsky, banished by Catherine II, became the Lutsk bishop. He also had a co-adjutor. He established his residence in the Basilian monastery at Pochaiv, for the episcopal palace at Lutsk had been destroyed by fire in the last wars.

To the diocese of Berest Lytovsky, belonged the Uniates of the Lithuanian provinces, of Grodno, Minsk and Curland. Josaphat Bulhak became its bishop. He was also given a co-adjutor. He established his residence at Tyrovitse, because the episcopal residence and cathedral had been set on fire by the Russians.

All the newly-established Uniate dioceses were subsidized by the government in recompense for the diocesan properties which had been lost. Each diocese regained a part of its robbed churches and monasteries with their properties. There were about 90 monasteries in the whole Uniate Church.

Thus the gentle emperor Paul I rebuilt partly the Ukraine Catholic Church in his empire and secured its legal existence. Instead of six former dioceses there were only three, but it permitted to take care of the remaining Uniates. Many priests returned from exile and the oppressed people began to gather around them.[4]

Our Church began a new peaceful life after the cruel persecutions started by Catherine II. It was a pity, however, that the "Holy" Synod did not permit the human emperor to re-establish the Uniate metropolis. The Muscovites boycotted it as an injury to the Russian Orthodox Church, and Paul I was compelled to yield to the pressure of the Muscovite enemies of our Church. Fortunately they failed to impede the emperor in re-establishing the Uniate dioceses with their former privileges secured by civil law.

During Paul's reign, a rumor was spread that the emperor wanted to bring peace between the Holy See and the Muscovite Orthodox Church. Jesuit Father Gruber relates that Paul I said to him: "I am a Catholic in my heart."[5]

The Muscovite clergyman Nykolaev says: "The strange ideas of Paul I aroused certain hopes in the circles of Pope Pius VII for the reunion of the West with the East and that a new era was approaching for Catholicism in Russia. These were just dreams without foundation, for on March 11, 1801, Paul I died.[6]

Although Paul I was favorably disposed toward the Catholic Church, this does not mean that he planned to lead his Orthodox empire to its bosom. In spite of his good will, he remained an autocrat throughout his life. At his coronation in Moscow he declared himself head of the Orthodox Church. In re-establishing the Ukrainian Catholic hierarchy he did not bother to consult Pope Pius VI whom he highly respected He gave his hand to the ambitious prelate Siestrzencewicz who was trying his utmost to establish in Russia, under the auspices of the Muscovite government an "independent" Catholic Church. The emperor and his friend Siestrzencewicz did not intend to separate it

4) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 592-593.
5) A. M. Ammann, Op. cit., p. 462.
6) K. N. Nykolaev, Op. cit., p. 19.

from Rome, but to subject it to the government. It would be something like a Catholic national Church with a marked Josephinistic and Gallican trend being subordinated to the dictates of the Tsars, as it follows doubtlessly from the "Regulation" published in November of 1798 for both branches of the Catholic Church in Russia. If their plan had been workable, the Pope would have retained the spiritual "supremacy" of that church, but all its external life would have been regulated by the state as was the practice in Russia with the Orthodox Church.[7]

To show his attachment to the Holy Father, Paul I undertook the defence of the Maltese Crusader Order when Napoleon I, on his way to Egypt in June 1798, conquered the island of Malta. Paul I became their protector of his own will. He founded a branch of the Maltese Order in Russia and became its Great Master, which the Pope and his nuncio greatly disliked.

Paul I's justice towards our Church and his favorable relations with the Catholic Church in general during his reign won for him many enemies in Russia both among the Orthodox clergy and laity. The Orthodox hierarchy suspected that the "head" of their Church was leading the Russian people into the "heresy" of Western Catholicism.

The ruling class of Russia hated the tolerant rule of Paul I. The old ministers, pupils of Catherine II, had been despotically trained by the empress, which is so natural to the Muscovite Asiatic mentality. The rule of Paul I, was, in their eyes, unfit to promote russification of the non-Muscovite people of the Russian empire. The adversaries, among whom was Paul's son Alexander, organized a plot to dispose of the tolerant emperor and his humane rule. The assasins attacked the emperor on the night of March 11-12, 1801 and murdered him. His sudden, violent death caused great consternation among the Uniates to whom he had rendered so many splendid benefits. His enemies, and the Muscovite despotic patriots rejoiced at the return of Catherine's rule over the Russian state and Church affairs. They must have been greatly disappointed, however, when Alexander I, conspirator against his father's life, ascended the Russian throne after the latter's death in 1801.[8]

7) A. M. Ammann, Op. cit., pp. 457-461.
8) A. M. Ammann, Op. cit., p. 468.
Julian Pelesz, Op. cit., p. 593.

Bishop Fulton J. Sheen, in pessimistic mood: "When you look at the world's condition today, you sometimes wish Noah had missed the boat."

Many of us might take a lesson from a whale. The only time he gets harpooned is when he comes up to spout.

Sign in a restaurant: "The silver is not medicine. Don't take it after meals."

Work Forbidden on Sunday, Clearly Shown by Church

BY THE Third Commandment of God all unnecessary servile work on Sunday is forbidden.

Servile work is that which requires labor of body rather than of mind.

Farming, mechanical and industrial labor, and business transactions are forbidden even though one does them for pleasure and without any gain. Reading, writting, typewriting, studying, drawing, painting, embroidering, playing music, travelling, hunting, fishing, and the like are not servile works even though they may require considerable bodily exertion.

The obligation to avoid servile work on Sunday is grave, and, therefore, its violation is a mortal sin if one works for a notable time (more than two hours).

Servile work is allowed on Sunday when the honor of God, our own need, or that of our neighbor requires it.

It is permissible on Sunday to do work directly concerned with divine worship; to perform necessary household duties that cannot conveniently be anticipated or deferred; to take personal care of the sick; and to do work required for the common good or necessary for one's own livelihood.

Works Permitted on Sunday

Permitted on Sunday are:

1. Every so-called liberal work; such as reading, writing, teaching, music, drawing, and painting (art);

2. Common works; such, for example, as traveling, hunting, and fishing;

3. Certain works that appear servile, but are of daily necessity; such, for example, as cooking, sweeping, the care of domestic animals, and similar offices which we either can not or are not accustomed to postpone or anticipate. So also, the buying or selling of houses, horses, etc., provided these transactions take place between private individuals;

Causes that justify servile work on Sunday are dispensation, custom, piety, charity, and public or private necessity.

The power of dispensing from Sunday rest belongs to the Pope throughout the whole Church, to the Bishop in his dioceses, and, in particular cases, to the pastor in his parish. It is not necessary for a person to ask for a dispensation when, in the opinion of his confessor, he has a sufficient reason to work without committing sin.

Work is allowed on Sunday when *custom*, either general or particular, has legally introduced, that is, without opposition on the part of the Church. It authorizes certain exceptions to the law of Sunday rest. Thus it is by virtue of such custom that trains or planes or busses operate on Sundays, and their offices keep open for ticket sales, etc.

Piety, or the service of the sanctuary authorizes all works having immediate relation to divine service, provided that they could not have been performed in advance; such, for instance, as sweeping the church, adorning altars, preparing repositories, etc.; but not building or repairing a church unless it cannot be helped.

Charity permits us: 1. To do everything that is necessary for the care of the sick; 2. To dig a grave for burying the dead; 3. To work for some poor person to whom such work would be permitted for reasons of grave necessity.

Servile works authorized by *public necessity* include: 1. All those which have for their aim to check or prevent disaster, such as a flood or conflagration; 2. A pressing necessity to repair bridges or highways; 3. Battles during war; 4. the delivery and sale of Sunday newspapers; 5. Urgent preparations for a solemn public rejoicing, such as the celebration of a victory, the reception of the head of the nation, etc.

May Work to Prevent Crop loss

The *private necessity* of one's neighbor, or one's own personal necessity, excuses some Sunday workers; for instance, farm hands who are obligated to save a crop in danger of being ruined: those who cannot, without meeting with serious loss, or without depriving themselves of some considerable advantage, interrupt their work; as for example, when it is a question of keeping a blast furnace going, or of profiting by a favorable opportunity of commercially catching fish, etc.

But those should be severely blamed, who too often work on Sunday morning under the pretext of necessity, though they themselves have voluntarily created it, either by accepting more work than they are capable of performing, or by wasting their time, or by not employing a sufficient number of hands during the week.

Conditions arise in some industries that demand Sunday work, such as on newspapers that must go to press then.

There are often Puritanical people who make a great ado about this sort of thing in case there are Catholics in charge of the work; but we notice that these troublemakers have no compunction about stopping at a gasoline filling station, or taking a train or plane on Sunday. The ideal is always to omit work when it is possible on Sunday; but there is no sin when the work is necessary, any more than there is in having ushers to help seat people at Mass.

If you think you have trouble supporting your wife, just try not supporting her.

Grandma was giving young Eleanor some advice.

"You mustn't be discouraged," she said. "In this world there's a man for every girl and a girl for every man. You can't complain about an arrangement like that."

"I'm not complaining about it," answered Eleanor. "I just want to get in on the deal."

Five-year-old William went to a party in a brand new suit. When he came home his mother was horrified to see large holes cut in the suit with scissors.

"What did you do to your pretty suit?" she gasped.

"Oh, we decided to play grocery store," explained William, "and I was a piece of Swiss cheese."

What Laws Can the Church Change?

By D. F. Miller

EVERY CATHOLIC knows (and practically all non-Catholics have heard about it) that one of the major proofs given for the truth of his religion is the fact that it does not change, that it has been the same for over nineteen hundred years. This unity and sameness of teaching is set forth as evident especially in the laws that Catholics are expected to obey. Catholics are taught that there has been no change in the teaching of their Church as to the essential laws that must be observed for their salvation since Christ Himself left the world.

At the same time no one is so blind as not to notice that in some matters there are changes from time to time in the practice and the laws set forth by the Catholic Church. This fact is sometimes a source of great disturbance to Catholics, who, without looking very deeply into the matter, see it as a contradiction of the unity and sameness that they have always been taught to boast about in their religion. It is also, it need hardly be stated, a source of great ridicule of the Catholic Church for non-Catholics.

Thus we have known some Catholics to be very much disturbed by the fact that recently Pope Pius XII changed the law regarding the necessary fast before the reception of Communion. He permitted the drinking of water to all before Communion, which had formerly been seriously forbidden, and he even allowed the taking of liquid foods and medicines before Communion under certain conditions and with the permission of a confessor. Others have been troubled by the fact that the present Pope has introduced occasional evening Masses, which they had never heard of in the Church before.

But non-Catholics especially are wont to raise arguments against the unity and sameness of the laws of the Church through the years. We once knew, for example, a Protestant minister who regularly answered the claim of Catholics to unbroken unity of doctrine and laws by referring to the difference in practice of different ages, and even different regions of the Catholic Church, on the use of incense. For such persons, any introduction of new rites or ceremonies, of new forms of fast and abstinence, even of new prayers, represents change that nullifies the Church's claim to unity and sameness through the years.

Now every Catholic (and, we hope, every non-Catholic who reads these lines) should know the difference between essential doctrines and laws of the Catholic Church that have never been changed and never can be changed, and those that are accidental or disciplinary and that can and must be changed according to circumstances or need.

Indeed, all the laws and regulations that are in any way stated or issued by the Catholic Church may be divided into three kinds: 1) Those that she has no power to change, never has changed and never will change; 2) Those that she has the authority to change; 3) Those that she can change, has changed, and may change again according to the circumstances of a given period of time.

I.

There are two kinds of laws that the Catholic Church has no autho-

rity to change or tamper with in any way, that she never has changed and never will change. They are natural moral laws and positive divine laws.

This is the field of law in which the Catholic Church can rightly boast of being unchanging and unchangeable. Indeed, intelligent Catholics take the position that if the Church ever did change in regard to any one of these two kinds of laws, she would thereby have proved that she was not the true religion of Jesus Christ.

1. *The natural moral law* is the law that God inscribed upon the very nature of human beings when He created them. It is obvious that every maker of an object even a human manufacturer, incorporates certain laws in the thing he makes that become evident to anyone who examines the thing. The study of a watch reveals the law that it must be wound up at regular intervals, if it is to achieve its purpose of keeping time. Examination of an automobile reveals the laws that gas must be put into the tank, oil into its moving parts, water into its radiator, if it is to do what it was made to do, viz., continue to run for its owner.

The natural moral law for human beings is much like the essential mechanical laws that one can learn about machines by studying them carefully. There are two things that mark it out as a natural law as opposed to a positive law. The first is the fact that it can be recognized as a law by reason and intelligence and usually the conscience; the second is the fact that reason and intelligence can see that the will of the Creator established this law for all mankind in order that the necessary purpose of man's being or a part of his nature be fulfilled.

Thus, simply stated, a natural moral law is one that is evident in the nature of man, and evident to his own reason and understanding. Examples of such natural laws are the basic commands: adore God only; honor thy father and thy mother; thou shalt not kill; thou shalt not misuse sex; thou shalt not steal; thou shalt not lie. All these laws, and the primary conclusions that can be drawn from them, (e.g., that birth-prevention is sinful) are written into man's nature in such a way that so long as he possesses human nature he is bound by these laws.

Of course God did more than write these laws into man's nature. He also put them into words and into positive teaching, as through the ten commandments He gave to Moses for the chosen people, and through the frequent repetitions of natural laws that came from the lips of Christ. God thus *spoke* about natural moral laws, besides inscribing them in human nature, because men were inclined, as a result of the effects of original sin, to dispute them, to doubt them, to deny them. But they always remain universal, unchangeable, inescapable, natural laws on obedience to which the salvation of human beings depends.

Over such laws the Catholic Church has no authority other than that of manifesting how clearly they stand out in human nature and reiterating them to the end of time. She has never changed her stand on any matter pertaining to the natural law. She does not consider such matters open to dispute or subject to the votes of a majority of the people, because God has decided these things once and for all in the act of creation.

Thus, when intelligent Catholics speak about the unchangeable moral code of the Catholic Church through nineteen centuries, they refer first of all to the natural moral law, which she is bound to restate again

and again, but which she has no power or authority to change.

2. *The positive divine law*, on the other hand, is made up of the commands that Christ gave to all men when He appeared on earth, that could not have been known by the mind of man except through the words of Christ. A positive law is always one that you have to be told about to know, while a natural law is one that you could learn about by using your reason. Christ told us many things that we must do for our salvation that we could never have learned except through his words. He did so through the inspired writings of the Bible, and through His teaching of the apostles.

Thus, for example, Christ made it clear that baptism is necessary for salvation by the words, "Unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he shall not enter the kingdom of heaven," (John: 3-5) and the words, "He that believeth and is baptized shall be saved." (Mark: 16-16) No man could know by his own reason that baptism would be necessary for his salvation; he could be made aware of that only by the words of Christ. Because Christ is divine, it is a divine law; because it could not be known except through His words, it is a positive law.

Again Christ laid down the law that "except you eat of the flesh of the Son of Man and drink His blood, you shall not have life in you." This is also a positive divine law, because no man could ever suspect, by his own reason, the truth that Christ would give him His flesh to eat and His blood to drink in Holy Communion. Therefore only the words and the authority of Christ behind them make Holy Communion obligatory on all who reach the age of understanding.

In such matters as these the Catholic Church is just as unchangeable as she is in respect to natural moral laws. In one of His statements that founded the Church, Christ said to His apostles: "Going therefore teach all nations, whatsoever I have commanded you." Furthermore, He promised to be with the Church all days, in order to preserve her from garbling or changing His commands.

Therefore the second thing that the intelligent Catholic means when he refers to the unchangeability and sameness of the laws of the Catholic Church throughout nineteen hundred years is the fact that she has never even attempted to modify or alter or abrogate any necessary command laid down by Christ for the salvation of His people.

This fact takes on startling significance when one notices how many changes in regard to baptism and Holy Communion and other positive precepts of Christ have been made by religious sects of the past three hundred years that have rejected the authority of the Catholic Church. The sameness and unity of the Catholic Church in these matters becomes an overpowering argument for her rightful authority in the face of the multiple interpretations of Christ's clear commands offered by those who have broken away from her. One thing is certain: the Catholic Church never has changed, does not assume that she can change, and never will change the positive divine laws laid on mankind by Jesus Christ.

II.

There are some laws in effect in the Catholic Church that she has the authority to change, but most probably never will change, because they represent, not a clear, positive command of Christ, but a spirit and direction that He entrusted to His Church.

Two things, it is now clear, the

Catholic Church cannot and never will change: universal natural moral laws, and positive divine commands. But Christ did not attempt to make all the laws that would be needed by His followers. He left some things for His Church to do, and He gave her the power to obligate her members by the words: "Whatsoever you shall bind upon earth, it shall be bound also in heaven; whatsoever you shall loose upon earth, it shall be loosed also in heaven." (Matt.: 16-9) Laws that are made by the Catholic Church for her subjects are called positive ecclesiastical laws.

No Catholic should be in the least disturbed or scandalized by the fact that the Catholic Church sometimes changes the laws she is competent to make. It must be remembered that the law-making authority of the Church never embraces the two matters explained above: natural moral laws and positive divine laws. Her authority, therefore, is confined to such things as protecting her children from danger of sin according to the circumstances of a given age and place (dangers of sin may be different in different ages, and so accordingly may be the laws concerning them); seeing to it that Catholics use sufficient means of grace to overcome evil; providing for the proper administration of the sacraments, celebration of Mass, etc.

Sometimes a law by the Church substantially reaffirms a divine positive law, as for example, when she commands her members to receive Holy Communion during the Paschal time. It was Christ who commanded that all receive Holy Communion; it is the Church that designates the Paschal season as the time for fulfilling this obligation. The Church could not change or destroy the law of Christ commanding Catholics to receive Holy Communion; she could change the designated time for fulfilling this law.

However, there are some laws which the Church has made, and which she has the authority to change, but which she will most probably never change except under circumstances that are almost impossible to foresee at the present time.

For example, the Church has made the law that all Catholics, not impeded by a great obstacle or reason, must fulfill the natural moral law of rightly honoring and adoring God by attending Mass on Sundays and holy days of obligation. Christ Himself did not command this special way of fulfilling one's obligations to God except in a very general way when He said after celebrating the first Mass Himself, "Do this in commemoration of Me." It is a positive ecclesiastical law binding on all Catholics under pain of mortal sin that they must attend Mass on Sundays and holy days unless they have a valid excuse.

Actually, the Church has the authority to change this law, or to change the degree of sin committed by one who misses Mass on a day of obligation without reason. But it is most probable that she never will change it for the simple reason that the Mass is the renewal or unbloody enactment of Christ's death on the cross, and that every redeemed Christian must begin his honor and adoration of God by joining in the offering up of Christ's sacrifice for his sins.

Another example of a law that the Catholic Church could change but most probably never will is that whereby she insists that all who aspire to and are accepted for the priesthood in the western rite take a vow of celibacy before their ordination. That this is a Church law and not a direct command of Christ is clear from the fact that in the first two centuries of Christianity the clergy were not required to be celibate and nowhere in the Bible is it stated that they are. Yet celibacy was so highly praised both by Christ and St. Paul in the Bible, and made to appear (what it turned out to be) so great a help to the holiness and spiritual fruitfulness of priests, that it is very doubtful that this law will ever be changed.

The important thing, however, for both Catholics and interested non-Catholics to remember is the distinction between laws made by God or by Christ, which the Church cannot change, and laws made by the Church which she had the authority to make and always retains the authority to change. Catholics can be shocked and non-Catholics scandalized by changes in the legislation of the Catholic Church only if they are ignorant of this important distinction.

III.

There are many laws, rules and regulations in the Catholic Church that were made, not by God or by Christ, but by the authority of the Church herself for the protection of the faithful, for the right observance of religious ceremonies, and for the right discipline and order in Church matters. These laws the Church can change, has changed in the past, and probably will change again, according to varying circumstances and needs.

When Christ gave authority to His Church, ("He that heareth you heareth Me"—"Whatsoever you shall bind on earth shall be bound in heaven") He certainly gave her the right to make whatever laws would be necessary at any given time to fulfill her mission of glorifying God and leading men to salvation. All such laws, based on special circumstances and needs, are, as has been noted, positive ecclesiastical laws. Though they may bind the faithful under pain of excommunication or of mortal or venial sin, they can be lifted, altered or abrogated by the same authority that made them.

There are many examples of purely positive ecclesiastical laws that have undergone changes throughout the years of the existence of the Church. In the Code of Canon Law, which contains the laws which the Church has made for the proper administration of the sacraments, the pastoral care of dioceses and parishes, the direction of religious orders and congregations, the canonization of saints and the punishment of sinners, etc., there are 2414 canons. Many of these canons or "laws" have undergone extensive changes in the course of history before they reached the form in which they they are promulgated today.

Again, this should be no surprise to anyone, Catholic or non-Catholic. Outside the realm of divine commands and the natural moral law, the Church is bound to use her authority to meet given situations by different laws.

Thus it is that there have been many changes in the laws made by the Church concerning fast and abstinence, and those pertaining to the kind of fast that is necessary before the reception of Holy Communion. In neither case did Christ Himself leave any direct commands other than the very general one: Do penance. The Church has full authority to decide what form the penance of the faithful should take, and to change her decisions from age to age according to circumstances.

Thus, too, in regard to the rubrics and ceremonial connected with the celebration of Mass and the administration of the sacraments, there have been changes. Christ commanded that the Mass be offered, and the seven sacraments be made available to the people at all times;

but He left it to the Church to determine the kind of rubrics to be observed and the extra prayers to be recited in connection with the placing of the exact matter and form that are essential to the sacraments and the Mass.

But while the Church has changed some of the positive laws she imposed upon he children from age to age, it must always be remembered that she does have the power to bind them under pain of sin. It is the duty of all Catholics to find out what her laws are and how seriously she makes them binding at a given time. Some of her laws bind under pain of venial sin, some under pain of mortal sin, some under pain of excommunication. For anyone to say that he is not bound by a specific law of the Church because that law has changed during the course of history, would be to renounce the Church and all right to be called a Catholic.

IV.

A few examples of practical conclusions to be drawn from the above may now be given.

1. The Church has never changed and never will change her position on the sinfulness of birth-control, because this is decreed by the eternal, natural moral law, which she has no authority to change.

2. Sometimes the natural moral law imposes a general command, which the Church makes specific for her members. For example, the natural moral law commands all parents to give a Catholic upbringing to their children. The Church makes this specific by commanding them, whenever it is possible, to send their children to Catholic schools. No Catholic parent can say that all he has to do is to fulfill the general precept and that he may pass-by the specific command of the Church. To do so would be to by-pass Christ Himself, Who gave to His Church the command "to bind and to loose."

3. An elderly Catholic who for his whole lifetime has been taught that it is forbidden to drink water after midnight on the day he is to receive Holy Communion should in no way be shocked that Pope Pius XII has decreed that all Catholics may drink water before receiving Holy Communion. This law was made by the Church, and the Church may change it.

Ex-Premier Pierre Mendes-France, at an Alpine resort: "Skiing is the perfect exercise for a French premier. It teaches him how to fall."

Some folks think they're big shots just because they explode.

Q. I have married a Latin Rite Catholic without changing my Eastern Rite. Since we live far away from a Ukrainian Catholic Church, I usually attend Mass in my husband's church. When I die, may I be buried from my Ukrainian Catholic Church?

A. Of course, you may be buried from the Ukrainian Catholic church nay you must be buried from it, because even the Canon law of the Latin Church says: "The church to which the body is to be taken is by the ordinary law the proper parish of the deceased, unless the deceased has legitimately chosen another parish for his funeral." (Can. 1216).

From this someone may conclude that an Eastern Rite Catholic may choose a Latin parish for his funeral. It is not the case, because the Latin Canon law speaks of the Latin Rite Catholics who might have more than one parish, for instance one language parish and another territorial.

The law concerning the Eastern Rite Catholics expressly states "The celebration of funerals and the reception of emoluments in families of mixed Rite, belong to the pastor of that Rite to which the deceased belonged." (Cum Data Fuerit, Ch. III, Art. 35).

Q. There is some misunderstanding in our community about the new rules for the Eucharistic fast. When may one drink water or coffee, or take medicine, and still receive Holy Communion?

A. The new rules for the Eucharistic fast were promulgated by the Pope's Apostolic Constitution *Christus Dominus* and an instruction of the Congregation of the Holy Office. They are best understood when divided into regulation regarding water, other nonalcoholic liquids, and medicine. We are dealing only with morning Masses.

Regarding water: Any member of the faithful ,even though perfectly healthy, may drink plain water at any time, even up to Mass time, and still receive Communion. No reason whatsoever is required to drink water, nor is any permission of a priest required.

Regarding other nonalcoholic liquids, such as coffee, tea, or milk: With the permission of a priest empowered to hear Confessions, the following persons may drink nonalcoholic liquids up to one hour before Mass time: Those who would find it a real hardship to fast because of tiring work, started before Communion; or because of the late hour of the Mass in which they receive; or because of the long journey necessary to go to church. *Alcoholic beverages* are not permitted before reception of Communion in a morning Mass.

Regarding medicine, liquid or solid: The sick, even if not confined to bed, may take medicine even up to Mass time, and still

receive Communion, if they find it a real hardship to fast; but they must receive permission from a priest.

Q. Is birth-control against Divine Law?

Yes, it is, for the Holy Ghost says:

"They who in such manner receive Matrimony as to shut out God from themselves, and from their mind, and to give themselves to their lust, as the horse and mule, which have not understanding, over them the devil hath power." (Tobias VI, 17).

Catholics should not listen to the nefarious suggestions of unscrupulous pagan doctors or their importune neighbors, but follow the example of the holy couple, Tobias and Sara, who prayed on their wedding day:

"Thou madest Adam of the slime of the earth, and gavest him Eve for a helper. And now, Lord, Thou knowest that not for fleshly lust do I take my sister to wife, but only for the love of posterity, in which Thy name may be blessed for ever and ever." (Tobias VIII, 8-9). (Sister is not used here as referring to a child of the same parents as the bridegroom.)

Then Tobias exhorted the virgin, and said to her: Sara, arise, and let us pray to God today, and tomorrow, and the next day. Because for three nights we are joined to God. And when the third night is over we will be in our own wedlock.

For we are the children of saints, and we must not be joined together like heathens that know not God (Tobias VIII, 3-5).

Q. If during childbirth, complications should arise, which would the Catholic Church direct the doctor to give the better chance to live—the mother of the child?

A. The question to begin with, is based on a false notion that many non-Catholics have regarding the Church's strict set of medical ethics, which are, nevertheless, founded on sound theology. Because in some cases Catholic hospitals permit an operation or medication that results accidentally in the death of mother or child, some outsiders say the Church shows preference.

Actually there is no opportunity for preference. Both the mother and the child have the right to live; there is no right of one above the other. Nothing may be done, in any instance, that will directly bring about the death of either mother or child.

Sometimes an operation or treatment is advisable to *save* the life of mother or child, with possible ill effect on the other. In such a case, because the preservation of a life is the direct intention, and only accidentally does the harm occur, the operation is permitted.

The choice of who shall live does not arise at all. It is often impossible to predict with certainty, in such double-effect cases, that either mother or child will die. Moreover, it is not the duty or the right of man to take one life in order to save another. It is God alone who decides, in His infinite wisdom, that one shall live, or both shall live, or both shall die. This decision is removed from man's province altogether, and, therefore, there can be no question of choosing which shall live, since man is not the arbiter of innocent human life. All man does is work for the good of both mother and child. Sometimes his work is in vain—for one or both.

Q. Is there time in the after life?

Q. Is there time in the after life?

A. Between time, which is the measure of movement according to the before and after, and eternity, which is the possession of being at

once, there is a third state called aeviternity, or immortality. A creature whose substance would not change and which would experience changes only in its accidents or operations would be only partially temporal. In its accidents it would be in time; but not in its substance. The separated soul will be no older at the end of the world than it was at death.

The stability of every created substance, even spiritual, is a weak imitation of the immutability of God. Creatures receive their existence only drop by drop, without being able ever, as does God, to enjoy all at once the past, the present, the future. In other words creatures enjoy at every moment the fullness of their essence, but never the fullness of their existence. This existence is, therefore, virtually successive and can be indirectly measured by exterior time.

Q. Can Bingo be without sin? On what conditions?

A. All Catholics must know that Bingo in spite of all fuss is not a sin in itself. They must also know that playing is not an evil in itself, and that criminal law should control but not prohibit bingo games operated for worthy causes by religious, charitable, and fraternal groups.

Six conditions are required: 1) The game itself must be one that is wholesome and free from factors that would make it wrong regardless of the element of betting; 2) the game must not become an all-absorbing passion to the detriment of one's duties in life; 3) players must be free to play or not to play; 4) the game must be played honestly;

5) There must be equitable distribution of the risk of loss and the hope of gain; and 6) players must be free to dispose of and be able to afford the loss of money or goods wagered. Only such money as is not required for other things is admissible in lotteries or any kind of games of chance.

Probably no one would claim that bingo as a game, and apart from its use as a means of gambling, is morally evil. When bingo is played for prizes, however, especially under professional gamblers, the dangers of abuse are fairly evident.

For controls, the authors suggest: Maximum limits on admission prices and maximum prizes should be determined; specified number of occasions that such games could be played; and maximum number of games could be played on any given occasion should be outlined. These controls could be set up by a "control commission."

Distinction should be made between professional and humanitarian benefit games. By a flexible regulation of bingo and lotteries, they add, the "interests of morality, public order, public revenue, and social works are all well served." Games of chance for humanitarian fund-raising still remain the rule throughout most of the world.

HOLY SCRIPTURE TELLS US

OUR LORD'S Mercy to repentant Sinners, His rebuke to self-righteousnes—and they returned each one to his own house. But Jesus went to the Mount of Olives. And at daybreak He came again into the temple, and all the people came to Him; and sitting down He began to teach them. Now the Scribes and Pharisees brought a woman in adultery, and setting her in the midst, said to him, "Master, this woman has just now been caught in adultery. And in the Law Moses

commanded us to stone such persons. What, therefore, dost Thou say?" Now they were saying this to test Him, in order that they might be able to accuse Him. But Jesus, stooping down, began to write with His finger on the ground.

But when they continued asking Him, He raised Himself and said to them, "Let him who is without sin among you be the first to cast a stone at her." And again stooping down, He began to write on the ground. But hearing this, they went away, one by one, beginning with the eldest. And Jesus remained alone, with the woman standing in the midst.

And Jesus, raising Himself, said to her, "Woman, where are they? Has no one condemned thee?" She said, "No one, Lord." Then Jesus said, "Neither will I condemn thee. Go thy way, and from now on sin no more."— (John XIII,1-11.)

Meditation Should Be Our Delight—I will meditate on Thy Commandments, and I will consider Thy ways. I will think upon Thy ordinances: I will not forget Thy words.—(Psalm CXVIII, 15-16.)

Princes did sit and speak against me; but Thy servant was occupied in Thy statutes.—(Psalm CXVIII, 23.)

Thy testimonies are my meditation, and Thine ordinances are my counsel.—(Psalm CXVII, 24.)

I meditated on Thy Commandments which I loved. And I lifted up my hands unto Thy Commandments, which I have loved: and I meditated on Thine ordinances.—(Psalm CXVIII, 47-48.)

Because I have not known learning, I will go to the powers of the Lord: O Lord, I will be mindful of Thy justice alone.—(Psalm IXX, 7.)

Thou hast taught me, O God, from my youth; and till now I will declare Thy wonderous works, and unto old age and gray hairs.

O God, forsake me not, until I show forth Thine arm to all the generation that is to come—(Psalm IXX, 17-18.)

True Joy Given to Those Who Fear and Love God—How great is the multitude of Thy sweetness, O Lord, which Thou hast in store for them that fear Thee! which Thou hast wrought for them that hope in Thee, in the sight of the sons of men! Thou shalt hide them in the shelter of Thy presence from the disturbance of men. Thou shalt protect them in Thy Tabernacle from the contradiction of tongues—(Psalm XXX, 20-21.)

Thou hast turned for me my mourning into joy; Thou hast cut my sackcloth, and hast compassed me with gladness.—(Psalm XXIX, 12.)

Whom shall He teach knowledge? and whom shall He make to understand the hearing? Them that are weaned from the milk, that are drawn away from the breasts.—(Isaias XXVIII, 9.)

Blessed are they who mourn; for they shall be comforted.—(Matt. V, 5.)

Baptism of Jesus by John the Baptist—Then Jesus came from Galilee to John, at the Jordan, to be baptized by him. And John was for hindering him, and said, "It is I who ought to be baptized by thee, and dost thou come to me?"

But Jesus answered and said to him, "Let it be so now, for so it becomes us to fulfill all justice." Then he permitted him.

And when Jesus had been baptized, he immediately came up from the water. And behold, the heavens were opened to him, and he saw the Spirit of God descending as a dove and coming upon him. And behold, a voice from the heavens said, "This is My beloved Son, in whom I am well pleased."—Matt. III, 13-17.)

MIXED MARRIAGE DIFFICULTIES

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE CATHOLIC CHURCH disaproves the mixed marriages because of a threefold danger:

(a) *Danger for the sacredness of the Sacrament.* Marriage is a sacrament. It must be received in the state of sanctifying grace, otherwise it wil not bestow God's blessings upon the couple. The Catholic that is marrying a non-Catholic goes to confession alone, and alone approaches the altar to receive Holy Communion. He cannot have his Protestant partner with him, because he does not believe in confession, nor does he receive Holy Communion. What a pain must a Catholic boy or girl feel on that morning when he or she alone approaches the confessional or the altar! What sorrow at the thought that his Protestant partner does not care, nay does not even believe in what is so dear to a practical Catholic!

With what joy instead two Catholics walk through the aisle of the Church when they think that both of them went to confession together and received Jesus Christ into their hearts a few hours before they kneel down, clasp their hands and receive the blessings of Jesus through the priest that represents Jesus! They are sure that Jesus is with them as He was present at the wedding at Cana, and this feeling makes both of them happy.

After the honeymoon real married life begins. Marriage ceremony does not make marriage unbreakable. Marriage is a gamble—for the better and for the worst. And yet the Catholic partner knows that marriage is a lifelong contract which cannot be broken by any authority of this world. Christ made it unbreakable: *What God has joined together, let no man put asunder!* (Matth. 19, 6) *Whoever puts away his wife and marries another, commits adultery. And if the wife puts away her husband, and marries another, she commits adultery.* (Mark, 10, 10). A valid and consummated marriage lasts as long as the partners both live. Death alone can put an end to a valid marriage.

It is natural for a Catholic to look upon marriage as a lifelong and unbreakable contract. But it is quite different with the Protestants. Almost all Protestant denominations admit divorce and remarriage, or at least tolerate it among their members. When troubles start, and they will surely start sooner or later, the Catholic partner tries his best to iron them out, because he knows that no other marriage can be entered upon as long as his Protestant mate is alive. He has grown in the Catholic atmosphere where divorce was considered a crime against Christ and His Church. Since his early years he has been taught that matrimony is not a mere contract, a mere union of man and woman which can be broken at will, but that it is one of the seven Sacraments of the Church. He is aware that the dignity of marriage lies in the fact that man and woman are co-workers with God in the formation of the family.

Most of the Protestants grow, instead in a different atmosphere. They know that their church at

least tolerates divorce and remarriage. This gives them impression that divorce is not such a great evil as the Catholic Church says. After all, why should they keep the Catholic view on marriage if they do not believe in the Catholic Church and her teaching?

Should the difficulties become serious and long, the non-Catholic will not hesitate to break up his marriage vows, leave his Catholic partner, get a divorce and contract another marriage while his Catholic partner must stay single as long as his non-Catholic partner lives, for St. Paul says: *"For the married woman is bound by the Law while her husband is alive. Therefore while her husband is alive she will be called an adultress if she be with another man.* (Rom. 7, 2-3). Although deserted and betrayed the Catholic partner must remain faithful to his or her husband or wife. It is a misfortune and disgrace, against which the Church, our spiritual Mother, warns her children: *Let her marry whom she pleases, only let it be in the Lord.* (I Cor. 7, 39). Catholics can marry whomever they want, but the Church wants them to marry persons of the same faith. The Church does not do it because of her intolerance toward the non-Catholics, but because of her solicitude for the sacredness of the matrimony and happiness of her children.

Statistics prove that it is almost impossible to make a mixed marriage succeed for a long run, because mixed marriages as a general rule are not conducive to the happiness of husband and wife. It is generally known that the chances of divorce and separation are two and a half times greater in a mixed marriage that in a marriage between partners of the same faith.

This is the real reason why all religious leaders, both Catholic and non-Catholic discourage and advise their members against mixed marriages.

Should a Catholic partner who has been betrayed and deserted try to contract another marriage, he would profane the sacrament of matrimony. He would commit a mortal sin. If he gets "married" after a civil divorce, whether in the Protestant church or in court, his marriage is invalid and null in the eyes of God and the Church. Besides a Catholic is excommunicated from the Church even if he or she "gets married again" in court. He cannot receive the Sacraments of confession and Holy Communion. He becomes a public sinner. A Catholic funeral will be refused to him, unless he repents and repairs the scandal before he dies. This is a very risky affair, because no one knows when death will strike him. Who would take such an awful risk of dying an unhappy death and being damned forever if he had a lively faith?

(b) *Mixed marriage is dangerous to Catholic religion*

Pope Pius IX says that the Church reproves mixed marriages because they do great harm to the religion of the Catholic party involved in such a marriage. For a good and practical Catholic religion and faith are the greatest treasures in life for which they should be ready to sacrifice everything, even their life, because they find strength and consolation here below and an unshaken hope of everlasting happiness hereafter. In the exercise of their religion Catholics find comfort in the dark hours and sufferings which are indespensable in this life.

Religion is a great help to make marriage, any marriage work. In a happy marriage, faith and love must go hand in hand. A Catholic must practice his religion not only on Sundays and Holydays,

but every day of the year. He must live and breathe the Catholic spirit and live in a Catholic atmosphere. But how is that possible in a marriage in which the partners hold two different faiths? Suppose you like music, and you think that it is essential for your happiness. Then at a party you meet a boy or a girl who hates music and cannot bear the sound of it. Would you fall in love, marry and have a happy life with such a partner, if you intend to keep music as an important element in your life's happiness? When things really mean much to you, you will naturally gravitate toward people who feel about those things as you do. It may look narrow, but it's certainly true.

If the present life is only a preparation for eternity and religion is the infallible guide that leads men through this passing life to the happiness in heaven, I do not see how can some people treat it as unimportant? It is instead terribly important and vital in a marriage which cannot be a real success without God's special and constant blessing and help. Let's make it clear: Such a help and blessing cannot be secured unless through a steady practice of religion.

Marriage must be based on perfect understanding and sympathy. The partners should try to have everything in common: tastes, likes and dislikes, education, social position, etc. But which of them is half as important as religion? Marriage is the most intimate partnership that exists in this world among men, and religion is the safest foundation upon which it should rest. Mixed religion in a marriage is a crumbling foundation which cannot secure happiness to the partners.

Someone may ask: "I know that religion is very important in life. But I do not see any reason why a married couple with two different religions should talk about religion at all? They can ignore it and treat it as a personal affair."

You may think so, but it is not so, not at least for a long time. How can we picture a happy marriage, a perfect union of husband and wife, in which the most important subject is ignored, because the Catholic husband or wife must keep it carefully out of conversation.

Even if you tried to keep your religion out of conversation, you won't be able to do it for a long time. After marriage parents and relatives of your non-Catholic partners will come to visit your home. But when one is a Protestant and the other is a Catholic, it will be hard for a Catholic to say his prayers, bless himself before and after meals, say his rosary without feeling embarrassed. The experience shows that the Catholic partners are trying to hide their Catholicism when the visitors are non-Catholics. All signs of the Catholic faith are usually removed from the living rooms and parlors and relegated to some obscure corners upstairs. There are no crosses, no holy pictures in the parlors because they may hurt the non-Catholic reatives.

When the visitors come, it is not easy to keep religion out of conversation, and harsh remarks are seldom spared to Catholic religion. The Catholic partner must "prudently" keep quiet, because he does not want to hurt his partner's Protestant parents or relatives. But if he really lives his religion, it hurts, and hurts deeply. And if it does not hurt, it is a clear sign that the religious feeling already sunk down and that the religious conviction, once so much lievly, have turned half dead. And this is why mixed marriages are so dangerous to the Catholic religion and its members.

THE BOY WHO WOULDN'T LIE

IN THE TIME-WORN cemetery here, visitors stop reverently before the brand-new monument.

"Who was Emmanuel Dannan?" they usually ask. "Why is his stone so new?"

Local people explain one of the most touching landmarks of the region. Emmanuel , they say, was a small boy who came from England with his parents to settle in Wisconsin when he was only 2. Two years later, his mother died—followed after another year, by his father.

Little Emmanuel was sheltered in the community poorhouse, then adopted by a farmer named Samuel Norton. Along with another foster child—a girl—he was put to work helping with chores.

In 1851—when Emmanuel was 8—something happened at the Norton farm. The rumors at the time were that the Nortons had robbed and killed a travelling peddler. Whatever the crime was, the boy either had witnessed it or learned about it.

Ordered to Lie

To keep their secret, the Nortons told him that if anybody asked questions he was to lie about what had happened. Emmanuel refused to do so, although threatened with severe beatings.

"I'm not going tot tell any lie," he yould stubbornly say.

In a final effort to break his will the Nortons lashed him to the rafters of their cabin home and beat him unmercifully—breaking more than a dozen willow switches "thicker than a man's thumb." Finally, after some two hours of beating, he died—still refusing to lie.

Authorities never had enough evidence to try the Nortons for the first crime, but when the foster sister told of the beatings, they were brought to trial for murdering Emmanuel and sent to prison.

Townspeople started out immediately to provide a marker for Emmanuel's grave—but it took over five generations to do it. Those who had known, or simply heard of, "The Boy Who Would Not Tell a Lie" quickly subscribed over $1,000 through their churches. It was lost almost as quickly to a slick promoter who offered to raise more money in the East.

For a full century, the legend of Emmanuel was passed down in Montello farm families. Only recently, when a granite company about it.

heard it, was anything tangible done

On a rainy day, hundreds of people showed up to witness the unveiling of his memorial. As children carrying the American flag put flowers on the grave, Emmanuel Dannan at last took his rightful place in history—alongside George Washington.

FORBIDDEN MOVIES

Objection: I think the Catholic church has a lot of nerve in using the Legion of Decency to forbid people to attend certain movies. In St. Louis, because a certain theatre was showing a certain movie the archbishop even forbade Catholics for a time to attend that theatre. Isn't that being narrow-minded and intolerant?

Answer: There are two considerations in this objection which it is important to keep separate.

First of all, it should be pointed out that the Legion of Decency is not a direct act of censorship by the Church. The Legion is made up of millions of Catholics (and some others) who have voluntarily pledged themselves to stay away from objectionable movies. Each new movie is reviewed by a responsible and qualified group of laymen and women, and given a listing, which depends on how the movies measure up to certain fundamental standards of decency and morality. Those who take the pledge of the Legion naturally assert their willingness to follow the recommendations thus made.

Now while it is true that the Catholic church sponsored and encouraged the Legion of Decency, it is not true that this is something which they foisted or in any way forced on their people. As a matter of fact, the idea of the Legion came in the first place from lay people who were increasingly disgusted with the indecency of many films, and the immorality they blatantly advertised and endorsed. That the movies a couple of decades ago needed a clean-up can scarcely be denied by anyone who admits the difference between right and wrong.

As for the special instance of censorship referred to by our objector, it concerns the Howard Hughes film starring Jane Russell called "The French Line." This picture had not only failed to secure the approval of the Legion of Decency reviewing board, but Hollywood's own self-regulatory board of censorship, the Breen office, had refused to give it the seal of approval.

The reviews of the movie, in Catholic and secular press alike, were unanimous in declaring that the picture was a first class stinkeroo, both artistically and morally, and that certain dance sequences went beyond the limits of suggestiveness of anything previously attempted by Hollywood. There is reason to believe that the producers of this picture have been making a deliberate effort to break the back of all censorship, within movie circles and without it.

In the interests of common morality, Archbishop Ritter felt it to be his duty to warn Catholics that the movie was a source of serious danger to any average viewer. As for the theatre-owner who had so little regard for public decency, certainly by that fact he forfeited his right to public confidence or patronage.

(From *The Liguorian*)

THE IMPORTANCE OF EDUCATION

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

GOD MADE MAN for heaven and eternal happiness. Everlasting bliss will not be secured by man unless they keep the law of God and of the Church. But man cannot know the law of God nor its meaning for him without reliable education and instruction. Ignorance is darkness, out of which man must be led by a serious Catholic education.

Innate in every parent is a *con*sciousness that as they brought children into the world, it is their sacred duty to provide a good education to their children. The hierarchy of our Exarchate insists that a UKRAINIAN PARISH School must be organized in every Ukrainian Parish to train the minds and hearts of our children, to further the spiritual welfare of our young generation and secure a splendid future to our Church in America.

The Latin Rite Archbishop of Philadelphia, John O'Hara said in

his speech at the Eucharistic Marian Congress in Philadelphia on Oct. 22, 1954: "It is God's Providence that the Eastern Rite christians came to this country of America. After the downfall of Communism they will bring Christianity back to their homeland."

The Ukrainians live in the United States among other nationalities, enjoy all rights and privileges of the American citizenship, have the right to keep and preserve their national customs and traditions, and thus to enrich the American culture.. The same applies to the Ukrainians living in Canada and other countries.

We must form a American Ukrainian consciousness in every Ukrainian born child in order to keep him close to our Rite, Church and organizations. Without such mentality we cannot stop the deplorable defections of the youth from our Rite.

And here come our parish schools. Are our parish schools Ukrainian Catholic? Are we justified to ask our people for huge expenditures on behalf of our parish schools? Unless our parish schools give our children *something significantly different* from what they could get in a Latin Rite or public school, we are not justified in maintaining our schools which cost our magnanimous parishioners gross thousands of dollars annually.

What is the object of education?

Men are not mere animals with only the body to provide for. Men are rational beings composed of body and soul. Our parish schools must teach our children to know and fulfill their duties toward their family, society and Church.

Besides being rational creatures, we are Children of God, raised to a supernatural order of sanctifying grace through which a man becomes a heir of heaven and everlasting bliss. To reach that sublime goal we must know God, His law, the precepts of the Church, because she is "God's voice" in this world. We must be taught the importance of frequently using the official channels, the Sacraments through which Christ distributes santifying grace to souls. This is the most important feature of Catholic education. It is not sufficient however, to teach our children the elements of Christian doctrine by heart. They must understand them, become imbued with them, live by them, otherwise the first shock they receive will destroy all "education" they have received in 8 long years.

But it is not all. Our parish schools must not only be Catholic, they must also be *Ukrainian Catholic*, they are built with such great sacrifices by our parishioners. In a Ukrainian parish school a Ukrainian child must be taught to love his country in which he was born, to respect the laws of the society, to be honest, to keep the laws of God and the Church, and to *Love and keep his Ukrainian Catholic Rite*. The idea that we must serve God in our Eastern Rite can never be overstressed. The child must leave our parish school with a deep conviction that, no matter what sacrifices he must make, he will always go to his Ukrainian church, keep his Rite and glory in it.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

Часописи · Памфлети · Книжки · Молитовники
Каталоги · Календарі · Летючки · Грамоти
Куверти · Наголовні листи · Обіжні листи
Весільні запрошення · Базарові танети · Бізнесові форми · Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE

Phone 1457 Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.

ЮРІЙ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1435 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

ДУХОВНА В'ЯЗАНКА

МОЛЕБНІ

МАЙ і ЧЕРВЕНЬ

ЗМІСТ

Молебень до Серця Христового — Пожертвування себе Серцю Христовому — Переблагання — Щоденне намірення членів Апост. Молитви — Стрілисті акти в честь Серця Христового — Свята Година — Обітниці Ісуса Христа почитателям Його Серця — Молебень до Преч. Діви — Параклис до Матері Божої — Молитви до Матері Б. Неуст. Помочі — Стрілисті акти в честь Преч. Діви — Таємниці Вервиці — Згадай, о Всемилоста Діво — Пісня при виставленні Найсвятіших Тайн — Пісня благальна (Суплікація) — Благословення Св. Тайнами — О Пресв. і Непорочна Діво.

Ціна тільки 15ц.

Замовляйте в

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
Yorkton, Sask., Canada

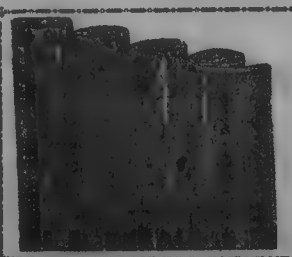

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 835

Yorkton -- Sask.

ВИДАННЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

Альманах Українських Вояків, о. І. Шпитковський	1.00
Апостоли на Неділі й Свята, о. А. Луговий	.50
Берестейська Унія, о. С. Семчук	.50
Боже Слово (науки-проповіді) о. Е. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія (текст і пояснення) о. М. Щудло ЧНІ.	1.50
Дорога Спасення (Місія в Образках)	.50
[illegible], В. С[illegible]ький	.10
Загальна Наука про Св. Тайни, Митр. Сліпий	1.00
Золотий Ключ до Неба (16 молитов)	.15
Історія Біблійна Старого Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна Нового Завіту (укр. і англ.), о. А. Луговий	.50
Історія Біблійна. Старого і Нового Завіту, в українській мові	.50
Іс[illegible] Укр. Католицизму, Др. Г. Лужницький	.15
Канада, Мій Рідний Край	.15
Канадійські Оповідання, о. П. Божик	.20
Коляди	.25
Коляди під нотами (162), Й. Когут	2.00
Коляди, без нот (162) Й. Когут	1.00
Корпоративна Думка в Світі і в Нас, Б. Казимира	.50
Книжка Парохіяльна, добродійних жертв	.10
М[illegible] Подружжя, о. М. Пелех	.10
Молебні до Ісуса Христа і Матері Божої	.15
Молитовники "Приятель Дітей" в укр. і англ. мовах, стр. 64	.25
"Прийдіть до Мене", в укр. і англ. мовах, стр. 128	.50
"Doroha do Neba", англ. буквами і перекл. стр. 128	.50
в чорнім або білім полотні	1.25
"Bozhestvenna Liturhia" сама Сл. Б. лат і англ. пер.	.15
Народний Катехизм	.20
Наша Релігія (в укр. і англ. мові), о. А. Луговий	.35
Наша Релігія (в українській мові) о. А. Луговий	.25
Науки й Читання на Неділі й Свята (проповіді, о. К. Лотоцький)	3.00
П[illegible] Церкви в Польщі, ч. І о. Купранець ЧСВВ.	.25
Посланці з Таємного Світу (про стигм. С. Навроцького) о. Сопуляк	.60
Пом'яник Усопших (книжочка)	.25
Пропам'ятна Книга (50-річчя українців в Канаді)	3.00
Проскомидія Літургіям	.50
Робітникові Не Треба Релігії?	.10
Редемптористи Східнього Обряду	.10
Спільне Родинне св. Причастя, о. П. Мельничук	.20
Св. Марія Ґоретті 12-літня дівчина мучениця	.50
Св. Священм. Йосафат (в укр. і англ. мові) о. М. Щудло ЧНІ.	.50
Смерть у Чарці	.10
Тайни Хрещення й Миропомазання, Митр. Й. Сліпий	1.00
У [illegible] о. Є. Мацелюх, оправлене	3.00
У Хуртовинах Юнацьких Літ	.10
[illegible]	3.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні (200 пісень)	.75
Церковні Коляди	.25
Хресна Дорога	.10
Я [illegible] —В. Кравченко, оправлене	3.00
Якої Школи Ми Хочемо?	.10
Redemptorists of the Eastern Rite	.05
Rev. Brother Stanislaus Joseph F.S.C., by Bro. Methodius	.20
Shall I Be a Redemptorist?	.25
St. Josaphat (Ukr. and English)	.50
Ukrainian Catholics, by Rev. M. Schudlo	.50
Ukrainian Redemptorists	.05
ЛОГОС, Богословський квартальник, (одне ч. 1.25), річна передплата	5.00
ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, реліг. місячник в укр. і англ. мові, на рік	2.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Християнська розв'язка питань, що відносяться до жіночих прав ... 1
З Листів до Редакції ... 3
Народження Пречистої Діви Марії ... о. С. М., ЧНІ. 13
Праця оо. Редемптористів в Зах. Україні ... Яр. Левицький 16
Подорож до Св. Землі ... о. Мих. Щудло ЧНІ. 18
Українське Католицьке Виховання ... о. Мих. Щудло ЧНІ. 22
Його єдиний Приятель ... Фультон Овр'слер 24
По довгій розлуці ... Христя Денисиха 25
Хотів би ти знати? ... 29
Брак християнського виховання це тайна сьогоднішнього зіпсуття ... 31
Шануй Святий Хрест ... о. Мих. Щудло ЧНІ. 35
Сміховинки ... 38
Christians love the Cross ... 39
Why a Parochial School? ... 42
The Home and School Association ... 45
Birthday of the Virgin ... 47
Teen-Agers and Kissing ... 48
Mother of Penitent Sinners ... 52
The Happines of Heaven ... Patrick A. Kaler 54
Padres say Army Cadets weak on Lord's Prayer ... 59
Indo Red soldier shoots at Altar—then falls dead ... 59
Requiremnts for Baptismal Sponsors ... 61
How often Confession? ... 62
The Holy Eucharist ... 63
Freedom—Right not Privilege ... 68
Nothing to live for ... 64

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 9. Йорктон, Саск. Вересень, 1955

ХРИСТИЯНСЬКА РОЗВ'ЯЗКА ПИТАНЬ, ЩО ВІДНОСЯТЬСЯ ДО ЖІНОЧИХ ПРАВ

Намірення Апостольства Молитви на місяць вересень потверджене св. Отцем.

В ПОСЛІДНІХ часах дуже много говориться й пишеться про права жінок. Від доброго розв'язання тих справ залежить будуччина не лиш самих жінок, але й цілої суспільности.

До приходу Ісуса Христа жінка була в великім пониженню. Народження Христа Спасителя з Преч. Діви Марії піднесло женщину до незнаної перед тим гідности, а заразом дало всім жінкам Марію як ідеал-взір до наслідування.

Св. Церква й жінки. Мимо цієї гідности св. Церква все узнавала певного роду нерівність обох полів, мужеського і жіночого. Через це св. Церква зовсім не відмовляла женщині гідности людської особи; однак уважала, що деякі права й обов'язки не є для женщин відповідні, а це згляду на відмінні природні дарування жінок, їх особливі обов'язки, їх більшу ніжність природи. Головною причиною, чому св. Церква принимала певного роду нерівність між мущинами а жінками є вискази св. Письма, що ясно каже, що жінка має бути під владою мужа, і що муж є головою жінки (Ефес. 5, 22-24). Ці місця св. Письма вправді не доказують, будьто б жінка була нижчою від мужчини, однак здається, що вони вимагають, щоб була певного роду відмінність щодо прав обох полів.

Сьогоднішні труднощі. Проти цего давнього, (як його звуть "патриярхального") погляду повстають труднощі головно з причин зовсім нових обставин суспільного життя. Сьогодні життя улягло таким змінам, що справу прав і обов'язків жінок треба наново розважити й до нових обставин приноровити. В тій справі Апостольська Столиця видала дуже много документів, що дають цінні вказівки. В розв'язуванню прав жінок не можна бути односторонним і дивитися тільки на економічні обставини. До справедливої розв'язки тих питань можна дійти тільки тоді, коли звернеться увагу і на культурні обставини, і на суспільне життя, а також на вимоги й завдання, що їх вложили на жінку так природні, як і Божі закони. Щоб це краще зрозуміти застановимося над важнішими точками цеї **зміни становища жінки в сьогоднішній суспільності.**

1. Жінки займають сьогодні різні уряди, що дають їм важні становища в публичнім життю. Є вони лікарями, послами до парляменту, працюють у різних урядах, фабриках. Ледви, чи є який рід праці, що до нього не мали б вступу.

2. Передусім дуже много жінок має працю в економічнім життю. Отже якраз того роду заняття (по різних фабриках, заводах...) найбільш спричиняє небезпек для жінок. Вони майже

все працюють разом з мущинами, а це наражує їх на великі моральні небезпеки, а крім цего є небезпека, щоб через стремління дорівнати в тій праці мущинам, ціле їх яко жінок успособлення, спосібности не ставали більше мужеські, а це зі шкодою для людської суспільности, що конечно потребує женщин зі звершеною жіночістю, а не "мужчин жінок". Внаслідок цего щоденного життя разом з мущинами, жінки все більше затрачують чесноти й прикмети питомі жінкам, як: скромність, соромливість, ніжна людяність,—а це потягає за собою сумні наслідки для цілого їх морального життя.

3. Взагалі лікарі, психологи, соціологи, і ті, що займаються вихованням все більше звертають увагу на це, що сьогодні значна часть нашого життя потягає за собою дуже великі психічні шкоди передусім жінкам, так приміром розбиття й нищення родини, що спричинює те, що мати йде на роботу, або, що жінки беруть такі роботи, що їх трудно погодити зі скромністю жінки, дівчини; їх окруження перейняте духом нерелігійности й натуралізму, а це все дуже зле впливає на душевне життя жінок.

4. Треба додати, що многі дуже помиляються щодо виховання дівчат. Вони стараються в цім вихованню тільки о пересадний інтелектуалізм, вивчення світських наук, а зовсім не дбають про прикмети питомі жіноцтву так щодо тіл як і душі. Майже в усіх краях даються все більше почути нарікання, що приготовання дівчат до майбутнього обов'язку матері зовсім занедбане, тому, що цілий спосіб життя, всі заняття, виховання, наука,—майже вовсім не звертають увати на ці обов'язки. Сумний досвід це потверджує: часто буває, що жінки стають слабосильні, хоровиті; ані тілесні сили, ані душевні сили жінки не позваляють на те цілковите зрівняння їх з мущинами.

Повищі короткі завваги аж надто доказують, що жіночих питань не можна розв'язати тою простою засадою: "жінка має мати в усім ті самі права, що мущина". Треба всі речі й обставини цеї справи добре іспитувати. Таке точне розсліджування тим конечніше, що часто деякі дають **фалшиві розв'язки** опираючися на фалшивих засадах.

1. Небезпечні й дуже фалшиві є такі розв'язки, що не звертають уваги ані на релігійні, ані на природні й Божі закони. 2. Небезпечний і ложний є погляд тих, що бажають впровадити цілковиту згідність і уподібнення в вихованню дівчат з вихованням хлопців, а це в тій цілі, щоб дорослі відтак женщини були рівні мущинам. 3. Небезпечні й шкідливі є розв'язки тих, що бажають прямо відновити стан і умовини такі, в яких жінки жили колись у патриярхальних часах, а зовсім не числяться з основними змінами, що їх спричинили професіональні роботи жінок. 4. А вже найнебезпечніші є розв'язки тих, що під загальними кличами: "свободи, рівности, поступу і т.д." стремлять до цілковитої незалежности жінок. З тими кличами загально є злучена акція й змагання, щоб свідомо знищити подружжя, родину й ціле християнське життя.

Фалшиві розв'язки, хоч на перший погляд здається, що можуть принести деяку користь, в дійсності тільки погіршать положення жінок, а суспільности принесуть дуже великі шкоди.

Розв'язки, що все більше віддалюють матерей від родини й мужів, ведуть до знищення родини, або принаймні до убожества і до браку виховання дітей, позбавляючи їх тепла родинної любови.

Тому треба дійсно сердечно молитися, щоб ті, що мають вплив на публичне й суспільне життя, ясно бачили дорогу й середники, що ведуть до доброї розв'язки тих трудних питань. Всіми силами треба попирати ті розв'язки жіночого питання, що основуються на сьогоднішній зміні обставин життя жінок, на прикметах жіноцтва і на Божих законах, що відносяться до взаємин між мущинами а жінками.

Благаймо о це Пресв. Серце Христове через Непорочне Серце Марії.

Місійне намірення на місяць вересень: Щоб у борбі з неназванням провід мало християнське виховання.

Жовтень: Місячне намірення Ап. Молитви: За епископів і священиків "Мовчазної Церкви".

Місійне наміренння: Щоб розвиток апостоляту в Африці не занепадав в наслідок браку людей і гроша.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА

Всеч. о. д-ра І. Адонія Сабурена— приятеля українців

10 липня відсвяткував на своїй Сен Пієр-Жолі, Ман., золотий ювілей священства знаний серед укр. катол. народу Манітоби і Саскачевану священик з походження канад. француз, але серцем українець. О. Сабурен був першим лат. душпастирем серед українців в Канаді. Після студій в Римі, він перебував в Крехівському манастирі оо. Василіян, де вивчився нашого обряду і нашої мови.

На тому ювілею взяли участь 3 епископи: наш Кир Максим Германюк з Вінніпегу і два архиєпископи зо Сен Боніфас: Беліво і Буду. Кир Максим мав гарну промову в фр. мові підчас Служби Божої достойного ювілята. В тій промові-проповіді він підкреслив заслуги о. Сабурена при розбудові нашої Церкви в Канаді і його жертвенне душпастирство посеред українців в піонерських часах від 1909 до 1917 рр., в таких околицях як Сифтон, Давфин, Роблин.... Його оборону укр. народу й укр. Церкви перед наклепами ворожих елементів при помочі цінних меморіялів у французькій мові.... В тих меморіялах він виказував потребу збільшення числа укр. духовників, створення укр. катол. преси і укр. катол. ієрархії.

На Службі Божій і на бенкеті взяли участь також о. канц. А. Луговий, бувший вихованок о. Сабурена з Місійної Школи в Сифтоні, о. Є. Пільків, о. Р. Закревський, протоігумен о. Вол. Маланчук ЧНІ., ігумен о. А. Винник ЧСВВ. О. Луговий промовляв на бенкеті по-французьки в імені укр. духовенства і вірних, також відчитав гратуляційне письмо від Кир Андрея Роборецького.

Він був добрим дорадником перших Отців у їх початкових труднощах і своїм щедрим датком причинився до будови Місійної Школи в Роблин.

О. Сабурен є другим душпастирем парохії Сен Пієр-Жолі, Ман., яка цього року святкує сімдесятиліття свого існування, і за той час дала Церкві 21 священиків, 4 братів-монахів і 77 Сестер-монахинь. Це величній рекорд, який треба у значній мірі при-

писати також жертвений душпастирській праці достойного ювілята Всеч. о. І. Адонія Сабурена.

Редакція Голосу враз з ОО. Редемптористами желає Всеч. о. д-рові І. А. Сабуренові, ювілятові ще довгі роки прожити для добра св. Церкви і **на Многі й Щасливі Роки!**

О. Прот. Вол. Маланчук мав нагоду пізнати на тому святі сестрінка о. Сабурена, Всеч. о. Емілія **Шампань,** душпастиря парохії Сен Мішель в Елк Поінт, Альберта. О. Шампань працює в дистрикті, де переважають вірні укр. походження, і співпрацює по-братерськи, як запевнює—з тамошнім укр. душпастирем з Дервент. Всеч. о. І. Черковським, особливо при тому, щоб заложити сепаратню катол. школу для дистрикту. Ми желаємо Всеч. о. Шампань добрих успіхів в тій праці та йти слідами свого благородного стрийка дост. ювілята о. д-ра І. А. Сабурена.

О. Вол. Маланчук, ЧНІ.

О. Б. КУРИЛАС, ЧНІ., ОСЯГНУВ ДОКТОРАТ ФІЛОСОФІЇ

Український катол. душпастир у Монсі, Бельгія, редактор місячника "Голос Христа Чоловіколюбця", член Асоляції Української Католицької Преси й її представник на Бельгію, співробітник "Шляху", "Америки" і тд., о. Б. Курилас, ЧНІ., осягнув 27 травня 1955 р. гідність доктора філософії в Українському Вільному Університеті в Мюнхені, склавши з успіхом ригорози (іспити для осягнення ступеня доктора) й оборонивши "магна кум лявде" свою дисертацію на тему: "Акт з'єднення Архиепископа Мелетія Смотрицького в історичному й психологічному насвітленні" (180 сторін машинопису).

Отець д-р Б. Курилас, ЧНІ., походить з Германова, Зах. Україна, де народився 1917 р. Середню освіту одержав в гімназії Отців Редемптористів у Збоїсках коло Львова. В 1933 р. вступив до монашого Чина Найсв. Ізбавителя, а 1940 р. був висвячений на священика Преосв. Єпископом Кир Григорієм Лакотою у Ярославі над Сяном. Душпастирював серед українських скитальців в Австрії, Франції, а тепер у Бельгії. Його батько, о. Василій, є мучеником ва св. Віру.

На промоції о. Богдана Кураласа, ЧНІ., були, серед численних гостей, присутні також Впр. о. Канцлер Леськович і відпоручник Впр. о. С. Шерцля, ЧНІ., Провінціяла ОО. Редемптористів у Баварії.

З цього приводу складає Редакція Голосу Спасителя щирі гратуляції о. д-рові Б. Куриласовій й бажає дальших успіхів у душпастирській, журналістичній і науковій праці на користь Христової Церкви й українського народу.

ВІЧНІ ОБІТИ ДВОХ СЕСТЕР МІСІОНАРОК

П'ятого червня ц.р. в парохіяльній церкві Успення Матері Божої в Гримсбі, Онт., підчас співаної Служби Божої, дві Сестри Місіонароки Християнської Любови, Франка-Марія Багрій і Ксеня-Юлія Дзюрман, зложили свої вічні законні обіти. Службу Божу служив молодий отець-Редемпторист Мирослав Дзюрман, молодший брат С. Ксені, а йому асистували Впр. о. Василь Каменецький ЧСВВ., ігумен гримсбійського монастиря й Всеч. о. Василь Дзюрман, парох зо Судбурів, теж рідний брат С. Ксені. На цій Службі Божій, крім місцевих парафіян було багато гостей, головно з Торонта, й старенькі родичі, панство Дзюрман та їх родина.

Як Сестри зложили обіти на руки духовного керівника Згромадження, Впр. о. Марка Романовича ЧСВВ., та Служба Божа продовжалась звичайним ладом і на ній всі Сестри прийняли Ісуса до свого серця в Св. Причастю. По відправі люди брали собі на спомин вічних обітів Сестер образочки, а потім відбувся бенкет у парафіяльній залі, де промовці складали Сестрам признання за їх глибокорелігійний і високопатріотичний вчинок повної посвяти свого життя для Бога й добра свого народу, а їх родичам за те, що свої діти віддали в духовний стан. В промовах піднесено потребу більше покликань і зроблено заклик, щоб ідейні дівчата вступали до Згромадження Сестер Місіонарок, що хоч молоденьке, а вже робить дуже гарну роботу в Гримсбі й Судбурах та з ростом має в пляні розвинути ще кращу роботу. Від Жіночого Товариства при місцевій парафії пані Катерина Паламар склала щирі побажання Сестрам і вручила грошевий дарунок. Многоліттям і молитвою закінчено цю рідку й дуже милу та повчаючу урочистість.

Приявний.

ВАСИЛЬ ВАЛ—ПЕРШИЙ СЕНАТОР УКРАЇНЕЦЬ В КАНАДІ

День 28 липня 1955 року буде на віки записаний золотими буквами в історії життя українців Канади, бо цього ж дня Преміер Канади, Дост. Луї Ст. Лоран назначив першого в історії Канади, українця Василя Вала сенатором у Канаді в провінції Манітоби, що числить найбільше українських поселенців (около 100,000). Це

Сенатор українець Вп. Василь Вал

назначення прийняли всі українці з великим ентузіязмом тому, що особа Василя Вала є тільна цієї позиції про це свідчить життєвий шлях цього молодого учителя-виховника.

Василь М. Вал син Михайла і Анни Панигапко, українських фармерів, піонирів з Етелберт, Манітоба, уродився в 1911 р. Початкову школу закінчив в родинному українському містечку Етелберзі. Опісля поїхав до Саскатуну, де колись концентрувалося українське суспільне і освітне життя. В Саскатуні замешкав у Виховному Українському Інституті ім. Петра Могили, кінчаючи дванадцяту кляcу та другий рік університету-гумані студії ("Бечолер оф Артс"). Третий і четвертий рік цих же студій докінчував у Вінніпегу в манітобському університеті. Опісля записався на педагогічні студії в Манітобському університеті, що їх закінчив з відзначенням золотою медалею в 1937 році (ступінь "Бечолер оф Едукейшен"). Ще не вдоволявся цим молодий Василь Вал і продовжував студії через два роки й в 1939 р. одержав ступінь мастера ("Мастер оф Едукейшен"). Через сім літ учителював в українських околиця, як Розбурн, Вайта і Гонор. Від 1937 р. постійно учителював на пості управителя (принципала) в школах у Вінніпегу. В часі другої світової війни був приділений до резерви. В 1946 році іменовано його підполковником і командантом регіменту шостої резервової дивізії.

Від 1952 р. аж досі продовжував далі університетські студії в ділянці педагогії в США, а іменно на університеті в Єйл і останньо в Гарвард Бостон. Ці високі наукові студії, що мали увінчатись докторатом перервала номінація на сенатора.

Культурно освітний працівник

Крім праці над собою, Василь Вал своє знання використовував для праці для добра української суспільности. В цих місцевостях, де провадив публичні школи там і провадив вечірні Рідні Школи. Учив дітей української мови та історії України. Працював у парафіях, де був завжди правою рукою для священика. Від 1932 року був діяльним членом найстаршої організації: Братства Українців Католиків (БУК), яка є основною і складовою організацією КУК.

Коли в 1946 році всі організації типу Католицької Акції скликали до Вінніпегу Перший Всеканадійський Конґрес Українців Католиків і на цьому Конґресі вибрали Василя Вала першим президентом Централі Українців Католиків Канади. Отже найвище становище в українському католицькому житті в Канаді справував гідно і чесно Василь Вал через сім літ. Коли в 1953 р. відбувся Четвертий Конґрес Українців Канади в Едмонтоні, то п. Василя Вала іменовано Досмертним Почесним Президентом Українців Католиків Канади. Від 1946 року майже кожного року Василь Вал їздив по всіх місцевостях Канади з доповідями на актуальні теми та організував відділи БУК там, де їх ще не було.

В обороні скитальців написав меморандун в 1946 р. як рівнож підписав сам протест проти переслідування большевиками, української Церкви на Рідних Землях. Зорганізував при Централі відділ Суспільної Опіки, що несла допомогу українським залишенцям у Европі. Василь Вал напи-

сав історію України в англійській мові, щоб цим робом запізнати співгорожан Канади з українською проблемою. Для новоприбулих влаштував курси англійської мови та написав для них спеціяльно підручник. На всіх Конгресах Комітету Українців Канади (КУК) брав Василь Вал активну участь та був вибраний до Ширшої Ради КУК. В канадійському політичному житті є діяльним членом Либеральної Партії та членом майже всіх виховних організацій, як в Канаді так і Америці.

В 1931 р. одружився з Любою Божик, донькою священика знаного всім о. каноніка Пантелеймона Божика. Люба Вал рівнож брала участь в наших організаціях та була головою Ліги Українських Католицьких Жінок Канади. Мають панство Вал двох синів Богдана і Данила, що є відзначаючими студентами на манітобському університеті.

Гідний Сенатор

Як кореспондентам англомовної преси так і мені, як українському кореспондентові, новоіменований сенатор п. Василь Вал заявив: ___"Те, що я назначений сенатором—це не вважаю за своє особисте вивищення — це є вивищення та признання для всіх українців у Канаді. Це становище здобули собі українці мозольною працею на полі господарському та культурнім. Українці весь час вкладали в канадійську скарбницю свої високі культурні цінности. Маю надію гідно сповняти це репрезентативне становище, першого сенатора, українця. Я зумію не тільки бути речником всіх українців без різниці на їх релігійні чи політичні переконання тут у Канаді, але я старатисьму боронити змагань українського народу на Рідних Землях на вільне й свобідне життя! Також я несу обов'язок студій та розв'язки проблем, що є сполучені з добробутом всіх горожан Канади.

Я бажаю—говорить пан сенатор—сповняти гідно і чесно своє призначення, хочу жертвувати свій час і сили для загального добра. Хочу, щоб все наше життя нормувалосу на християнських засадах. Хочу, щоб моє ухо було близько пульсу мого народу. Український нарід був і буде завжди для мене дорогий і я є гордий бути сином цього високо-культурного народу.

При Божій помочі та співпраці людей доброї волі, робитиму все можливе, заявляє далі при кінці пан сенатор Василь Вал,—щоб українці не завелися в своїх сподіваннях, що вони очікують від першого сенатора українця в Канаді___"

Бажаємо Високодостойному Панові сенаторові Василеві Вал, щоб Господь Бог благословив всі його добрі наміри, гідно і чесно бути репрезентантом всіх українців Канади!

о. С. Іжик,
пресреф. Централі

КОНГРЕС "ОБНОВИ" З НАГОДИ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

1955 рік приводить нам перед очі велику подію зперед 1000 літ, подію хрещення першого володаря Руси-України, київської великокнягині св. Ольги. Факт визнавання Христової віри серед найвищих державних кругів стає історичною зворотною точкою в житті нашої Батьківщини. Датою охрещення св. Ольги починається нова історія Землі Української.

Українське Католицьке Академічне Об'єднання "Обнова" і Федерація Товариств Українських Студентів Католиків "Обнова", визнаючи велике значення християнської тисячолітньої традиції в Україні, видвигають думку, щоб ювілей Тисячоліття Християнської України гідно відзначити на всіх просторах, де живуть українці.

Потребу відзначити тисячоліття християнства в Україні було піднесено на Студійних Днях "Обнови" 1953 р. в Римі і 1954 р. в Лювені, а в січні 1955 р. було започатковано "Обновою" у Мюнхені доповіді на тему цього тисячоліття. Того самого місяця було прийнято Управами УКАО і ФТУСК "Обнова" перше рішення про зорганізування Конгресу "Обнови", яким "Обнова" бажає відзначити і 25-ліття свого існування, яке саме здійснюється цього року. Думку про святкування Тисячоліття Християнської України було піднесено також "Обновою" у Монреалі і Вінніпегу.

Після проведення початкових підготовчих праць ми з великою радістю доводимо до загального відома, що Конгрес "Обнови" під кличем "Тисячоліття Християнської України" відбудеться в часі від 14 до 17 серпня цього року в Лондоні, під високим Протекторатом наших Високопреосвященніших Архієпископів, Кир Василія Ладики, Кир Константина Богачевського і Кир Івана Бучка.

УКАО і ФТУСК "Обнова", видвигаючи думкуп ро святкування тисячоліття християнства в Україні, переконані, що ця ініціятива найде широкий відгомін в українській спільноті і що загальне святкування цього великого ювілею Землі Української причиниться до віднови й поглиблення християнських засад в українських душах та до скріплення наших національних сил, що і приспішить час відбудови Української Держави на твердих основах Христової Науки.

УКАО "Обнова" ФТУСК "Обнова"

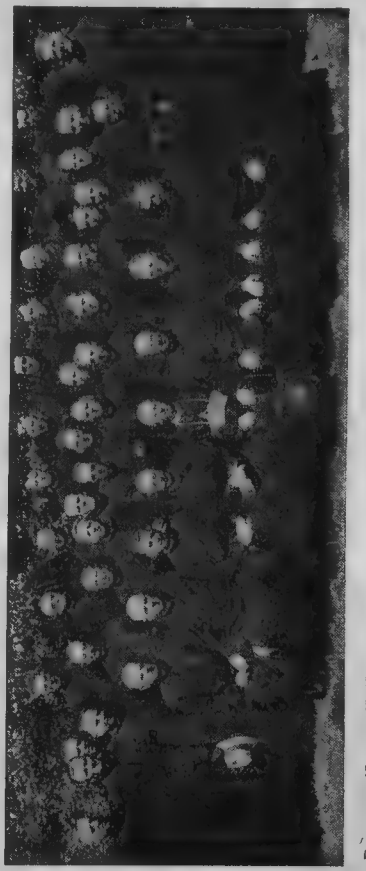

В тетарний вакаційний оселі "Український Парк" над озером Вінніпег, священики Манітобського Екзархату відбули свої річні духовні вправи під проводом місіонаря, Впр. о. др. В. Маланчука ЧНІ., прототумена ОО. Редемптористів. Участь в реколекціях взяли також Архієпископ Кир Василій Ладика і єпископ Кир Максим Германюк. На знимці бачимо з першому ряді сидять: о. З. Золотий, о. Й. Малицький, о. Й. Пуляк, о. др. В. Маланчук ЧНІ., Кир Максим Германюк, єпископ, о. др. В. Кушнір, о. А. Луговий, о. Я. Зленко. Другий ряд, стоять: о. П. Романишин, о. Г. Овчарик, о. Г. Темний, о. П. Даревич, о. В. Лучків, о. І. Іванчук, о. Я. Рудачек, о. І. Кристалович, о. В. Панчишин, о. о. Л. Кусий, о. І. Шолдак, о. Д. Шевчук, о. І. Лєткий, о. Р. Добрянський, о. В. Олач, о. М. Романчук, о. С. Іжик. Третий ряд: о. М. Мельник, о. Й. Кормило, о. А. Фик, о. Й. Канецький, о. Е. Олійник, о. А. Заяць, о. Я. Головатий, о. С. Кулак, о. Й. Форнальчик, о. М. Климчак, о. Р. Закревський, о. С. Тарнавецький, о. С. Борис, о. І. Шипітковський. Бракує на знимці: о. В. Божик, о. М. Фіренц, о. С. Семчук, о. В. Хименець, і о. Е. Пилькв.

КОМУНІКАТ ПРЕЗИДІ КОНГРЕСУ СУМ-у

5-ий Конгрес СУМ-у розпочав свої праці Богослуженням в обидвох укр. церквах в дні 4 серпня.

В праці Конгресу брали участь делегати 14-ти крайових організацій СУМ-у, заступаючи своїми мандатами понад 8,200 членів СУМ. У Конгресі особисту участь взяли уманда-товані представники з Бельгії, Великої Британії, США, Канади і Німеччини.

Працями Конгресу керувала Президія в складі: д-р М. Кушпета (Канада—голова, друзі О. Коваль (Бельгія), В. Левицький (США), І. Крушельницький (Велика Британія), — члени та друзі В. Євтушенко (США) і Я. Вільк (Канада)— секретарі.

Учасники 5-го Конгресу СУМ-у вибрали ділові комісії, заслухали звітів голови й членів уступаючого Центрального Комітету СУМ, Товариського Суду і Контрольної Комісії, як також доповнюючі звідомлення представників Крайових Комітетів.

Після обширної дискусії над заслуханими звітами, на внесок Контрольної Комісії Конгрес уділив абсолюторії і схвалив признання Контрольної Комісії уступаючому голові ЦК д. О. Калиникові за його працю в минулому.

Конгрес заслухав доповіді д. В. Леника п. н. "Проблеми Юного СУМ-у", програмову доповідь д. Б. Стебельського і звіти ділових комісій, затвердивши після цього новий Статут найвищих керівних органів СУМ-у, бюджет і нові напрямні для дальшої діяльности СУМ-у.

В часі святочні сесії Конгресу, яка відбулася в суботу 6 серпня, Конгрес заслухав усні й письмові привітання від владик обидвох українських Церков, Проводів і представників українських наукових, політичних, громадських і молодечих організацій та установ з усіх частин світу.

Порядком відкритого голосування Конгрес вибрав нові керівні органи СУМ:

До Головної Ради СУМ вибрано: проф. З. Саган (США)—президент, В. Стебельський (Канада) — заст. президента, П. Бендина (США) — секретар. Членами Гол. Ради є всі діючі голови Крайових Комітетів СУМ-у.

До Центрального Комітету СУМ вибрано: І. Філь (Німеччина)—голова, О. Коваль (Бельгія), Я. Деременда (Вел. Британія), В. Леник (Німеччина)—заступники голови і референти для справ (по черзі): зовнішніх зв'язків, внутрішньої діяльности, Ю. СУМ-у. Генеральним секретарем ЦК вибрано І. Марченка (Німеччина).

До Центральної Контрольної Комісії вибрано: І. Крушельницький (Вел. Британія)—голова, Н. Кізко, сотн. І. Галушка (Німеччина) — члени, Б. Кульчицький (В. Британія), Є. Гановський (Бельгія)— заст. членів.

До Центрального Товариського Суду вибрано: інж. В. Левицький (США)—голова, Г. Цебрій (США), В. Євтушенко (США)—члени, Пештар (США) і Фурда (США)—заст. членів.

Дотеперішній голова Центрального Комітету СУМ-у д. Олекса Калиник відмовився кандидувати на голову ЦК СУМ-у, натомість погодився прийняти функцію редактора "Авангарду".

Конгрес схвалив програмові постанови і резолюції, в яких підкреслено потребу розбудови Ю. СУМ-у, як гарантії розбудови СУМ-у, потребу поширення і виповнення конкретним змістом щоденної праці сумівців, потребу систематичного навчання і виховання кадрів СУМ-у.

5-ий Конгрес СУМ-у заявив нерозривну духову єдність членів СУМ-у з українським народом у московському ярмі, особливо протестуючи проти духового і фізичного нищення московсько-большевицькими імперіялістами української молоді в Україні, що виривають з її душі тисячолітні надбання української християнської культури та насильно вивозять на рабську працю в пустинях Казахстану і Сибіру.

Конгрес вшанував пам'ять основоположників ОВУ-СУМ-у, які 30 років тому дали початок нашому рухові і пізніше впали жертвою московського терору.

Учасники 5-го Конгресу СУМ-у вітають ієрархії обидвох українських Церков, український нарід в Україні і на еміграції, особливо наших героїчних борців в рядах революційних формацій ОУН-УПА УГВР, всі українські політичні, наукові, громадські і молодечі виховні організації, які стоять на національно-самостійницьких позиціях.

Конгрес закінчено вранці, в неділю 7 серпня 1955 р., вичерпавши всі точки програми.

На закінчення Конгресу відбувся Здвиг СУМ-у в Канаді в сполученні з 6-ою Зустріччю Українців США і Канади, в яких учасники Конгресу взяли активну участь.

Президія Конгресу.

ОКРУЖНИЙ З'ІЗД УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ В ОВКБУРН, МАН.

Величаві Святкування Тисячоліття Християнської України

За благословенням Преосвященого Кир Максима Германюка та за ініціятивою Централі Українців Католиків Манітоби відбувся в Овкбурн перший Окружний з'їзд БУК, ЛУКЖ, УКЮ і Зап. Братства св. о. Николая для відмічення світлої історичної події 1000-ліття Християнства в Україні. Участь в цьому з'їзді взяли слідуючі околиці: Портеч ля Прері, Брендон, Нінава, Менідоза, Мавтен Ровд, Сенді Лейк, Розбурн, Ольга, Ангусвил, Елфинстон, Січ, Город, Могили, Ерікссон, Рекгем, Нюдейл, Овкбурн, Шол Лейк, Салсбурт і Бертел.

В суботу 23 липня о год. 7.30 вечора з'їзд відкрив місцевий парох Всеч. о. декан Петро Романишин і передав провід в руки секретаря Централі Українців Католиків з Вінніпегу Всеч. о. Семена Іжика. В першій мірі зареєструвалися делегати відділів БУК, ЛУКЖ, УКЮ та Зап. Бр. св. о. Николая. Опісля кожний делегат і кожна делегатка подавали докладний звіт з діяльности своїх відділів. В цих звітах заподавано число членів, стан каси та перебіг діяльности за останній діловий рік. Діяльність організацій типу Католицької Акції по фармерських околицях йде в трьох напрямках: провадженні Рідних Шкіл, допоміжня праця в парафіях і харитативна діяльність. Рівнож звітували духовні асистенти, як: о. Іван Іванчук, декан зі Сенді Лейк, о. Петро Романишин, декан з Овкбурн, о. Степан Тарнавецький, декан з Брендону, о. Лютослав Куссий, парох з Мавнтен Ровд, о. Володимир Олач, парох в Елфинстону, о. Евген Олійник, парох з Розбурн, і о. Михайло Ференц парох з Ерікссону.

Представники головних Управ організацій Католицької Акції у Вінніпегу складали привітання Окружному з'їздові і так: п Іван Коворя, президент Централі Українців Католиків Манітоби, п. А. Яремович, голова БУК, п. С. Романів, секретар Укр. Зап. Братства св. о. Николая, п. др. Т. Михайлівський, секретар БУК, о. С. Іжик, духовний асистент ЛУКЖ і о. Іван Кришталович, духовний асистент УКЮ.

Кінцеве слово виголосив Преосв. Кир Максим Германюк заохочуючи членів до дальшої праці.

Неділя 24 липня призначена була для святкувань тисячоліття християнської України. Архиєрейську Службу Божу в асисті чисельного духовенства відправив Преосв. Кир Максим Германюк. Співав дуже гарно хор "СУРМА" з Вінніпегу під диригентурою п. Юрія Ткача. Тисячні маси вірних могли слухати церковних відправ через гучномовці, бо хоча церква в Овкбурн велика, то не могла всіх помістити. Прекрасну глибоко патріотичну проповідь виголосив Преосв. Кир Максим Германюк про ролю християнства в Україні, про переслідування християнської релігії большевиками за залізною заслоною і про геройську боротьбу УПА в обороні християнства в Україні. По проповіді сформовано маніфестаційний похід вулицями міста. Попереду вівтарна дружина несла хрест, за ним Марійська дружина несла великий образ св. княгині Ольги, опісля йшли організації зі своїми прапорами, священики, єпископи та маси вірних. Відповідно були розміщені транспаренти з написами: "Христос наша сила". "Україна була й буде християнська". "Геть з безбожним комунізмом". Цей похід був дійсно величавий.

Від години 1-ої до 3-ої була обідова перерва. Жіноцтво парафії в Овкбурн приготовило для всіх людей добрий обід.

Пополудні о годині 3-ій в парафіяльній залі відбулася ювілейна Академія з нагоди тисячоліття християнської України. Вступне слово виголосив п. А. Яремович, президент КУК. Він закликав присутніх до вірности своїм українським традиціям тут у Канаді. Концертову програму виконав злучений хор з Вінніпегу, а саме: церковний хор св. Покрови (на Бойд) і світський хор "СУРМА" під керуванням п. Юрія Ткача. В багату програму входили слідуючі пісні: Гей, нум хлопці до зброї, Засяло сонце, Отче наш, Дума про Почаївську Богоматір, Карпатські Січовики, Ой, видно село, Вставай народе, Марш вояків, Дует, Гуляли, гуляли, Та болять руки, Гомін села, Дует Карась і Одарка. Ставок заснув, Закувала та сива зазуля, Коломийки, Сольоспіви виконували дуже гарно: Я. Шур, Я. Горбатюк, Ю. Бучинський, В. Шпитковський, А. Галярник. На спеціяльну увагу заслуговує виконання дуету

Карась і Одарка з опери "Запорожець ва Дунаєм" п. Віра Бучинська і п. Я. Шур. Фортепіяновий супровід виконувала пані Б. Протасевич.

Преосв. Кир Максим висловив у кінцевому слові щиру подяку для хору "Сурма", що не зважаючи на далеку віддаль понад 200 миль від Вінніпегу приїхав, щоб своїм співом звеличати перше в Манітобі святкування тисячоліття християнської України.

Рівнож Преосв. Кир Максим висловив належне признання для місцевого пароха Всеч. о. Петра Романишина та для всіх парафіян з Овкбури за дбайливе приготування і успішне переведення цілості ювілейних святкувань.

о. Семен Ожик,
прес. референт

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру прилюдну подяку Найсолодшому Серцю Ісуса і Пречистій Дівиці Марії за вислухані молитви і одержану ласку.

А. Дяків, Ванкувер.

Дякую за многі ласки одержані через посередництво св. Анни.

С. Василія С.Н.Д.М.

Дякую за многі великі й малі ласки одержані від св. Анни і других Святих через Непорочне Серце Марії.

С. Таїда С.Н.Д.М.

Отсим хочу зложити сердечну подяку Пресв. Серцю Христовому, Його Пресв. Матері, св. Йосифові, св. Терені від Дитяти Ісуса і прочим Святим, за вислухані молитви і отримані ласки.

Іван Теленко з Родиною
Монтреал.

ШІГО, САСК.
Весільні Дзвони
Орест і Єлисавета Стрілецький

В неділю 24 липня відбулось гарне вінчання Ореста Стрілецького з Єлисаветою Савчук в церкві Пресв. Тройці в Тафнел, Саск. Молодий є сином бл. п. Николая й Єлени з роду Скоглинд з Вінніпегу, а молода є дочкою Михайла й Агафії з роду Осяник з Шіго, Саск. Молоду пару звінчав Пр. о. П. Малюга ЧНІ. по співаній Службі Божій. За дружбу був п. Стефан Гуневіч а дружкою була панночка Йоанна Снігур. В часі шлюбу співали дяки Михайло Савчук, рідний батько молодої й Іван Панчук, її хрестний батько.

По шлюбі відбувся гарний обід в домі панства Мих. й Агафії Савчук в Шіго. На цей обід з'їхалась родина аж з Колорадо й Монтани, ЗДА., з Альберти й Манітоби, як рівнож ближча родина й знайомі з околиці Шіго. В часі обіду Пр. о. П. Малюга ЧНІ., зложив нововінчаним щирі побажання й при кінці всі гості заспівали молодятам многая літа.

Кінцеве слово зайняв п. Мих. Савчук, котрий в своїй промові подякував отцеві Малюзі за його щирі слова й також всім гостям що прибули на цей обід. Весільне прийняття відбулось наступного дня в Народнім Домі в Шіго, де з'їхалось багато гостей і обдарували молодят численними дарунками.

Молода пара замешкає тепер у Вінніпегу.

Присутний.

ТЯЗІВ, САСК.
Похорон бл. п. Василя Дорошенка

Дня 27 червня помер у Бюкенен, Саск., один з піонірів Василь Дорошенко. Прожив 75 літ. Родився в

Бл. п. Василь Дорошенко

Західній Україні (Галичині). Там оженився з Анастазією Боднарчук р. 1904. До Канади приїхали обоє 1907 року і від початку замешкали в околиці Рама, в парафії Тязів, де належали до укр. католицької церкви. В 1912 році помагав будувати першу церкву, а в 1932 нову, теперішню.

Виховав гарно велику родину, бо аж 12 дітей: 6 хлопців і 6 дівчат. Ось їх імена: **Анна,** віддана за Бартка; **Никола,** оженений з А. Пилипів; **Іван; Дона** віддана за Й. Корчинського; **Магдалина** за В. Линюка; **Варвара** за Н. Довгана; **Теодор,** подружений з Донею Босович; **Дмитро, Михаїл; Марія** віддана за П. Заплітного; **Катерина** за Й. Волковського і **Василь.** Майже всі приїхали на похорон тата, хоч деяким далеко. Крім того було багато парохіян, сусідів та знакомих. Похоронні богослужения відправив о. С. І. Шавель, ЧНІ. з Йорктон в церкві св. Димитрія в Тязеві. Опісля в хаті померщого був спільний обід. При кінці гостини заспівали всі "Вічная пам'ять" померщому, а Многая Літа дітям, своякам і всім гостям. При тій нагоді зібрано $26:10. З того 11.10 на допись і клішу в Голосі Спасителя, 10.00 на радіопередачу і 5.00 на Укр. Вісті.

Збіркою занявся Дм. Дорошенко і Н. Петришин. Імена жертводавців:

По 1.00: о. С. І. Шавель ЧНІ., В. Дорошенко, І. Дорошенко, Д. Дорошенко, Дм. Дорошенко, Н. Дорошенко, Мих. Дорошенко, К. Годзола, М. Яцишин, Ю. Бартко, В. Пасечний, П. Корчинський, С. Корчинський, М. Кресяк. По 50ц.: Д. Сахній, І. Босович, П. Грона, Д. Сахній, Н. Петришин, І. Сахній, Й. Пасетний, З. Микитишин, В. Линюк, Н. Третяк, І. Дубас, Й. Вовчук, П. Землюк, П. Федик, В. Галюк, Д. Пилипів, В. Ковальчук, А. Ленюк, Ф. Дорошенко. По 25ц.: Ф. Вістовський, Д. Петришин, І. Дорошенко, Ю. Земляк, Ф. Причак, П. Федик, Ю. Дорошенко, М. Дутчак.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. В. Дорошенкові Вічная Пам'ять!

Учасник.

ВИНІЯРД, САСК.
Похорон бл. п. Павла Бучка

Дня 15 червня 1955 р. рознеслася вістка в околиці Виніярд, що Павло Бучко, працюючи на полі, несподівано помер від грому.

Покійний Павло родився на Чехословаччині 1906 року. До Канади приїхав 1929 р. З початку працював у свого брата у Фрис, Саск., а 1931 р. приїхав до Елфрос, Саск.

Бл. п. Павло Бучко

Кілька літ потім купив тут фарму, а 1937 р. оженився з Марією Гавришук. В слідуючих роках купив фарму коло Виніярд, де прожив решту свого життя.

Бл. п. Павло оставив у смутку жену Марію, та 8 дітей: Михаїла, Павла, Андрея, Євгена і Романа, та 3 дівчині: Анну, Силвію і Катерину, брата Івана, що господарує коло Мозарт, Саск., та стареньку маму, двох братів і сестру в старім краю. Небищик Павло був добрим мужем і батьком, практикуючим католиком та примірним парохіянином. Коли тут у Виніярд зачали будувати нову укр. католицьку церкву, то бл. п. Павло на перших зборах сказав: "Ви люди не журіться,—купіть землю, а я вже викопаю пивницю". І так зробив. Хоч не належав до церковного заряду, то мимо того багато працював, та не жалував гроша на церкву. Відступив один свій будинок на потреби церкви, щоб призбирати трохи грошей. Йому завдячується много, що нова церква була окінчена протягом 9 місяців.

Вечером о 7 год., 17 червня Пр. о. М. Дзюрман ЧНІ., з Йорктону відправив у домі покійного Парастас при великій участі людей. Слідуючого дня, 18 червня, в новозбудованій церкві Найсв. Серця Христового відбувся його похорон. Відслужив па-

рох Пр. о. М. Дзюрман ЧНІ., зі співаною Службою Божою та проповіддю. Тлінні останки зложено на парох. цвинтарі. Опісля відбувся спільний обід. Підчас нього о. парох в укр. і анг. мовах сказав промову та заохотив до збірки на добру пресу. Зібрано 35.05. З того призначено 10.00 на Голос Спасителя, 10.00 на Укр. Вісті, а решту на укр. радіопередачу в Йорктоні.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а бл. п. Павлові бажаємо вічного спокою та блаженного царства.

Учасник.

ВІДПУСТ В ЙОРКТОНІ

Цьогорічний відпуст у Йорктоні відбувся на пам'ятку 1000-ліття християнства на Україні, започатковано-го св. кн. Ольгою. Відпустові торжества почались в неділю 3 липня і тривали до п'ятниці 8 липня. Мимо непогоди й тяжких доріг з'їхалось около 4000 людей на сам празник, що припадає на день Різдва Івана Хрестителя.

На Арх. Сл. Божій, що її відправив Преосв. Кир Андрей Роборецький в новій побільшеній церкві в сослуженні ВПр. о. Вол. Маланчука, ЧНІ., Вс. о. Вол. Фляка, оо. дияконів Рудольфа Лужного й Андрія Музики запричащалось 400 осіб. Співав місцевий хор під проводом п. Івана Божцаля. Після Арх. Сл. Божої Преосв. Кир Андрей виголосив святочну проповідь. Всіх людей до св. сповіді було 850, а до св. Причастя 1260.

В год. 4.30 пополудні Впр. о. Ів. Бала ЧНІ., парох, відправив урочистий Молебен до М.Б. в асисті Пр. оо. Мих. Бзделя й Мих. Баранецького, ЧНІ. Відтак ВПр. о. Бала виголосив проповідь про Матір Божу, поблагословив вірних Найсв. Тайнами й освятив воду коло гроти Людрдської М.Б. в городі отців.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви слідуючим добродіям:

Катерина Бендина, Філадельфія	1.00
Похорон В. Дорошенка, Тязів	11.10
Вінчання Стефанії Витрикуш з Едвардом Карсон, Йорктон	5.00
Анна Обуховська, Фт. МкЛавд	1.00
Юрій Кіц, Йорктон	2.00
Мих. Чугайовський, Саскатун	1.00
Никола Камінський, Клавстон	1.00
С. Дяків, Ванкувер	1.00
Вінчання Ореста й Єлисавети Стрілецький, Шіго	10.00
Сестри П.Н.Д.М., Елізабет	1.00
Пані Мих. Борух, Гронлід	1.00

НА ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ—

Мих. Стасюк, Бриджпорт	3.00
Пані І. Кравчук, Вішарт	1.00
Пані А. Корсташ, Ансонія	1.00
Петро Скрипський, Вінніпег	1.00
Дмитро Довганюк, Белфілд	1.00
Петро Довганюк, Белфілд	1.00

Легкий спосіб помагати в вихованні будучих священиків-місіонарів

ЗБИРАЮЧИ УЖИВАНІ

Почтові Значки

Уживані почтові значки зібрані в якусь (більшу) скількість мають певну вартість, особливо вищої якости, як: 4ц., 5ц., 10ц., 20ц. і т.д.

За поміччю ріжних приятелів у Канаді, Зл. Держав і Европи, ми їх збираємо на видатки виховання будучих священиків-місіонарів, яких так багато потрібно. Чи Ви не любили б долучитися й нам помагати в тім?

Тому завдайте собі невеликого труду, щоб збирати з коверт і пакунків уживані почтові значки: сотки тисяч й мільони їх марнуються. Старанно зібрані стали б великою нам поміччю.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але відтяти їх оставляючи довкола них досить вільного місця, бо подерті, чи роздяті почтові значки не мають вартости. Можете також їх вкинути в воду та відліпити від паперу. Коли висушаться, зберіть та пришліть до:

ST. MARY'S SEMINARY
of Ukrainian Redemptorist Fathers
Meadowvale, Ont., Canada

Увага!

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada
а не до Редактора, Преп. о. Щудла
в Нюарку, ЗДА.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 9. Йорктон, Саск. Вересень, 1955

Народження Пречистої Діви

о. С. М., ЧНІ.

Як чоловік став причиною прокляття, що спало на весь людський рід, так і людина стала знаряддям в руках Божого Провидіння, щоб направити лихо вчинене Адамом, прабатьком людського роду. Це знаряддя—це Пресвята Богородиця, Мати Спасителя людського роду, Христа.

Радість сповнила серця старенького Йоакима й Анни, бо ось Господь "зглянувся, щоб зняти мою наругу між людьми" (Лк. 1, 25), посилаючи їм за довголітні добрі діла й благання найкращу дитину, Пречисту Діву Марію. Народження Богородиці надзвичайно важне для людства, бо вона є запорукою скорого приходу Спасителя на світ і відкуплення від гріха.

Свято народження Пресвятої Богородиці дуже давнє, бо повстало десь у 3-ім ст. Вже царица Єлена, що проживала в 4-ім ст., побудувала церкву на честь різдва Пречистої Діви.

Традиція каже, що побожний Йоаким і Анна не мали дітей. Це була велика прикрість для добрих подругів, бо в тім часі не мати дітей було для жидів ознакою, що Господь не любить їх. Благаючи Бога поблагословити їх нащадством, побожні подруги прирекли присвятити Богові на службу дитину, що народиться їм.

Ласкавий Господь вислухав їхню молитву й послав їм донечку, яку вони назвали Марією. Її народження сповнило радістю серця батьків. Проте віддали її до єрусалимської святині, щоб виповнити зложену обітницю.

Передання каже, що трилітня Марія радо віддалася Богові на службу. В Єрусалимі на сходах святині священик Захарія прийняв її та ввів до заведення, де при святині виховувалися жидівські дівчата. Марія прожила там до 13-го року життя.

Народження Пречистої Діви це початок виповнення пророцта, що Бог вчинив у раю по упадку наших прабатьків, Адама й Єви: "Положу ворожнечу між тобою (змієм, під яким крився диявол) і між жінкою (Марією), і вона розчавить тобі голову" (Бут. 3, 14). Прихід Марії у світ дорогий усім християнам, бо Марія, Мати Спасителя, це запорука й надія відкуплення людства від первородного та всіх наших особистих гріхів і визволення з неволі диявола.

Марія це та ранняя зірка, що звіщає схід Сонця цебто прихід Спасителя світу. Її появою радіють люди й ангели. Люди тішаться, бо внедовзі відчиняться для них брами небесного царства, що Адам замкнув для себе й усіх своїх нащадків. Радіють ангели, бо прийдуть до неба мільйони святих душ, що в аді чекали довгі століття на відкуплення людського роду. Ангели з їх приходом одержать мільйони приятелів, що разом із ними прославлятимуть Бога в Тройці єдиного, й поділятимуть радощі неба.

Кожен християнин повинен тішитися народженням Преч. Діви й старатися добрим життям запевнити собі її опіку й благословення, бо "від віків нечувано, щоб хтось удався до її покрову чи благав заступництва, й вона опустила його", каже Св. Вернард.

Марія рятує Європу від турецької навали

Турки, завзяті магометани та непримиримі вороги християнства, довгими віками загрожували християнській цивілізації в Європі.. Християнські армії різних країв відважно захищали християнську віру перед беззглядними турками, відбиваючи їхні наступи.. В боротьбі проти магометанства наші славні гетьмани та козаки визначалися відвагою та хоробрістю. Вони були пострахом для татар і турків. Під покровом Богородиці, якої ікону вони брали з собою до боїв із турками, козаки нераз завдавали магометанам болючих ударів. Знана в історії подія, що сталася хід Хотином. Величезна армія турецька програла бій, бо козаки під проводом сміливого гетьмана Петра Сагайдачного прорвали їх лави та змусили до відвороту. Самі козаки приписали цю перемогу Матері Божій, якої ікона славилася чудами в Буцневі.

В 1683 році нова тривога настала в Європі. Турецький великий везир, оточений яничарами, з 200,000 турецькою армією вирушив на Європу. Турки прямували на Відень, столицю Австрії, яку вважали заборолом Європи. Вони бажали здобути Австрію і звідтіля залляти Європу. Папа Інокентій XI наказав публичні молитви, щоб виблагати перемогу для християнських військ. Заразом вислав посланців до різних християнських володарів, заохочуючи їх станути одним фронтом проти турка. Австрійський цісар Леопольд готовився до оборони. Французький король Людвик XIV, бажаючи ослабити Леопольда, стану по стороні турків.

Затривожений за долю Європи, Інокентій XI вислав послів до короля Івана Собеського, благаючи його поспішити з поміччю віденцям, бо турки вже були облягли столицю Австрії. Великий везир зо своїми яничарами так сильно натискав на Відень, що упадок австрійської столиці був недалекий. Кара Мустафа, вождь турків, був певний про недалеку перемогу над християнськими

військами. Якщо б здобув її, то двері в серце Європи були навстіж відчинені для його орд.

Іван Собеський покликав 15,000 правобережних козаків і разом зо своїм військом вирушив на відсіч. Наш єпископ Йосип Шумлянський, ординарій львівської дієцезії, вирушив у похід із козаками. 12 вересня військо Собеського стануло під Віднем. Єпископ Шумлянський відправив Службу Божу та поблагословив на бій відважних козаків.

Козаки так сильно вдарили на турків, що навіть яничари не змогли опертися їх наступові. По завзятій рукопашні козаки прорвали турецькі ряди. В часі бою єпископ Шумлянський пробігав козацькі ряди, додаючи відвати бійцям. Сам він був ранений турками. Кулю витягнено. Єпископ звелів оправити її в золото, виписати короткий перебіг бою та відослав до Львова, де її повішено перед чудотворною іконою Божої Матері в церкві Св. Юра, як пам'ятку опіки Божої Матері над козаками в часі бою із турками під Віднем. Божа Мати допомогла козакам розгромити турецьку потугу, бо вони пішли в бій з окликом: "Пресвята Діво, Царице України, помагай нам!"

Турки не сподівалися такого сильного атаку, тому по безуспішнім опорі пішли в розтіч. Цілий турецький табір з гарматами, зброєю, дорогоцінностями і прапорами попався в руки переможців. За цю програну Кара Мустафа заплатив головою, бо розлючений султан звелів стяти йому голову, бо до віденської програної долучилася програна турків під Букою, де теж командував Кара Мустафа.

20,000 турків полягло під Віднем. Решта армії пішла в розтіч. Козаки тріюмфально ввійшли до Відня, як визволителі австрійської столиці. По короткім відпочинку козаки зо славою вернулися в Україну. Король Собеський вислав Папі декілька турецьких прапорів як пам'ятку бою, що раз на завжди зламав турецьку потугу в Європі та знищив загрозу півмісяця, який намагався повалити хрест і християнську цивілізацію, щоб запровадити магометанство.

"Добрий" Бизнес

Деякі фільми коштують 35,000,000 долярів. Пересічний фільм коштує около $3,000,000. З цих три мільйони автор дістає $120,000; керівник $120,000; твардароба (строї) виносить $30,000... Минулого ж року накручено 354 фільми. Скільки мільйонів долярів пішло на ці фільми, з яких більшість це просто сміття?

Хто платить за ці фільми? Американці. Сотки тисяч долярів щоденно пливуть до Галивуду. Чи можна скаржитися на збірки по католицьких церквах, коли стільки гроша люди видають на фільми, акторок і акторів, яких життя буває згіршенням для цілої країни?

Праця оо. Редемптористів в Зах. Україні

Яр. Левицький

Мої спомини про ОО. Редемптористів вимагають конечно, щоб згадати про відношення їх до справ нашого обряду, тимбільше, що в наших супер-патріотичних кругах, найчастіше релігійно зовсім індіферентних, часто можна було стрінутися з замітками, що насаджування чужих по національності монахів—це один дальший крок до латинщення нашого обряду. А якраз в часі, до якого мої спомини відносяться, виявилося найкраще відношення тих "чужих" монахів до справ нашого обряду.

Безпосередньо по зайнятті Західньої України московськими большевиками пок. Митрополит Андрей скликав Провінціональний Собор, який мав зайнятися також справами очищення нашого обряду. Зо сторони ОО. Редемптористів брали участь у тому Соборі—Преосв. Николай і о. Протоігумен Де Вохт. Менш-більш в половині 1940 р. почали вводити в життя перші постанови цього Собору. І так знесено зовсім вживання ручних дзвінків, далі при Службі Божій: миття рук при "Благодатію...", поклін при "Єдинородний Сине" і "Вірую", врешті заряджено перенесення Найсв. Тайн на Проскомидійний стіл. У Львові першими, що ввели ці зміни, були ОО. Редемптористи.

Від того часу проминуло 13 літ. Рішення львівського Собору були прийняті Апост. Столицею і лягли в основу нового служебника. Мені за той час довелося служити до Служб Божих, правлених десятками наших священиків, емігрантів, також і з львівської дієцезії. Також і в Америці мав я нагоду ствердити, що одначе ці священики не все і не в усім придержуються нового служебника. А ОО. Редемптористи—як правдиві католицькі духовники—негайно ввели в життя всі зміни.

А далі, як виглядала праця тих "чужих монахів, насаджуваних для латинщення нашого обряду" в очах наших ворогів, це може доказати слідуюче:

До Львівського монастиря заїзджав часто Ігумен Станиславівського монастиря Впр. о. Величковський. В 1944 р. при кінці місяця лютня він проповідував в нашій церкві у Львові в часі т. зв. малих реколекцій (триденна адорація Найсв. Тайн перед початком Великого Посту). В тому часі він розказував в моїй присутності, як то за часів польської окупації ОО. Редемптористи в Станиславові старалися про дозвіл на будову нової великої церкви. Та будівельні власті все відмовляли дозволу через "якісь усе нові недокладності в плянах". Справа опинилася врешті в руках центральних властей у Варшаві і там застрягла. В 1939 р. по зайнятті цього міста большевицькими військами один зо старшин, по національності українець, переглядаючи акти бувш. польського воєвідського уряду, знайшов м і. урядову переписку в справі будови церкви ОО. Редемптористів. З тої переписки

виходило, що поляки свідомо не хотіли дозволити на будову нової церкви. Твердили, що це небезпечне для польської держави з огляду на скрізь патріотично-українське наставлення ОО. Редемптористів.

Додати треба, що в неділі і свята в церкві ОО. Редемптористів відчитувано тексти Св. Євангелії і Апостоли—по відчитанні в старослов'янській—також в українській мові. Те саме було і на всіх додаткових Богослуженнях, якщо по Євангелії слідувала проповідь. Виходжено з заложення, що старослов'янська мова для великанської більшості вірних мало зрозуміла. Те саме врештою було у більшості церков львівської провінції.

Для повности моїх споминів згадаю ще про двох Братів-Редемптористів, приділених до львівського монастиря. Один з них—брат Гавриїл мав під своїм зарядом захристію і все з нею зв'язане, а другий брат Лев—кухню. Очевидно, що оба були обов'язані служити до Служб Божих. Та це все було понад їхні сили і тому по нав'язанні блищого знайомства з ОО. Редемптористами я часто заступав обох Братів, якщо ходило про чинності в церкві. А їх було досить. Поза нашими ОО., з яких звичайно двох правило Служби Божі в якійсь міській церкві або в приватній каплиці, правили дуже часто в нашій церкві Служби Божі приїжжі, цебто священики прогнані большевиками з їхніх парафій. До них м. і. належав прим. Впр. о. Сімович, брат відомого нашого мовознавця пок. проф. Василя Сімовича. Його—пароха і декана з Косівщини—місцева большевицька влада прогнала і він, проживаючи стало у Львові, щоденно правив у нас Службу Божу.

Так отже треба було часами служити і до двох Служб Божих рівночасно. Кромі того в перервах між Службами Божими, поза звичайними приготуваннями, треба було ще принимати замовлення вірних, записувати інтенції Служб Божих, тощо. Це все були мої чинності, що я дуже радо виконував, бо і так не мав ніякого сталого зайняття. Та праця давала мені дуже багато вдоволення. Очевидно, що і оба Брати, головно брат Гавриїл в міру можности—безупинно працювали в церкві. Оба вони були дуже доброї вдачі і прекрасно надавалися до життя і монастирської праці.

Заряджений большевиками загальний військовий побір не минув і монастиря ОО. Редемптористів. Священики—як "служителі культу, тимто асуспільний елемент"—були вправді звільнені, за те Брати мусіли ставати перед комісією. Брата Лева визнано за здібного і він мусів відійти та повнити військову службу. Спочатку він працював в одному військовому бюрі у Львові як писар, але при загальному відвороті в червні 1941 р. йому не вдалося залишитися у Львові. Пішов з утікаючою червоною армією на Схід і щойно по зайнятті німцями Харкова в 1942 р. зумів там залишитися і по різних переходах повернутися до монастиря у Львові.

Чому я так обширно згадую про ОО. Редемптористів? На це склалися різні причини.

І так моя співпраця з ними—це одна з тих ясних хвилин, що довелося мені переживати в большевицькому пеклі і в часі другої

світової війни. Це головно відноситься до большевицької окупації, бо тодішній режим приневолював мене скриватися. Тим самим я був відтятий від всяких взаємин зо своїми знайомими, яких (цього ніхто не зрозуміє, хто не жив в большевицькому системі)—я прямо боявся! Тоді то щоденні дворазові відвідини церкви і тутірки з поодинокими Отцями—людьми високо інтелігентними і освіченими—та їхне наставлення були тим джерелом, з якого я черпав силу перебути всі страхіття московсько-большевицького терору. Це було джерело, з якого я черпав надію на краще завтра, надію оперту на глибокій вірі нас всіх у Всемогучість і Доброту Всевишнього та опіку Пречистої Діви Марії.

Подорож до Св. Землі

Ватиканський і Лятеранський Музей

о. Мих. Щудло ЧНІ.

В Римі є повно музеїв. Зверну увагу тільки на два із них: ватиканський і лятеранський. Це папські музеї.

Ватиканський Музей

Спіральні сходи ведуть до цього музею. Музей починається галерією давніх статуй, здебільша римських і грецьких. Статуї жінок назагал вдаряють глядача скромністю, бо хоч давні римляни не дуже вірили в скромність у практичнім щоденнім житті, проте подивляли її та бажали, щоб поняття про неї не затратилося поміж римським жіноцтвом.

Між статуями визначається статуя Юпітера. Юпітер, головний римський божок сидить на троні й тримає в руці скіпетр, бо він володар "всесвіту". Статуя якоїсь поганської жінки в молитовній поставі з піднятими догори руками притягає до себе увагу глядача. Чи не зображає вона ту маленьку частину поганського людства, що, не зважаючи на загальне безвір'я й зіпсуття, всетаки затримала віру в Бога та благала Його рятувати світ від заглади?

Статуя Ляокоонта представляє легендарного героя, якого боги покарали вічними муками. Він разом із двома синами в'ється в болях. Вужі, обвившись довкола їх тіл, немилосердно мучать їх. Безмежний біль видно на обличчях цих нещасних жертв. Все тіло, особливо обличчя, болюче викривлене від жорстоких тортур.

Колосальна статуя ріки Ніля зображає колишню обильність і могутність старинного Єгипту, що провалився під ударами римських легіонів. Статуя-жінка тримає в руці китицю пшениці в руці, спершись на ліве рам'я, бо в давніх часах за римлян Єгипет був шпихлірем римської імперії, хоч сьогодні це дуже бідна країна. Біля величезної статуї є 16 дітей, декілька крокодилів і риб. Одна дитина тримає виноградну вітку. Отак єгиптяни представляли свою ріку Ніль, бо ріка Ніль була для них богом. Вона давала плодючість їй країні та боронила їх від голодової смерти.

В єгипетській частині музею є багато мумій, що римляни перевезли із давніх Теб, колишньої столиці Єгипту. Ці забальзамовані тіла чорніші ніж земля. Проте добре зберігаються зуби, нігті, ба й одна мумія має ще жовте волосся на голові. Дивно, що людські забальзамовані тіла так довго потраплять зберегтися. Тут видно й забальзамованих орлів і риби, бо для єгиптян вони були святі.

Єгипетські статуї прегарно, чудернацько помальовані й прикрашені золотом. Руки статуй зложені так, як би вони молилися. На статуях повно гієрогліфічних написей.

Єгипетська богиня Сагме, жінка зо звірячою головою, це одна із замітніших пам'яток старинности. Сагме має левину голову. Ця статуя має вже близько 4,000 літ. Неодин єгипетський божок представлений на статуях так як звіря. Чому? Може тому, що єгиптяни не хотіли коритися перед людиною, тому винаходили собі божків в трохи відмінних видах ніж люди.

В галерії образів і малюнків є Тайна Вечеря маляра Леонарда да Вінчі. Це дуже велика картина. Юда з піднесеними очами й піднятим догори пальцем питається Учителя: "Чи це я, Равві?" Стривожені апостоли розмовляють між собою, розкладають руки, виявляють обурення проти зрадника.

Чудовий малюнок бруксельської школи представляє різню дітей у Вифлеємі. Ірод вислав вояків, щоб убити новонародженого Спасителя. Щоб Він не вихопився катам із рук, жорстокий цар наказав вирізати всіх дітей в околиці Вифлеєму. На малюнку видно, як одна мати роздирає лице воякові, бо він устромив меча в її дитя. Інша перестрашена мати тримає на руках вбиту дитину, з якої тече кров. Ще інша безсило тікає від катів, бо негодна дивитися на пробите дитя.

Малюнок артиста Гранді представляє погром турків під Білгородом. Цей погром спинив турецьку навалу, що намагалася захопити Югославію й перейти до Італії. На побоєвищі видно католицького священика, що подає хрест конаючому воякові. Христос злагіднює біль, бо вояк поцілувавши хрест, відчуває полегшу.

Тут є й величезний малюнок Іродіяди, перелюбної жінки Ірода, що спричинила смерть Івана Хрестителя, який безмилосердно докоряв їй, що вона зрадила свого законного чоловіка Пилипа та проживала на віру з Іродом. Іродіяда чудово здягнена потігрдливо споглядає на голову Хрестителя, показуючи її тріюмфально народові, гейби перестерігає його щоб ніхто не важився докоряти їй перелюбом, бо інакше спіткає його доля Христового Предтечі. Іродіяда стоїть на значному підвищенні. Стривожений нарід не хоче вірити в кривавий злочин Ірода: "Як можна було вбити цього найкращого сина Ізраїля?"

Малюнок Матейка представляє короля Івана Собеського, як він розгромив турків під Віднем, де разом із ним боролися про-

ти бусурмена й наші козаки. Король переможець висилає Папі листа й золоту турецьку хоругов.

Оглянувши цей музей, маємо враження, що східня єгипетська, індійська й китайська штука заховувала скромність так у малюнках, як у різбах. Грецька ж і римська штука була надто свобідна у не в'язалася засадами скромности.

Латеранський музей

В першій залі цього музею висять на стінах пестрі ткані на шовку постаті японських жінок. Вони вдаряють тлядача своєю скромністю. Одежі на них довгі, довгі аж до стіп.

Подальше в згаданій залі є образ Св. Івана Хрестителя зліплений із почтових значків. Здалека він виглядає мов вишитий. Подальше є постаті-малюнки малябарських жінок. Всі вони визначаються скромністю й повагою. Рим був сильний і непоборний, поки його нарід був морально цілим і незіпсутим. Завойовання Греції римськими легіонами принесло Римові блиск і пишність, але заразом зіпсуття, погоню за роскошами, бо в тім часі Греція знаходилася не тільки в політичнім хаосі, але й морально була дуже низько. Це й було властиво причиною її слабої відпорности на зазіхання строгого й войовницького Риму.

Тут є фігури індійських аскетів Наннаясі, що сидять на щітці зробленій із цвяхів. Ця щітка довга на один метер і широка на яких 40 цм. На таких знаряддях просиджують індійські факіри й аскети. Вони мучаться й покутують. Люди відвідують їх і поручаються їхнім молитвам.

Статуя індійського божища Трімурті представляє індійську трійцю. Три особи сидять на паві. Біля нього є індійський божок Вішу у своїх численних метаморфозах. Раз він показується конем, то знову жабою або якоюсь потворою. Тільки п'ять разів впродовж довжезного існування судилося йому бути людиною. Про якесь надлюдське існування тут і мови нема. Зрештою мало людей бувають "людьми" ціле своє життя. Спиталися одного філософа, яку частину життя провів як людина. Він відповів: "Маленьку, дуже маленьку, бо такі речі як їдження, спання й забави не зачисляю до людських дій".

Дивно, чому індійські аскети зображені з великими животами? Хіба їдження, пиття та заспокоєння фізичних потреб тіла мало б бути ідеалом їхнього життя? Так воно не виглядає, бо східня душа схильна до контемпляції й аскетизму, що ідуть у розріз із заскопоюванням забаганок тіла.

Між статуями прерізних поганських божків не видно ніякого божища, що хоча б здалека нагадував нам любов Христа до людей. Ці божки строгі, немилосердні, відорвані від життя й не зацікавлені в діях людства.

Між різними малюнками є прегарний образ, що представляє гурт християнських мучеників, яких кати ведуть на смерть за віру. Смерть ця страшна. Їх мають палити живцем. Кожен із них зав'язаний у сніп соломи, облятий смолою. Кожен мученик стане живим горіючим смолоскипом на потіху поганської товпи, що розкошувалася жорстокою насолодою людських страждань.

Дивна статуя генія островів Саломоні представляє височенного, страх худого велитня. Обличчя присохле, очі сильно запалі, борідка жовтава, ніс штудерно тонкий, руки та ноги неприродно худі. Чому так зображено цього генія? Може мешканці острова хотіли вказати, що тільки ті стають геніями, що підносяться понад минущі земські добра, світові приємності та потружуються в вищих мріях і змаганнях до позасвітового ідеалу?

Музей має декілька абісинських ікон Пречистої Діви. Вони прегарно виконані. Слід візантійської штуки надто помітний, щоб не завважити, хто інспірував їх.

Між статуями є одна із трубкою, що взиває приявних піднятися понад землю, змагати до чогось вищого, шляхотнішого ніж те, що може пожертвували людям минущий світ. Музи були надхненням до ідеалу для поган, що не знали Бога й Спасителя Христа. Християни не потребують поганських муз, що б піднімали до гори їхні гадки й викликували порив до надземських ідеалів. Вистачає побожно прочитати одну сторінку Св. Письма чи якесь життя Святих, щоб захопити їхнім прикладом й закликати зо Св. Августином: "Якщо вони могли досягнути святости, то чому б я не міг?" Добрі надхнення це духова пружина, що спонукує людей до добрих діл і саможертви, ублагороднюючи душі чарівною елейністю.

Латеранський музей кінчається великою 9-метровою статуєю Христа Спасителя, що є наслідуваням тієї, яка стоїть на латеранській базиліці. Хоч вона така сама велика як та, що стоїть на базиліці, проте зовсім не дає враження тої самої величини, як наблизимося до неї. Посеред інших статуй її величина сповидно маліє до яких трьох метрів. Це очна злуда... Таке й буває із людьми... Неодин видається великий, шляхетний, досконалий джентельмен, поки не наблизимося до нього й не пізнаємо його.

Отці Редемптористи в Японії

В 1946 р. Святіша Столиця в Римі попрохала ОО. Редемптористів започаткувати місії в Японії. Ревні сини Св. Альфонса з радістю прийняли запросини.

В квітні 1948 р. три місіонарі вибралися до Японії й відчинили перший дім в місті Камакура. Ніякий Редемптористи доти не трудився в Японії, що технічно страшно розвинена, але релігійно ще пробуває в пітьмі поганства. Сьогодні Редемптористи вже мають три доми в Японії: Камакура, Токіо і Афуна.

Їхній персонал це 16 Отців і 6 Братів помічників. Отці вже придбали трьох японських хлопців, що заміряють стати місіонарями ЧНІ. Внедовзі буде висвячений на священика перший японець Редемптористи, що кінчає студії в Канаді.

Отці займаються двома парафіями й працюють над навернення поган; один отець уже зачав голосити місії по-японськи. Почато теж переклад численних творів Св. Альфонса на японську мову.

Поле до праці надто обширне, бо Японія начисляє 85,000,000 населення. Нажаль працівників мало. Треба молитися за місії в Японії.

Українське Католицьке Виховання

о. Мих. Щудло ЧНІ.

УКРАЇНСЬКЕ католицьке шкільництво зробило великий поступ за останніх тридцять років в Америці. Більше ніж тридцять парафій мають цілоденні школи, власні будинки та вчителів. За це треба дякувати Всевишньому Богу та Пречистій Діві, Цариці України.

Парафіяльні школи надзвичайно важні в житті нашої Церкви в Америці, бо вони формують кадри майбутніх парафіян і провідників для наших громад.

Наші батьки мають строгий обов'язок подбати, щоб діти ходили до рідних парафіяльних шкіл. Коли таких шкіл нема в парафії, то треба доложити всіх зусиль, щоб побудувати власну школу. Маємо церкви, маємо галі,—ба й не брак громадських коршем,—але дуже часто брак власної парафіяльної школи, бо ніби на це "нема фондів".

Цей гаданий брак "фондів" це тільки наявний доказ браку зрозуміння важности українсько-католицького виховання дітвори та молоді. Назагал батьки дбають про цивільне виховання своїх дітей, постачають їм поживу, вбрання, намагаються запевнити їм економічну спадщину. Але як часто занедбують духовний вишкіл своїх потомків!

Не вистачить навчити дитину ремесла чи післати до університету. Діти повинні найперше отримати моральне і релігійне виховання, бо воно найважніше в житті. Що поможе дитині земське, матеріяльне багатство, якщо вона не має вишколеного характеру, не знає панувати над своїми пристрастями, не вміє пошанувати чужого імення чи власности? Яка користь із гарної професії чи фаху, коли людина не знає Божого закону, не відає, пощо живе на світі, не знає Бога, та не намагається запевнити собі щасливої вічности?

Діти це дзеркало батьків. Якщо діти лихі, то це знак, що й їхні батьки не були добрі. Винятки від цього правила трапляються дуже рідко, бо "яблуко не відкочується далеко від яблунки, на якій виросло!", каже наша приказка.

Родина мусить бути релігійна, відмовляти спільну вервицю, боятися Бога, зберігати Божі і церковні закони, ходити до власної Церкви, шанувати священиків, любити свій рідний обряд, якщо бажає, щоб діти були добрі та богобійні.

Коли ж дитина підросте, то треба післати її до рідної української, парафіяльної школи, бо школа скріпляє та доповнює родинне виховання. Це велика кривда для дитини, якщо батьки без причини посилають її до некатолицької школи.

Наші парафіяльні школи дадуть дітям: 1. Католицьке виховання, навчать їх шанувати Божі, церковні та державні закони й так збережуть їх від лихої дороги, якою останніми часами ступають сотки тисяч сьогоднішньої недобре вихованої молоді.

2. Наші школи навчать їх любити Бога та плекати в собі духовне життя щоденної молитви, частим приниманням Св. Тайн і уникання усього, що не подобається Богові.

3. Наші школи навчать наших дітей любити свій український нарід і Церкву. Це ж завдання наших парафіяльних шкіл—ВИХОВУВАТИ НАШУ ДІТВОРУ В ЛЮБОВІ ТА ПРИВ'ЯЗАННІ ДО НАШОЇ ЦЕРКВИ й ОБРЯДУ: За це наші великодушні парафіяни щорічно платять тисячі долярів. Дитина має вийти з парафіяльної школи з гарячою любов'ю до своєї Церкви та обряду, щоб не траплялися між нами сумні аномалії, де діти кінчать із нашою Церквою, як виходять зо школи.

Діти це скарби нашого народу і Церкви, тому треба вчинити всяку можливу жертву, щоб запевнити їм взірцеве українське, католицьке виховання.

Занедбання виховання дітей це великий злочин супроти Бога, Церкви й власної батьківщини. Нажаль злочини між молоддю зростають. Хто винен? "Головна причина злочинности між молоддю це злочинні батьки вдома", сказав еп. Шін, відомий американський оратор, що виступає в телевізії в Америці.

Якщо батьки занедбають виховання дітей удома, то їх занедбання не направить ні школа, ні Церква, бо ніхто не має такого глибокого впливу на вишкіл дитини як батько й мати. Ніхто не годен ввілляти в душу дитини такої відрази до гріха й любови до чесноти, як ті, що привели її на світ.

Якщо б українські батьки в Америці та Канаді були зрозуміли домашнє виховання своїх дітей в українськім католицькім душі, то ми не мали б тепер численних зрадників свого обряду й народности по наших містах і селах.

Що ж представляє собою наша земля в порівнянні з всесвітом? Він же такий кольосальний, що світло від найдальшої від землі знаної зірки доходить до землі тільки за 200,000,000 світляних років. Земля—це просто порошина в космосі. А людина на землі?—Порошинка на порошині.

Його Єдиний Приятель

Фультон Оврслер

З англ. переклала Ірина Нестюк

В ДУБЛИНІ, звідки походить Джов Скрібон, знали його як людину, яка ніколи нікому не довір'яла. Про нього говорили, що він народився з блиском підозріння в очах. Від наймолодших літ самота була його єдиним другом. В школі він бавився все сам, він не належав до жадного дитячого клюбу, не мав ніколи приятеля. Літа минали, він був стало огірчений та незадоволений на товаришів праці, долю, життя, і всіх.

Його життя було таке одноманітне, що ніхто не міг би нічого сказати про його минувшину. Та зате всіх здивувала зміна, яка відбулася в ньому, і то в пізніх літах його життя. Він був такий незадоволений з свого побуту в Дубліні, що вирішив шукати щастя деінде. Так він опинився в малому містечку в Канаді.

Та чуже оточення і самітність дошкулювали йому ще більше, як в родинному місті. Незабаром тут трапилася дивна подія— він залюбився.

Вона була милою, ніжною дівчиною, повною довіря та любови до всіх і він прив'язався до неї цілою своєю самітною душею та з нетерпеливістю очікував дня вінчання.

Вона виїхала на кілька днів до сусіднього міста на закупи і, вертаючись додому через ріку в навечеря вінчання, втопилася.

Д. Скрібон залишився знову сам один на світі, а його єдиний друг відійшов від нього раз на завжди. Він не мав до кого звернутися в своєму безмежному болю. Ціле своє життя він був гордий з того, що ніщо не могло його зранити, але тепер заломився під тягарем терпіння. І в тому безмірному болю він перший раз в своїму житті впав на коліна і почав молитися, а в сумерці кімнати поплили з його очей сльози. По кількох годинах розмови з своїм Небесним Отцем він піднісся з колін і, хитаючись, вийшов з кімнати. В коридорі перед своїми дверима він зустрінув своїх сусідів, якими він ніколи не цікавився, і яких навіть не поздоровляв. Там був фабричний урядовець, учитель та урядничка з випозичальні книжок. Вони всі простягли руки до нього, обіймали його та потішали, а старий священик взяв його під руку і повів до каплиці. Джов був зворушений тими виявами співчуття і симпатії чужих йому людей. Та найдивніше щойно прийшло.

Ніхто не подумав би, що Джов є глибоко релігійною людиною, що він має музичний талант і що він здібний робити добро іншим. А те все сталося. Дж. Скрібон скріплений духово, змінився цілковито по своїй втраті. Все своє майно роздав вбогим. На прожиток заробляв столярством, помагаючи бідним. А одної ночі в самоті своєї кімнатки написав гимн, який сьогодні співають по цілому світі: "Якого приятеля ми маємо в Ісусі".

По Довгій Розлуці

Христя Денисиха

МОЛОДА соковита зелень вкрила старі клени здовж вулиць, а густа рівно підстрижена трава пухкими килимами встелилася перед чепурними домами мільйонового канадійського міста. Діти радіють кожним промінчиком сонця, юнацтво користає з кожної вільної хвилини, щоби розправити свої в шкільних лавках засиджені кості.

Тері, п'ятнадцятилітній стрункий юнак, з темними блискучими кучерами й чорними очима, йде жвавою ходою безцільно й безжурно. Вільний день від шкільного зайняття використовує, щоби прогайнувати його на безділлі. Здається йому, що це найкращий відпочинок. Насолоджується повнотою свободи, безцільністю свойого проходу. Йде в вулиці на вулицю, сідає в автобус, їде довго-довго на конець міста, знову проходжується і знову всідає до автобуса, аж втомився й почав нудьгувати. Здається йому, що тужить за чимось, чого він ніяк окреслити не може.

На одній зупинці автобуса всідає кількох юнаків, живо про щось розправляючи. Тері прислухується. Чужа мова. Ніяк не може зрозуміти, про що вони з таким захопленням говорять.

—Чи є щонебудь на світі, про що можна говорити з таким захопленням?—думає Тері.

Він присівся ближче юнаків, хотів підхопити бодай одно слово з цієї чужої мови. Яка вона дзвінка, яка мельодійна ця мова. Десь він уже раз чув її. Дуже давно, а може тільки снилося йому. З цілої бесіди юнаків Тері підхопив тільки одно-однісеньке слово, яке вони часто повторяли. Одно слова: Україна.

Це напевно щось дуже гарного, або дуже цінного, коли вони з таким захопленням вимавляють. Чому говорять якоюсь незнаною мовою? думав Тері, а цікавість його росла, змагалася.

—Тут Канада, тут говорять по англійськи,—відізвався трубо до юнаків.

—Про Канаду ми знаємо дещо більше. В Канаді свобода,— відповів спокійно один, мабуть старший з юнаків.—Тут свобода й кожній може говорити своєю рідною мовою.

—Тут свобода, це правда. А чи ж англійська мова не є нашою рідною мовою?—запитав саммовпевнено Тері.

—Для вас може так, для нас ні.

—Ви ж гарно володієте англійською мовою. Ви мабуть родженці Канади?

—Так, ми родженці Канади й її громадяни, однак що національності ми українці.

—Дивно,—сказав Тері й здвигнув раменами.

Далі їхали мовчки. Червоняве сонце всміхалося крізь шибки автобуса, сідало збиточними промінчиками на трохи приблідлі від шкільної втоми, обличчя юнаків та манило їх за місто, в поле, в ліс.

Тері задумався. Забув про безцільний свій прохід. Він зацікавився громадкою юнаків. Куди вони їдуть, про що говорять, чим захоплюються? Що це в них за однострої?

Переїхавши шмат дороги, юнаки збираються висідати. Тері мимоволі піднісся, висідає разом з ними і йде вслід за ними. Юнаки задержалися біля малої церковці, уставляються двійками й рівним ходом увіходять до церкви. Тері спинився на мить, але тільки на мить, і увійшов за ними.

Церковця заповнена вірними. Тишина така, що власного віддиху не чути. Здається, що ця маса людей це одна істота, одна душа. Роздаються могутні тони Богослужби й сотні уст хвалять Господа одним серцем, одними словами.

Тері сидить в останній лавці мов заворожений. Незнані слова й незнані мельодії втискаються насильно в його мозок.

—Гарне... Зворушливе...,—думає Тері.—Здається, що воно мені навіть знане... Де я те бачив, де я те чув? Ні, мабуть мені тільки так здається...

Ціле довге Богослуження Тері вислухав з таким захопленням, що аж обличчя розквітило йому рум'янцем.

—І що це за пісня при кінці Богослужби, що на її звук усі станули на струнко? Так, звуки цієї могутньої молитви напевно прямо летять перед трон Всевишнього. Яке те все дивне!...

* * *

Вдома Тері нічого не сказав про свою стрічу з дивними юнаками, ні про малу церковцю за містом. Мельодія цієї останної пісні звенить йому в мозку, а образ розмоленої церковці стоїть перед очима.

Ледве діждав наступної неділі й о тій самій порі вибрався знову за місто. Стрінув знову тих самих юнаків в однострояхі і привітав їх ввічливим усміхом.

—Я з вами,—сказав Тері.

—Куди?

—До церкви.

—До церкви?—запитали здивовані юнаки.

—Так. Я був там з вами минулої неділі. Чи можу запитати вас, що це за церква?

—Українська, католицька,—відповів старший пластун.

—Чи позволите мені познайомитися з вами?—запитав ввічливо Тері.

—Гаразд, познайомимося.

—Називаюся Тері Гюдіме.

Юнаки знайомились сердечно і зараз нав'язалася розмова про щоденні зайняття, про студії, тощо... Тері зацікавився пластом. Така юнацька формація виповнила б йому його вільні хвилини, дала б напрям і зміст його думкам.

Зближалися до церкви.

—Чи не схотіли б ви пояснити мені хід і значення Богослужби? Признаюся, мене ніколи не цікавила ніяка церква. Я не відчував потреби молитви. Ні батьки, ні школа мене цього не навчили. Від хвилини, коли я минулої неділі з цікавости увійшов за вами до церкви, щось збудилося в мені. Все мені там подобалося, все промовляло до мене.

—Ваше прізвище не є англійське,—запитав старший пластун,—чи можна знати, якого ви походження?

—Не знаю. Мої батьки ніколи мені про це не згадували, а я ніколи про це не думав. Мабуть наш рід уже від дуже давна в Канаді, коли навіть не збереглася пам'ять нашого походження.

—Вибачте, як пишеться ваше прізвище? З прізвища можна б дійти до вашого походження. Але... ми заговорилися, а це вже час до церкви.

* * *

Прекрасний червневий вечір. Небо вдягнулося у фіялково-сині шати, а зорі підморгували, залицяючись до повнолицього місяця. Запах зелені й квітів змішаний з вугляним теплом і димом уносився на ганках домів, де відпочивали струджені цілотижневою хвилюючою працею жителі міста.

—Тату, як давно наш рід в Канаді?

—Дуже давно, сину.

—Звідки походить наш рід, тату?

—Ца байдуже, сину.

—Хочу знати. Мені не байдуже, мені цікаво.

—Не мороч собі голови непотрібними справами. Ми канадійці.

—Я стрінув юнаків, вони дорожать своїм походженням, своєю мовою, своєю церквою.

Батько задумався, вп'ялив очі в килим зеленої трави. Про що думав, які образи відновлювала його пам'ять?

—О, як я хотівби бути гордим на моє походження,—говорив ніби до себе Тері,—так, як гордими є ці юнаки українці в пластових одностроях. Я не маю минувшини, я...мій рід не має історії.

Важка тищина нависла над батьком і сином.

* * *

Тері знову стрінувся з юнаками. Якась незнана сила, якесь непереможне прагнення тягнуло його до них і до цієї малої церковці за містом. Він вспів уже розвідати в них дещо про цю їхню батьківщину, про цей нарід, який до сьогодні стоїть у затяжній боротьбі за волю й державність, про цю Церкву, що нескорена живе в катакомбах XX віку.

—Ви казали, що з прізвища можна відгадати походження,—сказав, перериваючи нагло розмову, Тері.—Моє прізвище пишеться: ейч, ю, ді, уай, ем, ей.

—Гудима, Гудима!—скрикнули юнаки.

—Справжній український Гудима.

—Чи справді?—запитав до нестями розрадуваний Тері.—Чи справді я...

Миттю скочив в надїжджаючий автобус і вернувся додому.

* * *

—Тату, тату! Я знаю вже, хто я! Знаю! Тату,—чому ви скривали передо мною? Мій рід не від злочинців, не від бандитів. Чому ви скривали, тату? О, який я щасливий! В мене є минувшість, в мене є історія, в мене є героїчне вчера і буде гарне завтра. Я українець! Чи це правда? Тату, чи це правда?

Батько вдивився далеко-далеко до схід сонця, гейби хотів зо-

ром прошити простори. Грубі сльози скотилися по його обличчі...

—Я українець! Чи це правда, тату?

—Так, сину.

Батько й син кинулися в обійми немов би стрінулися після довгої-довгої розлуки.

ДОБРЕ ДІЛО РЯТУЄ ЖИТТЯ АЙЗЕНГАВЕРОВІ

ЄВРОПЕЙСЬКА війна наближалася до кінця. Це було при кінці 1945 р. Президент Айзенгавер, тодішній головний командант аліянтських військ, мав свою головну кватиру в Версаю в Франції біля Парижа.

Двайт Айзенгавер вибрався на інспекцію військ, й удався до Раймсу, щоб підбадьорити війська, бо задумав розпочати велику офензиву, яка закінчила б війну з Німеччиною й знищила б гітлерівські армії, що цофалися на німецьку територію.

В Раймсі стрінули його представники аліянтських військ. Айзенгавер побажав їм веселих Свят і пополудні вибрався назад до Версаю. Їхав він автом Кателяком. З ним були в авті шофер, один журналіст і фотограф.

Зразу легко було їхати, але згодом почав падати сніг. Сніг почав топитися й потім замерзати. Дорога стала слизька. Авто посовгнулося, з'їхало в рів і колесо тріснло. Треба було замінити його іншим, що й учинено.

Авто покотилося знову слизькою дорогою поки не натрапило на двох стареньких людей. Айзенгавер звелів затримати авто й спитатися, що сталося. Старушка плакала. Її чоловік сказав, що вони вже цілий день йшли до Парижа, щоб відвідати дочку, але його жінка так уже змучилася, що дальше негодна була йти.

Айзенгавер звелів взяти стареньких людей до свого авта та завести їх до Парижа до дочки. Смеркло, як авто дойхало до Парижа. Шофер стратив багато часу, щоб віднайти помешкання.

Тимчасом на згаданій дорозі, якою вертався ґенерал Айзенгавер, було роздоріжжя. На роздоріжжі поліція знайшла розбите авто подібне до Айзенгаверового. Авто було перевернене. Біля авта лежали вбиті американський полковник і капрал. Якесь військове "американське" авто проїхало попри авто полковника й "американські" вояки кинули в нього три ґранати, вбиваючи на місці полковника й капрала.

Хто вбив їх? Не американські вояки, але перебрані німці, які думали, що в авті був Айзенгавер. Вони намагалися вбити головного команданта аліянтських військ, щоб припинити офензиву проти Німеччини. Атентат був виконаний трупою німців під проводом німецького полковника, Оттона Скорзеного, що був визволив Мусоліні з неволі.

Якщо б Айзенгавер був не взяв іншої дороги, щоб відвести стареньких людей до Парижа, то він був би згинув від ґранати атентатчиків, бо вони думали, що це був Айзенгавер, який мав вертатися згаданою дорогою.

Тимчасом у Парижі американська команда була переконана, що Айзенгавер згинув із руки німців. Паніка поширилася на всіх. Як Айзенгавер увійшов до залі команди, він застав усіх у смутку. Одна жінка з аташе ґістерично плакала: "Вони вбили Айзенгавера!"

Радість обхопила всіх, як зобачили живого команданта. "Чи ви їхали через перехрестя доріг?" приявні спиталися його шофера. "Ні, Айзенгавер звелів забрати додому двох стареньких людей. Я мусів взяти іншу дорогу", відповів шофер.

Коли справа вияснилася, всі приявні подякували Божому Провидінню й закликали: "Айзенгавер і його добрі діла!" Чинім добро, де можемо.

Моя сусідка біблійничка все докоряє мені, що ми католики заперечуємо Св. Письмо тому, що звемо своїх душпастирів "Отцями", бо Ісус сказав: "Не називайте нікого отцем на землі, бо один вам Отець, що на небі" (Мт. 23, 9).

Насамперед слід тут зазначити, що отець значить те саме, що батько. Св. Письмо зовсім не забороняє звати священиків "Отцями", бо вони є духовними батьками душ, яким дали душевне життя в хрещенні, підтримують його проповідуванням і св. Причастям, привертають у сповіді тим, що через тяжкий ґріх затратили його.

Біда з біблійниками. Вони вичитають щось одне в Біблії, не зрозуміють його, не порівняють із іншими місцями Св. Письма, й потім наспіло атакують католиків. Та немудро вони чинять, бо Св. Письмо нераз вживає слово "батько". Ось Св. Павло пише: "Діти, слухайте своїх батьків!... Батьки, не дратуйте своїх дітей" (Єф. 6, 1 і 4).

Пишучи до Тимотея, Св. Павло зве його "щирим, улюбленим сином" (1 Тим, 1, 2 і 2 Тим. 1, 2). Називаючи Тимотея "сином", чи тим самим не вве себе його "батьком по вірі"? Св. Іван каже: "Пишу до вас, батьки..." (1 Ів. 2, 13).

Преч. Діва зве Св. Йосипа батьком: "Твій батько й я... шукали Тебе" (Лк. 2, 48).

Що ж Христос заборонив, як звелів не кликати нікого батьком? Він хотів пригадати людям, що перший "Батько" людства це Бог, бо від Нього походить все добро, як із предвічного джерела. Якщо б хтось приписував своєму земському батькові таку могутність, яка належиться Богові, тоді він грішив би. Католики не приписують нічого подібного своїм священикам, що їх звуть "Духовними

Отцями". Це слово "Отець" це тільки вияв вдячности як духовну обслугу й ласки, що вірні отримують від Бога—предвічного Вітця—через священиків, що для душ бувають другорядними духовними батьками.

Я запізналася з некатолицьким хлопцем. Він хоче, щоб я вийшла за нього заміж і перейшла до його протестантської Церкви, бо він каже, що його Церква така сама добра, як моя Католицька. Чи це правда?

Ні, це не правда, бо всі релігії не можуть бути однаково добрі. Бог є вічною правдою. Він не може противорічити Собі самому. Правдива релігія є та, що Він Сам об'явив. Ця релігія не може противорічити собі самій, бо походить від Бога й є непомильна. Бог не може одним людям дозволяти на розвід, як це думають протестанти, а других посилати до пекла, якщо вони потопчуть важне подружжя й підуть жити з іншими, що не є їх законними подругами. Бог не є химерно змінливий, щоб застосуватися до примх людей, які не хочуть коритися Його законові.

Перед приходом Христа Бог об'явив Свою релігію поступенно. Христос завершив об'явлення, тому воно досконале. По смерті послідного апостола скінчилося Боже об'явлення. Ми можемо завжди вчитися з нього, але його не можна уліпшувати. Ця досконала Христова релігія це католицтво, що в досконалій формі знаходиться в одній Католицькій Церкві. Все, що не годиться чи противиться навчанню Церкви, не походить від Бога, але є видумкою помильних людей. Отож не вільно покидати католицької Церкви й переходити на протестантство, бо це значило б покинути Церкву основану Христом і перейти до Церкви, що її заложили люди. Це було б тяжким гріхом, бо не вільно ставити вище авторитету людей над Божий авторитет.

Від себе радимо українським дівчатам узагалі не виходити заміж за протестантів, хібащо вони навернуться до католицької Церкви перед шлюбом. Католицька Церква забороняє мішані подружжя (цебто подружжя між католиками й некатоликами), бо такі подружжя звичайно бувають нещасливі та ведуть католиків до затрати віри. Вони теж шкідливі для дітей, бо діти мішаного подружжя звичайно є байдужими до всякої релігії, як це надто ясно виказує щоденний доовід.

Тому 30 років я покинув жінку в краю. Згодом оженився зо своєю кухаркою перед цивільним урядовцем. Потім ми розвелися. Я вдруге взяв цивільний шлюб. Потім знову взяв розвід. Я визнав на сповіді всі свої провини. Але часом маю скрупули, чи Бог мені вповні пробачив мої минулі гріхи. Чи тепер можу приступати до Св. Причастя, не йдучи вперед до сповіді, якщо не маю тяжких гріхів на сумлінні?

Якщо ви щиро покаялися за минулі гріхи й дістали розгрішення від священика, то ваші гріхи прощені, й ними не слід журитися. Чи ж Христос не запевнює вас, що Він пробачить наші провини, як священик у Його іменні простить їх розкаяному грішникові? "Кому ви гріхи простите, то простяться їм" (Ів. 20, 23).

Кожен може йти до св. Причастя, як довго не має на душі смертельного гріха. Коли ж свідомий якогось малого гріха, можна легко позбутися його актом жалю чи любови. Не треба доконче йти до сповіді, коли хтось допустився легкого гріха. Акт жалю чи любови прощає повсденні гріхи.

Люди, що в молодості багато нагрішилися, повинні часто ходити до св. Причастя, щоб направити Богові кривди вчинені гріхами й призбирати собі багато заслуг для вічної слави. Минулими гріхами не треба журитися, бо ласкавий Господь не дивиться на те, що людина колись робила, але на те, як вона хоче проживати в майбутньому.

Чуда Природи

Покійний учений Айнстайн твердив, що гармонія прав природи вправляє в захоплення мужів науки. Закони природи виявляють таку подивугідну мудрість їх творця (Бога), що все знання людей це тільки слабенький відблиск Божого знання, яке проявляється в діянні всесвіту.

Брак Християнського Виховання це Тайна Сьогоднішнього Зіпсуття

Петро Криця

ЗЛОЧИННІСТЬ зростає по різних державах світу, але найбільше болить добрих людей те, що поміж злочинцями щораз більше молодих хлопців, дівчат або дорослу дітей. Американська федеральна Поліція (ФБІ) виразно заявила, що кожен 17-ий юнак чи юначка в Америці мають за собою кримінальний рекорд.

Звідки береться злочинність між молоддю? На це складне питання, над яким ламають собі голови виховники, учителі, шкільні комітети й державні чинники, нелегко відповісти. Проте отут подамо головні причини, що, на нашу думку, ведуть молодь до злочинности.

Слід зазначити, що молодь не родиться злочинною. Злочинність це бурян, що зростає в серцях молодих хлопців і дівчат. Чи винно поле, що на ньому розмножився бурян? Чи винна молодь, і чи тільки вона сама винна, що посеред неї стільки злочинів?

Вину за злочинність молоді поносить родина, школа й ціле громадянство. Якщо б усі згадані чинники співпрацювали так, як треба, і вложили в серця молоді те, що їй належиться, то злочинність змаліла б до непізнання. Ті, що сьогодні караються по поправчих домах, сидять у криміналах або згинули на електричнім кріслі, були б шанованими громадянами держав і визначними діячами в клюбах, товариствах і громадах, якщо б були отримали від інших те, що повинні були отримати, але нажаль не отримали.

Що таке виховання?

Ми привикли приписувати бракові виховання помилки та злочини людей. "Не мав доброго виховання... Його батьки померли, як він був іще дитиною... Хто мав подбати про неї?..."

З цього виходить, що ДОБРЕ ВИХОВАННЯ це запорука доброго життя й сумлінної поведінки в молоді. Якщо ж нема доброго виховання, то годі сподіватися, щоб хлопці й дівчата добре поступали й були гідними членами родин, громад і держав.

Що ж таке добре виховання? Люди не є тільки звірятами зложеними з самого тіла. Людська істота складається з душі та тіла, що гармонійно творять людину, найкраще сотворіння, що по янголах вийшло із рук Всемогутнього Творця.

Кожна дитина родиться як член родини, громади й держави. Отож всі ці три інституції відповідають за її майбутню долю. Якщо одна з них спроневіриться й не виповнить свого завдання цебто не дасть належної співпраці для виховання молоді, то ця молодь може легко зійти на манівці, спричиняючи страшні шкоди саме тим, що не хотіли трудитися над її вихованням.

Дитина, будучи членом земського громадянства, є теж підданцем Божого Царства, бо Бог сотворив її, щоб вона Його любила й служила Йому. Вона має обов'язок не тільки супроти

власних батьків, батьківщини, але й супроти Бога, свого Творця.

Виховання дитини це вишкіл її, щоб вона вповні розвинула всі свої фізичні, духовні та моральні сили, стаючись ідеалом людини. Слід заявити, що це дитина сама зростає в досконалу людину. Родина, громада й держава тільки допомагають їй розвинути свої фізичні, розумові і моральні здатності.

Чинники виховання

Безбожний Руссо твердив, що дитина найкраще виховалася б і розвинула б свої здатності, якщо б вона проживала одинцем на лоні природи так, як тисячі років тому жило людство по лісах і нетрях. Ця дивачна теорія звиродніло деморалізатора французького народу абсурдна, бо історія хоча б негрів в Африці чи колишніх індіян в Канаді та Америці наявно доказують, що саме безцільне проживання по пущах і яругах не дасть нікому доброго виховання та не вчинить із неї цивілізованої людини.

За виховання дитини відповідає родина, школа й Церква. З цих трьох родина це найважніший чинник виховання, бо ніщо не заступить його. Якщо сьогодні так багато злочинців блукають по наших містах, то вперш у чергу тут винна родина, цебто злочинність дітей випливає зо злочинности батьків. Під злочинністю батьків розуміємо не тільки кримінальні проступки, за які карають арештом; злочинність численних батьків у тому, що вони занедбали виховання власних дітей. Це злочинність, хоч за неї не карають, хоч повинні б карати, бо ж преціньо по всіх державах карають тих, що занедбують наложені на них обов'язки платити податки, відбувати військову службу, шанувати чуже майно, тощо.

Чи ж тяжко не провиняються батьки супроти своїх дітей і чи через те не заслуговують на тяжкі кари, якщо вони ради марного гроша полишають діти без належного догляду, не мають часу, щоб вишколювати їх, покидають їх цілими днями на вулиці, не контролюють їх лектур, товаристь, тощо?

Сьогоднішні вихователі щораз більше скаржуться на родинні вогнища як головне джерело зіпсуття модерного покоління. Не треба б скаржитися на родинні вогнища, бо їх щораз менше в Америці, хоч щороку півтора мільйона молодих пар вступають у подружий стан. Годі розуміти під родинним вогнищем оттаку чудасію, як мурований діл, гарний телевізійний апарат, найновіший тип авта й електричну машину до прання чи холодільник. Тимчасом для модерних американців і канадійців саме ці речі становлять родинне вогнище. Якщо нема авта в родині, нема телевізійного апарату чи електричної машини до прання, то яке там може бути щастя в родині?...

І так батьки йдуть до праці, бо мусять утримувати родину... Жінки ідуть за прикладом мущин, бо треба телевізії, авта... А що діється з дітьми? Нехай ідуть до школи... По школі нехай "бавляться" на вулиці, бо втомлені батьки не мають для них часу ...Вони теж втомлені... Ну й вдомі є стільки роботи, як "чоловік вернеться з фабрики..."

Яке виховання може отримати та бідна дитина від своїх батьків, яким авто чи телевізійний апарат дорожчі над діти? Крім цього злочинного занедбання, батьки провиняються ще іншими

злочинами супроти власних дітей: **пещенням**... "Ой мати, мати, не пести сина, бо бідна на світі пещена дитина!"

Немало модерних батьків думають, що їх дитина мусить мати все, чого їй забагнеться, і то мати тоді, коли їй захочеться. Ці мамці та татки не вірять у дисципліну, кари, поправу дитини, бо на їх думку це старомодні засоби виховання. Синок чи донечка, що мають таких "змодернізованих батьків і матерей", роблять що хочуть, ходять куди хочуть, пристають із ким хочуть, бо ні батько, ні мати не поважуються спротивити їх примхам і забаганкам.

Такі безталанні діти, що мають все від батьків, зчасом починають нудитися й стають розглядатися за новими враженнями й задоволеннями... Ці ж нові враження можна подибати в пиянстві, розпусті чи навіть у мордах... Чи ж одна бруклінська жінка, пані адвокатова, не схопилася за голову та не заявила публично, як поліція арештувала її одиначка за морд: "Чому ж мій синок таке вчинив? Та ж я його так пестила... Йому вдома нічого не бракувало..."

Почуваючи в собі неспокій і незадоволення в дозволених приємностей, діти нагально кидаються на заказані роскоші... Посеред молодих злодіїв і бандитів є немало таких, що походять із багатих родин... Отож вони не крадуть із потреби чи нужди. Крадуть, бо відчують злорадну приємність у крадежі. Ці молоді злочинні хлопці і дівчата не були навчені контролювати свої пристрасті й низькі гони. В родині мати давала їм все, чого забажали. Коли громадянство своїми законами гамує ці гони, то вони радше зламають закон, аніж мали б придавити розбуджену пристрасть.

Батьки, які самі не мають відповідальности, не можуть вляти почуття відповідальности в серця своїх дітей. Такі діти думають, що держава має дбати про їх прожиток... Коли ж "вуйко Сем" не хоче дати їм пенсії, то вони беруться до крадежі, шахрайств, газардних ігор, тощо...

Батьки пияки витворюють у дітях почуття опущення й самітности, бо пиянство, надмірна пристрасть до забав і ігор держать батьків здебільша поза домом... Діти чуються опущені, відчувають брак любови й ніжности... Не мавши ніжности й любови в родині, такий хлопець це вулкан, який нераз вибухає в виді насильств над невинними жертвами полових гонів.

Ще гірша доля тих дітей, яких батьки вічно сваряться або попросто покидають одне одного, беруть розвід і може навіть "заключують нове подружжя" поза Церквою... Дитина такого дому це знаменитий кандидат чи кандидатка на злочинця... Зобачивши, що батьки потоптали Божий закон про нерозривність подружжя, дитина стане гордити всяким законом, Божим і людським... От вина батьків, що не потрапили витворити в дитині пошани до Божого авторитету, якого вони є представниками на землі. Син, який бачив, що його мати зрадила батька й проживає з якимось другим мущиною, не відчуватиме пошани до ніякої льояльности, ані не матиме скрупулу свою батьківщину запродати й ворогам...

Лік на лихо...

Бог дає подругам діти, щоб вони формували їх по Божому плянові. Коли немовля приходить на світ, Господь каже до матері те, що Фараонова дочка сказала до матері Мойсея: "Візьми немовлятко, та виховай його мені. Я ж заплачу тобі" (Ісх. 2, 9).

Дитина це мов та безформна глина, з якої можна все вилпити. Батьки мають обов'язок ліпити з цієї маси громадян і християн. Це їх перший обов'язок. Придбати дім, купити автомобіль чи телевізійний апарат це другорядна справа. Без них можна обійтися. Бог не буде питати батьків, чи мали власний дім, гарні меблі, гроші в банку, але чи як слід виховали свої діти.

Тільки релігійне виховання може спинити лявіну зіпсуття, крадежей, мордів і розпусти, що поширилися між модерною молоддю. Іншого ліку нема, а якщо є, то він невистачальний. Заходи державних і шкільних чинників не спинять лиха й не завернуть заблукану молодь до добра. Ляїцистичне виховання по школах, брак релігії в публичнім житті, нехтування Божого авторитету зроджують злочинців.

Французькі масони, вихованки Вольтера внесли були до сенату пропозицію, щоб усунути релігію зо шкіл. Один депутат, що опротивився безбожному плянові, промовив до зібраних депутатів: "Панове, послухайте мене, заки введете ляїцистичне навчання до шкіл. Знаю одного прихильника Вольтера, який не хотів навчати дітей релігії, бо був модерний... Що ж сталося з його нещасними дітьми? Два сини стали такі злочинні, що покінчили життя на шибениці. Дочка стала публичною грішницею. Сам зажурений батько стратив розум і опинився в закладі для божевільних. Послідний син помер із розпусти. У хвилинах притомности нещасний батько проклинає себе, що повбивав власних дітей... Оттепер, Панове, вводіть у Франції ляїцистичне навчання по школах, якщо посміете!"...

"Містичне" тіло Диявола

В часі французької революції цебто 10 листопада 1793 р. опянілі людською кров'ю французькі революціонери вдерлися до парижської катедри, скинули з престола статую Непорочної Діви Марії й посадили на троні розпусну артистку, проголошуючи її "богинею розуму". Це було велике святокрадство й зневага Божа.

Але чи й подібні речі не діються сьогодні по різних краях, де пропагується безстидна мода, де публика оплескує різні конкести дівчат чи жінок, що стають "королевими чи королівнами". Ганьба й стид, як "судді", знавці вимірають цих дівчат і жінок немов вони були б звірятами, а не Божими сотвореннями, сотвореними на Божий образ.

Як Христос творить Своє містичне Тіло з добрих, так Сатана намагається створити з зіпсутих чоловіків і жінок своє містичне тіло, щоб легше провадити душі на вічне прокляття до пекла.

Шануй Святий Хрест

о. Мих. Щудло ЧНІ.

БОГ сотворив людину безсмертною. Вона мала завжди жити, бо смерть не панувала над людством, як довго воно пробувало в Божій ласці та в стані первісної невинности. В раю нічого не мали терпіти, ні старітися, бо дерево життя було б підтримувало їх вічно молодими. "І посадив Бог усяке дерево із землі, гарне на вигляд і смачне своїм плодом, і ДЕРЕВО ЖИТТЯ, і дерево пізнання добра та зла посеред раю" (Бут. 2, 9).

Старинна легенда каже, що це ДЕРЕВО ЖИТТЯ спокійно собі стояло посеред раю, поки Адам і Єва були невинні. Коли ж вони згіршили, то страшна хуртовина зірвалася в раю. Вона знищила весь рай, місце щастя й спокою, а дерево життя запалося під землю. Там воно спочивало довгі століття, поки води потопу не занесли його на гору Голгофу.

Жиди, ввійшовши до Палестини під проводом свого вождя, Ісуса Навина, знайшли це дерево до половини присипане грузом і землею. Це дерево подобало на великана, що ніяк не подобав на інші дерева, які росли в обіцяній Землі. Мешканці бачили, що це дивне дерево було зовсім незіпсуте часом. Хотіли зужити його при будові єрусалимської святині, але ніяка сокира та пила не чіплялися його. Нарід назвав його **нерушимим деревом** і залишив в спокою на довгі століття.

Народився Христос і по тридцятьох роках приватного життя в Назареті почав голосити Свою науку жидам. Простолюддя пішло за Його покликом і радісно прийняло навчання про вічне щастя в небі, про духа вбогости, про терпіння ради небесного царства. Нажаль юдейські провідники, погружені в земських добрах, задивлені у мрії про дочасне панування вибраного народу над іншими народами світу, не злюбили Ісуса, оскаржили перед Пилатом і вимусили на Нього присуд смерти.

Кати вийшли шукати дерева, щоб зробити хрест і розп'ясти на ньому Спасителя світу. Римський сотник, що проводив виконавцями присуду, узяв пилу й почав різати нерушиме дерево, що лежало біля Голгофи, де мав повіснути Божий Син. Нерушиме дерево легко подалося й поділилося на дві части. Жидівські слуги взяли їх, витесали хрест й подали Спасителеві, щоб ніс його на Голгофу.

Завмерле через упадок Адама й Єви нерухоме дерево життя було скровлене кров'ю Богочоловіка. Як тільки перша краплина крови сплила по ньому, мертве дерево життя віджило і з нього почало спливати на відкуплених людей Боже благословення.

З того часу хрест стався знаряддям спасіння людського роду,

бо Христос помер на ньому за відкуплення безсмертніх, людських душ. Християни почитають, шанують і люблять хрест, носять його на шиї, ставляють по своїх хатах, кладуть на столиках і бюрках.

Диявол ненавидить це святе знамя нашого спасіння та його погрому, християни ж знаходять у ньому свою розраду та потіху посеред страждань і земських досвідів.

Хрест це відзнака християнства, тому вороги Св. Євангелії ненавидять його та намагаються знищити, бо вони ненавидять Христа та Його святі закони і навчання.

Разом із німецьким військом увійшло в Україну гітлерівське Гестапо. Один гестапівський офіцер зайшов до якогось українського дому в Західній Україні та попрохав вільної кімнати для себе на нічліг. Господиня показала йому покій. Гестапівець оглянув і заявив, що він заночує в домі, але звелів усунути зо стіни святий хрест. Побожна господиня відповіла, що вона готова переночувати його, але хреста зо стіни не скине, бо це пам'ятка по її покійнім батькові. Гестапівець закляв і вийшов із кімнати. По якімсь часі вернувся та заявив, що він таки ночуватиме в кімнаті, бо мабуть не знайшов ніде вільного місця в селі. Про святий хрест уже не згадував.

Десь около дев'ятої години вранці прийшли гестапівці та спитались властительки, де їх офіцер, бо він повинен уже бути в уряді. Господиня спокійно відповіла, що він іще спочиває. Гестапівці почали стукати об двері, але офіцер не відповідав. Тоді силоміць виважили двері та вдерлися до кімнати. Жахливий вид ударив жорстоких поліцаїв. Їхній керівник лежав трупом на ліжку, а в руках його зламаний хрест!

Бог страшно карає за гріхи злоби та ненависти проти релігії. Господь милосердний для бідних грішників, що грішать із уломности чи слабости, бо Він знає, що людська немічь велика та що легко людині допуститися гріха. Диявол, спокуси, лихі приклади інших, пожадливість і пристрасті легко можуть затягнути до гріха бідних дітей Адама. Бог рідко карає за гріхи немочі, але зате тяжко та строго ударяє тих, що зо злоби грішать немов дияволи. До таких гріхів злоби належать зневаги святого хреста, тому й Бог нерідко вже в цьому світі тяжко карає святокрадців.

Німецька "Католицька Церковна Часопись" подала в 1933 році жахливий випадок, в якому проявилася Божа справедливість на трьох безбожниках, що зневажили святий хрест.

Було це в осені 1933 року. Чотири святокрадці загадали повалити придорожний хрест біля міста Бадену. Відрубали ноги Розп'ятому, повалили статую на землю та відбили вилами від гною тіло Спасителя від хреста.

Кара не минула святокрадців. Один із них був механіком, що працював у ліярні заліза. Він заладовував великі розгонові кола на залізниці до вагонів. Один з кол вихопилося робітникам із рук і поторощило богохульникові голені. Це був той механік, що при нищенні хреста потоптав Спасителя, як хрест повалено на землю. Нещасний богохульник дістав закаження крови та помер у шпиталі 19 квітня 1934 року.

Його спільник у нищенні хреста погиб 12 квітня того самого року. Працював він у каменоломах. Брила каміння обірвалася та поламала йому руки. Помер того самого дня, що його спільник. Це був 37-літній робітник у каменоломах.

Третій святокрадець працював як дереворуб у лісі. Підрізане дерево нещасливо впало на нього та розторощило йому обидві ноги. Помер без притомности 30 січня 1935 р.

Четвертий зневажник хреста потонув у ріці та його тіло витягнено вилами від гною 31 травня 1935 р. Це був той, що вилами стягнув тіло Христа з хреста!

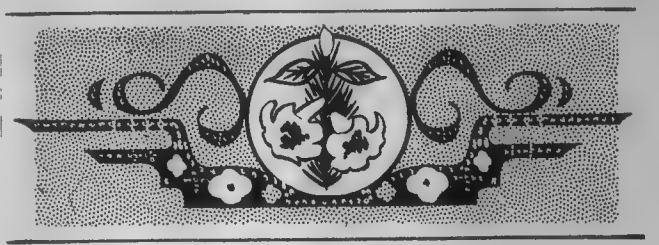

Місячник "The Reader's Digest" в числі на червень 1955 подав, що в Америці проживають 6,000,000 поляків, сливе всі уроджені в Америці. Поляки католики мають в Америці 900 церков-парафій. Це не багато, коли порівняти число українців із поляками. Всіх українців католиків, в Галичини і Закарпаття є в Америці 635,944. Отож трохи більше ніж пів мільйона. Всетаки вони мають 351 парафій.

Якщо порівняти чисельно поляків і українців, то поляки повинні б мати принаймні чотири рази більше парафій ніж в дійсності мають. Українці завдячують свій розвій тому, що вони мають відмінний від латинського обряд і власну ерархію. За це треба бути вдячними Папам, що призначили українцям власних епископів, бо поляки теж старалися дістати в Америці власну католицьку ерархію, але не дістали.

Хоч українці не дуже долюблюють поляків, проте повинні вчитися від них, як треба помагати своїм землякам в Україні та на скитальщині. Польська спільнота в Америці, так скитальці як уроженці Америки, що-місяця висилає до Польщі 100,000 пакунків із поживою чи вбранням, щоб полегшувати нужду поляків під большевицькою окупацією.

Чи українці не могли б бути трохи більше великодушні для тих, що з різних причин залишилися в Європі чи попросту проживають в Україні? Коли наш ближній голодує, то треба помогти йому. Його голод важніший аніж наша хата, авто чи телевізійний апарат.

СМІХОВИНКИ

—Невже ж це правда, що панна Зося зачала студіювати грецьких філософів?
—Так!
—Від котрого саме?
—Від Діогена.
—От, а то чому?
—Бо він сказав: Шукаю чоловіка. Панна Зося—теж!

Син:— Тату, що мали люди, коли не було телевізійних апаратів?
Батько: —Святий спокій, сину.

—Пані, каже суддя до жінки, як ви можете оскаржувати чоловіка, що він вас побив? Та ж він безпомічний інвалід!
Жінка: —Так, прошу пана судді, але він не був іще інвалідом, як зачалася між нами бійка.

Психологи твердять, що ніхто не повинен тримати для себе забагато речей. Американське доходове бюро таксамо думає про американців.

Хто такий шофер на автобусі, мамцю, питається маленький Івасик.
Мати: Це той чоловік, що завжди знайде сидження в автобусі, як інші мусять стояти.

Добра секретарка завжди сміється, як працедавець скаже якийсь жарт. Сміється вона не тому, що його жарт мудрий, але тому, що вона мудра.

Пацієнт: Пане докторе, чи це буде дуже небезпечна операція?
Лікар: Не будь смішний, Іване. Де ж можна купити небезпечну операцію за 50 долярів?

Англійський письменник Фридрих Бейсон казав: "Різниця між доброю книжкою й доброю жінкою в тому, що добру книжку можна замкнути коли чоловікові захочеться".

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

SEPTEMBER, 1955

CHRISTIANS LOVE THE CROSS

ALMOST two thousand years ago, a Cross was planted on a small hill called Golgotha. It was a rounded hill outside the city of Jerusalem and it resembled a human skull. The day was Good Friday. From the very day that the Cross was raised above Golgotha, its shadow falls upon all creation. In its shade the living find comforting rest and contentment, while the dead sleep in peace. Underneath its outstretched arms, people are born and they die. Humanity sweating and toiling beneath the cross, gazes upon it with mixed emotions. It brings fear and awe to the onlooker. No one can look at the Cross without having the Cross do something to him. All human efforts end there. And all human paths ultimately lead to the Cross. And when everything else is forgotten, only the Cross will be remembered.

The Cross, once a symbol of shame, is now a mark of glory. Once the device of a curse, it now is a gesture of benediction. Once the intrument of human and shocking punishment, it now is the token of love and mercy. Once the sign of death, it now is the emblem of life. All this is the Cross.

The Story of the Cross

The story of the Cross is the story of Christ, Who is called Jesus, the Savior of the world. For it was God Who was nailed to the Cross. It was God, Who was between Heaven and earth. "For God so loved the world," that the love of God shines out in the death of Christ on the Cross. And he who reads the story of the Cross can never forget what God has done. It is no mystery why we Christians love the Cross that even in the middle of Lent Catholics of the Eastern Church take time out to give special veneration to the Cross of Christ. On the Third Sunday of Lent the Cross is exposed for the public veneration of the faithful. For the Church is never so gloomy not even in Lent, that the sight of the Cross will not quicken her spirits. Oblivious of her penitential garb, the Cross is always worthy of a garland of flowers. Lent is

a time of fasting and abstinence. prayer and penance, mortification and almsgiving. Some find it hard to bear. Others are ready to give up. Our Holy Mother the Church knows all this. So what does she do? Does she quit? No, she merely calls time-out. She pauses midway to refresh herself. She presents the Cross of our Lord, as the noblest example of self-sacrifice. The bitterness of Lent is sweetened by the Cross. The Church heartens the faithful for victory is within sight. After viewing the transcendent vision of the Crucified Savior, the Church proceeds with cheerfulness on the journey which she had begun. After this, the way of the Cross becomes easier.

Self-Denial

If we want to be true disciples of Christ, we must have a real desire and strong determination to follow Him. Wishful thinking or pious inclinations are not enough. There must be a complete giving-up to Christ. There are to be no reservations. It is the yielding of the heart and the will. It is a full surrender to God.

Our Lord insists on self-denial if we are to be worthy of Him. That means the giving up of SELF —that inner man that makes us different from someone else. Christ set the example for self-denial. His entire life was submission to the will of God. He was self-sacrificing. No service was too low. He was obedient to the Father. When Christ asks us to follow Him, He goes first. We are only asked to follow, not to lead. We can never outdo Christ. Yet, if we are to be Christ's disciples, we must possess His spirit of willing self-sacrifice.

Self-denial is so important because self is the basic root of all evil. If not an actual criminal, self is always a potential criminal. Self is capable of murder, of lying, of stealing, of any sin. Self is an enemy of God. It is an enemy of man. Self turns the children of God into children of the devil, the children of light into children of darkness. Self deprives man of life with God.

Selfishness is the cause of world chaos, of moral collapse, of spiritual apathy, of social unrest. It is guilty of destroying Christian homes. It severs family ties and occasions the repudiation of marriage vows. Who can count the innocent and unborn children that it has slaughtered? Selfishness is responsible for juvenile delinquency. It shares in every political corruption. Godless living is selfish living. Yes, selfishness has betrayed, denied, compromised, mocked, scourged, condemned and crucified Christ in every instant. To be sure—not merely with thirty pieces of silver, not merely with a curse, not merely with a whip-lash, not with a crown of thorns, not with a cross, but with LUST: lust for power, honor, wealth and pleasure. Selfishnes prefers Barabas to Christ. And how can we be delivered from self? Only by crucifying the flesh, self. This is what Christ means when He insists that we take up the Cross.

Cross-Bearing and Cross-Taking

So many people whose lives have been spent in dissipation, who foolishly have exerted their strength and idolently wasted their talents, inordinately squandered their health and sinfully suffocated their virtues, —these same find that no longer can they pursue, enjoy and keep their goods and their fanciful fame, and so they resign themselves and say: "Oh, well, one must bear his crosses!" Others think that it is a choice between the pleasant and the unpleasant. They make their choice. Things go wrong. They too think that they are bearing their crosses. But this is not what Christ is talking about. Christ proposes that

we take up the cross. Cross-bearing is one thing, Cross-taking is another. Cross-bearing is submission to the burdens which Divine Providence lays upon us. But Cross-taking is to assume burdens voluntarily for the sake of Christ and for the salvation of the soul. Cross-taking, according to St. Paul, is mortifying the things of the flesh for the sake of the spirit.

The Sign of Death

If, during the Roman rule, one were to have seen the cross carried in the streets of Jerusalem, one would have immediately known that it meant death to someone. The Cross is indeed a sign of death. The moment we accept the Cross, we acept death. What a morbid thought, one might think. But self-destruction, is self-preservation. Dying is giving an old life for a new life—a temporal for an eternal life,—an earthly life for a heavenly life,—the present life for a future life. We do not live to die so much as we die to live. It is an old saying that "to die is gain." This still is true. The Cross gives life. We love the Cross!

IS YOUR HOME HAPPY?

There are many unhappy homes in these days. Who is responsible for it? The members that compose them.

Your home is happy, if your husband is a hard-working man, unselfish husband and loving father.

It is happy if the wife is self-sacrficing, thinking more of her children and husband than of herself and her own comforts.

It is happy if children fear, love and honor God as their heavenly Father, avoiding the slightest sin that may offend Him.

It is happy if all members of the family pray together and go periodically together to the Sacraments—Confession and monthly Holy Communion.

It is happy if there is family spirit among the members and a smooth cooperation among them.

It is happy if the husband and wife look upon their marirage as asacred institution of God for the propagation of the human race.

It is happy if God is loved by all of them above everything.

The human race must be getting stronger. Back in the early 30s it took two men to carry ten bucks worth of groceries. Now any little boy can carry that much.

Take care not to begin anything of which you may repent.

The average man has five senses: touch, taste, sight, smell, and hearing. The successful man has two more: horse and common.

I went to a specialist who stared at me in silence for a while, then said: "I'm trying to think of a disease you can afford."

WHY A PAROCHIAL SCHOOL?

WHEN I decided to enter my oldest daughter in a parochial-school kindergarten, I was surprised to find myself on the receiving end of a number of arguments from my non-Catholic neighbors and friends. They ranged from the subtle—pointing out of the excellence and high standards of the public school system—to the blunt query: "Don't you think it makes a child bigoted and narrow-minded to associate only with others who belong to the same Faith?"

I had my own strong opinions on the subject. I was aware of my shortcomings as a parent, and felt that the strict discipline of a parochial school would be "good for" Janie. I believed, and still do, that the education of each individual pupil is a matter of conscience to a nun—a dedicated, all-time profession and not merely a six-hour-a-day job. I knew that the religious training of my offspring would be more thorough if shared by the nuns, who were better equipped than I to teach them the tenets of the Catholic Faith.

What I did not know was that the whole family would benefit, that we would be drawn into a closer, more intimate relationship with our God and our Church.

Janie was a pupil only a very short time when Sister's influence reached out of the classroom into our home.

"Sister asked us how many of our mothers went to Mass every morning during Lent. I was a good girl. I told the truth; I said you didn't." So Mother climbed out of her warm bed on cold March mornings and trudged to church clutching her Missal, without which, Sister said, she cannot follow the exact wording of the prayers of the Mass.

"Sister says we should get our fathers to go to the Mission." And Daddy staggered into a standing position an hour early each morning during that week and was hustled out of the house each evening.

We were trapped by Sister's gentle logic. "Mamma, would you go to a banquet and not eat? It would be silly, wouldn't it? Then why do you go to Mass and not receive Communion?"

With little voices urging and little eyes turned to you for the confirmation of what "Sister said," you cannot remain a part-time Catholic for very long. We had never claimed to be saints, Daddy and I, but we had been satisfied with our status as Catholics. The Sunday Mass, the bi-monthly Communion, the infrequent novena services—such things as these, we felt were all that were expected of us.

Progress Reports

We did not notice the change at first. We were like people plodding along a rugged road, not bothering to look up at the signposts. The family rosary the more frequent Communions, the joining of the Sodality and Holy Name Society came so gradually we did not realize we were becoming a better, more devout family. We can see it now, looking back from our first turn—Janie's graduation.

When she finished the grammar grades, we had a couple of more youngsters to take her place there. The problem of high school arose. Another decision had to be made.

On one side there were the expenses, the distance involved, a resumption of the arguments from my non-Catholic neighbors and friends. The urgency was the same. The words were different. They pointed out that a larger school would equip my daughter better for earning her living. They said the "give and take" of public high would make it easier for her when she went out into the world.

On the other hand, this was Mamma's girl, who couldn't buy a package of Corn Flakes at the store without being told the brand, who had only peeked at life from behind the nuns' skirts. I didn't have the heart to take her away from them.

I was glad every day for four years that I did not. We had no adolescent problems in our household. Imparting to my girls the 'facts of life" was easy because Sister had done a little groundbreaking. Janie was taught a reverent attitude toward sex. She learned that chastity, modesty and fidelity were something besides words in an old-fashioned novel.

Jonie's make-up, clothing and deportment were under the constant scrutiny of Sister's eyes. With a talent that would have done credit to a Pinkerton employee, she was constantly aware of whom Janie was dating, how often, and what the boy friends' church-going habits were.

Janie graduated last June. She left school with something besides a formal education, something of which I became more fully aware on the night of her Senior Prom.

I wasn't too happy about the Prom at the beginning. Our daughter came home one day last Spring and asked if Daddy and I would be chaperons. That was the shattering moment when we finally realized that youth had fled and that we were no longer participants but had been sent to the spectators' bench on the side-lines.

Graduation Picture

This Prom wasn't a one-night affair. It started weeks in advance. There were small crises: the dress that was too long, the slippers that were sent out to be dyed to match the dress and came back the wrong color. The telephone became a noisy monster that gave us no peace. Arrangements for picking up friends, for visiting relatives to show off the new clothes, for having pictures taken were made and broken and remade again.

There was one little ceremony to which there was no question of going or not going. All the boys and girls in the class were under orders to visit the convent before the dance. There, before a critical semi-circle of nuns in the recreation room, gowns and make-up were inspected and last-minute instructions on conduct were given.

This year, Sister presented each girl with a Miraculous Medal, surrounded by small blue stones, set in a pin. The boys received rosary-beads. They were bought with money which ordinarily would have been spent for dance programs.

Finally, the young people were sent to the chapel for a short period of prayer.

At the Country Club, where Daddy and I were to carry out our dreary duties as chaperons, a large statue of the Blessed Virgin was mounted on a table at one end of the dance floor, a bouquet of roses before it. During the wild flurry of preparations before the dance, Janie had said that, as the partner of the class president, she was to crown the statue. It hadn't registered correctly with me. I thought she had somehow con-

fused the Prom with May procession.

The crowning ceremony actually did take place that night, when the evening was an hour or two old. My daughter, white and shaking, placed the crown on Mary's brow. The young people gathered around her said a sober prayer before they resumed dancing.

It was one more thing to bring the too-ready tears to a sentimental mother's eyes. There was something touching, too, about these clean, well-behaved youngsters who would soon be going out into a frightening world. There was that faint air of sadness that lies over all Senior Class gatherings, the imminence of parting.

I thought, of course, of my own high school Prom. I was a public school girl, a graduate in the breathless days of the late '20's. Dances then weren't as bad as they have been painted since. There was usually a show-off or two with a hip flask and a couple of girls who wore gowns considered daring.

But it wasn't that all these young people were dancing as sedately as though Sister's watchful eyes were upon them. That was the way they were, the way they had been trained to be.

Living the Faith

In wasn't even the little pins on the girl's fragile dresses or the rosary-beads in the boys' pockets or the statue in the room or the crowning ceremony. It was that they accepted as natural, as part of everything they did, the presence of Mary and her Son. They knew no other way of doing things. For all their school years, before beginning classes each morning, they had recited the rosary. At each hour's end, they had said aloud the name of their Savior. They had done nothing, in school work, in sports or social activities, without asking the blessings of God and Mother Mary.

Religion was not something they found only at Mass on Sunday mornings or at Communion-rail once a month or when they said their morning and evening prayers. It was a integral part of their lives and always would be. For the habits and training of early years go deep and cannot be uprooted merely because the scene changes.

I realized that for the first time then, and I have been more fully aware of it in the weeks that followed. Janie went out into the world with something besides a Miraculous Medal, a high school diploma and the memory of her Senior Prom. It was something her parents alone couldn't have given her. She could have received it from no other source but the parochial school.

"I hope, sir, you don't think I'm too young to marry your daughter," said the young man, anxiously.

"That's all right, my boy, You'll age fast when her bills begin to come in."

THE HOME AND SCHOOL ASSOCIATION (or Parent-Teacher Association)

THE HOME and School Association is one of the most important organization to be found in Canada and the U.S.A., since its chief concern is to promote education and child welfare. It would therefore, seem desirable that citizens of Canada and the U.S.A. should learn about this organization, and that those citizens who have children in school should seriously consider the practical advantage of membership. There are several thousand such organizations and they are distributed throughout all of the ten provinces. In the large cities they are organized into city district councils. Above the district councils are the provincial federation, and comprehending all the provicial federations is the National Federation of Home and School and Parent-Teacher Associations. In some of the provinces the local organizations are called Parent-Teacher Associations, but these have the same functions as the Home and School Associations.

The main purpose of the Home and School Association is to promote education and child welfare, with a particular emphasis upon encouraging co-operation between parents and teachers, homes and schools. More specifically the objectives are as follows:

1. To Assist parents in improving the home education of the children and in making the home environment as favourable as possible to the best development of their children.
2. To give parents a better knowledge of school curricula and methods.
3. To help teachers toward a better understanding of the problems which concern the parents.
4. To enable both parents and teachers to see the relationship of their own specific educational work to the whole broad programme of education.
5. Through the Association to give aid to the principal and his staff towards improving the school in all possible ways.
6. To assist the School Board in securing necessary facilities for the staff and school.
7. To support all projects for community betterment which will benefit the children of the community, such as campaigns for playgrounds, gymnasiums and libraries.
8. To support the provincial organizations, and, through the provincial organization, to support the dominion organization in specific endeavors to improve education and welfare facilities for the youth of the country.

The Home and School Associations have increased amazingly in number during the past few decades, and have broadened considerably in terms of practical programmes. Furthermore, through their provincial and national organizations they have become increasingly influential in promoting the understanding of the public with respect to the needs of youth. The growth and strength of the movement is due to many reasons. First of all, the organization is non-sectarian, non-partisan, and non-commercial, secondly, it is con-

cerned with the most basic need of society and social living, namely education; thirdly, its atmosphere is one of friendship and mutual helpfulness. It is, therefore, one of the most democratic of organizations, and on that account has an immediate appeal to the majority of our people. It has a rotating leadership, with the result that an unusually large proportion of the members serve at one time or another either as members of the association executive, or as conveners of working committees. Lastly, the movement has been popular because it has demonstratted its practical value, for tens of thousands of parents have obtained information at Home and School meetings which could be put to immediate use in dealing with pressing problems of home, school, and community.

Typically, an association has from nine to ten meetings a year: one each month from September to June inclusive. These monthly meetings are held either in the afternoons or evenings. Usually there are more women than men attend, although the proportion of men is gradually increasing; particularly is this increase of male membership noticeable in those associations which have evening meetings. The usual programme of reports on practical community projects, reports on various investigations, discussion of money-making schemes in order to raise funds for necessary equipment over and above that equipment authorized by the school board, and perhaps most important of all, educational features, features such as lectures, panels, discussions and films. There are also frequent amateur concerts or recreational features, with amateur talent provided by the adult members or by the school children.

The usual meetings are carried through in a businesslike way and offer plenty of variety and interest. Although most of the members are parents and teachers, those adults who have no children are also welcomed into membership, and often these latter members make extremely worthwhile contributions.

One outstanding development in certain Home and School Associations is that of auxiliary study groups. A Home and School study group is a group of those members who desire to gather together once a month in order to make a study of outstanding books on child or adolescent psychology, or on community social problems. Typically, these study groups are led by those members who are particularly well educated and who have had special experience in leading study group discussions.

As we look back over the record of educational progress in the various provinces of Canada during the past few decades we find that the Home and School (or Parent-Teacher) Associations, bonded together through their councils or provincial or national organizations, have supported the great majority of the numerous reforms in school curriculum, school methodology, school buildings and equipment, and school finance, which have been brought about. Furthermore, at the present time they are either initiating or supporting a number of other progressive proposals. They have a slogan which is most interesting: "For every child, everywhere". By this slogan they mean that they are concerned with the welfare of all children, whether urban or rural, whether rich or poor, whether from one ethnic origin or another. They are concerned with making education, in its meaning, as effective as possible, in order that Canada may continue to grow and prosper as a land not only of physical wealth, but also as a land of democratic society and rich spiritual and cultural life.

As stated above, the Home and School Associations are friendly, homely gatherings. They, therefore, offer opportunities for newcomers to establish many new friendships and to learn more quickly than would otherwise be possible how to adapt themselves to the community life. The old-timers are particularly eager to welcome newcomers into membership, and show no patience with those various race or religious discriminations which so often cause irritation. The typical Home and School Association is free from prejudices of such type, and is notably permeated with a spirit of goodwill and mutual acceptance. It is, therefore, to be hoped that newcomers to Canada will take full advantage of membership in such organizations.

(from *Press Bulletin*)

BIRTHDAY OF THE VIRGIN

JOACHIM AND ANN were the parents of Mary. Joachim kept as strict a watch over his thoughts as a shepherd over his flock, having them entirely under his control. For the Lord God led him as a sheep and he had all of the best things that were to be had. When I say best, do not think that I mean what is usually enticing to men, those things upon which they fasten with all the greediness of their desires—the pleasures of life which are as fleeting as they are enervating.

Far be it from us to cherish such things. Those who fear God have far different inclinations. For them the most desired of pleasures which comes of possessing virtues which will bear fruit in their proper season. And the season in which virtue ripens into fruit is the season that opens in heaven after death when God rewards with eternal life those who have worked worthily at the cultivation of virtue. The work comes first, the reward follows.

Joachim ever shepherded his thoughts. He walked in the path of justice through the pastures of Sacred Scripture, avoiding foolishness and drinking and deep of the waters of divine grace.

And Ann, whose name means grace, was in her life a companion to Joachim no les than a wife, blessed with all gifts also, but for some reason childless. Grace also at that time was stricken with barrenness in as much as it was not able to produce fruits in the souls of men. Therefore, men shied away from good and began to degenerate. There was no one who had true spiritual understanding or sought after God.

Then His divine Goodness, taking pity on the work of His hands and wishing to save it, put an end to the mystical barrenness of Ann and she gave birth to a child whose equal had never been nor would be created. And the end of Ann's barrenness was a sign to the world that the barrenness of grace would also cease and the withered trunk of mankind would be alive again with vigorous mystical life. Hence the Mother of Our Lord is announced and born into the world.

TEEN-AGERS AND KISSING

IT is doubtful whether any subject of all the subjects in the world begets more questions in the minds and on the lips of Catholic teen-agers than the subject of kissing. All of a sudden boys and girls hardly out of grade school become intensely interested in this rather common custom of civilized nations. They want to view its moral implications from all angles. And generally they are not content with one answer. The shop around for other answers, especially if the first answer they got was too bitter for their taste.

Are they so interested in the subject because there is some kind of a moral stigma attached to kissing, because there is a wrong connected with it? The truth of the matter is that kissing *in itself* is not wrong. It it were wrong in itself, it would never be allowed, no matter what provocation or how strong the desire.

Yet, there are many people in one's circle of acquaintances whom one kisses every day. It is taken as a matter of course. Wives kiss their husbands. Parents kiss their children. Children kiss their parents. It is strange that a boy never asks the question, "It it all right for me to kiss my mother?" It is stranger still that a girl never asks the question, "Is it all right for me to kiss my brother?" After all, a brother is a boy. If there is any doubt about kissing at all, it centers around the kissing that takes place between a girl and a boy. Why, then, should not a girl be concerned about kissing her brother good-bye when he is drafted into the service or comes home from college?

Not only are people kissed right and left without worry or religious qualm, but even things are kissed without disturbance to the conscience. Men and women of all classes and nationalities kiss the toe of At. Peter when they go to Rome. Englishmen kiss the hand of Queen Elizabeth when they go to London and she lets her hand be kissed. The right to do this type of kissing is never questioned even by the strictest and most rigid. Anyone questioning the right would be looked upon as peculiar.

If kissing is wrong at all, it is because of the circumstances that attend it. And the kissing that teen-agers ask questions about and turn over constantly in their minds is filled with circumstances that cast a shadow upon it.

What kind of kissing is this?

It takes place between a boy and a girl; it is not merely a sign of friendship, it is not a means of welcome or farewell (if so, why is it not done each morning in the classroom when school begins, and each night also when school closes?); it is not the affectionate exchange that is customary between members of a family (if so, why is a girl more inclined to kiss a boy who is not her brother than she is to kiss a boy who is her brother?).

No, none of these. Rather, it is something bound up in mystery and excitement. It has a connection with sex—what the connection is, the young people may not be able to explain. It is a secret rite that must be practiced generally in dark corners and when nobody is looking. This is the kind of kissing that is dangerous.

And when certain circumstances are added to it, it can become definitely wrong.

What are some of these circumstances?

A kiss is wrong if it is held too long. One doesn't engage in prolonged kissing with one's mother or father or brother or sister. Therefore, it would seem that when prolonged kissing is engaged in with a friend, there is a reason for it different from that which is found in family affection, courtesy or accepted custom. It is this peculiar reason that makes it wrong.

Prolonged kissing ordinarily causes a certain kind of pleasurable feeling to sweep over the body. This pleasurable feeling is permitted only to married people when they are living up to the implications of their vocation and expressing the true love that they have for one another. Outside of marriage it is forbidden under grave sin. Therefore, prolonged kissing, or petting when defined as prolonged kissing, is seriously wrong. It need scarcely be added that immodest touches of the body that go with such kisses are themselves seriously wrong.

A girl may object to this analysis. She maintains that she is not tempted in her body no matter how prolonged the kissing. She should know that it is possible for a girl to escape such feelings, but that it is almost impossible for a boy to escape them. A boy is quick to passion. Not one boy out of a hundred escapes temptation in hard and prolonged kissing. If this be so, the girl is just as responsible for the sin as is the boy. She is in a sense responsible for the sin.

In line with these words it goes without saying that many of the motion picture kisses are seriously wrong. So are many of the kisses that are described in popular novels and short stories. Because they are wrong people should not look at them in the pictures or read about them in books. Such looking and reading can also be a source of temptation. The mind can be poisoned with the idea that if passionate kissing is allowed on the screen and between the covers of a book, it cannot be so terribly wrong. And the body can be affected by such descriptions.

Another circustance that makes kissing wrong is the bad motive that underlies it. Perhaps temptation does not actually follow from the kiss either for the boy or for the girl. But it was hoped that this effect would follow. That's what made the kiss wrong. The wrongness was the mind—in the bad motive that existed even before the beginning of the kiss. For some boys and girls this bad motive is almost always present. Therefore their kissing is almost always wrong.

The final circumstance that makes kissing wrong is the scandal that it gives to those who are weak in the practice of virtue. A girl has a good reputation amongst her friends. They look up to her as a model. Maybe she is prefect of the sodality or president of the senior class. Word gets around that this girl does quite a bit of kissing on her dates. The other girls say, "Well, if she thinks that is O.K., it must be O.K.. We'll follow her example and begin to do a bit of kissing on our dates too." This girl is responsible in a sense for all the kissing sins that may grow out of her example.

Is it a sin, then, for a boy and a girl, beyond the pale of first cousinship at the most, ever to kiss each other, even though the kiss be a passing kiss, not prolonged, not passionate, with no evil in-

tention? Is it wrong for two teen-agers to kiss each other goodnight when they part after a party that they enjoyed with a group of other teen-agers?

Not necessarily. A passing, transitory kiss, with no bad motive, seldom causes serious temptation in the normal boy or girl. There is really nothing to it. Even so, sensible people advise very strongly against it. There is much even to a passing, transitory kiss, not seen by the eye. It has deep meaning. It should not be tossed back and forth as though it had no worth.

Boys and girls who are free with their kisses, giving them to every and any date who happens along, very often have nothing left to give when later on in life the real one comes along whom they wish to make their wife or husband. There is an old saying, known to everybody, that a kiss is a symbol of the heart. Each time a kiss is given away, a small piece of the heart is given away too. Eventually there is no heart left. How can there ever be a true and happy marriage if there is no exchange of hearts?

What is meant is this. There is something cheapening for both the boy and the girl in exchanging on the unimportant occasion of a casual-date that which is as sacred as anything that God has given man to enjoy. The human race has always associated the kiss with love, and love so deep that it binds two people together by solemn oath for all their life. And after the oath is taken, the kiss is one of the links that hold the two of them together during the sometimes hard and stormy days that they must face. The kiss is a cure for quarrels, a reward for sacrifices courageously endured, a sign of sympathy in the hour of sorrow and bereavement, a seal of fidelity and a symbol of unbreakable union.

Should it be used as coin, therefore, in exchange for a night at a movie or an evening of companionship? Those who look upon kissing in this light may come to look upon marriage and children and the responsibility of faithfulness in the same light. All these things are in some way conneced. Empty-headed attitudes in regard to one of them will be sufficient proof that there will be empty-headed attitudes in regard to the others too.

When a girl complains that every boy expects her to kiss him at least good-night after they have spent the evening together and after he has spent money on her entertainment, and that if she doesn't kiss him or let him kiss her, she wil be looked upon ever afterwards as a stick-in-the-mud and nobody will want to take her out, she is only showing that she has this whole business of teen-age companionship mixed up in her mind.

As was pointed out before, if she is not yet 16, she shouldn't be going out steady with one boy so that she is afraid he won't take her out anymore if she doesn't kiss him. If she had the right idea about dating, she would have no worries about kissing. If a girl has any sense at all, she will surely not do any kissing with a boy with whom she is going out for the first time and with whom she possibly won't be going out for a long time in the future. If the companionship has gone so far that the question arises whether it is time to start kissing, the argument should not be about the kissing but about the companionship. The answer should not be that the kissing (if it already has started) should stop, but that the companionship should stop.

Furthermore, a girl ought to be very happy in discovering in time the lack of self-control that some boys are afflicted with. One of the good purposes of the association of teen-age boys and girls is the acquiring of self-control. Certainly a boy desires to kiss a pretty girl; and a girl likes to be kissed by a handsome boy. This is natural. But the desire has to be controlled. Life should not be guided merely by feelings and desires. One who guides his life in that way will end in failure. Thus, if a boy has no self-control and seizes hold of a girl after a date and tries to kiss her, that should be enough proof for the girl that this customer is a poor bet. If he can't control himself in this, he won't be able to control himself in greater and bigger things. It is lucky she found it out in time. She can now leave him strictly alone.

The same rule holds for boys in their relations with girls. If a girl is forever sliding over toward the boy with whom she is on a date, putting her arm around him and showing in every possible way that she wants to be kissed, he should let her out of the car at the first corner. Probably she acts the same with every boy who takes her out. Second-hand goods are never acceptable when new goods are available and can be had for the asking. A girl who easily lets herself be kissed or who seeks kisses because she is convinced that is the best way to hold a boy is definitely second-hand goods; and it doesn't take a decent boy very long to find it out. When he does find out, he should be careful to let her find her own level—association with boys who are looking for the girls of "easy to corrupt" reputation.

Of all the sights that are disgusting to the person who has an ounce of knowledge in his head is the sight of the teen-age boy and girl kissing each other in full view of the public—on a bus or a train, in a parked car where passerby can see what is going on, at the beach. Kissing can be sinful, dangerous or at least foolish even when it is done in private, depending on what kind of kissing it is, but when it is done in public, the note of ill manners and deplorable breeding is added. No girl who aspires to be a lady and no boy who is a gentleman at heart can even contemplate so ugly a display of passion, desire and vulgarity without retching. And the words "lady" and "gentleman" are used here not in the sense of sissies or prudes but in the sense of young people who have strength of character, good manners and complete self-control.

The last and best advice that can be given to teen-agers about kissing is to confine it to the members of the family until such time as it can be indulged in without danger or folly and for the purpose for which God invented it. No girl and no boy will have any regrets then that they refused to follow the crowd in their high school days and kept their hearts and their lips to themselves and for God, even though almost everybody else was selling them to every bidder who came along, and so completely soiled them in consequence that they infected the love that was meant to be their happiness on earth.

(From *The Liguorian*)

MOTHER OF PENITENT SINNERS

OUR BLESSED LADY once revealed to St. Bridget that she was the Mother not only of the just and innocent, but also of sinners, provided they were willing to repent. Sinners, desirous of amendment, find this good Mother prompt to embrace and help them—far more so than any earthly mother! In this vein St. Gregory VII wrote to the Princess Matilda: "Resolve to sin no more, and I promise that you will undoubtedly find Mary more ready to love you than any earthly mother."

If anyone aspires to be a child of this great Mother, however, he must first abandon sin. Only then may he hope to be accepted as her child. For he who is in the state of mortal sin is not worthy to be called the son of such a Mother.

St. Peter Chrysologus says that he who acts in a manner different from that of Mary reveals that he will not be her son. Mary humble, and he proud; Mary pure and he wicked; Mary full of love and he hating his neighbor. This is but proof that he is not, and will not be, son of his holy Mother.

While disgusting her by wicked life, who would dare even to wish to be the child of Mary? A certain sinner once said to Mary: "Show thyself to be a Mother!" But the Blessed Virgin replied: "Show thyself to be a son!" Another dared to invoke the divine Mother as the Mother of mercy. To him she replied: "You sinners, when you want my help, call me Mother of mercy, and at the same time you do not hesitate by your sins to make me a Mother of sorrows and anguish."

God curses those who by their wicked life, and still more by their obstinacy in sin, afflict this tender Mother. I say, by their *obstinacy*. For if a sinner, though he may not as yet have given up his sin, endeavors to do so and for this purpose seeks the help of Mary, this good Mother will not fail to assist him, and help him to recover the grace of God.

As long, then, as a sinner is obstinate, Mary cannot love him. But if, while finding himself chained by some passion which holds him enslaved to hell, he recommends himself to the Blessed Virgin, and implores her, with confidence and perseverance, to withdraw him from the state of sin in which he finds himself, there can be no doubt but that this good Mother will extend her powerful hand to him. She will deliver him from his chains and lead him to a state of salvation.

The doctrine that all prayers and works performed in the state of sin are sins themselves was condemned as heretical by the Council of Trent. St. Bernard says that although prayer in the mouth of the sinner is deprived of beauty since it is lacking in charity, it is, nevertheless, useful and obtains grace to abandon sin.

St. Thomas teaches that prayer of a sinner, though it is without merit, is an act which obtains the grace of forgiveness. For the power of impetration is founded on the merits of the one who asks, but on the divine goodness and on the merits and promises of Jesus Christ, Who has said: "Everyone who asks, receives." The same thing must be said of prayers offered to the divine Mother. "If

he who prays," says St. Anselm, "does not merit to be heard, the merits of the mother, to whom he recommends himself, will intercede effectually."

For this reason, St. Bernard encourages all sinners to have recourse to Mary, to invoke her with great confidence. For though the sinner does not himself merit the graces which he asks, yet he receives them because this Blessed Virgin asks and obtains them from God through her own merits.

In these words does St. Bernard address a sinner: "Because you are unworthy to receive the grace yourself, it was given to Mary, that, through her you might receive all. If a mother knew that a mortal enmity existed between her two sons, would she not employ all of her motherly powers to bring about a reconciliation? This would only be the duty of a good mother. And so it is that Mary acts. For she is the Mother of Jesus, and the Mother of men. When she beholds a sinner at enmity with Jesus Christ, she cannot endure it and does all in her power to make peace between them."

This most compassionate Lady requires only that the sinner should recommend himself to her and resolve to amend. When Mary beholds a sinner at her feet, imploring for mercy, she does not consider the crimes with which he is burdened, but the intention with which he approaches. If this be good, even though he should have committed all possible sins, she embraces him and hastens to heal the wounds of his soul. For she is not only called, but truly is, the Mother of Mercy. She shows herself as such by the love and tenderness with which she assists us all.

This is precisely what the Blessed Virgin herself said to St. Bridget: "However much a man sins, I am ready to receive him immediately when he repents. Nor do I consider the number of his sins, but only the intention with which he comes. I do not disdain to anoint and heal his wounds, for I am called, and truly am, the Mother of Mercy."

Would that all sinners had recourse to this sweet Mother! For then all would certainly be pardoned by God. "O Mary," exclaims St. Bonaventure in rapturous astonishment, "you embrace with affection a sinner despised by the whole world: Nor do you leave him until you have reconciled the poor creature with his judge." By this the saint means that, while the sinner is in the state of sin he is hated and loathed by all, even by inanimate creatures. Fire, air and earth would chastise him and avenge the honor of their outraged Lord. But if this unhappy creature will only fly to Mary, she will not reject him. If he will only approach her for help and in order to amend, she will embrace him with the affection of a mother and will not let him go until she has employed her powerful intercession in reconciling him with God and reinstating him in grace.

In the second book of Kings we read that a wise woman of Thecua addressed Kind David in this manner: "My Lord, I had two sons and for my misfortune, one killed the other. So that I have now lost one and justice demands the other, the only one that is left. Take compassion on a poor mother, and let me not be thus deprived of both." Moved with compassion towards the mother, David decreed that the delinquent should be set at liberty and restored to her.

Mary seems to say the same thing when God is indignant with a sinner who has recommended

himself to her. "My God," she says, "I had two sons, Jesus and man. Man took the life of my Jesus on the cross and how thy justice would condemn the guilty one. O Lord, my Jesus is already dead; have pity on me. If I have lost the one, do not also make me lose the other." God will certainly not condemn those sinners who have recourse to Mary and for whom she prays. For He Himself commended them to her as her children.

"Let us, then," says St. Bernard, "cast ourselves at the feet of this good Mother. Embracing them, let us not depart until she blesses us and thus accepts us as her children." Who is there who can doubt the compassion of this Mother? St. Bonaventure used to say: "Even were she to take my life, I would still hope in her. Full of con fidence in her I would deside to die before her image, and be certain of salvation."

Every sinner should have recourse to this compassionate Mother, addressing her in this manner:

"My Lady and Mother, I deserve to be rejected because of my sins. You should even chastise me. But even though you were to reject me or take my life, I would still trust in you and hope firmly that you will save me. In you I place all my confidence. Only grant me the consolation of dying before your picture, recommending myself to your mercy. For I am convinced that I shall not then be lost. I shall go and praise you in heaven along with so many of your servants who left this world calling on you for help, and have all been saved by your powerful intercession."

THE HAPPINESS OF HEAVEN

By Patrick A. Kaler

THE happiness of heaven. Upon reading these words, what thoughts come to your mind? If you are a youngster, you might imagine a land of ice cream cones, merry-go-rounds, and a conspicuous absence of schools. If you were an American Indian of about a century ago, you might have pictured your "happy hunting grounds" green meadows under blue skies, with plenty of obliging deer within range of your trusty arrows. Continuing to page back into history, you could find any number of unusual ideas which the imaginations of men have presented as heaven. But that would be dodging the question, namely, what thoughts come to your own mind at the mention of heaven?

As Christians we know that there is more to heaven than pearly gates and gold-paved boulevards. But where do we go from there? If we put aside our colorful imaginings, do we have left only the haziest notions about what heaven is like? It is very much to the point, then, to answer such questions as these: What will the real heaven be like? What is the truth about the happiness of heaven? What will make our happiness perfect and keep it that way?

The answer to all these questions is simple. It be can put down in one sentence: WE SHALL SEE GOD FACE-TO FACE. We humans are so used to "looking through a glass darkly" that we cannot even imagine what it would

be like with the curtain removed. It is not the fault of the statement if we do no grasp what it means. The thought behind the words is enough to knock us off our chairs. So, if we are not picking ourselves up from the floor, let's blame ourselves and search deeper into its meaning.

To see God face-to-face. Evidently this does not mean with our bodily eyes. The beatific vision (for that is what it is called) will begin as soon as our soul reaches heaven. We won't have to wait for our body. Besides, God is a Spirit and our human eyes cannot see spirits. God will be seen with our mind. That is, we will possess God through knowledge. By means of it, we and God will be most intimately united. In fact, you might say that God will be closer to us than our own thoughts are now. That we may someday be so united to God should be an awe-inspiring thought. But that is just part of it.

To understand what this extraordinarily close union with God will mean, let us look at the way our soul works here on earth. First, we get to know something. If that something is good, we begin at once to love it. Whenever we see goodness, we cannot help loving it. When we get something for our own, we enjoy it. That's the process: knowledge, love and enjoyment. We shall find our soul working in the same way in heaven. The face-to-face vision of God will bring the knowledge. Then, seeing the goodness of God, our whole soul will respond with love. And this love will vibrate with joy in the possession of this goodness. There in a sentence we have the fundamental happiness of heaven: we shall possess God; we shall love God; we shall enjoy God.

Perhaps at this point a slightly uncomfortable thought has edged its way into your mind. It is uncomfortable because it seems to be based on a sense of disappointment and even some irreverence. It might be phrased somewhat like this: "You tell me that the essential happiness of heaven will consist in knowing and loving God. I must admit that it sounds very noble, but when compared with some of the substantial joys of this life, don't you think it sounds a little thin?"

A thought like that should never disturb us. It arises not from any bad will of ours, but from a lack of understanding. We still have not grasped the meaning of the beatific vision. When we were children we could not understand how grown-ups could enjoy reading or listening to music. We were certain that we were having a much better time with our toy soldiers and hobby-horses.

So a person might agree to everything that has been said so far and still be unimpressed with the prospect of heaven. Certainly part of the blame must fall on the vagueness of the language. For example, we said that God is good. In fact, He is Goodness Itself. He is also Truth Itself and Beauty Itself. But the terms are so abstract. Poets and writers tell us that what we need are examples. They have tried to give them to us. They have spoken of the love of all mothers for their children, the patriot's love for his country, the thirst of scientists for truth and discovery, the loyalty of true friends, and so on. Roll all these together, they tell us, and it is but a crumb fallen from the table of God's goodness, truth and love.

To get an idea of the beauty of God and heaven, they ask us to picture a glowing sunset on the Mediterranean, or a Gothic cathedral pointing its spires to heaven, or a rainbow arching the Grand

Canyon. They may tell us to dip into history and imagine the brilliance and glitter of the Roman forum, or the famous hanging gardens of Babylon. They may open the pages of the holy Bible, and remind us of the splendor of Solomon's temple, which shone like a jewel in the sun. They may even recall to us the unrivaled beauties of the garden of Paradise.

All these comparisons help us to understand that heaven will be definitely worthwhile. They put in gear a mental process that works like this: Many men, greater than I, have stood in awe before the things just enumerated. But these examples are just hazy reflections of the actually existing heaven. Heaven, then, is definitely worth striving for.

We said these comparisons are helpful to us. They are. But all of us feel that they are lacking something. Is it not the personal touch? We realize that they are not the complete answer. We have to get that answer for ourselves. After all, goodness, truth and beauty are not strange phenomena utterly unknown to us. Our lives are crowded with many examples. And though they might be less spectacular than the above, they are more real to us. All we have to do is ask ourselves a few questions. In the past, what brought joy to my life, lifted it out of the humdrum? Am I happy at the present moment? Why? What things of goodness, truth and beauty are the sources of my happiness? In the future, what would make me happy, what am I longing for?

Of course, we naturally exclude all purely sensual, second-rate, or cheap joys. Once we have done that, there is no reason why the answers to these questions cannot be aids to our understanding the happiness of heaven. This is the way we go about it. We make ourselves realize that the attractiveness, the womanly virtue, that a husband sees in his wife were caused by God. That the husband's manly goodness which has won his wife's heart was caused by God. That the lovableness of their children, the innocence written across their faces was put there by God. All these heart-winning qualities have reality in so far as God has given it to them. But (and this is the point to be emphasized) God does not give what He has not got. Whatever reality He has put in things, He must already have in Himself. He has these qualities not in the partial, imperfect way of this earth, but according to His Supreme Excellence. They won't be less for that but infinitely greater.

To get its full force you must remember that the above paragraph must be taken personally. It is speaking of *your* wife or husband, *your* children or other loved ones. Yes, those close to you, within the framework of your ordinary life, who daily receive an outpouring of your love. For with examples so near and so real, how can you fail to be impressed when you read a sentence like this: The very things you love in these dear ones have reality only in so far as God has given it to them. God is the cause of the good you love in them. Being the cause and the source, when you find God in heaven, you will find that good again, but on a completely higher level.

On a completely higher level. What does that mean. We cannot understand it perfectly here on this earth. We realize that the poem in the poet's mind is more than the orderly arrangement of type we see on the printed page. It is on a completely higher plane. So all created things are in their Creator in an infinitely superior manner. Among those created things are all those things that have

given meaning to your life. All that you hold as precious. Think of the moments of happiness, moments when you would have tricked time into standing still—all these must pay silent tribute to a happiness of which they are only a foretaste.

But let us pause a moment to catch our breath. The splendor of the beatific vision may have left us dazzled. Besides, there are so many human questions to ask. Take for instance the fact of heaven being eternal. Looked at from one aspect, it seems to be the very thing we need to guarantee our happiness. We would not be really happy if we knew that our happiness could be snatched away from us. On the other hand, eternity will go on and on. After a while, won't we get tired of just doing nothing?

We already know that such will not be the case at all. Let us not be fooled by the "Rest in peace" we see carved on tombstones. There will be rest in heaven, but it will not be a mere prolonged and boring vacation. There will also be a deep lasting peace in heaven, but as being free from conflict, not as lacking all signs of life. The saints are very much alive. Even those saints who have been in heaen for centuries are not getting the least bit bored.

So there will be plenty to do in heaven. But it won't bore us, won't tire us, won't put us to sleep. Monotony will be absent because we will be gazing on Him whom St. Augustine called "O beauty, ever ancient, ever new!" There won't be any fatigue because the intellect and the will are the faculties concerned. Spiritual faculties just do not get tired or wear out. With Infinite Truth and Infinite Goodness before them, they will, for the first time in their existence, have "found" themselves. Everything will be working in harmony. Life will be at its fullest and richest. And one of the sources of our joy will be our certainty that all this will never end. It will be ours, ours forever, never to be taken away.

There is another question that comes easily to us who live in a very competetive world. It is this: Will some people in heaven be happier than others? Yes, very definitely so. That is what Our Divine Saviour meant when He spoke of the many mansions in His Father's Kingdom. But let us understand this correctly. Everyone in is very happy, perfectly happy. Even the least "saint" has the face-to-face vision of God. Some, however, are happier because they have a better understanding of the beatific vision. They have that because at the time of their deaths they had more grace and charity in their souls. The grace of this world and the glory of the next world are in direct proportion.

Will we envy those who are happier than we are? Not in the least. The difficulty vanishes when we state that everyone will be "as happy as can be." Everyone will be filled with happiness to capacity. But the capacity of some will be greater than that of others. Now is the time to enlarge our capacity. We do that by increasing in grace and charity. As soon as this life is finished, our degree of heavenly happiness is determined forever.

As we have seen, the face-to-face vision of God is the essential happiness of heaven. Heaven would not be heaven without the beatific vision. But besides this there will be a number of lesser additional happiness. For example the company in which we shall find ourselves. Can you picture a more delightful society than that of the angels and saints? We shall experience personally the tender love that our Blessed Mother has for each

one of us. Or imagine having a conversation with St. Bernadette, St. Francis of Assisi, or the Little Flower.

Another important question is: will we know and love our relatives and friends in heaven? By all means. All our dear ones, those with whom we have worked out our salvation, will be loved far more than we ever loved them here on earth. That may be hard to believe, but so it will be. For in heaven our love will be cleansed of all fickleness, all those little human weaknesses. Such will be the happy effect of our loving each other in the shining light of God's love.

Even our bodies (retrieved after the general resurrection) will add to our happiness. Although essentially the same bodies we had on earth, now they come forth "glorified." Not the least pinpoint of pain can touch the glorified body. Everything that is necessary for the completeness of the human body will be present. Definitely out of stule in heaven are all such things as crutches, false teeth and toupees, and even aspirins and vitamin pills. In short the body will be absolutely perfect.

It is true that some of the purely material appetites, and some of those operations we have in common with the animals, will cease. There would be no point to them any more. For in heaven the soul will take charge. Matter will be dominated by spirit. Perhaps even here on earth we have had a hint of this soul-domination in some good deeply spiritual aquaintance of ours. Even though this person's features might be plain, has not the good ness radiating from his or her face given it beauty that is pleasing even to our senses? So it will be in heaen, a hundred times over. The splendor of the soul will shine right through the body. Spiritual beauty will be just as real to us as physical beauty is now.

One final word to sum it all up. The essential happiness of heaven will be the face-to-face vision of God. From that will flow the love of God and joy in Him. Everything that caused us happiness in this life we shall find again in heaven, but on a much higher plane. All these things and persons and persons and their goodness were created by God, and hence are present in Him according to His Infinity. God, then, is the one God in whom are all good things. Besides this there will be many other added happinesses, like the fellowship with the angels and saints, reunion with our loved ones, and the perfections of our glorified bodies. A tremendous amount of happiness is waiting for you, if you keep God's commandments. For heaven's sake, what are you doing about it?

(From *The Liguorian*)

St. John Vianney, the Cure of Ars, was not noted for his intelligence, but he possessed a ready wit. As a candidate for ordination, he was being examined in theology by a representative of his bishop.

John was making a very poor showing, and the exasperated examiner shouted in disgust:

John answered:

"Mr. Professor, If Samson armed with only the jawbone of an ass, could kill 3,000 Phillistines, then what should not God be able to accomplish with a complete ass?"

Padres Say Army Cadets Weak on Lord's Prayer

CHAPLAINS who visited a Canadian army cadet camp at Dundurn, near Saskatoon, last summer discovered that only 427 of 560 Protestant boys knew the Lord's Prayer.

Disbelief that this could represent a true national picture was expressed by a lay delegate when this was reported to the general board of religious education of the Church of England in Canada.

A. B. Lucas, of London, said there must be something wrong with children if they found themselves unable to remember the prayer. In Ontario, he said, children would have said the Lord's Prayer at least 200 times a year until the age of 13.

A thorough survey was made of the religious habits and attitudes of the boys, who came from central Canada between the Lakehead and the Alberta border, said Rev. Alex B. Craig.

It showed that 15 per cent of them did not attend church; 62 per cent only occasionally and 23 per cent regularly. Although 77 per cent claimed some denomination and 40 per cent full membership, "such membership had little relation to duty of public worship of God or personal habits of daily prayer and Bible study."

Most of the boys had attended Sunday School, but only one in four was today a practicing church member.

Boys tend to follow their fathers rather than their mothers in the practice of church attendance, said Mr. Craig. Boys were found to be 4 per cent more regular than fathers, 15 per cent less regular than their mothers.

The Bishop of New Westminister, Rt. Rev. Dodfrey Gower later told the conference: "In spite of everything we have done we are failing to capture the allegiance and interest of youth in Canada."

Indo Red soldier shoots at Altar---then falls dead

THE strange death of a communist intruder in a Carmelite convent in northern Tonkin, is causing speculation and interest in French Catholic circles.

The story was told from the pulpit in church services in Paris last month. Later it appeared in the French Catholic daily La Croix.

The first news of the incident received in Paris was contained in a private letter from mother superior of Bui Chu cloistered Carmelite convent in Tonkin, written in December to one of her Carmelite friends in Paris.

The letter was made public after consultation with Cardinal Feltin, archbishop of Paris.

Bui Chu, a small village in northern Tonkin, now Vietnimh territory, had since 1946 been in Indo-China battle zone, occupied in turn by Ho Chi Minh and French troops according to the ups and downs of the military situation. Up until last June the convent, founded by Canadian nuns of the Montreal diocese, remained virtually safe and respected—the nuns pursuing their daily work of prayer and meditation.

But Bishop Dooley, Vatican apostolic delegate finally ordered the mother superior to move the Canadian nuns to Hanoi.

The mother superior herself remained in Bui Chu with the Vietnamese nuns and their life continued much as in the past.

Then, one day last November, a Communist soldier presented himself at the doors of the convent, asking to visit the convent. His tone warned refusal would be dangerous.

'God's Dwelling'

He was admitted and walked heavily along the cloisters and the cells until he came to the door of the chapel. He asked what was behind. A young Vietnamese nun answered, "It is God's dwelling and you must respect it."

"Where is your God," the soldier asked.

"Over there in the tabernacle —in the ciborium," the terrified nun answered.

The soldier took his machine gun and started shooting at the ciborium.

The nuns cried out in terror when the ciborium was broken in two and the sacred hosts were scattered all around the holy table.

The Red soldier was standing right in the middle of the central alley of the church. His fingers were clamped on the trigger; his eyes were fixed on the tabernacle as if he was preparing to shoot again.

There was something terrifying in his iron-like, rigid pose.

All of a sudden the nuns behind him understood. The man had had a stroke.

The body fell to the wooden floor, like a petrified corpse. The soldier was dead.

God, said the nuns, had punished the man who had so gravely offended Him.

ADVICE FOR ISCARIOT

During the holy season of Lent it is customary in many American parishes to present a Passion Play. In each of these, the scene of the Apostle's despair is one of the most dramatic. Judas with the purse of coins clutched in his fist, his heart burning with the agony of his base treachery. At sight of him the audience is hushed to silence...as the play drives home the idea of his crime that he has betrayed the guiltless Master for a few paltry coins.

At one such performance the actor in the role of Judas came to this particular scene. He wrung his hands. "I have sinned," he wept, "in betraying innocent blood. To whom shall I go? To whom shall I go?" As usual the audience was breathless with horror. Every listening heart beat fast. All was silent. When suddenly the voice of a little girl of seven rang clear and sweet through the silence. "Mummy," she said, clutching at her mother's hand, "Mummy, why doesn't he go to the Blessed Mother?"

Don't let your pride get inflated—you may have to swallow it someday.

Intellectual: A guy who waits for the right spots to quote what the bright guys have said.

Requirements for Baptismal Sponsors

Problem: I am expecting my fourth child in a couple of months. I have already written to two of my relatives, who now live in a distant city but expect to move back here before my child will be born, asking them to be the new baby's sponsors in baptism. I had thought they were good Catholics, but I just recently learned from the mother of one of them that they have not made their Easter duty, nor do they go to Mass or recieve the sacraments. Uunder those circumstances would it be right for me to have them as sponsors for the baby? If not, how can I get out of it now without hurting their feelings? What are the duties of baptismal sponsors these days?

Solution: The Canon Law of the Church requires that the sponsors of a child in baptism have the intention of assuming the office and the duties of a sponsor. It also defines the office of a sponsor as that of taking a "perpetual" spiritual interest in the one for whom he was sponsor, and endeavoring, as opportunity presents itself, to help that one carry out the solemn promises of baptism, which, in the case of a baby, are pronounced by the sponsor in its stead. Practically speaking, this means that a baptismal sponsor should pray especially for his spiritual child; keep in touch with the child as it grows to manhood by spiritual remembrances or gifts on anniversaries or feastdays; and be ready to utilize any opportunity for giving spiritual encouragement or help when it is needed.

Clearly, then, a non-practicing Catholic can have little capacity for or interest in doing even these simple things that are included in the office of a sponsor. Therefore Catholic parents would defeat the very purpose of sponsorship if they invited lapsed Catholics or non-Catholics to stand up for their children.

Sometimes, however, the occasion of baptism can be used to bring slipping Catholics back to their duties. For example, in the case presented here, the mother should talk to the couple whom she has asked to be sponsors about what this office means, and why she wants only good Catholics as the sponsors of her children. This may be sufficient to bring them back to the sacraments and start them on the right path again. But if they show no interest in giving up their neglect of Mass and the sacraments, it should not be too difficult or painful to tell them why it would not be right for them to assume the sponsor's role.

(From *The Liguorian*)

HOW OFTEN CONFESSION?

THE decree on Daily Communion makes it quite clear that the state of grace is sufficient for a fruitful reception of Communion; implicitly it settles also the problem of confession for purposes of Communion. Since the state of grace is sufficient, we are not bound to confess before Communion unless we have committed a mortal sin. Consequently, in principle, if we habitually live in the state of grace, we may go to Communion daily for any length of time without bothering about confession.

It is wise, however, to confess regularly, let us say every month or every two weeks, regardless of whether we have fallen into grievous sin or not. To begin with, the Sacramental grace of Penance not only purifies us of the sins committed but fortifies us against those we may be especially tempted to commit. Moreover, the Sacrament bestows an increase of sanctifying grace which, by increasing the power of the love of God in us, makes us more fully receptive of the graces of Communion.

But if we are not sure of having committed a mortal sin? In such a case, we must avoid both excessive laxity and undue strictness. If we habitually avoid mortal sin, we can take the benefit of the doubt. But if we commit mortal sin easily, we should not take the benefit of the doubt. That is a general rule which your confessor alone can help you apply. It is difficult to outline a general course of action in such cases. Much the safer thing to do is to take counsel with the confessor.

Another "but." If I go to Communion with a mortal sin on my soul, not knowing it, is there, what then? The answer to that is simple. A Communion is sacriligious and a mortal sin only if the ordinary conditions for a mortal sin are fulfilled: grievous matter, sufficient reflection of the mind, and full consent of the will. If you go to Communion unaware of your grievous guilt, you do not fulfill these three conditions, and the course to take is clear: go to Communion and your Communion is good.

What happens to that sin? You cannot make a Communion that is both good and bad; and since the conditions for its being bad are not there, your Communion is good, and the grace of the Sacrament disposes of the grievous sin by the bestowal of sanctifying grace. (The integrity of confession, however, demands that the sin be mentioned later, if remembered.) It is commonly held by theologians that one who receives Holy Communion, being unconscious or oblivious of a mortal sin and imlicity sorry for it, is not deprived of the grace of the sacrament since he does not wilfully obstruct its effects.

THE HOLY EUCHARIST

LOOK at Jesus in the Blessed Eucharist. There are more than 300,000,000 Catholics in the world today. Every single one of these knows that the Holy Eucharist exists, and why. Yet, even making allowances for those who cannot, how many of these 300,000,000 act on their knowledge?

Our Lord's sacramental presence on earth has a reason. He wants to be the Victim of the daily sacrifice of every Catholic soul in the world. How many of us, who could make His wish an actuality?

He wants to be the daily Bread for every single one of those 300,000,000. How many of us are appreciative enough to let Him be that to our souls?

He wants, in His Real Presence, to assume leadership, to stand at the head of society and guide it out of the morass where it is so desperately bogged. How many of us let Him take this leadership by being His voluntary followers? How many of us are fully awake to His genius and goodness—the Sacrament of His love?

Yes, we too, beating our breast in shame and confusion, must write on the page of our life-history: "He came unto His own and His own knew Him not." I know Him not...I...I...

FREEDOM--RIGHT NOT PRIVILEGE

TODAY some 900,000,000 human beings over the world are dominated by regimes which are deliberately and defiantly anti-God and which violate the human rights of the individual.

More than 250 years ago, when the charter of the Commonwealth of Pennsylvenia was being written, William Penn sounded a warning which was both prophetic and profound:

"Those people who are not governed by God will be ruled by tyrants."

Today this message holds far more significance than it did in Pen's time. The creeping paralysis of tyranny will never end until those still blessed with liberty do more to protect their God-given freedom than just talk about it.

Man is a creature of God, made in His likeness and given right to "life, liberty and the pursuit of happiness" by his Creator. Those who would have us believe that man gets his rights from the state, know that once man forgets God is the Author of his liberty he is an easy target for the tyrant.

Do whatever you can in whatever job you have—housewife, mechanic, clerk, executive—to help preserve our God-given liberty. Freedom is our right, not our privilege; but it also implies responsibilities: voting, jury duty, keeping informed on current events, etc. When people are indifferent, ignorant and careless about protecting their freedom day by day, those tyrannical ideas find it easy to take over.

"And God created man to his own image; to the image of God he created him..." (Genesis 1:27).

Grant me a true sense of responsibility, O Lord.

NOTHING TO LIVE FOR

Eye has not seen nor ear heard, nor has it entered into the heart of man, what things God has prepared for those who love Him.

I Corinthians II, 9.

"I'M checking out. There is nothing to live for, and so—here goes!" Thus read the note that was wormed out of the clutched hand of the young suicide. Barely twenty, to anyone else he would have seemed to have the whole life ahead of him and everything in the world to strive for. But not to him. He had played with its pleasures and had tasted of its heady wine or ribald amusements—and suddenly life had gone stale. To end it all seemed the logical answer—and a bullet was the answer.

Poor young pagan! Like many another he had found that the dregs of life's cup are always near the brim and are very sour, too. He knew but little of God and heaven, and so when the only life he knew went stale, there was literally nothing to live for.

Thanks be to God, to us who know Him and know his mercy in this life and the marvelous unending joys He has stored up for us in heaven, there never can come a day when there will be nothing to live for.

Maybe sickness will be my lot and the continual cross of facing another day of pain; but I know that the pain must one day cease, at least at the grave's edge, and I know that I can offer it up now and gain a very high place in heaven—and so the pain makes life all the more worth living.

It may be poverty is my lot, though I struggle hard to better my condition. It is not easy to count the pennies every time I want to buy food or clothing; it is not pleasant to live in cramped and sordid surroundings because rents elsewhere are too high. But I know that one day I shall be rich with all the riches of God and that, too, unendingly; and isn't it worth while to put up with want for a few years when I know I am to be rich forever?

Friends may forsake me and may even stab me in the back, and I may find myself in the world. No, not alone. Christ, my changeless Friend will always be with me, and Mary will always be my Mother, and the saints will always help me.

Yes, no matter how drab life may be or how dark or how heavily laden with crosses there is always something to live for: God and his friendship for all eternity.

Dear Jesus, how can I thank you for making the fight of life worth while? It is hard, at times very end but only the beginning of a glorious life forever. So, thanks again for making life worth while hard, to keep on plodding ahead when everything is against me. If the grave is the end, then that young suicide was right; but, thanks to your grace, I know it is not the —and never let me forget that it is.

Always listen to the opinion of others. It probably won't do you any good, but it will them.

Друкарня Голосу Спасителя

ДРУКУЄ

Часописи · [illegible] · [illegible] · Жертвенники · [illegible] · [illegible] · [illegible] · Грамоти · Купони · [illegible] · [illegible] · Обіжні листи · Весільні запрошення · [illegible] · [illegible] · Стейтменти

ТА ВСІ ІНШІ ПРАЦІ В ОБСЯГУ ДРУКАРСЬКОЇ ШТУКИ. — ПРИСТУПНІ ЦІНИ, СОЛІДНА І ШВИДКА РОБОТА

При більших або постійних замовленнях—відповідна знижка в ціні.

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine Street — Phone 1487 — Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.

ЮРІЯ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1435 — Res. [illegible] — YORKTON, SASK.

КОЛЯДИ

Збтижається Різдво Христове, час [illegible] наших коляд.

КОЛЯДИ (162), з нотами; стр. [illegible] . . . . $[illegible]

КОЛЯДИ (162), без нот, стр. 192, [illegible] $1.00

ЦЕРКОВНІ КОЛЯДИ (вид. [illegible]) 25

При замовленні більшої скількости опуст 10%, 20%.

Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton — Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Каоці, І. Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літурія, текст і пояснення	1.50
Дух Страху, Й. Емонте, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
Коляди	.20
Коляди під Нотами (162), Й. Котут	2.00
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Лурд, Пам'яткова книжечка з нагоди ювілейного року в століття проголошення догми Непорочного Зачаття 1854-1954	.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Перші Роки Прав. еЦркви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ.	.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Сяященика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ.	1.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.50
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочини Москви у Винниці	.25
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Олексій Корнієнко. Іст. Повість. А. Чайковський — 3 томи	1.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовий Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.75
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії М. Возняк	2.00
Призначення України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Роксоляна, О. Назарук	2.50
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить, А. Чайковський	1.50
Сини Землі, повість. 3 томи	4.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
Українська Кухарка	1.25
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Штука Життя. Др. М. Микитин	.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Хіба Ревуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo CSsR.
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх авторя.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

За Єпископів і Священиків Мовчазної Церкви ____ 1
З Листів до Редакції ____ 3
Свята Покрово, заступися за український нарід ___ о. П. Голинський 13
Релігійна Терпимість ____ о. М. Щудло ЧНІ. 16
Російська Прав. Церква на услугах комуністичного уряду ____ Н.Д. 21
Звідки узялася легенда про другу Фотіеву схизму? ___ о. М. Щудло 26
Бог же зростив ____ 29
Хотів би ти знати? ____ 35
Подорож до Святої Землі ____ о. Мих. Щудло 36

Do you live your daily Rosary? ____ 39
Emperor Alexander I. ____ Rev. M. Schudlo CSsR. 41
Sins of tongue do immense harm to those we talk about ____ 47
I'd like to know ____ 49
Eastern Rite Catholics ____ Rev. M. Schudlo CSsR. 51
The Slave of Mary ____ John Kreuzer 56
Everybody's Saint ____ 58
On going steady at fourteen ____ D. F. Keller 63

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 10. Йорктон, Саск. Жовтень, 1955

За Єпископів і Священиків Мовчазної Церкви

Наміреня Апостольства Молитви на місяць жовтень потверджене св. Отцем.

МОВЧАЗНА Церква це Церква, що опинилася під жорстокою владою безбожного комунізму. В краях, що їх мають більшовики, переслідування християн не зменшається, але дальше люто продовжується. Якраз це, що це переслідування так довго тягнеться, є велика небезпека, що католики, живучі в свобідних краях, можуть стати обоятні взглядом своїх терплячих братів. Тому св. Отець часто пригадував членам Апостольства Молитви через подібні місячні наміреня молитви за терплячих братів (Січень 1948, 1949; лютий 1950, 1953; травень 1951, вересень 1952).

Сьогодні пам'ятати на ці переслідування тим більше на часі, що більшовицький уряд змінив тепер зовнішній спосіб поступованя, зовсім не зміняючи своїх цілей; ці цілі е: комунізм мусить неподільно запанувати над цілим світом. Сьогодні більшовицька Москва ще не готова до рішучої розправи зі свобідним світом, тому комуністи стараються своїм фальшивим миролюбством і своїм так званим "мирним співіснуванням" приспати західній свобідний світ, щоб відтак тим певніше запанувати над всіми.

Нам треба усвідомити собі страданя наших братів, щоб тим сердечніше за них молитися.

1. Стан переслідуваної Церкви крайно небезпечний і жалюгідний.

Про це переслідування ясно свідчить а) сама наука більшовиків, що все голосять: "Кожна думка про Бога це найгірше заразлива хвороба"; "Релігія це опіюм для народу"; "ми вважаємо кожну релігію за нашого найбільшого ворога". "Всяке релігійне поняття треба викорінити". Це наука комуністичних вождів. б) Їх спосіб поступування: свої безбожні засади більшовики стараються всіми способами дослівно здійснити: то кривавим переслідуванням і знущанням, то знова терроpом, то підступом і фальшом, то повільним але безоглядним винищуванням у концентраційних таборах, щільно замкнених перед очима світу, щоб не викликувати розголосу й закрити перед свобідним світом.

На землях, що є під владою комуністів, жие около 60 міліонів католиків, в цім числі понад чотири міліони українців-католиків, а також около 140 міліонів християн некатоликів. У всіх краях Католицька Церква переслідувана. В цім переслідуванню комуністи вживають нераз страшних способів, надуживаючи новійшу науку й техніку, щоб знущатися над своїми жертвами: різними фізичними й моральними знущаннями змушують до так званого

"добровільного" визнання вини. Взагалі там життя крайно прикре, все бути під загрозою лютого терору.

II. Страшне положення єпископів і священиків. Безбожний комунізм поступає тут після засади: "Поражу пастиря і розійдуться вівці" (Матей 26, 37). До початку 1954 р. впало жертвою більшовицького насилля: 185 католицьких церковних достойників, кардиналів, архиєпископів, єпископів і апостольських адміністраторів (це число сьогодні запевне більше), насамперед і найбільше потерпіла українська католицька Церква: всіх українських католицьких владик з митрополитом на чолі, (а було їх десять) і двох апостольських адміністраторів, одних убили, других вивезли й вони по знущаннях вмерли в тюрмах, решта страждає в концентраційних таборах. Подібна доля стрінула священиків. Вже в часі першої інвазії (1939-1941) много священиків убили або вивезли. В часі другої окупації, по смерті Митрополита Шептицького (правдоподібно його більшовики отруїли) більше як 800 священиків або замордували, або вивезли. Щоб урядово зліквідувати українську католицьку Церкву взялися більшовики до дійсно діявольського способу: організують на землях Західньої України так звану "православну" церкву, що зовсім залежна від більшовицького уряду і стоїть невільничо на її услугах. В цій цілі більшовики уладжують під охороною своєї поліції так званий "собор" у Львові, де проголошують знесення української католицької Церкви, зірвання з Римом і підчинення української Церкви під власть більшовицького московського патріярха, що також зовсім на услугах радянського комунізму. В той спосіб комуністична Москва може дурити свобідний Захід, мовляв: в совітах є свобода релігії, з другої сторони большевики бажають впровадити в блуд тих, що бажають релігії. Проти того "собору" українське католицьке духовенство письмом до совітського уряду запротестувало, заявляючи свою вірність Апостольській Столиці й узнаючи згаданий собор за неважний і силою накинений. У відповідь на той протест зачалося дальше переслідування, масові арешти як духовенства так і вірних, і це переслідування продовжається до сьогодні. Українська католицька Церква існує сьогодні там в укритті, священики потайки служать вірним; всі вони свідомі того, що наражуються на переслідування й більшовицькі знущання, або смерть.

III. Відповідальність католиків свобідного світу.

Ми всі свідками дійсно страшної трагедії мовчазної Церкви, її страждань. Христова Церква, це таїнственне Тіло Христове, всі католики його члени.

Тому ми всі повинні відчувати терпіння наших братів мовчазної Церкви. Дух правдивої христової **солідарности,** а заразом **відповідальности** за наших терплячих братів повинен нас оживляти. Як це зробити? Ми не можемо відвідати й потішити наших братів, однак, як це пише папа Пій XII в своїй енцикліці "Східні Церкви" 15 грудня 1952, "Ми можемо в якийсь спосіб це зділати: а іменно нашими благаннями й ділами покути виєднати, щоб Вселаскавіший Бог... зволив до тих засмучених післати своїх Ангелів Потішителів, а заразом щоб зволив дати їм свої якнайобильніші небесні дари, щоб їх душі відсвіжили, утвердили, скріпили і до вищих річей піднесли". Крім цего нам треба старатись, щоб ті терпіння й переслідування, що їх переносять єпископи, священики й вірні, були всім як найбільше знані й оголошувані, щоб у серцях християн викликати живе й глибоке співчуття. Важливість і жорстокість тих переслідувань вимагає, щоб свобідна Церква провадила **хрестоносний похід (круціяту)** молитов, і жертв за Церкву в кайданах. Хай священики споминають щодня при вівтарях тих єпископів і священиків, монаші особи моляться за монахів і монахинь прогнаних з монастирів, тяжко страдаючих, невинні діти хай моляться за дітей, що їм заборонили християнське виховання, молодь за молодців і дівчат, що змушені зростати без Бога, без св. Тайн, матері за тих мамів, що мусять дивитися, як безбожники псують їх власні діти, старці за старушків й хворих, що вмирають без священика...

Сердечно треба благати: 1) щоб священики й вірні витревали в св. Вірі й були готові радше вмерти, чим виречися віри; 2) щоб Бог розбудив покликання на священиків і справив, щоб могли відповідно приготовитися до того стану; 3) щоб Всемогучий Бог скоротив їх страждання й післав ласку свободи св. віри.

Місійне намірення на жовтень: Щоб розвиток апостоляту в Африці не занепадав в наслідок браку людей і гроша.

Листопад: Місячне намірення Ап. Молитви: Поширення духа покути. **Місійне намірення:** Місії між індіянами й неграми в Південній Америці.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

МЕДВЕЖА ПРИСЛУГА МИТР. ІЛАРІОНА
(Нова Українська Біблія)

Митр. Іларіон давно заповідав, що він опрацьовує український переклад Біблії. "Українське Православне Слово", орган української автокефальної церкви в Америці в ч. 7, Липень 1955, 16 ст., подає цікаві спостереження про цей переклад українського православного митр. Іларіона, що очолює українську автокефальну Церкву в Канаді.

"Українське православне Слово" перестерігає своїх читачів перед читанням перекладеної митр. Іларіоном Біблії, бо "Це нове українське виданя буде дещо подібне до найновішого англійського перекладу з 1953 р." (вістка взята з Кенедієн Пресс), який зробили протестанти і що, рівнож усім відомо, викликав невдоволення навіть серед самих протестантів, власне за оті **цілковиті зміни в змісті".**

Які ж ці зміни? Що вони визначають? Ці зміни пороблені в тексті Св. Письма зміряють до того, щоб перекрученням Божого слова виправдати фальшиві навчання протестантів. Боїмося отже, щоб митр. Іларіон, Голова прав. Церкви, не пофальшував Св. Письма, щоб догодити протестантам, які платять за видання його перекладу Біблії.

І нас не дивували б ці зміни, бо в перекладі митр. Огієнка помагали йому два протестанти, В. Кузів, протестантський духовник, і Л. Забко-Потапович, баптист.

Митр. Іларіон таксамо вчинив був перед другою світовою війною з перекладом Нового Завіту, на що проф. Кобрин був звернув православним увагу, щоб український православний загал не користав із перекладів Св. Письма доконаних др. Огієнком, закидуючи цим перекладам те, що вони оперті на протестантських версіях

Св. Письма, а не на текстах прийнятих Православною Церквою. Так писав учений М. Кобрин у місячнику "Церква і Нарід", що виходив у Кремянці на Волині і був органом духовної консисторії Православної Церкви.

Осуд на сторінках "Укр. Прав. Слова" має тим більшу силу, що він походить від самих таки православних, що стоять у молитовнім єднанні із церквою, що її очолює митр. Іларіон.

Редактор Голосу Спасителя.

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

Підписані установи стверджують, що Церква творить моральні й етичні основи буття народу й тим самим являється основою державного його існування.

І треба жалувати, що в умовах нашої політичної, національної еміграції нема все для того зрозуміння, а ще в той час, коли християнському світові протистоять антихристиянські світоглядові тенденції та дії. Користається зі свободи преси і для писань, що захитують основи християнства, авторитет Церкви та її Достойників. При тому забувається, що помимо відповідальности перед державними законами є ще відповідальність за народну душу, охороняти яку і опікуватися якою,—покликані насамперед достойники Церкви, обов'язком яких є вказувати на помилки тих, які свідомо, чи несвідомо, надщерблюють основи християнства. Бож виступи, що захитують вагу школи, релігії, Церкви, приносять шкоду не лише в площині політичній для наших визвольних зусиль, а також впливають розкладаючо на наше, ще недосвідчене, дорастаюче покоління, якому невідповідні писання дістаються через пресу до рук.

Тому вважаємо нашим прямим обов'язком звернутися з гарячим закликом до нашої преси: стояти далі непохитно на християнських основах, боронити авторитету Церкви, її Достойників та релігійних почувань вірних,—пам'ятаючи все, що в нашій поневоленій Батьківщині віднято людям не тільки право власности на речі матеріяльні, а саме головне, право на власну душу та особисту свободу, і для цього знищено насамперед Церкву та поневолену Школу.

Мюнхен, 30. червня 1955.

Український Вільний Університет: Проф. д-р І. Мірчук, в.р., Ректор.

Українська Висока Політехнічна Школа—УТГІ: Проф. д-р. П. Савицький, в.р. Ректор.

Наукове Товариство ім. Шевченка, Сарсель, Франція: Проф. д-р В. Кубійович, в.р. Голова.

Українська Вільна Академія Наук в Німеччині: Проф. д-р П. Курінний, в. р., Голова.

УКРАЇНЦІ ВІННІПЕГУ ВИТАЮТЬ ПЕРШОГО СЕНАТОРА ПАНА ВАСИЛЯ ВАЛА

з назченням його до Об'єднаних Націй

Централя Українців Католиків Манітоби зі своїми складовими організаціями та парафіями міста Вінніпегу й околиці, влаштувала в неділю дня 11-го вересня о годині 8-ій вечора чайне прийняття в честь першого се-

Сенатор Василь Вал

натора, українця, Достойного п. Василя Вала. Простора авдиторія св. о. Николая була по береги переповнена членами організацій типу Католицької Акції. Господарем свята був Всч. о. Іван Кришталович, духовний асистент Централі. За почесним столом засіли старенькі батьки Дост. сенатора та представники організацій. В імені неприязного Архиеп. Кир Василія і еп. Кир Максима, привітальне слово виголосив Всесв. о. прелат др. Василь Кушнір, заподаючи історію нашої Церкви в Канаді, зазначуючи, що теперішній сенатор п. Василь Вал завжди був членом цих наших парафій, де він учителював. Він є людиною глибоко релігійною і свідомим українцем___ Від Чину ОО. Василіян промовляв Впр. о. ігумен А. Винник ЧСВВ., а від Чину ОО. Редемптористів, Пр. о. Й. Денищук ЧНІ. В імені Всеканадійської Централі Українців Католиків, промовляв діловий секретар о. Семен Іжик. Між іншими він сказав: "Василь Вал через сім літ був президентом Централі Українців Католиків Канади, а тепер він є досмертним почесним її президентом. З нагоди призначення Дост. сенатора Вала, як представника канадійського сенату до Об'єднаних Націй в Ню Йорку, то ми бажаємо, щоби він там був амбасадором поневоленої України, щоб він розкривав правду про небезпеку комунізму та російського імперіялізму, що ступає зараз на шлях усміхненої, мирної коегзистенції"___ П. Іван Козоріз говорив від Манітобської Централі, а пані Марія Колтек від Ліги Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ).

Довшу промову виголосив п. Антін Яремович, президент Комітету Українців Канади (КУК). Він заподав, як то змінялась постепенно публична опінія відносно українських поселенців у Канаді. Колись звали нас "Галішен", і дивилися на нас згірдливо, а тепер коли побачили високі культурні цінности в українськім народі, то дали нам навіть сенатора і цього українця, дост. п. Василя Вала беруть, як дорадника до Об'єднаних Націй___". Проф. др. Я. Рудницький, голова слов'янського департаменту Манітобського Університету доповнив слова передбесідників ось так: "Ви, пане сенаторе є учитель по фаху, ідіть до Об'єднаних Націй і там цих, що звуть себе "експертами в справах східньої Европи", навчіть їх, що Україна, це не Техсас, це не провінція Росії, і що Київ не є в Росії. Навчіть їх правильно, що це є Україна, та які її криваві довголітні змагання до волі___".

Далі промовляли: Іван Жаровський від Укр. Зап. Братства св. о. Николая, Е. Опризло і Донна Павлишин від "Обнови", Казимир Голленгер від Т-ва Учителів, З. Янківський від Клюбу Інтелектуалістів, Віктор Гумницький від УКЮ, Слав Ребчук від міської управи, Максим Вавриків від Шкільної Ради, пані Кожофал вручила від ЛУКЖ китицю цвітів для пані сенаторової Люби Вал, а голова СУМ Петро Башук вручив книгу Свята Софія в Київі. Хор СУМ відспівав многоліття та кілька патріотичних пісень. Вкінці промовив Достойний Гість, п. сенатор В. Вал, що в зворушливих словах дякував своїм батькам і всім українським піонерам, що тяжкою працею пробили в Канаді шлях для кращого життя новому поколінню. "Українці—казав пан сенатор—доказали, що вони є стійким елементом. Українці вложили львину частину в розбудову Канади. Наша доля зв'язана з долею Канади. Я віддам час і енергію, щоб гідно і чесно репрезентувати всіх українців у Канаді та допомогти поневоленому, але волі прагнучому українському народові на Рідних Землях осягнути свою незалежність!"

о. С. Іжик, прес. реф.

УЧАСТЬ ПРЕОСВ. КИР МАКСИМА ГЕРМАНЮКА НА "ПАКС РОМАНА"

Спеціяльна кореспонденція з Лондону

8-го серпня Преосв. Кир Максим, Єпископ-Коадіютор вінніпеґського екзархату, виїхав до Европи, де крім візити в Римі, взяв участь у Конгресі "Обнови" в Лондоні, в Англії, від 14 до 17 серпня, а відтак у Міжнароднього Конгресі "Пакс Романа" в Ноттінгем і Лондоні, від 17 до 25 серпня, в тій самій країні.

Конгрес "Обнови" в Лондоні від 14 до 17 серпня ц.р. випав дуже гарно. Він складався із трьох частин: а) 1000-ліття християнства в Україні, де вокрема був замітний доклад о. др-а А. Великого ЧСВВ, б) друга частина була присвячена з'єдиненню Церков, де цікавим був доклад присланий п. Базілевським з Торонто, відносно ідеї з'єднання Церков в Митрополита Андрея. В цій частині о. Архимандрит Кревза референував справу беатифікації Митрополита Андрея апелюючи до всього українського громадянства збирати матеріяли про життя і працю Митрополита, а зокрема молитись, щоб Господь прославив свого вірного слугу та виніс його на престоли. в) третя частина була присвячена 25-літтю "Обнови".

На відкритті Конгресу, в неділю 14 серпня був присутній Апостольський Делегат в Англії Архіеп. Отара, Архіеп. Маер, представник кард. Гріфіна і Преосв. Кир Іван. Преосв. Кир Максим, Достойний гість з Канади, мав честь відспівати Архієрейську Службу Божу й виголосити прекрасну проповідь в українській мові та привітав Апост. Делегата й Архієпископа Маєре в англійській мові. Він

розвинув у своїй проповіді тему: "Шукайте перше Царства Божого, а решта вам додасться".

Цього самого дня пополудні відбулася прекрасна Святочна Академія де Кир Максим говорив в англійській мові про 1000-річчя Християнської України. В конгресі "Обнови" брали участь: Його Ексц. Архиєп. Кир Іван, о. др. А. Великий ЧСВВ., о. М. Гринчишин ЧНІ., з Риму, Впр. о. Вонде Малє ЧНІ., Генеральний Вікарій на Францію, зі своїм канцлером о. др. Левенцем, о. Мітрат Малиновський, генеральний вікарій на Велику Британію й другі Отці з Англії. З Німеччини був о. др. І. Лескович. На Конгрес прибули делегати з Німеччини, Франції, Бельгії, Канади, Голяндії і Вел. Британії.

Їх Ексц. Кир Максим взяв участь також в Конгресі Пакс Романа в Нотінгем в Англії. Наша делегація на цьому Конгресі була численна, бо мала аж 17 делегатів. Попри участь наших делегатів в працях Конгресу та попри різні стрічі й нав'язання контактів з чужими делегатами, треба відмітити в нашу користь доповідь проф. Кульчицького з Сарсель (Франція) про нищення комунізмом ідеї Бога й духовости людини в інтелігенції. Доповідь була дуже добре опрацьована і цікава, але нажаль не стало часу, щоб її виголосити в цілости. Відмітити треба зокрема нашу Службу Божу для делегатів Конгресу, що її співав Преосвященний Кир Іван 23-го серпня при участи нашого хору з Нотінгем. Преосв. Кир Максим виявив деякі моменти Служби Божої і виголосив у французькій мові відповідну до моменту проповідь про єдність Христової Церкви, підкреслюючи, що єдність значить засадничо цілість, та що західний світ (католицький), що так радо говорить про ту єдність, повинен би активніше цікавитися східною, зокрема нашою Церквою, яка своєю жертвою, мучництвом вносить нові сили в життя цілої Церкви й стає її славою.

Наші делегати мали теж розмови з представником "Голосу Америки" в Европі, який зарекордував їхні інформації про нашу участь в Конгресі "Пакс Романа" та другі наші справи. Він теж зарекордував частину нашої Служби Божої. В часі Конгресу "Пакс Романа" Кир Максим виїхав був на неділю 21-го серпня до Менчестер де СУМ влаштовував роковини 1000-річчя християнства в Україні і там відправив Архиєрейську Службу Божу, в якій взяло участь біля 2000 людей. По Службі Божій Кир Максим виголосив коротку проповідь що тревала дуже коротко, бо дощ не дозволив дальше продовжати. Конгрес "Пакс Романа" почався 17-го серпня а кінчився 25 серпня Архиєрейською Сл. Божов, що її відправив в Вестмінтерській Катедрі в Лондоні кардинал Грифин. На Конгресі були заступлені 47 націй з 700 делегатами і він випав величаво. Між нашими делегатами на Конгресі "Обнова" як також "Пакс Романа" треба відмітити ще проф. Янова, редактора Данилевича й редактора Коновальця.

ЙОРКТОН, САСК.
Похорон бл. п. Василя Шкільника

В понеділок 29 серпня рознеслася сумна вістка, що помер бл. п. Василь Шкільник в йорктонській лічниці. Прожив всего 74 роки.

Покійний походив з села Маковиська, п. Ярослав. До Канади прибув

Бл. п. Василь Шкільник

1906 р. і замешкав на гомстеді в Вест Бенд, Саск., де був першим піонером того ж округу. В 1949 р. перебрався до Бюженен, Саск., де прожив до смерти. В 1913 р. одружився з Марією Цісаровською в Гудів, Саск. Господь Бог поблагословив їхнє подружжя 5 дітьми. Один син помер тому два роки.

Бл. п. Вас. Шкільник був добрий господар. Щирий і активний член української католицької церкви. Помагав на різні добродійні цілі.

Його похорон відбувся в Йорктоні, в середу 31 серпня. Похоронну відправу й промову мав Пр. о. П. Малюга ЧНІ. Тлінні останки похоронено на йорктонському цвинтарі, згідно з його останнім бажанням. Кілька місяців тому задумував купити дім в Йорктоні й з дружиною там замешкати. Однак важка недуга й несподівана смерть перешкодили його намірам.

Після похорону відбувся в парохіяльній залі спільний обід. Згідно з українським звичаєм переведено збірку на добродійні цілі. Жертвували слідуючі: По 4.00: Вас. Шкільник; по 2.00: Ф. Шкільник, Марія Шкільник. По 1.00: Мих. Шкільник, Стеф. Абрамець, Марія Цісаровська, Олекса Вашак, Блейн Стефансон, Ів. Середа, Ів. Вас. Середа, Антін Зуленяк, Мих. Шкільник, Федь Старик, Пані Стефанишин, Ол. Дяків, А. Явний, С. Третяк, Софія Кривий. — Понижче 1.00: П. Ролик, М. Гопко, Анна Добко, Марія Шкільник, Анна Шкільник, пані Медвідь, Катерина Панчук, Катерина Войцеско, Магда Томчишин, Марія Словінська, Євфрозина Шордій, Марія Третяк, Ів. Гуль, Анна Дзюба, Вар. Шевчук, Анна й Федь Яручевський, Ілько Яніш, Параскевія Забінська, Н.Н. Разом 27.50. З цього частину уділено на катол. пресу а частину на укр. програму через радію, що передається з Йорктону що суботи.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку а бл. п. Василеві нехай буде вічна пам'ять!

Присутний.

ГУДІВ, САСК.
Похорон бл. о. Дмитра Луць

Дня 13 серпня 1955 упокоївся в Бозі бл. п. Дмитро Луць, проживши 80 років. Покійний Дмитро доживав своєї старости при невістці і внуках. 14 серпня в годині п'ятий Пр. о. Библів відправив Парастас в хаті, а 15 відбувся похорон. Похоронні богослуження відправив Пр. о. Р. Музичка і виголосив зворушаючу прощальну проповідь. Похорон обід відбувся в Пані Луць, при обіді Пр. о. Р. Музичка піддав гадку щоб зібрати дещо на католицьку пресу; збіркою занялися п. Петро Середа і Семен Денесюк. Збірка принесла $27.00, що розділено: на Укр. Вісті 10.00, на радіопередачу 10.00 і на Голос Спасителя 7.00. Жертводавцям щире Спасибі, а покійному Дмитрові Вічная Пам'ять!

Семен Денесюк.

ВЕРИГЕН, САСК.
Похорон бл. п. Михайла Секундяка

У вівторок дня 21 червня ц.р. розійшлась сумна вістка про несподівану смерть бл. п. Михайла Секундяка, одного з найкращих членів основників і піонера нашої парохії Вериген.

Перш за все покійний був вірним сином своєї матері св. Церкви, яку

Бл. п. Михайло Секундяк

любив понад все, й служив ціле життя і перед смертю мав ласку від Бога приняти Св. Тайни на дорогу вічну.

Покійний народився 1883 р. в селі Голубічок малий, повіт Чортків, Зах. Україна. Як богато інших, виїхав з братом Гриньком 1905 р. до Канади. 1907 р. одружився з Оленою з роду Вовк і зачав фармарувати на Вериген. Початки як звичайно були дуже тяжкі, але покійний своєю працьовитістю поборов всі труднощі і став одним із кращих господарів в околиці. Попри щоденні заняття присвятив багато часу і труду розбудові релігійного життя в парохії. Він знав, що нарід без своєї Церкви пропаде,

тому опроваджує священиків (о. Дрогомирецького) на Богослуження і тим підготовляє громаду до будови своєї укр. катол. Церкви, яку остаточно збудовано 1935 р.

Не жалував покійний і гроша на добрі народні ціли, як на Інститут Митроп. Шептицького у Саскатуні і ін., бо розумів значення рідної школи для нашої молоді.

Покійний полишив побожну жену Олесю з якою провів гарно ціле життя; женатого сина Володимира і дочку Ану зам. Джумага і 8 внуків.

Дітям своїм дав якнайкраще релігійне виховання і нині вони є підпорою і окрасою своєї парохії на Вериген, та гордістю української громади, як вірні діти Церкви і свого народу. Самі свідомі українці виховали на таких і своїх дітей у Колегії св. Йосифа і дівочій Академії Пресв. Серця у Йорктоні. Тому не диво, що на похороні 23-го прибуло величезне число рідних, приятелів і знакомих а похоронний похід авт тягнув більше як на милю. В середу вечером парох о. Шек і о. Фляк з Норквей відправили парастас в хаті а в день похоронну заупокійну Службу Божу відправили 3 Отців. Крім вище згаданих на похорон прибув також о. Курило з Годсон Бей. По дорозі до церкви священики на перемину читали Євангелії, пращаючи всі рідні місця, якими колись покійний проходив до тієї церкви, а тепер їде в останнє.

У церкві похоронну науку виголосив о. Шек, а над гробом о. Курило пращаючи жену, дітей, родину і всіх знакомих від покійного. По похороні відбувся обід у галі зятя Джумаги. — Прожив покійний у Канаді 50 літ, діждав золотого ювілею Саскачевану та не діждався золотого ювілею свойого подружого життя, до якого бракувало ще 2 роки. Всевишній покликав його до себе, щоб нагородити його ще кращими дарами як людські, то є вічним щастям в небі, на яке собі покійний певно заслужив.

Вічная йому Пам'ять!

Замітка: На поминальному обіді, що відбувся в домі сина Володимира, зібрано $31.00, з чого призначено $16. на Голос Спасителя, а $15. на українську радіопередачу в Йорктоні.

Жертвували по 1.00: Всеч. о. В. Шек, В. Мекицей, І. Зелінський, І. Геречка, М. Щебиволок, пані А. Дереніївська, П. Ойстрик, П. Трач, І. Церковняк, О. Ярочевський, М. Юзик, В. Червак, М. Вовк, І. Мороський, М. Червак, В. Овчар, Ед. Дучемінський, П. Власічук, П. Секундяк, В. Секундяк, В. Джумага, Т. Маковська, Пані Мазур, Пані М. Секундяк, дрібні жертви: П. Секундяк, Н. Тисовський, І. Гребинюк, Т. Скоревич, Г. Секундяк, пані П. Андрусик.

Всім жертводавцям щиро дякуємо.

Присутній.

АЙТУНА, САСК.
Похорон бл. п. Розалії Каркут

Дня 1 червня рознеслася в айтунській околиці сумна вістка про смерть бл. п. Розалії Каркут. Протягом кількох літ невилічима недуга рака мучила її. Та серед тяжких мук і болів не чути було ні слова скарги; свої терпіння покійна зносила в надзвичайною терпеливістю—немов чистилище перебувала вже тут на землі. Розрадою та полекшою для неї були

Бл. п. Розалія Каркут

молитва на вервиці та св. Тайни, що їх вона часто приймала в часі своєї недуги, благаючи Бога о щасливу смерть. Померла в молодому віці, проживши 44 роки життя. Заупокійну Службу Божу і похоронні богослуження відправив Пр. о. Д. Библів ЧНІ., та виголосив прощальну проповідь. Велике число родини і приятелів взяло участь у похороні, щоб віддати покійній послідну прислугу—помолитись за її душу та відпровадити тлінні останки на вічний спочинок.

Покійна родилася в околиці Гудів, Саск., 1911 року. Весь час проживала на фармі, від кількох літ коло Айтуни. Зо своїм мужем не довго прожила в подружім житті.—Передчасна смерть розлучила їх до дня стрічі на долині Йосафата. Полишилися в глибокім смутку: муж Андрій; діти: Мирослав, Никола, Степан і Маруся; старенькі батько-мати: Степан і Олена Богай; брати: Володимир і Петро, та сестри: Анастазія й Анна.

На похоронній гостині на заклик Преп. о. Библова присутні зложили свої жертви на радіопередачу в Йорктоні та на католицьку пресу. Збірку зайнялись п. Ст. Богай і пані М. Гребенюк. Зібрано $38.85; з того призначено 10.85 на пресфонд Голосу Спасителя.

Сердечне спасибі всім жертводавцям за щедрі жертви. Молімся, щоб Господь нагородив бл. п. Розалію вічним блаженством у небі.

Учасник.

БЕДФОРДВИЛ, САСК.
Похорон бл. п. Євдокії Козунь

У вівторок раненько, дня 6 вересня померла в айтунській лічниці бл. п. Євдокія Козунь, проживши 60 років життя. Довгі місяці тяжкої недуги рака були для неї правдивим чистилищем на землі. Перед смертю прийняла послідні св. Тайни, і так приготовилась в дорогу до вічности. Похорон відбувся з парохіяльної церкви св. Николая в Бедфордвил дня 8. вересня. Похоронні богослуження відправляв Пр. о. Д. Библів ЧНІ., і виголосив прощальне слово. Людей на похороні було багато; був це час жнив, але маленький дощик поміг всім прийти й віддати покійній послідню прислугу. На цвинтарі коло церкви зложено тлінні останки.

Покійна походила з села Ямниці, п. Станиславів. Повдовівши в краю, вийшла замуж знова й разом зо своїм мужем прибула до Канади 1929 року та замешкала на Бедфордвил. Тут тяжко працювала на фармі, а також ревно трудилася для парохії; всім літ була секретаркою Жіночого Товариства. Стратила й другого мужа тому сім літ. Залишилися в смутку сини: Павло й Тарас; доньки: Анастазія й Галина; брати: Олекса й Михайло, та родина в старім краю.

На гостині в хаті помершої присутні гості жертвували на добрі ціли. Збірку перевели панове П. Тишке-

Бл. п. Євдокія Козунь

вич і Д. Обух, і зібрали $49.60. З того уділено на радіопередачу в Йорктоні 16.00, на укр. інвалідів 16.00 і на католицьку пресу 17.60; на пресфонд Голосу Спасителя призначено 10.60.

За щедрі жертви всім жертводавцям належиться признання та щира подяка. Бл. п. Євдокії сотвори Господи Вічную Пам'ять!

Присутній.

ЗАМОВЛЯЙТЕ КНИЖКУ:

Панахида, Парастас і Похорон

(з додатком Похоронних Євангелій)

ЦІНА 35с

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ

бл. п. Семена Галушки
з Паркервю, Саск.
(про якого була згадка в Г.С. за жовтень 1954)

В першу річницю
Тебе споминаю,
Від твоєї смерти
Потіхи не маю.

Твоє тіло, сину,
В гробі спочиває,
Дармо тато-мама
Тебе виглядають.

Тяжко тя забути
Сину дорогенький,
Бо ти пішов з світа
Іще молоденький.

Бо 16 років ще
Не докінчив,
Як Бог його душу
З тіла відлучив.

Хотів він на школу
Гроші заробити,
Та у Божих плянах
Не так мало бути.

Ми тому не винні,
Ні сестри, ні брати
Така Божа воля,
Так ся мало стати.

Бог йому призначив
Так коротко жити,
А нам Бог призначив
Що мусим терпіти.

Рана в моїм серцю
Вже до смерти буде,
Вже ми не поможуть
Жадні мудрі люди.

Лиш один Бог з неба
Той, що є над нами,
Він мя може увільнити
Од той тяжкой рани.

Хоч гріб свого сина
В Паркервю лишила,
Та більшого жалю
Собі причинила.

Щоби я так могла
Із вітром злетіти,
І над його гробом
Щиро ся молити.

О Боже, наш Боже,
Як смутно нам жити,
Як ніяк не можем
За нього забути.

Боже милосерний,
Я Тебе благаю,
Дай ласку терпіння
Бо не витримаю.

Родичі.

Легкий спосіб помагати в вихованні будучих священників-місіонарів ЗБИРАЮЧИ УЖИВАНІ

Поштові Значки

Уживані поштові значки зібрані в якусь (більшу) скількість мають певну вартість.

За помічю ріжних приятелів у Канаді, Зл. Державах і Европи, ми їх збираємо на видатки виховання будучих священників-місіонарів, яких так багато потрібно. Чи Ви не любили б долучитися й нам помагати в тім?

Тому завдайте собі невеликого труду, щоб збирати з коверт і пакунків уживані поштові значки: сотки тисяч й міліони їх марнуються. Старанно зібрані стали б великою нам поміччю.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас **не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх оставляючи довкола них досить вільного місця, бо подерті, чи розтяті поштові значки не мають вартости. Відліплені поштові значки є безвартісні.**

Присилайте на адресу:

ST. MARY'S SEMINARY
of Ukrainian Redemptorist Fathers,
Meadowvale, Ont., Canada

ЩИРА ПОДЯКА

Всеч. о. Николай Сірий з Торолд, Онт., відвідав ОО. Редемптористів у Нюарку 19. VII. 1955 р. Він прибув до своїх рідних, що мешкають у Рогвей, Н. Дж. При відвідинах нашого дому в Нюарку він зложив 5.00 на редакцію Голосу Спасителя, за що належиться йому щира подяка.

ПОДЯКА

Складаю щиро-сердечну подяку Пресв. Серцю Ісуса і Його Пресвятій Матері Марії за ласки одержані за посередництвом Митрополита Андрея Шептицького.

Ксеня Дзюрман, Торонто.

Сестра Ольга Богачевська

роджена 25-го вересня 1937 р. в Ланіган, Саск. Належала до парохії Всіх Святих в Гамболдт, Саск. Була студенткою в Академії Пресвятого Серця продовж три роки, 1952-1955, при кінці яких була абсольвенткою з цеї інституції. Має одну сестру, котра 1953 р. вступила до Згромадження Сестер Служебниць Пресвятої Непорочної Діви Марії по закінченню школи в Академії Пресвятого Серця. Ольга Богачевська 23-го липня 1955 була принята до Згромадження Сестер Служебниць, де тепер вони обидві відбувають новіціят.

Це гарний взір до наслідування для нашої молоді. Дай Боже, щоб вони витривали в своїм святім званні та потягнули за собою якнайбільше дівчат.

ПОДЯКА

Найперше заявляю свою щиру подяку Богові за Його многі ласки, що дав мені та моїй сестрі добрих християнських-родичів, котрі всіми силами змагали дати нам добре католицьке виховання. Своє виховання рівнож завдячую й Отцям Редемптористам та Сестрам Служебницям, котрі впродовж моїх студій в Академії Пресвятого Серця в Йорктоні не мало причинились щоб я більше Бога пізнала, полюбила, та почула Його голос, щоб все покинути та віддатися на Його службу.

Сестра Ольга Богачевська.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

1 вересня почалася наука в школах в Йорктоні. До парохіяльної школи учащає 72 дітей. В ній вчать Пр. Сестра Артемія й Пр. Сестра Йосафата.

Тиждень опісля, на 7-го, почалася наука в Академії Преєв. Серця, де учащає 115 студенток.

В Колегії св. Йосифа наука почалася 12 вересня. Цього року учащає 130 студентів на виклади.

13 вересня відправив Преосв. Кир Андрей читану Службу Божу для студентів католицьких інституцій в Йорктоні з нагоди отворення нового шкільного року.

Слідуючі делегати з поодиноких католицьких організацій в Йорктоні були вибрані до Дієцезального З'їзду, що відбувся в Саскатуні на початку жовтня: Від БУК-а: п. Василь Козакевич, Ів. Панчук, С. Яремович. Від ЛУКЖ (старший відділ): Анна Брик, Анна Яремович. Від ЛУКЖ (молодший відділ): Людвіна Яківчук, Марія Малінська. Від УКЮ: Єлисавета Добко й Славко Обух.

ВІСТІ ЗО СВІТУ

В днях 20 і 21 липня ц.р. відбулись Наради вищих настоятелів монаших Чинів Канади в Оттаві. В цих нарадах взяв участь Впр. о. Вол. Маланчук, Протоігумен оо. Редемптористів на Канаду й Америку.

Дня 6 серпня Преосв. Кир Максим ЧНІ. відправив Архиерейську Службу Божу в базиліці св. Йосифа в Монтреалі, в асисті Впр. о. Протоігумена Маланчука ЧНІ., Впр. о. Ігумена Т. Пасічника ЧСВВ., Всеч. оо. Ів. й Мих. Гаврилюків. Диякономували оо. Гарасимчук, Годований ЧНІ. Преосв. Кир Максим виголосив проповідь у французькій мові з тої нагоди. Дуже гарно співав мішаний хор з Монтреалу. Підчас Сл. Божої приступило багато до св. Причастя. Того самого дня о. проф. Й. Корба ЧНІ. виголосив доповідь про почитання св. Йосифа на Сході, зокрема серед українського народу. Ця доповідь була виголошена з нагоди Конґресу, який відбувся в Базиліці св. Йосифа від 1—9 серпня.

Після Архиерейської Служби Божої того дня, передано привіт в Україну

через хвилі СВС, Преосв. Кир Максимом, Вгр. о. Маланчуком і Пр. о. Й. Корбою ЧНІ.

---

8 серпня Преосв. Кир Максим, Єпископ-Помічник Манітобського Екзархату, виїхав до Риму. В дорозі вступив до Лондону, де взяв участь у Конгресі "Обнови" від 14-17 серпня, відтак у Міжнародному Конгресі "Пакс Романа" в Нотінгтем від 17-28 серпня.

ВАЖНЕ ДЛЯ МАНІТОБИ—

Слухайте "ГОЛОС УКРАЇНИ"!

Релігійно-національна радіопрограма для дорослих і дітей під управою о. Семена Іжика, редактора "Мій Приятель"—передаватиметься кожної неділі від год. 4.30 до 5.00 пополудні через французьку радіовисильню — CKSB—St. Boniface (1250).

Листи з побажаннями та ласкаві пожертви на цілі радіопередач просимо слати на адресу:

Ukrainian Catholic Council of Manitoba,
c|o Rev. Semen Izyk,
49 Kennedy St., Winnipeg, Man., Canada

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо слідуючим добродіям за надіслані жертви. Нехай Господь їх благословить!

Ів. Теленко, Монтреал	1.00
З похорону бл .п. Ст. Абрамця, Йорктон	28.18
Анастазія Слободян, Бруклин	2.00
З похорону бл. п. Дмитро Луць, Гудів	7.00
Вінчання Стрілецький-Савчук, Шіго	5.40
Пані А. Кудлик, Колумбас	1.00
Р. Сіяк, Ріджайна	1.00
А. Галушка, Саскатун	1.00
З похорону бл. п. Ст. Загація, Мелвил	7.55
З похорону бл. п. Василя Шкільник, Вест Бенд	14.25
М. Васильців, Саскатун	1.00
Василь Хомяк, Дж. Сіті	1.00
Іван Данилович, Бронкс	1.00
Ксеня Дзюрман, Торонто	3.00
Анна Труба, Торонто	1.00
Пані Мих. Янощак, Глен Овкс	1.00
Пані А. Ковбель, Форрест	1.00
Марія Ріпа, Варрен	1.00
З похорону бл. п. Мих. Секундяк, Вериген	16.00
З похорону бл. п. Розалія Каркут, Айтуна	10.85
З похорону бл. п. Євдокії Козуб, Бедфордвил	10.60
П. Волошин, Ванкувер	1.00
НА МАШИНУ—	
Марія Ріпа, Варрен	1.00
Пані Вар. Іващишин, Вілкес Бар	4.00

—ПОШУКУВАННЯ—

Анну Козліковську, замешкалу у Монтреалі, Канада, для Масляник: Mr. Maslanyk, 404 Sandgate Road, Shortland, New South Wales, Australia.

Інженера **Ярема Веселовського,** — Інженера **Роман Фіголь,** обох замешкалих у Торонті, Канада; Магістра **Ярослава Тошовашюка,** для п. Інженера Грушкевича: Mr. Hruskewycz, Collier Street, Redhead, New South Wales, Australia.

Івана Тарата, зі села Воля Постолова, Галичина, для Стефана Поповича: Mr. Stefan Popowycz, Bl. E. 19. Migrant Centre, Greta, New South Wales, Australia.

Федора і Магдалину Курпіль, поїхав до Злуч. Держав 1949-1950, для Івана Савчука: Mr. Iwan Sawczuk, The Croves Bennett's Green, Gateshead, New South Wales, Australia.

Федора Кульчака з села Петранка, повіт Калуш, Галичина, поїхав до Канади 1918 або 1920,— та **Івана Войціцкий,** родом з Патранка, повіт Калуш, Галичина,—для Івана Савчука: Mr. Iwan Sawczuk, The Croves Bennett's Green, Gateshead, New South Wales, Australia.

ЧИ ВИ ВІДНОВИЛИ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ?—

* * *

Увага!

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada
а не до Редактора, Преп. о. Щудла
в Нюарку, ЗДА.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 10. Йорктон, Саск. Жовтень, 1955

Свята Покрово, заступися за український нарід і приверни церковну єдність

о. Петро Голинський

ПОКРОВА—це один з найпопулярніших Богородичних празників в Україні. На Закарпатті, в Галичині, на Буковині й у Басарабії, на Волині, Поділлі і в Східній Україні—всюди знайдете найбільше храмових празників у честь Святої Покрови. В почитанні Покрова Пресвятої Богородиці не змінили нічого найбільші лихоліття нашої історії, ані довгі сотки літ політичного розчленування одноцілого живого організму нашого народу. Непригожі політичні умовини тяжко поранили збірну душу українського народу, в більшій чи меншій мірі відчужили нас духово і релігійно від себе та одного не змогли вдіяти: не зруйнували здорових релігійних основ віруючих мас. Побожний православний католик і побожний православний незєдинений врятували віру батьків, а в ній традиційну набожність до Божої Матінки. Так урятували найсильніший вузол духовної єдности і надію на здійснення святої ідеї церковного З'єднинення та на краще завтра українського народу.

Ледви, чи який інший християнський нарід почитає Пресвяту Богородицю так ніжно й так глибоко, як наш. Це можна собі сказати без тіни усякої самохвальби. Характеристичною признакою цього почитання є Празник Покрови. Тут почитаємо Пречисту і як Приснодіву і як Богородицю та Божу Матір і як

Непорочно Зачату та, надівсе, почитаємо Її як нашу Матір, як заступницю християн, як одинoку найпевнішу Посередницю між нами і Христом, бо "не маємо іншої помочі ані іншої надії, окрім Тебе, Пречиста Діво..." як це висказує так добре нам усім знаний кондак. Коли в літургічних піснях, спільних усім східнім християнам, висловлюємо догматичну віру про Пречисту, то в наших церковно-народних піснях, що їхні автори часто невідомі, висловлюємо нашу віру в усі Богородичні догми куди ясніше, з любов'ю й захопленням оспівуємо Її чесноти і з ніжністю почуванъ дитини виявляємо Їй наші журби і наші моління.

Віру в едино могутне заступництво Пречистої перед Богом і посередництво Її у подаванні всіх ласк, як теж у Її найвище достоїнство, як Цариці Неба, визнають всі католики світу, та ніде в християнському світі не виявляють Її так ніжно і глибоко, як у нас. Ми ж здавна прославляємо Божу Матір як Співвідкупительку людського роду, коли молимо Її "Пресвятая Богородице, спаси нас". Ми теж найкраще даємо вияв вірі в Її всемогутній Покров і посередництво у подаванні всіх ласк. І коли західні католики збираються просити Святішого Отця, щоб проголосив нові догми про Пречисту як Співвідкупительку людського роду й Посередницю у подаванні всіх ласк, то ми через наших Владик предложимо Апостольському Престолові наші літургічні й сотні церковно-народніх пісень, які потвердять це прохання від мільйонів українців—і тих, що живуть, і тих, що давно померли, бо вони ці пісні складали і їх співали.

Празник Покрови святкуємо в першій половині місяця жовтня, коли припадає велика річниця проголошення Берестейської Унії. Саме в днях між 6 і 10 жовтня 1596 року на Синоді в Бересті наші Владики під проводом київського митрополита Михайла Рогози проголосили святочно акт повернення Української Церкви до єдности з Апостольським Престолом у Римі. Тяжко прийшлося святій справі здобувати упереджені уми серед провідної української верстви, а ще тяжче—церковні братства та збаламучених міщан. Треба було невсипущої жертвенної праці святих людей споміж клиру, монахів та світських. Боже Провидіння покликало в тих часах до святого діла справді великанів, яких ми впродовж довгих віків не бачили між нашими земляками. Тут треба згадати передовсім святого Йосафата, Полоцького Архиепископа, що мученичою кров'ю оправдав святе діло З'єднання перед Небом і Землею, та великого Митрополита Йосифа Велямина Рутського, що реформою Василіянського Чину виховав сотні ідейних місіонарів. За несповна сто років—а це розмірно дуже короткий час—мільйони українців, бо майже вся Україна стала католицькою. Коли зважити усі перепони з боку українського загалу, збаламученого козацтва та працю царгородської, московської і варшавської агентури, то треба сказати, що тут завершилось велике чудо. Треба вірити, що ця ласка сплинула тоді на Україну через посередництво Божої Матері, бо ж вона є одинока успішна Посередниця в подаванні усіх ласк світові. Як таку прославляв і прославляє Її наш нарід від віків.

Живемо в подібних, а то й у гірших, умовинах, як наші предки у 16 і 17 століттях. Куди більше маємо ворогів та й вони куди

страшніші сьогодні, як були колись. Цікава річ, над якою, нажаль, не всі українців застановляються, що вороги українського народу являються водночас найзавзятішими противниками церковного об'єднання з Апостольським Престолом у Римі. Доля України Божим Провидінням в дивний спосіб узалежнена від здійснення святої ідеї об'єднання Церков на нашій землі. За посередництвом Божої Матері подає Милосерний Господь усі ласки одиницям і народам. Поручаймо Її цю нашу задушевну справу і не забуваймо завжди і всюди прибігати під Її Покров, як це чинили наші предки в часи лихоліття.

Свята Покрово, заступайся за український нарід і приверни йому церковну єдність з Апостольським Престолом.

("Християнський Голос").

КНИГИ—МОРСЬКА ГЛИБИНА

ЯКЕ марне та некультурне було б життя людини без книги. Нинішній світ мало ріжнився б від примітивного, коли б не той скарб, що називається книжкою.

Чому? Бо наука, а з нею і поступ без книжки є неможливі.

Подивімся довкруги себе. Чи ті кольосальні винаходи, як електрика, машини, атомова бомба, і т.д., науки знань як астрономія, хемія і інші, та взагалі всякі вигоди цієї доби можуть повстати без книжки? Славні мужі й жінки наповняють свій розум знанням, які дістали з книжок. Письменники мусять наперед читати та студіювати з книжок, заки можуть писати факти та свої власні думки на папері.

Найкращий доказ цінности книжки бачимо в історії людства. Вже від давніх-давен книги були писані та цінені. Книги в старих Вавилонців були тільки глиняні цеглини писані клиновим письмом. Але вони грали одну з головних роль в житті цього народу.

Єгипетські папіруси, індійські книжки (які були лише писані на пальмових листках), трецькі пергамени, римські таблиці, та середньовічні книги (писані монахами) спричинилися до поширення знання та розвитку культури навіть в теперішнім віці.

Але як кожна річ, книга має і свої недотягнення та може пошкодити. Ми повинні бути дуже обережні, який матеріял читаємо не лише з огляду інформаційного, але й морального. Недаром прислів'я говорить: "Скажи мені, що ти читаєш, а я тобі скажу, хто ти".

Т. М. '58.

Релігійна Терпимість

о. М. Щудло ЧНІ.

ВЕРТАЮЧИСЬ із місії, стрінув я протестантку, редакторку жіночого журналу. Вона зобачила, що я поправляв скрипт, і сказала: "Я теж редакторка". "Який журнал редагуєте?" спитав я. "Жіночий", відповіла. "Чи посилаєте свій журнал католицьким жінкам?" питаюся дальше. "Ні, не посилаю, бо католицькі жінки нетерпимі, такі самі як і ваша Церква".

Осьтакий закид ставляють католикам наші некатолицькі браття. Вони докоряють нам, що католики не сходяться із визнавцями інших релігій, не вчащають до некатолицьких церков, відмовляються бути хресними батьками некатолицьких дітей, тощо... З цього заключають, що католицька Церква страшно нетерпима для визнавців інших вір.

Чи релігійна терпимість взагалі можлива? Чи треба бути толерантними для інших релігій і їхніх членів? Чи треба солідаризуватися в релігійних справах із некатоликами?

Розв'язка цього питання вимагає розрізнення між різними вірами і їх визнавцями. І так слід тут пам'ятати, що Христос основав тільки одну Церкву: "Ти—Петро, і на цій скелі (цебто на Петрі) Я побудую СВОЮ ЦЕРКВУ" (Мат. 16, 18). Христос виразно зазначує, що Він побудує тільки ОДНУ Церкву, а не різні Церкви, що противорічили б одна одній і компромітували б самого Основника. Христос не міг основати різних церков із відмінним навчанням, бо Він Сам противорічив би Собі, а це неможливе, бо Він Божий Син, все знає, тому не може бути непослідовности в Його навчанні та законах. Ще виразніше зазначив Спаситель, що Його Церква мусить бути одна цими словами: "І буде ОДНА ОТАРА й ОДИН ПАСТИР" (Ів. 10, 16).

З цього ясно виходить, що правдива цебто Католицька Церква не може солідаризуватися в релігійних справах із некатоликами, бо таким чином вона ставляла б себе нарівні із ними, хоч Христос не основував їх. Католицька Церква є тою Церквою, що Христос основав, тому **тільки вона є правдивою Христовою Церквою.** Цього становища Церква не може зректися, бо якщо б так учинила, то зрадила б Христа. Свідома свого божеського походження католицька Церква не може твердити, що інші Церкви теж добрі і правдиві, бо якщо б так твердила, тоді б заперечували слова свого основника Христа. Правда є тільки одна, Христос є

тільки один, Боже об'явлення є тільки одне, тому й Церква мусить бути тільки одна. Як нема двох Христів, що заперечували б один одного, так не може бути дві правдиві Христові Церкві. Як правда є правдою, й тому не знає компромісів, так і правдива Христова цебто католицька Церква не знає компромісів, не може йти на уступки в справах віри й моралі, бо так вона зрадила б Христа й перестала б бути Його Церквою. Оттому католицька Церква забороняє своїм Дітям сходитися в релігійних справах із некатоликами, бо правда не може йти на компроміси з неправдою. Хто посміє назвати нетерпимим пастиря, що відважно захищає свою отару? Хто зважиться осуджувати матір, що забороняє своїм дітям сходитися з тими, що можуть звести їх на манівці? Чи це нетолерантність і нетерпимість? Ні! Це тільки розумне поступування й сумлінне виповнення обов'язку. Так і католицька Церква нікого не зневажає, як забороняє своїм духовним дітям сходитися в **релігійних справах** із некатоликами. За це Церква зовсім не забороняє католиками сходитися і співпрацювати із некатоликами в цивільних, соціяльних і національних справах. Члени різних віроісповідань можуть і, коли треба, повинні співпрацювати для добра батьківщини, громади чи національних інституцій. Тут нема нічого злого й Церква цього не забороняє. Проте слід зазначити, що ніяка група не сміє використовувати національних справ чи інституцій, щоб поширяти свої релігійні впливи чи робити пропаганду для свого віровизнання. Кожен має шанувати переконання свого ближнього, з яким співпрацює для добра свого народу чи організації.

Крім переконання, що католицька Церква едино правдива, бо тільки її заложив Христос, католики мають вистерігатися приставання із некатоликами в релігійних справах ще і тому, що фальшива віротерпимість цебто участь у релігійних некатолицьких богослужбах веде до байдужности й затрати правдивої віри. Бачимо з досвіду, що різні протестантські церкви не поважуються твердити, що католицька Церква не є правдива Христова Церква, але намагаються водночас переконати своїх членів, що й їхня церква "теж правдива", бо кожна церква це відмінна дорога до неба. На їх думку є багато доріг, що провадять до неба. Католицька Церква це одна із цих доріг! Оттака пропаганда витворює в людях враження, що всі Церкви однаково добрі, що вони істотно не різняться між собою, що кожен може довільно вибирати собі таку церкву, яка йому найвигідніша, що Бог не зважає, до якої Церкви хтось належить, але дивиться, як людина служить Йому, тощо... Все те витворює релігійну байдужність, занік віри, затрату довіря до всякої церкви й веде остаточно до безрелігійности... Це тільки природний наслідок твердження, що всі церкви однаково добрі та однаково правдиві... Розумна людина, розглянувши навчання різних християнських віровизнань, легко переконується, що між Церквами заходять у навчанні основні, радикальні різниці. Коли ж такі різниці існують, то здоровий розум диктує, що згадані Церкви не можуть бути однаково добрі, однаково правдиві, однаково милі Богові... Противорічности, що подибуються в навчанні різних віровизнань, які признаються до Христа, викликують сумнів у душах, чи взагалі якась

Церква є правдива. Сумнів, же веде до зневіри, знеохоти, скептицизму й безвіря...

Не можна твердити, що різниці між церквами є малозначні, й тому не нищать одности Христової Церкви. Навіть поверховий перегляд вір і навчання різних християнських віровизнань наявно виказують, що між різними церквами заходять засадничі різниці, тому згадані християнські віровизнання не можуть і не творять одної Христової Церкви.

Он декілька прикладів: **Хто такий Христос?** Для католиків, православних і бодай деяких протестантських віровизнань Христос це Божий Син, друга особа Пресвятої Трійці, правдивий Бог і правдивий чоловік. Для численних же протестантських віровизнань Христос це тільки людина, пророк, Божий посланець, а не дійсний Бог, рівний Отцеві та Св. Духові. Світова конференція в Іванстоні, в Америці, що відбулася там в 1954 р., мала представників 250 різних протестантських церков. Вони не годні були погодитися на це важливе питання: **"Хто такий Христос?** Одні твердять, що Він Бог, другі заперечували це. Вкінці протестантські представники отак схарактеризували Христа: **Христос це наш лідер і надія.** Якже ж Христос може бути лідером, якщо Він не Бог? Якщо Христос не Бог, то його навчання помильне. Він Сам може помилитися й запровадити до руїни своїх учнів, як це вчинив Гітлер і Мусоліні.

Скільки є Святих Тайн? Католицька й православна Церква, спираючись на Св. Письмі і християнськім переданні навчають, що **є сім Св. Тайн.** Протестанти ж за винятком англіканів назагал приймають тільки дві Св. Тайни, хрещення і Св. Причастя, хоч святого Причастя не мають, бо в них нема правдивого священства, без якого Св. Причастя неможливе. Є протестанти, що взагалі не признають ніяких Тайн, вважаючи їх видумками католицької Церкви.

Яку вартість має Біблія? Для католиків, православних і частини протестантів Біблія це свята надхнена Божим Духом книга, вільна від помилок, авторитетне джерело Божого об'явлення, бо вона подає Боже слово. Оттому Біблія є правилом християнського життя й вірування, хоч не включає в собі Божого об'явлення. Для багатьох протестантів Біблія це тільки людська книга морального змісту. Списали її люди, що часто миляться, тому й Біблія не є вільна від блудів і неточностей. Вона не є Божим словом, тому не заслуговує на беззастережне довіря. Її можна зміняти й достосовувати до вимог модерного часу. Отак вони допускають розвід, хоч Христос виразно й беззастережно осудив його, одобрюють контролю народин, толкують собі Біблію по-своєму всупереч виразному змислові Біблії.

Яку вартість має християнське передання? Для католиків і православних християнське передання має таку саму вартість, як і свята Євангелія, бо передання подає об'явлення передане нам Христом чи Його апостолами, тому й заслуговує на таку саму віру, як і правди, що вміщаються в Євангелії. Для протестантів християнське передання не має ніякого значення як джерело об'явлення, бо для них едина Біблія є джерелом об'явлення, хоч в Святім Письмі нового Завіту апостоли виразно зазначили, що

вони не годні були списати всього об'явлення чи цілої науки Ісуса Христа. "Багато є й іншого, що Ісус учинив. Але думаю, що коли б написати про все те зокрема про кожне, то й сам світ не вмістив би написаних книг" (Ів. 21, 25). Чи проповідуванні Христом і Його апостолами правди пішли в непам'ять? Ні! Одні списані в Св. Письмі, другі залишилися в переданні, яке треба зберігати так само як правди віри записані в Св. Письмі: "Похваляю вас, браття, що ви... заховуєте те передання, що я вам передав" (2 Кор. 11, 2).

Що треба думати про небо й пекло?

Католики, православні й деякі протестанти вірять, що так небо, як пекло вічні. Інші ж протестанти перечать вічність пекла, бо на їх думку воно не годиться з Божим милосердям, хоч Христос виразно заявив, що прокляті підуть на вічні муки: "Ідіть від Мене, прокляті, в вогонь вічний!" (Мат. 25, 41).

Ці розбіжності в навчанні та в віруванні є істотні, тому й католицька Церква не може сходитися й брататися в релігійних справах із некатоликами, особливо протестантами, що невпинно модифікують свою віру, бо християнство для них це не система догм, але спосіб життя, яке невпинно пливе вперед, змінюється, перетворюється, тому сьогоднішній протестантизм не доконче мусить бути такий самий як завтрішній протестантизм, бо може природно змінитися, "застосовуючись" до нових вимог життя, хоч Христос заявив, що з Його навчання не зміниться ніщо, а Св. Павло писав до галатів: "Знову кажу вам: коли хтось не благовістить вам того, що ви прийняли, нехай буде проклятий!" (Гал. 1, 9).

Як математик не знає компромісів, як науковець не поступається з наукою, якщо він абсолютно певний про свої твердження, так і Христова Церква не може йти на компроміси з тими, що переступають Божі закони й домагаються, щоб Церква змінила чи скасувала їх. Переступлення Божих законів не є причиною, щоб Бог зміняв їх. Христові закони й навчання не спираються на волі чи вподобанні людини, але на незмінній і вічній Божій волі. Бог же може накладати на людей закони й змушувати зберігати їх, бо Він їх творець. Не слід відкликуватися до деяких державних законів, що противляться законам Святої Євангелії. Св. Іван Золотоустий, світило Східньої Церкви, відповідає тим, які докоряють Церкві, що вона старомодна, непоступова й назадницька, бо не хоче "йти з духом" модерних часів: "Не покликуйтеся на (цивільні) закони, що їх видали світські особи, дозволячи на розвід. Бо не по цим законам Господь судитиме тебе в дні Страшного Суду, але по законам, що Він сам подав нам".

Отож ясно, що Христова Церква не може йти на компроміси, як іде про справи віри та моралі, бо вона спроневірилася б Христові та виставила б душі на вічне прокляття. Вона ж має вести їх до спасіння: оттому католицька Церква не признає толеранції в вірі і не дозволяє своїм дітям брати участи в некатолицьких богослужбах і відправах, бо некатолицькі Церкви відорвалися від правдивої Христової Церкви й тимсамим перестали бути складовою часткою тої Церкви, якій Христос повірив всі душі цілого світу без різниці культур, цивілізації, рас, краски обличчя...

Ісус промовив до Своїх учнів перед вознесінням до неба: "Дана Мені всяка влада на небі й землі. Отож ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями, навчаючи їх зберігати ВСЕ ТЕ, що Я заповів вам" (Мат. 28, 18-20).

Як може католицька Церква, що єдина є **правдивою** Христовою Церквою, бо вона збудована на Петрі та його законних наслідниках Папах, входити в компроміс в **релігійній і моральній** ділянці з іншими церквами, що відорвалися від неї та самовільно позмінювали навчання Христа? Братаючись з ними, католицька Церква зрадила б Христа й пошкодила б безсмертним душам, за які Христос пролляв Свою кров. Чи таке поступування католицької Церкви можна звати нетерпимістю й браком толеранції? Напевно, що ні, бо й Христос не був толерантний для тих, що не хотіли прийняти Його навчання. Як Христос заявив, що Він подасть людству Своє пресвяте Тіло на поживу й Кров на напиток, то багато з Його учнів не хотіли цього прийняти, бо їм це було незрозуміле й не подобалося: "Жорстока це мова! Хто може слухати її?" (Ів. 6, 60). Дальше Св. Іван Іван виразно зазначує, що: "З того часу відпали багато з Його учнів і не ходили вже з Ним" (Ів. 6, 66).

Чи Христос пішов на компроміс із ними, щоб затримати їх при Собі? Зовсім ні! Христос не був би відкликав Свого твердження навіть як би всі Його апостоли були покинули Його. Він був готовий стратити всіх Своїх учнів і апостолів, але був би не відкликав Свого слова. І сказав Ісус до дванадцятьох: "Чи й ви хочете відійти?" (Ів. 6, 67). Справді апостоли не відійшли, але навіть якщо б були відійшли, Христос був би залишився при Своїм тверджені, бо Він Бог, вічна правда, яка не може достосуватися до схильностей і вибагань людей. Це люди мають схилятися до вічної Правди, а не вічна Правда Божа до людей.

Таку саму безкомпромісовість Христос виявив у справі розводу, коли учні гейби протестували проти нерозривности подружжя й абсолютної заборони розводу: "Учні говорять Йому: Якщо справа чоловіка з жінкою так мається, (якщо не вільно розводитися й удруге женитися), то краще не женитися. А Він відказав їм: Не всі розуміють це слово, а тільки ті, що їм дано" (Мат. 19, 10-11).

Чи може ще хтось докоряти Католицькій Церкві, що вона нетолерантна, що не поступається зо своїм навчанням і не змінює його, хоч зісвітоватілі, розводнені християни домагаються, щоб вона йшла з "духом" часу? Якщо вони докоряють Церкві за нетолерантність і безкомпромісотість, то треба й самому Христові закинути нетолерантність і нетерпимість, бо й Він теж не поступився перед домаганням учнів, що не хотіли прийняти Його навчання. Христова Церква не може поступати инакше як поступав і наказав їй поступати її Основник, Христос Спаситель, що ні Сам не міг помилитися, ані нас запровадити в блуд, бо Він всезнаючий Бог, світло світу, дорога життя і непомильний Учитель відкупленого на Голгофті людства.

Російська Православна Церква на услугух комуністичного Уряду

Н. Д.

НЕ мало сьогодні таких, що захоплюються релігійним життям у Совєтському Союзі, організацією православної Церкви в Росії, отвореням нових теологічних шкіл, відновленням монастирів. Вони радуються, що Москва знищила Українську Католицьку Церкву в Галичині, запроторила сотки українських католицьких священиків на Сибір, знищила Унію в Західній Україні. Велику потіху спричинює їм це, що московська Церква поширює свої впливи на весь православний світ та намагається підпорядкувати собі інші православні Церкви, що атакує Ватикан і наміряє стати центром усього православного світу. Що Москва отверто прямує до цього, щоб стати осередком православ'я, на це вказують найновіші потягнення російських ерархів. Одначе мусимо приглянутися докладніше, чим властиво бажає Москва обдарувати ввесь світ, як багато релігії посідає вона в себе. Не багато релігійного духа мала російська Церква перед революцією, одначе тепер цього духа вона зовсім уже не має. Вона стала слабим оруддям у руках могутньої комуністичної партії, що вживає її одиноко до цього, щоб здійснити свої пляни цебто вповні опанувати світ. Який мізерний був би весь світ коли б усюди було стільки релігії, як її сьогодні знаходимо в Росії!

1. Російська Церква перед революцією: В 1914 р. російська Церква начисляла 98,500,000 вірних, цебто 65% всього населення царської імперії. Для цих вірних побудовано було 54,174 парафіяльних церков. Крім цього було 25,593 не парафіяльних церков і певне число військових каплиць. Ці церкви обслугували 57,105 священиків і 15 тисяч дияконів. Це було світське духовенство. В манастирях жило 11,845 монахів і 9,485 новиків. У 475 женських манастирях проживало 17,289 черниць і 56,016 новичок. Російська Церква посідала 2,800,000 гектарів землі, з чого 800 тисяч гектарів належали до манастирів. Поміч, що її виділяла Церкві держава, виносила 130 мільйонів золотих франків

річно. Величезні простори царської Росії були поділені на 64 дієцезії, що ними кермували 3 митрополити, 26 архиепископів, 40 епископів і 80 епископів-помічників, разом 149 вищих церковних достойників. Всі вони підлягали Святішому Синодові в Петербурзі. Усім добре відома роля оберпрокурора, що провадив св. Синод, а тим самим усю православну Церкву. Найвищою головою російської Церкви був не хто інший, як російський цар. Знаємо, що артикул 598 цивільного Кодексу приказував священикові виявити такого каянника, що наміряв убити царя, або йому шкодити і не хотів від свойого заміру відступити. Докладніше цю справу пояснював артикул 599, відсилаючи до XI і XII артикулу Церковного Регуляміну. Православна Церква була отже вповні залежна від волі царя. Залежала вона від нього не лише духовно, але також матеріяльно!

2. По революції: Коли не стало опікуна російської Церкви, царя, вона починає поволі розпадатися. Внутрішньо не мала сили, щоб опиратися тому напорові, що робив на неї воюючий комунізм. Дня 23 січня, 1918 р. комуністичний уряд проголосив декрет, яким відділив Церкву від держави. Церкві відібрано право посідати земельну власність, заборонено релігійні товариства, навчання релігії по школах, голошення слова Божого. Розуміється, що держава перестала платити мільйони рублів, що їх раніше давало Церкві царське правительство. Крім цього замкнено церковні Академії, всі монастирі, церковні школи. Коли давався відчувати голод нпр. в роках 1922-23, держава почала забирати також всі дороті предмети, що знаходилися в церквах. Самі церкви правительство почало поволі перемінювати на музеї або на склади збіжжя. Коли було двадцять осіб, що хотіли мати у себе богослуження, тоді уряд позволяв таким, щоб ці богослуження відбувалися в церкві або якомусь іншому будинку, що за нього треба було заплатити високий податок. Громада могла вдержувати в такому случаю свого священика. Розуміється, що серед таких обставин все життя релігійне в Росії було здеорганізоване, велике число людей відпало від Церкви. Багато епископів і священиків арештовано, почали творитися ріжні церкви. Воюючий комунізм усіми силами натискав на православну Церкву.

Яке отже було становище православної Церкви супроти комуністичного уряду? Знаємо, що дня 25 березня (ст. ст.) 1925 р. патріярх Тихон видав у Донському манастирі в Москві документ, признаючи вповні комуністичний уряд. Що більше, він взивав російський нарід, щоб піддався комуністичному урядові. Православна віра може зовсім добре погодитися з комуністичною владою. Патріярх гостро виступив проти тих епископів, що пішли на еміграцію і провадили пропаганду проти комуністичного уряду в Москві. Це був духовний тестамент, що його полишив патріярх Тихон недовго перед своєю смертю.

3. Декрет митрополита Сергія з дня 29 липня, 1927 р.:

Сергій митрополит Нижнього Новгороду, пізніший московський патріярх, видав документ, піддаючись зовсім комуністичній владі. З ним підписали цей документ сім членів провізоричного московського Синоду. Митрополит Сергій взивав піддатися комуністичному урядові не тільки ввесь російський нарід, але також усіх емігрантів. Хто не хоче піддатись цьому урядові, не може належати до православної Церкви, ані бути правдивим російським патріотом! Робив це митрополит Сергій того самого року, коли то П. Мілюков друкував у Парижі в "Останніх Вістях" 1927 р., що комуністичний уряд арештував 117 епископів, а 40 пропало без сліду! Тяжко поправді зрозуміти поступовання цього православного митрополита, що потрапив признати навіть таку владу! Комуністичному урядові треба було моральної сили Церкви і він її використав, одначе православна Церква не зискала на цьому нічого! Поступовання митрополита Сергія лише понизило авторитет православних епископів в очах вірних, коли побачили, що він заохочує до признання такої влади.

4. Декрети комуністичного уряду з дня 8 квітня і 1 жовтня, 1929 р.:

Комуністичний уряд хотів у якийсь спосіб відплатитися митрополитові Сергієві за його пропаганду для комуністичного уряду і тому позволив на організування парафій і відновлення деяких церков. Одначе священикам заборонено навчати катехизм і голосити проповіді. Уступки, що їх зробив комуністичний уряд, не мали жадного значення бачимо вже хочби з цього, що 1930 р. той сам митрополит Сергій мусів протестувати проти переслідування Церкви. Уряд лише використав слабість голови православної Церкви в Росії, а в дійсності провадив шалену кампанію проти християнства.

5. Конституція Сталіна 1936 р.: Ця конституція нічого не дала православній Церкві. Артикул 124 каже: "Щоб запевнити горожанам свободу сумління, Церква в СССР є відділена від держави, школа від Церкви. Всім признається право практикувати релігію, як рівнож провадити протирелігійну пропаганду". Що може вчинити православна Церква в обличчі всемотутної комуністичної партії і Союзу воюючих безбожників? Як можна було сподіватися, що Церква зможе розвиватися, коли вона не мала найменшого впливу на школу? Ярославський, провідник безбожників твердив, що треба держати попів так далеко від школи, як далеко сягає гарматне стрільно! Щоправда священики могли жити, а навіть сталінська конституція признала їм право голосу (арт. 135), одначе, практично беручи, вони не могли мати найменшого впливу на спільноту. Їхня роля зводилася одиноко до відправлення богослужень. Тому мусимо сказати, що сталінська Конституція нічого не дала Церкві і що в Росії нема свободи релігії! Те, що дала конституція Сталіна, було обчислене лише для заграничної пропаганди!

6. Друга світова війна: Коли Гітлер заатакував Росію в 1941 р., православна Церква почала робити старання, щоб помогти комуністичному урядові. За гроші зібрані між вірними зорганізовано відділи посвячені Димитрію Донському. І так н. пр. епископ Ленінграду пожертвував 3,700,000 рублів, вірні міста Москви 2 мільйони рублів, московська катедра 300 тисяч рублів, вірні міста Горкій 2,500,000 рублів, і т.д. Православна Церква молилася, щоб Бог дав побіду червоному урядові... Чужим журналістам, що приїздили в часі війни до Росії, церковні достойники голосили всюди, що в Росії панує повна свобода релігії. Вистачить про-

читати книжку, що її написав 1942 р. митрополит Сергій під з. "Правда про релігію в Росії", щоб переконатися, як він сильно боронить комуністичнуй уряд. Комуністичний уряд "великодушно" відповів на цю гарячу прихильність провідників православної Церкви.

7. Відновлення російського патріярхату 1943 р.: Знаємо, що того (1943) року, 8 вересня, Сталін позволив вибрати нового патріярха, яким став сам митрополит Сергій. В тому самому часі вибрано рівнож Святіший Синод. Установлено рівнож осібний комісаріят, що мав займатися справами православної Церкви в Росії. На чолі цього комісаріяту поставлено тов. Г. Г. Карпова. 1945 р. вибрано нового патріярха всеї Росії, митрополита Ленінграду, Алексія. Можна питатися, що властиво зискала православна Церква 1943 р.? Зовсім нічого! Вона стала ще більше поневолена, як раніше! Відновлено патріярхат тому, що Сталін побачив, що так найлегше держати народи Росії разом. Для пропаганди за границю цей крок Сталіна мав великі наслідки. Крім цього він дуже добре бачив, що буде мати в руках сильне орудля, щоб атакувати католицизм, Ватикан і також протестантські церкви. Позволення, що його дав Сталін, щоб вибрати патріярха, лише зміцнило комуністичний уряд, нічого одначе не дало православній Церкві. Знаємо дуже добре, що Союз воюючих безбожників дальше провадить інтензивну пропаганду проти всякої релігії. Священикам заборонене навчання релігії, проповідати не можуть, їхня роля зводиться одиноко до богослужби. Церкву можна лише там отворити, де на це згодиться міністерство, що займається справами православної Церкви. Вірні обов'язані платити великі податки за церкву й самі удержувати священика. Практично зміна, що наступила 1943 р., не багато змінила поступування уряду супроти православної Церкви. В силі осталася сталінська Конституція з 1936 р. Вона одначе не признає Церкві права посідати добра, ні набувати їх. Церква не є признана моральною особою. Сталінська Конституція дає право всім горожанам, що мають 18 років, голосувати і бути вибраними. Голосувати і бути вибраними можуть також і служителі культу! Поза цим релігія це приватна справа кожного. Що більше держава навіть її ненавидить і поборює всіми силами.

Комуністичний уряд ширить атеїзм, ненависть до всякої релігії, а уступки, що він їх зробив, це чиста брехня. Яка може бути релігія в Росії, коли священик не може проповідати і навчати дітей релігії? Сумно отже робиться, коли тут у Канаді знайдуться такі "наукові" православні місячники, що хвалять цю релігію в Росії, а навіть тішаться, що такими благами комуністичний уряд обдарував Галичину. Ми знаємо добре, яка релігійна була Галичина, як нарід горнувся до церков. Як низько мусів впасти той, хто тішиться сьогодні, що тому народові відобрали релігію, що серед нього ширять атеїзм! Знаємо, що колись волочилися степами Азії, переходили і в Україну всякі беги і бегадури, щоб там ширити нелад, руїну. Схід є власне вітчиною цих руйників, що тішилися знищенням культури. Сьогодні ті самі руйники голосять, що все приходить зо Сходу, тішаться, що атеїзм, руїна ширяться в Україні. Здається, що нижче людина не може впасти!

Чи може здорова людина тішитися цим, що Москва ширить сьогодні на українських землях ту гнилу науку, що її давно відкинув культурний світ Адже ж знаємо зовсім певно, що православна Церква не голосить Євангелії, бо їй проповідати заборонено! Російські батюшки помагають ширити гнилий дух і нічого більше! Дивно робиться, що ті, яким той московський чад так подобається, втекли від нього! Та ж найліпше ним втішатися можна було на якомусь єпископському престолі таки у "православній" Україні! Там можна було тішитися всіми благами сталінської Конституції, ласками патріярха Сергія й Олексія.

АМЕРИКАНСЬКІ СТУДЕНТИ ШУКАЮТЬ ЗА БОГОМ

В Америці помітний зворот до Бога. Нема журналу, що хоч раз на тиждень не поміщував би статті про Бога чи релігію. Тому 20 років неможливо було б помістити в них подібних статтей, бо редактори були "переконані", що читачі не цікавляться Богом, душею й релігією.

Публичні діячі не вагаються взивати Божої помочі в своїй праці, заявляючи публично, що без Бога всяка праця безуспішна.

Анкета по різних університетах виказала, що 70% студентів признали потребу релігії. Яких 20 років тому навіть 50% студентів не признавали, що їм треба Бога. Це наявний доказ, що секуляризм і матеріялізм почали поважно проломлюватися й тратити грунт під ногами.

Чому ж ці люди звертаються до Бога? Бо вони зобачили, що індустрія й торгівля не можуть спасти світу від хаосу й загрози атомної війни з її грядучими знищеннями й непонятними руїнами.

Люди теж розчарувалися в прославлюванні виховання. Виховання мало усунути зіпсуття та вчинити молодь моральною. Тимчасом злочинність молоді зросла зо зростом виховання. Без релігії виховання негодне здавити в молодій людині лихих гонів, що тхають її до злочинних вибриків. Людина негодна задовольнитися матеріяльними добрами, скороченими годинами праці, розтріпанями й роскошами. Вона бажає пізнати початок і ціль свого існування на землі, бо хоче знати, хто сотворив її. Що має чинити на землі? Яка доля жде її по смерті? Кожен бажає знати, що слід чинити, щоб подобатися Творцеві й уникнути Його справедливого гніву.

Народи потребують морального кодексу законів, щоб уникнути хаосу в приватному, родинному, національному й інтернаціональному житті. Спонтанно відчувають потребу слухати Того, хто все сотворив і усім управляє. Без пізнання Бога людина подібна до корабля, що затратив бусолю й тому не знає, куди плисти. Тільки релігія виявляє людині, що вона Боже сотворіння й запевняє їй вічне щастя по смерті.

Звідки взялася легенда про другу Фотієву Схизму?

о. Мих. Щудло ЧНІ.

РОЗШУКИ та прослідження творів латинських каноністів і богословів, що їх провели модерні дослідники часів патр. Фотія, виказали, що при кінці 12 і в протягом 13-го століття пам'ять про виправдання патріярха Фотія Іваном VIII зачинає затемнюватися, і згодом відходить у забуття, хоч ніде в їхніх писаннях не стрічаємо жадної згадки про друге викляття Фотія.

Зачислення протифотіянського Собору (867 р.) до вселенських наступило в 12-ім столітті. Від 880 до початку 12-го століття так грецька, як латинська Церква вважали цей Ігнатіянський собор помісним.

Латинські каноністи 12-го століття відкрили в рішеннях цього Собору 22-ий канон, що заборонював "світській владі мішатися до вибору єпископів. "Це був дуже корисний канон для реформаторів XII-го століття, бо тоді саме кипіла боротьба проти інвеститури по західніх краях. Завдяки каноністам цей Ігнатійський Собор, що викляв Фотія, почав появлятися поміж вселенськими Соборами. Розуміється, що зачислення цього протифотіянського Собору до вселенських сильно пошкодило патр. Фотієві на Заході, влегшуючи еволюцію легенди про "другу схизму".

Шкода, що на Заході не мали під руками рішень Фотієвого Собору 879-980 років. Ці рішення були б напевно допомогли богословам і каноністам краще зрозуміти ставлення патр. Фотія до Папства та Риму. Нажаль на Заході були надто добре відомі писання завзятих Фотієвих ворогів, що повільно, але певно витворювали в богословах і істориках протифотіянський світогляд.

Кардинал БАРОНІЙ (1588-1601) видав свої "Annales Ecclesiastici". Ці Аннали це 12 томів хронологічної історії людства від народження Христа до 1198 р. Ця Баронієва історія стала гейби джерелом історичних студій для всіх пізніших католицьких і некатолицьких істориків. Це дійсно дуже вартісний твір. Нажаль кард. Цезар Бароній не знав добре греки. Крім цього деколи вживав документів, що дальші, особливо модерні розшуки, слушно назвали апокрифічними чи тенденційними. Між такими тенденційними джерелами було життя Св. Ігнатія, суперника патріярха Фотія за царгородський престол. Це життя написав страшний ворог Фотія і ентузіястичний поклонник Ігнатія, Никита.

Бароній опер своє оповідання про патр. Фотія на цім нещасним, тенденційнім джерелі цебто на **житті Св. Ігнатія,** що не тільки потверджувало, але й куди побільшувало й пересаджувало все те, що Ігнатіянський Собор із 869 р. вчинив був проти скиненого Фотія. Бароній, тримаючись сліпо оповідання Никити, змалював патр. Фотія в дуже лихім, фальшивім світлі. Сам Бароній каже, що він керувався оповіданням Никити, якого називає "найліпшим із грецьких істориків" (Ан. 867, глава 101, 110, 112 стор.). В Анналах Фотій являється тільки "повним гордости і зухвалости

євнухом" (Ан. рік 868, ч. 46, 153 ст.), зовсім так, як змалював його завзятий ворог Никита в житті Св. Ігнатія.

Бароній перший видвигнув припущення про пофальшування Актів Фотієвого Собору 879-880 років, що виправдав Фотія. (Ан. Рік 879, Ч. 53, 61-72, 356-360 ст.). Це Бароній увів до історії "друге посольство Марина до Царгороду і поновне викляття Фотія Іваном VIII. (Ан., Рік 880, Ч. 10-13, 366 ст.). Це Бароній згадує про вигадані викликання патр. Фотія наслідниками Івана VIII. (Ан., Рік 886, Ч. 5, 451 ст., Рік 905, Ч. 9-12, 339-541 ст.).

Хоч деякі попередники приготовили грунт для поширення легенди про поновне викляття Фотія та другу схизму, проте, не осуджуючи надто строго кардинала Баронія, бо він це вчинив у добрій вірі, треба сказати: БАРОНІЙ ВІДПОВІДАЄ ЗА СТВОРЕННЯ І ЗАКРІПЛЕННЯ ЛЕГЕНДИ ПРО ДРУГУ СХИЗМУ ФОТІЯ. Багато похибок і неточностей, що їх недобровільно допустився Бароній, уже давно виправили пізніші історики. Нажаль аж до сьогоднішніх часів панував між ученими католицькими й некатолицькими істориками Бароніїв погляд, як ішло про діяльність і особу патр. Фотія, бо пізніші історики не тільки не старалися зреформувати науково цей фальшивий погляд, от хоча б А. Паджі, що неодне поправив в історії Баронія, але навпаки ще гірше зображували оклеветаного патріярха. Таксамо поступали з Фотієм пізніші історики, змальовуючи його як головного автора схизми. Аж у 20-ім столітті католицькі вчені почали критично розглядати писання своїх попередників про патріярха Фотія, представляючи його в правдивім історичнім світлі. Отак помалу патріярх Фотій являється такий, який він був у дійсності.

IV. Друге усунення Фотія з патріяршого престола

Досі історія не потрапила вповні розв'язати загадки другого усунення патр. Фотія. Сам патріярх Фотій, що з вигнання залишив багато листів, ні словечком не згадує про причину свого усунення. Деякі історики добачають в усуненні Фотія новий тріюмф консерватистів.

Ось як на їх думку треба пояснити усунення патр. Фотія. Цар Василій не долюблював свого сина Лева. Між сином і батьком панувала скрита ненависть. Давні сторонники Ігнатія намагалися використати це непорозуміння, щоб пошкодити поступовцям. Вони зготивили навіть заговір проти Василія, сподіючись попертя в молодого Лева. Цар викрив заговір, бо поступовці теж були чуйні. Між арештованими був царевич Лев, що став недолюблювати поступовців. Не любив він теж патр. Фотія, свого колишнього вчителя, бо Фотій часто картав його за непристойні вибрики в приватнім житті та за невідповідну поведінку з батьком. Здається, що патр. Фотій мав рацію, картаючи Лева, бо царевичове подружжя було нещасливе, бо батько був змусив його одружитися з Теофаною, хоч Лев бажав Зої. Патріярх виповняв свій пастирський обов'язок, як картав царевича.

Коли ж Василій помер, Лев VI обняв царський трон. Новий володар рішив усунути з видних становищ головних приятелів свого батька і приклоників недавнього режиму. Між ними був патр. Фотій. Лев не важився вжити насилля, бо боявся спротиву поступовців. Не міг він скликувати синоду, щоб осудити

патріярха, бо загал духовенства був би став в обороні кривдженого Фотія. Ось тому Лев VI наказав, щоб Фотій зрікся, бо він бажав повірити патріярший трон своєму молодшому братові Степанові. Вчені сумніваються, чи патр. Фотій зрікся добровільно, бо хронікарі чомуть не говорять про це. Є згадка про його добровільне зречення, як ми це згадали, обговорюючи повище взаємини між Фотієм і Папою Степаном V. Папа відмовився прийняти нового патріярха, наслідника Фотія, Степана, поки не дістав запевнення, що патр. Фотій добровільно зрікся. (Mansi. XVI, 436). Проте справа непевна, бо життя Евтимія, що його видав Де Бур, каже: "Він (Лев VI) негайно скинув Фотія з трону, і, прогнавши його ганебно, наказав йому податися до демісії, що цей і вчинив проти своєї волі та під примусом. Тоді він заслав його на передмістя Гієріс" (Ed. C. de Boor, Vita Euthymii, p. 20, Berlin, 1888).

Патр. Фотій правдоподібно зрікся "добровільно", щоб виказати фальш своїх противників, які намагалися оскаржити його, що він хотів повалити режим Лева VI. Публичний процес виказав невинність патр. Фотія. (Де Бур, тамсамо, 142 ст.). Отож упадок патр. Фотія слід приписати новому політично-релігійному зударові двох грецьких партій, консерватистів і поступовців. Відкликання ультра-консерватистів із вигнання це доказ, що консерватисти виграли і почали виконувати свою владу в політичних і релігійних справах. Патр. Фотій мусів уступити, бо так вимагала політика нового режиму.

Засланий до монастиря на вигнання патр. Фотій проживав собі спокійно аж до смерти, віддаючись науці та літературі. Нема ніяких доказів, щоб він із вигнання цікавився політикою. Нема теж жадного сліду, щоб він виступав проти Риму чи примату Папів, як це невмісно пише митр. Іларіон: "Фотій удруге відійшов, але вся Церква була за ним. Його... ідеологія позосталася на Сході й далі керівною й основною для всіх наступних поколінь... У нас в Україні пам'ять Великого Патріярха завжди була глибоко шанована... з признанням згадується пам'ять першого Великого Борця за цю волю від чужого нам Риму" (180-181 ст.). Це мала б бути ніби похвала для патріярха Фотія, але в дійсності це велика кривда, що йому робить митр. Іларіон, повертаючи його в войовника за автокефалію та бунтівника проти папського примату, який патр. Фотій признавав, як ми це бачили. Сам бідний Фотій не пізнав би себе, якщо б встав із гробу і прочитав те, що митр. Іларіон пише про нього. Не дивниця. Митр. Іларіон не йде з духом часу. Він тримається "позаду"—старих поглядів, бо про нові не знає, а якщо б знав, то йому невигідно послуговуватися новими відкриттями науки, бо ті відкриття дощенту збивають його безкритичну писанину.

Патр. Фотій удруге покинув свій уряд у 886. Невідомий рік його смерти, хоч загально приймається, що він помер 6 лютня 892 р. Але історик Муссет припускає, що патр. Фотій, який зовсім не цікавився боротьбою ігнатіян проти фотіян, помер у 891, або 896 або 897 або ще й пізніше. Проте найправдоподібніше патр. Фотій помер у 892 р. (Муссет, op. cit., 324 ст.).

БОГ ЖЕ ЗРОСТИВ

(Продовження)

БОЖІ діла зростають повільно, бо вони неподібні до світських починів, що звичайно характеризуються людським шумом і крикливою пропагандою, щоб звернути на себе увагу сучасників.

Чин Найсвятішого Ізбавителя мав дуже малі фінансові засоби в початках свого існування. Альфонс не журився цим, бо був свято переконаний, що Боже Провидіння подбає про конечний щоденний прожиток для його духовних синів, якщо вони сумлінно виповнятимуть затягнуті обов'язки в дні монашої професії. Хоч число членів було мале й Чин мав тільки два доми, Віллю Рабів і Скалю, всетаки новий Чин виконував велику працю на славу Божу й спасіння душ. Отці проповідали місії, вели різні духовні вправи для вірних по своїх церквах і виховували новиків до майбутнього місіонарського діла. Направду Боже благословення спочило на ділі Альфонса.

6. Мандаріні намагається поєднатися з Альфонсом

В 1733 р. Мандаріні та його односторонники полишили Альфонса й започаткували нове Згромадження, що впершу чергу мало займатися вихованням молоді по школах. Згромадження о. Мандаріні мало два доми.

Здається, що Мандаріні та Тоскес не були вдоволені самостійним розвоєм власного Згромадження, бо невпинно натискали на Альфонса, щоб знову злучитися з ним. Їхні заходи набрали поважного характеру в 1735 р., як Тоскес, їдучи до Відня на похорон свого брата, затримався в Римі та в часі авдієнції вчинив на Папу Климента XII дуже гарне враження. Неспокійний і переконливий шляхтич використав прихильність Христового Намісника, щоб порушити справу поєднання з Альфонсом. Він розповів Папі про успіхи Альфонса й представив новий Чин у дуже позитивнім світлі, сподіючись отримати для нього папське одобрення, якщо Альфонс згодиться на злуку зо Згромадженням о. Мандаріні. Тоскес так подобався Папі, що він попрохав його залишитися в Римі настало й учинив його інспектором папських портів над адріятським побережжям папської держави.

Отець Мандаріні теж натискав на Альфонса, пишучи до нього: "Найвищий Архиерей Церкви дивиться на нас симпатично. Я й мої товариші благаємо тебе, старайся злучити в одну отару розпорошені вівці". Тоскос теж благав Альфонса помиритися з о. Мандаріні та з'єднати обидва Згромадження в одне. Альфонс опирався їхнім намовам, бо так був звелів йому еп. Фалькоя, його духовний провідник. Цезар Спортеллі, вірний співпрацівник Альфонса й здібний психолог, теж відраджував Альфонсові еднатися з о. Мандаріні. 20 серпня 1735 р. о. Спортеллі писав до Альфонса: "Нехай Ваше Високопреподоб'я не забуває, що вони колись хвалилися впливом на імператора. Тепер же намагаються впливати на Папу".

о. Мандаріні дальше наставав на поєднання. Його предложен-

ня могло бути спокусливе для Альфонса, бо Мандаріні мав два добре фінансово випосажені монастирі, які він жертвував Альфонсові за з'єднання. Крім цього його приятель Тоскес був впливовою особою в Римі на папському дворі. Полюдськи говорячи, Альфонс був би багато скористав із цього поєднання, бо о. Мандаріні писав до нього влітку 1736 р.: "Не тратьмо нагоди поєднатися. Якщо правила ще остаточно не викінчені, вистачить попрохати про одобрення Чина, як це вчинили Св. Каєтан за понтифікату Климента VII і о. Ріпа за Венедикта XIII,.. Хоч ми поділені в очах світу, ми дальше поєднані перед Богом... Довіряючи опіці Господа й нашої небесної Матері, пересилаю своє й своїх товаришів бажання, щоб ми поєднались".

Проте Альфонс залишився невгнутим, бо так наказував йому послух духовному провідникові та людська второпність. Знав, що людина так легко не зміняється в своїй поведінці й світогляді, тому слушно побоювався нових замішань, що плянована Мандарінім злука була б принесла його місіонерському Чинові. Не легко було б воно провести в життя слова о. Мандаріні: "Забудьмо минуле й дивімся на теперішність, щоб так працювати разом для Божої слави".

Благання о. Мандаріні та його товаришів либонь зворушили Альфонса, бо він написав до еп. Фалької, прохаючи в нього поради в цій справі. Еп. Фалькоя відповів йому листом в квітні 1735 р., де каже: "Борони Боже! Навіть не згадуйте про це!"

Цезар Спортеллі теж рішуче опирався злуці. Він писав до Альфонса: "Чому вони бажають злучитися з нами? Ми йдемо зовсім іншою дорогою, бо керуємося зорею послуху, а вони імпульсами власних примх... Мій Отче, стараймося стати святими й ждім, поки не зобачимо, що Бог бажає, щоб ми чинили".

Отак відмовно була вирішена справа злуки. Хоч 10 літ пізніше о. Мандаріні знову відновив спробу злуки, Альфонс рішуче оперся його закликам, бо бачив, що це не було б корисне для його Чина.

7. Світська карієра Тоскеса

Шляхтич Тоскес завжди мріяв про верховодство в Чині, що заложив Альфонс. Коли ж йому це не вдалося, він спричинив розлам у 1733 р. Потім знову намагався дітняти свою ціль, намовляючи Альфонса до злуки. Коли це не повелося, він кинувся в вир політичного життя.

Як член папської торговельної місії Тоскес опинився в Відні, щоб трактувати торговельні договори з Трієстом і послаблювати впливи Венецької республіки. Там замішався в інтриги проти деяких кардиналів, хоч зразу з'єднав собі прихильність австрійського монарха.

В 1738 р. папський нунцій на віденському дворі став кардиналом і предложив Тоскеса на інтернунція. Завдяки впливам нового кардинала, Тоскес зістав монсіньйором у 1740 р. Внедовзі став одним із секретних папських камерієрів і там залишився при трьох Папах аж до 1773 р. В земських почестях притухло його бажання бути основником монашого Чина.

8. Альфонс старається про королівську апробату для Чина

Фінансова нужда заглядала в очі духовним синам Альфонса. Вбогість Чина не тривожила Альфонса. Він побоювався за існування свого діла, бо в неаполітанськім королівстві повіяв неприхильний усім монашим Чинам вітер.

Королівська апробата запевнила б Чинові легальне існування й немало спричинилася б до з'єднання нових покликань. Альфонс це дуже добре розумів, тому на початку 1746 р. звернувся до короля Карла за апробатою.

Отець Фіорілльо, що був прихильний Альфонсові й належав до королівської Ради, був готов допомогти Альфонсові. Другий член Ради, маркіз Монтеалегре, теж обіцяв допомогти Альфонсові, хоч не завжди потверджував ділами свої слова, бо більше дбав про ласку химерного й розбавленого Карла ніж про Божу славу.

Альфонс уладив шкіци Правил і вислав їх до Неаполю Цезарові Спортеллі, щоб передав їх о. Фіорілльо. Шкіц подавав ясно й виразно головні параграфи Правил, накреслюючи характер і завдання Чина. Тимчасом помер о. Фіорілльо й всі заходи за апробатою покінчилися нічим.

9. Нова фундація в Чорані

Боже Провидіння подбало про матеріяльний прожиток і забезпечення Чина в формі нової фундації в Чорані, що мала стати першим сталим осідком Альфонсових місіонерів.

Вже від 1733 р. родина Сарнеллі наставала на Альфонса, щоб відчинив місійний дім у Чорані на посілостях згаданої родини. Альфонс зразу вагався. Коли ж дон Януарій Сарнеллі вступив до Чина, справа нової фундації прибрала реальний вигляд. Брат о. Януарія, що в червні 1933 р. теж став священиком, благав Альфонса почати нову фундацію, жертвуючи йому частину своєї спадкової пайки. Около Різдва 1733 і в початках 1734 рр. Альфонс і о. Януарій удалися до Чорані та проповідали місії по дооколишніх селах. Чорані відповідало мріям Альфонса, бо надавалося на центр місійної діяльности по всій околиці.

Альфонс був адвокатом. Не спішився з фундацією, бо бажав запевнити її від усяких майбутніх клопотів, що нерідко траплялося подібним починам, як змінявся голова шляхетської родини. Нераз такі зміни ставали болючі для фундацій, бо нові покровителі домагалися звернення посілостей.

Альфонс залишив еп. Фалької справу нової фундації в Чорані. Єпископ забрався до праці, щоб полагодити її так із о. Андрієм Сарнеллі, щоб Отці місіонері опісля не мали жадних клопотів, як це сам писав Альфонсові. Отець Андрій відвідав еп. Фалькою в березні 1735 р., запевняючи його, що "його батько вчинить великодушний і зовсім вільний дарунок із більшими ніж треба для Отців доходами".

Благання отця А. Сарнеллі змусили старенького 70-літнього єпископа Фалькою сісти на осла й удатися з Кастелямаре до Чорані, щоб особисто оглянути місце під плянована фундацію. Це була утяжлива 40-кілометрова подорож для старенького владики. Прегарне між горами положення Чорані захопило серце еп. Фалької. Звідтіля можна було організувати місійні кампанії по розлогій салернській і авелінській епархії. Він писав до Аль-

фонса про Чорані: Це "прегарне, приємне, розлоге й самітне місце...".

Чорані лежало в архидієцезії Салерно. На прохання Альфонса еп. Фалькоя вирушив до Салерна, щоб із тамошнім архиєпископом полагодити справу нової фундації. Побожний і ревний архипастир Салерна, арх. Іван Фабріціо де Капуа, радо прийняв еп. Фалькою та скоро погодився на нову фундацію в Чорані. 12 вересня 1735 р. архиєпископська курія в Салерно одобрила правила Чина й дозволила вибудувати монастир і церкву для місіонерів.

17 жовтня 1735 р. Альфонс прибув до Чорані, де підписав умовини з дон Андрієм Сарнеллі в присутності публичного нотаря, Матвія Мілоне. В протоколі дон Андрій заявив, що причина даровизни було "гаряче бажання, щоб відкуплені душі не ставалися здобиччю пекла, але щоб осягали небо, і що йшло йому не тільки про душі в Чорані, але й заразом дбав він про близькі й далекі народи, особливо про населення салернської епархії. "Дон Андрій зазначив 200 дукатів річного доходу для фундації на час свого життя. По його смерті іще більше дукатів мали долучитися до доходів. Крім цього дарунок обнимав добрий шмат землі на будову церкви, монастиря й сад.

Альфонс же обіцяв щороку улаштовувати духовні вправи для народу й місію що три роки, проводити дев'ятницю до Пресвятих Тайн перед кожним Різдвом Спасителя і кожної суботи мати в церкві публичне богослуження в честь Пресв. Богородиці для народу.

Дон Андрій Сарнеллі дальше займався справами фундації. Альфонс вернувся до Віллі Рабів (Вільних), звідки вирушив на місії, що забрали йому останні місяці 1735 і перші 1736 рр. Місії відбулися в Трелія, Профеті, і Реканаті, де Альфонс здобув одного кандидата на брата-помічника. Був це Франциск Тарталіоне, заслужений помічник Альфонса у розбудові перших фундацій.

Хоч як дон А. Сарнеллі бажав мати місіонарів у Чорані на Христове Різдво, Альфонс негоден був задовольнити його через згадані апостольські праці. Щойно в половині великого посту 1736 р. рішився офіційно започаткувати фундацію в Чорані.

Альфонс поділив своїх співпрацівників між три доми: В Скалі залишився о. Петро Романо з отцем Юлієм Морокко і братом Вітом Курцієм. Отець Спортеллі й магістер новиків о. Мацціні були призначені до Віллі Вільних. Альфонс, о. Россі та брат Рендіна вибралися до Чорані, куди прибули 5 березня 1736 р., відбувши на ослах 100-кілометрову подорож за два чи три дні. Була весна. Околиця вкрилася квіттям і зеленню. Серце Альфонса раділо. Нарід дивився на скромних місіонарів з цікавістю й набожністю.

Недалеко Чорані зорганізована група їздців виїхала місіонарям на зустріч, а нарід, що товаришив їм, радісними окликами привітав прибуття нових місіонарів. Почулися стріли на привіт Альфонса й його товаришів. "Ось Святий (2)!" неслося тихе шепотіння між зібраним народом. В самім селі Чорані парох дон Михайло Амабіле і декілька дооколишніх священиків та представників цивільної влади привітали Альфонса й його співбратів.

Альфонс і його товариші ввійшли до церкви Св. Николая, де він виголосив до народу проповідь, в якій щиро подякував дооколишнім священикам і народові за сердешне прийняття. З церкви місіонарі удалися до двокімнатного помешкання, де замешкали, доки не був викінчений монастир.

Негайно по своїм прибутті до Чорані Альфонс заповів місію, яка стягнула тисячі народу з усієї околиці. Поведінка Альфонса, його скромний і аскетичний вигляд зробили на слухачів більше враження ніж самі проповіді, каже Танноя, життеписець Св. Альфонса. Ця місія зреформувала населення. Зникло спосереди нього богохульство, люди почали масово приступати до Святих Тайн і прийнявся звичай поздоровлятися словами: "Слава Ісусу і Марії". Цей звичай до сьогодні задержався в околиці.

Барон жертводавець Ангело Сарнеллі та його син Андрій були дуже прихильні Альфонсові. Всетаки будова нового монастиря почалася аж в квітні 1737 р., а монастирська церква щойно в 1738 р., хоч звоження матеріялів і випрацювання тлянів будівель почато ще в 1736 р. Сам барон Сарнеллі та численні добродії влегшували працю своїми великодушними пожертвами.

Дон Андрій Сарнеллі бажав зібрати щонайбільше пожертв на будову монастиря й церкви в Чорані, тому прохав архиєпископа в Салерно, щоб наложив збірку по дооколишніх церквах. Альфонс не одобрював його пляну, бо не хотів зражувати собі Отців парохів, тому й з пляну о. Андрія нічо не вийшло.

Альфонс мріяв про місії в салернській архидієцезії, що була одною з найбільших у неаполітанськім королівстві. Мала вона 60,000 населення і 153 парафії. Почалася місійна кампанія 1736 р. Альфонс проповідав місію в Брачіліяно, реколекції священикам цілої околиці, місію в С. Джорджо, Серіно; потім перейшов до дієцезії в Кава, де проповідав місії в Ветрі та Аннунціята ді Кава.

За порадою еп. Фалької Альфонс і його товариші провели в Чорані свята Христового Різдва. По святах почалися місії в Пандолі, С. Люція, Кава, де—свідчить сам Альфонс—десять дівчат, деякі з них були вже заручені—зреклися світа та вибрали досконале дівицтво. Це свідчить, як Святий вмів вливати в серця молодих дівчат любов до досконалої чистоти.

Архиєпископ Салерна довідався про успішну працю Альфонса в архидієцезії й щиро подякував йому за труд, надаючи широкі повновласті на час місій, особливо власть розрішати від різних цензур. Водночас поручив парохам, щоб улегшували працю місіонарів Чина Пресв. Ізбавителя.

Місіонерська кампанія в осені та зимі 1736 р. змусила Альфонса до утяжливих подорожей. Альфонс не зважав на труд і втому, як ішло про спасіння душ. Перед Різдвом 1736 р. Альфонс і його товариші дали 9 місій, особливо в місцевостях на амальфітанськім побережжі.

Місійна кампанія закінчилася перед великим постом 1737 р. Альфонс вернувся до Чорані, але тут не знайшов спочинку по трудах, бо нарід із цілої околиці тиснувся до його сповідальниці, бажаючи помиритися з Богом у стіп святого місіонеря. Отець

Танноя пише: "Отак церковця в Чорані повернулася в нову базиліку Св. Петра".

Місійна праця збільшила число членів декількома новими покликаннями. Між новими здобутками для Чина був славний і ревний проповідник Карло Майоріно і Андрій Віллянї, що згодом відограв важливу ролю в розвою Альфонсового діла. Накінець Цезар Спортеллі став священиком 5 травня 1737 р. Цей трудящий отець відвідав Чинові неоцінні прислуги своєю святістю й замилуванням до праці. Отак виповнилося пророцтво матері о. Спортеллі, що вона виявила своєму синові: "Бог не бажає, щоб ти був адвокатом земських спорів, але щоб займався душами й справами вічности". Ревність Спортеллі була надзвичайна. Навіть сухітлива горячка не потрапила здержати його від слухання сповідей, бо як сам писав до єп. Фалької 23 вересня 1737 р.: "Жниво велике, а женців мало".

Крім брата Тарталіоне Йоахим Ґандіелло, небіж пароха з Чорані, 18-літній юнак теж вступив до Чина як брат-помічник. На рід звав його "анголом" за надзвичайну невинність і скромність. Він свято помер і став прапороносцем Чина Пресв. Ізбавителя в небі.

При кінці великого Посту 1737 р. смерть архиепископа в Салерно сповнила жалем серце Альфонса. Цей молодий 53-літній прелат і добродій Чина несподівано відійшов зо світу посеред розгару праці над будовою нової семінарії. Дон Казимир Россі став його наслідником. Альфонс зложив візиту новому архипастиреві, що теж став доброзичливим опікуном новозаложеного місіонерського Чина.

ГЕРОЙСЬКИЙ БАТЬКО

БІСУРМЕНСЬКІ маври облягли столицю арагонського королівства в Еспанії. Король Альфонс відважно боронив обложене місто. Його одинокий син вийшов із частиною війська з обложеного міста й напав на ворога. В часі відвороту попався в полон маврів. Бісурмени рішили змусити батька до здачі міста, тому привели під мури полоненого королевича й загрозили, що вбють його, якщо Альфонс не здасть їм столиці. Геройський король знав, що маври виріжуть усе населення, якщо віддасть їм столицю. Оттому позволив, щоб маври вбили його єдиного сина, бо не хотів, щоб загинуло все населення. Дикі бісурмени замордували невинного королевича перед мурами обложеного міста, змушуючи батька дивитися на жорстоку смерть сина.

Чи Небесний Отець не дозволив, щоб Його єдинородний Син, Ісус Христос, помер на Голгофі, бо не хотів, щоб усе людство вмирало в вічних муках пекла?

Що таке вивід по хрещенні?

Вивід це благословення, що священик уділяє матерям по народженні дитини. Зо сторони матері вивід це заразом подяка Богові за дитя і щасливий порід. При виводі згадується очищення матері. Цей звичай перейшов до нашої Церкви зо Старого Завіту, в якому кожна мати мала йти до святині по народженні свого першого синка й очищуватися з легальної, не дійсної нечисті, бо ж діторождення не є ніяким гріхом.

Чи молоді хлопці та дівчата можуть приставати з собою і любитися немов брати і сестри без небезпеки, що їх "любов" згодом переміниться у змислову пристрасть і виставить їх на небезпеку нечистих гадок, бажань і діл?

Платонічна любов можлива в теорії, але неможлива в практиці. Хлопці та дівчата не є з каміння, але з тіла. Мають пристрасті і схильності до змислових приємностей. Молодість це вік пристрастей і змислових прагнень особливо в хлопцях. Часте приставання дорослих хлопців з дівчатами є небезпечна, бо викликає змислові порушення, спокуси та нечисті бажання, та накінець провадить до гріха. Оттому треба уникати частого самітнього приставання молодих хлопців з дівчатами.

Що протестант має вчинити, щоб бути католиком?

Хто хоче навернутися до католицької Церкви, той мусить порозумітися з католицьким священиком, вивчити католицький катехизм, зложити визнання віри, прийняти тайну миропомагання та поправити, бодай під умовиною, своє хрещення, бо дуже часто в протестантів святе Хрещення буває неважне через те, що або недобре вділяють його або не вірять, що хрещення це одна з сімох Тайн установлена Христом, щоб змивати з душ первородний гріх.

Латинський парох дав шлюб двом українцям у своїй церкві, хоч ми маємо свого власного пароха. Чи цей шлюб важний? Хлопець і дівчина були наші.

Папська Комісія дефінітивно рішила в 1953 році, виясняючи кан. 86, §1, ч. 2, що таке подружжя є **абсолютно** неважне. Ніякий парох не має права **важно вінчати** двох молодят, якщо жадне з них не належить до його обряду.

В Америці часом бувають українці, що належать до латинських парафій через те, що не мають власного пароха чи парафії. Тоді латинський парох є "власним" їх парохом, тому й важно і дозволено може вінчати навіть такі молодята, що обидвоє належать до нашого обряду. Те саме наші парохи можуть робити з латинськими молодятами там, де нема латинських парафій.

Проте українські молодята звінчані латинським парохом не тратять свого рідного обряду. Вони залишаються українцями католиками. Їх діти мають бути хрещені й виховані в нашім обряді, а не в латинськім.

Чи гнів є завжди гріхом?

Гнів не є завжди гріхом, бо причина гніву може бути добра й свята. Он Христос обурився на тих, що торгували в святині, взяв бича і повиганяв їх із Божого дому. Це був святий гнів.

Можна гніватися і насварити на другого, коли зайде слушна причина, проте невільно нетерпеливитися, клясти і тратити самоконтролю. Отак батьки мають обов'язок упоминати,

насварити, ба й покарати недобрих дітей, бо вони перед Богом відповідають за свої діти. Проте невільно вживати зневажливих слів або проклонів.

Як батько вмирав, то сказав мені поділитися по рівній части маєтком з моїми сестрами.. Я цього не вчинив. Чи я згрішив?

Якщо така була дійсна воля вашого вмираючого батька, щоб ви поділилися маєтком із сестрами і ви цього не вчинили, то ви не виповнили тяжкого обов'язку. Якщо цей маєток має велику вартість і частини, що мали дістати ваші сестри, були великі, то ви допустилися тяжкого гріха крадежі супроть власних сестер. Ви залишитеся в смертельнім гріху поки не віддасьте сестрам частини маєтку, що їм належиться. Поки цього не виконаєте, поти не можете важно сповідатися, бо Бог не простить вам гріха навіть якщо б ви пішли до сповіді.

Подорож до Святої Землі

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Citta' del Vaticano—або Папська Держава

КОЛИСЬ Італія складалася з численних незалежних королівств чи республік, між якими була й папська держава. Вона існувала від 756 р. до 1870. Папська держава обнимала найкращі італійські провінції. Повстала вона із дарунку, що Пепин, франконський король, розбивши лонгобардів, подарував Папові Степанові II. Спочатку Папа був духовним Головою держави. Згодом став теж її монархом.

Коли ж в Італії розпочалися націоналістичні рухи проти французів і еспанців чи австріяків, націоналісти кинули клич за об'єднання Італії. Зліквідувавши інші державки, національні італійські війська наступили на папську державу й 11 вересня 1870 перейшли її границі. 19 вересня того самого року ввійшли до Риму, коли папське військо на приказ Папи Пія IX виставило білу хоругву на мурах Риму, хоч зразу ставило опір, щоб заявити перед світом, що капітулює тільки перед насиллям італійських націоналістів. В 1871 р. італійський король, Віктор Емануїл, переніс столицю Італії з Флоренції до Риму.

Від зайняття Риму італійськими військами напруження панувало між Папством і італійським урядом. Папа викляв королівську савойську родину за узурпацію папської держави. Як кару за узурпацію Св. Іван Боско заповів упадок королівського савойського роду, що й сталося по другій світовій війні, коли короля прогнано з Італії й перетворено її в республіку.

Непорозуміння між Ватиканом і Італією дуже шкодило інтересам італійського уряду за границею, особливо в католицьких краях, тому італійські урядові чинники старалися полагодити конфлікт. Зразу заборонили під карою богохульства, яке сильно поширене між латинськими народами, загострили кари за не-

моральні вибрики, завели навчання релігії по школах і ввели капелянів до війська. Все те було далекою підготовкою до полагодження конфлікту між Святішою Столицею й італійською державою.

Диктатор Мусоліні остаточно полагодив спір. 11 лютня 1929 р. підписано договір між італійською державою й Ватиканом. Підписали його кард. Петро Гаспарі, як представник Папи, і Беніто Мусоліні, як премієр італійського королівства. Цей договір підписано в лятеранській Палаті, тому він зветься **лятеранським договором.**

Договір мав три частини: а) Признання незалежности ватиканської держави, що покриває яких 90 моргів землі в Римі та віллю Кастель Гандольфе. б) Італійський уряд згодився дати одноразове частинне відшкодування за загарбані колись папські добра. в) Заключено конкордат, що усталив церковні взаємини між Ватиканом і Італією.

Отак лятеранський договір закінчив спір між Папством і італійським урядом. Папство позбулося клопотів, що зв'язані з управою держави, особливо в сьогоднішніх часах. Зразу воно здобуло повну незалежність від світської влади, щоб свобідно виконувати юрисдикцію над Церквою та встановляти дипломатичні взаємини з іншими державами. Ця незалежність Папства підняла високо в очах всього світу престиж Римських Архиєреїв: Воно ніколи в історії не мало такої поваги, якою втішається в сьогоднішніх часах. Про такий престиж і незалежність не можуть навіть мріяти Царгородські патріярхи чи англіканські церковні провідники, що вповні підпорядковані державним керівникам своїх батьківщин.

Ватикан це найменша держава в світі територію і числом населення, бо має тільки около 1,100 мешканців. Це здебільша духовні особи, тому населення Ватиканської держави сливе все мужеське. Зо світських людей є там 100 вояків папської швайцарської гвардії, 150 поліцаїв, фаєрманів, губернатор, декілька слуг і малощо інших світських людей.

Держава папська має власну крамницю зо споживчими товарами, аптеку й інші крамниці. Є там теж газолінова стація для автомобілів, що мають право пробувати в Ватикані. Звичайно ці автомобілі належать до кардиналів і вищих ватиканських урядовців.

Папська держава має власну сильну радієву станцію, з якої між іншими надають і українську програму, власну електрівню, телефон, телеграф, модерну залізничу станцію й останніми часами були вістки, що Ватикан заміряє побудувати власне летовище, на яке треба б відкупити шмат землі від італійського уряду, бо нема місця на нього в сьогоднішній території ватиканської держави.

Не зважаючи на модерні інсталяції в папській державі, Ватикан дише старинністю, бо дух середньовіччя проникає атмосферу. Там представлене кожне століття, бо в Ватикані переховуються пам'ятки всіх століть і народів світу.

Папські гвардії, жуави, в середньовічних строях, з шоломами на головах, зо старовинними списами пильнують базиліки Св.

Петра та чувають над порядком в часі частих урочистостей. Папські жандарми ходять завжди двійкою.

Нарід Медіолану подарував Папі Пієві XI перше авто в 1927 р. Папа уживав його для поїздок по Ватикані, бо тоді Римський архиєрей був ще "в'язнем" і не виходив поза Ватикан від зайняття Риму італійськими військами.

Мешканці Ватикану дуже рано встають до праці, й сам Папа дає їм приклад до цього, бо він встає досвіта. Італійські робітники чистять вулиці ватиканської держави.

Рух і праця в Ватикані зачинаються около 9-ої години вранці, коли численні урядовці спішать до різних урядів. Праця тривае до 4-ої години пополудні, коли робітники зачинають розходитися додому. Тоді Папа іде на короткий прохід до ватиканських городів.

Як западе ніч, то сторожі замикають брами ватиканської держави. Вулиці пустіють, бо працівники Ватикану здебільша мешкають у Римі, а до Ватикану тільки доходять на роботу.

ВИМОВНА СТАТИСТИКА

В НІМЕЧЧИНІ зробили статистику умово хворих за релігійною приналежністю. Виявилось, що відсоток умово хворих католиків був далеко менший, як протестантів. Проф. Б. з Мюнхену запрошений пояснити причину цього явища, сказав: "Справа дуже проста. І католики і протестанти грішать. Але католики мають Сповідь, а в протестантів її нема. І тому, що протестанти ніколи не знають напевно, чи вони помирились з Богом, вони скоріше і частіше хворіють на розстроєння нервів. Бо внутрішні духові терпіння, якщо вони не висказані нікому, легко приводять людину до шалу, безумства, різних злочинів і самогубства".

(Додаток до церковно-релігійного місячника "Наша Церква", Анґлія).

СМІХОВИНКИ

Жінка: Чоловіче, чи ти не розумієш, що горілка це найбільший ворог людини?

Чоловік: А чи Христос не наказує любити й прощати своїм ворогам?

Назагал жінки довше живуть на світі ніж мужчини, каже Софія. Так, наприклад вдови, відповідає Марія.

Бути лікарем це найкраща карієра. Якщо він має успіхи, то всі подивляють його. За те ніхто не знає про його невдачі, бо земля покриває їх.

Хто такий дипломат? Це чоловік, що потрапить переконати свою подругу, що вона погано виглядала б у 500-доляровім футрі.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

OCTOBER, 1955

How do you live your daily Rosary?

WHY DID Our Blessed Mother at Fatima insist so much on the devout recitation of the Rosary? Because the Rosary is a mystic arrow aimed straight at her Immaculate Heart and sweetly compelling her powerful intercession! Once people say the Rosary reflectively all the rest will follow. They will seriously begin to amend their lives; they will ask pardon for their sins; they will cease offending God, and they will be doing penance all day long by denying themselves in little things and by fidelity to their daily duties. Consecration to the Immaculate Heart will be a vital force in every Catholic home and the World Crusade to establish the reign of Christ through Mary will be at its zenith.

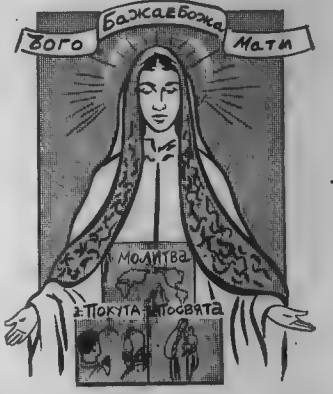

God has so arranged that every life can share daily in the graces of the Rosary. If you have not thought of centering your life in the Rosary, join us in this practical mediation on the Joyful Mysteries.

Every morning you can take a trip to Nazareth in the bosom of your family. It won't cost you anything but a few reflections.

Suppose we drop in on the Holy Family at the breakfast table. Study St. Joseph carefully, Busy Fathers. Does he grab a newspaper, gulp down his coffee and bury himself in the financial page? No—Joseph was a silent man but not selfish. He would have smiled and said a word or two. He was so kind and patient that God made him share in His divine Paternity by giving him charge of the Holy Family.

Take a look at Mary, Modern Mothers—How does she handle the emergencies that arise in even the best regulated household? Does she show impatience or anxiety? Or is she always calm and gracious in her manner, although her heart was tortured night and day over that prophecy of Simeon's and plunged in Calvary's sea of sorrow? Mary wasn't chosen by God to be pampered and petted but to be the *Ancilla Domini*—Handmaid of the Lord! There was nothing fancy in the service she was called upon to render—just sewing on buttons, getting the meals, sweeping the floors, making beds, but they were sources of great merit, for they were done with much love—to please God and the Holy Family.

What about the Child Jesus, Little Ones? Would He be slow in

making little sacrifices for His parents? To run an errand for His mother or to help His father put away the tools? Does Holy Scripture not tell us that after astonishing the doctors in the temple, He went down to Nazareth and was subject to them? That's something you can turn over in your minds on your way to school!

And if you're single and wondering about the future, dwell a bit on the Annunciation. It was in the hush of prayer that Mary learned what God desired of her. For those like Simeon whose days are now far spent, they can, by dweling in the temple of their souls, enjoy the fellowship of saints while still on earth and see the glory of the Lord grow brighter every day.

There's food for thought in every Mystery...Kneel with Mary and Joseph at the Crib a little while. The world, indeed, rejected Jesus but there was one place where He was loved and wanted—in the cave of Bethlehem—in spite of all the poverty and inconvenience!—There are times when all of us experience a conflict between duty and pleasure. Shall we, for instance, pass up a game of bridge or a movie to visit Aunt Jane who is old, and crippled and maybe too much alone in her furnished room? Our Lady might ask you to make a sacrifice. And if you find it difficult, just be glad you don't have to make that sixty-nine mile trip to Zachary and Elizabeth's home in the hills!

By living the Rosary, you will find meditation on its Mysteries far from dull. You will have so much to talk over with our Blessed Mother—you will obtain so much light and direction, and will be so happy that fifteen minutes a day will seem a skimpy visit. Sure you'll be wanting to get in the fifteen decades daily with all the trimmings—just like the Old Folks did!

(From *Our Lady's Digest*)

POPE'S LOVING CALL

In August 1955 Pope Pius XII sent a mesage to Archimandrite Isidore Croce, abbot of the monastery of S. Maria Grotoferrata, not far from Rome, in which he says: "In reality the people of the East have nothing to fear from a reunion with the Catholic Church—the greatly desired and necessary return to Her.

"Absolutely nothing would be taken away from the divinity and splendor of their holy rites, nor from the sacred heritage given them by their fathers. To the contrary, they would gain much in protection and glory."

This letter was addressed to the abbot of the Eastern Rite Basilian monastery in commemoration of the ninth centennial of St. Bartholomew, an early abbot of the Grottaferrata.

A good secretary laughs at the jokes her boss spills, not because they are clever, but because she is.

EMPEROR ALEXANDER I (1808-1825)

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

ALEXANDER I took over the government of the Russian Empire after his father's violent death. By character he resembled his father and was progressive in his behavior and like his father he was favorably disposed towards the Ukrainian Catholic Church, and protected it. Thanks to his benevolence, our Church was able to heal her wounds, strengthen her discipline, regain numerous parishes, and continue her progress.

Like his father, Alexander was very inconstant in his convictions and plans. His undertakings, however, were more consistent than those of his father. Clement Metternich, the Austrian statesman (1773-1859), characterized emperor Alexander I as a man whose plans could last only five years without being changed. Alexander I was a great enemy of the French Revolution which rose against thrones and altars, because he was a very religious monarch and had been educated in the atmosphere of western spiritual and civil culture. During the period of Russian defeats, inflicted upon his army by Napoleon I, the depressed emperor found comfort by reading the Holy Scriptures. He introduced much of the Western European culture and mentality into the Russion Orthodox Church.[1]

He dreamed of an European alliance in which all Christian nations should be re-united as brothers in the spirit of love, peace and justice. This Christian brotherhood of all peoples who believe in Christ, he thought, would save the world from confusion and destruction.[2]

The religious background of Alexander I explains his favorable attitude towards the Catholic Church. This attitude, however, does not mean that the emperor favored the reunion of the Muscovite Church with the Holy See. On the contrary, during his long reign, the Russian Church regained its dominant position in the Muscovite Empire, while Catholicism became a "tolerated", foreign religion, for the Russians began to identify "orthodoxy" with Russian nationalism. A Russian convert to the Catholic faith was looked upon as a traitor to his country. This was clearly seen in 1815 when the Jesuits were banished from Moscow and Petersburg, because some outstanding Russians embraced Latin Rite Catholicism under Jesuit inspiration. This conviction was created among the Russians during the Napoleanic wars when the Latin Rite Poles joined Napoleon I to fight Russia. The Russian conviction that all Catholics are enemies of the Russian state produced sad consequences when Nicholas I became ruler of Russia and began the destruction of the Uniate Church.

Alexander I cannot be called an enemy of the Catholic Church, although he was a strong adherent of Muscovite Orthodoxy. Probably he was better disposed toward the Uniate than the Latin Church. This may be due to the support he received from the Ukrainians during

1) A. M. Ammann, Op. cit., p. 463-464.
2) E. Winter, Op. cit., p. 138.

the Napoleanic wars, when fifteen horse regiments of Cossacks were formed to combat the invading French.[3] The Cosack regiments rendered excellent services to Emperor Alexander by inflicting heavy losses to the retreating French troops. Although the Tsars showed no gratitude to Ukraine for this aid, it cannot be denied that it had a good influence upon the emperor.

Thus, Alxander granted the Uniates equal rights with the Latin Rite Catholics, placing both Catholic Rites on the same level and under the same protection of the state. In 1801, he set up a special ministry, "The College of the Latin Rite", in Petersburg to look after Catholic interests in Russian. All questions and matters of the Uniate and Latin Churches came under the jurisdiction of this College. It consisted of eight members. The Polish archbishop Siestrzencewicz was made president of the college which replaced the Catholic department for the Catholic Church in Russia. Siestrzencewicz was an enemy of our Church. He saw to it that all eight members comprizing the College were Latin. Thus Ukrainian ecclesiastical affairs were to be treated by the Poles. The imperial decree through which the College was constituted made a clear distinction between the spiritual and ecclesiastical matters of the Church.

The creation of the Latin Catholic College, with the exclusion of representatives of the Ukrainian Church, was a victory for Siestrzencewicz. Alexander I, who was unacquainted with his hostility of the Uniates, approved the College and its president. Siestrzencewicz won two victories. By imperial decree, he became the leader of the Catholic Church in the Russian Empire in "ecclesiastical" matters, i.e. in the government of the Catholic Church, while the "spiritual" jurisdiction was left to the Pope. Thus the Jansenistic views of the haughty archbishop triumphed over the Catholic teaching that the Pope has *both* spiritual and ecclesiastical jurisdiction over the faithful.

The other victory of the Polish prelate was the subjection of the Ukrainian Catholic Church to his dictates and exploitation which resulted in disgraceful propaganda against our Rite and the ensuing polonization of our people. The latter victory, however, was ephemeral, while the first become long-lived, for he effected such intrigues that the Russian government refused to recognize Monsignor Thomas Arezzo (1803-1805) as papal nuncio. The Tsar and Siestrencewicz saw in Arezzo only "an envoy of a head of an ecclesiastical state".[4] With Alexander's help, Siestrzencewicz endeavored to found his own Catholic Church of both Rites under the protection of the Russian government. In 1806, he went to the Russian minister of justice to propose complete subordination of the Catholic Church to the Russian state. This audacious proposal was rejected by the government, which was liberal, and did not want to enslave the Catholic Church completely and thus break off relations with Pope Pius XII (1800-1823).[5]

Profiting from his position as head of the College, Siestrzencewicz inflicted severe blows upon the Ukrainian Catholic Church. He forbade the latinized Uniates to return to their former Eastern Rite. In 1808, he published a Latin missal in the Polish language for the Uniate priests who wished to embrace the Latin Rite. His official Shantor spread a false alarm that Alexander I was going to suppress the Union which forced 2,000 of the Polotsk Uniates to the Latin Church in order to save their Catholic faith. He also issued an order that all Basilian monasteries with fewer than 12 monks were to be closed. Archbishop Lissowsky protested against these crying encroachments on the Uniate Church. An imperial order halted the unbecoming propaganda of the Polish archbishop. In spite of opposition from the Muscovite "Holy Synod", with which Siestrzencewicz had excellent relations, and even against the chicanes of the latter, Alexander decided that four Uniate representatives, with two votes each, should be introduced to the College to protect the interests of the Ukrainian Catholic Church. The Uniate Church was solemnly recognized by the imperial decree as a branch of the Catholic Church with all rights and privileges. The Uniates of the Russian state were granted full freedom of worship and development.

In 1805, Archbishop Heracles Lissowsky petitioned the emperor to divide the College into two separate sections, one for the Uniates, the other for the Latins. The emperor agreed to the petition and divided the College by creating two departments so that the affairs of both Rites might be conducted without contention and bitterness.[6] The Uniate and Latin Rite metropolitan tans were constituted presidents of their respective departments. The first president of the Ukrainian department was Lewinsky, bishop of Lutsk. He was succeeded by Bulhak, bishop of Berest Lytovsky. On September 8, 1805, Alexander I named Lisowsky as president of the Uniate section of the College while bishop Bulhak was ordered to leave Petersburg and return to his diocese.[7]

The Uniate section was composed of five members: Bulhak as president, one abbot from the Uniate diocese, and three assessors chosen from the Polotsk, Lutsk and Berest dioceses for three years. The abbot was elected by the Collegium. All the components of the Collegium were paid by the state treasury. The Uniate section treated all the questions and affairs relating to its rite.[8] Thus Lisowsky eliminated the harmful supervision of Siestrzencewicz over the Uniate Church.

Metropolitan Heracles Lissowsky (1806-1809)

The relations between Monsignor Thomas Arezzo, papal "envoy" to Russia, and Siestrzencewicz continued to grow worse because of the Jansenistic mentality and behavior of the Polish prelate. The protection which the nuncio Arezzo gave to our Church provoked the anger of Siestrzencewicz. All means were good for the potent prelate: intrigues and calumnies against Monsignor Arezzo, organized by the offended Polish archbishop forced the nuncio to protest and leave the country, which action of course was received with joy by Siestrzencewicz. Monsignor Arezzo left Russia at the beginning of July 1805.

3) D. Doroshenko, Op. cit., p. 540.
4) A. M. Ammann, Op. cit., p. 468-469.
5) Ibidem, p. 469.
6) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 842.
7) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 868-869.
8) Ibidem, p. 875.

He was the last papal nuncio in Russia, and with his departure from Petersburg our Church lost a mighty protector.

By incessant tricks and calumnies Siestrzencewicz provoked suspicions of the Muscovite government against Papal nuncia Msgr. Arrezo who was a great friend of our Church and its fearless protector. He endeavored to obtain the reestablishment of the former Kievan metropolis suppressed by Catherine II with metropolitan Rostotsky at its head, but failed in his noble efforts because the Tsar and his ministers looked upon him as an enemy of their country.[9]

During this period of its struggle against Siestrzencewicz, the Uniate Church did not receive much help from its exiled metropolitan Rostotsky who lived in Petersburg. He was the 60th metropolitan of the Kiev-Halych metropolis. The Russian government looked unfavorably upon him and paid no heed to his requests. Metropolitan Theodosius Rostotsky pased away on January 25, 1805.[10]

By suppressing the Kievan metropolitan, Catherine II sought to destroy the symbol of Unity of faith of the Ukrainian Church with the Holy See. Our hierarchy and the Holy See, through its nuncios endeavored to re-establish the Ukrainian Catholic metropolis of Kiev after Catherine's death, but Siestrzencewicz and his friends always managed to paralyze all their efforts in their regard under Tsar Paul's reign and during the first six years of Tsar Alexander's rule. Besides the intrigues of the ambitious Polish archbishop of Mohyliv, metropolitan Rostotsky was never welcome at the Petersburg imperial court because the Muscovite government distrusted him. All that the papal nuncio and our hierarchy achieved was the permission granted by the Russian government to Rostotsky in 1804 to exercise jurisdiction over the restored Uniate Church. The metropolis, however, was not re-established. The aged metropolitan never fully exercised his jurisdiction, for he passed away two months later. The last act of his jurisdiction was the appointment of Florian Korsak as co-adjutor of the Lutsk diocese.[11]

After Rostotsky's death, Heracles Lissowsky, archbishop of Polotsk took over the government of our Church. Three times Lissowsky sent a petition to the Russian government, asking in the name of the Ukrainian hierarchy, that the Kievan metropolitan see be re-established. The Holy Synod and archbishop Siestrzencewicz raised their voices in protest. Tsar Alexander I, ignoring both Orthodox and Polish opposition, published an imperial edict on July 24, 1806, which we quote here: "We graciously name... archbishop of Polotsk, Heracles Lissowsky, metropolitan of the Uniate Church in Russia, with all the privileges and prerogatives possessed by metropolitan Rostosky in conformity with the rules of the Uniate Church and the bulls given at various times."[12]

The re-established metropolitan was no longer called the "Kiev-Halych metropolitan", but rather, "metropolitan of the Uniate Church in Russia". The emperor changed the name at the suggestion of the

9) Julian Pelesz, Op. cit., p. 794.
10) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 843.
11) Analecta Ordinis S. Basili Magni, Rome—1950—pp. 223-233.
12) Ibid., p. 234.

Holy See manifested in 1797 to his father Paul I. The Kievan metropolitan see had been occupied by the Orthodox metropolitans since 1620. The legitimate Uniate metropolitans resided in Vilna, Novhorodok or in Radomysl in Ukraine through the 17th and 18th centuries. Therefore, Alexander I changed the title of the re-established Ukrainian metropolis to avoid protests from the Russian Synod and the Kievan Orthodox metropolitan.[13]

Metropolitan Lissowsky did not have any metropolitan see. The Russian government was free to annex it to any Uniate bishopric The re-establishment of the Uniate metropolis filled the faithful and the hierarchy of our Church with joy, since it became legal in the eyes of the state both in existence and development. Soon after the nomination, Metropolitan Lissowsky turned to the Holy Father for confirmation of Monsignor Thomas Arezzo, abbot Lochman, sent a petition to the Holy Congregation of Propaganda wherein he informed the Holy See of this important event and asked for ratification of the re-established Uniate metropolis in Russia. Writing to Rome, Lochman said: "I can assure you that Lissowsky and Kochanovych are quite different from what has been said about them by many monks."[14] The monks were representing Lissowsky as a Jansenist and sympathizer of Orthodoxy.

Rome received the news with satisfaction. Cardinal Litta also asked the Propaganda to confirm Lissowsky in his new office of metropolitan: "If we ignore these events which have changed the situation, we will destroy the wonderful prospects and desires of the Holy See, of the Uniate Church and of Monsignor Lissowsky. Be sides, we will lose the benevolence of the Russian emperor."[15]

The Holy See, however, hesitated for in 1803, the Austrian government sent a petition for the establishment of the Ukrainian Catholic metropolis in Western Ukraine. The whole affair of the Halych metropolis was under consideration when the Holy See received the news of the memorable event which had occurred within the Uniate Church of the Russian empire. This was the main reason why the Holy See refused to confirm the newly re-established Uniate metropolis in Russia, for the bull of the re-establishment of the Halych metropolis in Western Ukraine had been already drawn. It was not published, however, because of what occurred within the Uniate Church in Russia. On September 25, 1808, the Ukrainian Halych metropolis was established in Western Ukraine. The Holy See did not wish to divide the Kievan metropolis into the Austrian and Russian sections. Thereupon, archbishop Lissowsky was appointed by Pope Pius VII as "administrator" of the vacant Kievan metropolis.[16]

The Uniate ecclesiastical province in Russia had three bishoprics: Polotsk, Lutsk and Berest Lytovsky. Archbishop Lisowsky obtained from the emperor an order stating that all Uniates who passed over to the Latin Rite without dispensation from the Holy See were bound to return to their ori-

13) Ibid., p. 235.
14) Ibid., p. 237.
15) Ibid., p. 239.
16) A. M. Ammann, Op. cit., p. 474.

ginal Eastern Rite. The Russian government saw clearly that many Uniates preferred the Latin Rite as a means of saving their Catholicism to embracing Muscovite Orthodoxy. By re-establishment of the Uniate metropolis, the existence and freedom of the Uniate Church was legally and officially confirmed in its rights and privileges. The Uniates could not be forced to accept the schism. There was no reason to be in the Latin rite under the pretext of saving one's Catholicity. Therefore, the latinized and polonized Uniates were ordered to return to their original Byzantine Rite.

Lissowsky wanted to free the Uniate churches from the oppressive patronage of the local Polish noblemen who still retained the right of presentation to the parishes and other benefices (ecclesiastical offices) within the Uniate Church. This custom caused many inconveniences to the bishops because the "patrons" somehow controlled the nominations made by the bishops. Archbishop Lissowsky petitioned emperor Alexander I to abolish the Polish patronage over the Uniate churches. The emperor received his petition favorably and surpressed the unhealthy abuse.

It goes without saying that since both imperial provisions were of great advantage to the Uniate Church, they provoked dissatisfaction and protests from the Polish hierarchy and nobles.

In 1807, the district of Bialostok, with a vacant bishopric of Suprasl, was annexed to Russia. The Uniate bishopric of Suprasl was incorporated into the Berest Uniate diocese. The Bialostok district had 500,000 Uniates. In 1809, a new diocese for the Uniates was established in Vilna, Adrian Holownia, a Basilian monk was appointed bishop for the diocese of Vilna. As his life drew to its close, Lissowsky composed a document in which he assigned Gregory Kochanovych, bishop of Lutsk as his successor. All the Uniate dioceses in Russia had their consistories to help the local bishops.

Metropolitan Lissowsky died on August 30, 1809. He was a zealous hierarch and a laborious pastor who rendered several precious services to the Ukrainian Catholic Church.

"PACE" — A NEW UKRAINIAN MONTHLY IN ENGLISH

"Pace" is a serious publication whose main purpose is to spread the knowledge of Ukraine and her culture among the young Ukrainian generation in Canada and the U.S.A., and to inform other nationalities.

This magazine is published by "Pace Publishers Ltd., 865 Bloor St. W. Toronto, Ont., Canada. $3.00 is its yearly subscription. This informative, illustrated and educational magazine is worthwhile reading.

"Will the operation be dangerous, doctor?"

"Don't be silly. You can't buy a dangerous operation for $30.00.

Sins of Tongue Do Immense Harm to Those We Talk About

THE Eighth Commandment forbids lies, rash judgment, detraction, calumny, and the telling of secrets we are bound to keep.

"Lying lips are an abomination to the Lord" (Proverbs XII, 22).

A lie expresses opposition between one's word and one's thought; it implies the intention to deceive by stating what is false. A lie is intrinsically wrong and is opposed to the natural law. It undermines mutual trust among men.

Ordinarily, a lie told in jest or for some one's benefit is a venial sin; a deliberate lie that causes serious harm is a mortal sin. A lie told under oath is perjury and is always a mortal sin.

It is permissable to give an evasive answer to a question when there is no obligation to answer. In this case, the hearer is permitted to deceive himself by his own interpretation.

Cheating in examinations is wrong because thereby one acquires unearned credits in studies. If by cheating one wins a prize, he really steals and is obliged to restitution.

A person commits the sin of rash judgment when, without sufficient reason, he believes something harmful to another's character.

We rightly prize the favorable judgment of others about our character. We may not, without certain knowledge, believe things that undermine or destroy the character of another. Rash judgment is a sin against justice; it is a mortal sin if grave injustice is done deliberately. To suspend judgment about a person's character until suspicion or doubt can be settled is not sinful.

Blame Nobody Without Facts

"Before thou inquire, blame no man" (Ecclesiasticus XI, 7).

"Do not judge that you may not be judged. For with what judgment you judge, you shall be judged; and with what measure you measure, it shall be measured to you. But why dost thou see the speck in thy brother's eye, and yet dost not consider the beam in thy own eye?" (Matthew VII, 1-3).

A person commits the sin of detraction when, without a good reason, he makes known the hidden faults of another.

There must be a sufficiently grave reason to reveal the hidden faults of others, for example, the defense of one's self or others; the correction of others by their parents or superiors; the welfare of society, as when one is obliged to inform public authorities of another's secret crimes.

A person who has been found guilty in court has lost his good name owing to the charge proved against him. It is not detraction to speak of this court action to others, and it is not against the Eighth Commandment to speak of faults that are generally known in a community. It is, however, more charitable not to do so.

Detraction is a mortal sin if it unjustly does great harm to a person's reputation.

We should avoid unkind remarks about others, and tale-bearing which needlessly causes misunderstanding, distrust, and enmity.

Contumely or insult dishonors a person unjustly in his presence by refusing to show him the signs of honor due him, or by not noticing

him, or by making known his faults without sufficient reason. The same harm can be done by any means of communication, as by letter, telephone, radio, motion picture, or television. Contumely is a sin against justice and charity and its gravity depends on the extent of the dishonor shown.

God Will Destroy Secret Slanderers

"The slanderer of his neighbor in secret: him I wil destroy" (Psalm c, 5).

"A good name is better than great riches: And good favor is above silver and gold" (Proverbs XXII, 1).

"The whisperer and the double tongued is accursed: For he hath troubled many that were at peace" (Ecclesiasticus XXVIII, 15).

"Take care of a good name: For this shall sontinue with thee, more than a thousand treasures precious and great." (Ecclesiasticus XI, 15).

Admonish them...speaking evil of none" (Titus III, 1-2).

A person commits the sin of calumny or slander when by lying he injures the good name of another.

We are guilty of calumny or slander when we falsely charge another with defects or sins. Calumny is opposed to truth, justice, and charity. It is a mortal sin if serious harm is deliberately done.

On Listening to Calumny

To listen with pleasure to calumny, slander, or detraction is a mortal sin against justice and against charity when prompted by hatred; it is a venial sin when the motive is curiosity or levity. We should try to change conversation that seriously deals with calumny, slander, or detraction, or we should show that we are not interested in such conversation.

"Thou shalt not calumniate thy neighbor" (Leviticus XIX, 13).

"Devise not a lie against thy brother: Neither do the like against thy friend" ((Ecclesiasticus VII, 13). "Plunder no one, accuse no one falsely" (Luke III, 14).

We are obliged to keep a secret when we have promised to do so, when our office requires it, or when the good of another demands it.

A person who violates a secret commits a mortal sin if he foresees that it will reasonably give great offense or cause harm to another, or if the fact made known under secrecy is serious; otherwise it is a venial sin.

It is permissible to reveal a secret if consent to do so can be reasonably presumed. A secret should be revealed to prevent some grave harm to the general welfare of a community or to an innocent party. Secrets of the Confessional may never be revealed, no matter what the consequence, even if it be death.

It is sinful to read a letter addressed to another without his permission, or to eavesdrop on private conversation, unless done in order to prevent some grave harm.

A person who has sinned by detraction or calumny, or who has told a secret he is bound to keep, must repair the harm he has done to his neighbor, as far as he is able.

This reparation, like the restoration of stolen goods, is necessary because a person's good name and honor are more precious than his material possessions.

The obligation is serious when grave harm is done. It is binding even if the one who must retract thereby suffers some harm. If a person insults someone publicly, he is obliged to apologize publicly; if the insult is in private, the apology may be made privately.

I'D LIKE TO KNOW...

Q. Why is the state of virginity higher than the marriage state?

A. We speak of virginity devoted to God, because only such virginity is higher than the married state. "He who is unmarried is concerned about the things of the Lord, how he may please God. Whereas he who is married is concerned about the things of the world, how he may please his wife. And he is divided" between God and his wife, says St. Paul. (I. Cor. 7, 32-3).

A married man or woman cannot give himself or herself to God as completely as the unmarried, because there are persons of whom he or she must think and love.

Q. Please tell me what is a Catholic, because I want to be one.

A. A Catholic is a person who professes the same faith as taught by Our Lord Jesus, accepts the seven Sacraments and pledges allegiance to the Vicar of Christ, the Pope of Rome.

A practical Catholic is a man or woman whose thoughts, words and actions are conditioned by the spirit of Christ and the teachings of the Catholic Church. He tries to live as Christ lived. To know what the Catholic is and how to become one, study the Gospel of Christ, the catechism and the textbooks of Christianity. In every circumstance of your life, ask yourhelf, "What would Jesus do if He were now in my place?" And then do that.

Q. Why do priests mix wine and water at the proskomedia when they prepare the Gifts for the Sacrifice of the Mass?

A. It is an order of the Church originated by the ancient custom prevalent in antiquity of drinking only diluted wine. Christ drank such wine at the Last Supper when He instituted the Blessed Eucharist.

Some moralists do not hesitate to affirm that should a priest forsee that he will have no water for Mass, he is obligated to forgo his Mass rather than to celebrate the divine Liturgy without water added to the wine. There may be one exception to the rule. If a priest has to celebrate the Liturgy in order to administer Viaticum to a dying person, then he can celebrate without water, if there isn't any.

Q. My neighbor is an Irish lady. Although she calls herself Irish, she does not like when I call myself Ukrainian, because she says that "Ukrainian" sounds nationalistic. Is it so?

A. If it were so, then the name "Irish" would sound nationalistic also. No, it is not so. There is nothing wrong to remember one's national descent. The English and the Irish are not ashamed to tell anyone that there forefathers came from England or Ireland to America

or Canada. Why should Ukrainians be ashamed of Ukraine, the country of their forefathers?

If you love your country (America or Canada), you are a good citizen. Nobody can forbid you to remember your national descent. We must preserve our culture in order to enrich the American and Canadian cultures.

The well-known Bishop Sheen said at the "Seminary Day" in Sts. Cyril and Methodius Seminary in Pittsburgh on May 15, 1955, to a huge crowd of the faithful from Bishop Elko's diocese: "Do not allow the Western world to influence you." He encouraged our brethren from the Pittsburgh diocese to keep their culture of which he said: "We would be better if we (the Latin Rite Catholics) had it."

Q. I am a great reader of the Bible, and I came across this saying of our Saviour: "Call none your father on earth, for one is your Father, who is in heaven." I know that Catholics call their priests by the title Father. Isn't that going against the Scriptures? (Mat. 23. 9)

A. If we are going against the Scriptures in using the title "father," we are certainly in good company in doing so.

Consider the example of St. Paul writing to the Ephesians, "And you, fathers, provoke not your children to anger." (Eph. 6. 4).

Read the epistle to the Romans, and you will find St. Paul referring at least five times to Abraham as "father of the children of the promise."

See how, writing to his beloved disciple, Timothy, St. Paul calls him "son," thereby acknowledging himself as Timothy's "father" by affection and instruction. (Tim. 1. 2).

Notice that St. John says: "I write to you fathers, because you have known Him from the beginning." (John 2, 13).

Actually, the hoary Protestant objection to the use of the title "father" is the result of an unfortunate penchant for seizing upon an isolated text in the Bible, and interpreting it with a fierce literalness which leads at times into ridiculous illogicalities.

What Christ undoubtedly meant by this exhortation was that we must not cease to regard God in heaven as the first and rightful Father of us all. Christ meant to drive home the point that divine Fatherhood must be acknowledged above and before all. If we were to call any man father in the sense of putting him in the place of God, as was sometimes done in Our Lord's day, then indeed we would be guilty of great wrong.

But if, like St. Paul and St. John, we give the title with due reverence to those who begot us in flesh, or to the patriarchs, like Abraham, who meant so much in the handing down of God's grace through the generations of man; or to those we respect and esteem among the living, either because of dignity of their profession or because of their age, if we use the title in this sense, always acknowledging the supreme Fatherhood of God, then God Himself, Who, as man, called Joseph by the tender name of foster-father, will be pleased with the reverence we display.

EASTERN RITE CATHOLICS

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

I. Who are the Eastern Rite Catholics?

OUR Divine Savior founded one Church for all peoples, races and countries of the world: *Thou are Peter, and upon this rock I will build MY CHURCH.* (Mat. 16, 18). Furthermore Jesus said that His Church cannot be a national Church of any particular people or state, because it must be universal, CATHOLIC, meant for all nations and all times: *Go, therefore, and teach all nations* (Mat. 28, 19), bringing them to Christ's Church which must be one by the will of her Divine Founder: *And there shall be ONE FOLD and ONE SHEPHERD.* (John. 10, 16).

Those who would dare to split Christ's one Church into various independent national churches, would offend Christ and draw upon themselves His wrath.

The unity of Christ's Church does not abolish the different Rites which constitute various ways or forms of the exterior worship whereby Catholics thoughout the world honor and serve God.

The Rites of the Catholic Church are divided into Eastern and Western. The Western Rite embraces Ambrosian and Mosarabic.

The Eastern Rite is divided into these chief Rites: Alexandrian, which includes Ethiopian and Coptic, Syrian, Maronite, Armenian and Byzantine-Slavonic. The Byzantine Slavonic is the Byzantine Rite which became modified and enriched by the local customs and traditions after it has been transplanted into Ukraine with the introduction of Christianity by St. Volodymyr the Great in 988.

All these Rites have numerous adherents who belong to them and worship God through them. If they are Catholics they are known as EASTERN RITE CATHOLICS.

II. Eastern and Latin Rite Catholics

Catholicism is not intrinsically connected with any particular Rite. It can be and is practiced in any Rite, both Latin and Eastern. The difference in Rites does not break the marvelous unity of the Catholic Church. All Catholics are FULL SCALE CATHOLICS, because there are no second class Catholics in Christ's Church.

A person does not have to belong to the Latin Rite in order to be a real Catholic, for according to Cardinal de Gasparri "A Catholic is a baptized person professing the true and entire faith of Christ." The essence of being a Catholic consists in these three conditions: one must profess the same faith taught by our Lord, accept the seven Sacraments and recognize the Pope of Rome as the visible head of Christ's Church on earth.

The Eastern Rite Catholics meet these three conditions, and are therefore as good Catholics as those of the Latin Rite. Other things such as Rite, national customs and traditions, difference in the ecclesiastical discipline, the Gregorian or the Julian Calendar according to which the Holydays are celebrat-

ed do not impair Catholicism in the least. These things may change according to different Rites, without affecting the Catholic faith of a person.

All Catholics, those of the Eastern and Western Rites, are equal in the eyes of Christ and His Vicars on earth, the Popes. No Catholic can despise another Catholic because of his allegiance to another Catholic Rite, or belittle his Rite, because all Rites approved by the Church are equal and therefore none of them can claim any prerogatives. The numercial majority of the adherents of a Rite does not make it superior to another Catholic Rite which has less members.

Pope Benedict XIV says "The Church of Jesus is neither Latin, nor Greek, nor Slav, but CATHOLIC. Members of all nations are EQUAL in the eyes of the Apostolic See...Catholics can have differences through venerable traditions in Liturgy, language, laws and customs." (De Martinis, Juris Pontificii, Vol. III, Pars I, Art. 47, p. 621).

III. What Easter Rite Catholics Live in the U.S.A., Canada and Other Countries of Americas?

There are about 10 million Catholics of different Eastern Rites living in various parts of the world. All the main groups of the Eastern Rite Catholics have corresponding groups of the separated or Orthodox Brethren who are not Catholics, although they preserve the same Eastern Rite. And there are some 250,000,000 Eastern Rite Christians who follow the Eastern Rites without being united with the Vicars of Christ, the Popes of Rome.

In the United States of North America there are some 900,000 Eastern Rite Catholics who belong to the following Rites: Armenians, 2,742; Chaldeans, 1,000; Italo-Greeks, 10,000; Maronites, 125,000; Melchites, 50,000; Romanians, 7, 932, Russians, 1,000; Syrians, 5,000 UKRAINIANS and RUSINS or Ruthenians, 656,466 with 340 parishes and numerous parish day schools.

The Ukrainians of the U.S.A. have two Bishops and the Rusins, one. There are two exarchates: Philadelphia and Pittsburgh.

Besides, 395, 43 Ukrainian Catholics live in Canada. They have four exarchates and 5 Bishops.

Other Catholics of the Eastern Rites who live in the U.S.A. have no hierarchy of their own. They remain under the jurisdiction of the Latin Rite Bishops of the place in which they live, although all of them have their own priests except the Syrians.

There are also some 200,000 Ukrainian Catholics in Brazil and Argentina with their own parishes and priests.

IV. Why should the Eastern Rite Catholics Preserve their Rites?

Some people do not understand why the Eastern Rites should be preserved and cultivated in the United States of America or in Canada where the Latin Rite has a great majority of Catholics?

There are various reasons why the Eastern Rites must be preserved: (a) Because the maintenance of the Eastern Rites is first of all an act of justice. They have an inherent right to exist because they are just as old and beautiful as the Latin Rite, going back to the very earliest centuries of Christianity and in their aestetic way giving to God varied forms of artistic worship.

Some claim that the Eastern Rites foment exagerated nationalism in its adherents. It's not quite the

case. The young generation is as patriotic and American as that of the Irish or English descent. The young boys and girls who belong to various Eastern Rites are as good Americans or Canadians as any other people who may belong to the Latin Rite. Thousands of young men of the Ukrainian or Rusin descent fought in the U.S. or Canadian armed forces during World War II and shed their blood for these countries clearly proves that they are no less American or Canadian patriots than the English or Irish.

If they love America or Canada, they have every right to stay there and preserve their Rite which is not less American than the Latin Rite.

Besides, the Eastern Rites with their rich cultural traditions enrich the American and Canadian cultures. It was in acknowledgment of their service to America that former president of the U.S. Harry Truman expressed his public appreciation to the Americans of Ukrainian origin on Nov. 2, 1949: "Dear Friends," the message reads, "the fourth national gathering... from all parts of America of citizens of Ukrainian origin offers a suitable occasion to congratulate you...upon your fine contribution to American life..."

Being good citizens of the country in which they live, Eastern Rite Catholics as well as Latin Rite Catholics, keep their own Liturgies, canon law and customs not by concession but by right.

(b) Every Eastern Rite has Catholic and Orthodox adherents. The Holy See of Rome hopes that these separated Christians of the various Eastern Rites can be brought to the unity of faith through their Catholic Brethren of the same Rite.

It is true that misionaries of the Latin Rite are laboring in various countries of the East for more than five centuries. Unfortunately their efforts have been crowned with scanty success, because the Eastern Rite Separated Christians are suspicious of the missionaries who come from Latin Rite countries.

They will not be afraid of their own Brethren who belong to the same Rite, because they cannot suspect them, that upon their reunion with the Vicars of Christ they will be brought into the Latin Rite. The Latinization of the Eastern Rite Christians which had been practiced by some Latin Missionaries brought a heavy blow to the Unionistic activity of the Catholic Church among our Separated Brethren.

To win their confidence and stir the desire for reunion with the Catholic Church these Eastern Rite Christians must be convinced that, upon their return to the unity of faith, they will preserve all their customs, traditions and Rite, for the Holy See wants them to become Catholics, and not Latins: "Christ and the Popes," said Benedict XIV, "want all men to be Catholics, but all need not be Latin." (De Martinis, Op. cit., Art. 47, p. 621).

" The day is not far off", says Fr. Cl. Englert, C.Ss.R., "when the diabolical rule of the Soviets will be destroyed...Now who will furnish these missionaries to the Church, if not the largest and the strongest body of the Eastern Rite, —the Ukrainians?" (The Redeemer's Voice Calendar, 1951, p. 127).

Pope Urban VIII made the same statement in regard to the Ukrainian Catholic Church 1629 and Pope Benedict XV stressed it again in 1921: "We are strongly confident, that through the mediation of the Ruthenians (Ukrainians and Rusins) it will soon become possible to bring to completion the pious de-

sire of our illustrious predecessor, Urban VIII: "O my Ruthenians, I hope that the East will be converted by your mediation!" (AAS., May 1921).

Those who harm the Eastern Rites cause a great injury to the future reunion between the East and West, because they excite a serious suspicion among the Orthodox that the Union with Rome is simply a preparation for the Latinization of the Eastern Rite Christians.

(c) The Vicars of Ctrist and the Catholic Church know how much discredit Latinization brings to the Catholic Church in the sight of the separated Eastern Christians. To prevent such a harmful discredit the Church made two kinds of laws forbidding the Latin missionaries and clergy to induce members of the Eastern Rite to pass over to the Latin. The Decree "Cum data fuerit" which regulates the relations between the Latin and Eastern Rite, says: "The priests of the Latin Rite are not allowed to induce any fember of the Ruthenian (Ukrainian) Rite to transfer to the Latin." (Ch. 3, Art. 30).

The mind of the Church concerning this matter can be clearly seen from the words of great Pope Leo XIII: "Any Latin missionary, whether secular or regular, who by his advice or influence shall have persuaded an Eastern Christian to adopt the Latin Rite, *shall incur ipso facto suspension a divinis* (interdiction to celebrate the Liturgy—Mass and to administer the Sacraments) and all other punishments in the Constitution "Demandatum" (of Benedict XIV)." (Collectanea, N. 1883).

The Canon Law of the Latin Church says: "The clergy shall not presume to induce either Catholics of the Latin Rite to join the Eastern Rite, or Catholics of the Eastern Rite to join the Latin Rite." (Can. 98, 2).

The same canon also says: "Nobody is allowed without permission from the Apostolic See to go over to another Rite." (Tan. 98, 3). This provision forbids the Catholics to change their original Rite without serious reasons and special permission from the Oriental Congregation for the Eastern Rite Church in Rome.

The decree "Cum data fuerit" streses the obligation of the Ukrainians and Rusins to serve God in their own Rite: "The faithul of the Greek-Ruthenian Rite are bound to attend and liberally to support their own churches, and to observe the prescriptions of their own Rite." (Art. 28; AAS. 21-152).

The Holy See made it plain that any arbitrary transfer of an Eastern Christian to the Latin Rite is null without a special permission from the Apostolic See of Rome: "These Eastern Rite Christians cannot go over to the Latin Rite. They who have embraced the Latin Rite (without such permission), did not pass over to it. They are bound to remain in their Eastern Rite and keep its laws, even under penalty of mortal sin, from which they cannot be absolved in confession as long as they refuse to return to the Eastern Rite." (De Martinis, Part II, N. 335).

And there are many other similar decisions and laws made by the Catholic Church binding the Eastern Rite Catholics to serve God in their Eastern Rites which they cannot leave without sin, for no Church law can be arbitrarily violated without a sin.

The Holy See of Rome respects the Eastern Rites and exhorts all her children to preserve them: 'Not only should not the Eastern Rite Christians be distracted from the churches of their own Rite, but they must be rather encouraged even by the Latin missionaries to frequent them, especially on Holydays." (Collectanea, N. 1228).

Nay, Pope Leo XIII made it clear that the Holy See would easily grant permission to those members of the Eastern Church who have joined the Latin Rite to return to their original Rite: "Those Eastern Rite Christians who, with the rescript (concession) from the Roman Pontiff, have embraced the Latin Rite, may FREELY return to their original (Eastern) Rite with the authorization from the Apostolic See." (Collectanea, Vol. II, N. 1883).

ROSARY HELPS

Mr. Heywood Broun, a famous Protestant journalist and his Catholic wife were travelling on a plane when a terrible storm broke out, endangering the lives of the frightened passengers, bcause the plane bounced around crazily.

To calm his nerves, Mr. Broun pulled out a flask of whiskey which he always carried with him for just such emergencies. He took a long pull, but it did not help much. So he took a second one, longer than the first. No help either.

Then he glanced at his wife who sat calmly, unaware of the storm, with a rosary in her hands. "Look, honey," he said to his wife, "take it". And he handed her the flask. "Since mine is no good, let me try yours." And he began to pray the rosary.

This was the beginning of his conversion to the Catholic Church. Good example influences people more than we realize. Catholics may preach their religion to non-Catholics without even opening their mouths, if they show by their example that they live their Catholicism.

GONE TO THE DOGS

A communist, reporting to his local Soviet after his return from a government mission in the U.S., said, "America is so desperate for food that her people have taken to the last resource of a starving nation. They are killing their dogs and eating them; and this fact is so well known that no attempt as concealment is made. At a baseball game I attended, venders in white jackets passed among the spectators shamelessly offering sandwiches of dog meat for sale, and crying out, 'Hot dogs!' Moreover, they were snatched us at such speed as to indicate general starvation. This fact was also openly admitted; a young woman who was in the throng of unemployed at the ball park, asked by her escort whether she would care for one of the dog-meat sandwishes, replied, 'Yes, I'm starving.'"

THE SLAVE OF MARY

By John Kreuzer

...The story of a devil, a tree, and a Lady...

EVEN further south than the "deep south" slavery existed. In South America. Brazil. And this is a story of how Mary saved a slave. And how the devil at his master.

Calixto Nunes (for those who want the facts) was the name of the master. The slave's name is not recorded. Nor is the devil's.

The scene is under a tree; for since the time of Eve, the devil seems to operate quite efficiently under trees. Every afternoon Calixto, the master, spent sometime under that tree. As if musing to himself. The slaves grew to abhor it. The druids believed that the souls of tree were gods. These slaves knew this tree to be haunted by the devil.

For once a year, on a fixed day, the master would command one of his young slaves to deliver a note to a person who would be waiting for him in the shadow of that fateful tree. The slave never came back. Hunt as they might the other slaves could never so much as find a hair of the messenger.

Came the day when the master called a fine, young slave, gave him a note and issued his orders once again that the mesage be promptly delivered. Not to obey would be death. But to obey...?

Well, quaking with fear the lad ran to the hut where his grandmother lived. She was old and kind and wise. She had even been baptized.

"Lad," she said, "have no fear. I am going to give you something that will out-magic all magic. There is a powerful and good Lady who from the beginning of time has been destined to crush devils. Here, keep this on your person. And no devil dare harm you."

The lad looked at the little disk of metal that his grandmother had given him. A medal of Our Lady.

But apparently so tiny a thing stamped with a woman's face did not infuse too great a courage into the heart of the boy. For so slowly did he go about his errand that it was dusk before he reached the tree.

In the dying light he saw a dark figure waiting for him. The sight of it made him clasp the medal even more firmly in his hand. But as the figure approached a step to take the message, the lad held out the medal. A horrible cry of fury and fear. Then silence and the putrid odor of sulphur. That was all. The lad was alone.

Can little metal faces smile?

But the devil will have his due. That night Calixto, the master of the plantation, furious to hear that his slave had returned, commanded that the lad be beaten to blood. His orders were never fully carried out. For before the clock pointed to mid-night master Calixto was dead.

They laid him out in a coffin. With great tapers burning around him. Thus it was the custom to keep the death vigil. And a short vigil it was; for very shortly the whole house shook with such violence that everyone fled.

Only by the morning light did any have the courage to reenter the house. And curiously enough they found an empty coffin. The body of this "Faust" was gone. The devil, so said the slaves, had eaten him. "...a roaring lion going about seeking whom he may devour."

It was not long before all the slaves were wearing medals of Our Lady. They knew a good thing when they saw it. And this was a very good thing. A thing that no devil could stomach.

(From *The Perpetual Help*)

BECOME AN APOSTEL OF CHRIST'S CHURCH!

In many instances and social circles the Catholic Church and its teachings are misrepresented by those who are interested in keeping people away from it. Most prejudices against the Catholic Church can be attributed to a growing indifferentism and carelessness in respect to truth, especially that truth which contains the values of the only true religion. Real Catholics should fight against religious indifferentism which is the main moral sickness of our atomic age. Sometimes a soul needs very little to come to the true Church. St. Augustine says: "The truth sometimes asks only a hearing in order to be embraced."

Christians are responsible for the sad fact that the great majority of today's humanity still walks in the darkness of paganism or unbelief.

Prosperity can be dangerous. So the history of the past teaches. War leads to peace; peace to prosperity; prosperity to pride; pride to jealousy; jealousy to war; and war to peace. And so the cycle goes.

There must be some method short of war whereby this cycle can be broken, whereby peace can remain with us without leading eventually to war. There is. It is the method of generosity. Generosity can keep a prosperous people relatively poor not abjectly poor, which condition breeds war also, but decently poor, so that one and one's family have enough for the necessities and the frugal luxuries of life but not so much as to cause one's neighbors to become jealous.

Generosity can be best exercised towards the poor peoples of other lands, half of whom go to bed hungry each night, and three quarters of whom are still in the darkness of paganism and religious error.

You are often worried, aren't you? Worrying impairs your blood circulation, weakens your heart and affects your whole nervous system. After all, worrying does not do any good, and very often the things you are worrying about usually do not happen.

Success is a wonderful thing. You meet such interesting relatives.

EVERYBODY'S SAINT

IN EVERY AGE, the Church of Christ has its saints—souls who cooperate wholeheartedly with the graces of the Holy Ghost and so become instruments in the Hands of God to further the works of God.

Such a soul was a Lay brother, Gerard Majella, C.Ss.R. He was born on the 6th of April, 1726, in a little town called Muro, about fifty miles south of Naples. Gerard's father was Dominic Majella, who had marired a hard working woman named Benedicta Galella. On the same day of his birth, Gerard was taken to the Cathedral to be baptized. From his babyhood, his mother brought him up in the ways of piety. As a small child, he frequently accompanied her to Holy Mass and with her made daily visits to the Blessed Sacrament. She taught him to make the Sign of the Cross and to lisp the sweet names of Jesus and Mary.

While Gerard was still a child, it was evident to everyone that Jesus and Mary had won his heart. One day when Gerard was no more than five years old, he went alone to a chapel situated at some distance where an image of Our Lady and the Child was venerated. He knelt before the image and folded his tiny hands in prayer. The Divine Child left His Mother's arms and played with Gerard. When about to return home, Gerard received a loaf of bread of surpassing whiteness. He brought it home and showed it to his mother saying, "The Child of the beautiful lady, with whom I was playing gave it to me." Morning after morning this miracle was repeated. One day Gerard's eldest sister followed him to the chapel and witnessed the whole scene. Another time, his mother did likewise and witnessed the same extraordinary happening. What were the snow white loaves? Symbols of the Holy Eucharist for which Gerard hungered so intensely!

Gerard's devotion to Our Blessed Mother was in keeping with his ardent love for her Divine Son. At the early age of seven, he recited the rosary daily, never omitted saying the three Hail Marys morning and night in honor of Our Lady's Immaculate Purity. He fasted on Saturdays and the eves of her feasts. At twelve years of age he consecrated his virginity to her. He was accustomed to say that "Mary had stolen his heart."

Gerard was sent to school when he was about eight years old. He at once won the affection of his master who called him "the joy of my heart." He was studious by nature and learned quickly. Above all, his influence for good over other children was so great that the master would send for him if for some good reason he remained at home.

Dominic Majella, Gerard's father died about 1738 when Gerard was 12 years old. Because his widowed mother was left with four children and in very poor circumstances, Gerard left school and was apprenticed to a tailor named Martin Panuto. The tailor had the highest regard for Gerard and considered him a saint. Gerard was very happy in his work. The tailoring trade gave him every opportunity of frequently raising his mind to God in prayer without interrupting or causing his work to suffer.

About this time, the Bishop of Lacedogna was in need of a servant. Such a position made great demands on the servant's time and energy, and so few wished to take it. However, Gerard accepted the position and for three years bore without complaining all the difficulties connected with his new work. Because of Gerard's great love for God, he was rewarded with a miracle. During his employment he had accidently dropped the key to the Bishop's room into a deep well. Knowing what a great inconvenience this would cause, he at once had recourse to the Divine Child. He went directly to the church, took the statue of the Infant Jesus from he altar and brought it to the well. Many people followed him and observed how he fastened a cord about the statue. Then lowering it into the well, he said, "Little Jesus, give me back my key." When he withdrew the statue from the water, all present saw the key in the hand of the Divine Infant.

When the Bishop died, Gerard returned to his native town where he became assistant tailor to Mennona. In the following year, he set up a tailor shop of his own in his mother's house. Customers flocked to him. The poor he served without pay. He divided his earnings into three equal portions: one-third went toward the upkeep of the house; another third to the poor and the last third was set aside for Holy Masses to be offered for the Souls in Purgatory. At times his mother was concerned about this generosity, but Gerard would say, "Never fear, mother, God will provide."

Religious Vocation

In the spring of 1749 Gerard decided to give himself to the service of Almighty God. His decision was made during a mission preached by the Redemptorist Fathers. Because of Gerard's frail looking physique, however, and his mother's insistence on his remaining at home, the Missionary Fa-

thers refused him admission. Nevertheless, he managed to escape from the locked room into which his mother had put him. His note: "Forget about me. I am going away to be a saint," notified her of his whereabouts. He implored the Missionary Fathers to take him. He said that if they refused him admission, he would join the daily group of beggars at the monastery gate. The Fathers finally relented and wrote the following note to the Monastery: "We send you a useles lay-brother." The heart of Gerard, now leaped with joy.

Novice

May 17, 1749 found him in monastery. Although quite delicate and frail, Gerard was always willing to undertake the most strenuous tasks. as soon as his own work was done, he was ever willing to lend a helping hand to others. After six months, he was appointed sacristan. This assignment delighted his soul. His work was truly a labor of love; his day was spent in close proximity to the Blessed Sacrament. How happy Gerard was! "I am going to be a sant!" seemed to be his only aspiration. He expressed great devotion to Jesus Crucified, and was thrilled when he was able to adorn the altars for Our Lady's Feasts. On the Feast of Our Lady of Mount Carmel, July 16, 1752, Gerard made the four vows taken by every Redemptorist—Poverty Chastity, Obedience and Perseverance. Two months later, however, Gerard, with the consent of his confessor, made a fifth vow: the vow to do always what was most pleasing to God. He remained faithful to his promises.

During the three years that followed, Gerard performed all the duties common to the life of every Brother. He understood that true holiness is to be found in the state of life alloted to each one by God. He knew full well that fidelity in the discharge of the duties of one's state is the first obligation; that no duty is insignificant in the eyes of God; that every service, even the most menial, can be made a prayer to God. Gerard looked at life through the eyes of a living faith. It is not WHAT one does in God's service, but the MOTIVE for action and HOW one performs them—these are the important things in life. He never lost sight of these truths. Gerard took care of the garden, mended torn clothes, cooked meals, washed dishes answered the door bell, swept corridors and did a hundred similar things well—he did them all for God. *It is because he did all these things for God's sake and did them with heroic thoroughness and persistency that he is venerated as a saint today.*

Saint of the Poor

In September, 1754 Brother Gerard was transferred to Caposele. Here he was made Porter, a duty which presented many opportunities to practice patience and charity.

Gerard's charity toward the poor was heroic. On certain days they gathered outside the monastery-door. It was Gerard's duty to supply them from the slender means possessed by the community. Mothers stood in line with their children; old men and women bent with the weight of years pleaded urgently with outstretched hands. Gerard could not refuse them for they asked an alms in the name of Jesus Christ. Even when he had little to offer, his kindness and sympathy were a healing balm to their discouraged hearts.

One day the number of the poor outside the door was unusually large. Gerard had already distributed all the bread. There was none left,

even for the community. A Brother reprimanded him and reported the matter to the Rector. Gerard's answer to Rector's query was the same: "Fear not, God will provide." And turning to another Brother, Gerard said: "Look, see if there is any bread in the cupboard." "Not a piece," he replied. "If you don't believe it, take a look yourself." Gerard walked to the cupbread here." The Brother opened "Look, look, see if there is any bread here." The Brother openel the cupboard and marvelled. It was entirely filled with bread. "God be praised!" said Gerard as he hurried to the Church to give thanks to Almighty God.

During the sever faminine of the winter of 1754-1755, Gerard secretly carried food to families who were ashamed to beg in public. He provided clothing which he collected from others for those who were in need. After building a fire at which the young and old could warm themselves, Gerard would impart to them the truths of faith. He tried to lift their minds to thoughts of heaven. The aged he encouraged to practice penance, and to accept their suffering in a spirit of atonement. Above all, he urged them to go to confession, and pray. He soon had a daily following who came to hear his words of instruction, and to be encouraged in carrying their crosses.

The Workingman's Saint

The life of St. Gerard should be an inspiration to all the faithful, but especially to the workingman. Gerard belonged by birth to the laboring class, and spent his life as a laborer. As a young boy at the age of twelve plying the trade of a tailor, through the routine duties of servant, and the occupations of the monastery, Gerard was able to use his work as a stepping stone to heaven. Each duty was performed for the love of God, and each duty was changed into prayer, thus meriting for him eternal happines. It is related that in 1754, when Gerard was superintending the build ing of a monastery, the funds ran very low, and work progressed with great difficulty. The Superior of the monastery called Gerard and told him of the financial situation, saying that the workmen could not be paid this Friday. Gerard simply answered: "Reverend Father, write a letter to Jesus in the Blessed Sacrament." The Superior did so and gave the letter to Gerard. He carried it to the altar and placed it before the Tabernacle. "Here it is, Lord. It is up to You to answer it," said Gerard. Then he spent the whole night in prayer. In the morning, Gerard again knocked on the door of the Tabernacle as if to remind the Lord of his petition. Soon afterwards there was a knock on the monastery door. When the porter opened it, he found two bags of money, enough to pay the workers rejoiced. Gerard's reputation It is needless to say that the workers rejoiced. Gerard's reputations for sanctity spread and he became known as "Il Santo" — "The Saint"

The Patron of good confession

No class of people was more dear to the heart of Gerard than poor abandoned sinners. To the eyes of the world they may have been ragged beggars or men and women dressed in the finest silk, but to our saint they were the living images of Jesus Christ. Gerard was always ready to help them lead a holy life. He counseled and encouraged them along the path of the commandments. They, in turn, recognized Gerard as a friend.

It is, true that God alone can judge the secrets of man's heart.

To Him it is like an open book. But God has often given to saints, in some measure at least, the gift of discernment of spirits and penetration of hearts. This gift was given to Gerard. His power to read men's hearts is an outstanding fact in his life. One day Gerard entered a shop of busines. After a short discussion with the proprietor, our Saint called him aside and gently told him: "You have knowingly never confessed a certain mortal sin." The man blushed and acknowledged that he had wilfully concealed a mortal sin in confession. He at once went to a priest and made a general confession.

At another time, he said to a woman who was looked upon as a model Christian: "How can you have any peace when you are an enemy of God? Why do you not confess the mortal sin which you have concealed for so many years?" It was as if a thunderbolt had struck her. His words touched her heart and she made a general confession. She spoke of Gerard as an "angel sent by God to deliver my soul from sin."

These are only two of the many incidents which record Gerard's love and sincere interest in bringing souls back to Almighty God.

Mother's Saint

The mothers of Italy took Gerard to their hearts and made him their patron. The recall of many a husband, son or daughter from a wayward life to one of devotion to God must have found great favor with the wife and mother. Mothers, however, most frequently turn to St. Gerard to seek help in childbirth. The letters testifying to his miraculous help in every country are without number. This particular devotion seems to have begun already in his life time. Once as he was leaving the home of his friends, the Pirfalo family, one of the daughters called after him that he had forgotten his handkerchief. "Keep it," he said, "It will be useful to you some day." The handkerchief was treasured as a souvenir. Years later when the girl to whom it was given was in danger of death at childbirth, she suddenly remembered the handkerchief and asked for it. When it was brought, she passed the crises and delivered a healthy child.

Gerard's Death

Always frail in health, it was evident that Gerard would not live long. In 1775 he was seized with hemorrhages and dysentery. His Superior commanded him to get well, if it were God's will. Immediately his illness seemed to disappear and he left his bed to join the community. Gerard knew, however, that this was only a temporary respite. Before long he had to return to his bed, and began to prepare himself for death. He was absolutely resigned to the will of God. "I wish to die, My God, in order to do Thy most holy will." He died October 15, 1755. On December 11, 1904, Pope St. Pius X canonized him.

Devotion to St. Gerard spread rapidly throughout the world and he came to be called the "Wonderworker of our Day." Truly, St. Gerard obtains favors, great graces for mothers and their children, guidance for parents, help for workingmen, provisions for the poor. At present, he is most frequently implored by mothers for help at childbirth.

(From *The Voice of St. Macrina*)

ON "GOING STEADY" AT FOURTEEN

By D. F. Miller

Problem: In a recent article you were asked by a girl of fifteen whether it was wrong for her to go steady. I think your answer, in which you said it was wrong, was a little foolish. I am fourteen years old. People say I am mature for my age. I have been going steady for six months with a boy who is four years older than I am. We have never gone any further than kissing. He has never tried to do anything immoral to me, and I think that this is true of many other young couples who go steady. Nowadays a boy and girl are not likely to be in love just because they go steady, so I believe parents should not think of marriage just because their daughter has a steady. I see my boy friend four nights a week. He has never interfered with my school work.

Solution: We have said before, and now have to repeat with sadness, that after a kid of fourteen has started keeping steady company and surrendering to the emotional experience of "kissing" (as young people use the word today), there is not much use in talking to her about the danger or wrongness of what she is doing. As in this case, she is just going to tell you that you are "a little foolish" or silly. Therefore these words are mostly directed to youngsters who have not yet gone off the deep end into love-affairs, who can still listen to and heed lessons of reason and experience. They are also directed to parents who have not yet permitted a fourteen-year-old daughter to go out four times a week with a "steady."

Our "mature" little girl says that just because a girl goes out four times a week with a boy, her parents should not think of marriage for her. It so happens that the natural moral law affirms that steady company-keeping is permissable only when marriage can be and actually is thought of as a possible outcome of the company-keeping within a reasonable time. Therefore the only circumstance that would make steady company-keeping lawful for our fourteen-year-old would be in case she (and her parents) were thinking about marriage for her at fifteen or so. If she has no thought of so early a marriage, and only wants the fun of going steady, and of kissing and hugging when the mood strikes her, she is doing serious damage to her soul and to her future by spending four nights a week on a date with the same boy. And only the bleak immaturity of her outlook makes it possible for her to think that this does not interfere with her education in any way.

All sensible parents should take warning from the above letter. They should tell their sons and daughters at the beginning of high school (earlier if necessary) that they will permit no steady company-keeping until at least the last year of high school, when marriage can be seriously thought about. Individual dates, on occasion, with different boys and girls, can be permitted but never anything like once-a-week dates with the same person, to say nothing of the four nights a week spent by the poor kid in the above problem with her boy friend.

Teenage Ten Commandments:—Don't let your Parent down—they brought you up... Be smart. Obey. You'll give the orders some day... Ditch dirty thoughts fast or they'll ditch you... Show-off driving is juvenile—don't act your age... Pick the right friends, to be picked for a friend... Follow the MASS not the mass.

Avoid partiality among your children, for the little ones clearly perceive and resent such weakness in their parents.

Napoleon the Great said: "We must start to educate children by educating their mothers. You cannot tell whether a parent has fulfilled his duty of education until you see his grandchildren."

If at first you don't succeed, try and try again. Then quit. There's no use being mule-headed about it.

An African girl with a ring in her nose is a savage. But an American with a pearl screwed in her ear is civilized.

Psychologists say no person should try to keep too much to himself. The Bureau of Internal Revenue is of the same opinion.

Psychiarists say we are all a little strange in our behavior. In other word: I'm original. Your eccentric. He's nuts.

British writer, Fred Bason once said: "There is a great difference between a good wife and a good book. You can always shut up a good book when ever you want to..."

A kind-hearted lady was accosted by a shabby-looking man.

"Please, ma'am," he whined, "can you spare a little cash for a poor fellow?"

The lady hesitated, sniffing. But he was such a pitiful object that she opened her purse.

"Here," she said, handing him a coin, "take this, but I hope you won't spend it for vile liquor."

The needy one scanned the frugal hadout.

"With what you gimme, ma'am," he said sadly, "I can't get no other kind."

A teacher was giving a lesson on the circulation of the blood. Trying to make the matter clear he said:

"Now, boys, if I stood on my head, the blood, as you know would run into it, and I should turn red in the face."

"Yes, sir," said the boys.

"Now what I want to know is this: How is it that while I am standing upright in the ordinary position the blood doesn't run into my feet?"

A little lad jumped up and shouted:

"Why, sir, because your feet ain't empty."

КНИЖКИ

що можна набути в

Друкарні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Історія Душі, автобіографія св. Терези	$2.50
Католицька Віра, катехизм	$1.75
Проповіди цілого року, о. Н. Вояковський	$4.00
Частина Друга	$2.00
Тайни Хрещення і миропомазання	$1.00
У Стіп Марії, проповіди, о. Е Мацелюк	$3.00
Аргонавти, поезії, І. Деснянський	$ .50
Львів, літературно-мистецький збірник	$9.00
Роксоляна, повість, О. Назарко,	$2.50
Ukrainian Arts, illustrated,	$5.00

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. **Yorkton, Sask.**

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.

ЮРІЙ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1435 — Res. 1895 **YORKTON, SASK.**

КОЛЯДИ

Зближається Різдво Христове, час чарівних наших коляд.

КОЛЯДИ (162), з нотами; стр. 288, Й. Когут $2.00

КОЛЯДИ (162), без нот, стр. 192, Й. Когут $1.00

ЦЕРКОВНІ КОЛЯДИ (вид. оо. Редемптористів) .... .25

При замовленні більшої скількости опуст 10%, 20%.

Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

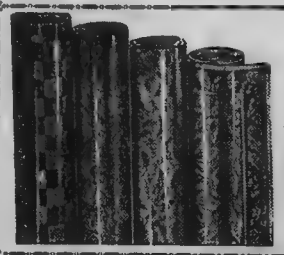

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton -- Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І. Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Дух Страху, Й. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
Коляди	.20
Коляди під Нотами (162), Й. Когут	2.00
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Люрд, Пам'яткова книжечка з нагоди ювілейного року в століття проголошення догми Непорочного Зачаття 1854-1954	.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Перші Роки Прав. еЦркви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ.	.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ.	1.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.50
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Олексій Корнієнко, іст. Повість. А. Чайковський — 3 томи	4.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовий Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.75
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії М. Возняк	2.00
Призначення України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Роксоляна, О. Назарук	2.50
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить, А. Чайковський	1.50
Сини Землі, повість. 3 томи	4.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
Українська Кухарка	1.25
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Штука Життя. Др. М. Микитин	.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Хіба Ревуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЛИСТОПАД / ГРУДЕНЬ — NOVEMBER / DECEMBER, 1954

Yorkton, Sask.

20c

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник. видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Щудло ЧНІ.
Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR
661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Поширення духа покути— місячне наміреня на листопад		1
Хрестоносний похід—грудень	о. С. Бахталовський ЧНІ.	4
З листів до Редакції		7
Прийшов Днесь	о. Вол. Бізнівський	35
Пастирське Послання Укр. Єрархії		38
Ставлення Латинників до Патріярха Фотія	о. М. Щудло ЧНІ.	45
Невдачі та Тріюмфи	о. М. Щудло ЧНІ.	50
Що вони повинні знати та робити	о. Р. Хемяк ЧНІ.	57
Хотів би ти знати?		66
Св. Ап. Андрій Первозванний	о. М. Щудло ЧНІ.	69
Secularism is greatest enemy of Christ	Rev. M. Schudlo CSSR.	73
Dangers of mixed marriages	Rev. M. Schudlo CSSR.	75
Do we adore Mary?	Monsignor Matthew Smith	79
Relations between Eastern and Latin Rite	Rev. M. Schudlo CSSR	83
St. Michael, Archangel		87
Souls in pawn	E. J. Keegan	88
Venerable John Neuman, CSSR.		92
Ancients held same doctrine taught today		93
On marrying divorced non-Catholics	D. F. Miller	95

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 11-12 ЙОРКТОН, САСК. Листопад-Грудень, 1955

РІЗДВЯНІ ПОБАЖАННЯ

Редакція й Адміністрація Голосу Спасителя бажають веселих і щасливих Свят і обильного благословення для всіх передплатників, добродіїв і ревнителів нашого видавництва. Нехай Дитя Ісус і Його Пренепорочна Мати щедро надгородять їх за добре серце та співпрацю з Голосом Спасителя!

При цій нагоді просимо наших передплатників і добродіїв, щоб приднали бодай одного нового передплатника для Голосу Спасителя з нагоди Христового Різдва.

Задля друку двох Ювілейних Книг: Дієцезальної та ОО. Редемптористів, Голос Спасителя припізнився. Видаємо його в побільшеній числі на два місяці.

Поширення духа покути

Намірення Апостольства Молитви на місяць Листопад потверджене св. Отцем.

В ТЮСЛІДНІХ літах Апостольська Столиця часто накликує до покути так у наміреннях Апостольства Молитви, як і в своїх енцикліках-посланнях до всіх вірних. До покути завзивала й Божа Мати в своїх об'явленях у Фатімі. Це знак, що потреба покути є сьогодні дуже пекуча. Щоб перейнятися духом покути, розважмо: Чому покутувати? Як покутувати? Нехай Пресв. Серце Христове за молитвами Непорочного Серця Марії дасть нам ласку це добре зрозуміти і в життю здійснювати.

І. Чому покутувати?

Насамперід коротке пояснення, що це покута. Покута є це біль душі з причини сповнених гріхів, відраза до гріха тому, що гріхи ображають Бога, і постанова в будуччині гріхів уникати і за них надолужувати. Цій внутрішній покуті товаришать природно зовнішні акти покути, чи умертвлення. Ці зовнішні акти покути, приміром піст, умертвляють наші злі пристрасти й підбивають наше тіло, щоб воно слухало св. віри, а не йшло за грішними бажанями. Покутничі діла побірюють злі нахили, що панували нераз довго над людиною.

Хто ділами покути безнастанно поконує пристрасти, стає священиком свого тіла і, поконуючи свої блуди, ділає зі свого тіла милу жертву для Господа. До цего завзиває нас св. Павло: "Благаю вас, на милість Бога, щоб ви приносили ваші тіла в жертву живу, святу, милу Богу, яко вашу розумну службу, і не уподобляйтеся світові тьми" (Рим. 12, 1). В той спосіб наше тіло стає

святилище чистоти. Рівночасно така людина зискує у Бога помилування, прощання гріхів, її душа легко слухає Божого голосу і за ним іде. Дорогою покути Марія Магдалина стала з грішниці великою святою. Тому і в Старому Завіті пророки, і в Новому св. Іван Хреститель накликували до покути. Христос Господь ясно навчає: "Коли не покаєтеся, всі погибнете" (Лука 13, 3). Це саме проповідають св. Апостоли і св. Церква: "Покута є дошкою рятунку для тих, що мали нещастя згрішити по св. хрещенню" (Собор Тридентський). Для тих, що згрішили, нема іншого рятунку: тільки покута може їх спасти.

Щоб себе більше склонити до духа покути, і щоб ми покутували не тільки зі страху перед Божою карою, але ще більше з любови до Христа, розважмо деякі взнеслі спонуки.

1. Всі члени Христової Церкви творять з Христом одно таїнственне тіло, котрого Головою сам Христос. Тому між Христом а вірними мусить заходити конечна лучність, як між головою а членами. Через хрещення отже ми стали конечно членами терплячого й вмираючого Христа; тому й ми обов'язані вмирати для тіла, себе умертвляти, не слухати тілесних пожадань. В той спосіб тіло, той "старий чоловік", людина гріха й пристрасти повинні бути з Христом прибиті до хреста, то значить перейти в стан жертви. Звідси ми повинні ціле своє життя боротися проти пожадань і похотей "старого чоловіка", ми повинні щодня вмирати і позістawати в стані жертви, як це каже св. Апостол: "Завсіди носимо умертвлення Господа Ісуса в тілі" (2 Кор. 4, 10). "Ухилившися від похотей й світового зіпсуття" (2 Петро 1, 4). Так отже правдивий християнин безупинно жертвується з Христом в дусі жертви й покути, безнастанно умертвляючи свої лихі нахили; і це тому безперестанно, бо ніколи не можна їх зовсім викорінити.

Отож характеристичною ціхою християнського життя є певного рода строгість, самовідречення, втеча перед м'яким, розкішним життям. Цего вимагає наша тісна злука з Христом. Нажаль як многі сьогоднішні християни далекі від того!

2. До духа покути завзиває нас Служба Божа. Літургія, це всенародне діло, всі вірні мають в нім брати участь. В Службі Божій вірні разом з вічним Священиком Христом приносять Божественну Жертву, а заразом з цею Жертвою Божого Агнця, жертвують себе. Це чинять таїнственним способом, розпинаючися з Христом, що за нас умер. З Христом розпинається старий чоловік, людина гріха, зобов'язуючися в цілім життю постепенно дійсно сповняти це, що в жертві Літургії духовно звершається: в щоденнім життю дійсно наслідувати то, що довершується на вівтарі, а именно наслідувати жертву Христа; це зроблять умертвляючи власну любов і пожадливість тіла, вирікаючися себе через життя покути.

До цего завзиває всіх нас Служба Божа, і якщо ми будемо це сповняти, будемо дійсно жити в злуці з Христом, з Його Жертвою в Службі Божій, будемо жити літургічним життям. Служба Божа стане осередком нашого життя. Тоді наше життя буде відповідати Службі Божій, жертві Літургії, бо щоденно будемо приносити моральні жертви, стало умертвляючи себе, вирікаючися себе, творячи покуту за сповнені гріхи. Щоб це тим ревніше сповняти, стараймося протягом дня бути присутніми на Службі Божій, а це зробимо, коли будемо лучитися з усіми Службами Божими, що протягом дня відправляються у різних частях світу.

3. До покути завзиває нас Пресв. Серце Христове. Під символом Христового Серця, зараненого, ставиться до нашого почитання, взаїмної любови й наслідування спасаюча любов Нашого Спасителя, що жертвує себе за нас. Ця любов Воплоченого Бога примушує нас, щоб ми з любови до Христового Серця жертвували себе й все, що маємо; щоб ми вирікалися себе, і цілковито віддавали себе під панування Христового Серця. Цего роду посвята Божому Серцю, якою звершуємо нашу злуку з Христом, важна на ціле життя; вона повинна кермувати цілим нашим життям. Це все вимагає в нас духа жертви, покути, щоб дух панував над тілом, щоб ми наші пожадання все поконували, поконували старого чоловіка, що все бореться проти Божого закону. Ми всі грішні і тому маємо обов'язок винагороджувати Христовому Серцю за тільки гріхів і зневаг. В той спосіб через дивне заряджения Божого Провидіння ми доповняємо в нашім тілі те, що бракує Христовим страстям, за Церкву, за наших братів (Колос. 1, 24). А це тільки діється через безнастанні умертвлення й діла покути.

II. Як покутувати?

1. Усунути зі серця Божу образу, гріх, сердечним жалем. Цей жаль часто збуджуймо, а передусім перед спанням зробім акт совершенного жалю, жалуючи за гріхи з любови до Бога. Часто приступаймо до Тайни покути, щиро сповідаймося. В сповіді Христова Кров змиває душу з хріхів.

2. Поборювати причини гріхів. Тому уникати певні нагоди до гріха, а здругої сторони поборювати небезпечні й невладнані чувства, нахили до злого, злі пристрасти.

3. Переносити все те, що є злучене зі сповнюванням обов'язків нашого стану, нашого уряду. Тих трудів і прикростей так много, вони так різні!

4. По християнськи зносити те все, що Бог допускає на нас: слабість, недуги, болі, трудности, недостаток, смуток, очернення іт. д.

5. Сповняти діла покути й жертви, що їх ми самі, під впливом Божого надхнення, добровільно на себе приймаємо, приміром стриматися від чесних приємностей, милих нам річей, давати милостині, і інші діла покути для нашої природи прикрі. Коли однак ходить о більші діла покути, треба перед тим порадитися свого о. духовного.

Сьогодні в світі поширені: розгнуздана змисловість, погоня за приємностями, розкошами, дуже часто з подоптанням Божих законів. Цему духові протиставмо строгість християнського життя, умертвлений спосіб життя, що жахається всякої м'якости, розніжнення, зледащілости, а вимагає умертвлення, жертви. Неуміренність понижає людину, ослаблює й затроює її силу. Ліком на це є повздержність і уміркування, дух покути. Покутою стараймося також задосить вчинити за всі гріхи, а це буде джерелом Божих благословенств і заведе нас до небесної пристані.

о. Ст. Бахталовський ЧНІ.

Хрестоносний Похід

(Круціята)

ЩОБ СВІТ ЗРОБИТИ ЛІПШИМ

Наміреня Апостольства Молитви на місяць грудень потверджене св. Отцем

На землі є два зовсім противні табори: християн і безбожних. Безбожницька акція є не тільки під большевицькою владою: большевики розгорнули сіть своєї безбожницької акції на цілий свобідний світ. І в Канаді і в Злучених Державах Америки ведуть вони свою протихристиянську акцію. Щоб протиділати цій армії сатани, більше свідомі християни розпочали Круціяту, то значить сильну акцію, щоб зробити світ ліпшим. Св. Отець Пій XII звернувся в р. 1952 до всіх людей зі закликом до цеї круціяти.

Ціль круціяти: Ціллю цеї круціяти є створити Новий Світ, якого основою Христос, всі люди дійсно Божими дітьми, між собою братьми, а всі організації, товариства, що впорядковують життя людей, це велика людсько-Божа родина.

Із цеї цілі випливає, що ця Круціята обіймає подвійну акцію: 1. Місіонарську, щоб ревно старатися навертати людей до Бога, і 2. суспільну акцію, щоб теперішню спільноту і її історичний розвиток відновити й відбудувати основуючи на цій правді: Всі люди є братьми в Христі.

І. Місіонарська Акція. Сьогодні нам треба спасати людство більше, чим дотепер, щоб усі узнали повне любови панування Христа. Тому треба поширяти науку Христа, щоб так одиниці, як і ціла людська спільнота переймилася цею наукою, щоб усі уподібнилися Богові в Христі. Це станеться, якщо Божий образ, що Бог витиснув на наших душах при сотворенню, а який то образ Христос у нас відновив, ділаючи нас своїми братами,—все більше й виразніше виступатиме у наших душах і житті. Ціла ця акція зміряє якраз до того, щоб люди знова пізнали й переймилися тим надприродним братерством, що випливає з Божого синівства; через це синівство усі люди стають братьми в Христі і між собою. Тому, що сьогодні суспільні питання так важні, ця акція,—зробити світ ліпшим,—має особлившу задачу на суспільнім полі, іменно, старатися, щоб суспільне життя основувалося на надприроднім братерстві людей, що випливає з нашої злуки з Христом.

ІІ. Акція внутрішньої віднови Церкви. В цій акції не так ходить о духовну віднову одиниць,—що без сумніву є конечною основою віднови Церкви,—але ходить о віднову цілої адміністрації, організації і ужиття способів (методів) апостольської праці. Не ходить тут о створення нових методів, чи нових організацій, але о це, щоб існуючі вже методи й організації уживати з більшою успішністю, щоб їх взаїмно скоординувати, щоб вони взаїмно співділали так, щоб усі і кожний зокрема був зі своєї сторони учасником тої місіонарської акції Церкви. Треба точно означити, які є сьогодні потреби, які цілі, що їх треба осягнути, яких сил ужити, яку працю сповнити, щоб добре й вповні ужити всіх середників і помічних засобів так, щоб непотрібно сил не розсівати на другорядні ділання.

У цій віднові світу в Христі треба звернути увагу на слідуючі точки:

1. ПОЛЕ, де треба перевести цю віднову; воно є:

а) Світове, для всіх питань, що їх у вужчій ділянці тоді розв'язати, приміром такі справи, як розділ духовенства по цілому світі, переселення, міжнародні інформаційні осередки, кіноматографічні продукції і т.д.

б) Національне, для справ, що відносяться до поодиноких націй, як приміром шкільна програма, питання суспільних законів, католицька преса, рівномірне розміщення клеру для цілої нації і т.д.

в) Дієцезальне, для поодиноких дієцезій; тут входять: релігійне навчання, суспільна поміч, покликання до стану священичого й монашого і т.д.

г) Парохіяльне, для питань, що їх можна полагодити на просторі парохії, як участь в приниманню св. Тайн, поміч умираючим, діла милосердя і т.д.

ґ) Родинне, як прим. щодо виховання дітей і т.д.

2. МЕТОДИ, що їх уживати на різних полях акції:

а) Прослідити, які є дійсні пекучі потреби на поодиноких полях. З тим злучене всесторонне і глибоке пізнання положення поодиноких ділянок (секцій), а до того треба: б) іспитувати, які сили є під рукою в світським і монашім клері, в монахинях і у світських помічниках. Ці сили треба зорганізувати в католицькій акції у ц інших товариствах. Крім цего, які є індивідуальні сили що не є зорганізовані.

в) Уложити плян праці, щоб в одній ділянці не було много злишніх сил, а у другій брак.

3. **ВІДДІЛИ** (секції) католицького апостоляту. Цей апостолят можна ділити на:

а) Секція "Правда", що займається навчаням релігії, проповіданням, пресою, радіо'м, і т.д..

б) Секція "Ласка", що обіймає Боже життя в душах вірних (моральний стан, принимання св. Тайн).

в) Секція "Суспільна справедливість". Там, де нічого іншого не можна зробити, треба відповідно до часу звернути увагу на потреби суспільности. Дуже важним тут є акція, щоб виробити поміж вірними християнське сумління й впровадити їх, щоб у практиці в щоденнім життю після того поступали.

г) Секція "Любов". Христос сказав: "щоб ви любили один одного, як я полюбив вас" (Ів. 13, 34). Стреміти до того, щоб між людьми існувало правдиве братерство з повним застосованням цего в життю.

ґ) "Воююча" Секція. Це акція, що має на цілі побільшити число тих, що посвячували б свій час, своє життя Божим справам, а також, щоб їх приготовляти і впроваджувати в діяльність католицької акції.

д) Секція "Покликань". Це дуже важна ділянка, що має на

цілі заохочувати і старатися о покликання на священиків, монахів і монахинь.

4. ОРГАНІЗАЦІЯ цеї Круціяти.

а) На полі всесвітньої акції природними провідниками є св. Отець і Римські Конгрегації; їм можна з часом додати організацію, що успішно координувала б акцію світських людей.

б) На національнім полі ділає конференція Єпископів. Їм до помочі можна покликати пізніше товариства католиків, яко дорадчий орган.

в) В дієцезії Єпископ з комісією священиків ним вибраних для поодиноких секцій; їм можуть помагати комісія провідників католицької акції і других головніших товариств.

г) В парохії парох з парохіяльним клером при співпомочі комісії католицької акції і може ще деяких кваліфікованих осіб.

г) В родині родичі оживлені духом любови.

Цей Хрестоносний Похід (Круціяту) поширив о. Льомбарді Т.І. не тільки в Італії але й у других краях, а св. Отці подали правильник цеї круціяти для цілої Церкви.

Ця круціята це дійсно могучий і дуже широкий рух. Ця акція стрічає також численні трудности і треба часу, щоб вона осягнула хоч частину бажаного успіху. Однак ця акція має дійсно великанське значення: її практичне переведення здійснить велику задачу: всі люди стануть по правді Божими дітьми і братьми в Христі Ісусі. Тому треба много молитися за всіх, що стараються о поширення цеї акції, як рівнож за тих, для кого та круціята уладжується, то є належить молитися за грішників, нез'єднених, поган і безбожників. Благаймо Пресвяте Серце Христове через Непорочне Серце Марії, щоб ця велика акція дійсно принесла віднову християнського життя в цілім світі.

Місійне наміреннія на місяць грудень: Щоб учні японських університетів образувалися на здорових засадах.

На січень 1956: Місячне наміреннія: Щоб ті, що шукають правдивої Церкви узнали, що підставою єдности Церкви є первенство Римського Папи.

Місійне наміреннія: Щоб китайські католики, згідні між собою, оставали сильно злучені з Церквою.

ЗАМОВЛЯЙТЕ КНИЖКУ:

Панахида, Парастас і Похорон

(з додатком Похоронних Євангелій)

ЦІНА 35с

THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., CANADA

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

СПОМИНИ ПРО ВПРЕОСВ. АДЕЛАРА ЛЯНЖЕВЕН, ПРИЯТЕЛЯ УКРАЇНЦІВ В КАНАДІ

Золотий Ювілей існування церкви Св. о. Николая у Вінніпегу, тієї церкви, що впродовж 50-ть років ширила Благовістя в північній частині манітобської столиці, приводить на гадку рівні спомини з тих днів праці, змагань, постійної натуги, нових задумів, братньої співпраці, і щедрої помочі. Перед очима проходять нам ті відомі і невідомі герої-піонери, що своєю жертвенністю помагали вдвигнути цю парафію і церкву. Сьогодні вона ясним жемчугом світить у китиці храмів Манітобського Екварха-ту. Багато з піонерів, засновників цього храму, вже відійшло на заслужений відпочинок, щоб здати звіт Всевишньому, як вони використали таланти, що Він їм вложив на їхній життєвій дорозі.

Нема вже між живими з тих, що розбудовували цей третій вчерги, не Мондері й Едмонтоні, василіянський осередок. Мала горстка останніх із стійки буде радіти досягненнями. Їхній ідеалізм і врозуміння потреб є гарним прикладом для наслідування молодшому поколінню, яке виростає і виховується у свобідній Канаді в далеко інших обставинах, як їхні батьки піонери.

Нема, нажаль, теж між живими Архиепископа "їзза риверу", того дійсного приятеля канадійських українців, ВПреосв. Аделяра Лянжевена. Він відійшов 15 червня 1915 р. перед престіл Творця, щоб Йому там дальше служити. Відійшов він у силі віку, 60-літній мужчина.

Давніше можна було читати багато нісенітниць, що їх виписували під його адресою рівні люди у злій вірі. Во хто має крихітку почуття справедливости, той напевне в той спосіб не очорнюватиме і не видумуватиме різного проти цього шляхетного слуги Божого, якому на серці лежало добро вірних різних національностей, що в той час заселювали його простору архиепархію.

Мої спомини про цього великого канадійського патріота не мають на цілі викавувати недорічності тих людей, які хотять в білого робити чорне. Я тільки хочу з приводу 50-річчя існування церкви св. о. Николая у Вінніпегу розказати три образки з його життя, що які не знає теперішне покоління. Їх добре знали піонери але їх взяли в собою до гробу. Живучі ще пригадують собі ті хвилини, коли вони слухали полум'яних слів доброго Архиепископа, який не жалів труду й їхав здалека, щоб тільки принести поміч тим величезним масам "галичан" (українці в той час так себе називали), та улегшити їм тугу за рідним краєм, з якого приїхали на працю і поселення в канадійській прерії.

Дуже можливе, що ВПреосв. Лянжевен у своїх початках не діяв так, як ми того тепер хотіли б, може, він не знав тоді про українців так багато, як ми того бажали б. Так на перший погляд може нам здаватися, але, переглядаючи давні листи й документи, що тепер спочивають в архівах і вичікують своєї появи на денне світло, бачимо, що ВПреосв. Аделяр —це була людина доброї волі, правдивий батько-єпископ.

Чи не найбільший закид роблять йому деякі наші в Христі брати, що звуть себе греко-православними, коли кажуть, що Владика Аделяр хотів латинщити і французити українського селянина й робітника, який приїздив до Канади в початках XX. сторіччя. Проте щераз підкреслюю, що моєю ціллю не є боронити сл. п. Архиепископа зі Ст. Боніфас. Я поставлю тільки одне питання тим, які ще й тепер обпльовгавлюють цього чоловіка, таксамо як не вагаються кидати болотом на найбільшу людину, яку видав український нарід у XX. сторіччі, на особу Високопреосвященнішого Кир Андрея Шептицького, Великого Українського Митрополита.

Я поставлю питання тим усім, що так добре знають історію канадійських українців католиків, щоб мені відповіли, скільки-то українців ВПреосвященні Владики Північного Заходу Канади златинщили і зфранцузили від 1891 р. аж до сьогодні?

Вони підносять свій голос, що його називають голосом протесту та оборони української спільноти. Але я їх запитаюся, скільки пропало українського народу, який їм повірив, перейшло до їхнього табору? Вони пропали навіки в різних протестанських громадах. Та ще й сьогодні, час-до-часу, преса подає нам сумні вісті про те, що ті явища є на денному порядку. Тому будьмо справедливими, вміймо дивитися на справи відкритими очима, не вишукуймо подій, яких не було, не будьмо "філософами", що рахують скільки янголів може вміститися на вістрі одної голки!

Сьогодні розкажу про відвідини

ВПреосв. Аделяра церкви св. о. Николая Про нього я заховав якнайкращі спомини. Він був моїм Владикою, що прийняв мене до своєї зв'язи і доручив, щоб я служив українській справі. І тій справі я служив і служу цілий час та служитиму доти, доки мені Господь позволить.

Ці спомини про нього я переповідаю на підставі того, що чув з уст очевидців, бо в тому часі, коли ці події відбувалися я був студентом богослівії у Римускі та в Монтреалі. Багато матеріялу для передання цих подій беру з відомого двотижневика "Ле Клош де Сент Боніфас", що появлявся в Ст. Боніфас і був офіційним органом Владики Кир Аделяра.

● ● ●

Як знаємо, першим василіянином у Канаді був о. Дамаскин Полівка, що приїхав до Вінніпегу 21. X. 1899 р. Його була вислала Конгрегація для Поширення Віри на прохання еп. Еміля Легаля зі Сент Альберт в Альберті. О. Д. Полівка, ЧСВВ був першим організатором українського церковного життя у Вінніпегу. Він причинився до того, що українські поселенці рішили купити площу і побудувати першу українську католицьку церкву у Вінніпегу на тому місці, де тепер стоїть катедральний храм св. Володимира та Ольги. Цю першу церкву вони віддали були під покров св. о. Николая. І пізніше коли до Вінніпегу в 1903 р. прибули ОО. Василіяни, то вони обслуговали ту "малу церкву" і там правили аж до 15. січня 1905 р.

В тій церкві проповідував славний наш місіонер бл. п. о. Платонід Філяс, ЧСВВ. Він прибув був із Вивер Лейку, теперішнього Мондеру, на запрошення о. Василя Жолдака і на прохання Архиепископа Лянжевена, щоб дати місію між українцями. Бо тоді деякі збаламучені люди були вапросили двох російських незєдиненних єпископів Тихома і Попова, які були в березні того року у Вінніпегу та Йорктоні. "Ле Клош де Ст. Боніфас" з 31.II.1903 р. принесли були повідомлення про місію о Філяса у Вінніпегу п. з "Українці і Найсвятіше Серце". Там між іншими говориться таке: "...приїхав він відвідати наших українців у Вінніпегу 19. березня. Він мав місію, якої вислухали яких 500 людей, що зібралися в тій убогій каплиці, яку збудували самі українці у Вінніпегу. Він їм говорив про набожність до найсвятішого Серця Ісуса. що є окремішним знаком для католіків. Показуючи пальцем на образ Серця Христового він сказав: "Мої дорогі українці! Подивіться добре на цей образ. Це образ серця Ісуса, Спасителя світу, що нас усіх так полюбив. Коли хочете остатися католіками, з'єдиненими з папою заховайте цей образ і не приймайте до себе ніякого священика, який відмовився б його пошанувати разом з Вами. Питайтеся тих священиків, що прийдуть до Вас, чи вірять в Найсолодше Серце Ісуса, чи люблять і покланяються Йому? Пригадайте собі Старий Край! Пам'ятайте на нашу любу Б[illegible]кщину, де той образ є в такій великій пошані по наших церквах!".

Зі сльозами в очах слухали люди слів цього пламенного місіонера. По відправі вони його обступили та заявили, що будуть вірними своїй Католицькій Церкві і підождуть аж до приїзду рідних священиків. Теж і той чоловік, який писав за еп. Тихоном, жалував тепер свого вчинку.

І та церква, сьогодішня катедра, не могла пропасти в роках бурі і заколотів, бо вона була посвячена Пресв. Серцю Ісуса. Коли від 1906 р. стала незалежною, то зараз таки по приїзді Преосв. Кир Никити до Канади, вона назад повернулася до Католицької Церкви.

Теж, коли до Вінніпегу приїхали василіянські ієромонахи Гура і Крижановський, то вони в тій "малій церкві" правили Службу Божу. "Ле Клош..." з 1.XII.1904 р. повідомив, що "Впр. о. Гура, парох української парохії, відправляє тепер св. Літургію в замаленькій церковці при вул. Стелла, а Впр. о. Крижановський відвідує колонії".

● ● ●

15. Січня 1905 року—це історична дата в житті парохії св. о. Николая і всіх українців у Манітобі. Тоді-те поблагословлено церкву св. о. Николая, що в неї впродовж п'ядесяти років промінювало українське релігійне й національне життя. І під теперішню пору старенький український Архиепископ, Впреосв. Кир Василій, може тішитися успіхами своєї праці і праці свого попередника Преосв. Кир Никити. Український Вінніпег, наприклад, начислює тепер 11 українських католицьких церков-парохій. Парохія св. о. Николая теж сьогодні не відстає в релігійно-національній праці та своїми досягненнями виправдує надії її основників.

Співробітник "Ле Клош де Ст. Боніфас" з 1 лютня 1905 р. називає благословення церкви св. о. Николая "подією великої ваги". І справді це була важлива подія. Вона є свідченням того, як розвивався український католицький табір, що починав отавати твердою ногою на канадійському грунті. Вона свідчить теж про наставлення ВПреосв. Аделяра до наших братів українців, католіків східного обряду.

Раннім ранком 50 років тому зібралося в церкві св. о Николая та довкола неї коло півтора тисячі народу, щоб взяти участь в поблагословенні рідного храму, цієї твердині релігійного й національного життя. Бо Церква українців католиків направду була такою твердинею в Канаді. Ще більше, ніж в Україні. Бо в Канаді, незабаром по приїзді перших поселенців, кинулися на них зі своїми "науками" різні спасителі з царсько-православної міоїй, а в 1903 р. появився сумної пам'яти пройди-світ Серафим, до чорних дїл якого нав'язують свою діяльність деякі наші "патріоти".

Здорове ядро українських поселенців відкинуло всіх цих цареславних, серафимських, незалежних, пресвітеріянських і методистських "приятелів", Український поселенець, що не дався збаламутити гаслам соціялістичних апостолів, відкинив ці різні залицяння. Український поселенець знав і далі добре знає, що дійсним приятелем українського народу є його рідна Українська Католицька Церква та її священики-душпастирі.

В неділю 15. січня 1905 р., коло год. 10. рано вийшла процесія з хрестом наперед щоб привітати Владику Аделяра. Так вони дійшли до презвітерії. Напроти процесії виступив о. Пл. Філяс, убраний у церковні ризи. Він подав Архиепископові поцілувати хрест. Опісля латинський Владика поблагословив дві кадильниці й кадило, якими його обкаджували диякон і піддиякон. Треба було бачити ту набожність українських вірних. які не дивлячись на те, що надворі було 30 степенів холоду, стояли підчас цілої церемонії з відкритими головами.

Входячи до церкви, о. Філяс подав Високопреосвященнішому церковні ключі, яких він діткнувся на знак своєї духовної власти над тою церквою та її парохіянами. Опісля подали йому на привітання хліб і сіль. Так велить давній український звичай. Коли відбувалися ці церемонії, нарід стояв довкола церкви і співав релігійні пісні. Після того відкрилися на всю величину двері святині. Тоді Монс. Лянжевен обернувся до зібраного народу і промовив по-англійськи. Звітодавець-хроніст записав це так: "Мої дорогі брати! В цій хвилині визначую Впр. о Філяса, щоб він поблагословив цю церкву згідно з Вашим обрядом. Цього я собі бажаю як архиєпископ і митрополит та як оборонець українського обряду, для якого ця церква є виключно призначена". Ось так звернувся цей достойник до українців, ось так він заявив, що хоче зробити для своїх вірних-українців. У його словах і ділах було видно шляхетні наміри щодо східного українського обряду. Ними він наче давав відповідь усім тим, що пізніше горлали про те, що будто би латинська Єрархія в Канаді хоче латинщити і французити канадійських українців.

Честь поблагословити церкву під покровом св. о. Николая припала о. Пл. Філясові, що незабаром став першим протоігуменом – українцем вреформованих оо. Василіян. О. Філяс переводив на українську мову слова ВПресв. Аделяра.

Коли поблагословлено церкву, тоді в захристії вийшов на церкву Владика. Він сів на приготованому троні. Почалася торжественна Служба Божа, до якої гарно співав церковний хор. Св. Літургія тривала три години. Але нарід, писав хроніст, слухав відправи з глибокою набожністю.

По Євангелії мав проповідь о. Філяс.. Перед закінченням відправи щераз промовив Архиепископ з Ст. Боніфас. Він говорив про красу і силу католицької єдности.

Ось так у ту пропам'ятну неділю ВПреосв. Лянжевен публично виявив своє приятельське й батьківське відношення до українських поселенців. Хроніст згаданого двотижневика закінчив опис торжества такими словами: "Ця важлива подія матиме великий вплив на Вінніпег і на колонії. Вона означає смерть для схизми та тріюмф для єдности".

● ● ●

А тепер інший образок. Цим разом Новий Рік 1907 р. серед українців парохії св. о. Николая. І тут мені допомагає двотижневик "Ле Клош де Ст. Боніфас", бо пам'ять не завжди передає події, які відбулися десятки років тому. Цим разом торжество відбулося в усіми церемоніями, яких вимагає наш східній український обряд. На торжественній св. Літургії був присутній Високопреосвященніший Архиепископ Аделяр, який сидів на приготованому троні. Його окружали духовники з парохій Вінніпегу та архиепископської палати. Служби Божої вже не правив о. Пл. Філяс. Він керував Галицькою Провіцією ОО. Василіян, яка мала вже свої монастирі не лише в Галичині, але теж у Бразилії і Канаді. Службу Божу співав о. Атаназій Филипів ЧСВВ, дияконував о. Навкратій Крижановський ЧСВВ, а піддияконував о. Ковальчук. Свої архиєрейські відвідини ВПреосв. Лянжевен знову використав на те, щоб звернутися до зібраного народу з своїм архиєрейським словом. Говорив по англійськи, переказував о. А. Филипів.

Промову-проповідь ВПреосвященного передаю на основі того, що написав хроніст у "Ле Клош де Ст. Боніфас". Владика, говорив, між іншим, таке:

"...Мені, як керманичеві архиепархії, дуже приємно бути між вами, католиками українського обряду... Небагато людей в цій країні знають історію вашого народу, що боровся так шляхетно і натерпівся так багато за свою віру. Я, як архиепископ цієї просторої епархії, в якій находяться католики різних національностей і обрядів, вмію оцінювати терпіння народу та дуже зворушений тим, що ви так вірно зберегли віру своїх батьків.

Факт, що ви так гарно мене прийняли сьогодні рано між собою, вказує якнайкраще на єдність католицької Церкви, яка вміє пристосовуватися до потреб різних національностей під одною умовою: зберегти непорушною святу віру. Ви теж так зробили. Віддаючи сьогодні честь мені, ви віддали пошану Святійшому Отцеві, якого визнаєте Керманичем вашої релігії.

Але будьте обережні, бо ворог Церкви діє всюди. Не довіряйте тим фальшивим єпископам і священикам, які стараються вас переконати, що священики латинського обряду не є вашими приятелями та бажають вам зрабувати ваш обряд, що є вам такий дорогий. Більша частина тих людей не є навіть священиками і стараються тільки вас впровадити в блуд.

Ні, ми не хочемо вам забрати ваш обряд. Навпаки, ми бажаємо, щоб ви його зберегли."

Тут Архиепископ пригадав слова, які сказав йому Папа Пій X підчас авдиенції, що відбулася у вересні 1906 р. "Коли я сказав Святішому Отцеві,—продожував Владика,—що маю велике число католиків українського обряду в моїй епархії, він промовив: 'Їх треба дуже любити, слід зберегти їх обряд і дати їм священників їхнього обряду".

"Ось бачите, що ми не хочемо обезцінювати ваш обряд. Навпаки, Святійший Отець поклав на нас обовязок його зберегти...".

Дальше каже хроніст, що архиеп. Лянжевен звертав увагу вірних, щоб любили ОО. Василіян, своїх священиків, які в таким відданням працюють над спасінням душ. Згадав теж Владика про Сестер Служебниць, які стараються про добре і християнське виховання дітей українських іміграитів.

Особливо нашим братам по вірі подобався був мельодійний спів підчас св. Літургії. Деякі з них, може, вперше його чули, і так заслухувалися, що деколи навіть не звертали уваги, яка була частина відправи. По Богослуженні ОО. Василіяни приймали Архиепископа та його асисту обідом, який "відзначався сердечною гостиністю, що є одною з особливших прикмет цього народу".

У вечорі в год. 7.30 у залі під церквою відбулася вистава шкільної дітвори, на яку прибув ВПреосв. Аделяр. Дітвора віддала на сцені подію народження Господа нашого Ісуса Христа, зображала появу янголів і покійн трьох мудрців. Грою дітвори і вмілим приготуванням вистави Архиепископ був дуже задоволений і висловив усім своє признання.

На закінчення своєї статті хроніст від себе додав кілька слів, які й досі не втратили своєї важливости. Він закінчив свою статтю думкою, що наші противники, виступаючи проти нас католиків, завжди йдуть одним фронтом, виступають як одна величезна армія, коли поборюють католицьку релігію. А як ми стоїмо?

● ● ●

Ось неділя 3. січня 1909 році відбувся Перший Всеканадійський Генеральний Собор у Квебеку. На цьому Соборі канадійські українці мали свого офіційного представника в особі Впр. о. Созонта Дидика ЧСВВ, що від 1907 р. сповняв обов'язки візитатора для українців Заходу Канади. На цей Собор Впр. о. Ахіль Деляре ЧНІ, за підписами о. Антонія Сабурина та о. Атанасія Филинова ЧСВВ, вніс меморіял в українській справі. В цьому меморіялі керманичі українського католицького церковного життя просили, щоб Високодостойні Владики Заходу Канади помогли канадійським українцям дістати свого рідного єпископа. Справа ця вже була назріла. Потребу українського єпископа для канадійських українців бачила латинська Єрархія і з повною льояльністю ставилася до цієї справи.

Тої неділі в 1909 р. ВПреосв. Лянжевен звітав знову до своїх вірних парохії св. о. Николая. Як кожного разу, так і тепер, записав хроніст, його прийняли торжественно. Його вітав священик, диякон, підякон, вірні в хоругвами, образами і тп. З ним була теж асиста латинських священиків.

Було багато народу. До зібраних промовив Владика. Він "зробив важливі декляпації у справі збереження українського обряду в його епархії". Він теж вказав на намагання двох протестанських сект, пресвітеріян і методистів, що стараються "навернути" українців та стаються союзниками незалежних.

● ● ●

Осінь 1910 р. По закінченню Міжнародного Євхаристійного Конгресу, що відбувся у Монтреалі, Високопреосвященніший Архиепископ Кир Андрей Шептицький, Митрополит Галицьких Українців, вибрався був у відвідини своїх земляків, які мешкали в Західній Канаді. 8. жовтня він прибув до Вінніпегу. Це була субота. "Де Клош де Ст. Боніфас" з 15. жовтня 1910 р. на сторінці 253 подав радісну вістку: "В суботу 8. жовтня прибув до Вінніпегу достойний гість в особі Митрополита та Архиепископа зі Львова..."

На другий день, в неділю 9. жовтня, український Митрополит відправив у церкві св. в. Николая архиерейську Службу Божу. Дияконував о. Матей Гура ЧСВВ, піддияконував о. Н. Крижановський ЧСВВ. На цій відправі був присутнім теж ВПреосв. Архиепископ Аделяр, який у товаристві священиків з Ст. Боніфас і Вінніпегу. На другий день вінніпегська англійська газета принесла таку вістку: "Український прелат у Північному Вінніпегу. Архиепископ Шептицький буде цього тижня гостем в ОО. Василіян". Дальше там говориться про ранішню відправу, про те, що гарно співав хор, що проповідь мав Митрополит. Він говорив про Святу, Католицьку та Апостольську Церкву, поясніючи так приступно народові, що всі могли зрозуміти потребу віри і св. Тайн.

В год. 2. пополудні Митрополит Андрей, Архиепископ Аделяр і поважне число духовенства обідали в оо. Василіян. "Цю нагоду, пише та газета, використав Миропполит на те, щоб подякувати Архиепископові зі Ст. Боніфас за його великі услуги, що він у минулому віддав українцям у Канаді". На слова Митрополита віддповів Монс. Лянжевен. Він підкреслював, що старався робити те все, що було в його силі для українців, бо бачив, що вони тут у Канаді були самі й безпомічні.

● ● ●

За стараннам Митрополита Андрея і за співпрацею латинської Єрархії Північного Заходу Канади та за благословенням Апостольської Столиці, канадійські українці дістали в 1912 р. свого першого єпископа-українця в особі Преосв. Кир Никити Будки. 22. грудня 1912 р. він відправляв Архиерейську Службу Божу в церкві св. о. Николая. На закінчення Преосвященніший мав ще слово до вірних. У ньому він, між іншим, пригадав і те, що українці повинні бути вдячні за те все, що єпископат і духовенство країни для них було дотепер зробило. Владика зокрема дякував тим священикам, які жертвували своїм обрядом і прийняли український обряд, щоб могти краще душпастирювати між українськими поселенцями.

Вечером відбувся в оо. Василіян бенкет у честь Преосв. Кир Никити. На ньому був теж Архиепископ Аделяр. На початку Преосв. Кир Никита був вніс по-латині побажання здоров'я папі, королеві та канадійському єпископатові. Опісля говорив Монс. Аделяр. Він розказував про те, з яким ентузіязмом було порішено на Соборі в Квебеку прийти в поміччю українцям. Він пригадав теж і про те, що він постійно старався прислужитися численним українцям, які були під його душпастирською опікою. Йому допомогали в тій справі ченці Василіяни і Редемптористи та Світські Священики, які змінили були обряд. Єромонахи обляти були теж віддали свою частку. "Канадійський єпископат є щасливий, продожував Владика, з номінації нового єпикопа, який для них буде товаришем і братом". Дальше говорив про свої враження з першої зустрічі з Преосв. Кир Никитою, що кілька днів перед тим був у ВПреосв. Лянжевена. Тоді то він передав Преосв. Никиті всі документи парохій і газету "Канадійський Русин". Владика з Ст. Боніфас заявляв, що в українському єпископові він бачив апостола і Божу людину. Він вважатиме його "не лиш за товариша і брата в єпископаті, але й приятеля, до якого він піде і який теж до нього прийде в повному довір'ї".

● ● ●

Ось таким був Високопреосвященніший Кир Аделяр Лянжевен, який жив, працював і змагав до того, щоб покращати долю перших українських поселенців у Канаді.

Чи він хотів "латинщити" або "французити"? На це дає влучну відповідь наш Митрополит Андрей Шептицький у своїй пам'ятці канадійським українцям п. з. "Канадійським Русинам". Там на сторінці 35-ій Владика зі Львова писав: "... А коли хто каже, що французи хотять на свій обряд перетягнути, то на це була б легка рада, добре триматися свого обряду. На жаль, між нашими людми багато таки самі покинули свій обряд. Але ті не стали французами, а протестантами.

"Я переїхав цілу Канаду, і не зустрів ні одного українця, котрий був би зістав французом. Хоч, на жаль, я зустрічав таких, котрі без нічиєї намови покинули своє і пристали на чуже так, що навіть свого стидалися. Я не бачив українців, щоб навчилися по-французьки, але зустрічав і французів і бельгійців які навчилися по-українськи, що помагати нашим людям". Ось така була відповідь нашого Митрополита всім тим "філософам".

Зберегти український обряд, зберегти українську мову і культуру; зберегти українську католицьку спільноту у вірі батьків і пошануванні авторитету наслідника ап. Петра, подбати про закрі-

пленнє українського посідання в Канаді у рівних ділянках—ось це були намагання і старання ВПреосв. Аделяра Лянжевена, Архиепископа в Ст. Боніфас. Таким ми його знали і таким він залишиться назавжди. Чи це йому можна брати за зле?! Читачі, відповіджте самі!

о. Йосифат Жан. ЧСВВ

ІНТЕРВ'Ю З ПРЕОСВ. КИР МАКСИМОМ ГЕРМАНЮКОМ

Преосв. Кир Максим Германюк Ч.Н.І., єпископ-коадютор українців - католиків Манітоби повернув у суботу 5 листопада ц.р. в тримісячного побуту в Європі—зволив вділити інтерв'ю представникам української преси.

Питання:—Коли Ваша Екселенція виїхали та до яких країн?

Відповідь:—Дня 8 серпня відлетів я літаком з Ню Йорку до Ірляндії. Там у Шемон привітали мене ОО. Редемптористи. Ірляндці це дуже релігійний католицький нарід. В Лімер я вділив інтерв'ю представникам преси, де говорив я про переслідування української церкви на Рідних Землях. Був я також у Дубліні, хоча це мільйонове місто, але нараз пебачив я, що серединою вулиці пастух провадив стадо овець на ярмарок. З Ірляндії виїхав я до Англії. Тут помічається птичність, дисципліну в міському русі великого Лондону.

Питання:—Чи Екселенція брали участь в Конгресі "Обнова" і "Пакс Романа"?

Відповідь:—Це властиво була одна з головних цілей моєї подорожі. Конгрес Обнова в Лондоні пройшов дуже успішно, я мав Архиерейську Службу Божу, а проповідь виголосив англійський єпископ Огара й то так зворушливо в такому українському, патріотичному дусі, краще ніж українець з роду. Світовий Конгрес "Пакс Романа" відбувся в Нотінгем. Було 700 делегатів з 43 країв. Ми були сильно заступлені. Канаду заступив п. Даниляк, що тепер студіює в Римі. Архиерейську Сл. Божу відправив Преосв. Архиеп. Кир Іван Бучко, а я пояснював в англійській та французькій мові.

Питання:—Який домінуючий доклад був на "Пакс Ромава"?

Відповідь:—Найбільш зацікавив мене доклад одного італійського професора на тему: "ПОНАД-НАЦІОНАЛЬНА СПІЛЬНОТА". Думки цього докладу я описля referував у любені на курсах українознавства. Вони є слідуючі:... "Людство змагає до того, щоби приміняти атомову енергію до щоденного вжитку. Зберегти гідність людини. Ця ідея є противна до комунізму-вона не є інтернаціональна але понад-національна. Українське питання, яке досі є непопулярне в Європі знайшло би свою розв'язку.

Питання:—Ваша Екселенція кажуть, що "українське питання в Європі є непопулярне", не чім можна пізнати?

Відповідь:—Мене дуже вразило, коли в розмові, чи то з англійцями, чи французами завважив, що українською проблемою мало цікавляться. А Апостольський Делегат у Бейруті мені сказав:... "Українці за мало говорять про себе, а як говорять то не так, як треба". Будуємо Україну в межах України іншими словами українську справу робимо лькальною. Ми повинні українську справу ставити в міжнародній, вселюдській площині. Вийти поза межі України.

Питання:—А, як у цьому напрямку діє політичний наш провід?

Відповідь:—Нажаль я не був у Німеччині, щоби мати змогу говорити з нашими політичними провідниками, але я відчув, що наші еміграційні політичні сили роздроблюються, люди на низах зі страхом питаються: де, це все зайде? Є страх чи в цих роздорах не діє ворожа рука. Я вважаю, що українська еміграція мусить мати один політичний провід, бо без нього нічого не вдіє на міжнародній арені. Мусимо здобути чужих людей до української справи, а кожна українська сила, має бути на службі українському народові.

Питання:—А, як українська молодь тримається?

Відповідь:—В українській молоді, яку я стрічав то в неї домінує сентимент патріотизному. Був я на величавих З'їзду СУМ-у з нагоди 1000-ліття Християнської України в Менчестер, як також у Бельгії.

Питання:—Нам відоме, що Екселенція перебували колись у Бельгії, як тепер стрічали давних своїх знакомих?

Відповідь:—З Англії я поїхав до Голяндії до Амстердаму, а звідтам до Белгії де перебув аж два тижні. Приїхав так, як до дому. Бо в Белгії провів свої молоді літа, я там кінчав Духовну Семінарію та університет у Любені. Всі стрічали мене в одушевленням. В Любені в тому часі відбувалися Студійні Дні Біблійних Наук. Я там мав доклад про українську проблему в міжнародній площині. Над цим докладом розвинулася широка дискусія. Відвідував я скупчення українців у Белгії. Архиерейську Сл. Божу відправив у Ліеж де колись душпастирював між українськими вуглекопами.

Питання:—А які місцевости відвідали Ваша Екселенція у Франції?

Відповідь:—В першій мірі поїхав я до Парижа де є Візитатором мій добрий приятель Впр. о. Ван де Мале Ч.Н.І. Архиерейську Сл. Божу відправив я в нашій церкві при Ст. Жермен у Парижі. Описля відвідав чудотворне місто Люрд. Коли я правив Сл. Божу то надзвичайно мило було мені бачити український прапор та образ Матери Божої з написом: "Царице України, молися за нас". Це зложили українські паломники, скитальці. Люрд робить велике враження. Ви там бачите у звичайний день по 20,000 народу, які моляться, співають пісні, приступають до св. Тайн. Завважується, що ці люди зайняті тільки собою. Немає людських взглядів. Людина і тільки Мати Божа—на нїщо більше уваги не звертається. Відвідав я також дім у якому вродилася св. Бернадета. Дім дуже вбогий. Поїхав я також до монастиря в якому жила св. Маргарета а як Кок. Там рівнож є український прапор і образ Ісуса Христа з написом: "Христе, спаси Україну!" Був я в Арс де жив колись св. о. Віяней. У одному монастирі Сестер Кармелітанок стрінув дві українські сестри. Це бувші студентки зі Львова, які колись помагали нашим політичним в'язням, а тепер на чужині в строгому законі благають св. Терешу за волю України. У Франції не забув я відвідати нашу наукову інституцію НТШ у Сарсель. Там говорив з проф Кубійовичем, Др. Кульчицьким, Др. Яновим та другими.

Питання:—Якщо Екселенція розмовляли з Др. Яновим, то цікаво знати про ідею Християнського Руху?

Відповідь:—Ідея Християнського Руху була дуже добра, але переведення її в життя стрінулося з великими труднощами, хоча цей Рух має загально—християнський характер. Ідея дуже актуальна і може поводі прийметься. Наразі вдалося спільно пізначувати роковини трагічних дат.

Питання:—Ваша Екселенція напевно мали нагоду стрічатися з Архиепископом Бучком і нам цікаво знати як поступає справа з беатифікаційним процесом бл. п. Митрополита Андрея?

Відповідь:—З Преосв. Архиепископом Іваном я дуже часто стрічався і обговорювали багато справ звязаних з Церквою на Рідних Землях, а зокрема справу проголошення Митрополита Шептицького святим. Мав я приємність стрінутися з о. Кревзою, який збирає матеріяли відносно канонізації. Преосв. Кир Іван Бучко закупив для нього дім у Валії. Цією справою є дуже одушевлені чужинці в Англії, Белгії, Франції. У британському музею я бачив і маю тут зі собою репродукції російської газети "Славія" з 1918 р. про Митрополита Шептицького де порівнюється його з найвизначішими людьми славянського світу. Вл. п. наш великий Митрополит Андрей тішиться найбільшою повагою між найвищими церковними кругами в Європі.

Питання:—Нам цікаво ще знати про авдієнцію Вашої Екселенції в Святішого Отця?

Відповідь:—У Ватикані перебував я кілька днів. Саме в тому часі відбувався Конгрес Католицької молоді Італії. Тисячі молоді ентузіястично витали Святішого Отця в базиліці св. Петра. Папа промовив у мовах: італійській, французькій, еспанській, англійській та німецькій. Рівнож був я свідком спортової манфестації на великій площі де було зібрано 50,000 спортовців. Святішій Отець в своїй промові заявив, що здоровий спорт виробляє духа витривалости. Описля спортовці задемонстрували гру в кошиківку. Святішій Отець прийняв мене на авдиенції і в розмові дуже цікавився життям українців католиків в Канаді та долею нашої церкви на Рідних Землях.

Питання:—Куди Екселенція виїхали з Риму?

Відповідь:—З Риму виїхав я до Атен, столиці Греції, а описля до Царгороду. Тут оглядав красу Босфору, але коли зайшов до міста зокрема до дільниці де знаходиться палата царгородського патріярха "фанар"—то є брудно, хоча сама палата-фанар є гарна. Оглядав св. Софію, годість візантійської культури й штуки. Ця святиня була нищена та перемінювана на мечет. Царгородські мечети роблять враження пустки. Оглядав палату султанів, а зокрема галерію потретів султанок між якими є портрет Роксоляни. Був я також на острові Баякуда та відвідав найстарше місто де колись жив св. Павло. Ще й до нині є назва вулиці Проста кудою йшов св. Павло до Ананії. Описля поїхав я до Палестини.

Питання:—Яке враження винесли Преосвящений з відвідин св. Місць?

Відповідь:—Святі місця роблять дивне і надзвичайне враження. Вони переносять кожного прочанина в давні часи Христа. Був я у Вефлеємі і так вечером глядів на зоряне небо та пригадував собі різдвяну ніч. Був у Назареті, Єрусалимі на горі тавор, на Голготі та других знаних зі св. Письма місцях. У цих місцевостях мав я щастя відправляти Служби Божі, а зокрема на Божім Гробі.

Приємно було стрінути в Гетсеманському городі в церкві "Отче Наш" де на великій плиті є вирізі тексти молитви "Отче Наш" в різних мовах, є також

і в українській мові.

Питання:—Як ставляться жиди до наломників?

Відповідь: — Надзвичайно толерантно. В Палестині зібрані жиди в цілого світу Стрічав я там жидів з України, Польщі, Німеччини.

Питання:—Чи є різниця між частиною жидівською та арабською?

Відповідь:—І то велика різниця. Коли в арабській частині задля посухи світить все пусткою, то в жидівській через штучне наводнення все процвітає гарно. Треба відмінити, що в Ізраїлі зібраний мозок і капітал світового жидівства.

Питання:—Як релігійно і політично є поділені жиди?—

Відповідь:—Під релігійним оглядом є поділені жиди на дві головні групи. Перша, менша—це старі гусити—ортодокси, які не признають теперішної держави, бо очікують на прихід нащадка з Давидового роду, який відбудує правдиву Ізраїльську державу. Друга група є поглядів більше ліберальних. Під політичним поглядом те вагаються між комунізмом, а скрайним соціялізмом. При владі є умірковані соціялісти. Є навіть колективні фарми.

Питання:—Чи Преосвященний є вдоволені зі своєї подорожі?

Відповідь:—Так. Моїм бажанням було б зорганізувати українську прощу з Канади до Святої Землі. Треба б було взяти зі собою хор та зробити добру рекляму для українського народу. Підготовлятися до такої прощі потреба вже завдалегідь. Для кожного раз в житті є варто побачити Святі Місця.

о. С. Іжик.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ
Найстаршої української запомогової установи в Канаді.

Українське Запомогове Братство св. Миколая в Канаді відсвяткувало в днях 6-9 жовтня ц.р. свій Золотий Ювілей. 6-го й 7-го жовтня відбулася Надзвичайна Конвенція у Вінніпегу в домі Братства. Наради Конвенції були присвячені справам уложення і схвалення нового Статуту.

В Конвенції брали участь делеґати з різних братських Відділів цілої Канади, а проводив нею голова Верховної Управи п. І. Жаровський.

В суботу, 8-го жовтня відбулося в рамах ювілейних святкувань Господарський Конґрес. Самі наради попередила Служба Божа в катедрі св. Володимира й Ольги, яку відправив Духовний Радний Братства о. Пралат др. В. Кушнір. Після Богослужби о годині 9.30 в катедральній салі голова Братства, п. І. Жаровський відкрив господарський Конґрес вітаючи всіх присутних на салі. П. Жаровський попросив на пресідника п. А. Яремовича і на секретарів п. І. Рудачека й п. В. Сагаша (Ріджайна). Пан Яремович обнявши місце пресідника покликав до почесної президії о. пral. дра. Кушніра, п. І. Жаровського, дра Бойка (Торонто), ред. М. Сосновського (Торонто), п. Й. Вавринова, п. М. Смеречанського і пана І. Кезоріза.

Пресідник відчитав надіслані привіти між іншими від премієра Канади Дост. Сен Лорана, Апостольського Делеґата, наших Владик: Преосв. Василія, Ніля, Ісидора, Андрея і Максима, сенатора Дост. В. Вала, від Централі КУК, "Провидіння" зі США, Союзу Українських Студентів Канади та багато інших установ і визначніших осіб. В часі привітів явився на салі представник манітобського Уряду міністер судівництва Дост. Григорчук і склав усний привіт від уряду Манітоби. Всі присутні привітали його оплесками.

На Конґресі були виголошені доповіді:

1. І. Жаровський: "Життєве обезпечення й Братство св. Николая в аспекті минулого.

2. о. пралат др. В. Кушнір: "Українське Запомогове Братство св. Николая у перспективі майбутнього."

3. Йосиф Вавриков: "Техніка фармерського господарства й роля фармерського стану в житті нашої спільноти в Канаді."

4. Марко Смеречанський: "Прогресивний Розвиток індустрій і торгівлі в Манітобі.

5. Михайло Сосновський: "Місце і роля українського робітника в житті нашої спільноти в Канаді".

Після доповідей відбувався дискусія. Жаль лише, що обмежений час не дозволив розвинути ширших дискусій над так багатим матеріялом поданим кожним доповідачем.

Після закінчення Конґресу цього самого дня вечером о годині 7-ій в салі катедри відбувся Ювілейний Бенкет. Святочна громада виповнила по береги простору салю. В час бенкету присутні вислухали трьох промовців, а саме дра Бойка, адвоката Яремовича й професора Рудницького, які між іншим гостро підкреслили заслуги ювілята—Українського Запомогового Братства св. Николая в Канаді не лише на полі допомоги своїм членам і їхнім родинам, але й у ділянці загально суспільній, як організуючого чинника колись серед нашої спільноти в Канаді, а кромі цього Братство своїми жертвами на загально-національні цілі причинилося до росту нашого суспільного життя в рівних його ділянках. Тепер Братство в нагоди свойого Ювілею розділило $600.00 на різні наші установи як ювілейний дар.

У неділі 9-го жовтня після обіду, відбулося закінчення Ювілейних Святкувань Концертом у салі Інституту Просвіти.

У програму концерту входило багато високо-мистецьких точок та промова о. С. Семчука. Програмою проводив п. М. Воробій.

В часі Концерту, голова верховної Управи Братства п. І. Жаровський відзначив на сцені найстарших членів Братства спеціяльними ювілейними відзнаками.

При кінці Концерту п. др. Бойко, член Резолюційної Комісії відчитав резолюції, які прийнято однодушно оплесками.

В резолюціях сказано між іншими, що в наступному 50-річчі при кожній нашій парохії повинен повстати Відділ Братства.

ДАВФИН ВЕЛИЧНО ВІДЗНАЧИВ 1000-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

1. Частина: Окружний Зїзд БУК-ЛУКЖ та УКЮ в Давфині

За ініціятивою Централі Українців Католиків Манітоби, скликано в суботу 1-го жовтня до Давфину Окружний З'їзд: БУК-а, ЛУКЖ та УКЮ. Від відділів цих орґанізацій прибули представники зі слідуючих місцевостей: Давфин, Сифтон, Етелберт, Рорктон, Фишинґ Ривер, Пайн Ривер, Гренвю, Келд, Венза, Вінніпегосис, Гилберт Плейнс, зі своїми духовними асистентами: о. дек. Г. Овчариком, о. М. Климчаком, о. М. Романчуком, о. А. Заяцем, о. Я. Рудачеком, о. В. Панчишином та місцевим парохом, о. дек. Г. Теплим. З Вінніпегу прибули: п. Антін Яремович, през. БУК, пані Надія Даревич, секр. ЛУКЖ, пані М. Білик членкиня ЛУКЖ та о. С. Іжик, секр. Централі Укр. Католиків. О год. 6.30 вечером була в церкві св. Сповідь делеґатів і гостей та Молебен в намірені З'їзду. О год. 8 вечора, о. дек. Г. Теплий відкрив З'їзд, витаючи числено вібраних делеґатів і гостей. Опісля о. С. Іжик заподав в коротких словах ціль З'їзду та завдання Католицької Акції в теперішних часах у Канаді. Опісля представники від відділів БУК, ЛУКЖ та УКЮ звітували за останній діловий рік. З чисельних звітів подаємо деякі: Борейко звітував від місцевого відділу БУК у Давфині. Від ЛУКЖ у Давфині звітували пані Головенко, Ольга Фічич та Марія Старанчук. Маргарета Баляк звітувала від УКЮ. Із Сифтону звітували пані Марія Стасюк і Вероня Богуцька. Пан Павло Сейчук промовляв від Управи у Фишинґ Ривер. З Етелберту звітували: п. Дмитро Рудий від БУК, пані Буртник від ЛУКЖ та Вікторія Сенюк від УКЮ. Ця молода студентка говорила дуже гарно по українськи та подала до відома, що в Етелберт є 25 членів УКЮ, студентів місцевого "гай скул". З місцевости Венза промовляв п. Стефан Стоський, а з Келд промовляв п. Гром. Пані Розалія Лукій з Гренвю подала докладний звіт з діяльности ЛУКЖ. За округу Рорктон говорив о. А. Заяць. В дискусії о. М. Климчак порушив проблему спеціяльної орґанізації молодих подруг. Голова Єпархіяльної Управи БУК, п. А. Яремович подавав практичні вказівки для праці мужчин, а пані Надія Даревич від ЛУКЖ говорила про потребу виховання дітей в українському дусі.

Наради закінчено в пізних вечірних годинах, перекускою, що її приготовило жіноцтво Давфину.

2. Тисячліття Християнської України.

В неділю 2-го жовтня відбулися величаві ювілейні торжества з нагоди 1000-ліття християнства в Україні. До Давфину прибуло около тисячу людей з околиці що є густо заселена українцями. Понад двісті осіб прийняло св. Причастя в наміренні кращої долі для українського народу. Торжественну Службу Божу відправили о. В. Панчишин, о. І. Овчарик, о. А. Заяць, о. М. Романчук та о. М. Климчак. Високопатріотичну проповідь про ролю церкви в житті українського народу виголосив о. Семен Іжик. Ціле Богослужения та проповідь була трансмітована через радіо "СКМД"—Давфин. Опісля відбувся обхід довкола церкви. Напереді йшли шкільні діти з українськими прапорцями. Гарна погода сприяла в цих торжествах.

По спільнім обіді відбувся в парафіяльній залі Ювілейний Концерт. Дуже гарно виконали точки діти Рідної Школи під проводом Преп. СС. Служебниць. В програму входили пісні, деклямації, солоспіви та живий образ. Рівнож мішаний хор відспівав пісні до св. Ольги й до св. Володимира. Глибоко змістову промову виголосив п. Антін Яремович, президент КУК та провінціяльний голова БУК. Опісля промовляла пані надія Даревич. Переповнена по береги заля зі захопленням вислухала ці два реферати. В кінцевому слові, о. С. Іжик подякував всім приявним гостям і делеґатам, в окремий спосіб дякував місцевому парохові о. Григорієві Теплому за солідно приготований З'їзд, дякував дооколичним священникам за участь, а Сестрам Служебницям за підготовку Концертової про-

грами. Національним гимном закінчено ювілейні торжества в Давфіні.

УКРАЇНЦІ ГЕМТРЕМКУ-ДІТРОЙТ В 1000-Річчі Християнства в Україні

Українці церкви Непорочного Зачаття Гемтремк і Дітройт-схід святкуватимуть 1000-літній Ювілей Хрещення Св. Ольги й Християнства в Україні торжественною Тридневкою, 9, 10, 11 грудня 1955. Парохіяльні Реколекції пічнуть в навечерію Парохіяльного Празника Непорочного Зачаття, дня 8 грудня о год. 7, під проводом Впр. о. Михайла Горошка, Професора Історії України й Східної Европи при Університеті Ассумпціоністів у Віндзорі, і Пароха Церкви Святих Ольги й Володимира у Віндзорі, Онт. Науки будуть кожного дня: рано о годині 9, а ввечір о годині 7. Тема реколекцій буде: "Христова Місія в Україні", розбираючи ціль Християнства, Середники для осягнення тої цілі, та рефлекція над Українським прийняттям і обробленням Христового Виноградника продовж 1000 літ.

Свято 1000-Річчя Християнства закінчиться Торжественною Божественною Літургією в неділю о годині 10 рано в подяку й перепросьбу Всевишньому, Пополудні о годині 3 відбудеться Духовна Академія. Головний відчит матиме Др. Григор Лужницький, автор історії Української Церкви: "УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА МІЖ СХОДОМ І ЗАХОДОМ.

На пам'ятку 1000-ліття Християнства намічено при тій нагоді заложити $1000.00-ову фундацію на стипендії до Семинарії Духовної що її Парохія має складати кожного року.

За Пресовий Комітет:
Марія Смарш, Іван Шеремета,
Анастазія Віловус, Антін Деркач.

ЗВЕРНЕННЯ
Краєвих Комітетів Акції по Відзначенні Трагічних Дат до Українського Громадянства в Західні Европі

Громадянки й Громадяни!

В достойнім смутку об'єднається в останніх тижнях біжучого року українська спільнота в розпорошенні на еміграції, скеровуючи рівночасно свої думки й почування до далеких братів на Рідних Землях. Це ж бо в біжучому році відзначаємо дві трагічні, сповнені глибоким змістом, дати: 25 ліття спроби насильної ліквідації УАПЦ та загнання її в катакомби, як теж 10-ліття арешту українських католицьких Владик. Щоправда ці роковини мають радше символічне значення, якщо зважити, що рр. 1930 й 1945 не є ані початком ані кінцем переслідування Церкви в Україні, і якщо пригадати, що переслідування почалося рівночасно з приходом большевиків, а триває по сьогоднішній день. Згадувані роки відзначують тільки певні особливо болючі етапи, в загальному переслідуванні, яке сплітається з нещадним нищенням української культури, як теж українського громадського, економічного й політичного життя. Але спеціяльно болючі етапи, як символи, мають окрему вимову, і це саме вони насамперед притягають увагу до фактів, які не мають прикладів в історії людства. Насправді важко є зробити будь-які підсумки всіх жертв, які впали й падають на шляху мучеництва впродовж тих мало що не 40 років! але в загальному можна сказати, що християнство ніде й ніколи не зазнало таких важких ударів, як саме на терені СССР; а в цілому ланцюзі переслідувань українці були перші й найбільше жорстоко потерпіли.

Глибокий біль замикає нам наші уста, а масштаб жертви, приношеної в побожній смиренності, стримує безпомічну скаргу розгубленого нарікання: це ж у смерті заповідь воскресіння, а перемога Правди родиться тільки у терпіннях. Ніяка жертва ніколи не залишається даремною, тим більше жертва, принесена в ім'я найблагородніших почувань і найсвятіших переконань. Великі жертви вимагають великих дій.

І наших вчинків треба дослівно скрізь.

Може дивує нас, що так мало відоме у вільному світі про варварства за залізною заслоною, і що тому так багато недовірливих Томів; мовляв важко припустити, щоб подібне насилля діялося в XX столітті. Нас болить, що події бувають часто свідомо затаювані, а мовчазна Церква є одночасно промовчуваною Церквою, щоб тільки не сколихнути того штучно виплеканого миру, за яким так дуже тужить людство, стомлене двома світовими війнами. За цих умов нашим основним завданням є сіяти святий неспокій і будити блажену тугу за Правдою й справедливим ладом, сколихаючи сумлінням. Нашим завданням є усвідомити загрозу й злочинність "миру за всяку ціну". А загроза такого неробажного миру послідовно випливає з усвідомлення тла переслідування Церкви

Для зрозуміння тла переслідувань треба зважити, що сучасне винищування католицької Церкви на всіх теренах, опанованих большевиками, було попереджене кровними жертвами Української Православної Автокефалії,—отже православної, але незалежної від Москви, Церкви—(і саме з того погляду є дуже виховним фактом спільна акція відзначення переслідування так православної, як і католицької Церкви). Коли в дальшому пригадати, що сучасне винищування большевиками Церкви—це логічне продовження церковних переслідувань, стосованих царатом, тоді ясно випливає, що намагана ліквідація Москвою української Церкви, незалежної від московського патріярха, є виявом російського імперіялізму. Той імперіялізм, який сьогодні опанував четвертину світу й третину людського потенціялу і який світ поділив на дві гемісфери, не спиниться в своїм безбожнім поході. Щоб ці факти належно усвідомити, не вистачає засобів поверхової пропаганди, але треба глибоких студій, які повинні бути ініційовані еміграціями поневолених народів, а насамперед українською еміграцією. Тому одним з найважливіших способів відзначити Трагічні Роковини повинна статися окрема наукова конференція, організована українськими науковими колами в Европі й присвячена виключно проблематиці переслідуваної Церкви. Подібні конференції мусять бути ініційовані в широкому, міжнародному засязі, а наш загал повинен подбати про своєчасну публікацію матеріялів.

Раз опубліковані наукові матеріяли стануть основою систематичних інформацій для чужинецької преси чи доповідей для чужинецького загалу. Треба змагати до здійснення пляну, щоб ми в цьому році доставили матеріяли про переслідування Церкви для всієї некомуністичної преси в Західнім Світі, а доповідями охопили всі важливіші місцевості країн, де живуть українці.

Цілком інший характер носитиме відзначення Роковин в українському суспільстві, коли зважити, що факти переслідування нашому громадянству добре відомі і їх повторяти чи насвітлювати не треба. Це саме свідомість загрозливости фактів і зрозуміння поваги хвилини довели до вияву нашої солідарної постави в обличчі нечуваного насилля над свободою сумління. Всенаціональний характер акції засвідчують підписи, складені під цим зверненням в імені наших Церков, всіх наших політичних середовищ, всіх партій всіх наукових, культурних і громадських установ. Треба надіятися, що раз виявлена національна солідарність не ограничиться до одноразової маніфестації нашої однодушної постави, але що вона буде й на майбутнє виявлятися в усіх засадничих справах, які стосуються нашого релігійного й національного життя. Ця солідарність додасть напевно сили нашим Братам на Рідних Землях чи на далекому засланні, бо треба надіятися, що вістка про акцію відзначення Трагічних Дат долине й до них на хвилях етеру. А більше ніж відомості радіомовлень скріплять наших Братів рівночасно правлені в один день Служби Божі в усіх закутках, де тільки доходять українські священики на еміграція, зміцнять наші молитви за переслідуваних, повторені тисячами уст в одну й ту саму мінуту. Скріплені зразком геройства мучеників і оновлені в молитві, ми з вірою в перемогу Правди підемо в боротьбу за ідеали християнської України, за відродження Божого Слова й за відновлення Божого Царства в Україні.

Підписано в сьоми країнах Західньої Европи, в жовтні 1955.

За Комітети Акції в поодиноких країнах Зах. Европи:

Бельгія:
о. Мітроф. протоієрей І. ВАЧИНСЬКИЙ, настоятель Ген. Церк. Управління УАПЦ.
сотн. Т. ВИДЛОВСЬКИЙ, за Т-во б. Укр. Вояків.
д-р. С. БОЖИК, президент Господар.—Кооперат. Об'єднання "Дніпро"
проф. І. ВИТЯЗЬ, голова Укр. Наук.—Освітнього Т-ва, інж. Зінаїда ВИТЯЗЬ, голова Союзу Українок.
Є. ГАНОВСЬКИЙ, голова Нац. Союзу Укр. Студентів.
О. КОВАЛЬ, голова КК СУМ.
О. КОЦЮБА, голова ТУСК "Обнова"
І. ЛЕВКО, голова Союзу Укр. Бельгії.
д-р В. ПОПОВИЧ, голова УДК і Краєвого Об'єднання УХР.
Я. ПРИШЛЯК, голова Союзу Укр. Робітників у Бельгії і секретар Ділово-Комітету Акції у Бельгії.
о. дек. Г. ФУКАНЬЧИК, президент Головної Ради Укр. Гром. Організації у Бельгії і голова Ділового Комітету Акції в Бельгії.

Велика Британія:
Діловий Комітет: сотн. М. БІЛИЙ-КАРПИНЕЦЬ, голова.
мґр. О. ГОЦЬКА, член
проф. Д. ЛЕВИЦЬКИЙ, заст. голови Комітету
інж. В. ОЛЕСЬКІВ, член
сотн. М. ОПАРЕНКО, скарбник

Голяндія:
О. КУШПЕТА, Муж Довір'я УХР
в. мітр. Я. ПЕРРІДОН, Ген. Вікарій Апост. Візантатора
М. СЕМИРОЗУМ, в. о. Голови Парафіяльної Ради УАПЦ.

Еспанія:
М. БІЛИК, голова ТУСК "Обнова"
д-р Д. БАЧИНСЬКИЙ, представник УВАН і Муж Довір'я УХР
інж. А. КІШКА, представник УНРАади

В. ЛЕВКОВИЧ, секретар ТУСК "Обнова"
В. ПАСТУШИК, представник АБН
Е. ТРІСКА, представник СУМ
Італія:
Млада ЛИПОВЕЦЬКА
д-р В ФЕДОРОНЧУК
Німеччина:
Мгр. Я. БЕНЦАЛЬ, Секретаріят Проводу ЗЧ ОУН
М. БЕРЕЗЮК, голова ТУСК "Обнова"
інж. А. БЛИЗНЮК, за Бюлетень СВУ
проф. Ю. ВОЙКО, голова Незалежної Асоціяції Укр. Дослідників сов. теорій й практики в нац. проблемах.
М. БОРИС, видавець тижневика "Український Самостійник"
п-полк. І. БУТКОВСЬКИЙ, за Місію УПА
проф. Я. ВАКУЛЕНКО, голова Управи Добрус-а
проф. Г. ВАЩЕНКО, Ректор Богословської Академії
М. ВОСКОВІЙНИК, Укр. Революційна Демократична Партія—УРДП.
проф. д-р. Я. ГИНИЛЕВИЧ, голова УСХС
о. прел. П. ГОЛИНСЬКИЙ, Ген. Вікарій Апост. Візитатора
проф. інж. Є. ГЛОВІНСЬКИЙ, за Президію ЦК УНДС
доц. інж. С. ДОВГАЛЬ, Укр. Соціялістична Партія.
М. ДОРОЖИНСЬКИЙ, голова ЦПУЕН
П. ДОРОЖИНСЬКИЙ, президент ЦЕСУС
о. митр. протоієрей П. ДУБИЦЬКИЙ, настоятель Ген. Церк. Управління УАПЦ
проф. В. ДУБРОВСЬКИЙ, голова Демократ. Об'єднання б. політ. репресованих українців з-під Совєтів (ДОБ ПРУС) у Зах. Німеччині і чл. Ред. Колегії ж. "Український Селянин".
ген. хор. М. КАПУСТЯНСЬКИЙ, за Провід Українських Націоналістів—ОУН
інж. Г. КОМАРИНСЬКИЙ, представництво КоДУС
д-р М. КОНОВАЛЕЦЬ, голова Союзу Українських Журналістів
доц. д-р Б. КОРДЮК, голова Ліги Укр. Політ. В'язнів
І. КОРНІЙЧУК, за Представництво ОДУМ Зах. Німеччині.
Р. КРАВЧУК, за Союз Укр. Студентів Німеччини.
проф. д-р П. КУРІННИЙ, голова УВАН у Німеччині.
о. канц. І. ЛЕСЬКОВИЧ, голова Управи В-ва Християнський Голос.
проф. Г. МАТИНЦЬ, голова Краєвого Ініціят. Комітету УХР і голова Ділового Комітету Акції у Німеччині.
сотн. М. МАРТИНЕЦЬ, дир. В-ва "Сучасна Україна".
мгр. І. МАРЧЕНКО, секретар ЦК СУМ.
І. П. МАТЮШЕНКО, чл. Ред. Колегії органу "Український Селянин"
мгр. А. МЕЛЬНИК, голова Т-ва Укр. Політичних В'язнів..
проф. д-р І. МІРЧУК, Ректор УВУ.
А. НАЗАРЕНКО, голова КК Союзу Земель Соборної України Селянська Партія, поручник М. НІПОВСЬКИЙ, за Братство кол. Вояків УПА.
д-р Л. ОРТИНСЬКИЙ, голова Братства кол. Вояків 1-ої Укр. Дивізії Укр. Нац. Армії.
О. ПАВЛОВСЬКА, голова Об'єднання Українських Жінок
доц. інж. Д. ПЕЛЕНСЬКИЙ, голова Краєвої Пластової Старшини.
проф. д-р В. ПЛЮЩ, голова Спілки Визволення України.
д-р Г. ПРОКОПЧУК, Союз Конструктивно-Творчих Сил України.
А. РОМАШКО, за Редакцію "Українських Вістей".
О. САВИЦЬКА, голова укр. "ІМКА/ІВКА" на Німеччину.
проф. д-р П. САВИЦЬКИЙ, Ректор Укр. Високої Політехн. Школи—УТГІ.
інж. Х. СКАЛИБОГ-НАГАЙ, Союз Гетьманців-Державників.
полк. М. СТЕЧИШИН, голова Союзу Укр. Воєнних Інвалідів (СУВІ)
Р. ТИМКЕВИЧ, секретар Братства кол. Вояків 1-ої Укр. Дивізії Укр. Нац. Армії і чл. Управи В-ва "Сучасна Україна"
Г. ТКАЧЕНКО, секретар Ділового Комітету Акції на Німеччину
М. ТОМАШІВСЬКА, за Марійську Дружину
мгр. М. ФІЛЬ, голова ЦК СУМ.
д-р М. ХРОБАК, Укр. Національно-Демократичне Об'єднання—УНДО
Д. ЧАЙКОВСЬКИЙ, редактор тижневика "Шлях Перемоги"
доц. інж. І. ШАБЕЛЬСЬКИЙ, за Т-во Укр. Інженерів і Техніків у Німеччині
М. ШРАМЕНКО, за Президію ЦК УНДС
Є. ШТЕНДЕРА, голова Об'єднання кол. Вояків УПА (в Німеччині)
Ф. ЮРЕВИЧ, чл. Управи В-ва—Сучасна Україна"
проф. О. ЮРЧЕНКО, за редакцію органу "Мета"
о. протопр. М. ЯВДАСЬ, Благовісник УАПЦ Соборноправної Київської (в Зах. Німеччині).
Франція:
Л. БАЧИНСЬКИЙ, голова Української Студентської Громади
П. ВАНАШ, чл. Ділового Комітету Акції у Франції
о. мітроф. протопр. В. ВИШНЕВСЬКИЙ, за Адміністратуру й Ген. Управління УАПЦ
В'ячеслав ВИШНЕВСЬКИЙ, чл. Ділового Комітету Акції у Франції
Б. ВІТОШИНСЬКИЙ, редактор тижневика "Українець-Час"
Т. ВОЛОШИН, секретар КоДУС-у.
М. ГМИРЯ, скарбник Ділового Комітету Акції у Франції

Р. ГОЛІЯН, секретар Т-ва б Вояків Армії УНР.
О. ГОЛОВАТА, Союз Українок.
В. ДРАТВІНСЬКА, секретар Філії УКАО "Обнова".
О. ЖДАНОВИЧ, редактор тижневика "Українське Слово"
інж. А. ЖУКОВСЬКИЙ, Укр. Православна Акад. Ліга.
Ю. ЗАБЛОЦЬКИЙ, ген. секретар Об'єднання Укр. Робітників Франції.
інж. О. ЗІНКЕВИЧ, редактор журналу Укр. молоді "Смолоскип".
М. КАЛИТОВСЬКА, секретар Українського Академічного Товариства.
інж. Ю. КОВАЛЕНКО, Українська Національна Єдність.
проф. д-р. В. КУБІЙОВИЧ, голова НТШ, Сарсель, Франція.
проф. д-р О. КУЛЬЧИЦЬКИЙ, голова КоДУС-у і з. голови Ділового Комітету Акції у Франції.
о. М. Ван де МАЛЄ, ЧНІ, Ген. Вікарій Апост. Візитатора
д-р В. МАРКУСЬ, голова ТУСК "Обнова"
Олена МАЦАК, Дамський Комітет при УАПЦ в Парижі.
інж. О. МЕЛЬНИКОВИЧ, голова Краєвого Ініц. Комітету УХР. і секретар Ділового Комітету Акції у Франції.
інж. В. МИХАЛЬЧУК, ОУВТ "Зарево"
Марія ПАСІЧНИК, Братство Пресв. Діви Неустаючої Помочі при Укр. Кат. Церкві.
І. ПОПОВИЧ, голова Конфедерації Укр. Вільних Проф. Організацій
ген. О. УДОВИЧЕНКО, голова Т-ва б. Вояків Армії УНР.
О. ФОРСІК, СУМ у Франції.
проф. О. ШУЛЬГИН, голова Укр. Акад. Т-ва і голова Ділового Комітету Акції на Францію.
Генеральний Секретаріят Акції у Зах. Європі:
проф. д-р П. ШУМОВСЬКИЙ
доц. д-р В. ЯНІВ, Президент УХР.

До Акції приєдналися українські установи Параґваю, за які Звернення підписали О. І. ПАДУЧАК і інж. А. КУЩИНСЬКИЙ, голова і секретар Укр. Осередку в Параґваю, репрезентаційного Центру українців в цій країні.

ЕВХАРИСТІЙНИЙ КОНҐРЕС В РІО ДЕ ЖАНЕЙРО

Від 17-го до 24-го липня відбувся в Ріо де Жанейро в Бразилії 36-ий Міжнародній Евхаристійний Конгрес. До цього конґресу бразилійський нарід приготовив себе якнайкраще. Вже саме місто і його околиця тішиться неописаною красою. Над морським заливом Ґванабара розсілися чудові біло-мармурові доми і задля них колишні індіяни назвали ту околицю "Каріока" цебто Край білих хат.

Довкруги пнуться угору маєстатичні гори. На одній з них, на горі Корковадо, збудовано величаву статую Христа Спасителя, що Своїми піднесеними руками благословляє ціле місто і його мешканців. Та сніжно біла статуя видніє на небозводі і є дороговказом для кораблів, що причалюють до берегів бразилійської столиці. Вона стоїть перед очима кожного паломника і мешканця Ріо, бо хто куди не повернув би, то все бачить ген у хмарах, ласкавого Спасителя Христа, що благословляє усіх, хто куди приходить. З другої сторони, в сторону Петрополіс видніє на обрії шпиль гори, що має назву "Палець Божий", бо так ця гора виглядає неначе би Господь в неї вирізьбив форму пальця, на пересторогу і упімнення роду людського. Поміж величним пам'ятником Христа Спасителя і горою пальця Божого розлився морський залив.

Продовж останнього року бразилійці засипали частину цього заливу і зробили площу, що містить понад три мільйони людей. На цій площі саме відбувся Евхаристійний Конґрес. Тут поставлено високий дерев'яний хрест, а біля нього моряки бразилійської фльоти розп'яли велике корабельне вітрило, в папських кольорах і з символом Святішого Вітця. Хрест мав символізувати перший приїзд місіонерів і заведення християнства на бразилійській землі, а вітрило нагадувало перший корабель, що привів португальців на цю землю. В тім місці, де відбувався Конґрес вперше поступила нога европейця на землю Каріока. Конґрес був ворганізований особливим комітетом під проводом їх Еминенції-кардинала де Баррос Камари. Їх Еминенція кардинал є ординаріем для всіх вірних східнього обряду у Бразилії, між ними також і українців.

І тому то в програмі цілого конґресу роля українців і цілої східної Церкви була дуже важна. Кожного дня одна зо Служб Божих правилася в східнім обряді. У п'ятницю, 22-го липня ми українці відправили Святу Літургію разом з їх Еминенцією антіохійським патріярхом Максимом Четвертим і Преосв. Кир І. Борецьким, Ексархом Східної Канади. Співав також наш український хор з Куритиби, провінції полудневої Бразилії, під управою отця каноніка Прийми. Перший раз, може, многі паломники, що з'їхалися з цілого світу, мали нагоду послухати церковного співу у східнім візантійськім напіві. Всі учасники Конґресу молилися про мир на землі, і просили Бога, щоб Спаситель

Христос, утаєний в пресвятій Евхаристії, був прославлений між нами. Ми українські паломники згадували наших рідних братів, що є тепер на рідних землях, як також наших всіх земляків, що розсіялися по цілому світі, щоби Евхаристійний Христос їх кріпив, захороняв і був провідником у їх житті.

Вечером тогож дня о 7-ій годині, 14 національностей несли хрести і відправляли хресну дорогу в наміренні всіх поневолених народів у світі. І ми українці брали участь в молінням цієї хресної дороги.

На закічення торжств дня 22-го липня вечером ми українці відправили на конґресовій площі суплікацію. Понад мільйони вірних, почитателів Христа, клячали набожно і прислухувалися благальним молитвам нашої святої східної Церкви. Понеслася пісня "Святий Боже", а відтак "Від повітря, глада, огня і войни сохрани нас, Господи" і аж до стишків "Спаси, Боже, люди Твоя"... з набожністю у серцях молилися непроглядні шари людей різних рас, походжень, славили Бога в десятках різних мов, а всі злучені серцем коло одного престолу, що на нім виднів Агнець Божий, що взяв на себе гріхи міра.

Голос українського хору, що складався з синів і дочок наших українських піонерів бразилійської землі, лунав ген далеко і гомоном тисячних дзвонів відбивався від верхів гір: "Да будет милосердіе Твое, Господи, над нами, яко же уповахом на Тя"...

"Голос Канади"

ДОПИС З ФРАНЦІЇ

Торжество посвячення марійського прапору в Лє Крезо (Сон е Люар)

Від довшого часу громада українців осередка Лє Крезо мріяла про свій власний прапор, символ найвищих релігійно-національних ідеалів, символ з'єднання всіх українців на скитальщині. В тисячліття християнства в Україні зреалізували вони свої задушевні бажання і дня 25. вересня, при численній участи місцевих українців та вірних зі сусідних осередків Діжону, Монсо ле Мін, Моншане, Ліону та місцевих французьких гостей, довершено торжественне посвячення. Лискавкою рознеслася вістка, що на це торжество приїде Їх Ексцеленція Кир Максим Германюк, Єпископ Вінніпеґу, що хвилево перебуває у Франції в переїзді до Риму.

Чудовий осінний ранок дня 25. вересня. Численні українці з різних околиць збираються на великім майдані біля парох. церкви св. Генриха і готовляться до святочного привитання канадійського Владики. Це вперше український князь церкви витає в Лє Крезо, в центрі тяжкої металюрґічної індустрії у Франції Під проводом Впр. о Ван де Мале, Ґен. Вік. з Парижа та о. декана Василика з Ліону, численна асиста та провідні громадяни зустрічають дорогого Владику при вході до святині. Староукраїнським звичаєм, хлібом та сіллю витає Владику голова місцевого Т-ва ТУЖф п. М. Гаврилець, висказуючи радість всіх українців з приводу посіщення їх осередка, а маленька дівчинка Н. Струк вручає Владиці китицю білих квітків та просить благословити всіх українських дітей що зібралися довкола Владики.

Хор з Ліону під проводом дир. п. Дратвінського співає многолітствіє та при співі грімкого "Буди Імя Господне" похід торжественно проходить головною навою церкви, освітленою сотками світел, до головного престолу.

Вступні літурґічні молитви і Архієрей убраний в святочні ризи, дікірійоном і трікірійоном благословить вірних. Простора церква виповнена вщерть. Святу Літургію в наміренні українського народу, за мовчазну Церкву зачинає Впр. Ван де Мале, діяконує місцевий душпастир о. др. О. Сидорів. Ллються чудові акорди літурґічних пісень майстерно виконаних ліонським хором. У французькій мові пояснює св. Літургію місцевий парох та завзиває своїх вірних лучитися в тій чудовій молитві з нашими вірними за переслідувану церкву. Більш як сотка вірних приступила до св. Причастя, між ними числені французи, що мають нагоду вперше з рук українського Владики прийняти св. Причастя під двома видами.

При кінці Служби Божої промовив Високопреосвященний Владика змальовуючи вірним християнську княжу добу, колись могутню Україну, і сьогоднішну Україну поневолену, але нескорену та завізвав вірних до постоянної, витривалої молитви і співчуття для переслідуваної Церкви. "Ми були б негідними дітьми св. Церкви, недобрими християнами, говорив Владика, як що б ми не молилися за переслідувану Церкву, не співчували гіркій долі нашого поневоленого народу на рідних землях. Окремо звернувся Владика французькою мовою до місцевих французьких гостей зі зазивом молити Господа, щоб переслідувані вірні соборної Церкви витривали в св. вірі і у вірности св. Ап. Престолові. Чудова, глибокозмістовна проповідь Владики зворушила всіх приявних до сліз.

По св. Літургії Владика дівершив акту торжественного посвячення марійського прапору місцевої громади при участи 50кумів та сестричних прапорів з Ліону, Сансу, Діжону.

В просторій залі місцевої школи відбулася дружня стріча Дорогого Владики з усіми українцями при спільнім столі, до якого засіло понад 150 осіб. На лицях усіх малювалася якась святочна радість, а виголошені численні промови були висловом щирисердечної подяки Дорогому Владиці та радости ізза Архієрейського посіщення—небуденного торжества, котре надовго залишиться у вдячних серцях українців-скитальців осередка Лє Крезо.

Дорогий наш Преосвященний Владико Князю української Церкви!

Ми загріті Вашими палкими словами любити нашу св. віру та остати вірними нашим найвищим національним ідеалам прирікаємо, що останемся вірними цим святим ідеалам, за які терплять мільйони наших братів та сестер та рівночасно запевняємо Вас, що наші св. молитви супроводжатимуть Вас в далекій дорозі до прибраної гостинної Канади.

Хай милосердний Господь винагородить Вас стократно за Ваші труди, слова заохоти та потіхи!

Приявний.

БАНДУРИСТИ В НЮАРКУ

Дня 22 жовтня капеля бандуристів виступила з концертом у великій міській залі в Нюарку. Заля була майже заповнена українськими й неукраїнськими слухачами, що цікаво прислухувалися до музики й співу наших бандуристів, які під батутою п. Божика потрапили захопити їх.

Програма була вміло дібрана: "Сей день", "Благослови, душе моя, Господа", "Байда", "Грай, кобзарю"...і багато інших...Все було гарно виконане. Оплескам не було кінця. Слухачі так захопилися бандуристами, що попросту не хотіли виходити з залі, тому змусили їх виконати іще дві надпрограмові пісні.

ПРИЛЮДНА ПОДЯКА

Отсим прилюдно дякую Ісусові Христові і Преч. Діві Марії за вислухане благання, в критичному положенні.

В наслідок внутрішнього ушкодження при праці мусів я піддатись лікарській опіці. Кладучись до ліжка, я щиро благав Ісуса і Преч. Діву, щоби оминуло мене це нещастя. Це тільки завдяки Ісусові і Марії я без перешкоди працюю дальше.

Тією дорогою складаю Тобі, Всещедрий Ісусе і Тобі Лікарко хворих Преч. Діво, прилюдну Подяку, та поручаю кожному, хто потребує лікаря: з повним довірям нехай вдаєсь до Лікарів моїх,— а, є Ними Ісус і Марія.

В. Болкун, Рочестер

Складаю щиру подяку Найсв. Серцю Ісусовому і Преч. Діві Марії за вислухані молитви і прошу о дальшу ласкаву Божу опіку над нами.

Параскевія Костів.

Складаю сердечну прилюдну подяку Найсв. Серцю Ісуса, Преч. Діві Марії і Св. Йосифові за вислухані молитви і за многі ласки.

Николай Лукасевич
Мелвил, Саск.

САМОСТІЙНИК

Клюб Приятелів Української Книжки видав тритомову повість Сави Крилача (Людвика Сідлецького): "Самостійник". Автор цікаво змальовує працю нечисленних українських патріотів, що намагаються роздобути в своїм окруженні, особливо між селянством почуття, що українці не малороси, а поневолений Москвою нарід, який має право на власну державну незалежність. Пинява й небезпечна це боротьба, бо Москва за довгі літа поневолення України потрапила сильно приспати в українськім народі почуття окремішности та знищити прагнення самостійности.

Богдан Зеленський, герой сюжетно-побутової тритомової повісти, це енергійна людина, яка не лякається перепон у змаганні до улюбленої мети цебто викресання в селянстві свідомости, що вони Українці, які повинні мати власну державу. Він вміло змагається з московською бюрократією, яка переслідує його за націоналістичні переконання. За те його подруга Йоася це випещена мамцею квітка, що не розуміє свого чоловіка й навіть ненавидить його погляди, бо приносять їй немало клопотів.

САСКАТУН, САСК

50-Річчя Подружжя П-ва П. й А. Стаднійчуків

П-во Петро й Анна Стаднійчуки Саскатуні святкували свій золотий ювілей подружнього життя. Обидвоє приїхали до Канади з Михайлівки, пов. Борщів, і кілька років перебували в полудневі Манітобі. Там і побралися осінню 1905 р. Але вже в два роки

опісля переїздять до Саскаччевану та поселюються в Гернзей, де і провели свої найкращі літа. Господь обдарував їх трьома синами і трьома доньками, що вже всі подружені. Крім того мають 16 внуків та одну правнучку.

П-ва ювіляти розвели багате господарство й господарили на кількох секціях добірної землі. Тепер їх найстарший син Іван продовжує добре імя свого дорогого батька.

Та вони дбали не лише за матеріяльну розбудову, але вже від перших років старалися мати свою церковцю. Рік-два належали з латинниками до костела в Ленігем. Та в 1910 р. будують свою першу церковцю у Волверін. А в 1924 р. розділилися з Волверіном і побудували ще одну церкву в містечку Гернзей.

Своєю діяльністю, жертвеністю, точністю давали завжди добрий приклад християнського католицького життя. Гарячо любили свою віру, ревно служили своїй Церкві. Увесь час аж до 1944 р., коли перейшли до Саскатуну доживати свій вік. Обидвоє ювіляти були постійно в управі парохії. Ще й тепер із Саскатуну живо цікавляться нашим парохіяльним життям у Гернзей і час до часу приїздять туди та почуваються щасливі ще раз помолитися та послужити у своїй церкві. Вони відзначилися і жертвенністю на народні цілі. Напр. на Виховний Інститут ім. Митр. А. Шептицького щедро жертвували та ще й умеблювали одну кімнату ціною 275 долярів. І на церкву в Саскатуні, де вони є щоденно на Службі Божій ревними учасниками, жертвують немало й постійно.

Золотий їх ювілей відзначено родинною гостиною в неділю 25. вересня. Привітальну промову виголосив Вєч. о. Петро Криворучка, підкреслюючи вагу доброго християнського подружжя, високої чесноти, вірности, любови та взаємної помочі собі. Життєпис ювілятів—це правдивий образ християнського й католицького подружжя, це дороговказ, як жити, працювати, молитися й жертвувати для високих ідеалів нашої мети тут на землі та вічного блаженства у вічності.

З нагоди цього родинного свята призначено $7.00 на "Голос Спасителя"

Приятель.

ЕНҐУСВИЛ, МАН.
Посмертна Згадка

В день свята Трьох Святителів, 12. лютого ц.р., в церкві Енгусвил сподобалось Господу Богу підчас святочного Богослуження, на якому ще сам як старший брат служив до кінця Службу Божої, відкликати свого вірного слугу, бл. п. Антона Магновського, з цього світу.

Антін Магновський уроджений 1884 р. в містечку Сзуполі, Зах. Україна. Приїхав до Канади перед 45 роками і тут одружився з п-ною Настею Джус. Полишив у смутку жінку і 11-ро внуків.

На похороні, що його відправляли Вєч. о. П. Романишин з Овкбурн та місцевий о. парох Я. Зленко, підніс о. декан у своїй гарній проповіді - гарні прикмети б. п. Антона Магновського не тільки як доброго і прикладного християнина, але також як ревного працівника на полі церковнім. Підніс його заслуги як члена і троста в Рутенії та як фундатора, першого троста і старшого брата церкви в Ангусвил, яку він започаткував, даруючи під церкву та цвинтар гарну велику площу при головній дорозі. Він і докінчив її будову, не зважаючи на великі труднощі та не жалуючи ні коштів ні власної праці.

На його похорон прибуло крім родини ще й велике число (поверх тисячі) вірних з усіх околиць, щоб вшанувати бл. п. Антона та віддати йому останню прислугу.

В обіді по похороні в домі бл. п. Антона Магновського взяло участь велике число вірних. Щоб вшанувати память померлого та подати вістку про його несподівану смерть також дальшим і найдальшим околицям, постановлено оголосити цей випадок ширше в "Голосі Спасителя" і на цю посмертну згадку призначено з переведеної збірки $8.35.

По обіді відбулася коротенька Панахида і покійному відспівано "Вічная память". Після того люди розійшлися, роздумуючи ще довго над дивними Божими дорогами.

Учасник

БРЕНДОН, МАН.
Посмертна Згадка

Ненадійно на Сіціярській ярді при праці помер на удар серця в четвер, 10 листопада, 1955 Николай Чернець, на 65 році життя—довголітній працівник, який вже за один тиждень мав бути спенсіонований.

Бл. п. Николай походить з села Мшанець в Галичині; 1907 році прибув до Канади і поселився в Брендоні, Ман., де від 1923 працював в С.П.Р..

Осиротив жену Марію та доньку Надію, учительку в Вінніпегу. Полишив також двох братів, Василя в Буенос Айрес, Аргентина, і Пилипа в Краю—та дві сестри, одну в Краю, а другу в Ендевер, Саск.

Померший був членом і тростом Української Катол. Церкви, членом Архибратства Преч. Діви Марії, членом запомогового Брацтва св. Юрія, бібліотекар при Укр. Кат. Читальні Просвіти, та членом залізничої юнії. Всюди відзначався щирою та витревалою працею.

В сповнюванні обовязків був взором для всіх, тому й оставив по собі загальний жаль.

В п'ятницю 11-го Листопада в год. 8 вечером відслужили Вдр. о. Парох Тарновецький та о. гість Н. Дрогомирецький Парастас в домі померщого, а в Суботу 12 листопада відбувся величавий похорон у місцевій церкві. Оба згадані священики відслужили Соборну св. Літургію, та теплими словами прощали померщого, відпроваджуючи на місцевий цвинтар—на місце вічного спочинку.

Нехай земля нової Вітчини буде йому пером, та нехай Господь Бог нагородить його за його щиру релігійну і народню працю.

Учасник

СТОРНОВЕЙ, САСК.

В неділю 9-го жовтня влаштовано несподіванку для панства Петра й Анни Домбровських у їх 25-річчя подружого життя. Около 9 год. вечером привитали в Сторновей галі Ювілятів грімкими оплесками. Присутніх було около 150 осіб і зараз почалась забава з музикою. В 11.30 повсідали за столи і почалась перекуска. По перекусці Староста Іван Дідух пояснив ціль вечорка й отворив програму піснею "Де згода в Родині", Дальше п. Дідух покликав до слова п. С. Яремовича з Йорктону, Саск. який пояснив ціль подружого 25-літнього життя. Сусід ювілятів, п. Ю. Федорак, також сказав пару слів. Відтак ще говорили: давні товариші ювілята п. І. Присляк з Пеллий, Саск., дружка ювілятки пані Анна Вантух, а п. Ю. Петришин, адвокат з Йорктону, говорив по англійськи, та й тато ювілятки, п. Н. Завада подякував присутнім що так числено прийшли віддати честь і пошану п-ву Домбровським.

Від фамілії і сусідів та приятелів доручено ювілятам срібне столове начиння і столик, а від родичів ювілятки чайне срібне начиння.

Ювілята на кінець подякували за дарунки і за так гарне зібрання приятелів та й відспівано многоліття для ювілят і для гостей. Не забуто і за католицьку пресу: п. Яремович пояснив про вагу католицької преси і п. Михаїла Завада пішов із збіркою. Зібрав $15.75, що розділено на Українські Вісті $8.75,

25 Річчя Подружого Життя
П-ва Петра й Анни Домбровських

на Голос Спасителя $7.00.

П. Петро й Анна Домбровські мешкають на фармі, 6 миль на північ-схід від Сторновей, Саск. Мають одного сина Весля, що ходить до школи; бере 10 клясу в Колегії св. Йосифа в Йорктоні, Саск.

Домбровські належать до парохії св. Йосафата в Сторновей, Саск.

Присутній

ІНҐІНҐЕР, САСК.
Церква св. Николая
Похорон бл. п. Петра Овсянника

В середу, 26. жовтня, помер один з піонерів околиці Шіго, Саск., бл. п. Петро Овсянник. Прожив 84 роки. До Канади приїхав 1899. року., Зпочатку поселився в околиці Мавтен Ровд, Ман. Тоді не було ще там Церкви та рідкі богослуження. Часто в неділі та свята збиралися люди до його хати і тут бл. п. Петро, як дяк, співав церковні пісні та ріжні частини з Вечірні, Всеночного, Утрені і т. д. Петро був добрим дяком ще зі старого краю. Мав гарний, дзвінкий голос. В 1908 році, приїхав в околицю Шіго, Саск. та належав до парафії св. Николая. Тоді була там маленька капличка. Дяка не було. Своїм приїздом оживив та підніс парафію. Священиків не було досить. Відправи рідкі. В неділі й свята часто сходилися люди до церкви і тут під проводом дяка

Петра співали побожні пісні, або части ві Всеночного, Утрені, чи інших богослужень. На час призвів на відправи, хоч мешкав далеко та їздив волами або кіньми. Щоб у потребі загрітися, то клав на сани валізну бочку та соломи і в разі потреби запалював і грівся.

Дякував у Церквах св. Николая і св. П. і П. в Інсінгер, Саск. від 1908-1938 року. Підчас того примірно жив. Любив Церкву, помагав при їх будові працею та грішми. Офірував на ріжні народні та релігійні потреби. Любив помагати потребуючим. Він перший дав 25.00 на Укр. катол. Церкву в місті Шіго, тоді як лише мріялося про це.

Часто приступав до св. Тайн. Перед смертю Пр. о. С. Гарванко Ч.Н.І. удлив йому послідні св. Тайни.

Похоронні богослужения відправив Пр. о С. І. Шавель Ч.Н.І. у Церкві св. Николая в Інсінгер, Саск., при участі майже всіх дітей, рідні, свояків та численних співпарохіян. Оставив стареньку жену, 4. синів та 2. доньки. Браття його остались під большевиками.

По відправі в парохіяльному домі відбулася спільна перекуска. При кінці всі заспівали "Достойно есть" а відтак ще й покійному Петрові: "Вічная пам'ять" а жені, дітям і своякам: "Многая літа."

При тій нагоді вібрано на допись, кліщу та пресовий фонд, $25.23. Збіркою занялися пп. Йосиф Тимофій і Роман Снігур.

Офірували: 2.00, Іван Овсяник. По 1.00. о. С. І. Шавель, ЧНІ., Р. Снігур, М. Савчук, Т. Шавага, І. Федорчук, Й. Тимофій, Н. Овсяник, А. Савчук, Т. Бончула, Й.. Гудима, І. М. Медвідь, І. Овсяник, В. Ворошило, Т. Швалюк, В. Пиндус, А. Пігович, Г. Чирський, Пані Й. Цибульський, А. Стягар, П. Ковнюк. По .50: І. М. Варанюк, М. Ворошило, С. Тимофій, А. Федорчук, А. Волос, Пані Т. Затварніцька, .25: М. Николаїв.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а покійному Вічная пам'ять.

Присутний.

Увага!

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada
а не до Редактора, Преп. о. Шудла в Нюарку, ЗДА.

Утреня

Ціна 10ц.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ—

Щиро дякуємо слідуючим добродіям за надіслані жертви. Нехай Господь їх благословить!

М. Прихітко, Торонто, Онт.	1.00
Ювілей 50-річчя подружого життя Т. й К.Попович, Йорктон, ...	14.00
Анна Росолович, Реттставн, Па....	5.00
А. Гордий, Форт Віллям, Онт. ..	2.00
Ювілей 50-річчя подружого життя п-ва Стадній'чуків, Саскатун	7.00
Ювілей 50-річчя подружого життя П-ва Возьних, Калдер, Саск. ..	17.75
З похорону бл. п. Анни Баран, Мелвин, Оаск.	9.50
Пр. Сестра Ольга, Анкастер, Онт.	5.00
Всч. о. Н. Сірий, Городд, Онт. ..	2.00
З похорону бл. п. Анни Головенько, Йорктон, ...	16.12
Симеон Лукій, Норквей, Саск.	2.00
О. Федорович, Мус Джа, Саск	1.00
З похорону бл. п. Н. Малайний, Брокстон, Саск.	10.41
А. Вітошинський, Лондон, Онт.	1.00
П. Щирба, Відмінтон, Дел.	1.00
Ювілей 25-річчя подружого життя, П-ва Мусій, Габбард, Саск. ..	10.00
М. Слота, Торонто, Онт.	2.00
З весілля П-ва Сиротів, Елфрос, Саск.	8.00
М. Щурик, Ту Гилс, Аята, ...	1.00
Ювілей 25-річчя подружого життя, П-ва Домбровських, Сторновей, .	7.00
Г. Дубик, Кадворт, ...	1.00
З похорону бл. п. П. Овсяника, Інсінгер, Саск.	25.23
З похорону бл. п. А. Магновського Енгусвил, Ман.	8.35
М. Чернец, Брендон, Ман.	2.00
А. Сукнаский, Вуд Мавтен, Саск. .	2.00
М. Дудяк, Питтсбирг, Па.	2.00
В. Болкун, Рочестер, Н.Й.	1.00
Ювілей 35-річчя подружого життя, П-ва Крочак, Лерос, Саск.	5.00
Ювілей 50-річчя подружого життя П-ва Жабінських, Йорктон, ...	8.60
А. Кудлик, Колюмбус, Па.	1.00
В. Іванича, Садерленд, Саск.	1.00
М. Новицька, Карнегій, Па.	2.00
А. Астраб, Пікскил, Н.Й.	5.00

НА МАШИНУ—

А. Мисеренко, Дітройт, Міч.	1.00
С. Голубовський, Ферві, Саск.	5.00
М. Нікіфорук, Едмонтон, ...	2.00

НА БУДИНОК—

І. Прокорович, Вікторія, В.К.	2.00
П. Костів, Кмайра, Н.Й.	5.00

МУЖНІЙ ТА ШЛЯХОТНИЙ ГОЛОС СПРОТИВУ

Протест та Апель Шотляндської Ліги Европейської Свободи проти офіційно-урядового запрошення Булганіна й Хрущова до відвідин Великої Брітанії

В західньому світі, а зокрема в Західній Европі, широко прийнялась, особливо в останньому часі, мода т. зв. співіснування—коегзистенції, що її вміло прищепили московські комуністи.

Захід, з усіх сил, хоче доказати Москві, як дуже залежить йому на співіснуванні із Москвою. Тому саме західня преса, при кожній нагоді, на головних сторінках, в першу чергу, із патосом описує бенкети в Москві, на Кремлі усміхи та одежу московських вожак і інші московські "особливості"—насилу, при тому, старається не помічати зубів і кігтів московського імперіялізму. Всі вістки, що свідчать про те, що Москва від сторіч незмінна, що Москва-Москвою (шпигунські афери, поворот німецьких, французьких і інших каторжан та їхні звідомлення про жах концентраційних московських таборів, про боротьбу поневолених народів) спихається, немов соромлячись, на бічні—вадні сторінки.

Дозволить Москва ласкаво (точніше: доцільно зарядить), щоб хтось там із Заходу відвідав якесь "потьомкінське село" в Совєтському Союзі—у відповідь, ця і друга західні держави, поспішаючи, стараються запросити до себе делегації совєтських комуністів і широко відчинять перед ними брами своїх держав.

Широковідомі, в останніх днях, запросини та відвідини брітанських воєнних кораблів у пристанях, що ними володіє Москва і навпаки, совєтських воєнних кораблів у Великій Брітанії (чудова нагода для московських шпигунів).

На цьому одначе, не кінець...

Велика Брітанія пішла, у своїх жестах во ім'я цієї злощасної коегзистенції, так далеко, що офіційно запрошено та складено плян відвідин Булганіна та Хрущова у Великій Брітанії. Брітанська публична опінія, приспана та запаморочена "духом Женеви", прийняла вістку про відвідини Булганіна та Хрущова із байдужим спокоєм; дехто (найбільш запаморочені) із захопленням. Ні слова протесту!

В тій ситуації, небуденної ваги набирає мужній і шляхотний протест Шотляндської Ліги Европейської Свободи проти офіційного запрошення Булганіна та Хрущова до Великої Брітанії. Президентом ШЛЕС є лорд Айронсайд—полевий маршал, головою п. Джон Ф. Стюарт—відомий приятель українців.

Протестне письмо ШЛЕС переслано на руки премієра В. Бр.

В протесті, між іншим вказується, хто це такі Булганін та Хрущов.

Булганін—комуніст. У 1918 р. вступив на службу ЧеКа і від тоді вславився не тільки організаційними здібностями, але ще більше жорстокістю. Всюди, в кожній ділянці державного життя, де треба було твердої руки—його покликають на становище. Розстріли заслання і тюрми—це двигуни його карієри.

Хрущов—визначний комуніст, що своєю жорстокістю придбав собі ім'я ката України. Він саме був на керівному становищі в Компартії, коли Москва голодом вимордувала більше чим шість мільйонів українців, в 1933 р. Це за його панування в Україні—говориться в протесті—тільки в одному місті Винниці помордовано і тишком загребано понад 12,000 українців—жінок та мужчин. А скільки Винниць в Україні?

В протесті вказується що жорстокі переслідування: терор, тортури, заслання, розстріли, що були ознакою володіння Хрущова в Україні—не припинились і постійно продовжуються в теперішніх днях.

Здається безсумнівним, що державних керівників із такою репутацією не повинні офіційно запрошувати до відвідин такої держави, як Велика Брітанія, що має славні традиції боротьби за основні принципи гуманности (саме В. Бр., сторіччя назад, завзято успішно боролась проти невільництва), де почуття людської гідности та громадські свободи так дуже високо цінять і шанують. Тому й протест ШЛЕС кінчається сподіванням, що премієр В. Бр. перегляне заплановану акцію запросин Булганіна та Хрущова та відкличе її.

На підтвердження фактів, що про них згадується в протесті, до протесту долучено дві брошури:" Мучена, але нескорена Україна"—про те, як Москва пляново винищувала українців голодом та 'Злочин Москви у Виниці"—матеріяли про розкриття могил жертв московського терору, у Виниці.

Копію протесту, разом із спеціяльним апелем, переслано до всіх кер-

маничів Християнських Церков Британської Спільноти Народів. В апелі закликається всі Церкви солідаризуватись із протестом проти запрошення у відвідини до В. Бр. тих, що найбільше причинились, якраз до переслідування Христової Церкви та постійно, саме тепер її найбільше переслідують. Закликається стати в оборону переслідуваних во ім'я засад, що їх голосив Христос.

Приходиться радіти, що все ж, серед сьогоднішніх днів—днів повних неперевершеного нахабства та дійвольського підступу, із однієї сторони та днів повних політичної наївности і політичних комбінацій дуже сумнівної вартості, з другої сторони— є люди, що вміють належно оцінювати небезпеку, вміють відважно на неї вказати; є люди, що не вагаються піти проти течій та мужньо і шляхотно запротестувати проти акцій, незгідних із загальнолюдськими принципами.

Протест та апель вже викликали належний, позитивний відгук серед церковних кругів у Шотляндії. Є всі причини твердити, що такий же відгук цей апель та протест ШЛЕС викличуть і в других країнах Брітанської Спільноти Народів.

SCOTTISH LEAGUE FOR EUROPEAN FREEDOM

To All Leaders of All Christian Churches in the British Commonwealth

Annexed is a Protest and Appeal we have sent to the British Prime Minister. We beg you to study it carefully and to join us in a Protest and Appeal against receiving Krushchev and Bulganin, two frightful oppressors in this country as guests of the British Government, and thus condoning their atrocities, encouraging them to persist in them, and dealing a grave blow to the Christian nations they oppress, and on whom they are still committing dreadful atrocities.

The excuse so often heard, that the Churches cannot interfere in politics, does not apply here; it is not a matter of politics but of Christianity, following the teachings of Christ and rescuing the perishing. Many sincerely Christian peoples are now perishing through planned annihilation by these men, who epitomise the Kremlin.

We submit that, in this vital matter, it is the plain duty of the Churches to raise their voices in no uncertain manner.

JOHN F. STEWART
Chairman

COPY

15th October 1955

The Right Honourable
Sir Anthony Eden, K.G.,
Prime Minister.
Sir,

We learned with deep grief and sadness of the invitation to this country as guests of the Government of Bulganin and Krushchev. We strongly protest against this invitation and recognition, and we are asking all the leaders of all the Christian Churches in all countries of the British Commonwealth to join and support us. It is not a matter of politics, but of humanity. Possibly the career of these two men has never been made known to you. We recognize that all details of all foreign matters cannot be meticulously supervisd by yourself or the Foreign Secretary, and that both have to depend on the Foreign Office, and recent disclosures in connection with that institution might suggest that interested parties in high office there have taken care that details of both policy and men have been kept from their Ministers.

Bulganin and Krushchev are powerful members of the Communist Party; Bulganin can be dismissed in a few words. He is one of the most cruel heads of the Soviet Government, and his whole career is one of cruelty, from the time of his joining the Cheka in 1918. Where extreme measures of cruelty were needed to stimulate production in any industry Bulganin was appointed the head, and carried out his work efficiently by means of shooting, imprisonment and slave camp.

Krushchev has been known in Eastern Europe for years as "The Hangman of Ukraine". He was prominent and active in the Communist Party at the time of the deliberately planned starving to death of over six million Ukrainian men, women and children in 1933, described in our brochure "Tortured but unconquerable Ukraine"—which is enclosed.

In 1935 Krushchev became the all-powerful Secretary of the Communist Party in Ukraine and was in supreme control particularly in the years to which we now refer: 1937-39.

During those years men and women, mostly middle-aged, working class and peasants, were, in twos and threes, quietly taken from their homes in the middle of the night, and no more was heard of them, although not even a trifling offence was alleged against them. Only one case need be cited, that of Vynnytsia, a city in Ukraine, from which and its neighbourhood thousands had disappeared in those years.

When the Russians were being driven back in Ukraine in 1941 the Ukrainian local authorities began excavating at a spot in the Public Park which had been walled off, and they laid bare the secret of the disappearance of their peoples. It was a mass grave in which were the bodies of 12,000 men, clothed, and women, nude, all killed by a pistol shot in the back of the neck. This was th work of Krushchev, and there are many Vynnytsias, in Ukraine, and. doubtless, in all the other subjugated countries. An international body of neutral medical experts of the highest professional standing examined the bodied and unanimously decided that these people had been murdered in the years 1937 and 1938, that is, when Krushchev was in control. The whole terrible story is told in our publication, also enclosed, "The Crime of Moscow in Vynnytsia", where proofs are given of the methods of murdering of harmless people. As there was never any political or criminal reason it must have been sheer love of slaughter that actuated Krushchev.

It seems impossible that anyone could add anything more ghoulish to this, but Krushchev succeeded; on the top of the mass grave he had, after the ground being levelled, erected an open-air theatre and swings, roundabouts and other appliances for play. Think of it! little children playing on the grave of thousands of their fathers, mothers, brothers and sisters.

But is should be emphasised that this crime of which we give some details is not an isolated case of the rule of Krushchev; his whole control of Ukraine has meant a reign of terror, torture, bloodshed, deportation and cruelty and these attributes of this frightful being are being carried out at this present day without the least cessation.

We are confident that you will reconsider this most regrettable action, and cancel the invitation.

Yours faithfully,

JOHN F. STEWART
Chairman.

ШІГО, САСК.
Посвячення Угольного Каменя

Неділя 30 жовтня 1955 р. остане записана золотими буквами в історії парафії Христа-Царя в Шіго, Саск., бо того дня при великому здвизі народу відбулось урочисте отворення новозбудованої церкви й посвячення її угольного каменя.

В неділю вранці з'їхались люди авта-ми з сусідніх околиць, як Інсінгер, Тафнел, Фом Лейк, Паркервю, Голар і Йорктону, щоб взяти участь в цьому торжестві. Процесія гарно прибраних авт виїхала кілька миль гостинцем на стрічу Преосвященному, який їхав з Йорктону.

При дверях церкви витав Преосвященного, після стародавного українського звичаю, хлібом і сіллю п. Григорій Чирський. Пр. о. С. Св. Шавель ЧНІ., зложив привіт і передав церковні ключі. Також від дітей склала привіт панночка Джойс Чирська.

Преосвященний Кир Андрей почав Архиерейську Службу Божу о 10.00 год. рано. Пр. о. Ст. Шавель ЧНІ. був пристоящий священик. Диякону-вали Пр. оо. П. Малюга ЧНІ. й Ст. Гарванко ЧНІ. В гарних строях служила при вівтарі дружина хлопців. Церковним співом провадив дяк Мих. Савчук.

Після Архиерейської Служби Божої Преосв. Кир Андрей виголосив святочну проповідь з нагоди празника Христа-Царя. В своїй проповіді Преосвященний підкреслив конечність, щоб всі народи признали Ісуса Христа своїм Царем і слухали Його святої Церкви.

Після проповіді внесено многоліття-вие в честь св. Отця, всіх єпископів і священиків і також в честь всіх парохіян та гостей, що прибули на цей празник. Слідувало відтак урочисте посвячення угольного каменя. Як Преосвященний Владика скінчив обряд посвячення, ще дав коротку науку релігії для дітей.

По відправі в церкві учасники пішли до Українського Народного Дому де для всіх чекав гарний обід. Господарем бенкету був п. Гр. Чирський. Після бенкету ріжні гості висловлювали свої побажання Преосвященному. Між тими, що склали привіти були: панночки Лорейн Сторожук, Джойс і Маруся Чирський. З цієї нагоди господар бенкету покликав до слова слідуючих промовців: Михайла Савчука, який коротко оповів історію парафії Христа-Царя в Шіго; Онуфрія Цибульського, з Шіго; Вп.

п. Адв. Ю. Петришина й Їв. Панчука з Йорктону; Теодора Галика й Онуфрія Стана з Фом Лейку; М. Підперигору з Голар; Йос. Тимофія з Інсінгер.

Відтак покликано до слова Пр. о. П. Малюгу ЧНІ., який в своїй промові зложив щире признання піонірам і парафіянам з Шіго, як рівнож всім добродіям, що причинилися до будови нової церкви в тім містечку.

Потім забрав слово Преосв. Кир Андрей. Насамперед Владика подякував всім за гарні побажання. Опісля поздоровив парафіянам з Шіго за їхній гарний успіх при будові нової церкви. Преосвященний заохотив їх далі гарно працювати над викінченням церкви.

Кінцеве слово зайняв Пр. о. Ст. Гарванко ЧНІ., дякуючи всім за їхню участь і співпрацю в приготуванні й переведенні цього радісного торжества.

—Учасник.

З ВЕЧІРКА НА ДОБРУ ЦІЛЬ

Думаю, що в більшости українському громадянству в Канаді відомо, що в Кукс Крік, Манітобі, є збудована величава церква Преч. Діви Марії і призначена духовними властями відпустовим місцем.

Та щоб це відпустове місце більш прикрасити й додати йому побожности, Всеч. о. Каноник Филип Ру ЧО., зі своїми вірними почали будувати там станиці Христових Страстей, Вифлеємську Печеру та Кальварію. А щоби ту будову докінчити, то треба значну суму грошей а що в Кукс Крік вірні матеріяльно перетяжені та й не можуть цего важного діла доконати, тому Всеч. о. Кан. Ф. Ру вдалося з просьбою до ріжних місцевостей в Канаді о матеріяльну поміч. І ми торонтонці мали те щастя долучитися до так великого Божого діла. Торонтонські жінки влаштували вечірок на ту ціль.

На заклик пань Бочар, Слоти, та пані Лініці, зійшлось немало жінок. Ми усі гарно провели вечір при чайку і веселій гутірці, а перед розходом на прохання пані Рудзікової усі присутні щиро віднеслися та зложили свої жертви в сумі $90.00, що їх вкоротці переслано на руки Всеч. Кан. Филипа Ру ЧО.

Комітет вечірка щиро дякує всім жертводавцям, а Преч. Діва ніколи не опустить їх за їхній добрі серця. Таксамо комітет дякує пані А. Кобач ва її співпрацю та за те, що вона позволила хати на переведення вечірка, і в той вечір доложила много труду та жертвенности разом зі своїми дітьми. Ми усі її щиро дякуємо а Господь нехай і надалі тримає її з родиною в Своїй опіці.

Присутна.

ЕЛЬФРОС, САСК.
Вінчання Данила Сироти і Марії Каракочук

Вінчання Данила Сироти і Марії Каракочук відбулося 25 вересня в церкві Вознесення ГНІХ в Бенкенд. Данило, син Николая і Анни Сирота з Ельфрос, а Марія, дочка Михаїла і Марії Каракочук з Бенкенд. Вінчав рідний брат Данила, о. Іван Сирота ЧНІ. з Айтуни. Весільна гостина відбулася в народнім Домі; в тиждень опісля відбулася весільна забава Данилова на Голар в парафіяльнім Домі коло церкви. Молодят обдарували грішми і дарунками. В тиждень по весіллю Панство Сироти запросили сватів і родину до себе в гостину. При тій нагоді староста Теодор Петришин сказав пару слів, щоб зібрати на пресу і на радіопередачу. Зібрано $26.65, з чого 8.00 призначено на Голос Спасителя. Збіркою занялися Василь Сирота і Микола Качур.

Жертвували: Данило Сирота 2.00. По 1.00: Т. Петришин, В. Сирота А. Сирота, Мих. Підкович, Дм. Підперигора, Н. Сирота, Ник. Сирота, Вол. Стахів, М. Каракочук, Д. Ясіновський, Дм. Котуцький, Ю. Олійник, С. Сирота, Й. Сирота, Н. Підперигора, Єв. Підперигора, Г. Сирота, Б. Сирота, В. Підперигора, А. Школьний Й. Каракочук, А. Каракочук.

Понижче 1.00: Д. Антонюк, Йос. Школьний, Вол. Стефанюк Ник. Качур, Марія Підкович. Разом $26.65

Жертводавцям щира подяка, а Молодятам багато Божих ласк та щастя на многі літа.

Весільний Гість.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Заходом Українського Католицького Юнацтва відбувся Карнавал і З'їзд молоді в Йорктоні в днях 19-20 листопада. В контесті популярности змагалися 7 панночок. Королевою вийшла панночка Славка Шордій. Її княжнами були після заслуг слідуючі панночки: Олена Добко, Делорес Матейко, Аделя Цибульська, Марія Климашко, Геня Пасовистий, Тереса Домбровська. Церемонію коронації довершив Др. М. Новак майор міста. Нагороди для контестанток доручив Пр. о. П. Малюга ЧНІ. Церемоніярем був п. Гр. Пристай. При кінці забави відбулось витягнення льосів. Наступні отримали нагороди: 1) Павло Іляш, Гудів, Саск.; 2) Стеф. Пилипів, Габбард, Саск.; 3) Роджер Матейко, Йонг, Саск.; 4) К. Галет, Йорктон.

Наступного дня відбувся З'їзд з нагоди 1000-річчя християнства на Україні й 50-річчя провінції Саскачевану. Після Співаної Служби Божої відбувся бенкет в парохіяльній залі на честь піонірів. О год. 2.30 почалася головна сесія. Председником був п. Франко Кіц, місцевий голова УКЮ. На початку він попросив Впр. о. Пароха, щоб почав оці наради молитвою. Відтак слідували привіти від ріжних католицьких Організацій. Насамперед склали привіти Впр. о. Їв. Бала ЧНІ., парох; Всеч. о. Вол. Іващко, дієцезальний асистент УКЮ, Пр. о. П. Малюга ЧНІ., духовний провідник УКЮ в Йорктоні. Потім зложили привіти ще Впов. п. адв. Кіндред, гол. БУК-а в Саскачевані, п. Василь Козакевич, місцевий голова БУК-а, пані А. Кушпира й пані М. Поповичвід ЛУКЖ; п. Е. Байда від Лицарів Колюмба. Опісля панночка Єлисавета Мирчик прочитала звіт праці УКЮ в Йорктоні за 1954 р.

Відтак слідували промови достойних бесідників. Насамперед говорив Всеч. о. Вол. Іващко про Християнство на Україні. Він коротко й гарно представив початки християнства й залугу католицької Церкви для нашого народу. Промовляла потім Впов. пані Докторка Ст. Потоцька на тему: Св. Ольга й Християнство на Україні. В своєму рефераті вона теж підкреслила заслугу св. Ольги й католицької релігії на наших рідних землях. В імені піонірів промовляв п. Стефан Шордій ст., який цікаво говорив про життя наших поселенців в Канаді. Відтак Пр. о. П. Малюга ЧНІ. доручив нагороду для старшого піоніра в Канаді, що був присутний на тому З'їзді. Цю нагороду дістав п. Никита Фик, що вже в Канаді 58 років. Відспівано потім Многоліття в честь піонірів. Пр. о. П. Малюга дав кінцеве слово й сесію закінчено канадійським й національним гимнами.

В неділю 4 грудня відбувся Листопадовий Концерт в укр. катол. парохіяльній залі. В цьому концерті виступив місцевий парохіяльний хор під проводом п. Їв. Бонцаля.

ЙОРКТОН, САСК.
Похорон бл. п. Стефана Абрамця

В п'ятницю 12 серпня помер в йорктонськім шпиталі бл. п. Стефан Абрамець. До Канади прибув 1898 року з села Маковиська, п. Ярослав. Зразу замешкав в Фон Гил, Саск. Відтак господарував в околицю Пленвю, а від 1927 замешкав на фармі чотири миль на північний схід Йорктону. Він прожив 84 роки.

Його величавий похорон відбувся з церкви М.Б.Н.П. в понеділок 15 серпня. Заупокійну Службу Божу відправив Впр. о. Їв. Бала ЧНІ., в асисті Пр. оо. Стеф. Шавеля ЧНІ., й П. Малюги ЧНІ. Працальне слово виголосив Впр. о. Їв. Бала. Співали дяки Анд. Вантух, Мих. Гопко й Іван Панчук.

Бл. п. Стефан Абрамець

Бл. п. Стефан Абрамець був великий господар і широко знаний в йорктонськім окрузі. Був жертвенний на ріжні добродійні цілі. Любив свою католицьку церкву й свій нарід.

Полишив у смутку 5 дітей: 2 дочки й 3 сини. Жінка йому померла ще 1918 року.

Після потребу відбувся в парохіяльній залі великий обід. На заклик Пр. о. П. Малюги ЧНІ. переведено збірку, що винесла $56.36, з чого частину вділено на пресу Голосу Спасителя, а частину на українську радіопередачу в Йорктоні. Жертвували, по 2.00: Вас. Шкільник. По 1.00: Мих. Гопко, Ю. Бик, А. Вантух, Ж. Сидлик, Їв. Смиричинський, К. Паходко, О. Гуль, Ф. Жукевич, М.

Проць, М. Гуль, Ів. Жуленяк, Ів. Гамрацій, Н. Середюк, Фр. Жуленяк, С. Проць, Ів. Спіляк, Ів. Гуль, Мих. Шкільник, Ст. Свергун, Н. Смиричинська, Фр. Смиричинський, Т. Чізик, Ст. Абрамець, мол., Н.Н., Ю. Кіць, Гр. Сніданко, М. Олійник, О. Шекула, Ів. Зенчак, А. Какел, Ст. Гопко, Ів. Угрин, М. Угрин, Ник. Жабінський, Ів. Лемчук, Дм. Васечко, Ів. Рурак, В. Яремко, Мих. Бенько, Ів. Галабуза. Дрібними жертвами $15.36.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку, а душу бл. п. Стефана нехай Господь прийме до царства небесного!

Присутній.

ЙОРКТОН, САСК.

25-го вересня ц.р. в укр. катол. галі в Йорктоні відбувся 50-літній супружий ювілей панства Теодора і Катерини Поповичів. Виховали вони п'ять

50-ліття подружжя П-ва Поповичів

синів і дві дочки. Відвінувавши своїх дітей, перейшли жити до міста Йорктону. На їх свято зійшлося велике число людей з міста й околиці. Сини від себе купили батькам гарний дарунок, а невістки прилагодили весільний кейк. Також були окремі дарунки від приятелів.

На весіллі гості гарно забавилися та кількох бесідників говорили про заслуги ювілят. Предсідником свята був п. Н. Брик. Один з синів подякував родичам за їх виховання і труд. Опісля говорив дружба п. Кирило Пахолко. З подвійним ювілеєм привітав ювілят місцевий адвокат п. Юрій Петришин. Пані Анна Брик склала побажання від жінок. Накінець о. П. Малюга ЧНІ, поблагословив молодят на друге п'ятдесять-ліття і при тім заапелював о дрібну жертву на місцеву пресу і клішу для ювілят. Збірка принесла 14.10.

Свято закінчено многоліттєм.

Учасниця.

МЕЛВИЛ, САСК.
Посмертна згадка

В четвер 29 вересня померла на удар серця бл. п. Варвара Баран, в 51 році життя.

Покійна походила родом з с. Плавучя, п. Бережан. В 1933 прийняла Тайну Подружжя з своїм мужем Герасимом. Вінчав їх Впр. о. Ст. Бахталовський ЧНІ. Господь Бог поблагословив їхнє подружжя 2 дітьми: Дмитра й Ванду, які проживають в Вінніпегу.

Її похорон відбувся в суботу 1 жовтня з церкви св. Юрія в Мелвил.

Бл. п. Варвара Баран

Похоронні богослуження відправив Пр. о. П. Малюга ЧНІ.

Після погробу була перекуска для всіх у парохіяльній залі. На заклик

Пр. о. Малюги переведено збірку на добрі цілі, що принесла 28.45. З того частина призначена на українську радіо програму в Йорктоні, частина на Українські Вісті, а 9.50 на Голос Спасителя.

Наступні зложили по 2.00: Кость Баран; по 1.00: Гр. Баран, пані Гр. Баран, Дж. Баран, Герасим Баран, п-во Шах, Мих. Кость Баран, пані Софія Шаровський Ф. Процький, С. Рогальський, І. Пінь, Н. Івонюс, П. Бартко, В. Костишин, Гр. Гудій, Н. Тимрек, А. Скігар С. Скігар, П. Фамуляк, пані Бурак, пані Боярська, пані Мадераш. Понижче 1.00: М. Стойко, п. Горчинський, п. Відегал, п. Матвіїв, п. Гудій, пані Вівчар, М. Колодій, пані Твардовська, пані Терещук, Н.Н., М. Рогальський, Н.Н., пані Завідовська, пані Фамуляк пані Дерек.

Всім жертводавцям щира подяка, а душу бл. п. Варвари Баран нехай Господь прийме до Свого небесного Царства.

КАЛДЕР, САСК.
50-літній ювілей подружжя Олекси й Анни Возьних

Дня 5 червня 1955 р. вшановано Панство Олексу і Анну Возьних, з нагоди 50-ліття їх подружжя. Ювілят Олекса уродився 1880 року в Яблонові в Зах. Україні. До Канади приїхав 1905 року, полишаючи на рідних землях 3 братів і 3 сестри. Того самого року він одружився з Анною Ясінською і замешкали в околиці Калдер, Саск.

Господь Бог поблагословив їх подружжя 4 синами і 4 доньками. Крім того дочекалися 18 внуків і 1 правнука. Дружбами були: Антін Кушнір з Грендвю, Ман. і Анна Скрутень з Калдер, Саск. З нагоди ювілею діти купили золоте, кухонне начиння, а присутні гості зложили їм $65.00. Підчас спільної вечері були промови й желання та співали ювілятам наше традиційне "Многая Літа". При кінці зібрано на пресовий фонд, клішу і допись в Голосі Спасителя $17.75. Збіркою занявся п. Василь Ясінський. Ось імена жертводавців:

Василь Солонинка 2.00. По 1.00: Вас. Ясінський, Ант. Качур, Стеф. Блаж, Мих. Схаб. Мих. Рогатинський, Ю. Данилко, Ів. Блаж, Ал. Стоцький, п-во Т. Кушнір, Ол. Малайний. Мих. Стельмах, Ф. Собко, пані И. Вербовецька. 75ц.: Мих. Возьний. По 50ц: А. Качук, Ю. Бургмен С. Скрутень,

Панство Олекса й Анна Возьний

Г. Бригідер. Всім жертводавцям щиро дякуємо за офіру. Нехай добрий Ісус многократно винагородить, а ювілятам желаємо, щоб ще дожили до діямантового ювілею.

Присутний.

ВРОКСТОН, САСК.
Похорон бл. п. Николая Малайного

Дня 19 жовтня 1955, по довгій слабості, заосмотрений св. Тайнами, помер в йорктонськім шпиталі бл. п. Н. Малайний. Прожив 91 літ. До Канади приїхав з Яблонова 1903 року, разом з жінкою Катериною й 4 дітьми: Степаном, Ільком, Анною і Василем. Поселилися на фармі коло Врокстону, де прожили решту свого життя. Тут належали вони до українсько-катол. церкви св. Володимира й Ольги. Були добрими парохіянами —ревними католиками та милими сусідами. Любили жертвувати на церковні та народні цілі.

В Канаді Господь Бог поблагословив їх ще слідуючими дітьми: Матей, Анастазія, Онуфрій, Василь, Михаїл і Олекса.

Року 1948 померла жінка Катерина, а мати згаданих дітей. Похорон бл. п. Николая відбувся дня 21 жовтня 1955 в церкві св. Володимира й Ольги в Врокстоні. Заупокійні богослуження та пращальну проповідь

мав Впр. о. П. Лаптута ЧНІ. з Роблину.

По похороні відбувся традиційний

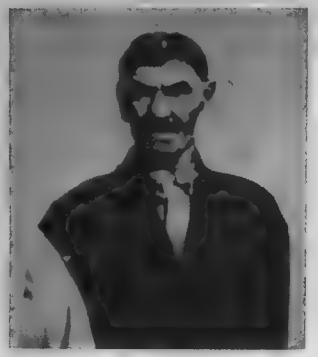

Бл. п. Николай Малайний

спільний обід, підчас якого зібрано на допись і кліщу $10.41, які мають бути помічені в Голосі Спасителя.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. Николаєві Вічная Пам'ять!

Присутний.

ВЖЕ ВИЙШЛА ДОВГО ОЧІКУВАНА БІОГРАФІЯ

Великого князя Церкви Митрополита гр. Андрея Шептицького:

DER METROPOLIT

Книга видрукована на крейдовому папері, люксусово оформлена в синє полотно із золотим гербом митрополита А. Шептицького.

Охоронна лякерована окладинка.

300 сторін із 66 ілюстраціями.

Ціна DM 17.80 або $5.00

Замовляйте в:

VERLAG UKRAINE
München 5, Rumfordstr. 29.
Germany.

ПОДЯКА

Бажаю зложити щиру і сердечну подяку Пресв. Серцю Ісуса і Пресв. Матері Марії за моє виздоровлення з тяжкої недуги, і за много одержаних ласк.

Галя Федорів, Торонто.

ВАЖНЕ ДЛЯ ДАВФИНУ І ОКОЛИЦІ

Починаючи від 30 жовтня 1955 р. кожної неділі о годині 9.30 вечора передаватиметься з Давфину **УКРАЇНСЬКА РАДІОАВДИЦІЯ**. Це буде українська культурно-освітня радіопрограма під керівництвом о. С. Іжико, редактора дитячого журналу "Мій Приятель" з Вінніпегу. Прохаємо всіх з околиці Давфин, Брендон, Етельберт, Сенді Лейк та других з північної Манітоби, слухати кожної неділі від 9.30 до 10 вечора Української Радіопередачі через радіовисильню CKDM—Давфин, Ман., на хвилях 1230. Свої побажання, листи й добровільні жертви просимо скеровувати на адресу: Радіовий Комітет, 49 Кеннеді От., Вінніпег, Ман., Тел. 922308.

УВАГА! НОВА П'ЄСА НА СВЯТОГО МИКОЛАЯ

У В-ві "Мій Приятель" у Вінніпегу появилася дуже цікава сценічна картина на дві дії Петра Мірчука п.н. "ЗІ СВЯТИМ МИКОЛАЄМ—У РІДНОМУ КРАЮ".

Річ діється в перший дії на американському континенті, а в другій в Рідному Краю. Представлення для дітей чи старших на день Святого Миколая. Легко вивчити. Річ оригінальна, нова та приступно написана. Ціна одного примірника 25 центів. Щоби не треба було переписувати роль то радимо замовляти по 10 примірників за $2.00 або 16 примірників за $3.00.

Спішіться зі замовленям, бо може бути вичерпане.

Замовлення з грішми просимо слати на адресу:

"MY FRIEND"
49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

ПОДЯКА

Складаю щиру подяку Найсолодшому Серцю Ісуса, Преч. Дівї Марії і св. Йосифові за поміч в моїх терпіннях, що їх переношу вже десять років.

Анастазія Гордій, Форт Вільям

Складаю прилюдну подяку Найсв. Серцю Ісуса, Пречистій Дівї Марії, св. Герардові і св. Філомені за вислухані молитви і прошу о дальшу опіку і поміч для моєї сестри.

А. Самсон, Монтреал.

Українська католицька церква Пресв. Євхаристії в Іст Кілдонен, Ман.

ОТВОРЕННЯ НОВОЇ ЦЕРКВИ

В неділю, дня 6 листопада, 1955, в год. 3 пополудні, Їх Ексцеленція Кир Максим Германюк ЧНІ. Єпископ Коадютор Українського Католицького Екзархату в Вінніпегу, відправив Архиєрейську Сл. Божу, в сослуженні священства великого Вінніпегу й околиць, а тим самим доконав урочистого отворення нової церкви в Іст Кілдонен, Ман.

Нова церква міститься всього шість блоків на північ від старої церкви, що була збудована 1918 р., при зустрічі вулиць Ватт і Монров. Добрим людям в Іст Кілдонен, Бог і Його Мати благословили в будові нового Божого храму, бо збудували його в дуже скорому часі: 20 червня 1954, ВПреподобний о. Каноник Филип Ру, ЧО., загальнознаний архітект наших церков у Канаді й Америці, що є також і архітектом тої церкви, поблагословив площу під сю церкву. Будова почалася 21 червня 1954, угольний камінь нової церкви посвятив наш старенький Архієпископ Кир Василій Ладика, при великому здвизі народу, дня 12 вересня 1954, й до кінця того ж року церкву здвигнули аж під дах. З весною 1955 знова почалася будова, так що вже дня 29 травня, Преосв. Кир Максим Герма-

нюк ЧНІ., довершив посвячення хрестів нової церкви, котрі й того самого дня заложено на три бані церкви.

Тепер церква цілком викінчена взовні, покрита міддю нашим бляхарським майстром зі Станиславова п. Саварином Снігуровичем, всередині викінчена так, що готова є до богослужень. Церкву будував парохіянин п. Стефан Зуляк; церква збудована вповні з цегли, желбетону й найкращого матеріялу, довга на 116 стіп, широка на 34 стопи, в хресті 54, сидячих місць буде мати 350, на витідних хорах 50 місць, кошт її по нинішній день є $125,000. Під цілою церквою є велика салля-авдиторія, що легко помістить 400 людей при столах.

Як можна набути (ЕУ/2):

"ЕНЦИКЛОПЕДІЮ УКРАЇНОЗНАВСТВА"
частина друга

Цілість—чотири томи (20 зошитів—1,500 сторінок) в полотняних обкладинках і охоронних картонах можна набути (зошити або томами) за ціну:

$50.00 платних до появи цілости
$60.00 після появи цілости.
$ 8.00 доплата за півшкіряну обкладинку.

Ціни в інший валюті відповідають рівновартості доляра.

Гроші і всю кореспонденцію слати на адресу:

Verlag "Molode Zyttia"
München, Dachauerstr 9/II.
Germany.

ЙОРКТОН, САСК.

В четвер 20 жовтня ц.р. Пр. о. Павло Малюга ЧНІ., відправив заупокійну Службу Божу й Парастас за душу бл. п. Євдокії Библів, яка померла 13 червня ц.р.

Бл. п. Євдокія походила з роду Сеньків, з села Дашівка п. Долина. До Канади приїхала з своїми родичами 1909 р. і замешкала зразу в околиці Вайтсенд, Саск. В 1920 році вийшла заміж за Василя Библова. Від останніх 4 років замешкали обидвоє в Йорктоні.

Покійна полишила в смутку свого мужа Василя, двох синів Івана й Михайла, й 3 дочки: Павліну, Магдалину й Катерину. Крім того полишила

Бл. п. Євдокія Библів

ще старенького батька Василя Сенькова, 2-ох братів: Михайла й Дмитра й 2 сестрі, Марію Лахманець і Анну Цюпа.

Після поминального Богослужения всі учасники пішли до парохіяльної залі на спільний обід. В часі обіду Пр. о. П. Малюга в імені родини Вас. Библова подякував всім гостям за їх участь в цій відправі й зробив заклик на збірку для преси й радію програми. Переведена збірка винесла $31.59 в чого уділено 13.50 на Голос Спасителя. Всім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Євдокії нехай буде вічна пам'ять!

Учасник.

Подяка: Оцим складаємо прилюдну подяку Пр. о. Н. Годованому ЧНІ. що поховали нашу маму й також Пр. о. П. Малюзі ЧНІ. що відправили поминальне богослужения за її душу. Рівнож дякуємо всім добродіям і приятелям за їхню участь у похороні й поминках нашої матері Євдокії.

Василь Библів і діти.

Хрестна Дорога

Ціна 10ц.

Замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

• • •

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 27, ч. 11-12 ЙОРКТОН, САСК. Листопад-Грудень, 1955

"Прийшов днесь.."

о. Вол. Білинський

СТАРИННА українська коляда ось так оспівує Різдво Христа:

"Бог предвічний народився,
Прийшов днесь із небес,
Аби взрів люд свій весь
І утішив вся".

Святкуємо Різдво Христове рік-річно і колядуємо коляду "Бог предвічний народився, прийшов днесь із небес..."

З нагоди Різдва Христового застановімся над тими словами освяченими віками, над тією правдою, яку нарід так чудово колядує і Христа Бога величає.

Це ж не-голословна пісня, але найістотніша правда-догма, що є фундаментом нашої віри і кермує нашим життям, як дочасним, так і вічним, як особистим, так і народнім.

Якраз на Різдво Христове маємо сконцентрувати нашого духа, щоб не тільки устами, але й серцем почитати Спасителя й Учителя світу.

Колядою "Бог предвічний народився, прийшов днесь із небес" визнаємо, що Христос учора, сьогодні й во віки є той самий, що Він з нами, що Він живий, правдивий, завжди актуальний.

Тому саме і святкуємо Різдво Христове, щоб ту правду відновити в нашій душі, щоб щераз і щераз розважити її і застосувати в нашому житті.

Христос бо справді прийшов днесь із небес, Він кожної Служби Божої сходить із небесних висот, є присутнім між нами в Пресвятій Євхаристії.

Ми не мусимо йти до Вифлеєму, бо кожна католицька церква —це Його Вифлеєм.

Наша віра була б дуже слаба, а зоря до Вифлеєму дуже неясна, як би ми думали тільки про старинне місто Вифлеєм і про Різдво

Христове, що сталось 2000 літ тому. Так "святкують" і погани, і большевики, й інші атеїстично-матеріялістичні безвірки—як звичайну людську історичну подію. Їм присвічують слова облудних фарисеїв, які супротивлялись Христові ще тоді, як Він ходив по землі, бо "визнавали" Христа на свій лад—не як Месію, не як Спасителя й Учителя, не як Сина Божого і не як Бога.

Як говорить св. Іван Євангелист, вони, фарисеї, говорили: "Не сей ли есть Ісус Йосифов, єгоже ми знаєм отца і матер?".

Так і нині багато, навіть на жаль так званих християн, говорять і "почитають" Христа. В них уже нема і Св. Тайн, а їх життя голосить іншу науку. Для них Христова Євангелія не має жадної життєвої вартости.

Та мудреці зо Сходу "іншим путем повернули", більше не вертались до поганого й безбожного Ірода. І вірні християни йдуть іншим путем!

Прийшов днесь із небес... і щодня приходитиме до нас Христос, щоб дати нам життя в Бозі вічне.

На Різдво Христове віруючі й практикуючі християни достойно й побожно святкують Різдво і не звертають уваги на так званих християн, які вважають Різдво Христове за день забав, за свято виключно "родинне і дитяче", за річний пікнік, прикрашений різними не-християнськими звичаями.

Це не торкається практикуючих християн-католиків, які знають, що це день найбільшої радости для душі.

В той же день "всякое нині отложим попеченіе".

А клопотів є багато! Є особисті, є й народні; та всі вони не можуть заколочувати святости дня, який виключно належить Христу-Богу.

Христос прийшов днесь із небес до наших Вифлеємів-храмів. Прийдім і ми до Нього, а в дарі принесім Йому наші молитви, наші чисті серця, бо "серцем сокрушенним і смиренним Бог не уничижить!"

В Україні нині Ірод бенкетує і шукає способу вбити Христа-Бога. Український нарід нині хіба серцем почитає Христа, бо уста замкнені, а храми збезчещені. Та його молитва тимбільше щиріша й миліша Богу від "молитви" неодних, що на волі.

Та український нарід в Україні віддасть Богу Боже чистим серцем. І ми віддаймо Богу Боже, бо це Божий день, не наш.

Вірмо і сильну віру маймо, що Христос прийшов днесь із небес, щоб спасти люд свій весь і потішити всіх.

Христос не забув за нас. Він потішить усіх тих, що люблять Його.

На згадку тої пресвятої ночі, в яку народився Спаситель, святкує наша Церква одно з найгарніших і найлюбіших свят, преласкаве Різдво Христове.

а) В сам день Різдва Христового правиться по церквах Повечір'я Велике з Всеночним. Досвіта, коли майже ще все спить і відпочиває і довкола панує безвучна тишина, розноситься весело голос дзвонів і скликує вірних на Богослуження. Молодий і старий, все зривається, щоб спішити до церкви і віддати поклін Спасові, церкви блистять в світлім блиску світла, в святочній прикрасі, а спів хору несеться святочними тонами, тісно збита маса молячих падає навколішки і молиться зі священиком поважно і з піднесеним настроєм до Божого Дитяти. Так ми маємо в наших церквах на престолах те саме Дитятко Боже, скрите в невидимому сховку в Пресв. Євхаристії так, як колись був скритий у бідних пеленках.

Вже в навечір'я свята, на Святий Вечір, поздоровляємо себе взаємно, постимо ввесь день, щоб себе приготовити до Різдва Христового. Кожна християнська, побожна родина не буде отягатися, щоб гідно і побожно перевести цей Свят-Вечір. Як це гарно, коли батько родини збирає всіх довкола себе і молитвами, колядами, різними дарунками справді робить його святим.

б) Свято Різдва Христового глибоко вдерлося в родинне життя: воно є одно з найбиліших свят для дітей. Малим, що своїм розумом не можуть собі ще представити цієї радісної події, слід унаглядити цю чудну подію через образові представлення.

До цього служать "вертеп", з яким ходять по домах. Ісус-Дитятко лежить у яслах, коло нього стоять Марія, Йосиф і пастухи. Тут представлені також різні звірята, як віл і осел. Вони вказують на місце св. Письма: "Знає віл свого власника і осел свого пана; Ізраіль однак мене не знає". Походження вертепу приписують Св. Франціскові з Асіссі, який зладив його на згадку зворушливої події. Від того часу почато наслідувати цей гарний звичай. Побіч розмолених пастухів виступають сьогодні також інші біблійні сцени, як поклін трьох мудреців і таке інше.

Другий інший гарний звичай, це "ялинка". Різдво це свято любови і милосердя; у день, в якому для людства спав з неба найбільший подарунок, люди взаємно себе обдаровують. Як тішаться діти, коли засяє "ялинка", в горі блискуча зірка і весела новина ангела: "Слава на висоті Богу". Галузки обтяжені блискучим світлом і обвішані дарунками, а це справляє дитячим серцям радість і втіху. Радуються і батьки щастям своїх дітей і в тій хвилині забувають про всі турботи. А й про бідних не забувають в тій веселій хвилині. По товариствах і школах влаштовують "ялинку", помагають бідним дітям і харчами і одягом, щоб і вони могли тішитися цим веселим святом.

"Ялинка" має також гарне християнське значення, бо вона має представляти дерево життя в раю, тому її обвішується побіч інших овочами-яблуками.

В наших часах це змістове значення свята Різдва, що унагляднює нам прихід Спасителя, стараються вороги віри зменшити. Іновірці хотять чисто християнський характер свята підтягнути під чисто світський. Свят-Вечір відсвятковують банкетами і пиятикою, а забувають про церкву і Службу Божу.

Ми не можемо ніколи належати до них. Ми повинні з веселою думкою, з внутрішньою побожністю, з чистим серцем святкувати Різдво Христове так, як його розуміє Церква, і тоді і в нашім серці народиться Спаситель.

Усяке відхилення створіння від морального шляху, накресленого Божим Провидінням від правіків, немилосердно мстилося на тому ж створінні.

Пастирське Послання Укр. Єрархії

з приводу 1000-річчя християнства в Україні

Дорогі Брати і Сестри!

МИНАЄ тисяча років від хвилини, коли Божою Милістю в Києві, "Матері городів руських", на княжому престолі, тобто на діядемі княжого вінця, засяло побідне Христове знам'я, Святий Хрест. Христова наука, яка з ріжних сторін пробивала собі дорогу до українських сердець, знайшла вільний доступ і до серця Великої Княгині св. Ольги, закріпилась у княжих хоромах, освятила життя і мудру діяльність великої нашої володарки в межах просторої східньо-европейської імперії, зорганізованої довкруги Києва.

Тисяча років минуло з того часу, як наша Блаженна Княгиня Ольга пізнала Христа й не завагалася стати під Його прапор, хоч більшість її підданих оставалась і надалі в тьмі поганства. Захоплена світлом Христової віри, вона намагалась знайти спосіб, щоб засвітити світло Христове в цілому своєму народі. Тому й зверталася за допомогою до тодішніх двох найбільших християнських імперій: Східньої Візантійської і Західньої Римської Імперії, щоб від них дістати епископів і священиків-місіонарів. Та в недослідних Божих плянах для тієї великої землі ще не прийшла була пора всенароднього просвічення Христовою Євангелією. З покірним підчиненням Божій волі наша Княгиня прийняла і цей Божий допуст, що її улюблений син Святослав не знайшов у собі стільки відваги, щоб піти слідами своєї матері, бо він радніше захоплювався воєнними подвигами батьків і дідів своїх та дбав про славу цього світу, а не про пізнання і прославу Предвічного Бога. Для нашої святої Княгині потіхою було хіба те, що вона могла защіплювати зерна Христової науки в серця своїх унуків, а також і те, що Милосердний Господь вложив в серце сина Святослава велику любов і пошану до своєї матері-християнки. Ради тієї любови й пошани до матері він не важився заборонити Христову науку в своїй державі. Слідом за цим, уже й без наявної допомоги з боку держави Христова наука могла всюди щораз більше й більше поширюватися та вкорінюватися в життя українських людей, так, що вже внуки св. Ольги, сини Святослава, вирішили відкрити навстіж двері своїх сердець і кордони своєї держави для Христової науки. У цьому важливому рішенні присвічував їм приклад святої Княгині Ольги, що за словами літописця була "ранньою зіркою і світанком після поганської ночі". Літописець так і каже, що молитва святої Княгині Ольги "за сина і за ввесь нарід як день так ніч" виблагала в Бога змилування та ласку для її роду та для української землі. Літописець не сумнівається, що вона, Блаженна Ольга, "перша від Руси ввійшла в царство небесне" і там "молить Бога за Русь".

Велике діло святої Ольги, започатковане нею в 955 році, було

за яких 30 літ згодом завершене її внуком Святим Володимиром, що в 988 році з рівноапостольною ревністю привів свій нарід до стіп Христа і так вкрив славою і вінцем діло своєї святої і мудрої бабки, святої Ольги. Слушно преподобні літописці землі нашої назвали Княгиню Ольгу "ранньою зіркою" нашого християнства, а св. Володимира сонцем, що просвітило всю нашу землю після "ранньої зірки", яка засіяла на світанку українського християнства, розганяючи пітьму поганської ночі.

Щороку в лам'ятний день 1. серпня наша Церква святкує згадку про Хрещення Руси-України, тобто згадку про завершення християнства на наших рідних землях святим Володимиром Великим, а вже в близькому майбутньому, бо тільки за 33 роки, сподіваємося святкувати 1000-річчя від тієї благословенної події з нашої історії. Та дуже слушно годиться цього року відсвяткувати 1000-річчя від хвилі хрещення Княгині, св. Ольги, бо ця подія належить також до найсвітліших дат нашої історії. Вона, та подія, започатковує нашу християнську історію. Згадка про цю подію мусить бути справді мила й дорога для кожного Українця, чи він роджений на українській землі, чи він тільки потомок українських батьків, дідів і прадідів, що по волі, чи по неволі покинули Рідний Край і поселились денебудь у вільному світі та зберігають в серцю зв'язки з батьківськими традиціями, що створились впродовж 1000 років нашої християнської історії. Ми не сумніваємося, що всі українські брати й сестри, чи вони роджені на українських землях, чи в новому світі, схочуть гідно відсвяткувати згадку про цю світлу подію нашої сторії, бо це ж спільна нам усім історія, яка вчить нас про те, чиї ми сини і яких батьків, і ми слушно можемо повеличатись нашою 1000-річною християнською історією нарівні з іншими культурними народами світу.

Святкуючи ці величні роковини і згадуючи цю преславну дату нашої історії, мусимо передусім у покірних і щирих молитвах благодарити Господа за Його превелику милість для нас, що зволив засвітити на нашій землі світло Христової правди. Просвічений Христовою правдою наш нарід перетривав щасливо продовж одної тисячки років, переживаючи дні радости і смутку, що з волі Божого Провидіння чергувалися так часто в нашій історії. Зі солодких правд Христової науки черпав силу й потіху в днях народнього лихоліття, уповаючи незломно на Боже Милосердя й Божу всесилу. Не забував наш нарід про Бога в днях своєї слави, ані не заломлювався в довір'ю до Божого Провидіння серед тяжких досвідів, бо вірив і знав, що кого Бог любить, того й досвідчає, так, як випробовується в горнилі щире золото.

Тож благодарім Милосердного Бога за те, що дав нам цю мудру й святу Княгиню Ольгу й Рівноапостольного Князя Володимира, що привели наш нарід до пізнання Христової правди. Обновімся й ми у цій Божій мудрості нашої Княгині Ольги та рівноапостольній ревності Князя Володимира зокрема нині, в днях нашого великого лихоліття.

Саме тепер, в тисячне радісне літо Божої милости до нас, Милосердний Господь держить нас у тяжкій пробі, бо допустив на нас у своєму недослідному Провидінні таку пробу, що поганська

пітьма, прогнана світлом Христової науки тому тисяча років, знову поширюється на українській землі під московсько-большевицьким ярмом. Царство сатани бере верх, а Христове Царство зруйноване. Нераз у всенародній тривозі наші серця звертаються до Бога словами Псальмопівця: "Доколі, Господи, забудеши ни до конца" (Пс. 12).

До вас, Дорогі Брати й Сестри, оце наше слово: Не падаймо духом, не зневірюймося в безконечну Божу любов і доброту для нас і для нашої рідної землі. Може дехто з вас вже падає духово і думає, що вже немає ряткунку для нас. А це рішуче було б знаком слабої віри. Радніше в повному смиренні й походженні з святою Божою волею кажім із праведним многостраждальним Йовом: "Нехай буде ім'я Господне благословенне!" Вірмо твердо, що десниця Господня захистить і піддержить нас, щоб ми не пропали в це "время люте"!

Це правда, що страдання нашої Церкви й нашого народу такі тяжкі, що нам усім треба чесноти терпеливости в геройському ступені яку мав праведний Йов і багато Господніх Мучеників та святих Ісповідників. На таку геройську чесноту не кожний здобудеться, щоб в одчаю не вирвалось яке слово невдоволення чи нарікання. А все ж, як добрі християни, ми не сміємо серед Божих допустів сумніватись в безконечну любов Божу, в Божу всемогутність і в Божу премудрість. Повторюймо щиро слова Господньої молитви: "да будет воля Твоя" і пам'ятаймо що саме те є найважніше й наймудріше, щоб завсіди й усюди діялася Божа воля, чи Божий допуст.

Нам вільно однак часом, з усім підданням Божій волі, оплакувати падіння нашого Єрусалиму й жалуватися перед Господом так, як колись пророк Єремія оплакував упадок святого міста Єрусалиму, кажучи: "Наша столиця, що була колись така многолюдна, стала мов би вдовою; місто велике й славне між народами, що князювало над краями—платить нині дань! Усі його приятелі зрадили його й стали ворогами... Минулась у Сіоні вся його величність... ворог простяг руку своє на все... ввесь нарід зідхає за насущним хлібом... діви мої й молодиці мої від меча полягли... наше наслідя дісталось у руки безбожників, доми наші в руках чужих чужинців. Ми сироти безбатьченки, матері наші вдовиці. Нас поганяють, бючи в потилицю, а в роботі немає нам відпочинку. Наших жінок безчестять у Сіоні, дівчат у городах юдейських. Радощів уже наше серце не знає, наші танці в жалощі змінились" (Плач Єремії, гл. 1-5).

Цей біблійний образ, змальований пророком Єремією, такий подібний до нашого сьогоднішнього всенародного лихоліття. І як колись пророк Єремія, так і ми звертаймося до милосердного Господа з покірним благанням: "Дивися, Господи, що з нами сталося; зглянься на нас, на пониження наше... Приверни нас до себе, Господи, а ми привернемось; обнови дні наші, як це спершу було!" (Плач Єремії, 5, 1, 21).

Можемо, щоправда, ридати на руїнах нашого Єрусалиму, але одночасно признаваймо, як це признавав пророк Єремія, справедливі суди Божі і слушність Його допусту на нас. Єремія не вагався в імені цілого свого народу визнавати, кажучи: "тяжко провинився Єрусалим". Тож і ми мусимо визнавати відверто провини наші перед Божим лицем. Коли ми зробимо всенародний щирий іспит з собою, із минулого й сучасного, з щирого серця мусимо сказати: тяжко провинялися ми і прадіди наші перед Господом і Господь віддав нас на поталу ворогам нашим, щоб ми покаялися та вернулися до Нього.

Пророк Єремія на руїнах Єрусалиму не зневірився в Його доброту; так і ми в повному довір'ю до Божого безконечного милосердя скажімо: "Приверни нас до себе, Господи, а ми привернемося; обнови наші дні, як це спершу було". Не падаймо у вірі, а кріпімся вірою, що Господь не забув за нас і не опустив нас. Він змилосердиться над нами і вибавить нас. Навернімся тільки до Бога, а Він приверне лице Своє до нас і знову процвіте земля наша щастям і добробутом та славою колишньою.

Тисяча років тому Милосердний Господь милостиво споглянув на нас і дав нам мудру й святу княгиню Ольгу, що ввела віру християнську в дворі княжі і дала приклад усім своїм підданим, що треба покинути поганську релігію, що не знає ані почитає Правдивого Бога. Внук св. Ольги, св. Володимир Великий Рівноапостольний, завершив те діло так блискуче, що наша Батьківщина сталася направду християнським краєм. Якщо наші володарі й предки наші були б залишились вірними Христовим заповідям, зокрема заповіді любови, напевне нині інакше виглядала б карта східньої Европи. Внутрішні роздори і ворогування серед нас самих дали нагоду нашим сусідам вмішуватися в наші справи, а то й поневолити нас, щоб користати з багатств нашої рідної української землі. Знаємо з біблійної історії, що Господь Бог тяжко карав вибраний нарід Ізраїля за те, що він спроневірювався Божим заповідям і забував на Бога. Такою тяжкою карою була вавилонська неволя. Але як тільки той вибраний нарід навертався до Бога, Милосердний Господь немов би забував на його тяжкі провини і визволяв його з неволі.

У це тисячне ювілейне "милостиве літо", і ми, Брати й Сестри, піднесім очі наші до Господа, звідкіля прийде поміч наша. "Поміч наша від Господа, що сотворив небо і землю" (Пс. 120). На ніяку людську поміч не надіймося, бо люди собі самі часто не можуть помогти. "Не надійтеся на князів людських, бо в них немає спасення", каже Псальмопівець (Пс. 102). Даремне будемо рахувати на власні сили, бо "якщо Господь не збудує дому, то даремно трудяться будівничі".

В ці тяжкі дні лихоліття та Божого досвіду багато лиха діється на нашій землі, а також серед нашої скитальщини в усьому світі. Мабуть-серед наших братів у Рідному Краю знайшлись такі, що відвернулись від Господа та в глупоті серця свого сказали: "немає Бога". Багато вовків в овечій шкірі ввійшло в Христову кошару і там у Рідному Краю і тут поза межами Батьківщини, щоб звести праведних. Вони приховують свої лихі наміри сповидом деякого уроєного добра народнього, чи добробуту, щоб звести багатьох. В ім'я цих земних сповидних дібр вони приложили своїх рук, щоб виконати ворожі наміри й нищити тисячолітні Божі діла на українській землі, а головно її святу Церкву та віру в серцях її громадян. Тому ми, Пастирі душ української ча-

стини Христового стада у вільному світі, відзиваємося до вас, Брати й Сестри, також в імені наших Високопреосвященних Владик, яких там, у нашій Батьківщині, так тяжко вдарила ворожа рука, що не мають змоги піднести свобідно голосу протесту й остороги. Оцим нашим спільним письмом з нагоди світлої згадки про нашу тисячолітню християнську минувшину підносимо прилюдний протест проти всіх затій фальшивих пастирів, що закралися через огорожу до Христового стада в українській землі на те тільки, щоб знищити правдиву Христову Церкву.

Ми стверджуємо і повідомляємо українських вірних, що накинене їм московське православіє під фізичним та моральним примусом ворогів Божих та ворогів наших є без ніякого значення перед Богом і людським законом та правопорядком. Фальшиві пастирі й наємники не мали ніякого права розривати та нарушувати на українській землі вірність Христовій Церкві та вірність Римському Вселенському Архиєрееві, що як Наслідник святого Верховного Апостола Петра виконує верховну владу в Христовій Церкві. Хай знає цілий світ, що Католицька Україна була й буде завжди вірна непофальшованій Христовій правді та Його Церкві.

Перед усіми народами світу, що не затратили ще почуття права й справедливости, ми протестуємо проти релігійного насилля над українською душею, а головно проти насилля над українською молоддю та українською дітворою, яким всіми засобами державного примусу в Україні вириває з душі віру в Бога.

А Вам, Дорогі в Христі Брати й Сестри, щераз і щераз пригадуємо обов'язок причинитися молбами і добрими ділами до того, щоб милосердний Господь з нашої Батьківщини зняв те тяжке ярмо та прикоротив нас допусту й проби.

Найперше благаймо гаряче й неперестанно Милосердного Бога, щоб український нарід став знову квітучою частиною Царства Христового на землі, в якому пануватиме Христовий мир між громадянами того ж Царства.

Вірним і пильним зберіганням Божих заповідей намагаймося надолужити Господеві за ті всі беззаконня, якими сплямлена сьогодні українська земля, зокрема ж зберіганням першої і найголовнішої заповіді Божої і Христової, тобто заповіді любови до Бога й любови ближнього. На теперішне лихоліття, що його спричинила ненависть і брак любови, одиноким ліком є любов до Бога і любов до ближнього. Любов один одного і любов до всіх у наших родинах, у наших громадянських спільнотах і угрупуваннях, у нашій народній спільноті та у відношенні до інших народніх спільнот. Ніякі договори, порозуміння, зговорення—особисті, партійні, міжнародні,—не привели й не приведуть до бажаного миру в світі й між людьми, поки не буде привернене належне місце християнській любові до ближнього. Всіми силами стараймося привернути цю любов у нашій народній спільноті, в усіх ділянках нашого збірного життя, в наших родинах, і в наших громадянських чи політичних організаціях. Тільки на християнській любові до ближнього може бути побудована єдність наших змагань, бо тільки з такої єдности виплине спільна дія, яка дасть нам бажані досягнення.

Супроти сучасної загрози що завесла над світом, зокрема над нами, та в світлі нашої тисячолітньої традиції, ми мусимо щиро й раз на завжди заявити, що основою будови нашої спільної хатидержави є Христові заповіді. Така виразна й обов'язуюча заява причиниться помітно, як не вирішно, до нашого внутрішнього заспокоєння та до заспокоєння тих усіх дальших і ближчих сусідів, що з різних спонук стежать за подіями в Україні, наскільки там здійснюється українське державне буття. Якщо основою українського державного ладу буде правда Христової Євангелії, то й наші сусіди будуть знати, що вільна і самостійна Україна не стоятиме на перешкоді їхнім державним інтересам, ані не буде загрожувати загальному замиренню світу, а навпаки, вона дасть свій конечний вклад до такого замирення.

Сучасна доба, в якій живемо, така важлива, що ми не можемо довше отягатися й займатися маловажними справами, а мусимо рішитися приложити руки до виконання наших загальних людських завдань для замирення світу. Відложім на бік усякі приватні, групові чи особисті справи, працюймо всіми силами для осягнення спільних нам усім дібр. У тих усіх спільних добрах знайдемо запевнений успіх і для всіх наших частинних та групових змагань. Бо добро цілости несе з собою й добро поодиноких й частин.

Ми свято віримо, що Господь має в своєму Провидінні окремі пляни щодо українського народу та призначив йому окремі завдання, тому й подасть окремі Свої ласки та Своє благословення. Кров наших мучеників та страждання наших ісповідників збільшують у скарбниці Божого милосердя цей окремий скарб, з якого сплинуть через щедрі руки Пресвятої Богородиці потрібні ласки для всіх нас та для всіх наших справедливих і слушних благань і змагань.

Немає сумніву, що з волі Божого Провидіння, бо з волі Святого Апостольського Престола в Римі саме в цьому ювілейному році, коли ми святкуємо 1000-річчя християнства в Україні, започатковано канонічний процес для проголошення блаженним і святим одного з найбільших синів українського народу, Великого Митрополита Андрея Шептицького. Він упродовж свого богоугодного життя великим умом і своїми стражданнями змагав до привернення релігійної єдности зокрема серед нашого українського народу. Маємо в Бозі надію, що той процес завершиться прославою нашого Великого Митрополита Андрея, а при цьому й увесь український нарід прийме вкінці до серця ці невпинні поучення й напімнення про конечність привернути церковно-релігійну єдність, без якої годі сподіватися справжніх успіхів у наших соборницьких змаганнях.

Напевно жде цієї хвилини наш Божественний Спаситель, що так дуже бажає, щоб Його Церква була одним стадом під проводом одного Верховного Пастиря, щоб усі були одно.

Коли ввесь український нарід забажає собі тієї церковно-релігійної єдности й доброю волею змагатиме до здійснення того бажання, то Христос Господь приготовить для нашого українського народу особливе благословення, не тільки для нього самого, але й для цілого Сходу. Бо, здається, годі сумніватись на

благодатний вплив, що його мала б Українська Церква на релігійне поєднання європейського Сходу для усунення роздору, що від 900 літ уже стільки лиха накоїв серед розсварених народів світу.

На завдаток щедрого Божого благословення ми всі разом уділяємо вам усім, Брати й Сестри, наше Архиерейське Благословення.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа, любов Бога і Отця, і причастя Святого Духа нехай буде з усіми вами!

Дано у Филаделфії, Вінніпегу, Римі, Едмонтоні, Торонті, Саскатуні, Року Божого 1955, місяця серпня, в Празник Успення Пресвятої Богородиці.

✠ **Константин,** АЄпп. ✠ **Василій,** АЄпп. ✠ **Іван,** АЄпп.
✠ **Ніль,** Єпп. ✠ **Ісидор,** Єпп. ✠ **Андрей,** Єпп.
✠ **Амвросій,** Єпп. ✠ **Максим,** Єпп.

СВ. ОТЕЦЬ НИКОЛАЙ ЧУДОТВОРЕЦЬ

Св. о. Николай народився в другій половині третього століття, в місті Патарах (частина Малої Азії). Про його молоді літа знаємо небагато. Переказ каже, що вже малою дитиною в середу і п'ятницю зберігав він строгий піст, не приймаючи цілий день жадної їжі. Висвячений своїм стрийком-єпископом на священика, посвятився цілковито на службу Богові і праці для добра ближніх. По смерті своїх багатих родичів одідичив св. Николай велике майно, яке в цілості роздав бідним, хворим, покривдженим і потребуючим, а сам перебував у великому убожестві. Одежа його завжди була бідна і проста, ів раз у день, а ввесь вільний час перебував на молитві і твореню добрих діл.

Бог дав йому ласку творити чуда. Він уздоровляв хворих, надприродним способом допомагав бідним у час голоду і т.д. Навіть погани, яких у той час було багато, призивали його помочі і просили заступництва.

Вибраний архиепископом далі ревно працював для добра бідних і потребуючих, будував церкви, ширив Христову віру, творив чуда. А коли Господь покликав його до себе (не знаємо докладної дати смерти), то нікому не під силу перечислити чудес, якими прославлялися його мощі. Вони спочивають нині в місті Барі, в Італії, в соборі імени св. о. Николая.

Наш український нарід щиро почитає того Святого. На наших землях є багато церков, посвячених його імени. Неодна свічечка горить перед чудотворною його іконою і не одно, а мільйони побожних сердець звертаються до св. о. Николая про поміч і порятунок.

В навечер'я його ім'янин (19 грудня—день св. о. Николая) невидима, добра рука обділяє дітей подарунками.

А побожний нарід співає в його честь пісні і прославляє його ім'я словами: Радуйся Николае, великий Чудотворче!

Іванна Савицька.

Ставлення латинників до Патріярха Фотія

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ФРАНЦИСК Дворник по обширній і грунтовній перевірці творів латинських полемістів проти греків 12-13 століть твердить, що ці полеміcти майже зовсім не згадують про Фотія. Навіть греки не покликуються на авторитет Фотія в диспутах із латинниками. От хоча б Анзельм з Гавельберґа мав дискусії з греком Никитою в Царгороді в 1136 р. В диспуті зовсім не згадує Фотія, хоч обидва дискутували про походження Св. Духа, папський примат і опрісноки. Никита, противник і ворог латинників зовсім не приписує Фотієві цих спірних точок. Він був би напевно покликався на Фотія, якщо б Фотій був перечив походження Св. Духа від Отця і Сина, чи поборював юридичний папський примат.

Латинський письменник Гумберт, що в 1274 р. предложив меморіял другому Ліонському Соборові, присвячує багато розділів грецькій схизмі. Вичисляє причини грецької схизми, як теж літургійні та дисциплінарні різниці між східньою і західньою Церквою, але зовсім не згадує про патр. Фотія. (Ed. Grabbe, Concilia Omnia..., II, pp. 990-998; F. Heintke, "Humbert von Romans", Heft 222, Berlin 1933).

Як згадано повище, відкрите і поширене **Життя Ігнатія,** що його уложив завзятий противник Фотія, Никита, помало поставило захід проти Фотія, поки кард. Бароній у своїх Анналах не поширив, хоч недобровільно, погляду, що патр. Фотій це справник схизми та страшний ворог папського примату.

VI. Ставлення греків до патріярха Фотія

Чи греки завжди дивилися на Фотія як головного спричинника схизми між Сходом і Заходом? Манускрипт, що Ф. Дворник знайшов в лондонськім музею, що по всякій правдоподібності написав грек Евтим (907-912) зовсім не приписує Фотієві авторства схизми, хоч автор був добре обзнайомлений із ділами цього патріярха.

Грек Теофан, що жив у часах Фотія, зве його великим патріярхом. Прослідження невеликої літератури про Фотія, що залишилася до сьогодні, виказує, що бодай деякі греки шанували, ба й почитали його зараз по його смерті. Дворник каже, що греки канонізували патр. Фотія найдалі десь у другій половині 10-го століття. В тім часі, коли канонізовано Фотія, грецька Церква, як виказують різні документи, була в злуці з Римом. Слід зазначити, що в тих давніх часах канонізації не були застережені Папі. Кожен єпископ міг проголосити когось святим у своїй єпархії. Таксамо діялося і в латинській Церкві, поки Папи не застерегли собі права проголошувати Святими визначних героїв християнства.

Грецькі історики з 10-го століття, прославляючи династію Василія Македонського, страшно змальовали царя Михайла та Барду, але не важилися кидати наклепів на патр. Фотія, хоч усі знали, що Фотій був приятелем обидвох, царя Михайла III і його вуйка Барди.

Ці історики не приписують патр. Фотієві жадної ролі в будові автокефалії, ані не бачуть у ньому головного автора схизми. Вони навіть не роблять із нього борця проти навчання Західньої Церкви про походження Св. Духа від Отця та від Сина. Навіть патр. Николай Містик, учень і поклонник Фотія в своїм визнанні віри не натякає на те, що Фотій, його вчитель, боровся з латинниками за правду походження Св. Духа.

Можна б була сподіватися, що греки по завершенні схизми Михайлом Керулярієм, будуть покликуватися на патр. Фотія та його непорозуміння з Папою Николаєм I.

Лев, київський митрополит, грек, в 11-ому столітті веде дискусію про опрісноки, але зовсім не згадує про походження Св. Духа від Отця та Сина і зовсім не втягає сюди Фотія, ані не покликується на його авторитет.

Сам патр. Михайло Керулярій, що завершив східню схизму в 1054 р., хоч напевно користувався письмами Фотія, і знав про його труднощі з Римом, ніде не покликується на Фотія, ані не приписує йому ініціятиви в боротьбі з латинниками, хоч зве святими патріярхів **Ігнатія** і **Фотія,** ставлячи Фотія поруч Ігнатія. (Homilia in festo Restitutionis Imaginum, P.G., 120, c. 729-732).

Знаємо, що антіохійський патріярх Петро намагався опам'ятати Михайла Керулярія, як він зірвав із Римом, заохочуючи його дискусіями з латинниками вирівняти різниці між двома Церквами. Мих. Керулярій був би напевно покликувався на авторитет Фотія, щоб скріпити своє наставлення до Риму, якщо б був мав якісь докази, що Фотій був ворогом папського примату і пропагатором грецької незалежности й автокефалії. Тимчасом у кореспонденції патріярха Мих. Керулярія з Петром нема зовсім згадки про Фотія. (Тамсамо, с. 781-816).

Болгарський архиепископ Теофилякт, атакуючи латинників за навчання про Filioque, покликується на Св. Методія, який "на його думку мав поборювати латинського навчання про Св. Духа", але зовсім не згадує про Фотія, хоч авторитет Фотія був куди більший аніж Св. Методія. Отож патр. Фотій для Теофилякта не був ворогом латинників і автором грецької автокефалії. (Liber de iis quorum Latini incusantur, P.L. 126, c. 211-249.

Никита Нікейський, неприхильно наставлений до патр. Фотія, отак пише про Фотія потім, як патр. Мих. Керулярій вже зірвав із Римом: "Як Фотій поєднався з Римлянами, згода запанувала між Церквами". (Грець. Патрологія, 120, с. 1717...). Отож Никита Нікейський знав, що патр. Фотій не був виразником грецької автокефалії та ворогом папського примату.

Іван II, київський митрополит, (1080-1089), пишучи до антипапи Климента III (1084-1100), вичисляє сім вселенських соборів, не згадує про Фотія, хоч закидає латинникам "різні блуди та єресі", але зовсім не покликується на авторетет патр. Фотія. (Павлов, Op. cit., 58 ст.). Це теж доказує, що ні київський митрополит Іван II, ані українська єрархія того 11-го віку не вважала патр. Фотія пропагатором розриву з римським Папством.

Грецький полеміст по завершеній схизмі Мих. Керулярія, Николай із Метони, хоч добре обзнайомлений із писанням Фотія, вовсім не покликується на нього в своїх писаннях проти латинників.

Не згадують про Фотія два інші грецькі протилатинські полеміти з другої половини 12-го століття, Іван Єрусалимський і Іван з Клавдіополя, як це стверджує сам росіянин Павлов, (Op. cit., 189-191 ст.).

Але найкраще доказує нам писання Михайла з Анхіолоса, найзавзятішого ворога церковного з'єднання Царгороду з Римом, що приготовлялося за часів Еманоїла Комнена. Ціла дискусія уложена в формі діялогу між імператором і патріярхом. Цар Еманоїл марно намагається переконати патріярха до злуки з Римом. Ніякі аргументи не помагають. Тоді цар наводить приклад патр. Фотія, що теж колись виступив проти латинників, але згодом злучився з ними. На це патріярх відказав:

"Навіть якщо Фотій помилився в цім пункті (що погодився з латинниками), то це не доказує, що латинники виправдані..." (В. Грумель подав переклад цього діялогу в Le Filioque au Concile photien de 879-880, у "Echos d'Orient, XXXIII, pp. 254-264, 1930).

Отож бачимо, що ще в 12-ому столітті греки не вбачали в патр. Фотієві пропагатора грецької автокефалії та юридичної незалежности від Римського Папи. Коли залагоджено конфлікт між Фотієм і Ігнатієм, тоді греки поважали обидвох патріярхів і шанували їх як Святих, забувши непорозуміння поміж ними.

Отож Митр. Іларіон знову застиджує себе своїм незнанням історії, коли в своїй книжці твердить, що Ігнатій є Святим тільки в католицькій, а не в православній Церкві: "Інші роком смерті Ігнатія подають 878. Католицька Церква оголосила Ігнатія Святим,—**за заслуги їй"** (164 ст., замітка). Якщо католицька Церква оголосила Ігнатія Святим за те, що він признав папський примат, проти якого лютує Митр. Іларіон, називаючи Ігнатія зрадником грецької Церкви та батьківщини: "І чи не зраджує Церкві й Батьківщині, хто єднається з Римом?" (164 ст.), то за що ж самі греки по розриві з Римом уважають Ігнатія Святим, от хоча б сам патр. Михайло Керулярій, що завершив розрив Церков в 1054 р. Чи греки були проголосили Ігнатія Святим, якщо б були уважали його зрадником Церкви та Держави? Чи сам патр. Мих. Керулярій був би назвав Ігнатія Святим нарівні з Фотієм? Нажаль засліплення і незнання історії надто велике в Митр. Іларіона, щоб він міг орієнтуватися в церковних справах і об'єктивно осуджувати їх. (Див. на гомілію, що Мих. Керулярій виголосив з нагоди свята привернення ікон, що їх поборювали іконоборці: (Homilia in festo Restitutionis Imaginum, P.G., 120, 729-732).

Аж при кінці 12-го і в початках 13-го століття прихильники і вороги церковного з'єднення, полемізуючи між собою, починають щораз частіше видвигати особу й нещасний поступок патріярха Фотія проти Папи Николая I. Сторонники церковного з'єднення, особливо перед і по Ліонським Соборі, почали щораз сильніше накликати противників з'єднення, щоб вони не йшли за

прикладом патр. Фотія, що викляв, як ми бачили повище, говорячи про взаємини між патр. Фотієм і Папою Миколаєм І. (Див. Голос Спас., Березень 1955, 19-25 ст.), не самого Папу, але тільки його діла, як це заявив сам Папа Адріян II. (Mansi XVI, 123).

Нажаль згадані полеміcти, висвітлюючи спір патр. Фотія з Папою Миколаєм І, і підкреслюючи його спротив Папі, забули чи замало підкреслювали, що патр. Фотій погодився з Римом і помер у злуці з католицькою Церквою. Ця полеміка витворила враження, що патр. Фотій це представник грецького, християнського протиримського навчання. Отак вони викривили факт Фотієвого спору з Миколаєм І, представляючи Фотія як виразника протиримських грецьких тенденцій. Це сталося в 13-у столітті. В 14-ім столітті латинські полеміcти, воюючи з греками, пішли слідами грецьких полемістів, представляючи Фотія як головного ворога Папства. Отак зродилася "Фотієва легенда".

Отож бачимо, що навіть ті греки, що були ворожо наставлені до Риму і поборювали ідею церковного з'єднання, аж до 13-го століття не **уважали** патр. **Фотія** за **ініціятора схизми.** Ніхто з тих полемістів не згадує, що патр. Фотій був удруге виклятий котримнебудь Папою. Навпаки загальна опінія панувала в Греції, що як Фотій помирився з Іваном VIII, то мир тривав між обидвома Церквами аж до 1054 р., коли патріярх Михайло Керулярій завершив схизму, що триває по сьогоднішній день. Справді за Папи Формоза і Сергія III було якесь мале непорозуміння між Римом і Царгородом, але це не був розрив, бо ніхто про нього нічого не згадує. Коли б була настала друга схизма за патр. Фотія чи його наслідників, то напевно була б про це якась згадка в писаннях грецьких полемістів, що за часів Флорентійської Унії боролися проти церковного з'єднання. Навіть грецький письменник Никита з 11 століття нічого не знає про ніяку схизму від часів помирення Фотія до Михайла Керулярія.

Навпаки є бодай деякі докази, що подібної схизми зовсім не було. Юрій Метохит, грецький полеміст з 14-го століття, учень патріярха Беккоса, вичисляє всіх наслідників патр. Фотія на патріярщім престолі, але зовсім не згадує, що вони мали якесь непорозуміння з Папами.

"Він (Фотій) сильно хвалив їх (папських легатів, що прибули на собор), віддавши вперед чолобитню Папі, що вислав їх. Отак тоді справа малася, як ішло про Фотія та про порозуміння двох Церков. Він (Фотій) ще більше закріився (на патріяршім престолі) соборовим декретом. Порозуміння між (двома Церквами) ще зросло з часом і під керівництвом наступних ерархів. З щораз більшою старанністю кожного дня всі намагалися зберегти закони згоди й злуки та невпинно витривати в ній" (Georgii Metochitae Diaconi Historiae Dogmaticae, lib. I & II, A. Mai, Patrum Noxa Bibliotheca, VIII, lib. 1, ch. VI-IX, pp. 9 etc., Рим 1854-1905).

Хоч патр. Фотій спричинив розрив між Римом і Царгородом у 867 р., бо цього ніхто не може заперечити, всетаки він опісля направив свою помилку, погодився з Римом і своєю поведінкою доказав, що Христова Церква має бути одна під одним тільки найвищим Архипастирем Папою.

Одначе грецькі полеміcти 13-го століття не звернули уваги на поєднання патр. Фотія з Папством, хоч сильно підкреслювали виклятя Папи Миколая І. Фотієм, роблячи Фотія автором церковного розриву. Це неслушний закид, бо вже перед патр. Фотієм бували розриви між Римом і Царгородом. Отож треба б йти до початку суперництва і назвати ініціятором схизми того першого патріярха, що спричинив **перший церковний розрив** між Сходом і Заходом. Якщо патріярх Фотій був автором схизми, то він тільки пішов за прикладом інших своїх попередників. Згодом латинський аналіст кард. Бароній, і за ним німецький історик Гергенретер, пишучи про царг. патріярха, змалювали його в дуже некориснім світлі як страшного ворога папства й ініціятора схизми. Їх твердження помалу ввійшли до історії як незбиті факти, про які ніхто не сумнівався.

За твердження Баронія та Гергенретера пішли православні греки й протестантські історики. Так воно тривало аж до недавна. Дивно робиться, що навіть греки представляли свого патріярха Фотія в подібнім світлі.

На нашу скромну думку збиття фальшивого погляду про патріярха Фотія й висвітлення його постаті, його діяльности, навіть його промаху проти Папи Миколая І, влегшить дорогу до взаємного порозуміння між Сходом і Заходом і підготовить грунт до поновного з'єднання всіх християн під найвищим Архипастирем, наслідником Св. Петра, Римським Папою.

Діло істориків не тільки збити наклепи несправедливо кинені на патр. Фотія, не тільки підкреслювати його похибки, але й уміти висвітлити його добрі сторінки, от хоча б його готовість помиритися зо своїми противниками, сторонниками Ігнатія, простити своїм ворогам, його ревність і намагання мирно залагодити конфлікт із Папою Іваном VIII. Замало воно твердити, що Фотій був великий вчений, як досі представляли його. Тільки любов і правда можуть з'єднати роз'єднаний Схід із Заходом. "Пізнаєте правду,—говорить до всіх Спаситель,—і правда визволить вас!" (Ів. 8, 32).

ЦІКАВІ ПОРІВНЯННЯ З АНГЛІЇ

ПРОТЕСТАНТСЬКА Церква в Англії має 20,000 протестантських церков, але тільки 14,000 міністрів. Католицька Церква має тільки 2,000 парафій, але 7,000 священиків.

Тому 50 літ Англія мала 19,000 протестантських міністрів, хоч населення було куди менше. Сьогодні на 45,000,000 має тільки 14,000 міністрів. Коли англіканські парафії, що начисляють по 10-20,000 членів, мали по 6 міністрів, тепер мають заледве одного.

В багатьох місцевостях протестанти замикають свої церкви через брак міністрів. Тільки одна католицька дієцезія в Лідс недавно відкупила від протестантів 5 храмів, перемінюючи їх на католицькі церкви.

Англійські баптисти замкнули 212 храмів за останніх 25 літ. За те католицька Церква в Англії постійно зростає, здобуваючи пересічно 10,000 конвертитів кожного року.

ПЯТИЙ РОЗДІЛ

Невдачі та Тріюмфи

(1737-1741)

ОСНУВАННЯ монастиря в Чорані було великим здобутком для Чину Пресвятого Спасителя. Будова монастиря та церкви поступала вперед, бо нарід був одушевлений новою фундацією місіонерів. Альфонс писав у квітні 1737 р., що пересічно 50 осіб, між якими не бракувало дооколишніх священиків, щоденно приходили й безплатно трудилися при будові. Отці місіонері теж не дармували. Вони працювали як звичайні робітники та наглядали над роботами.

Будуючи монастир, не занедбували духовного добробуту населення. Альфонс і його співбраття щоденно відправляли богослужби для народу. Згодом зорганізували побожні братства для різних станів. Помалу праця почала видавати обильні плоди. Віра скріпилася, мораль поліпшилася, набожність до Пречистої Діви та Пресвятих Тайн зросла між населенням Чорані й околиці.

Дім у Чорані мав відограти дуже важну ролю в історії Чина протягом 20 літ, бо став гейби його другою колискою. В ньому члени нового Чина вперше склали монаші обіти. Тут відбулася перша капітула, тут довгі роки рішалися важні справи. Тут відбувалися замкнені реколекції для священиків і мирян. Нераз бувало по 54 клєриків і 114 мужчин на реколекціях. Це немало коштувало Отців, які нераз мусіли спати на підлозі, щоб дати приміщення тим, що приходили на реколекції.

Сам монастир, хоч сильно побудований, визначається вбогістю. Келійки малі та простенькі. Нема в них ніякого огрівання. Віконця дуже малі. Під сходами недалеко каплиці є маленька невигідна кімнатка, де проживав і бичувався основник Чина, Альфонс. Ще досі видно плями крови на стінах цієї келійки, бо так немилосердно катував себе Святий. Колишня церковця сьогодні перемінена в захристію обширної та гарної церкви. В цій первісній церковці Альфонс уложив свої пречудні **"Посіщення Пресвятих Тайн".** Теперішня церква була посвячена в 1778 р.

Ще досі зберігається в монастирі проповідальниця, з якої проповідував Святий Альфонс. Є й там пречудний образ Розп'ятого Спасителя, який намалював сам Святий. Це цінні пам'ятки по Святім основникові Чина, які духовні його сини, Отці Редемптористи, заздро зберігають як скарби по Батькові.

Крім Чорані різні єпископи запрошували Альфонса, щоб у їх епархіях закладав нові монастирі. Найбільше ж наставав єпископ Фалькоя, бажаючи мати монастир ОО. Редемптористів у своїй діецезії в Кастеллямаре. Єпископ Казерти теж жертвував Альфонсові нову фундацію, але Альфонс завжди відмовлявся приймати їх, вимовляючись браком потрібних працівників. В майже всіх листах, що Альфонс писав у тому часі до різних осіб, бачимо, як він благає їх, щоб молили Бога, післати йому більше працівників.

Альфонс тримався засади, що не слід роздроблювати сил. Бажав мати відповідне число Отців і Братів по своїх домах, щоб могти запровадити монашу дисципліну та плекати духа Чина, инакше не був би потрапив підготовити належно вишколених місіонерів для своїх місій. Тут саме Альфонс різнився від свого духовного провідника Фалької, який бажав, щоб Альфонс відчиняв щонайбільше місійних станиць і так розпорошував вже й так невелике число членів.

1. Отці покидають дім у Віллі Вільних і Скалі

Альфонс тішився новою фундацією в Чорані, що стала йому дуже в пригоді. Господь допустив велику пробу на новий Чин. Хоч Отці невтомно трудилися для населення, що проживало в Віллі Вільних і околиці, всетаки знайшлися деякі одиниці, що заздрим оком дивилися на їхні успіхи. Вони стали оскаржувати Отців, що монастир збагачувався надмірними милостинями населення, хоч історія монастиря подає, що його члени проживали дуже скромно, щоб на казати вбого. Князь з Колюбрано, який жив у незгоді з місцевим єпископом, вдержував із Отцями в Віллі холодні, хоч поправні стосунки. Проте ворогам легко вдалося настроїти його проти синів Св. Альфонса, бо потайки сприяв тим, що накидалися на них і навіть оскаржували їх про несотворені речі.

Буря ж зірвалася, як о. Россі відмовив розгрішення одній грішниці за стосунки з п. К., вона зірвала їх, щоб спасати свою душу. Її спільник попав у шал і почав мститися на Отцях, оскаржуючи їх у скупарстві та захланності. Дехто вірив наклепам, інші боронили Отців. Проте лихі бувають нагальніші в ширенні зла ніж добрі в обороні добра. Приятелі пана К. почали публично зневажати Отців, не боячись ніякої кари, бо п. К. підкупив князя з Колюбрано 200-ма дукатами. 2 червня 1737 р. Брат захристиянин ішов відчиняти церкву. Гурт зухвальців окружив його та домагався ключів. Преп. о. Маццїні, настоятель монастиря, звелів своїм членам спокійно забратися з Віллі Вільних, щоб не викликувати дальших заворушень, хоч мало хто був уже в монастирі, бо кілька місяців перед тим чотири чи п'ять новиків покинули Чин.

Отець Маццїні стрінув Альфонса в Неаполі. Обидва удалися по пораду до єп. Фалької. Альфонс, повний довір'я до Божого Провидіння, наставав, щоб Отці лишилися в Віллі Вільних. Єп. Фалькоя твердив, що краще їм звідти забратися, бо не зможуть корисно трудитися між ворожо наставленим народом. Отак Отці зовсім здбралися з Віллі, хоч єпископ Каяцца, Преосв. Віджілянте, відраджував і намагався затримати їх у своїй епархії. Ревний ерарх довгими роками старався привернути Отців до Віллі. 20 літ пізніше навіть дочка ворожого князя прохала їх вернутися до опущеного монастиря. Сам Альфонс був би туди радо повернувся, але в тім часі Тануччі був так сильно обмежив рухи Чина, що поворот до Віллі був прямо неможливий без викликання королівського гніву.

Отак молодий Чин зазнав першої поразки через злобу деяких безвідповідальних людей, що їм удалося перепинити добродійну діяльність місіонерів з великою шкодою для місцевого населення. Отець Танноя свідчить, що Божа кара спала на всіх спри-

чинників злочину. "Всі сучасники твердять"—каже він, "що ніхто зо спільників не втік від Божого тліву". Одні померли наглою смертю, на других спала якась інша кара за злочин проти невинних Отців.

Це була велика втрата для епархії еп. Віджілянте. Свідчить про це місцевий шляхтич, дон Домінік Віто, що три роки пізніше полишив легат для нової фундації місіонерів. Він пише в своїм тестаменті: "Отці вчинили багато духовного добра для населення Віллі й околиці своїми проповіддями та побожними вправами, що ввели між 1734-7 роком. Як тільки вони забралися, повстали різні партії, поволі заникла побожність і страх Божий та помножилося число гріхів".

Господь дальше випробовував молодий Чин. В 1738 р. великі труднощі зродилися в Скалі, яка—поправді кажучи—була для Альфонса тільки провізоричною оселею. Отці, що пробували в Скалі, мусіли змагатися з крайньою нуждою, бо не було сталих доходів. Населення Скалі не виявляло майже ніякої великодушности супроти Отців і не помагало їм у матеріяльній скруті. Помешкання Отців було абсолютно замале й не було змоги через брак гроша поширити його. Монастир Отців не мав власної церкви, щоб розвинути ширшу апостольську діяльність, а на будову церкви не було ні місця ні фондів.

Фінансове положення монастиря в Скалі стало критичне, як хтось з зависного клеру вплинув на колишніх фундаторів і намовив їх відобрати фундації Служб Божих, що були єдиним сталим доходом монашої громадки в Скалі. Альфонс рішив замкнути місійну станицю в Скалі. 25 серпня 1738 р. написав листа до настоятеля, о. Мацціні, та звелів йому звенути станицю й разом із монашою громадкою удатися до нової фундації в Чорані. Отак 27 серпня 1738 р. всі отці: Мацціні, Вілляні та Марокко й Браття Віто, Курціо та Гавдієлло залишили Скалю та перейшли до Чорані.

В 1742 р. Альфонс, благаючи в короля позволення відкрити нову станицю в Пагані, подавя к рацію залишення Скалі непривітну погоду околиці, через яку члени часто хворували, що й зрештою була правда. Отець Спортеллі був тоді хворий і пробував у Кастеллямаре, де помагав у праці еп. Фалької.

Скаля виповнила своє завдання. Вона стала колискою Чина, була для Альфонса новою Гефсиманією, як товариші покинули його, бачила, як Чин відродився прибуттям нових членів... Не зважаючи на ці сентиментальні спомини, Альфонс звинув цю станицю, вважаючи, що краще воно для його членів проживати в більшій громаді, де б можна було плекати сильнішу монашу дисципліну та розвинути більшу місіонерську діяльність. Проте по першій світовій війні Отці вернулися до Скалі, де мають маленький монастир недалеко печери, в якій Пресвята Богородиця з'явилася Св. Альфонсові.

Альфонс побатьківськи з відкритими раменами прийняв своїх співбратів зо Скалі. Тішився, що всі його духовні сини зібралися під одним дахом. Невелика, але дібрана була ця духовна родина. Начисляла 8 Отців і 4 Братів помічників. Всі вони були повні ревности та Божого духа. Духовне життя в монастирі процвітало, що немало тішило Святого основника. Сам він провів у скупчені, праці та деяких паломництвах до святинь Марії літні місяці, приготовляючись до осінніх і зимових місій. Своїм прикладом і конференціями плекав він духа Чина в своїх духовних синах.

2. Подивугідна діяльність отця Сарнеллі

Хоч молодий Чин залишив дві станиці—Скалю й Віллю Вільних—і либонь через це затратив трохи свого престижу в очах людей, проте Господь Бог користувався його членами, щоб ширити в світі Свою славу та виполювати кукіль зіпсуття.

Неаполь, столиця королівства, був у тих часах значно зіпсутим і неморальним містом. Отець Януарій Сарнеллі виповів війну публичному зіпсуттю, на яке цивільна влада примикала очі, хоч розпуста та неморальність сильно підривали християнське життя населення нещасної столиці. Вже перед о. Сарнеллі неодин священик багато натрудився, щоб викоренити лихо, але йому не вдалося, бо проституція була майже здобула собі право громадянства в Неаполі. Отець Сарнеллі почав небезпечний двобій із від двох століть закоріненим зіпсуттям столиці. Це коштувало його немало труду й здоров'я. Тільки генергійні урядові чинники могли проломити закорінене зіпсуття. В Неаполі та в околицях кишіло від зіпсутих жінок, що без скрупулу ображали Бога та ще й інших тягнули до гріха.

Отець Сарнеллі бачив лихо й постановив знищити його. Його двобій почався в 1736 р. Бачив, що сам не дасть собі ради з неморальністю численного населення й воєтва. Він порішив заангажувати цивільну владу та використати державні закони, бо вважав, що цивільна влада має право й обов'язок здавлювати неморальність і берегти від зіпсуття своїх підвладних. В березні 1736 р. видав книжку та присвятив її депутатам міста Неаполю. Книжка "Католицькі, легальні та політичні рації, що накладають на цивільну владу обов'язок боронити місто від знищення публичної неморальности" мала викрити урядовцям міста страшне положення столиці та розбудити в них християнське почуття обов'язку застосувати радикальні засоби, щоб зарадити лихові.

Відважний автор немилосердно заатакував зіпсуття, пригадуючи давні закони, що заборонювали публичну проституцію, та піддаючи нові засоби, щоб викоренити зіпсуття бодай з самої столиці, бо знав, що усунути його вповні було неможливе. Нещастя Неаполю було в тому, що лихі або й зовсім морально зіпсуті жінки проживали в місті посеред чесних і богобоязливих жінок і дівчат, тому й легко було їм критися від кар закону та зводити інших. Отець Сарнеллі закликав урядовців, що подібні жінки та дівчата не повинні проживати посеред своїх чесних співсестер, але мають бути відділені від них у якомусь місці, звідки не могли б так легко ширити зіпсуття. Він предкладав, щоб їх негайно видалити поза місто.

Його кампанія проти зіпсуття закінчилася тріюмфом, бо 14 вересня 1737 р. Тануччі повідомив голову неаполітанської поліції, герцога Джовінаццо, що від 4 травня 1738 р. всі доми зіпсуття мали бути замкнені і їх мешканці видалені поза місто. Королівський розпорядок заборонював цим нещасним вертатися до Не-

аполю під загрозою публичного бичування та конфіскати майна властителів подібних домів. Успіх отця Саренллі в Неаполі сповнив радістю серце Альфонса та його співбратів, що молилися за перемогу добра над злом. Цей успіх теж припинив ворожнечу деяких противників нового Чину. Вони зобачивши, що цей місіонерський Чин зможе вчинити немало добра для Бога та батьківщини, тому й притихли та перестали підважувати його значення в очах свого оточення. н

2. Невпинна праця Альфонса

Альфонс Ліґорій був людиною невпинної праці, бо дивився на час як на дорогоцінний Божий капітал, що його людина має пильно використовувати для Божої слави, добра ближніх і власного спасіння. Земське життя було для нього духовним полем, що його кожен мусить управляти, засідаючи добрими гадками, бажаннями, замірами, почуваннями та ділами.

Монах в очах Альфонса мусить бути завжди зайнятий, бо лінивий монах не потрапить бути добрим монахом. Сам Альфонс тримався цієї засади і впоював її в своїх молодих співбратів. Хоч громада місіонерів не була чисельно велика, проти сини Альфонса були дуже діяльні та працьовиті, як це зазначує архиєпископ Салерна в своїй реляції до Риму, хоч поіменно не згадує Альфонса. Сини Альфонса трудилися на місіях від січня до червня та від вересня до грудня, бо це місійний сезон в Італії. Проповідали місії, реколекції, дев'ятниці, тощо. Великі маси побожного народу брали участь у місіях, викликаючи справжні духовні революції. Місцеві парохи бачили успішність Альфонсіянських місій і високо цінили їх.

Отець Сарнеллі бачив ще інше лихо в неаполітанськім королівстві. Поруч зіпсуття богохульство було сильно поширене особливо між простолюддям. Дивно, що такі католицькі народи, як італійці, еспанці, французи так сильно грішать богохульствами проти Бога, Пречистої Діви та Святих, проклинаючи їх, хоч воно незнане посеред інших народів.

Він рішився на нову кампанію проти богохульства, заангажував єпископів, священиків, сповідників, ба йн авіть цивільних урядовців, благаючи їх доложити всіх зусиль, щоб викоренити цей широкопоширений гріх богохульства. Хто любить Бога чи Святих, той не буде проклинати їх. Отець Сарнеллі рішив розпалювали любов до Бога в серцях населення при помочі розважання. Архиєпископ і кардинал Неаполю Спінеллі сильно помагав о. Сарнеллі в його поширюванні по дієцезії практики щоденного розважання як успішного засобу проти богохульства.

Альфонс тимчасом дав місію в Ночері біля Пагані. Це був зародок і початок нової фундації в Пагані, бо одушевлений нарід домагався її, зобачивши, скільки добра місіонері вчинили в цілім місті. Отець Россі і Спортеллі були Альфонсовими співпрацівниками на цій місії, що відбулася з початком осінньої пори. На початку листопада Альфонс із п'ятьма співбратами і п'ятьма світськими священиками почав місії в Кастеллямаре, що тоді нараховало 10,000 населення.

Єп. Фалькоя дякував Богові, що покликав таких місіонерів. Отець Танноя каже, що місія усунула багато ворожнечі, сканда-

лів, змусила численних шахраїв зробити реституції чужого добра та ввела побожність до Кастеллямаре, того купілевого міста, що завжди мало славу поганської оселі. По закінченні цієї місії Альфонс проходив інші міста та села положені на амальфітанськім побережжі, проповідаючи всюди Боже слово. Альфонсові треба було багато помічників, бо Отці парохи невпинно домагалися місій, почувши про успіхи Альфонса від інших священиків. Святий не щадив себе, але негоден був задовольнити всіх прохань про святі місії. Крім цього запрошено його проповідати реколекції клерові Неаполю. Альфонс зразу відмовився, бо надходила пора місій. Коли ж єпископ Фалькоя попрохав його, він прийняв їх і пречудно провів ці реколекції, звертаючи увагу своїх слухачів на наслідування Ісуса Христа,

По цих реколекціях вирушив знову на місії. В часі місії в Акваролі Альфонс зобачив журбу на обличчях своїх слухачів. Ці щирі селяни були зажурені посухою, що нищила працю їхніх рук. Альфонс прирік їм дощ, якщо відбудуть якслід місію. Дні минали, а небо залишилося без хмаринки. Сонце пекло без милосердя. На закінчення місії з'явилася на небі малесенька хмаринка. Альфонс припав навколішки та став благати Господа Бога про дощ, простягаючи руки до хмщаринки. Нараз, свідчить священик очевидець, небо захмарилося, зірвався сильний вітер і впав такий обильний дощ, що виглядав на зливу. Це чудо сповнило радістю та вдячністю серця затривоженого населення. Отак надійшов 1740-ий рік. Він знайшов Альфонса серед місійної діяльности. Не зважаючи на своє слабе здоров'я, Альфонс не щадив себе, бо Божа слава та спасіння безсмертних душ були для нього важніші ніж власне здоров'я.

4. Віднова неаполітанської архидієцезії

В 1740 р. Венедикт XIV став Папою. Була це дуже енергійна людина, що бажала відновити ревність у Христовій Церкві. Під його впливом, як і теж за намовою о. Сарнеллі архиєпископ Неаполю, кардинал Спінеллі оголосив місії по цілій своїй епархії, мобілізуючи всіх проповідників, що були під його юрисдикцією. Ревний Архипастир бажав дійсно провести поважну реформу в своїй отарі, викорінюючи застарілу звичку богохульства. Отець Андрій Сарнеллі піддав архиєпископові гадку, що провідником місій повинен стати Альфонс Ліґорій, про якого вже передтим думав кар. Спінеллі.

Альфонс не хотів погодитися на провід неаполітанських місій. Не хотів викликати заздрости в славних місіонерів Пропаганди, до якої колись належав, заки оснував власний Чин. Не бажав теж покидати Чорані, де зібрав був всю свою духовну Родину та намагався вляти в неї свого духа. Жаль було йому теж покидати маленькі села і сільця, щоб проповідати місії по містах неаполітанської архидієцезії. Оці рації зневолили Альфонса відмовитися від почесного завдання проводити неаполітанськими місіями. Кард. Спінеллі, що мав велике довір'я до здібностей Альфонса, ужив свого авторитету, щоб змусити його: "Як архиєпископ", промовив він, "я є головою цього Згромадження та його членів. До мене одного належить рішати, яких засобів треба вживати". Альфонс покірно схилив голову перед цим князем Церкви та

послушно прийняв уряд провідника плянованих місій. Кардинал заявив: "Провід Альфонса запевнить місіям великий успіх і навчить інших місіонерів, як треба проповідати популярні та корисні місії".

Ці місії зачалися в травні 1741 і тривали аж до серпня 1742 р. Альфонс поділив місіонерів і проповідників на різні групи. Вони мали проповідати під його наглядом і слідувати його вказівки. Наложив суворий режим на своїх співпрацівників, заявляючи їм: "Нарід більше зважає на те, що бачить аніж на те, що чує".

Місійний метод Альфонса складався з оцих духовних вправ: проповіді, інструкції, розважання з народом, відбування хресної Дороги, посіщення Пресвятих Тайн і відвідини ікони Богоматері. В кожній майже проповіді він наставав на конечність молитви до доброго християнського життя. Повищі практики, що їх увів у часі місії, мали запевнити народові витривалість у добрих постановах, що їх слухачі вчинили, слухаючи проповідей місіонерів. "Хто молиться, той спасеться; хто не молиться, той буде проклятий!" було його улюбленою засадою, яку часто повторював слухачам.

Вістки про успіхи місій доходили до кардинала Спінеллі та сповняли радістю його серце. Альфонс викликував пошану та подив у місіонерів, що були під його керівництвом. Він впоював у них важливу правду, що місіонер повинен водночас проповідати прикладом і словом, йнакше його праця буде безуспішна. Не дозволяв їм на ніякі вигоди, наказав подавати до стола скромні, але здорові потрави, виключаючи всякі солодощі. Крім проповідей для народу, Альфонс на кожній місії улаштовував реколекції для клеру та монахинь. Це була всестороння християнська обнова цілого міста чи оселі. Зріст і віднова віри, побожности й християнського життя позначували місцевості, крізь які пройшли Альфонсові місіонері. Танноя каже: "Треба б написати цілі томи, щоб подати визначніші випадки та користі, що випливнули з цих місій".

Згадані місії запевнили теж багато добра молодому Чинові ОО. Редемптористів. Вони з'єднали йому загальну пошану клеру, притягнули декілька покликань, між якими визначався о. Павло Кафара, і спонукали кардинала, ба й Папу Венедикта XIV, що видали важні інструкції про потребу частих місій.

Що вони повинні знати та робити

о. Р. Хом'як ЧНІ.

"ВІСТНИК", що його започаткували та продовжають видавати в Вінніпегу українці, що відступили від Католицької Церкви, і є відомий зо своєї ненависти до Католицької Церкви, передовсім із своїх ворожих нападів на діячів Української Католицької Церкви, недавно тому виступив проти Преосв. Кир Миколи Чарнецького, єпископа-ісповідника Української Католицької Церкви та відомого її діяча, бл. п. о. Франца Ксаверія Бонна.

Відповідаючи "Нашій Маті", п. І. Дрель пише: "Український католицький єрарх Чарнецький поспішив скоро, щоб на сподіваному свіжому цвинтарі Української Православної Церкви в Західній Україні (Волинь, Підляшшя, Полісся) ширити католицизм. З цього приводу ми не чули протестів проти еп. Чарнецького від українського католицького проводу. А католицизм цей був ширений Чарнецьким ще й... по-московськи. Так робив Рим у Західній Україні "мостовий причілок" для унійного десанту на Росію. ("Вістник", Вінніпег, 1955, ч. 3). Цього своїого твердження п. І. Дрель не доказує, тільки хоче, щоб йому повірити на слово. Тут цього робити не можна.

Слід тямити п. І. Дрелеві, що український народ прийняв св. Христову віру в Русі-Україні тоді, коли ще не існував нещасний роздор; через те український народ в Русі-Україні від самого початку прийняття християнства був злучений з Одною, Святою, Вселенською, це є Католицькою і Апостольською Церквою; через те український народ в самій Русі-Україні став християнський-католицький, це є злучений з цілим тодішним християнським світом, що його найвищим зверхником є самий Римський Папа (Гл. Н. Полонська-Василенко і М. Чубатий, Історія Церкви, Енциклопедія Українознавства, т. 1, Мюнхен-Ню Йорк, 1919, стр. 601-604). У 18 і 19 сторіччях російські царі насильством "навернули на православіе" наших братів і сестер в Україні. (Там же, стр. 615). Коли ж цар Николай II. проголосив в 1905 р. декрет "про віротерпимість", тоді в Україні, що знаходилась у Російській Імперії, сотки тисяч релігійно свідомих наших братів і сестер вернулись до Католицької Церкви (там же, стр. 615). Те число збільшилось після упадку царату в 1917 р. Між тими, що тоді працювали серед наших братів і сестер в Україні, що тоді належала до Польщі, був і Преосв. Кир М. Чарнецький ЧНІ . В який спосіб він виповняв те своє шляхетне завдання? На це преважливе питання так відповідає один із найбільших синів України:

"Дві преважні події у розвою нашої Церкви, які зайшли в останніх часах" пише Митрополит А. Шептицький, "приневолюють Нас забрати голос у справі, яка не лише мусить у високім степени займати всіх священиків нашої Провінції, але від якої правильного поставлення просто залежить ціла будуччина нашого обряду і ціла праця, яку за помічю Божої Благодати будемо могти сповнити в ділі повороту наших відлучених братів на лоно святої Католицької Церкви.

Першою подією є назначення Апостольського Візитатора для всіх парохій східного обряду в границях Польщі (з виїмком нашої Церковної Провінції) в особі Преосв. Кир Николая Чарнецького, монаха Конгрегації Св. Ізбавителя (Редемптористів), б. священика нашої Церковної Провінції. Це назначення Апостольського Візитатора, як не менше вибір особи, який Святіший Отець той преважний уряд поручив, уважаємо за новий і великий доказ прихильности Христового Намісника для нас.

Сам факт, що Святіший Отець хоче бути безпосередно якнайкраще поінформований про весь стан Унії в Польщі, є для нас усіх великою потіхою і потверджує у нас надію, що справа св. Унії буде через Апостольський Престіл так поставлена і розв'язана, як цього вимагає дійсне добро нашої Церкви та нашого народу.

Преосв. Николай є монахом всеціло відданим справі Унії, чоловіком, що від давна працює поза границями нашої Церковної Провінції, який по Божому розуміє потреби і трудности унійної праці серед українського та білорусського народу і без сумніву зуміє достойно сповнити поручений собі уряд Візитатора.

Уряд його, як сказано не відноситься до нашої Церковної Провінції і тому, хоч висловлюємо радість з його назначення, не маємо можности його між собою витати, і заразом не маємо причини висказувати надії чи бажання, що новий оборот розвою Унії в Польщі обернеться в хосен і нашої Церковної Провінції.

Участь наша в справі Унії поза границями нашої Провінції не зміняється через назначення Апостольського Візитатора і не є правдоподібним, щоби в короткім часі змінилася. Справи нашої Церковної Провінції належать у Римі до компетенції Конгрегації для Східної Церкви, а справа Унії в Польщі, поза границями нашої Провінції належить до компетенції Комісії, названої "Про Русія", себто для всіх територій, що належали колись до російського царства. Однак назначення Візитатором чоловіка, який перед вступленням у монаший чин належав до духовенства нашої Церковної Провінції, є подією дуже відрадною для всіх нас, але й подією, що змушує нас до провірення умовин, під якими ми зможемо колись причинитись до повороту до церковної єдности відлучених наших братів на Волині, Підляшу, Поліссю та Білорусі. Преосв. Николай належав усе до тих священиків, що вміють як слід оцінювати традиції Унії і працю довгих поколінь нашого духовенства в цій справі що ясно розумів, як цінні і важні є ті традиції Унії, які свято зберігають усі наші обрядові, церковні і національні звичаї, спадщину перших століть християнства в нашому народі. Преосв. Николай був усе обрядовцем найліпшого зразку, прив'язаним до всіх традицій, оцінював їх значіння, але й розумів їх зглядну вагу чи вартість у душпастирській праці. Коли вже як монах був з монашого послуху призначений до праці на Волині, відразу, разом зі всіми братами Конгр. Св. Ізбавителя, вмів у всіх обрядах пристосовуватися до потреб народу, для якого мав працювати. Зрозумів, що деякі наші новіші галицькі звичаї є того роду, що цій праці могливи пошкодити.

Другою подією, для нас вельми важною, є те, що автентично довідуємося, що в Римі признали за доцільне заховувати східний обряд у цілости поза границями Галичини, а галицьку обрядову форму узнали вузькою і невідповідною до праці між православними. Ми знали що місіонарі Ч. Св. Ізбавителя, які від давна на Волині працюють, заховували все як найвірніше і найстаранніше всі обряди так, як вони були в краю заховувані духовенством і народом Волині не впроваджуючи в нічому найменшої навіть з тих змін, які від часів Унії з законами і без законів були в нас запроваджені.

Чи Отці Ч. Св. Ізбавителя йшли в цій справі за вказівками, даними собі в Риму, чи ні, цього ми не знали. Хоч їх праця була дуже близькою Нашому серцю, Ми з принципу до неї не мішалися, не маючи, після заключення Конкордату, до цього ніякого канонічного уповаженння і не хотячи якоюнебудь, навіть дозволеною, участю стягати на себе чи на них якенебудь підозріння. На кожний випадок Отці Чина Св. Ізбавителя, приміюючися на Волині у всім до місцевого обряду, уживаного в церквах т. зв. православної церкви, поступали правильно і не могли й не повинні були інакше поступати навіть, коли б не мали ніякого роспорядку чи вказівок з Риму. Католицька наука, будучи наукою Христової Євангелія і вселенської Церкви, є всесвітньою наукою призначеною для всіх народів і всіх часів і проповідники цієї науки, може більше на Сході, ніж де-небудь инде, мусять витерігати цю Христову науку, лучити

чи в'язати якиминебудь принципами національними чи обрядовими. Кажемо, більше на Сході, ніж де-небудь инде, бо саме найбільше східним людям і східнім церквам і народам, вихованим через ті церкви, бракує того зрозуміння вселенськости Христової науки. Їм видається, що лиш їх форма є правдивою формою Християнства і що католициям, у своїй сущности, є зв'язаний в обрядом латинським із і Заходом. В їх понятті стати католиком не є тим, чим воно в дійсності є: прийняти вселенську науку Христа і признати вселенську власть Папи, але прийняти обряд западний, а до того і якусь западну народність. У наших сторонах стати католиком є для православних—стати поляком.

Перша річ, щоби їх до Католицької Церкви наблизити чи приєднати, є приєднати їх до того щоби зрозуміли, що не треба їм нічого зміняти зі своїх церковних чи обрядових чи національних традицій та звичаїв, що можуть стати католиками, заховуючи у всім свої обряди, як їх досі заховували, без ніяких змін.

Такий був усе спосіб поступовання Риму супроти всіх східних людей, що піддавалися Апостольському Престолові".

Митрополит Андрій Шептицький, **Про Обрядові Справи,** Діло (Львів, 1931), ч. 85 з 21 квітня.

Очевидно, що Преосв. Кир М. Чарнецький проповідав українському народові Слово Боже українською мовою і тієї мови вживав у взаєминах з українським народом! Очевидно теж, що проти такого шляхетного діяння Преосв. Кир М. Чарнецького жодна людина доброї волі не протестувала, ні не могла протестувати! Вислідом такої апостольської праці Преосв. Кир М. Чарнецького та других Українських Католицьких священиків, що працювали на унійних теренах Захід. України, як це заявив Предсідник Унійного З'їзду ві Львові, було: "Серед нез'єдиненого духовенства можна сміливо рахувати 50-60 відсотків прихильних до Унії... Щодо вірних, то між ними майже нема ворогів Унії. Вони цілими селами голосяться прийняти їх під зверхність Вселенської Церкви" **(Унійний З'їзд у Львові.** Матеріяли зібрав і упорядкував о. Володимир Кучабський (Львів, 1937), стр. 252).

З тієї нагоди годиться пригадати, як поступали єрархія і духовенство Автокефальної Православної Церкви серед українського народу в Польщі та в Україні. На це важливе питання так відповідає очевидець:

"Друга проблема, що розбиває єдність православної церкви в Польщі—це НАЦІОНАЛЬНА ПРОБЛЕМА. Православне духовенство разом із церковною єрархією—це в подавляючій більшости—люди московської національности. Багато між тим духовенством бувших денікінських чи врангелівських старшин—надиханих "неделімческою й цареславною" ідеольогією.

Це духовенство здебільша думає старими політичними категоріями про єдинство "русскаво народа" і не признає Українців та Білорусинів, що становлять 99% визнавців православної церкви, окремими народами. І хоч життя перейшло вже давно до порядку над їх заскорузлими потлядами—це духовенство старається у всім зберегти московський характер Церкви.

І так богослужения відправляється по церковно-слов'янськи з московською вимовою, проповіді виголошуються у московській мові,у взаєминах з парохіянами уживається теж тієї самої мови. До Українців і їх національних змагань ставляться провідні круги Церкви вороже, ба навіть до деякої міри провокаційно. Свідчить про це факт відмови з боку митр. Діонисія—зняти клятву з гетьмана Мазепи, кинену в свій час на нього російською Церквою з політичних мотивів, всупереч церк. канонам а тільки виключно на домагання царя Петра Вел. Українські православні круги віднеслися були в 1932 році до Митр. Діонисія з проханням зняти з Мазепи цю клятву, та Синод правосл. Церкви під його головуванням просьби не узглянив.

І так в українських православних церквах і надалі виставляють на глум національні почування вірних та кидають прокляття на того, що станув до боротьби за належні Україні права, потоптані московськими царями.

Або голосні події у Рівенськім соборі в зв'язку з висвяченням в єпископи українця архим. Полікарпа Сікорського.

Та не зважаючи на те, процес відмосковлення православної Церкви, головно на Волині, такої багатої в українські церковні традиції, йде дальше. Під напором вірних в багатьох церквах відправляються богослужения в українській мові або в церковно-слов'янській з українською вимовою, виголошуються по селах проповіді по українськи, основуються товариства (ім. П. Могили) для відстоювання прав Українців у правосл. Церкві.

Славна й голосна в свій час демонтрація у Перемишлі в 1933 р., звернена проти московської єрархії і виключно московського характеру Церкви, довела м. ін. до того, що митр. Діонисій зрікся Волинської єпархії, а волинську єпископську катедру обняв дотеперішній гроденський владика, архиеп. Олексій (Громадський), з походження Українець. Та він покищо не сповнив усіх надій, покладаних на нього Українцями, замало в нього енергії й рішучости щоби стануги до боротьби за повне відмосковлення правосл. Церкви на області його єпархії. Польський уряд до національної боротьби в православній Церкві не дуже мішається. З одного боку він проти неї нічого не має, бо вона підриває автритет єрархії, а це вода на його млин, бо скріплює його цезаропапістичні тенденції, а з другого боку не хоче створювати здогадної української іредепти.

Національна справа вирине певно в цілій своїй повноті на майбутнім церковнім соборі".

(о. Петро Хомин, **Погляд Нез'єдиненої Преси на Унію,** в "Уніяний З'їзд у Львові...", стр. 233-234).

Про іншого нез'єдиненого владику, д-р Гр. Лужницький так пише: "З епископату Української Автокефальної Православної Церкви залишився в Україні митрополит харківський і полтавський Теофіль Будловський. Він ще в 1942 р. не визнав митрополита Полікарпа, проповідував московською мовою і згодом проголосив себе митрополитом всієї України. Спершу наказував молитися за Гітлера, а залишившися в Харкові, в лютому 1943 р. проголосив заклик допомагати большевикам". (Українська Церква між Сходом і Заходом, Филадельфія 1954, стр. 579).

Смутно вражає, що п. І. Дрель зовсім промовчує насильство, що його довершили московські царі над католицькою вірою Українського народу в Україні, обмосковлення Українського народу духовенством і єрархією Автокефальної Православної Церкви в Польщі та митрополитом Т. Будловським Української Автокефальної Православної Церкви в Україні!

Тому п. І. Дрель добре зробить, коли перестане поміщувати наклепи на Преосв. Кир М. Чарнецького, епископа-ісповідника Української Католицької Церкви, що зберігав: **"усі наші обрядові, церковні і національні звичаї, спадщину перших століть християнства в нашому народі",** а вповні висвітлить читачам "Вістника" насильство, якого доконали моск. царі над Католицькою вірою Українського народу в Україні, московський характер Автокефальної Православної Церкви серед Українського народу в Польщі та діяння митрополита Т. Будловського з Української Автокефальної Православної Церкви в Україні, що "проповідував московською мовою і згодом... проголосив заклик допомагати большевикам!"

* * *

Неслушно поборюючи працю чужого духовенства, що працювало для добра України, п. П. Скаржевський так пише: "Ватикан має звичай висилати своїх духівників одної національности на католицьку працю серед народу іншої національности. Питання: нащо їх Ватикан висилає? І для кого вони працюють: для Ватикану, чи для того народу, чужого собі по національности?... Яка роля тих чужоземних духівників серед українців? Цю ролю хіба найбільш одверто показав о. фр. Кс. Бонн, що також "служив Україні" (в Галичині). Він раз назавжди переконався, що Україна на унію з Римом не піде. Більше того, він боявся, щоб Галичина не вернулася до своєї прадідної Православної Церкви. Тому під час визвольних змагань України в І. світовій війні о. Бонн на власну руку поїхав до Риму і обстоював там політику, яка провадила до розриву Галичини з великою Україною, щоб ізолювати уніятів від православних впливів" ("Вістник", Вінніпег 1955, ч. 12).

Отсими твердженнями п. П. Скаржевський висказує своє самолюбство та свою ігноранцію супроти діяння чужого духовенства, зокрема супроти о. Франца Ксаверія Бонна, що жертвенно працював для добра України. Своїх тверджень супроти о. Бонна п. П. Скаржевський не доказує, тільки хоче, щоб йому повірити на слово. Тут цього зробити не можна, бо історична дійсність противиться.

Отець Франц Ксаверій Бонн, з роду флямандець, родився 4. лютого 1882 р. в місті Бріж (Brugge), Бельгії. В серпні, 1902 р. вступив до ОО. Редемптористів, де 29. вересня 1903 р. зложив монаші обіти. Дня 29. вересня 1908 р. став рукоположений на священика. Після рукоположення виїхав до Галичини, де в Крехові, в манастирі ОО. Василіян, студіював Українську мову та обряд. Помер 21. листопада 1941 р. в Савт Дірфілд, Масс., ЗДА.

Очевидці, що знали посвяту о. Бонна для України, його самого поважали та його працю цінили. Послухаймо, що вони про те говорять:

Проф. д-р Дмитро Дорошенко, перебуваючи в часі першої світової війни в Тернополі, так згадує в своїх споминах про о. Бонна: "Ось стара церква Острожського. Я зайшов. Служив якийсь молодий священик, і що мене здивувало—з якимсь чужим неукраїнським акцентом... Пізніше трохи я познайомився з ним, це був о. Бонн, бельгієць, що приїхав сюди перед війною, як член ордену редемптористів, щоб знайомитись з трєхо-католицьким обрядом та й застряг тут. Нарешті набидав я на крамницю, де була нова вивіска: "Народня Торговля" і зайшов туди. (стр. 51)...

Потім я пішов до о. Бонна, познайомився з ним і довідався що він заміняє о. Громницького, що його вивезли Москалі і взагалі виконує церковні треби по тих селах, де не лишилось священиків. Людина енергійна, жвава, віддана своїому ділу. о. Бонн щиро полюбив український народ, з яким зв'язана його доля, прийняв до серця його лихо і працював як тільки міг, щоб чимсь помогти, принести бодай моральну поміч і розраду. Москалі нічого не могли йому зробити, як бельгійському підданому, отже—"союзникові". Це бельгійське підданство давало йому певний імунітет. Пізніше, через о. Бонна я встановив контакт з місцевою українською громадою, властиво з її недобитками, пересилав на його руки листи від засланців, що приходили на мою київську адресу, привозив йому гроші від київських земляків на культурні потреби Тернопільщини і т.д. Він один міг вільно, не боячись нікого, піддержувати зносини зі мною й не боятись, коли я в своїй військовій уніформі заходив до його хати біля старої церковці князя Острожського. (стр. 52)...

Спеціяльно на потреби української гімназії й учительської семінарії в Тернополі, наприклад для оплати учительської праці, збиралися гроші серед української інтеліґенції в Київі і я сам кілька разів привозив сотні й тисячі рублів цих грошей до Тернополя й передавав їх на руки о. Бонна" (стр. 61). **Мої Спомини про недавне-минуле** (1914-1918). Частина перша. Львів 1923. Видавництво "Червона Калина".

Ці слова ясні. Ними поважний історик прилюдно осудив вище

подані твердження п. П. Скаржевського супроти о. Франца Ксаверія Бонна ЧНІ., коли про нього написав ці слова: **"о. Бон щиро полюбив український народ, з яким звязала його доля, прийняв до серця його лихо і працював як тільки міг, щоб чимсь помогти принести бодай моральну поміч і розраду... Пізніше, через о. Бона я встановив контакт з місцевою українською громадою, властиво з її недобитками, пересилав на його руки листи від засланців, що приходили на мою київську адресу, привозив йому гроші від київських земляків на культурні потреби Тернопільщини і т.д. ... Спеціяльно на потреби української гімназії й учительської семінарії в Тернополі, наприклад для оплати учительської праці збіралися гроші серед української інтелігенції в Київі і я сам кілька разів ривозив сотні й тисячі рублів цих грошей до Тернополя й передавав їх на руки о. Бона".** Цими словами проф. Д. Дорошенко виказав дійсне служіння і визначну ролю, що її відограв бельгійський Редемпторист в Україні і для України в часі московської окупації.

Повне посвяти служіння о. Бонна для України стверджують іще наступні факти.

Митрополіт Кир А. Шептицький, в часі першої світової війни під час окупації Галичини російськими військами, назначив о. Бонна Генеральним Вікарієм на частину Львівської архиепархії (брідщину, зборівщину, збаражчину, тернопільщину та скалатщину). Гл. о. Гр. С., **Царський в'язень,** "Наша Мета" Торонто 1953, ч. 43.

Той сам Митрополит так пише про працю для України чужого духовенства:

"Ваші товариші і браття в Чині, Редемптористи Галицької греко-католицької провінції положили такі заслуги для церковного і народного життя, що заслужили на вдячну пам'ять Галицьких Українців. В році 1914 в часі московського наїзду, коли російське правительство висилало на вигнання всіх наших священиків, які мали більші впливи і відзначалися ревністю і працею, Ваші отці заступали засланих священиків в околиці Унева (в повіті Перемишлянському), в Тернополі, а коли московське правительство хотіло накинути нашому народові т. з. православіє і осаджало проти волі народа православних т.є. схизматицьких попів у всіх парохіях, де не було нашого священика а було таких парохій много, Ваші священики всюди заставлялися за переслідуваним народом наражаючися на неприємности зі сторони правительства. А що ці священики були Бельгами, горожанами держави що була в союзі з Росією, правительство моск. не могло їх усунути, як це робило з нашими священиками, і мусіло нераз уступати. Коли відтак наше військо перейшло за Збруч, знайшлося наше правительство в незвичайно трудних відносинах. Не хто інший, а один в Ваших отців (о. Франц Ксаверій Бонн ЧНІ.—Р.Х.)—і другий священик родом з Канади француз (о. Йосафат Чан ЧОВВ.—Р.Х.)—якраз тому, що були не-Українцями, а до Українців пристали та були перейшли на наш обряд, могли віддати нашому народові неодну цінну услугу. В часах, коли комісії западних держав Франції і Англії приїжджали то до Галичини, Львова, то знова до України, до Каменця Подільського, вони, ті чужинці, що пристали до нас, находили в тих комісіях скоріше віру, як самі Українці. Бувало, що коли Українці представляли пр.: случаї надужиття—Французи і Анґлійці не давали віри нашим—думали, що пересаджають; а давали віру тим бельгам чи канадійським французам, що за нами свідчили. Тим способом пересвідчилися ми, що для нас і в народного боку є цінним здобутком, коли чужинці на наше пристають і з нами разом хотять працювати над нашими справами. Ми в тяжких часах війни тим і гордилися, що люди з різних народів до нашого приставали і коли ми думали, що прийде нам працювати над будовою своєї держави, а дась Бог до того і прийде ще, поміч таких чужинців ставала для нас дійсно дуже цінною, часом прямо потрібною. Те все здїлало, що Ваші Отці-Редемптористи Галицької гр.-кат. провінції тішаться симпатією і поважанням всіх".

(Лист Митрополита А. Шептицького з Торонта, Онт., 14. XI. 1921 до о. А. Делярія ЧНІ. в "Логос"; Йорктон 1955, стр. 42-43).

Спочатком 1919 р. Уряд УНР. призначив графа М. Тишкевича послом при Ватикані. Коли ж у червні того року гр. М. Тишкевич очолив Українську Делегацію на Мирову Конференцію в Парижі та зайняв місце п. Гр. Сидоренка, о. Франц Ксаверій Бонн з поручення Уряду НР. в листопаді 1919 р. став шарже д'аффер УНР. при Ватикані (Гл. Є. Онацький, **Українська дипломатична місія при Ватикані,** "Гомін України", Торонто 1953, чч. 49-50). Про о. Бонна та його дипломатичну працю, п. Є. Онацький так пише:

"Це в повному розумінні цього слова була людина чину. Незвичайно енергійний, тактовний, розумний, він був за виразом В. Липинського "найкращим українським дипломатом". З перших же днів свого перебування в Римі він почав робити дипломатичні візити, навязувати звязки, і незабаром був прийнятий у кардинала Гаспарі, який уже тоді цікавився українською справою.

Головним завданням о. Бонна було домагатися призначення від Ватикану Апостольського Візитатора на Україну. І от, 16-го лютого наше Пресове Бюро при Українській Дипломатичній Місії в Римі одержало для поширення в пресі такий комунікат:

"Завдяки нашій місії при Святому Престолі, Його Святість Венедикт XV. доліру призначив о. Дженоккі Апостольським Візитатором України. Він виїздить із офіційним дорученням від Папи нести допомогу в грошах і в ліках (загально на суму 100,000 лір—Є. О.) хворим і недужим України. Святий Отець дуже цікавиться тим, що відбувається в нашій нещасній країні...".

22 лютого о. Бонн з українською делегацією був прийнятий на приватній авдієнції у Папи і склав йому подяку від українського уряду і українського народу за призначення Апостольського Візитатора та призначення великої грошевої й матеріяльної допомоги на користь бідних хворих в Україні, де тоді лютували пошесті тифу.

У делегацію увійшли, крім о. Бонна, четар К. Парфанович, діловод Української Місії для Военнополонених та п. Ніна Онацька, дактилографка тієїж місії...

Довідавшись на свій запит до п. Н. Онацької, що вона з Києва, Папа сказав, що всі українці, звідки б вони не походили, йому однаково діти, бо всіх їх він однаково любить і всіх благословляє. Він зазначив також, що українська делегація до нього дуже вдало складена—священик, жінка і військовий... Багато розпитував про митрополита А. Шептицького, і о. Бонн докладно оповідав йому про ті утиски, що українці терплять від поляків.

Прощаючись і благословляючи, Папа дав п. Ніні Онацькій і п. Парфановичеві по хресту з чотками, а о. Боннові—медалю з своїм портретом, і сказав, що, благословляючи делегацію, благословляє ввесь український народ...

Тридцятого березня, о год. 10.30 папа Венедикт XV. прийняв у приватній авдієнції Українську Дипломатичну Місію при Св. Престолі в складі радника, керівника місії, о. Ксаверія Бонна, і секретаря Петра Карманського, які вручили йому довгий меморіял про українську справу взагалі і про переслідування українців

під Польщею, зокрема. Розмова тривала півгодини в дуже приязній атмосфері.

Меморіял був писаний у французькій мові. Подаємо тут його переклад.

"Ваша Святосте!

"Виконуючи мандат, довірений їм урядом Української Республіки і всім українським католицьким духовенством, представники українського народу при Святому Престолі, осміляються зложити у стіп Вашої Святости голос їх смутку і страждань,— голос, що вирвається з сердець мільйонів вірних..." Згадавши про різні події з минулости та сучасности України, в Меморіялі читаємо: "Всі ці факти виказують наглядно, **яка велика користь була б майбутньому через створення української незалежної держави, що обіймала б всі території був. Росії з півдня, себто України, і губернії: Холмську, Волинь, Підляшшя і Схід. Галичину.** Через злуку цих територій під одним урядом вплив католицької Церкви східнього обряду, який закорінився глибоко в Галичині, відновив би традиції Церкви, які ще недавно були зруйновані на Холмщині та на Волині. Поворот цих частин України до віри греко-католицької додасть їм розмаху, що вплине й на інші провінції, щоб ішли їхніми слідами.

"Залишається фактом, що завдяки старанням, праці та жертвенності нашого Митрополита, православний Київ відчинив свої брами для католицької Церкви і там сформовано одну громаду, збудовано одну церкву,—це головно, серед інтелігенції, і у вищих колах виявляється палке бажання прийняти католицтво.

"Ця тенденція тим сильніша, що католицтво з'являється в Україні у формі східнього обряду. І це власне здобуде вплив тим більший, що для загалу, а головно для інтеліґенції, ця форма релігії являється одним із кращих засобів для поборювання московської політики. Тут треба відзначити працю галицьких священиків, що їх вислав був до Києва й Одеси Митрополит..."

"Стає, отже, ясно, що змагання українського народу тільки допомагають місії католицької Церкви...". Цей Меморіял підписали: "Ксаверій Бонн, голова Місії. П. Карманський, секретар" (Там же).

З вище поданого тексту згаданого Меморіялу слідує, що п. П. Скаржевський сказав неправду про о. Бонна, коли написав про нього: "Він раз назавжди переконався, що Україна на унію з Римом не піде... **Тому під час визвольних змагань України в І. світовій війні о. Бонн на власну руку поїхав до Риму і обстоював там таку політику, яка провадила до розриву Галичини з великою Україною, щоб ізолювати уніятів від православних впливів".**

Тому п. П. Скаржевський добре зробить, коли доповнить своє знання про визвольні змагання України, та в "Вістнику" відкличе наклеп, кинений на о. Бонна, що з відданістю, гідною наслідування зо сторони кожного українця, змагався за освободження соборної та незалежної України.

"Будучи в дипломатичній укр. місії в Римі тоді, коли ворожа Польща обняла Галичину, стрінула його (о. Бонна—Р.Х.) вістка, щоби не вертав в Галичину знова, бо там є на нього засідка ворога.

Це була причина його (о. Бонна—Р.Х.) виїзду до Злучених Держав, де працював в укр. кат. Дієцезії по кінець свого життя...

Наші богослуження бл. п. о. Бонн відправляв з повагою і грацією, його проповідями загал український перенявся та полюбив." ("Шлях", Филядельфія 1941, ч. 48).

Редактор "Вістника" правильно поступить, коли на сторінках органу УГПЦ. в Канаді перестане поміщувати наклепи на діячів Української Католицької Церкви, щоб тим чином позбутись так притаманної йому назви що її встидаємося повторяти, та яку "Вістникові" надав був свого часу п. В. Свистун, основоположник УГПЦ. в Канаді!

ЩО МОЖЕ БОЖЕ ДИТЯТКО?

ПОДІЯ відбувалась в 1144 р. У Брабантії помер князь. Країна покрилась глибоким смутком. Наслідник трону мав заледве 12 місяців. Запеклі вороги скористали з нагоди, піднесли позірні претенсії і виповіли війну. Думали, що країну, яка не мала повнолітного князя і начального вожда, буде можна легко перемогти.

Але Брабантці не втратили відваги і холодної крови в цьому, видавалось, безнадійному положенні. Вони посадили свого маленького князя на золотім троні його відважних предків і зложили присягу вірности: Краще вмерти ніж покинути безборонне дитя. Краще лягти у завзятій боротьбі, як бути невільником!

Прийшла війна. Брабантія виставила малу, але хоробру армію. Та хто буде їхнім вождом? Одноголосно вибрали Ґотфрида, однорічного князя. Понесли його перед відділи. Підчас бою він, у срібній колисці, був між жовнірами.

Почався завзятий, кривавий бій. Брабантці вдарили на ворога з відвагою подразненого лева. Коли знемагали, то споглядали на колиску і плач немовлятка додавав їм сили і відваги.

Брабантці виграли війну. Їхній ворог був назавжди розгромлений!

І сьогодні приходить Боже Дитятко між розсварені народи, які готові до найжахливіших воєн. Всемогучий Бог став чоловіком з любови до нас. Нам Він несе мир. Це Дитя може стримати найбільшу катастрофу. Тільки треба в людей доброї волі.

Що таке чистилище? Хто йде до чистилища та як довго душі там мучаться?

Чистилище це місце і стан тих праведних душ, що померли в Божій ласці, але не мали часу або не хотіли чинити покути за свої гріхи. Вони мусять у чистилищі відбути кари за свої гріхи, що були їм прощені, заки вийшли з цього світу.

Майже всі душі мусять переходити через чистилище, заки Господь допустить їх до неба, бо рідко хто виходить з цього світу такий чистий, щоб міг піти просто до неба.

Різні душі різно пробувають у чистилищі: одні довше другі коротше. Це залежить від числа гріхів і від кількости покути. Коли хтось багато нагрішився за життя, а покути мало робив, той може полишитися в чистилищі 10, 20, 50, 100 або й більше літ!

Моліться щоденно за бідні душі в чистилищі, бо їхні муки дуже великі та болючі!

Часом забуваю свою вервицю, як іду до церкви, тому в церкві позичаю її від сусідки. Кому йдуть заслуги та відпусти за відмовлення цієї вервиці: для мене чи для моєї сусідки, що позичає мені вервицю?

Всі заслуги та відпусти є ваші чи молитеся на власній чи позиченій вервиці, бо доступає відпусту той, хто молиться на вервиці, а не той, до кого вона належить.

Чи то гріх танцювати в п'ятницю чи в піст, бо один латинський парох улаштовує танці що п'ятниці для своїх парафіян?... Чи українці можуть іти на ці танці?

Наша Церква забороняє українцям католикам справляти танці та забави з музикою в п'ятницю та в часі постів. П'ятниця та часи постів це часи покути й умертвлення. Для українців католиків танцювати в часі посту чи в п'ятницю це гріх.

Латинська Церква не має спеціяльного закону, що забороняє танці в п'ятницю чи в часі постів. Але навіть латинська Церква не одобрює танців, ба й каже своїм вірним не улаштовувати їх у п'ятницю чи в часі постів.

В багатьох американських дієцезіях єпископи настають на це, щоб католики-латинники не ходили на танці в п'ятницю чи в часі посту, але щоб радше робили покуту за свої та за чужі гріхи.

Мій син оженився з дівчиною що по першій дитині зійшла з розуму і тепер пробує в закладі умово хворих. Чи він міг би дістати розвід від неї і вдруге оженитися?

Якщо ваш син брав шлюб у католицькій Церкві так шлюб його мусів бути важний. Ніхто не годен зламати важного шлюбу і дати вашому синові позволення вдруге оженитися. Навіть Папа не має цього права, бо Христос виразно сказав: "Що Бог злучив, чоловік нехай не розлучує!" Тільки смерть жінки може уможливити чоловікові друге подружжя.

Як треба відбувати Хресну Дорогу? Чи треба відчитувати молитви з книжечки чи вистачає переходити від стації до стації, роздумуючи про Христові Страсті?

Можна так і так. Хто не годен сам розважати, нехай уживає молитви, що є в молитовнику, бо вони помагають тим, що самі не знають, як робити розважання. Хто вміє розважати сам, той не потребує молитовника. Нехай іде від стації до стації і думає перед кожною стацією про Христові Страсті. Добре воно й додати якусь коротку молитовку перед кожною стацією, от хоча б: "Претерпівий за нас страсті, Ісусе, Христе, Сине Божий, помилуй нас!"

Я чула, що св. Моніка мала зіпсутого сина Августина, що опісля навернувся, бо вона молилася за нього. Як довго вона молилася за навернення Августина?

Св. Моніка молилася 18 літ за навернення свого сина Августина. Крім цього вона більше ніж 20 років молилася за навернення свого мужа поганина, що бив її та страшно знущався над нею. По 20 роках муж зворушився її святим життям терпеливістю й добротою, тому й закликав: "Релігія, що виховує таких жінок, мусить бути правдива".

Чи Христос бажав, щоб Його священики були самітніми цебто безженними людьми? Чи жонате духовенство гірше ніж нежонате?

Не входимо в життя поодиноких священиків так жонатих як і нежонатих. Беремо під увагу жонатий і безжений стан духовенства, бо може бути неодин жонатий священик святіший і досконаліший від нежонатого. Як **стан життя** цілібат куди кращий аніж подружжя, бо він звільняє людину від численних родинних клопотів, які не дозволяють присвятити всього часу спасінню власної душі та праці для парафіян. Св. Павло каже: "Без жінки, журиться про те, що Господне, як приподобатися Господеві. А хто оженений, журиться про те, що світове, як пригодобатися жінці, і є поділений" (I Кор. 7, 32-34).

Христовий священик повинен віддати весь свій час і всі здібності Христові та душам. Сам Христос заохочує його до цього: "І кожен, хто покинув дім або братів чи сестер, або батька чи матір, або жінку й дітей, чи землі імення мого ради в сотеро приймє й життя вічне наслідить". (Мт. 19, 29).

Католицька Церква не накладає цілібату на нікого, бо нікого не силує бути священиком. Хто хоче бути священиком, той стає ним добровільно. Отож тут нема нічого примусу. Церква потребує безженних священиків, щоб могли б вповні посвятитися своєму покликанню. Хто не почуває ся на силах бути священиком у безженному стані, того взагалі Церква не силує до священства. Отож тут нема примусу, ну і нікому не діється кривда.

Навіть жонаті вже апостоли були полишали свої жінки та залишилися самітніми, як Христос покликав був їх до апостольства. Це наявно вказує, що безженний стан краще надається для тих, що стають Христовими священиками.

Чому Церква святкує неділю, хоч Христос святкував суботу?

Христос воскрес у неділю. Отак неділя стала найкращим днем Нового Заміту. Церква установила неділю як свято, щоб ушанувати найбільшу подію з життя Спасителя, цебто Його воскресення.

Чи це Бог добирає чоловікові жінку, а жінці чоловіка? Чи це люди самі побираються?

Люди самі побираються й добирають собі партнерів життя. Господь проте чуває над добрими людьми і помагає їм вибрати собі доброго чоловіка чи добру жінку. Він теж допускає як кару за лихе життя, що хлопець вибере собі лиху дівчину, або дівчина лихого хлопця. Отак треба розуміти слова св. Письма: "Бог дає добру жінку (хлопцеві) за його добре життя".

Отож добре християнське життя це найкраще приготування до щасливого подружжя бо Бог благословляє в житті та по смерті тих, що Йому служать і зберігають Його закон.

Чи треба нам молитися, щоб Господь давав нашій Церкві добрих і ревних священиків?

Так, треба благати Господа щоденно, відмовляти бодай один Отче наш, Богородице Діво і Слава Отцу за священичі покликання між нашим юнацтвом. Христос виразно сказав: "Жниво велике, а робітників мало. Просіть Пана, щоб післав робітників."

Українська католицька Церква потребує багато ревних священиків, щоб трудилися для нашого народу в Канаді та Америці. Потребує їх теж, щоб післати в Україну, де вони будуть навертати до Христа та Католицької Церкви тих, яких большевики відвернули від Бога. Священик це найбільший Божий дар для родини і народу.

Св. Амвросій каже: "Священик, бувши заступником Христа, продовжає на землі Його підсланництво. Він є посередником між Богом і людьми. Як Христовий заступник, священик продовжає Христову жертву. Священик це правда, бо роздає світло віри. Священик це життя, бо роздає душам Божу ласку".

Я вже стара особа. Хоч уже відбула два рази сповідь з цілого життя, всетаки часом приходять сумніви чи я сказала той чи цей гріх. Що маю робити?

Якщо ви поважно приготовилися до сповіді, так ваша сповідь була добра

і цими сумнівами не треба журитися.

Якщо ваше побоювання має якусь поважну підставу, наприклад забули сказати якийсь тяжкий гріх, то спитайте себе, чи ви взагалі колинебудь добре висповідалися з цього гріха. Якщо ви висповідалися з його в якій-небудь добрій сповіді, так не журіться ним, бо цей гріх прощений, хоча б ви забули згадати про нього у загальній сповіді.

Якщо ж через забуття, без власної провини, ніколи взагалі не сповідалися з якогось тяжкого гріха, так треба сказати його при найближній сповіді, заявляючи: "Я тоді й тоді допустилася цього тяжкого гріха і забула сказати, як сповідалася. Тепер його визнаю і жалую, що ним образила Бога".

Якщо не маєте певности, що визнали якийсь тяжкий гріх, так треба піти до сповіді та визнати його, заявляючи: "Не пригадую собі чи я взагалі колинебудь сповідалася з цього гріха".

Хто оснував Церкву баптистів? В що вони вірять?

Роджер Вілліямс оснував баптиську Церкву в 1639 році в Провіденс, R.I. в Америці. Баптисти вірять, що не вільно людей хрестити, поки не мають уживання розуму. Вони хрестять людей, занурюючи їх у воду. Баптисти вірять в Ісуса Христа, Хрещення і Св. Причастя, хоч не мають дійсного Св. Причастя, бо їх міністри не є священиками.

Чому Церква забороняє читати злі книжки та ходити до злих кін?

Церква забороняє читати злі книжки та ходити до злих кін, бо вони викривлюють християнський світогляд, роблять людей злими і ведуть їх на прокляття.

Що значать слова Апокаліпси: "І бачив я нове небо і нову землю, бо перше море та перша земля проминули"? (Апок. 21, 1).

Ціла книга Апокаліпси це заохота для вірних Христових слуг не лякатися переслідувань і не зневірюватися, бо остаточно при кінці світу Христос переможе Сатану і добро візьме верх над злом. Бог обновить всесвіт, вибранці Божі будуть святі й непорочні у кращім стані ніж були наші прабатьки Адам і Єва в земськім раю.

Новий Єрусалим представляє громаду святих, що при Божій помочі вірно зберігали Христовий закон і так запевнили собі вічне спасіння в небі. Ця громада пробуватиме в небі, де буде роскошувати Божим щастям і вічним блаженством, бо давня **земля** й **море** проминули. Давня **земля** представляє нашу землю забруднену гріхами. **Море** для жидів було символом хаосу та неспокою. Всякий неспокій і побоювання, як теж хаос—моральний і матеріяльний—будуть усунені з неба, де повік пробуватимуть Божі вибранці.

Біблійники кажуть, що вони дослідили в Св. Письмі, що світ уже не буде довго існувати, бо незабаром має скінчитися. Чи це правда?

Це правда, що світ покінчиться, але коли, цього ніхто не знає, бо ж сам Христос сказав до апостолів, як Його питалися, коли прийде кінець світу: "А про той день і годину ніхто не знає, ані янголи небесні, ані Син, тільки сам Отець" (Мт. 24, 36; Мр. 13, 32; І Сол. 5, 1-3).

Якщо ж навіть янголи не знають, коли буде кінець світу, то як же ж біблійники можуть твердити що вони викрили годину кінця світу? Чи вони мудріші від небесних янголів, що невпинно оглядають Боже лице? Чи ж св. Павло не заявив, що "прийде Господень день так, як злодій у ночі?" (І Сол. 5, 2). Знаки, що подав Христос про кінець світу, мають заохочувати християн, щоб вони були завжди готові на суд, як смерть нагло заскочить їх.

Дехто так сильно любить працю й так сильно подивляє її, що буде годинами вистоювати й дивитися на тих, що виконують її.

Звичайно треба двох осіб, щоб було подружжя: самітня дочка та її зажурена мати.

Св. Ап. Андрій Первозванний

о. М. Щудло ЧНІ.

Св. Андрій зветься первозванним, бо він був перший апостол, якого Христос покликав до Себе. Наше передання подає, що Св. Андрій у своїх подорожах зайшов в Україну. Цікаво було б для наших читачів трохи обзнайомитися із тим першим Христовим апостолом.

Св. Андрій Первозванний був рідним братом Св. Петра. Походив з містечка Витсаїди. Зразу був він учнем Св. Івана Хрестителя, що проповідав над рікою Йорданом, де приготовляв нарід на прихід Месії. Св. Іван Предтеча мав багато учнів, бо всі ждали та відчували що обіцяний Богом Месія недалекий. Кожен приготовлявся на його прийняття та на започаткування Його царства на землі.

Так як ціла місія Івана Хрестителя була звернена до Христа, так і підготовка його учнів мала влегшити Спасителеві Його завдання поміж людьми. Іван ніколи не змагав до популярности та до людської слави. Він був тим блаженним голосом Божим, що кликав людей до покаяння, жаль за гріхи, бо Месіянське царство не може запанувати в світі, якщо гріх не буде знищений жалем і покутою.

Як жиди спиталися Івана, чи він приречений Месія, так він явно відповів: "Я—не Христос!" Тоді вони питалися: "Хто ж ти такий?". Предтеча виразно заявив: "Я голос того, що кличе в пустині: Рівняйте дорогу Господню!" (Ів. 1, 20-23).

Іван спрямовував до Христа своїх учнів. "Наступного дня Іван бачить Ісуса, що Він іде до нього, та й каже: Це Той, що я казав про нього: 'За мною йде Муж, що передо мною був, бо був перше ніж я.. Я бачив Духа, що сходив як голуб із неба та позістався на Нім' " (Ів. 1,29-32).

По хрещенні Ісуса знову Іван Хреститель стояв над берегом Йордану, яким проходив Спаситель. Зобачивши Його Іван, закликав: "Ото Боже Ягня!" (Ів. 1, 36).

От тоді два його учні відлучилися від Хрестителя та пішли за Ісусом. Один із них був Св. Андрей. "І почули два учні, як він говорив і пішли за Ісусом" (Ів. 1, 37).

Андрій зобачив Ісуса, пішов за Ним, пробув із ним один день і зараз увірив у Нього. Його віра не була мертва. Він відразу стає Христовим апостолом і намагається приєднати Йому нових учнів, щоб Спаситель міг виконати діло відкуплення людського роду. Іде Андрій до свого брата Петра, що його добре знав, бо

й він теж ждав на Месію та промовив до нього: "Ми знайшли Месію, що значить Христос. І привів його до Нього" (Ів. 1, 41-42).

Ця перша зустріч познайомила обидвох братів із Спасителем, але вони ще не пішли на стало за Ним. Побувши якийсь час із Месією обидва брати вернулися до риболовці, бо це було їхне ремесло, з якого вони проживали та піддержували свої родини. Може й тому не пішли за Спасителем при першій зустрічі, бо Він не кликав їх. Проте Спаситель не забув про Андрія та його брата Петра, якого при першій зустрічі назвав скелею: "Ти звати-мешся Кифа цебто скеля!" (Ів. 1, 42). Спаситель мусів часто пробувати над берегами Йордану, де народи збиралися слухати вогняного пророка, Івана, що від якогось часу був заворушив цілу Палестину, стягаючи до себе цілі маси цікавого та побожного народу.

Коли ж Христос почав проповідати свою Євангелію, так Він став оглядатися за помічниками та апостолами. Петро та Андрій були рибалками, тому й часто ходили до Галилейського моря ловити рибу. Отут при ловленні риби стрінув їх знову Христос і настало покликав їх на своїх учнів: саме тоді, як вони обидва закидали в море невода: "Ідіть за Мною; Я зроблю вас ловцями людей. І вони зараз покинули невода та пішли вслід за Ним" (Мат. 4, 19-20).

Отак Св. Андрій став вірним Христовим апостолом. Христос виховав його на ревного проповідника та місіонаря. Він пробував у Христовім товаристві, товаришив Йому в подорожах, у стіп Спасителя ознайомлювався з Його небесною наукою, був наочним свідком його чуд, переслідувань, страждань, був на Тайній Вечері, коли Христос установив цю превелику Тайну Любови для людей.

По смерті та вознесенні Ісуса Христа, Св. Андрій ревно трудився над поширенням Христової релігії та над спасінням душ. Скитія мала нагоду слухати його ревних проповідей і бачити його святе життя. Його ж праця не подобалася дияволові та всім тим, що в поганстві почитали диявола в його обманстві, забобонах і гріхах. Ревність Святого Апостола стягнула на нього увагу та ненависть поган, бо його ревні слова навертали багатьох до Христа та Св. Євангелії.

Передання подає, що римський намісник міста Патрів, підмовлений поганськими жрецями проти невтомного апостола, звелів арештувати його та поставити на суд. Суддя повен обурення звелів святому Апостолові відректися Христа та поклонитися поганським божкам. Смілий Апостол, що три роки провів у товаристві Спасителя та докладно знав Його науку не тільки не хотів відректися Ісуса та Його Божеської науки, що впродовж трьох століть мала перетворити римську імперію на християнську державу, але й згодом відновити лице нашої землі.

Святий Андрій не злякався ні погроз, ані не дався намовити обіцянкам до відступництва та зради Христа. Оттоді розлючений намісник звелів його жахливо мучити та накінець розп'яти на на хресті. Кати схопили засудженого на смерть і прив'язали до хреста, бо він поважився голосити поганам, що розп'ятий Спаситель був Богом. Прив'язаний до хреста Апостол довго мучився, але любов до Спасителя була сильніша ніж муки та тортури. По довгих стражданнях Св. Андрій віддав Богу свого духа, прославляючи Спасителя своїм геройством і мучеництвом.

Хрест, на якому помер Первозванний Апостол був скісний, як подає передання. Його святу пам'ять згадують східні католики 30 листопада по старому стилю.

Греки, бажаючи відорватися від Риму, видумали легенку, що Св. Апостол Андрій був першим епископом Царгороду та основником царгородського патріярхату. Деякі йдуть так далеко в своїм фанатизмі проти католицької Церкви, що поважуються твердити ніби Апостол Андрій був найстарший між апостолами, тому мав більшу владу в Христовій Церкві ніж апостол Св. Петро, тому й роблять із нього противника та суперника Св. Петра. Все те видумка хитрих політикантів, що так бажають виправдати відорвання грецької Церкви від Апостольської Столиці.

Наш український нарід здавен давна почитав і почитає Св. Андрія. Наше передання подає, що Св. Апостол Андрій у своїх місійних подорожах зайшов аж до київських гір. Маємо оповідання "батька церковної історії", епископа Кесарії Палестинської, Евсевія Памфила († 340 р.), що Святий Андрій проповідував в Скитії. Монах Епіфаній з VIII століття каже, що Андрій відбув три подорожі: обійшов західне побережжя Малої Азії, південне побережжя Чорного Моря аж до Грузії, і за третьої подорожі обійшов східне та північне побережжя ЧорногоМоря, побувавши в Керчі, Херсоні та Феодосії.

Найстарший наш літопис, Лаврентіевий, оповідає що св. Андрій був на Київських горах. Він із Синопу поибув до Корсуня (Херсонес Таврійський), де довідався, що близько від міста є гирло Дніпрове. Тоді поплив Дніпром. В однім місці Апостол зо своїми учениками переночував на березі, а вранці ввійшов на гори, поблагословив їх і поставив хреста та сказав: "На цих горах засяє Божа ласка; тут повстане велике місто і Бог збудує багато церков. Хрест привітав руську землю".

Дехто заперечує це передання. Коли ж розглянути справу та зважити, що Апостол Андрій був над Чорним Морем, де проповідував Ісуса Христа грецьким колоністам у Херсонезі, не було б трудности для Св. Апостола та його товаришів вибратися рікою Дніпром і заплисти до гір, на яких опісля повстав Київ, мати руських городів і столиця України. Проте чи дійсно там був, нічого певного не знаємо.

Українці повинні поширяти набожність до Св. Андрія, бо його дух це дух Ісуса Христа та правдивої Церкви, яку Спаситель оснував для спасіння людського роду. Христовий дух і правдива католицька віра це найбільший скарб, це духові цінности народу, без яких неможливий ні розвій, ані правдива велич.

Справа єдности віри в українськім народі це одно з найважніших завдань нашого покоління, бо єдність у вірі стягнула б Боже благословення на Україну, запевнила б нам національну єдність та повела б наш нарід до духової та державницької величі, роблячи нас дійсним заборолом християнства на Сході Европи перед комуністами.

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЄВХАРИСТІЙНИХ КОНГРЕСІВ

ЄВХАРИСТІЙНІ Конгреси започатковано 29 червня 1873 р., коли то 200 послів посвятили Францію Христу Человіколюбцю. І заходами Марії Марти Тамзіе почалося публичне почитання Пресвятої Євхаристії.

Папа Лев XII дав свою згоду на таку практику. Після цього по різних містах світу віддавали поклін Євхаристійному Христу. З останім Конгресом у Ріо де Жанейро в Бразилії, відбуто 36 Євхаристійних Конгресів в таких містах:

1881 р. Ліль; 1882 р. Авіньон; 1883 р. Льєж; 1885 Фрайбург; 1886 Тулюза; 1888 Париж; 1890 Антверпія; 1893 Єрусалим; 1894 Реймс; 1897 Паре ле Моніял; 1898 Брукселя; 1899 Люрк; 1901 Анжер; 1902 Намюр; 1904 Ангулем; 1905 Рим;1906 Турней; 1907 Мец; 1908 Лондон; 1909 Колонія; 1910 Монтреал; 1911 Мадрид; 1912 Відень; 1913 Мальта; 1914 Лондон; 1922 Рим; 1924 Амстердам; 926 Шикаго. Опісля слідували Сідней, Картаґіна, Дублін, Буенос Айрес, Маніла, Будапешт, Барсельона і вкінці Ріо де Жанейро.

СМІХОВИНКИ

Обурений батько до сина лікаря: Та ж я стільки гроша витратив, щоб вивчити тебе на лікаря, а ти тепер кажеш мені перестати курити!

Жінка до свого чоловіка, що їхав заскоро автом: Будь ласка, не їдь так скоро!
Чоловік: Чому ні?
Жінка: Бо за тобою їде на мотоциклю поліцай і негоден минути тебе!

Тільки є одна гарна дитина на світі, і кожна мати має її.

Люди ще більше любили б псів, якщо б вони в ночі в часі бурі позачиняли вікна замість скавуліти.

Зовнішній вигляд часто обманює. От сьогоднішній доляр таксамо виглядає як тому 20 років.

Мати: Сину, чому ти хочеш женитися з Оленкою?
Син: Бо вона відмінна від інших дівчат.
Мати: В чому ж відмінна?
Син: В тому, що готова вийти за мене заміж.

Робити помилки це зовсім людська прикмета, але признатися до них це вже не людське.

Як поможеш комусь у клопоті, то будь певний, що він не забуде про тебе, як знову біда притисне його.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER—DECEMBER, 1955

Secularism is the Greatest Enemy of Christ

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

CHRIST came into this world to save men from eternal damnation and to lead them to heaven, a wonderful place of eternal happiness in the presence of our Maker. He came also to rule the whole world as its Savior and King. But alas! The world does not want Him as its King. Modern men and women, following the example of the ancient Jews, reject His kingdom: "Away with Him! Crucify Him. We have no king but Caesar!" (John: 19, 15).

Since His coming into this world Christ had many enemies: Jews, heathens, heretics, mohammadans, masons, Communists, etc. But the worst enemies of Christ the King are those deceased Catholics who pretend to worship Him, but in reality persecute and hate Him.

Maxims of Secularism

To make this article practical we give some principles by which one can know whether he is a Christian or a secularist, for one excludes the other. No one can be both Christian and secularist, for no one can be a professed Christian and a pagan at the same time. Any man or woman that cherishes or adopts these principles becomes a secularist. If anybody wants to avoid the evils of secularism, he must renounce the principles laid down here in this article. Besides he must fight them with positive maxims which will be posted at the end of this article.

1—*Avoid thinking about hell.*— Hell was created to punish the bad angels and to deter men from sin.

The existence of hell is a powerful motive for being obedient at all costs to the law of God. If we take away that motive or close our eyes to it, obedience to God's law will seem, at least sometimes, too high.

To get rid of the thought some deny its existence and live as if there were neither hell nor everlasting punishment hereafter. The others do not deny hell as principle, but they are trying to forget it

when its thought would deter them from some forbidden fruit. There are some who have trained themselves never to think of hell, for its remembrance poisons their sinful pleasures. They do not like to hear or read about hell. A young girl approached the author of this article on one of his missions in the U.S.A. and said: "Father missionary, I did not like your sermon today," It was a sermon about hell. The missionary looked at her and replied: "I did not like it either." Like that girl many modern men do not like to be reminded of hell and its everburning fire. They like to hear that God is all-good, that Christ died for our salvation, but they hate to hear that in spite of the death of the Son of God innumerous human souls are getting lost forever because of thier sins and unrepentance.

They abhor the world to come, and this hatred makes them secu larists.

2—*Avoid thinking about death*—God says to men: "Remember thy last end and thou shalt never sin!" (Eccl. 7. 40). A secularist dislikes to think about death because it renders distasteful all sinful pleasures, for which eternal punishment awaits him after death, wherefore he says: "Forget thy last end and death and thou shalt be able to sin in peace and to indulge in all caprices of thy flesh." He favors all modern dissipations like radio, television, amusements which help him to forget death and to live peacefully in sin.

A secularist worships his fortune, his business and his earthly career. He is always eager to preserve and to check up his health. If he gets sick he does not want a priest, for he does not want to be reminded that there is a possibility that he might die. Among his dreams about future pleasures and achievements he is often overtaken by a sudden death without being prepared to meet it. Thus his soul finds itself unready to meet its just Judge.

We may define a secularist: "He is a man or a woman who lives and behaves as if he were never going to die and to give a strict account of his life to his Creator."

3—*Reform your conception of sin*—The secularists are trying to persuade their followers that sin does not exist at all if they profess a crude secularism which denies the very existence of God and immortal soul, or that sin is not such a great evil as the priests, missionaries and Catholic press are painting it.

The devil is endeavoring to replace the idea of sin in men's minds with an artificial phrase of "guilty complex." the remourses after sin are mere stings of that guilty complex and results of "artificially implanted shame by faulty education."

God is not so terrible, they say, as the rigid Catholics represent Him. He knows the weaknesses of our fallen nature and He uses compassion on those who cannot control their sex aberations which are avoidable reactions in each man or woman.

Sometimes the secularists go so far as to affirm: "If God were so severe in punishing men's sins, no one would ever go to heaven. If He is so severe with men, let Him stay alone in paradise!"

Such is their philosophy about sin. Even those who have not given up formally their religion can teach such a point of self-delusion where sin has little meaning for them.

After having contracted uncontested habit of falling easily into sin. they can live peacefully in thir iniquities for a long time, maybe until death without seeking to be cleansed of them.

DANGERS OF MIXED MARRIAGES

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

Danger of perversion of Catholic marriage partner

A FIRE needs new and steady afflux of wood or oil to be kept alive. The same must be said of religion and faith. It must be nourished, otherwise it will languish and finally die out. The spirit of faith must be practiced not only in church during the church services, such as Sunday Mass, Communion, confession and novenas, but it must fill the house, permeating the hearts and the minds of its inhabitants. Marriage partners must draw their strength and inspiration from it. If no religious spirit reigns in a home, the Church cannot do much to cultivate it in her faithful, because the home's atmosphere will kill the good seeds that the priests sow during church services.

It is relatively easy to cultivate and strengthen such a religious spirit at home if both partners are Catholics. They have the same religion which means so much to both of them. They can talk about it. They participate at the missions They read the Catholic press, they pray together, they receive the Sacraments together, they say their daily Rosary together, because they know that religion is the greatest asset in their life, the source of inspiration, of comfort and a guarantee of everlasting bliss. Christ lives with them in their home, because they love Him and live with Him.

How different is the situation when the marriage partners are of different faiths! If they respect each other's faith, they will try to keep an artificial silence about religion, and the Catholic partner gets the worst of it.

A Protestant partner can be either *indifferent* or *hostile* to the Catholic religion. If he is indifferent i.e. if he considers religion no more important than a hobby, then the Catholic partner must feel deeply sorry, because his Protestant partner regards as trivial what is so important to a Catholic. He may respect your faith, because it is yours, but personally it means nothing to him. He may even consider the Catholic religion as wrong, inconsistent or oldfashioned. Protestants do not believe in the Blessed Virgin. It's idolatry to pray before the pictures of the Saints. Statues are idols to them. The Blessed Sacrament is to them a glaring mistake, and Mass a futile mummery.

And in the eyes of the Protestant partner his Catholic wife is completely wrong on essentials: she is superstitious, she is priest-idden, she is an idolater. Knowing what the Protestant thinks of her, will not the Catholic wife begin to resent it when she must stay in daily contact with some one who, inspite o fhis love for her, thinks that she is completely wrong in so many things?

Thus the Catholic partner is left alone. On Sunday he must go to Mass, while the non-Catholic may stay in bed. If he wants to go to Holy Communion, he must receive it alone, while he sees other couples approaching the altar together. They live in the same house they eat at the same table, they share everything, except the blessings of the Sacraments of which

the other knows nothing. Hence St. Augustine exclaims: "These miserable people, believing in Christ, have their food at home in common; but the table of Christ they cannot have in common. Must we not weep so often seeing husband and wife vowing to each other in Christ to have their bodies faithfully united while they rend the Body of Christ through being attached to different Communions; Great is the scandal, great the devil's triumph, great the ruin of souls."

And alone must walk a Catholic partner through his whole life. What a pang for a Catholic when he kneels in the Catholic church while he remembered that his Protestant partner said: "Drop me at the Presbyterian church for my church service." Alone he must take part in parish missions or retreats. It's not easy to walk alone through life...

Suppose that the Protestant partner goes to the Catholic church at least now and then to please his Catholic husband or wife. Do you think that this will help a lot? The Catholic partner makes a devout sign of the cross and bows in adoration to Christ hidden in the Tabernacle, and the other enters the pew without a sign of faith. The Catholic partner listens to the sermons not with so much intention to profit by them, but with fear that the priest may say something which could hurt the feelings of his non-Catholic partner. Though she and he sit in the same pew, they are utterly separated in spirit because of different religions to which they pledge their allegiance.

Let's follow a young couple into their married life. Elsie is a Catholic, and John is a Protestant. When Friday comes, Elsie abstains from meat, because it is a fast day in honor of the Passion of Christ, but John enjoys his steak. Once a month Elsie goes to confession, a sacred thing, a Sacrament for Elsie, but a meaningless practice for John who wonders what exactly is she going to tell the priest. Before going to bed Elsie kneels and recites her Rosary in honour of her beloved Mother Mary, which John regards as mere idolatry. And then regarding the artificial limitation of the family, Elsie knows that this is a mortal sin, a grievous abuse of the great Sacrament. To John it is a matter of his own conscience: why should he be directed by the dictates of a religion in which he does not believe? So Elsie and John live their married lives together, go to the amusements together, spend their vacation together but they do not pray together, they do not approach God together, they separate when they reach the church door. One goes one way, the other goes another way.

And yet this is not the worst about mixed marriages. As long as the non-Catholic partner keeps a respectful silence and allows his Catholic wife or husband to practise his or her religion, the Catholic party, although embittered, may be strong enough to walk alone through life. But what happens when the non-Catholic partner breaks his promises made before marriage and begins maliciously to insult his Catholic partner's religion? How will the Catholic feel when he sees his or her partner scoff at his or her religious practices, such as daily Rosary, or some special fast, etc. What happens when the non-Catholic deliberately tries to weaken the faith of his Catholic partner, when he attacks it or blocks the practice of it? The little slurs, jokes, indirect questions that irritate, malicious allusions at the Catholic pious practices will gradually influence the Catholic partner and

weaken his fidelity to the Catholic Church and faith.

Many Catholics break under the blows of the Protestant party. At first the Catholic partner will defend his beliefs, and this goes on for a time. Then either of two things likely happen. Since the Catholic partner sees no end to this religious discord, he may leave the Protestant partner and go on his own. In other words he may seek a legal separation from Church authorities. After the separation is granted he or she lives alone, because the marriage bond still binds them.

But more often, especially when children are involved, the whole affair takes another turn. The Catholic partner grows indifferent to his religion. It is not difficult to become indifferent about something your marriage partner does not like, or simply hates. Being bored by the partner, the Catholic party will be strongly tempted to grow lax in the exercise of his faith and thus little by little give it up entirely. Without knowing how and when the Catholic partner will come to regard his Catholic religion as of little importance. Thousands have done it in the past, adopting the views of their non-Catholic spouses. After all—they reason—religion is not so important in life if it makes so little difference to the one they love. Indifference slowly wears them down. Loneliness grows harder and harder to endure. It is not easy to cling passionately to a religion which some one close to you despises and ignores. And if the hostility to the Catholic religion is steady in the non-Catholic partner, it is almost impossible to expect that the Catholic partner will hold his position for a long time.

Here is a sad example. Orysia—now Evelyn—completed her Academy and came home. She was intelligent, well educated and deeply religious. At first it was an acquaintance. Later it turned into friendship and before knowing that Sam was a Protestant Orysia was desperately in love. There was no trouble with Sam. He signed all the promises in order to get Orysia. He even asked if there were promises to make, because he was ready to do everything to please his future wife. He even gave a hint that later on he might join the Catholic faith. Orysia was in high spirits, full of hopes and happiness. Although during a mission I advised Orysia not to marry Sam and not to take seriously his promises, Orysia insisted on marrying him, because "he is the nicest gentleman I ever met, because he is very popular in a company as one of the smartest managers and finally because she could not imagine how she could spend the rest of her life without him." And Orysia got married...

Five years later I returned to the same parish. I asked the pastor about Orysia. The pastor replied with a wry smile. "Orysia M." he said. "O, she does not come to church any more." "Why not? What is wrong with her?" I asked. "She has lost her faith", was the reply.

During the mission I paid a visit to Orysia. She was surprised to see me. She showed me her little son of whom she was very proud. "Where did you baptize him?" I asked. She was puzzled at first, and then said: "In his church?" I said. "How come? Your son is a Protestant?" Orysia replied: "Unfortunately I must say 'yes'", she added.

And then she told me her sad story. "Father," she went on, "you know that I wished to be happy in my marriage. But there is too much selfishness, pride, stubborness and meanness in human beings. The

difference in religion threatened to spoil my happinness and send our marriage on the rocks. I did not want to become a failure especially when I became pregnant."

I saw tears in her eyes. "Father she said, "I am ashamed of myself, but I had no choice. The first year of my marriage was very happy. Sam respected my feelings. But later his family began to mix in. Sam became uneasy. He started a war over religion. He told me that a wife should follow her husband in order to keep peace in the family. He did not like the idea that I was going to confession every month, 'because a wife should not tell the priest about their personal affairs'. He called me inconsiderate when I went to church on Sunday leaving him alone at home. He ridiculed me when I prayed to the Blessed Mother before her picture. So I had to take it off and stop saying my rosary when Sam was home. He made fun of these Catholics who believe that Jesus is really present in the Blessed Sacrament of the Altar."

I saw how the story would end. Orysia went on: "You see, Father," she said, "at first I was impatient and argued with him, reminding him of the promises he made before our marriage. He laughed at me, saying that he had no choice, because he would not get me, unless he signed those meaningless papers.

"Then I stopped arguing with him because I saw that I could get nowhere. I stopped going to confession every month, because I did not want to irritate him. I also began to miss my daily rosary. Sometimes I did not have time to say it, and sometimes I was disgusted with my life.

"Sam was triumphant. He saw that I was breaking down. He told me that all religions are equally good, because all churches believe in God. All religions lead to God, because substantially they are the same. They are different ways of going to heaven. Every man is free to choose one way or another.

"At first is sounded repugnant to me. But after so many months I felt that religion is not all in life. As long as one believes in God, and does not do wrong things, God is content with him," she concluded her sad story.

Orysia's example shows how easy it is to lose one's faith in a mixed marriage. She gave up her Catholic religion through sheer weariness and a desire for peace. She had married a "wonderful" gentleman, but he had destroyed her faith for which a Catholic should give up his very life.

"And why didn't you at least baptize your son in the Catholic Church?" I asked her. "I could not," she replied, "because my husband told me that he could not imagine himself happy in raising a family of Catholics."

She paused and wept. She looked for a few words of comfort. I told her that she could repair her mistake, repent for what she did, but she replied that it was too late and that she did not have enough strength to start her life all over again. Will Orysia ever come back to her senses? I cannot answer this question, but I can say one thing: A mixed marriage is a great risk and no Catholic should take it under any possible circumstances. When Orysia got married she had the illusion that she would be able to bring her husband over to the Catholic Church. Instead she was brough to his. This is a tremendous warning to all Catholics not to contract mixed marriages, because they usually become a proximate occasion for losing one's Catholic faith and condemning his soul to the eternal punishment of hell.

DO WE ADORE MARY?

By Monsignor Mathew Smith

THE statements by well- meaning Protestant divines say that modern Catholics are extravagant in their praise of the Blessed Virgin. This is not true.

Every now and then, I receive a letter from indignant Protestants who want me to go on record rebuking Catholics for adoring Mary. I assure them that Catholics would laugh at me if I made such a charge.

We look upon Mary as a creature whose supernatural grace was won for her, as it was for us, by the death of her Son, the Man-God, on the cross. In her case, it worked exclusively to keep her from being conceived in sin or from falling into sin. In our case, it lifts us from sin, though often too it acts as a preventive. She like us had a Redeemer.

When we speak of her as Co-Redeemer, we have no idea of shoving aside Christ, for He alone won the grace for all of us as the Redeemer in justice, whereas she is the Co-Redeemer in mercy, as she prays for the application of His merits to us. Like Christ, she suffered for us, but only because of His suffering was God's justice appeased. Her role lies in gaining the application of Christ's merits to us through mercy, for she is our advocate to melt the bars to grace erected by our own sins or coldness. The grace, however, is always that won by Christ in His Passion.

No mere creature, under the economy willed by God, could earn that grace. It took the Second Person of the Blessed Trinity, in His assumed human nature, to do it.

Only God could pay the price that God demanded. Mary could not pay it.

Sometimes one sees in print, or hears it said, that Mexicans, Italians, and others, particularly the peasants, regard Mary as God I have been among these people and have never seen the slightest trace of divine adoration directed toward her. The cultus given is simply that to God's greatest created person, and it is not supreme worship, or the *latria* we offered to God, but a secondary cult, *hyperdulia,* beyond that given to the greatest of other saints or to the angels, but definitely not divine adoration.

Catholics and Orthodox alone call the Blessed Virgin the Mother of God. If her Son is God, what else can we call her? To deny her the title is to profess weak faith in, or to deny, the Incarnation. A mother brings forth not simply a nature but a person, and in this case the Baby born to Mary was God.

History gives a striking proof that Catholics refuse divine honor to anybody short of the Infinite God. The Arians of the fourth century, in refusing to accept Jesus as equal to the Father in Divinity, still were willing to give Christ a sort of divine worship. They regarded Him as a created God, a sort of sub-God. The Catholic Church refused to listen to such nonsense, and one of the greatest turmoils in Christian history began. Catholics, after refusing to give divine worship to a created God in the Arian concept of Christ, certainly would not today, or ever, agree to give divine adoration to Mary.

Apollinaris, a bitter opponent of Arianism, went to an opposite extreme in heresy. In order to emphasize Christ's Divinity, he denied His full manhood, and held that the Word, the Second Person of the Trinity, took the place of the human soul in Christ. The Catholics had ever held that Christ is true God and true man. To be true God He must he infinite and equal to the Father. To be true man He must have a body and a human soul, like ours. The hypostatic union of God and man in Christ is the existence of the two complete natures, the divine and the human, in the one Person. *Hypostatic* here means *personal;* and hence we believe in two natures in one Person, without mixture of these two natures, each of which is complete. We adore the entire Christ, and hence both His divine and His human nature, but adoration always goes to the complete Person, and His created human nature could not be adored apart from His Divine Person.

Mary is not a Divine Person, and hence cannot be given divine adoration.

St. Gregory Nazianzus, a great Doctor of the Eastern Church, in 382 wrote a remarkable reply to Apollinaris. He said:

"If any one does not accept holy Mary as Mothér of God, he is cut off from the Diety.

"If any one should say that Christ passed through the Virgin as through a channel, and was not fashioned in a way that is divine as well as human...he is equally godless.

"If any one should say that the man was fashioned and only afterwards did God steal in, he is also to be condemned...

"If any one introduces two sons one of God the Father, the other of the Mother, and not one and the same Son, may he forfeit his share in the adoption."

Stronger language could hardly be found; it is the type of language that one may trace back through the centuries, however, about Mary, even to the day when the Angel Gabriel made plain to the Virgin herself: "Hail, full of grace, the Lord is with thee, blessed art thou among women...thou hast found grace with God."

And then, as the Knox translation puts it, the angel said: "Behold thou shalt conceive in thy womb, and shall bear a Son, and shalt call Him Jesus. He shall be great, and men will know Him for the Son of the Most High; the Lord will give Him the throne of His father David, and He shall reign over the house of Jacob eternally; His kingdom shall never have an end. But Mary said to the angel How can that be, since I have no knowledge of man? And the angel answered her, The Holy Spirit will come upon thee, and the power of the Most High will overshadow thee Thus that Holy Thing which is born of thee shall be known for the Son of God."

Protestantism is less than Christian when it refuses to say outright: "Holy Mary, Mother of God!"

Much of the world believes in the Fatherhood of God. Jews Moslems Christians, and most other religions accept the teaching that all men are children of one Father.

To constitute a family, more than a father is required. A true family must have a mother.

At the World Council, frequent references were made to the universal paternity. But any mention of the Blessed Mother produced a spirit of revulsion. Members of the Anglican Church, accustomed all their lives to speak of the Mother of Jesus with deepest reverence, soon learned that this is improper among Protestants, who are half-orphans on earth. They have no mother.

Strange—every other living creature has a mother.

Everything living acknowledges mother love, with one single exception—a Protestant Church.

Among Catholics, belief in one eternal Father is complemented by joyful affection paid to one blessed Mother.

MISS LIBERTY HAS A BIRTHDAY

This year a famous lady is celebrating her birthday. She is 70 years old. During all those years she has stood looking out over the harbor of New York. Yes, she is the Statue of Liberty.

Here is how the statue came to be made. In the year 1876 the United States had an important birthday. It was 100 years old. The people of France wanted to give the U.S. a birthday gift. So they asked a French sculptor to make a giant statue. His name was Frederic Bartholdi

Bartholdi spent many long years making the statue. He finished it in the year 1884—just 70 years ago. But the statue was so big that it could not be sent across the ocean in one piece. So it was broken down and sent in 210 different pieces to the U.S. Then the statue was put together again on an island in New York Harbor. It is called Bedloe's Island and it is about a mile from New York City.

The Statue and the pedestal are about as high as a 80-story building. The statue itself is about 15 stories high. One of its fingers is larger than a man.

If you visit the statue, you may go inside it. It is hollow. On the inside are steps that lead to the top. The head of the statue is so large that 40 people can stand in it at one time. There is also a ladder up inside the arm that holds the torch. The torch is big enough to hold a dozen visitors.

BENEDICTINES

BENEDICTINE Fathers, Holy Trinity Monastery, 1177 McCully Drive, Pittsburgh 35, Pa.

It owes its existence to the efforts and labors of the Benedictine Monks at St. Procopius Abbey, Lisle, Illinois, and especially to the zealous endeavours of the late Abbot Procopius Neuzil, O.S.B. working in coopertion with the late Bishop Basil Takach D.D., of the Pittsburgh Greek Rite Exarchate.

St. Procopius Abbey was the place chosen for the development of missionary work among the Slav peoples. The work began with the training of Ruthenian Seminarians for the late Bishop Takach and continued under Bishop Daniel Ivancho D.D. until the latter in 1950 erected the Byzantine Catholic Seminary of SS. Cyril and Methodius in Pittsburgh, Pa.

The first Ruthenian Benedictine monks were ordained in May 1940 as members of St. Procopius community.

In the years 1940 to 1947, about ten more candidates joined the Order and made their Solemn Profession of vows.

On Dec. 15, 1948, under the direction of Rt. Rev. Abbot Ambrose Ondrak, O.S.B. and with the approval of Bishop Daniel Ivancho and Hugh Boyle of Pittsburgh, a group of five Benedictine priests and one lay brother took formal possession of the Holy Trinity Monastery. The first Superior of the new community was Rev. Claude Viktora O.S.B. a member of St. Procopius Abbey and of the Latin Rite. In 1950 he was succeeded by a priest of the Byzantine Rite, Rev. Method Royko O.S.B. On Oct. 1, 1953, Fr. Method was succeeded by Very Rev. Theodore J. Seginak, O.S.B., the present Superior of Holy Trinity Monastery.

There are 26 members : (14 priests, 2 deacons, 3 novices, 3 clerics, 4 brothers).

The principal purpose of their work is to introduce the liturgical and social spirit of St. Benedict to the people of the Byzantine Rite of the Pittsburgh Exarchate.

This monastery expects to become independent from St. Procopius Abbey in the near future. The proper legal procedure to this effect began in April 1954.

At the present time with the exception of one, all the members of the monastery are of Ruthenian extraction.

A guy with a hangover was trying manfully to eat something to pull himself together, but he had one of those waiters who think they have to give you their ideas of the state of the nation along with the food. Finally this poor suffering brother called the manager.

"Look," he complained, "I came in here for a meal—not a lecture. This waiter insists on this yakety-yak business."

"Nothing I can do," said the manager.

"The Constitution of the United States says he can talk as much as he wants."

"That could be," says the customer, "but the United States has a Constitution that can stand it. Mine can't."

Relations Between the Eastern and Latin Rite

By Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THERE is no problem in keeping one's original Rite in a country where all Catholics belong to the same Rite. Unfortunately some difficulties may arise in a country where Catholics belong to various Rites.

The Vicars of Christ, aware of these difficulties have tried to reduce them to a minimum. They made very wise and just laws, and if every Catholic obeyed them, there would hardly be any friction at all.

The Catholic Church is a good Mother to all peoples of the world. She cannot tolerate things like nationalistic prejudices or predominance of a certain racial group within the Church, because every Rite enjoys equal status before the Holy See.

Concord and harmony must characterize the relations between different Rites of the Catholic Church. This concord can result only from a strict observance of the laws and regulations made by the Church. Those who violate these laws, discredit the Church in the eyes of the Orthodox peoples who observe more closely what is being done with the Eastern Rite Catholics than what is being said about the brotherly reunion of the East and the West in One, Holy, Apostolic Church.

Out of 250 million Orthodox peoples who live in various countries of the world and belong to some Eastern Rite, 90% of them follow the Byzantine Rite which is kept by the Ukrainians and Rusins in the United States of America and Canada. The Vicars of Christ hope and make serious efforts to bring these Brethren to the unity of faith with the Holy See. They assure them that such reunion with Rome will bring no harm to their Rite and customs. Unfortunately the good will and assurance made by the Apostolic See of Rome cannot excite an ardent desire for reunion with the Catholic Church among the Orthodox populations, if they see that the Catholics of the Eastern Rites are mistreated or despised by the Catholics of the Latin Rite, or if they notice any latinizing trend among them. A fair treatment and respect for the Eastern Rite will excite a desire in their non-Catholic Brethren to come back to the unity of faith and to repair the harmful mistake that their forefathers committed by separating themselves from Rome, the true center of Christ's Church. The Unity Octaves, the Liturgies celebrated in the Eastern Rite among the Orthodox Christians and the propaganda for reunion among the Orthodox Christians will produce no results unless the Easter Rites are respected and the laws made by the Church in this respect are strictly kept by the Latin Rite Catholics.

The Catholic Church wants that Catholics as a rule serve God and work on their own salvation in their respective Rites. Of course, any Catholic may go now and then to the Catholic church ofany Catholic Rite to pray or to receive the Sacraments or to attend the Divine Liturgy (Mass). But it is still true that the Catholics of the same Rite, Eastern or Western, should make their own parish church the home spot, ever tugging at their hearts, because first of all they owe

their loyalty to the parish church of their own Rite.

The parish church must always have first claim upon their charity, for it is the appointed scene for for the performance of their religious duties. In it God wants to be served by His children.

The supernatural life grows in a soul through the exercise of the virtues and Sanctifying grace. through the Sacraments.
Sanctifying grace comes usually

1. *Baptism*

Baptism imparts sanctifying grace to those who receive it with the right dispositions. Hence we have the law contained in the 98th Canon of the Latin Rite code that every Catholic must belong to the Rite in which he was baptized or should have been baptized: "Person belongs to that Rite by which ceremonies he was baptized, unless the baptism was administered by a priest of another Rite, who had no right to baptize but did so fraudulently, or who baptized in a case of necessity where no priest of the proper Rite could be secured." (Can. 98, I).

1. The Child must be baptized in the Rite to which his parents belong. (Can. 756, I).

2. If the parents are Catholics of different Rites, all children, whether boys or girls, follow the Rite of their father. "If one of the parents belong to the Latin Rite and the other to an Eastern Rite, the child must be baptized in the Rite of its Father." (Can. 756, 2).

3. If only one of the parents is a Catholic, the child shall be baptized in the Rite of the Catholic party." (756, 3).

The sentiments of the mother should not be the reason to baptize her child in her Rite when her husband is a Catholic of different Rite. Even if she induces her husband to have the child baptized in her Rite, the child still belongs to the Rite of his father in which he should have been baptized. (Can. 98, 1).

4. If a priest of the father's Rite cannot be reached without serious difficulty, because he lives in a district where there is no priest of his rite, children may be baptized in the Rite of their mother, as the Canon 98 states. That conon likewise rules that such a baptism does not make the child a subject of the mother's Rite, but it belongs to the Rite of its father.

This law must be strictly observed because of its future consequences in the life of a child. Suppose a boy of the Eastern Rite whose mother is a Catholic of the Latin Rite, gets baptized in the Rite of his mother instead of that of his father who belongs to the Eastern Rite. He grows up and attends the Latin Rite church, because he thinks that he is a member of the Latin Rite, although he is not. Later on, this boy that should have been baptized in the Rite of his father, as the law says, meets an Eastern Rite girl and marries her in a church of the Latin Rite. What about his marriage? It is *simply* INVALID, because both partners are Catholics of the Eastern Rite over whom the Latin Rite priests have no jurisdiction, and consequently cannot validly assist and bless their marriage in districts where a priest of their own Rite is available.

2. *Confirmation*

The Sacrament of Confirmation is generally administered by the priests in the Eastern Rites immediately after baptism. However, There are some exceptions. No Maronite priest except the bishop has the privilege to administer the Sacrament of Confirmation. And Confirmation is not administered immediately after baptism in their Rite.

The same rule applies to the priests of the Malabar and Italo-Greek Rites, because they follow the discipline of the Latin Church in this regard.

The Sacrament of Confirmation cannot be repeated when an Eastern Rite child receives its first Holy Communion in a Latin Rite church because an Eastern Rite church is not available.

3. *Holy Communion*

Canon Law of the Latin Church says: "All the faithful of any Rite are given permission to receive for devotion's sake the Blessed Sacrament consecrated in any Rite." (Can. 866, 1).

All Catholics must make confession and receive Holy Communion at least once a year, at the Easter time.

(a) The Easter Holy Communion should be received, if possible, in one's own Rite and parish church, for the Latin Rite Canon law says: "All should be urged to receive the Easter Communion in their own Rite." (Can. 866, 2).

And again: "The faithful are to be urged to fulfill their Easter duty in their own parish church." (Can. 859, 3).

The decree "CUM DATA FUERIT" adds in regard of the Ukrainians and Rusins: "It is desirable that the faithful fulfill the precept of the Paschal Communion in their own Rite, and in their parish church. And those who may have fulfilled it in another parish should take care to inform their own pastor of the fact that they have fulfilled it." (Cum data fuerit, Ch. 3, Art. 33).

(b) First Holy Communion should also be received by children in their own Rite and parish church, unless a church of their rite is not available. Children born of a mixed Rite marriage and baptized in the Rite of their mother instead in that of their father, should also receive first Holy Communion in the Rite and church of their father, because they belong to the Rite of their father in spite of the fact that they were baptized in the Rite of their mother.

4. *Priesthood or Holy Orders*

Christ's Church needs numerous and fervent priests to carry on the work of salvation of souls in this world. The Church law says that a man must become a Priest IN HIS OWN RITE. No man can become a priest in another Rite without a special permission from the Holy See.

The Eastern Rite Church needs thousands of priests to undertake her unionistic activity among the Separated Brethren. It is especially true of the Ukrainian Catholic Church which must fulfill her ancient destiny—to carry the torch of truth from Kiev to Vladivostok, and from the frozen tundras of Siberia to the sunny sands of Turkestan.

Way back in the ninth century, Russia received her Christian faith from Ukraine. The first great center of Christianity in Eastern Europe was not Moscow, but Kiev, the capital city of Ukraine. Catholic Christianity can return to Eastern Europe only if cloacked in the Eastern Rite, which has been its traditional garb there since its very birth.

The Latin Rite missionaries and priests can help the reunion mission among the Slav nations of the East but they cannot meet a full success, because they are not linked to the Eastern Rite Christians by ties of tradition, Rite and culture. The history fully supports this statement. Various Orders of the Latin Rite were working in Ukraine and Russia under the Tsarist regimes

for centuries. They did not achieve any considerable number of converts, because the Slav population, knowing that they are Latins, kept away from them.

Metropolitan Andrew Sheptytsky, head of the Eastern Rite Church in Western Ukraine, while in exile in Russia succeeded in organizing the Russian hierarchy and started the Russian Catholic Church of the Eastern Rite. Although the Communists had destroyed it, time is not too far off when it will be rebuilt and flourishing again.

The Ukrainian Catholic Church in the U.S.A. and Canada has a special mission to prepare the laborers for the Slav Eastern Europe. The Latin priests should encourage the young men of the Eastern Rite to become priests in their own Eastern Rite when they manifest to them the intention of becoming priests. Thus they will help to prepare numerous priests of the Eastern Rite for the future unionistic activity in Eastern Europe.

5. *Extreme Unction and Viaticum*

The Canon Law of the Latin Church says: "All the faithful of any Rite are given permission to receive for devotion's sake the Blessed Sacrament consecrated in any Rite." (Can. 866, 3).

The Decree "Cum data fuerit" for the Eastern Rite Christians follows the same regulation: "Holy Viaticum must be received by the dying in their own Rite and from the hands of their own pastor; but in case of necessity it is allowed to receive it from any priest; the priest, however must administer it according to his own Rite. (Ch. 3, Art. 34).

The Extreme Unction should also be received in one's own Rite, if the priest of his Rite is available. In case of necessity any Catholic priest may be asked to administer this sacrament.

ST. MARIA GORETTI—Maria Goretti was a beautiful little girl who tended her younger brothers and sisters after the death of her father when her mother had to go to the fields to work in order to fulfill the contract of partnership which her deceased husband had made with Giovanni Serenelli as tenant farmers.

Giovanni Serenelli had a seventeen-year-old son, Alessandro, who never ceased tempting the little girl. Maria resisted him firmly but was afraid to tell her mother of his advances in fear of causing trouble and not wanting to add to her mother's burdens.

Thus we have the example of a most dutiful child in the home and of purity under temptation. One fatal July day in 1902 Alessandro Serenelli threatened Maria with a knife unless she did wrong with him. Again Maria preserved her chastity even though her little body was stung with the perforation of more than a dozen knife stabs. A sex-crazed boy with a knife murdered a saint of chastity.

One fact stands out rather prominently in the lives of all saints, none of them had easy lives. Nearly all of them won sainthood by triumphing over all obstacles both within and without and by patiently enduring the crosses which God sent to them. In some instances a tragedy was needed to turn the mind of the prospective saint to God. It was this way with St. Ignatius Loyola, founder of the Society of Jesus.

ST. MICHAEL, ARCHANGEL

ST MICHAEL, the Archangel defend us in battle,"... thus pray the faithful Catholics all over the world. For the Church officially recognizes this angel of God as the real defender of all those who do battle with the devil in order to remain friends of God.

In was this archangel who had rallied the heavenly army when Lucifer and his cohorts rebelled against God. The fallen angels were condemned to hell because they wanted to be like to God. "MI-CA-EL", that is, "who is like to God," cried out the leader of those who remained faithful to God, and with the swiftness of lightning through the sky, they drove the rebelious angels from the sight of God. From this time on, the leader of the angels was called Michael, and regarded as the captain of the heavenly armies.

In Sacred Scripture Michael is mentioned from time to time. He was the guardian of the children of Israel. After their captivity, it is Michael who prepares for their return. It is he who leads the Machabees to gorious victory, and rescues Moses from the clutches of the devil.

And since Christ founded His Church, the Archangel Michael has been looked upon by Catholics of all times as a special patron and protector. His name is used in the prayers for the dying, he is called upon to escort the soul into life everlasting. It is not merely by coincidence that Michael is represented in the image of Our Mother of Perpetual Help bearing the lance and reed and sponge, instruments of Our Lord's Passion. For it was to the Cross that Mary gave her Son to overthrow the power of Satan.

In our daily conflicts with temptation, or in the crosses and trials that beset us, we have a powerful advocate in the Holy Archangel, Michael. Not just once a day, but many times, it will profit us to say: "St. Michael the Archangel defend us in battle. Be our protection against the malice and snares of the devil. May God rebuke him we humbly pray. And do thou, O Prince of the Heavenly Host, by the power of God, thrust into hell, Satan, and all the other eveil spirits, who prowl about the world, for the ruin of souls." Amen.

SOULS IN PAWN

By E. J. Keegan

SOME years ago a book was published with the title "Souls in Pawn".

From the Catholic point of view it was a humorous effort, although the author was in deadly earnest. He was aflame with indignation against the doctrine of Purgatory. One could feel his purgatorial heat as every page was turned. He roared his disapproval of the priestcraft that robbed us poor lay Catholics of our hard earned money. He declined against the Church that taught such nonsense to its gullible worshippers. He was appalled at the insult to a merciful God. He stood aghast at the whole flaming business. In short, he did not like Purgatory.

According to our friend the doctrine was a slur upon the completed work of Our Lord Himself, whose Sacrifice was sufficient for salvation. If we cooperated we went to Heaven, if we did not cooperate we went to Hell. There was no halfway house, no stopping place en route, no refreshment house, or no cleansing station. He, apparently, had inside information. It was a refreshingly comic book.

Catholic Doctrine

The Catholic doctrine on Purgatory is simple and guarded. The objections of our separated brethren arise from ignorance of the Church's teaching. They hold a distorted and grotesque caricature arising from heredity, prejudice, or erroneous theology. Many of them think that it is a doctrine invented by the priests for their own aggrandisement and a sure fire device for extracting money from the faithful. Others are prepared to admit that there is a kind of intermediate state where "the Gospel can be preached" to those who are not yet fit to enter Heaven, and for those pagans and heathen who had no opportunity of hearing it upon earth. But in no case will they agree that there is any pain or suffering. Their theory generally is that sins are automatically washed away at death But death obviously cannot do that as it is a mere physical fact. The body dies when the soul leaves it and there is nothing else to it. The soul still carries its wealth of sanctity, or its load of sin, as the case may be. Just as a person's goodness or badness is not altered merely by walking out of his house into the garden, so the state of the soul is unaffected by the mere material death of the body.

Mercy.

Our friends would have us believe that the doctrine of Purgatory violates the mercy of God, but they have got it the wrong way round. Purgatory exemplifies the mercy of God. In His infinite love He is anxious to leave no loophole by which sin can prevent us attaining the glory He has prepared for us. Without the consoling doctrine of Purgatory we should have to postulate that nearly everybody must go to Hell, for few of us measure up to the perfection of the heavenly state in which "nothing defiled shall enter". God wants us to be saints and if we do not attain sainthood in this life He has provided a means by which we shall make up for our deficiences in the next. That is real mercy, for He need not lift a finger to help us, who have neglected the full opportunities he gave us in this life. Wanting us to share His Bliss He lovingly gathers us in Purgatory for purification and the very fact that we reach Purgatory is an infinite consolation, in that we are sure of salvation. Purgatory is a spiritual evolution progressing towards perfection.

Justice.

We grade ourselves for our state after death. The absolutely fit go straight to Heaven, those not quite fit go to Purgatory and those absolutely unfit go to Hell. That is simple justice and we ladle out the justice ourselves. The greatest remorse of the lost soul is self recrimination for having placed itself in torment. We can never rid ourselves of the principle of justice either in this world or the next and justice demands that man who has just managed to scrape through into Purgatory after a lifetime of sin must be treated more severely than the person who has given his life to the service of God. It would outrage our sense of justice if a man who has caused misery to thousands of human beings and manages by a belated repentance to escape Hell, were to be treated on the same basis as a person who has tried to do his best, in spite of lapses, or a person who has never committed a serious sin. The martyr who gives his life must necessarily be better treated than the person who martyred him and then repented. Even the great St. Paul may not be so high in the hierarchy of Heaven as some of the unsung people whom he persecuted before his conversion.

Those who teach no Purgatory teach a harder and more unreasonable doctrine that the Catholic Church. They are in such a hurry to get to Heaven that they blithely abolish Purgatory, just like that! Theirs is a sensational idea of a God without justice, who will not punish sin, or else a grim, Puritanical God without mercy who refuses to forgive our sins under any circumstances, or even help us to perfect our imperfections. To Catholics, Purgatory is precious and consoling because they understand what it means. To non-Catholics it is hateful because they do not know what it means. The Catholic Church does not draw wool over the eyes of her children. She does not persuade them that the mere act of dying works a spiritual transformation, or that their souls are moulded into one indistinguishable mass, like the ingredients in a cement mixer. She teaches that when we die the soul exists in perfect consciousness, with no break in the continuity of its existence. There is no destruction of man's personality whether in Heaven, Purgatory, or Hell. No soul ever dies. The expression "Prayers for the Dead" is really a misnomer. It is only the body that dies and we do not pray for the material body but for the spiritual soul. "Prayers for the Departed" is a better and more

correct expression. The only "death" is the eternal separation from God.

Light of Faith.

Catholics are compelled to believe on faith that Purgatory exists, that souls suffer there after death of the body, and that the Church Militant can help such souls by suffrages. It is only to souls in the intermediate state of Purgatory that suffrages could be applied and the fact that the infallible Church commands that we pray for the departed is a proof in itself of the existence of Purgatory. No Purgatory, would mean no prayers for the departed. There is nothing outrageous in this doctrine for it is one of the most natural instincts to pray for the departed relatives and friends. Even the pagan and heathen people, revere their dead and in their imperfect manner strive to help them as much as possible. Nor is the Catholic Church the only Christian body to believe in Purgatory. The Greek and Oriental schismatic churches hold to the doctrine and some of the heretical bodies still retain petitions and prayers for the departed.

Those of our separated brethren who claim that there is no Biblical authority for the doctrine, have to explain away 2 Machabees XII. 46—"It is therefore a holy and wholesome thought to pray for the dead, that they may be loosed from sins." When they have done that there are plenty of other texts that require elucidation if they do not mean a period of purgation in the next world and the suffrages of the living. Admittedly the word Purgatory does not figure as such in the Bible, but then neither does Infant Baptism, the Sunday Observance or the title Blessed Trinity. Quite apart from the authority of the infallible Church we have plenty of warranty in Scripture for our belief.

Nor is it a modern doctrine as some of our friends so fondly imagine. Purgatory is traditional from the beginning. We have the actual inscriptions in the Catacombs testifying to the belief of the Early Church; we have numerous references in the early Fathers; and we have the litanies of St. James, St. Mark, St. Peter, St. Basil and St. Chrysotom. As far back as the 2nd century Tertullian said: "The faithful wife will pray for the soul of her deceased husband." Does that sound as if the belief started only yesterday?

The main trouble with our friends is that they are too credulous. They charge us with credulity, but credulity arises only when a person does not know why he believes a thing. We Catholics know why we believe in Purgatory. First we have the authority of the true Church and if we did not accept her ruling on Purgatory we could not accept any other doctrine. Then we have the authority of tradition and that is a more tremendous authority than most non-Catholics imagine. Added to these we have the warranty of Scripture which only we accept in its entirely and last we have the pressure of our natural instinct.

What have our separated brethren to offer in their denial of Purgatory? Merely that they want to believe there is only a Heaven. Rejection of Purgatory means almost almost automatically that Hell is abolished, for if they cannot stomach Purgatory on the argument of the mercy of God, then Hell would be impossible. They say that Purgatory with its pain and suffering is repugnant but repugnancy does not alter the objective fact. Pain and sufferng in this world are repugnant, but they still exist and we can do nothing about it. There is not a single valid argument for the denial of Purgatory, but there are plenty for its existence. Unfortunately our friends do not realize that they are victims of somebody else. They are controlled by the spurious teachings of the Protestant Reformers who in hatred of the ancient Faith threw over the doctrine of Purgatory. Their descendants, without thinking are merely repeating something which they cannot substantiate.

Suffering and Consolation.

We are not obliged to accept the various artists' conception of the flame of Purgatory. Howeyer there is a real fire in Pugatory which is able to act upon the souls confined there. We know too that the souls in Purgatory suffer the intense pain of loss. For the time being they are debarred from enjoying the vision of God who is the supreme Object of their love and whom they ardently desire to see. There can be no greater pain than this. Although they cannot help themselves they have an ineffable consolation in knowing that they are saved, otherwise they would not have entered Purgatory at all. They are in a state of grace and cannot ever lose it, they can no longer sin, no occasion can be presented to them and moreover they are aware of all these things. Strange as it may seem to our separated brethren, the souls in Purgatory are happy.

As we have said, the Church is very guarded in her doctrine of Purgatory. She does not say that any particular person is there nor does she estimate any period that a soul may suffer and further she does not teach that every soul must go to Purgatory who does not go to Hell. This is a point that must be borne in mind by people who have a depressive feeling regarding Purgatory. There are many people who have not lived saintly lives and yet will go straight to Heaven. There would be no point in striving to gain a plenary indulgence at death if it did not mean what it says—that the whole punishment due to one's sins is forgiven. Then, too, it must not be forgotten that the sacrament of Extreme Unction leaves the soul as pure as the soul of a child that dies immediately after baptism. St. Thomas Aquinas says: "This sacrament... prepares a man for immediate glory... so that nothing may remain in him which could hinder the soul from receiving its reward of glory at its departure from the body."

Bearing these facts in mind there is not the slightest need of worry so long as we strive all through life to do the best of which we are capable. Purgatory holds no fear for the ordinary Catholic, rather he or she will be only too glad to get there, if it cannot be bypassed altogether.

We can even agree with our pawn-broking friend that the souls are in pawn. As pledges they cannot redeem themselves but we can redeem them by our prayers, mortifications and good works. Let us do what we can, in the assurance that somebody else will surely do the same for us if we are ultimately in the same pawnshop.

To deny Purgatory is to deny Christianity.

(From *The Madonna Magazine*)

We complain that there are not enough teachers for our schools. No wonder! An average car-washer, whether he can read or not, makes $72.00 a week, meanwhile the starting salary for a teacher with a bachelors degree is $66.00.

Venerable John Neuman, C.Ss.R., by Rev. J. Curly, CSsR The Crusade Press, New York.

PIONEERING is always exhilarating. It contains that element of adventure which fascinates. Man loves to plunge into the unknown and find himself part and parcel of what is in the making. When the hero of this book came to America the Church and the Country were in the pioneering stage. As a diocesan priest, as a Redemptorist and as a Bishop, Venerable John Neumann was, in the full sense of the word, a pioneer. Born in Bohemia on March 18, 1811, of humble and pious parents, John Neumann heard the call to the priesthood in his early life. In the Seminary his vocation to the mission field stirred his soul to its very depths.

On the Feast of Corpus Christi 1836, Neumann arrived in New York, after forty days at sea, and contacted the Bishop, the Most Reverend John Dubois. Bishop Dubois was delighted to receive a German-speaking seminarian in his diocese and on June 22 he ordained him to the priesthood. As a pioneering priest he went about from place to place preaching and hearing the confessions of the scattered German Catholics throughout the diocese. When in Rochester he met the Redemptorist, Father Prost. This meeting awakened the desire he had as a young man to embrace the religious life. He became a Redemptorist, and as such went about preaching missions, particularly to the German people. Although newly professed he was appointed Rector of one of the Redemptorist Houses. He is considered in the American Province of the Congregation as one of its founders and its glory.

Soon his virtues signaled him out as a leader. He became Vice-Provincial and had all the young American Vice-Province under his paternal care. He became the confessor of the Archbishop of Baltimore, Most Reverend Francis Patrick Kenrick. It was through the influence of Archbishop Kenrich that John Neumann was appointed to the See of Philadelphia. Very reluctantly he obeyed the Holy See and was consecrated in Philadelphia on March 28, 1852.

Bishop Neumann died in 1860 in Philadelphia. His funeral was a triumph—the triumph of a saint. He was buried in the Redemptorist Church of St. Peter's in Philadelphia. He was a hero of God and God in His own time will crown him on earth as he has crowned him in Heaven.

This book is a monumental contribution to the history of the Catholic Church in America. The Venerable John Neumann stands out in bold relief on the pages of history of the Church in that great land. The reading of this life awakens memories of the past and urges us to follow in the footsteps of these saintly men who laid the foundations of the great Catholic Church in the United States.

—*G. Daly, C.Ss.R.*

Susie, this salad tastes terrible. Are you sure you washed the lettuce carefully?

Oh yes, mother! I even used soap.

Ancients Held Same Doctrine Taught today About Wicked's Eternal Fate

BELIEF in an eternal hell for those who die in rebellion against God has always been held in the Catholic Church.

Christ warns men to cut off their hand, foot, or eye, if they are an occasion of scandal, for "it is better for thee to enter life maimed, than having two hands (feet, eyes), to go into hell, into the unquenchable fire, 'where their worm dies not and the fire is not quenched'" Mark IX, 42-47; cf. Matt. V, 27-29, XVIII, 8-9). Hence all who depart in any personal mortal sin, even if purely internal, descend into hell (Luke XII, 45-48).

St. Paul, who condemns to the flames of hell all those in general "who do not know God and do not obey the Gospel" (II Thess. I, 6-9), elsewhere enumerates in particular the sins that deserve hell (I Cor. VI, 9, 10; Gal. V, 19-21; Eph. V, 5).

The proof from tradition is strong. St. Ignatius the Martyr (died 107) says in his Eph. XVI, 1: "Be not misled, my brethren the disturbers of families shall not inherit the kingdom of God (and every wicked man) shall go into unquenchable fire."

In the Martyrdom of St. Polycarp (died 166) we read: The martyrs, "in spurning the torments of the world, redeemed themselves in one hour from everlasting punishment... For they had before their eyes the escape from that (fire), which is everlasting and is never extinguished."

St. Justin (martyred 165) teaches that "every man departs either to everlasting punishment or to everlasting salvation, according to the merits of his actions;" and in many places he affirms that all who die in sin will be punished forever. Athenagoras declares that pagan sinners "will be vanquished in the punishment of fire." St. Theopilos of Antioch: "Such (the sinners whom he mentions) will be imprisoned in eternal fire."

St. Ireneus (martyred 202) teaches that "apostates and impious, wicked, unjust, and blasphemous men (are cast) into everlasting fire by Christ." Minucius Felix (second century): The wicked "would rather be utterly annihilated than be revived to a life of punishment. (And yet there is) no end or termination to their torments." St. Hilary died 368): "Eternity will be assigned them in order that they may afford eternal fuel for eternal fire, and everlasting vengeance will be visited upon them all, for they will all live forever."

St. Gregory Nazianzen (died 389): "It is better to be purged and chastised now than to be transferred to that torment where there will be no more time for repentence or purgation." St. Caesar of Arles enumerates various grievous sins, and adds: "Whoever is aware that any of these sins have gained the mastery over himself—unless he shall worthily amend his life—will be tormented without succor by those everlasting flames."

Reason seconds this doctrine. A just and holy God cannot be indifferent to vice and virtue. Therefore He must obtain effective means to promote the observance of His laws and the practice of virtue. But there can be no other effective means than a sufficient sanction. Now this sufficient sanc-

tion is certainly not had in the present life. Therefore it must exist in the other life, that is, hell exists. Cf. I Cor. XV, 19, 39, 32.

Ancient Pagans knew about hell

Add to this the fact that a belief in the existence of hell has always existed among all nations: Among the Greeks, as Homer witnesses in the 11th book of the *Odyssey;* and among the Latins, for whom Virgil testifies in the sixth book of the *Aenied*; *also* among the Egyptians, as we know from their Book of the Dead; and among the Chaldeans, Persians, etc.

The wicked descend into hell directly after death.—Christ says of Dives, Luke XVI, 22-23: "The rich man also died and was buried in hell. And lifting up his eyes, being in torments, he saw Abraham afar off and Lazarus in his bosom." In the Acts of the Apostles (I, 25) we read of Judas: "Judas fell away to go to his own place." The same thing is shown in those texts in which it is asserted that the judgment of retribution takes place immediately after death.

From the first centuries all Christians have been persuaded that retribution will follow immediately after death, in the form of reward for the just and of punishment for the wicked, so that no interval will intervene the death of the wicked and his descent into hell. This opinion of the Fathers is so unanimous that St. Gregory the Great could say: "It is necessary to believe that fire consumes the reprobate from the day of their death."

Reason supports Immediate Sentence

Reason lends support to this doctrine. No reason can be assigned why the punishment of sinners should be delayed after death. For at the instant of death the evil are no longer in the state of pilgrimage; therefore, they can no longer place an act of merit or demerit. Hence, because the punishment of hell is due them, it must be inflicted on them at once.

From the time of their death, the evil are confirmed and immutably fixed in sin, for they are irrevocably turned away from God. But this turning away is the punishment of loss, or what might be called the essence of hell.

Immediately after death the elect enjoy beatitude. Therefore, by parity of reasoning, the evil at once suffer the pains of hell.

"Sin and merit belong to a body only through its soul, for nothing has a character of merit or demerit except in so far as it is voluntary. Therefore both reward and punishment are appropriately communicated from the soul to the body... Accordingly, there is no reason why the punishment or rewarding of souls should wait on the resumption of their bodies. Indeed, it seems more congruous that the souls in whom sin or merit existed from the first should be punished or rewarded from the first." (St. Thomas Aquinas in *Contra Gentes*, IV, 9, 3).

ON MARRYING DIVORCED NON-CATHOLICS

By D. F. Miller

Problem: May a Catholic girl marry a Protestant man who has been married in his own Church, but is now divorced from his wife? If she could not marry him while he is still a Protestant, could she marry him if he became a Catholic?

Solution: The answer to this question is contained in a simple principle that no Catholic should ever have a doubt about: The marriage of two validly baptized Protestants before a minister or judge or other authorized person, is valid, indissoluable, sacramental and lasting till the death of one of the persons unless some extraordinary circumstance made it invalid according to the natural or divine law. Such extraordinary circumstances would be the fact that one of the persons was insane or drunk, or being forced into marriage by a third party, at the time of the wedding. Or the marriage would be invalid if one of them had been validly married before and had his partner still living. But apart from such and similar circumstances, the marriages of validly baptized Protestants are valid and unbreakable: not even the Catholic Church can dissolve them or make one of the persons free to marry again while his (or her) partner is still living.

And it makes no difference that the divorced Protestant is now eager to become a Catholic, nor even that he has already become a Catholic. He has alread entered a Christian (though Protestant) marriage, and if the marriage was consummated, it binds until either one of the persons dies. If it can be proved that the marriage was never consummated, then, just as in the case of two Catholics, the Church can declare the person free to marry again because, though the bonds of marriage were spoken, they were never sealed.

The case is different with the marriage of non-Catholics who were never validly baptized as Christians. Here the Church can apply what is called the "Pauline privilege," outlined in St. Paul's first epistle to the Corinthians (chapter 7), by which she can dissolve a marriage of two pagans if one wants to become a Catholic and the other refuses to live in peaceful marriage with the convert. But this applies only to the unbaptized or invalidly baptized.

(From *The Liguorian*) ...

BRIEF OUTLINE OF UKRAINIAN HISTORY

Here is a little pamphlet of 24 pages containing the most important information about Ukraine, its people, riches, early history, princes, Cossacks, subjugation by Moscow and revolutions in 1917 and 1941.

This pamphlet gives good information about Ukraine to those who do not know about Ukraine and where it is situated. Unfortunately there are too many Americans and Canadians to whom Ukraine is just a part of Russia.

This pamphlet of Mr. J. Bilovus can enlighten them on the subject of Ukraine.

RELIGION KEEPS THE UKRAINIAN SPIRIT HIGH IN SIBERIA

"The Catholic Digest" in its May Issue, 1955, p. 95, praises the Ukrainian exiles and deportees in the Russian concentration camps in Vorkuta, Siberia. Joseph Scholmer, who recently returned from Vorkuta, where he was sent to work as a slave-laborer in 1949, says:

"The religious life of the Lithuanians and UKRAINIANS is largely responsible for their mental stability. It is astonishing how few suicides there are in the camps, although these are just the conditions which might be expected to lead to suicide."

All the Ukrainian Catholic hierarchy and hundreds of priests are being martyred for their Catholic faith and allegiance to the Vicar of Christ. They are heroes... Thousands upon thousands of laymen followed their example. They have chosen exile, hard labor, famine and death rather than betray their Catholic faith by submitting to the Orthodox Moscovite patriarch Alexis.

SUNDAY SICKNESS

An Anglican Parish Bulletin of Emanuel Church in West Dulwich, England brought to the attention of its readers the prevalence of an interesting sickness among Protestants in Great Britain, popularly known as "Sunday Sickness" — "morbus sabbaticus."

This epidemic breaks out especially during the winter months. The attacks appear suddenly on Sunday morning. None of the symptoms, however, appear the day before, i.e., on Saturday night. The patient sleeps well. He awakens with great zest and eats a very wholesome and hearty breakfast. Then follows the sudden, sharp attack, which continues during the duration of church services. In the early afternoon the sickness begins to wane and disappears completely, after which the patient sits down to a delicious dinner.

The symptoms of this "Sunday Sickness" do not limit themselves to Anglicans alone. This sicknes takes its marked toll among Catholics, too, and garners a very rich harvest indeed!

According to news reports, our jet planes have passed the speed of sound and are fast approaching that of gossip.

About $100,000,000 are spent for comic books in the United States of America each year. This is more than is spent for text books for all elementary and secondary schools and four times as much as the book budget of all public libraries.

You never injure your own reputation so much as when you attack the character of your neighbor by slandering, criticizing or detracting him.

The hand that spanks the children saves the world from future troubles.

Blessed are you if you can give without remembering and take without forgetting.

Small Boy: "Dad, how do they catch lunatics?"
Father: "With face powder, beautiful dresses and pretty smiles, son."

КНИЖКИ

що можна набути в

Друкарні ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Історія Душі, автобіографія св. Тереси	$2.50
Католицька Віра, катехизм	$1.75
Проповіди цілого року, о. Н. Вояковський	$4.00
Частина Друга	$2.00
Тайни Хрещення і миропомазання	$1.00
У Стіп Марії, проповіди, о. Е Мацелюк	$3.00
Аргонавти, поезії, І. Деспянський	$ .50
Львів, літературно-мистецький збірник	$9.00
Роксоляна, повість, О. Назарко,	$2.50
Ukrainian Arts, illustrated,	$5.00

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask.

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.

ЮРІЙ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1435 — Res. 1395 YORKTON, SASK.

КОЛЯДИ

Зближається Різдво Христове, час чарівних наших коляд.

КОЛЯДИ (162), з нотами; стр. 288, Й. Когут $2.00

КОЛЯДИ (162), без нот, стр. 192, Й. Когут $1.00

ЦЕРКОВНІ КОЛЯДИ (вид. оо. Редемптористів) .... .25

При замовленні більшої скількости опуст 10%, 20%.

Пишіть до:

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton -- Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Абу Касимові Капці, І. Франко	1.00
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Дух Страху, Й. Емонтс, дивні пригоди в Африці	.40
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
Коляди	.20
Коляди під Нотами (162), Й. Когут	2.00
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Люрд, Пам'яткова книжечка з нагоди ювілейного року в століття проголошення догми Непорочного Зачаття 1854-1954	.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Перші Роки Прав. еЦркви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ.	.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ.	1.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.50
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України для дітей	1.00
Кожний Повинен Знати, С. Запорожець	2.00
Коли ще звірі говорили, оповідання, Іван Франко	1.00
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Лис Микита, Іван Франко	2.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Одарка, повістка для дітей. А. Чайковський	.50
Олексій Корнієнко. Іст. Повість. А. Чайковський — 3 томи	4.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовий Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.75
Переслідування Укр. і Білор. Катол. Церк. Рос. Царями, С. Стеблецький	1.25
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії М. Возняк	2.00
Призначення України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Роксоляна, О. Назарук	2.50
Сад Гетсиманський, роман. І. Багряний	2.85
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить, А. Чайковський	1.50
Сини Землі, повість. 3 томи	4.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Українська Церква між Сходом і Заходом, др. Г. Лужницький	15.00
Українська Кухарка	1.25
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Штука Життя. Др. М. Микитин	.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Хіба Ревуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00